

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

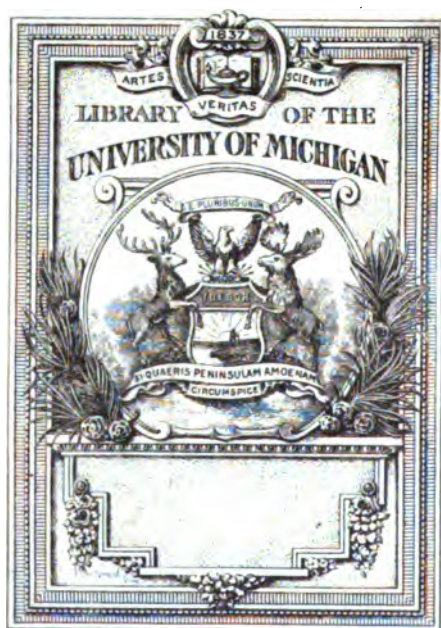
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3. ~~4.8~~

8 1/8

T

N3

1819

CAII CORNELII TACITI

QUÆ EXTANT

OMNIA OPERA

EXCUDEBAT C. L. F. PANCKOUCKE
TYPOGRAPHUS.

225-90

**CAIUS CORNELIUS
TACITUS
QUALEM OMNI PARTE ILLUSTRATUM**

POSTREMO PUBLICAVIT

JER. JAC. OBERLIN

CUI POSTUMAS EJUSDEM ANNOTATIONES ET SELECTA VARIORUM

ADDITAMENTA SUBJUNXIT

JOS. NAUDET

**EX REGIA INSCRIPTIONUM ET LITTERARUM ACADEMIA
IN INSTITUTO GALLICO**

VOLUMEN TERTIUM

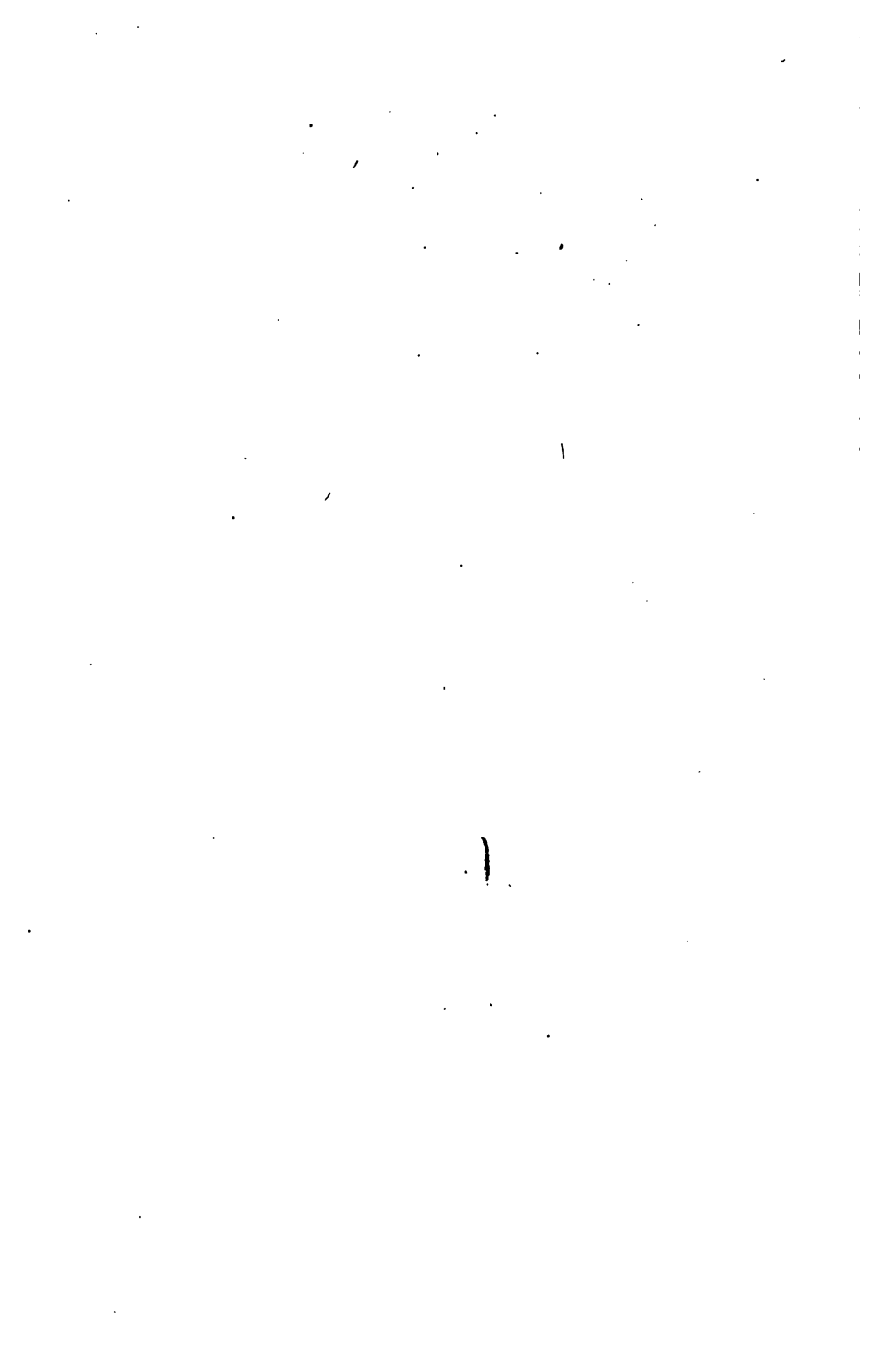
PARISIIS

COLLIGEBAT NICOLAUS ELIGIUS LEMAIRE

POESSEOS LATINÆ PROFESSOR

MDCCCXIX

5-18-25 MRS

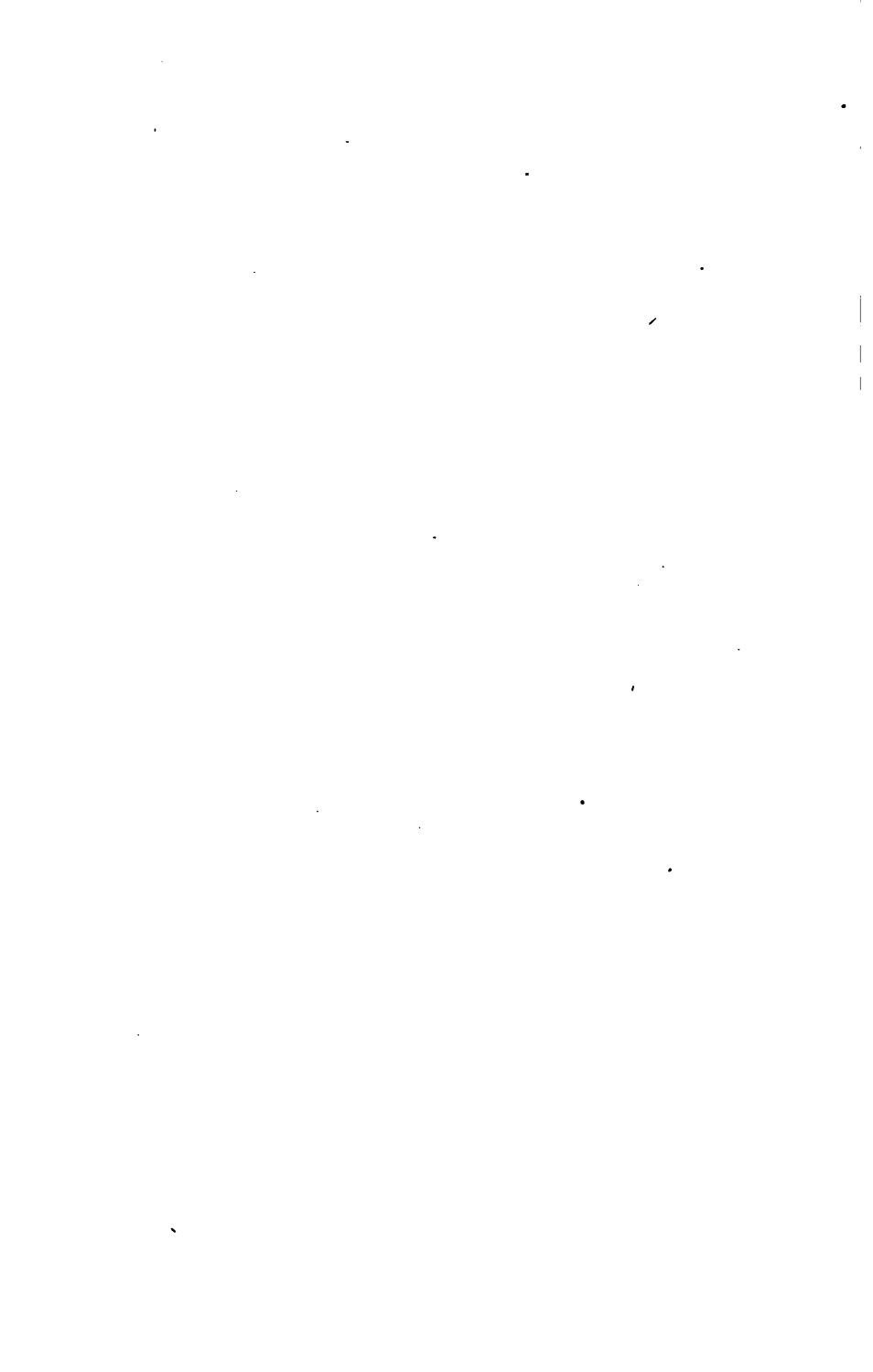
TABULA

RERUM QUÆ IN HOC TERTIO VOLUMINE CONTINENTUR.

CAII CORNELII TACITI historiarum libri quinque superstites.

Liber primus. <i>Breviarium</i>	Pag. 1
Liber secundus. <i>Breviarium</i>	135
Liber tertius. <i>Breviarium</i>	257
Liber quartus. <i>Breviarium</i>	273
Liber quintus. <i>Breviarium</i>	500

N. B. Ante postumas Oberlini adnotationes appositum est hoc signum *.

C. CORNELII TACITI HISTORIARUM

LIBER PRIMUS.

BREVIARIUM LIBRI.

CAP. I. Præfamen. Auctoris dignitas, ætas, institutum. — II, III. Præsentis historiæ summa capita. — IV, V. Status urbis, mens exercituum, habitus provinciarum, occiso Nerone. Nymphidius, imperium adfectans, oppressus. — VI, VII. Galbam crudelitas sua, ætas, corporis forma et amicorum vitia reddunt invisum. — VIII, IX. Status Hispaniæ, Galliæ, Germanicorum exercituum, Britanniæ, Illyrici. — X. In Syria Muciani virtutes et vitia. Fl. Vespasiani, Judaicum bellum administrantis, animus in Galbam. — XI. Ægypti, Africæ, Mauretaniæ, Rætiæ, Norici, Thraciæ, Italiæ status COSS. Galba et Vinio.

XII. Deficiente superioris Germaniæ milite, Galba de adoptando Cæsare cogitat. — XIII. Vinius Othoni favet, non ita Laco et Icelus. — XIV. Galba, transactis imperii comitiis, Pisonem eligit, hominem antiqui moris et severum, cui — XV, XVI. adoptionis causas et imperii administrandi consilium aperit. — XVII. Pisonis inter hæc moderatio, — XVIII. Adoptio in castris nuncupata, — XIX. tum in senatu. Legati ad defectores missi. — XX. Neronis prodigæ donationes rescissæ.

XXI. Othoni spe lapso consilium in turbido, — XXII. instigantibus libertis, servis, mathematicis; — XXIII, XXIV. paratis jam ante militum studiis per blanditias et

largitiones, oscitante ad id præfecto. — XXV, XXVI. Ergo jam legiones et auxilia pro Othone. — XXVII. Mox consalutatus imperator — XXVIII. castris prætorianis infertur.

XXIX, XXX. Piso cohortem, quæ in palatio stationem agit, hortatur ad fidem. — XXXI. Illa parat signa, reliquis copiis deficientibus. — XXXII, XXXIII. Plebis adulatio et levitas. Fluctuat Galba cum amicis, an occurrendum? — XXXIV. Præmittitur in castra Piso. Falsus de occiso Othone rumor. — XXXV. Populus et senatus Galbæ; — XXXVI. castra Othoni favent. — XXXVII, XXXVIII. Hic militum animos oratione sibi conciliat; Galbæ et Pisoni reddit infensos. Arma militi dividit. — XXXIX. Agitat Laco de cæde Vinii. — XL. Galba fluctuat. Plebs nutat. Othoniani forum irrumpunt. — XLI. Galba desertus, occisus, — XLII. sic et Vinius. — XLIII. Sempronii Densi fides. Piso cæsus, — XLIV. magna Othonis lætitia. Cædium præmia poscentes jussu Vitellii postea interfecti. — XLV. Adulantur senatus et populus victorem Othonem, qui coercendo militum furori impar. — XLVI. Hi vacationes sibi remitti petunt. Laco et Icclus cæsi. — XLVII. Pisonis et T. Vinii sepultura, — XLVIII. elogia, testamenta. — XLIX. Galbæ sepultura, ætas, nobilitas, mores, honores.

L. Trepidam urbem novus de Vitellio nuntius exterreret. Vespasianum nonnulli augurantur. — LI. Initia Vitelliani motus ex bello Julii Vindicis, et secutis inde discordiis inter legiones et Gallos. — LII, LIII. Vitellius, suo ingenio ignavus, ad res novas stipulatur a Valente et Cæcina legatis. — LIV, LV. Legiones utriusque Germaniæ fidem in Galbam exuunt, — LVI. signi spectatore Hordeonio Flacco legato. — LVII. Valens Vitellium imperatorem consalutat, magno militum studio; — LVIII. quibus poscentibus multi cæsi. — LIX. Julius Civilis periculum evadit. Undique viribus auctus, — LX. inter fœdas legatorum discordias, — LXI. duos exercitus in Italiam mittit. — LXII. Torpet Vitellius; ardor et vis militum ultro ducis munia implet. — LXIII. Subito furore correptus miles ab excidio Divoduri ægre temperat. Gallias terror invadit. — LXIV. Vitellio adhærent. —

LXV. Lugdunenses ex vetere odio milites in eversionem Viennensium impellunt; — LXVI. isti tamen donis placantur et precibus. Valentis avaritia et libido. — LXVII, LXVIII. Helvetios, Vitellii imperium abnuentes, Cæcina, belli avidus, cædit. — LXIX. Aventicum ægre impunitatem salutemque impetrat. — LXX. In Vitellii partes transgressa Italiz parte, Cæcina Alpes superat.

LXXI. Otho prudenter se gerit; Mario Celso ignoscit. — LXXII. Tigellinus infamem vitam exitu inhonesto fœdat. LXXIII. Galvia Crispinilla cum mala Othonis fama periculo exempta. — LXXIV. Principes mutuo sibi conditiones offerunt; mox rixantes flagitia invicem objectant, et — LXXV. insidiatores immittunt. — LXXVI. Distractis inter utrumque exercitibus ac provinciis, bello opus. — LXXVII. Otho imperatorem agit; honores, — LXXVIII. civitatem, jura dilargitur; de celebranda Neronis memoria agitat.

LXXIX. Sarmatæ Roxolani Mœsiam irrumpentes cæsi. — LXXX—LXXXII. Seditio gravis, in ipsa urbe temere orta, cum magno metu atque discrimine primorum civitatis, precibus et lacrimis Othonis componitur, qui — LXXXIII, LXXXIV. milites ad concordiam et modestiam hortatur. — LXXXV. Istis compositis, omnia suspicionum et formidinis plena, præcipuo patrum metu. — LXXXVI. Prodigia Othonis cladem præsagientia. — LXXXVII. Is, lustrata urbe, Narbonensem Galliam adgredi statuit et — LXXXVIII. cum multis nobilibus L. Vitellium æmuli fratrem secum ducit. — LXXXIX. Inde varii animorum motus. — XC. Commendata patribus republica Otho festinat ad bellum. Trachali eloquentia usus Otho, in quem studia et voces vulgi. Gesta hæc paucis mensibus,

IMP. SERV. GALBA ET T. VINIO COSS.

I. INITIUM mihi operis Ser. Galba iterum, T. Vinius consules erunt. Nam, post conditam urbem, octingentos et viginti prioris ævi annos multi auctores retulerunt, dum res populi rom. memorabantur pari eloquentia ac libertate. Postquam bellatum apud Actium, atque omnem potestatem ad unum conferri pacis interfuit, magna

COMMENTARIUS.

Ser. Galba iterum, T. Vinius coss. Vulgo appellant T. Junium. At mihi religio non fuit sequi scripturam antiqui marmoris eruti ad radices montis Cælii : SER. GALBA II. T. VINIO. coss. a quo præsertim staret Platarchus, qui c. 27. fere hunc hominem Τίτον Ὀβίνιον, aut Ὀβίνιον appellat. Simile mendum in Suet. Aug. 27. ubi T. Junius Philopœmen, scribitur, qui ex Dione 47, 4. est Vinius; etsi Appiani scriptura Civ. 4, 44. firmat vulgatam. Sane Junia gens nobilior, quam ut in hunc hominem conveniat : cujus pater duntaxat ex familia prætoria, ut Tacitus infra refert. LIPS. Bud. *Servius Galba iterum Titus Junius*. De nomine Vinii v. Casaub. ad Suet. l. c.

DCC. et XX. Exacte si putas, XXII. reperies. LIPS. Sic (DCCXX) omnes editi a Beroaldo ad Ryckium : unde clare patet, Beroaldum hos libros non e MS. Flor. edidisse, qui totidem literis habet octingentos et viginti, ut alii MSS. Reg. (Bud.) Agr. Guelf. (in quo est per numeros sic DCCctos et XX.) et ed. pr. At Puteol. dedit ducentos et vig. Beroaldi numerus forte ipse e MS. sumptus, sive ex ed. pr. sed ultimum C. vitio operarum omissum est. Res ipsa desiderat hunc, qui nunc editur, numerum. Sermo est enim de scrip-

toribus usque ad Galbæ imperium. ERM. Octingentos bene se habere statuo. Dureau quoque de Lamalle idem admittit, et verba Taciti ita struit : *dum res P. R. (erant), memorabuntur (illæ) pari eloq. etc.* Sensus nil differt hæc interpunctio a nostra.

Atque omnem potestatem ad unum conferri. Cicero Phil. 1, 14. *ne ignorans verum iter gloriæ gloriosum putes plus te unum posse quam omnes.* Livius 3, 37. *licentiam suam malle, quam omnium libertatem.* Sive ab τῇ omnia malis. Noster A. 1, 11. *quam subjectum fortuna regendi cuncta onus, proinde in civitate tot illustribus viris subnixa non ad unum omnia deferrent.* Quintilianus Inst. 6, 1, 36. *cum omnia curæ tutelæque unius innixa.* GRON. Videtur probasse lectionem MS. Bud. et cod. Danesiani *omnium potestatem*, quæ et Rhenano placebat et Ursino. Sed Ryckius et J. Gron. cupide arripuere scripturam MS. Flor. *omnem potentiam*, quæ et in ed. pr. reperitur : quos ego non imitor. Latinitas me impedit. Nego dici posse *omnem potentiam ad unum*, vel *aliquem conferre*, quod lege aut ScTo factum. *Potestas confertur*, non *potentia*, quæ vi, fraude aliisque modis paratur. *Senatus, magistratuum, legum munia* vocat Ann. 1, 2. hæc est

illa ingenia cessere : simul veritas pluribus modis infracta ; primum inscitia reipublicæ ut alienæ , mox libidine ad-
sentandi , aut rursus odio adversus dominantes : ita neu-
tris cura posteritatis , inter infensos vel obnoxios. Sed
ambitionem scriptoris facile adverseris ; obtrectatio et
livor pronis auribus accipiuntur. Quippe adulationi foe-

potestas , non *potentia*. Jus erat fa-
ciendi , quæ viderentur , h. e. *potestas*.
Ipsam epitheton *omnis* potestati
convenit , non *potentiæ*. *Omnium*
rerum potestatem dixit et Livius 8 ,
13. Nec displicet mihi h. l. *omnium*.
Erx. Bip. reposuere *potentiam* , quia
et c. 13. legitur *potentia principatus*
divisa.

Inscitia reip. ut alienæ. H. e. cum
homines suam remp. non aliter aut
melius nossent , quam alienam , prop-
terea , quod ejus incuriosi essent ,
cum ad eam accedere non amplius
liceret , sed unius omnia nutu et ar-
bitrio gererentur. Erx.

Ambitionem scriptoris. Adulatio-
nem , placendi studium. Sic. A. 1 ,
67. , *Nulla ambitione*. 13 , 4. , *Nihil*
ambitioni pervium. Et apud Justinum
12 , 15. *ambitio vulgi*.

Facile adverseris. Legendum esse
averseris , doctissimi viri statuunt.
Recte. Et convenit hodie fere , *ad-*
versari esse notam ævi , quo libri
scripti , et nihil aliud quam pravam
scripturam. Nempe media ætate so-
lenne , *adversari* scribere pro *aver-*
sari , promiscueque ista verba dicta.
Et fatali quadam consensione , plu-
ribus in locis Taciti id constanter
exhibent omnes libri , ubi sensus
aversari desiderat : unde nuper Ges-
nero in Thes. L. L. non videbatur
admodum probabile , in omnibus his
locis esse vitium scripturæ , rescri-
bendumque *aversari*. Sed sciendum

id , quod in præfatione diximus , om-
nes , quos habemus , MSS. Taciti
libros ex uno codice fluxisse. Unde
tanto magis talis consensus existere
potuit. Sic H. 2 , 51. optimi libri
adversam pro *aversam* exhibent. Sed
tamen sunt in his MSS. vestigia veræ
scripturæ. H. 3 , 25 , unus Flor. *aver-*
sari , ceteri libri omnes *adversari*.
Neque vero ex ullo alio scriptore
antiquo exempla proferri potuerunt ,
ubi libri omnes ita consentirent ; sed
ad solum Tacitum provocatur. Con-
tra sæpissime ostensum est , *adver-*
sari occurrere in plurimis codd. ubi
meliores libri habeant *aversari*. V.
Drakenb. ad Liv. 8 , 7. Schwarz. ad
Plin. P. 46. Cort. ad Sall. Jug. 93.
Sic Virg. Æn. 4 , 106. multi scripti
libri , *adverteret* pro *averteret*. Ubi
v. Heins. et Burm. Itaque credo cum
eodem Drakenb. et Oudend. ad
Suet. Tib. 27 , esse meram corrupte-
lam librariorum , omnibusque in lo-
cis esse rescribendum *aversari*. Co-
terum quod opponitur , *pronis auri-*
bus accipere , bene convenit verbo
aversari non *adversari*. Itaque *aver-*
seris correxi. Erx. Ita et Pichena ,
Freinsb. Brot. Lall. Contra Bip. ad-
sentiunt Gesnero , estque constans
apud nostrum dicendi forma , *ad-*
versari pro *adverso animo accipere* ,
ut A. 1 , 28. H. 1 , 38. 3 , 25. 4 , 84.
Sed et Plauto familiaris. Vide Gesn.
Thes. et Parei lex. Plant. — * Bud.
adverseris.

dum crimen servitutis, malignitati falsa species libertatis inest. Mihi Galba, Otho, Vitellius, nec beneficio, nec injuria cogniti. Dignitatem nostram a Vespasiano inchoatam, a Tito auctam, a Domitiano longius provectam, non abnuerim: sed incorruptam fidem professis, nec amore quisquam et sine odio dicendus est. Quod si vita suppeditet, principatum D. Nervæ et imperium Trajani, uberiorem securioremque materiam, senectuti seposui: rara temporum felicitate, ubi sentire, quæ velis, et, quæ sentias, dicere licet.

II. Opus aggredior opimum casibus, atrox præliis,

1. *Dicere licet. An disserere?* — 2. *Opus aggredior opimum casibus. Lege omnino inopinum casibus.* Nam casus fortuiti infra c. 4. Cicero Ep. 15, 12., *nec opinatus et improvisus provinciae casus.* Noster Ann. 1, 68., *sonus tubarum, fulgor armorum, quanto inopina, tanto majora effunduntur.*

Vespasiano inchoatam. Quomodo? quiane procurator sub illo Belgicæ? E Plinio 7, 17. id suspicere: sed suspicere tantum. Immo verius id ceperis de hujus patre. Intelligo ergo dignitatem ejus inchoatam a Vespasiano, quod ab eo quæstor senatorque factus. Lrs. V. Ryckius. ERN. Hic apud Plin. commodè nostrum intelligi posse docet, qui a. 805 aut etiam ante forsan natus. Sub Vespasiano XXvirum factum Broterius statuit; sub Tito tribunum mil. ac quæstorem.

Tito auctam. Ædilitate aut tribunatu. Lrs.

Domitiano longius provectam. Quò principe et quindecim-vir et prætor fuisse, ipse testatur A. 11, 11. Lrs.

Professis. Cod. Agr. professo.

Nec amore q. et sine odio d. Debebat esse *nec amore q. nec odio*; sed Tacitus post nec etiam et ponit, ut jam ad Ann. notavimus, et voluit

variare orationem, quæ sane ab hac variatione durior facta est. In posteriori membro intellige *quisque*. ERN. Mur. et Acid. volebant *nec cum amore*.

D. Nervæ. Cœpit ergo scribere eo mortuo et sacro. Lrs.

Uberiorem securioremque. Alter comparativus non erat in Bud. excidit etiam e Guelf. sed ut appareat. Habent enim *uberioremque*. Hunc frustra tentat Acidalius *liberiores*. Notio libertatis est in *securior*. ERN.

Plenum varis casibus. Parum firma aut germana lectio. Nam Vatic. ille opt. *opus aggredior opibus casibus*, præfert: et supra adnotatum, *opimum*. Et in Romano antiquitas excuso item legas *opimum casibus*. Censeam fuisse, *opulens casibus*. Quæ vox paullo a vulgo seductionis exscriptores seduxit. Lrs. MS. Flor. *opibus casibus*. Guelf. *plenum varis casibus*, ut edd. vett. inde a Puteola-

discors seditioibus, ipsa etiam pace sævum. Quatuor principes ferro interempti. Triha bella civilia, plura externa ac plerumque permixta. Prosperæ in Oriente, adversæ in Occidente res. Turbatum Illyricum : Galliæ nutantes : perdomita Britannia et statim missa : co-

no : sed in marg. *gravioribus opibus*: (Bud. *plenum gravioribus casibus*.) At *opimum casibus* MS. Agr. ed. pr. quod recepit Pichena. J. Fr. Gron. conjiciebat *obsitum* vel *uberrimum* : filius *copiosum* : Crusius in Probabilibus p. 30. *inopinum*. Patet, locum antiquitus corruptum fuisse, et tentatas correctiones : ex quibus sane *opimum* optima, nec redolens librorum inscitiam. Eleganter enim (ut Liv. 3, 7. *ager opimus copiis*.) pro *copioso*, dicitur. Sed tamen correctionem esse puto ; non veram Taciti manum. Viri docti nimis ad hæserunt notioni ubertatis et varietatis. At sequentia operis hujus attributa consideranti, præsertim ultimum, *ipsa etiam pace sævum*, apparebit, hic desiderari deterioris significationis adjectivum, qualia sunt sequentia omnia. An fuit *horridum* ? *Casus horridos* etiam Senec. H. F. 657. vel *horribile*, ut Cicero dixit pro Sext. 24. *horribilis et gravis casus*. Melius nihil dum excogitare potui. Ern. Quum recepta lectio nitatur auctoritate Vatic. cod. et ed. Rom. nolim rejectam. Bip. recepere *inopinum*. Jac. Gron. volebat *copiosum*.

Ipsa etiam etc. Vulgo in *ipsa*. Sed præpos. abest a Bud. Ast Agr. habet.

Quatuor principes. Ne erres cum vulgo, non Pisonem inter istos censes. Intelligit enim Galbam, Othonem, Vitellium, Domitianum. Nam

et ad hujus exitum Historiam perduxit. Piso autem, dumtaxat Caesar, non princeps. Lips.

Tria bella civilia. Quæ ? Othonis in Vitellium, hujus in Flavium, et L. Antonii in Domitianum. de quo Sæton. et Dio. Lips. *Trina MSS.* Flor. Bud. Guelf. ed. pr. *Terna Agr. Plerumque permixta* est eodem fere tempore gesta, ut domi et foris turbaretur respublica. Ern. *Trina* recte restituere Bip. Placet.

Perdomita Britannia et statim missa. In vitio aperto et confusione locus. Quid enim illud, *missa cohorte* ? Itane unius cohortis res fuerit, in Sarmatas ac Suevos bellum ? Nugæ. Denique, quis hic sermonis contextus aut cohesio, *missa cohorte* in Suevos, Dacum cladibus involutum ? qui populi sane diversi. Ommino recte correximus pridem : *perdomita Britannia et statim amissa : coorta Sarmatarum ac Suevorum gentes : nobilitatus clad. mutuis Dacus* : nec exiguo ad historiam momento. Discimus scilicet, perdomitam Britanniam (quod Domitiani imperio accidit : eamque laudem Agricolaæ socero suo noster tribuit in ejus vita c. 10. *Britanniæ situm non in comparationem curæ ingenique referam, sed quia tum primum perdomita est*) et mox ignavia aut dissidio principum in parte amissam : sive magis placet, *omissam*. Quod in Domitiani ultimis rebus

ortæ in nos Sarmatarum ac Suevorum gentes : nobilitatus cladibus mutuis Dacus. Mota etiam prope Partho-

verum censeo, externo imperio non allaborantis. Etiam Spartianus auctor c. 5. sub principia imperii Hadriani, *teneri Britanniam sub romana ditione non potuisse*. Addit c. 11. amplius, penetrasse eundem principem in Britanniam, nec tamen totam reciperasse, sed *per octoginta quinque millia passuum murum duxisse, qui Barbaros Romanosque divideret*. Cujus muri mentio etiam Dioni 72, 8. in vita Commodi; Τῶν, inquit, ἐν τῇ νήσῳ ἰθιῶν (de Britannia loquitur) ὑπερβέβηκτων τὸ τεῖχος τὸ διερρίζον αὐτοὺς τι καὶ τὰ τῶν Ῥωμαίων στρατόπεδα. Alius ab isto murus, sive vallum potius, quod Severus imp. duxit per millia passuum XXXV. ut Eutropius ait 8, 19. sive XXXII. ut Victor epit. 20. De quo vallo diffuse et diserte Beda 1, 5. Aliquid etiam Windichindus Saxon. ab initio. At fons totius hujus corruptionis (varie enim interpolatus locus) a verbo *coortæ* ortus : quod plerumque libri scripti in medio adspirant *cohortæ*, *cohorriri*. Hinc turbellæ. Lips. Eleganter hunc locum a Lipsio correctum fassentur omnes, nisi quod Savilius, Mercerus, Ryckius, J. Gronovius *missa* servari volunt : quia non *amissa* est Britannia, sed tantum neglecta : quod ipse sensit Lipsius ; unde etiam *omissa* legi posse dixit, ut A. 6, 36., *Armenia omissa*. Sed *missa* idem est. Quare Pichena, qui primus Lipsii correctionem recepit, hoc debebat ponere, quod omnes libri scr. et edd. habent. Atque ita nos cum Ryckio et J. Gronovio fecimus. EXX.

Coortæ i. n. Sarmatarum ac Suevorum. De Sarmatis, etiam apud alios leges : de Suevis, vix puto. Catos saltem nominant, in Domitiani quidem rebus. Sed tu scito, hos Suevos, non illos esse, qui in ipsa Germania, et qui vulgo noti : sed qui trans Istrum, assiti Sarmatis. Illi, inquam, ipsi, quibus Vannius a Druso rex datus, quique inter Marisum et Cosum fluvios locati. Itaque militia plerumque sociati cum illis. A. 12, 29., *Ipsi Vannio manus propria pedites, eques e Sarmatis Iazygibus erat*. Etiam nunc bello hoc in Domitianum. Dionis fragmenta præclare (et absque iis hærebamus :) 67, 5., 'Ἐν τῇ Μυσίᾳ Λύγιοι Σούβοις τοῖσι πολυμνήντες, πρίσβους ἱππέων, αἰτούντες συμμαχίαν παρὰ Δομιτιανοῦ, καὶ ἔλαβον.... Ἀγανακτήσαντες δ' ἐπὶ τούτῳ οἱ Σούβοι προσπαράλαβον Ἰάζυγας καὶ προσπαρσενεύζοντο, ὥς καὶ μετ' αὐτῶν τὸν Ἴστρον παραβυσσόμενοι. Lips. *Coortæ in nos* MS. Flor. quod recte receptum Ryckio et J. Gron. qui inde natum putat *in roxolanos*, quod est in MS. Guelf. sine in in edd. Puteol. Beroald. Alc. Rhennus delevit. Ed. pr. (et cod. Bud.) *in Sarm.* EXX.

Cladibus mutuis Dacus. Epitoma-rii de hoc bello Dacico multa : et poeta Statius Silv. 1, 1, 27., *Das Cattis Dacisque fidem*. Iterum : *Hæc est quæ victis parcentia fœdera Cattis, Quæque suum Dacis donat clementia montem*. Cur montem diserte nominat ? sicut in eadem ista re Silv. 1, 1, 80., *Tu civile nefas, tu tardum in fœdera montem Longo*

rum arma, falsi Neronis ludibrio. Jam vero Italia novis cladibus, vel post longam sæculorum seriem repetitis, afflicta. Haustæ aut obrutæ urbes, fecundissima Cam-

Marte domas. Quiane montana Dacia, et tales ibi munitiones? Apparet e fragm. Dionis, in rebus Trajani 68. 9., 'Ο δὲ Τραιανὸς ὅρη τι ἐν πεντηχισμῖνα ἔλαβη, καὶ ἐν αὐτοῖς τὰ τοῦ ὄρους, καὶ μηχανήματα, καὶ τὰ αἰχμαλωτά. Suspiciari etiam possis, in re occultius aliquid designari; *ἰνικῆς* enim et unum montem dumtaxat appellat. Aspectum igitur a poeta ad ridendam et miri stuporis superstitionem Dacorum; quibus sacerdos in monte quopiam deus habebatur, et mons ipse sacer. Strabo 7, p. 298., Παρὰ δὲ τοῖς Γίταις ὁ ἱερεὺς ἀνομάζετο θεὸς, καὶ τὸ ὄρος ἰνικῆς λέγετο ἱερὸν, καὶ προσαγορεύουσιν οὕτως. At enim de Getis hoc Strabo ita. Sed tu disc, Getarum populum Dacos esse, ex Dione 51, 22. et Strabone ipso statim. Etiam Appianus in præf. §. 4. notat, *Getas ultra Danubium a Romanis Dacos appellari.* Adde etiam Cappadocibus montem pro deo fuisse. Tyrius Maximus Diss. 38. Ὁρος Καππαδόκιαις καὶ θύς καὶ ἱερὸς καὶ ἀγάλμα. Lips. Adde eundem Statium Theb. 1, 20. *Et conjurato dejectos vertice Dacos. Mutuæ clades sunt acceptæ et illatæ.* Sed v. Burm. ad Virg. G. 2, 497. Eux. Getas a Dacis Strabo distinguit l. 7, p. 304. At nomine tenuis diversos esse, refert Plin. 4, 12. (25.)

Falsi Neronis ludibrio. Dat et accipit lucem Suetonius in extremo Nerone: *Denique cum post XX. annos, adolescente me, exstitisset quidam conditionis incertæ, qui se Neronem esse diceret: tam favorable nomen ejus apud Parthos fuit, ut*

vehementer adjutus et vix redditus sit. Post viginti annos, inquit, a morte Neronis. Ergo in XIV. consulationu Domitiani hic motus. Lips. Vide infra 2, 8. Sed bene huc J. Gronovius advocavit Lactant. Mart. Pers. c. 2. ubi luculentissime res narratur. Eux.

Post longam s. s. repetitis. Jam antiquissimo ævo sæviisse Vesuvium, vel viæ Herculanæ et Pompeiorum docent, pumicosis scoriis stratæ. Cf. Winckelmann in Sendschr. von den Herculan. Entdeckungen. Hamilton's account of the discoveries at Pompeii.

Haustæ aut obrutæ urbes. Fecundissima. Verius distinxis, *Haustæ aut obr. urbes, fecundissima Campaniæ ora: et urbs inc. vastata.* Id enim significat, in Campania haustas aut obrutas urbes prodigiosa illa ejectione Vesuvii montis, quæ sub Tito. Qua duo oppida cum pagis multis obruta, Herculanium et Pompeii, quin ille ipse naturæ magnus mystes Plinius periit eodem casu. Statius de hac re eleganter Silv. 4, 4, 81., *Mira fides! credetne virum ventura propago, Cum segetes iterum, cum jam hæc deserta virebunt, Infra urbes populosque premi?* Tangit et Plutarchus de his, qui sero a Num. pun. c. 42. in iis, quæ Thespiesio revelata, ubi *Βίοβιον ὄρος* appellat: quod male interpres *Lesbium montem* vertit. At, quod in Tacito de incendiis urbis est, intellege de Capitolio exusto sub Vitellio (3, 71.) et de igne triduanæ, qui sub Tito. Dionem vide 65, 17. 66,

paniæ ora. Urbs incendiis vastata, consumptis antiquissimis delubris, ipso Capitolio civium manibus incenso : pollutæ cærimoniæ : magna adulteria : plenum exsillii mare : infecti cædibus scopuli. Atrocius in urbe sævitum. Nobilitas, opes, omissi gestique honores pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium. Nec mintus præmia delatorum invisa, quam scelera; cum alii sacerdotia et consulatus, ut spolia, adepti, procurationes alii et interiorum potentiam, agerent, verterent cuncta odio et

3. *Infecti cædibus scopuli. Infecta e. scopula* cod. Agr. quod non capio.

24. Lrs. *Et urbs* scr. et edd. Deleverat copulam Pichena. ERN. Recte. Sic et Bipont.

Pollutæ cærimoniæ. Vestalium nempe incestus, quæ protraxit Domitianus pariter et puniit. Præter historicos Papinius allusit, qui prospectantem Domitianum facit Silv. 1, 1, 35..... *an tacita vigilet face troicus ignis, Atque exploratas jam laudet Vesta ministras.* Lrs.

Infecti cædibus scopuli. I. e. insulæ, in quibus exsules clausi, quæ erant fere desertæ et scopulosæ : ad eas missi subiinde, qui exsules trucidarent, ut in Annalibus jam vidimus. Mare quoque ante de insulis, imprimis maris Ægæi, capiendum. ERN.

Atrocius in urbe sævitum. Recte. Imago enim sævitæ cædiumque multa in insulis et provinciis, major in ipsa urbe. Egregius tamen et acutus quidem juvenis mavult *in urbe servitium.* Lrs.

Et interiorum pot. Video interpretes recentiores in hoc hæsisse et male vertisse *Interior potentia* est major, nec id debebat ignotum aut dubium esse. Sic Ann. 15, 2. *vires intimæ.*

Addere nos in Clavé Cic. in v. *intimus.* ERN. Bud. *inferiorem.*

Agerent, ferrent cuncta. Lectionem Flor. cod. *Agerent, verterent cuncta odio et terrore.* Corrupti etc. secutus est Pichena. At vulgatam et lectionem et distinctionem multo meliorem esse docuimus *Observ.* 3, 22. GRON. Nempe ibi docet, usitatam esse (apud Livium et alios) phrasin *agere, ferre*, et odio ac terrore sic explicat, ut Lipsius. At lectionem Flor. quæ est etiam in Guelf. Agr. edd. ante Rhenanum omnibus, defendit et recepit rursus Ryckius, late et acerbe contra disputante J. Gronovio. Lectio, quæ est in textu, ab Rhenano inducta, utcumque explicari potest. In *agerent ferrent* facile assentior Gronovio : sed interpungi debet post *terrore*. Nam odium et terror non bene conveniunt verbo *corrupti*, quocum in tali re conjunguntur, aut intelliguntur verba vim alliciendi habentia. An omnes tantum odio et terrore corrupti, nemo spe, præmiis etc. etiam liberti in patronos ? ERN. Florentino consentit etiam Bud. Eam priscam lectionem cum Bern. Freinsh. Bip. repe-

terrore. Corrupti in dominos servi, in patronos liberti; et, quibus deerat inimicus, per amicos oppressi.

III. Non tamen adeo virtutum sterile sæculum, ut non et bona exempla prodiderit. Comitatus profugos liberos matres: secutæ maritos in exsilia conjuges: propinqui audentes: constantes generi: contumax, etiam adversus tormenta, servorum fides: supremæ clarorum virorum necessitates; ipsa necessitas fortiter tolerata; et laudatis antiquorum mortibus pares exitus. Præter multiplices rerum humanarum casus, cælo terraque prodigia et fulminum monitus et futurorum præsagia, læta, tristia, ambigua, manifesta. Nec enim unquam atrocioribus populi rom. cladibus, magisve justis indiciis adprobatum

4. *Magisque justis judiciis. Tuscis* (Ryckius habet *vetustis*) *indiciis, et emendatum certis cod. Agr. Forte testatis indiciis* H. 4, 6. Idem codex post *approbatum* tollit verbum substantivum. Vel lege, *magisve manifestis judiciis*. Edit. Rom. *magis vetustis*.

sui, interpunctione adhibita, quæ et Mureto et Acidalio placuit. Rhenanus temere ex ingenio textum mutat. Temere quoque Ryckio succenset Gronovius. — Adripit *to verterent* Crus. Probab. crit. p. 31, et legi præcipit *verterent*, provocatque ad Plaut. Truc. 2, 7, 7. Rud. 3, 6, 7. coll. cum Truc. prol. v. 19. citat quoque Val. Flacc. 4, 454. Priscian. l. 10.

Odio et terrore. Odio proprio, terrore a Domitiano. Nam ille vulgo usus delationibus et opera servorum. Plinius Paneg. hoc tangens c. 42. *Non enim jam servi principis nostri amici, sed nos sumus; nec pater patriæ alienis se mancipiis cariorem, quam civibus suis, credit. Omnes accusatore domestico liberasti: unoque salutis publicæ signo, illud, ut sic dicam, servile bellum sustulisti.*

LIRS. Sic et Gron. l. c. sed v. not. præced. ERN.

Suprema cl. v. necessitates. Hic prædicatum desidero, unde virtus eluceat. Nam *necessitas suprema* nec virtus est, nec bonum exemplum. An fuit: *supremæ clar. vir. necessitates fortiter toleratæ*. Certe non satisfacit Lipsius in Disput. ERN. Hiller. Rac. 15. intelligit mortem non meritam, insigni constantia expectatam, quæ statim dicitur fortiter tolerata, quale exemplum in Seneca 15, 61.

Justis indiciis. Cum Ryckio et J. Gronovio dedi *indiciis*, quod ex ed. prima jam indicavit Gruterus, estque in MSS. Flor. Agr. Guelf. edd. Puteol. Beroald. in ed. Rhen. irrepserit, haud dubie operarum vitio, *judiciis*, quod per negligentiam sequentium editorum ad omnes pro-

est, non esse curæ deis securitatem nostram, esse ultionem.

IV. Ceterum, antequam destinata componam, repetendum videtur, qualis status urbis, quæ mens exercituum, quis habitus provinciarum, quid in toto terrarum orbe validum, quid ægrum, fuerit; ut non modo casus eventusque rerum, qui plerumque fortuiti sunt,

pagatum est: cum possent etiam sine libris vitium odorari. ERM. Cod. Bud. et ed. Rom. *magis vetustis indiciiis*. Cf. et Arntzen. ad Plin. Paneg. c. 5. — * D. de Lamalle præfert *judiciis*, cum J. J. Rousseau.

Non esse curæ deis. Impium, impium, tuum dictum, Tacite: etsi non imprudens. Nam humano ingenio si rem libras: cum tot clades, tot tristia, tam rara in bonos præmia, quid nisi advigilare deos tantum censeas in pœnas? Atqui nōs scimus aliter: nec rem metimur ex iis modo quæ sunt, sed quæ futura. Qui vindicem tantum deum statuit, tollit ex deo quod est dei, immo quod deus: vim beneficam, salutarem et adjuvantem. Itaque homo sile: et tecum alter ille tenebrio (Lucanus) qui 4, 807. clamat: *Felix Roma quidem, civesque habitura superbos (beatos); Si libertatis superis tam cura placeret, Quam vindicta placet*. A quo, fallor, aut tu sumpsisti. LRS. Contra impietatis criminationem tuentur Tacitum Bip. item Hiller. Rac. 13. — * et D. de Lamalle.

Qui plerumque fortuiti sunt. Ulcus hic, nisi fallor, etsi tectum. Si enim casus eventusque rerum fortuiti, quomodo remittis me ad causas? aut cur ubique tam multus tu, tam serius in iis explicandis? Censeo immissa negatione scribendum, qui

plerumque haud fortuiti sunt: ad rem et ad verum certe, si non ad Taciti mentem. LRS. *Fortuitum* interpretatur Savilius, cujus nullæ sunt, aut ignotæ causæ, atque inde Tacitum reprehendit, ut imprudenter locutum. Cui reprehensioni subscribit Freinshemius in Versiones 2, 31. quomodo enim, ait, fortuitarum causæ tradi possunt? aut quomodo, quorum causæ possunt tradi, pro fortuitis possunt haberi? Mihi vero, *qui plerumque fortuiti sunt*, est, in quibus plurimum fortuna potest, qui ex fortuna pendent, et sæpe contra expectationem eveniunt; adeo ut ex illis solis cognitis ad consilium capiendum nihilo sis instructior; ut non sint magistri et auctores rerum gerendarum. Ex quibus nihil discas nisi fortuitum; nisi fortunæ donum, nisi quid egerit, cum de partibus decerneret transigeretque fortuna; hoc est, huic ex sententia rem, illi asperam fœdamque provenisse: sed ea fortuna comes virtutem ducem habuerit an destituerit; unde exstiterit, continetur, mutet ac sese circumagat; secundum meliores, an deteriores, et quare, dederit; tibi quod ab alio capias exemplum, quod sequare aut fugias, nequaquam ex hoc opere, et sæpe joco ac ludibrio fortunæ, ex his postprincipiis, sed ex exordio,

sed ratio etiam caussæque noscantur. Finis Neronis ut lætus, primo gaudentium impetu, fuerat, ita varios motus animorum, non modo in urbe, apud patres, aut populum, aut urbanum militem, sed omnes legiones ducisque conciverat: evulgato imperii arcano, posse principem alibi, quam Romæ fieri. Sed patres læti, usurpata statim libertate, licentius, ut erga principem novum et absentem; primores equitum proximi gaudio patrum; pars populi integra, et magnis domibus annexa, clientes

5. *Magnis domibus annexa. An innexa? Lego etiam aut magnis domibus.*

filoque et serie ac decursu rerum, temporum, consiliorum, quæ ad ista viam munierunt, abunde colliges. Nero apud Suet. 23. *Omnia se facienda fecisse, sed eventum in manu esse Fortune; illos, ut sapientes et doctos viros fortuita debere excludere.* Cf. et Gellius 14, 1. Gron. Nil mutandum, etiam Pichena sensit.

Ratio etiam etc. Cf. Sempr. Asellio ap. Gell. 5, 18.

Aut populum aut urbanum militem. Sic e Flor. restituit Pichena, cum Rhenanus (e Bud.) bis fecisset apud ex aut. Consentiant Florentino Guelf. edd. ante Rhen. Ceterum illa frequentatio *roû* apud non inepta, immo elegans foret et arrideret, si modo libris firmaretur. Sic c. 10. *apud subjectos, apud proximos, apud collegas.* Ern. Firmatur, uti dictum, Badenii, sed parum interest.

Principem alibi quam Romæ. Olim enim ita iudicabant, rem mali exempli esse, imperatores legi ab exercitiis, et solenne auspiciorum committorum in castra et provincias, procul ab legibus magistratibusque, ad militarem temeritatem transferri, ut præclare Livius 26, 2. Sed nunc alia

tempora erant, alii mores. Gron. Ego etiam huc traxerim: Cæsares hanc opinionem fovisse et aluisse, ut Romæ tantum, sic ut sedes esset imperii, ita caput ejus fieri posset; cum crederent, facilius posse Romæ impediri, ne quis contra se imperator crearetur. Id igitur fuit in arcanis imperii, h. e. in artibus ejus servandi ac tuendi, ut ad annales explicavimus. Ern.

Pars populi integra, et magnis. Attende, et mecum rescribes: *pars p. integra, et magnis domibus annexi clientes libertique damnatorum.* Integram partem populi appellat, sinceram et lascivia temporum non corruptam. Lrs. Probant Pichena, qui recepit in textam, et Acidalius, sed ita, ut post *libertique* inseratur *quique* vel *quodque*. Neutro opus. Vulgatum est in omnibus scr. (Bud. quoque) et edd. vett. recteque restitutum a Freinshemio (et Ryckio). *Pars populi integra* est honestior et incorrupta: opponitur enim sordidæ plebi: ea annexa magnis domibus, vel per cognationem, et adfinitatem, vel per clientelam. Clientes et liberti damnatorum et exulium eriguntur in spem patrum et

libertique damnatorum et exulum, in spem erecti: plebs sordida et circo ac theatris sueta, simul deterrimi servorum, aut qui, adesis bonis, per dedecus Neronisalebantur, mæsti et rumorum avidi.

V. Miles urbanus, longo Cæsarum sacramento imbutus, et ad destituendum Nerouem arte magis et impulsu, quam suo ingenio, traductus, postquam neque dari donativum, sub nomine Galbæ promissum, neque magnis meritis ac præmiis eundem in pace, quem in bello, locum, præventamque gratiam intelligit apud principem, a legionibus factum; pronus ad novas res, scelere insuper Nymphidii Sabini præfecti, imperium sibi molientis, agitur. Et Nymphidius quidem in ipso conatu oppressus: sed, quamvis capite defectionis ablato, manebat plerisque militum conscientia; nec deerant sermones, « senium atque avaritiam Galbæ » increpantium. Laudata olim et militari fama celebrata severitas ejus angebat adspernantes veterem disciplinam, atque ita XIII.

6. *Eundem in pace, qui in bello locum.* Quem bene cod. Agr. et sic Gronov. ex cod. Anglie. — 7. *Angebat coaspermantes veterem disciplinam.* Lego *angebat eo aspermantes*. Cod. Agric. *angebat aspermantes*.

dominorum recipiendorum. ERM.

Qui in bello. Placet fere, quod in scripto filius meus Jacobus Oxonii notavit: *eundem in pace, quem in bello, locum.* GRON. Sic et Flor. Guelf. (Bud. et Reg. Lall.) ed. pr. unde restitui. Sæpe in hac constructione obliqua adusativi in nominativos mutati. ERM.

Imperium sibi molientis agitur. Malim, *agitatus*. Non enim cum maxime fiebat illud, sed jam ante adventum Galbæ factum erat. GRON. Mox *sed* est a Rhenano bene inductam, etsi omnes scripti et ante cum editi habent *et*. ERM. Sic et Bud.

Rhenanus recte vidit, ob finalem vocis præcedentis initialem sequentis excidisse.

Manebat pl. m. conscientia. Acidalius vult *constantia*. Speciosa, sed non necessaria conjectura. Conscientia male facti acerrimus stimulus ad odium et res novas molientes. Ea-que sententia crebra est apud omnes historicos. Sic c. 8. exercitus Germ. metu incitantur. ERM.

Angebat aspermantes. Miror, tamdiu toleratum esse in Tacito ineptum verbum *coaspermantes*, quod tamen et in Guelf. (et Bud.) est: cum in ed. pr. plane sit *aspermantes*, quod

annis a Nerone adsuefactos, ut haud minus vitia principum amarent, quam olim virtutes verebantur. Accessit Galbæ vox, pro republica honesta, ipsi anceps, « legi a se militem, non emi. » Nec enim ad hanc formam cetera erant.

VI. Invalidum senem T. Vinius et Cornelius Laco, alter deterrimus mortalium, alter ignavissimus, odio flagitiorum operatum, contemptu inertiae destruebant. Tardum Galbæ iter et cruentum, interfectis Cingonio Varrone, consule designato, et Petronio Turpiliano, consulari: ille, ut Nymphidii socius, hic, ut dux Neronis, inauditi atque indefensi, tanquam innocentes, pe-

3. *Virtutes verebantur.* Nil muta. Vide nos ad Petronium. Livius 39, 37.

etiam e Flor. et Agr. codd. protulit Ryckius. (Est et in Reg. Lall.). Mox male pro *verebantur* Ryckius e suo cod. *venerabantur*: quæ est glossa illius. Male etiam alii (Pich. Acid.) *tentant reverebantur*. Nam eodem sensu *vereridicitur*. Ed. pr. (et Bud.) mox etiam habet *militem*, non *principem*, ut alii scr. et edd. vet. idque bene restituit Rhenaous. E.N. Qui *principem* posuit, credebat de Pisonæ sermonem esse. Bud. *verebantur*. Hanc vocem Petronio c. 52. hoc sensu reddere parat Heins. pro *revereabantur* scil. ut ap. Liv. 39, 37.

Odio flagitiorum onerabant. Sive, ut libri scripti (in his Bud.) *oneratum*. Vox quidem ea retinenda est, male a Beato expulsa. Lips. Sic et Annal. 2, 3. Gron. *Oneratum* etiam MSS. Flor. Guelf. edd. vet. ante Rhen. restituit in textum Pichena. Secus est: odium flagitiorum alterius in Galbam translatum, et inertiam alterius in contemptum adduxisse Galbam, atque inde pernici-

ciem ejus natam. Ceterum *ignavissimus* cape de Lacone. V. Sueton. Galb. 14. E.N. Acid. pugnat pro vulgari *onerabant*.

Cingonio Varrone. Ita scribamus jubet Vaticanus, qui non aliter nominat et Plutarchus, cui c. 14. est *Κινγόνιος Βάρρων*. Sed in Taciti vulgatis etiam libris ita perscriptum A. 14, 45., *Censuerat Cingonius Varro consul designatus*. Est autem hic ipse. Lips. Antiqua edd. lectio *Ciconio*, ut habet etiam MS. (Bud. et) Guelf. E.N. In loco cit. ex. Ann. 14. dele *consul designatus*.

Petronio Turpiliano. Qui consul fuit a. U. 814. Plutarchum sperno, sive librarium, in quo c. 15. *Τερπονλιανός* dicitur. Lips.

Dux Neronis. Non potest placere illud *dux Neronis*. Putem, hic, ut *fidus Neronis*. Neque aliter Plutarchus c. 17. habuisse videtur, quod reddidit: *ὅτι μὴ προεδίδου, οὐδὲ ἐμίσει τὸν ἡγεμόνα τοιοῦτον ὄντα, μισοῦμενος, ἄλλο δὲ μὴδὲ ἐν μέγα ἀδικέσας*

rierant. Introitus in urbem, trucidatis tot millibus inermium militum, infaustus omine, atque ipsis etiam, qui occiderant, formidolosus. Inducta legione hispana, remanente ea, quam e classe Nero conscripserat, plena urbs exercitu insolito: multi ad hoc numeri e Germania

9. *Multi ad hoc numeri.* Numero cod. Agr.

ἀπιδαν. GRON. Nil mutandum. Cf. c. 71. item 2, 12, 19, 33, 36.

Tanquam innocentes perierant. Nihil melius vulgato: et mens ejus: haud scio, an nihil peccarint; certe, ut solent, qui nihil peccarunt, a tyrannis occidi, nempe inauditi et indefensi. GRON. Scilicet Muretus volebat *tanquam nocentes*. Acidalius *quamquam innocentes*. Ergo alterutrum probem. Nam ratio Gronoviana est nimis arguta. Sed *quamquam* prætulerim. Illud *tanquam* jam est in ut. ERN. *Tanquam* bene se habet. Cf. Plin. ep. 4, 11. de Cornelia virgine vestali.

Tot millibus. Classicos intelligit, de quibus c. 37.

Quam e classe Nero. Jam olim legiones classicæ, si numis fides, in quibus video: ANT. AVG. III. VIR. R. P. C. et parte altera: LBG. XVII. CLASSICÆ. LIPS. Bud. *Nero ex classe*.

Multi ad hoc et innumeri. Vitium quivis videris et sermonis ineptias, immo sordes. Quid enim illud est, *multi et innumeri*? Adstricto nostro scriptori satis erat, credo, alterum. Ferrettus emendabat, *militēs ad hoc innumeri*. Ego verissime ex Farnesiani vestigiis *multi ad hoc numeri*. *Ad hoc*, Sallustianum est: et valet, etiam, præterea. At *numeros* hic capio cohortes, manus, vexilla: crebrum id verbi sub ævum Taciti, eo sensu. Plinius epist. 10, 38. de tiro-

nibus: *nondum distributi in numeros erant*. Ulpianus l. 1. D. de his, qui notantur infamia, *Exercitum non unam cohortem neque alam dicimus, sed numeros multos militum*. Idem l. un. D. de bon. poss. ex test. mil. *siquis militum ex alio numero translatus sit in alium*. Suet. Vespas. c. 6. *et tunc quidem compressa res est, revocatis ad officium numeris, parumper*. Claudianus in Epithal. Pallad. 86. *Regnorum tractat numeros, cuneosque recenset*. Nec cohortes solum in hoc nomen, sed paullatim venere etiam ipsæ legiones. Accredo hoc Sozomeno scribenti 1, 8. Τὰ Ῥωμαίων τέγματα, ἃ νῦν ἀριθμοῦς καλοῦσιν. Ac Capitolinum ita accipio in Macrino c. 5. *Timuit autem et collegam, ne ipse imperare cuperet, quod si vel unius numeri consensus accederet, neque ipse recusaret, et omnes cupidissime id facerent*. Quin noster ipse Tacitus hac voce iterum usus, in Agricola 18. *Quamquam transacta ætas, sparsi per provinciam numeri*. Hæc quidem proba et certa, sed illex ista libido correctorum, ignara quiescere etiam in certis. Itaque rescribit quidam, *multi ad hoc innumeri*. Id est, inquit, qui in numeros legionesque nondum relati. Acumen! quod fateor superfuisset illi juveni, magis quam iudicium: nisi quod ætas tamen id correxisset et direxisset. At tantum

ac Britannia et Illyrico, quos idem Nero, electos præmissosque ad claustra Caspiarum, et bellum, quod in Albanos parabat, opprimendis Vindicis coëptis revocaverat : ingens novis rebus materia, ut non in unum aliquem prono favore, ita audenti parata.

VII. Forte congruerat, ut Clodii Macri et Fonteii Capitonis cædes nuntiarentur. Macrum, in Africa haud dubie turbantem, Trebonius Garucianus, procurator, jussu Galbæ; Capitonem in Germania, cum similia coëptaret, Cornelius Aquinus et Fabius Valens, legati legionum, interfecerant, antequam juberentur. Fuere qui crederent, Capitonem, ut avaritia et libidine fœdum ac maculosum, ita cogitatione rerum novarum abstinuisse; sed a legatis, bellum suadentibus, postquam impellere nequiverint, crimen ac dolum compositum ultro : et Galbam mobilitate ingenii, an, ne altius scrutaretur, quoquo modo acta, quia mutari non poterant, comprobasse. Ceterum utraque cædes sinistre accepta : et invisio semel principe, seu bene, seu male facta pre-

10. Ita audenti parata. Audendi parato forte. Sed aliter 14, 58. — 11. Et invisio... premunt. Lege, ut invisos semel principes.

abest, ut de tironibus aut collectitio milite hic Tacitus : ut contra veteranos intellegat et electos sub vexillis. Itaque magis distincte paullo post *Illyrici exercitus electos* nominat et *Germanica vexilla*. Omitto, quod notionem eam vocis nobis ingerit, sine exemplo. Lips. Firmat correctionem Lipsii Flor. ed. pr. Ceteræ edd. ante Rhen. *ad hæc innumeri*. Inde a Rhenano (e Bud.) *ad hoc et innum*. Guelf. *adhoc innumeri*. ERN. Quod de Ferretto adfertur, non ita se habet. Is non ex ingenio, sed ex aliis variantem lectionem promit.

Clodii Macri. Mentio ejus in numo

Galbæ ap. Patinum ad Suet. Galbam c. 11.

Fonteius Capito. Consul hujus anni cum C. Julio Rufo. Sic Cassiod. et Fasti Græci. Mox Bud. *nuntiaretur*. Paullo ante Acid. malebat *parato*.

Haud dubie turbantem. Vocem ejeci, quæ aberat recte ab optimo libro. Et passim ita *turbandi* verbo usi prisci. Lips. Nempe res: quæ vox in Guelf. (Bud.) edd. vett. at non in ed. pr. codd. Flor. Agr. ERN.

Crimen ac dolum comp. Bud. *crimen ad dolum comp.*

Et invisio semel principe etc. Ego hic non hæsissem. At hæsit Grute-

munt. Jam adferebant venalia cuncta præpotentes liberti : servorum manus subitis avidæ, et, tanquam apud senem, festinantes : eademque novæ aulæ mala, æque gravia, non æque excusata. Ipsa ætas Galbæ irrisui ac fastidio erat adsuetis juventæ Neronis, et imperatores forma ac decore corporis, ut est mos vulgi, comparantibus.

VIII. Et hic quidem Romæ, tanquam in tanta mul-

12. *Jam afferebant venalia. Puto auferebant. Ad se rapiebant. Infra c. 80., obsequia meliorum nox abstulerat. Offerebant cod. Agr. — 13. Servorum manus subitis avidæ. Forte cupiti, ut Ann. 4, 3. avidus offensionum 3, 54. periculorum H. 3, 41. avidus belli iofra 67. avidus Armeniæ Ann. 6, 31. Possis et turbidis ut c. 21. omne in turbido consilium. et c. 31. vel ut turbidis. Vide infra c. 31.*

rus, qui volebat ut; hæere alii, qui vellent adcusativos, quos etiam Scotus edidit. Verum non raro Tacito ad sententiam talem transitus fit per copulam, quo modo nos etiam in vernacula utimur. Deinde in *facta premunt* intelligo modo *eum*. In Flor. (et Bud.) est *principi*, ut referatur ad *facta*. Sed ceteri libri omnes vulgatum habent. ERN. Similis ablativi constructio A. 4, 19. Male in cod. Agr. est *premuntur*, quod Ryckius præferebat. — Reg. Ryckii *premiunt*. Sic et Bud. a. 2. m. prius, *pre-*

Jam afferebant v. c. Hoc quoque temere tentatur, primo a Pichena et Freinshemio, qui interpungi volunt post *cuncta* : et ita sententiam corrumunt. De aliis, qui nocerent Galbæ, dixerat. Venit tandem ad avaritiam libertorum et servorum. Non bene etiam e suo cod. (Agr.) Ryckius dedit *offerebant*, quod cui non in mentem sponte veniat. Loquitur de iis, data opera, tanquam de mercatoribus, qui merces venales adferunt. ERN. Pichena voluerat *jam afferebantur v. c.* Freinsh. *Iram affe-*

rebant v. c. Acidalius *ad afferebant* delebat. Quod Lallemand ex Pich. et Freinsh. adfert *offendebant*, apud istos non reperio.

Servorum manus subitis avidæ. Ad ea auferenda, quæ subito fortunæ munere obvenerant, ut recte Pichena. Venuste exprimuntur mores hominum famelicorum, quibus ex inopinato magna se ingurgitandi facultas data est. ERN.

Eademque novæ aulæ. Sententia (nam alios involvere video) eadem mala novæ aulæ Galbianæ fuisse, quæ veteris, id est Neronianæ : sed non æque excusata. Quid ita? quia Nero ortu et natalibus princeps, quia juvenis, quia in plebem etiam gratosus. Itaque plusculum ei licere volebant et ignoscebant. Non sic in Galba, qui electus : qui senex, ideoque prudens esse debebat : qui denique parvus, tristis, et per omnino paucis gratus. LIRS. Mox dedi *irrisui ac fastidio* e Flor. et ed. pr. Ceteri, *et ir. et fast.* Melius foret *irrisu*. ERN. Bud. et *ir. ac fast.*

Tanquam in tanta mult. *Tanquam* abest a MS. Oxon. ERN.

titudine, habitus animorum fuit. E provinciis, Hispaniæ præerat Cluvius Rufus, vir facundus et pacis artibus, bellis inexpertus. Galliæ, super memoriam Vindicis, obligatæ recenti dono romanæ civitatis, et in posterum tributi levamento. Proximæ tamen Germanicis exercitibus Galliarum civitates, non eodem honore habitæ, quædam etiam finibus adeptis, pari dolore commoda aliena ac suas injurias metiebantur. Germa-

14. *Et pacis artibus, belli inexpertus. Lege et pacis par artibus, par negotiis neque supra erat Ann. 6, 39. vigor animi negotiis par Ann. 3, 30. et sic passim. Cod. Agr. et pacis artibus clarus, bellis inexpertus, interpolatam.*

Hispaniæ præerat. Nempe ceteriori s. Tarracoenensi. V. infra 4, 39. ERN.

Cluvius Rufus. De hoc v. Plin. ep. 9, 19.

Et pacis artibus, bellis inexpertus. *Pacis artibus* ferri potest, si cum Rhenano intelligas *expertus*, quod latet in verbo *inexpertus*: cujus generis et alia exempla in Tacito. Quamquam ne hoc quidem necessarium est, cum Tacitus sæpe tali ablativo, absolute posito, utatur, ut intelligatur, instructus, abundans. Sed Faernus (et Ursinus) addi volebant *clarus*, quod est in MS. Agr. Heinsius ep. ad Græv. t. 4. Coll. Burm. *pacis par artibus* p. 498. quod valde probat Grævius p. 505. Mox *bellis* MSS. Flor. Guelf. edd. ante Rhen. qui male (e Bud.) substituit *belli* (sc. *artibus*). Vetus restituit Ryckius. *Bellis inexpertus* est, qui nullas res bello gessit, quibus scientia militaris cognosceretur. ERN. Contra *belli inexpertus*, qui bellum nunquam vidit.

Recenti dono romanæ civitatis. Quomodo recenti? et nonne jam pridem Galli isti comati id adepti a Claudio? clarum id e Tacito A. 11,

23. Sed expedio. Olim quidem jus civium adepti, non tamen promissæ, sed procures tantum. Caute ibi et circumspecte Tacitus: *primores Galliæ*, inquit, *quæ Comata appellantur*; idque mihi notes. Sed nunc ecce a Galba diffusum id jus in Gallos omnes, qui pro Vindice stetissent. Plutarchus apertissime c. 18. Ἐκ δὲ τούτου καὶ τὰ μετρίως πραττόμενα διαβολὴν εἶχεν, ὡς τὰ πρὸς τοὺς Γαλατὰς Ὀυίνδικοι συναγαμίνους. Ἐδύκουν γὰρ οὐ φιλανθρωπία τοῦ αὐτοκράτορος, ἀλλ' ἀνούμενοι παρ' Ουινίου τυγχάνειν ἀγίστως τὰ δασμῶν, καὶ πολιτείαις. LIPS.

Tributi levamento. Quarta parte tributi. c. 51.

Germanis exerc. Edd. ante Rhen. omnes male *Romanis*. Mox *finibus adeptis*, int. parte agrorum. Mox rursus dedi *Germani exercitus* quod et MSS. quidam et edd. veteres habent, pro *Germanici*, ut similitudo esset. ERN. Bud. *Germanis exercitibus*. . . . *Germanici exercitus*. Similitudo ut sit, posteriorem formam utroque loco sequor. Sic et Bip. Agr. quoque *Germanicis*.

Finibus adeptis. Cf. c. 53.

nici exercitus, quod periculosissimum in tantis viribus, solliciti et irati, superbia recentis victoriæ, et metu, tanquam alias partes fovissent. Tarde a Nerone desciverant; nec statim pro Galba Verginius: an imperare voluisset, dubium; delatum ei a milite imperium, conveniebat. Fonteium Capitonem occisum, etiam qui queri non poterant, tamen indignabantur. Dux deerat, abducto Verginio, per simulationem amicitiae: quem non remitti, atque etiam reum esse, tanquam suum crimen accipiebant.

IX. Superior exercitus legatum, Hordeonium Flaccum, spernebat, senecta ac debilitate pedum invalidum, sine constantia, sine auctoritate. Ne quieto quidem milite, regimen; adeo furentes infirmitate retinentis ultro accendebantur. Inferioris Germaniæ legiones diutius sine consulari fuere; donec, missu Galbæ, A. Vitellius

15. *Solliciti et irati superbia.* Forte inflat. — 16. *Verginius an imperare voluisset.* Sic cod. Agr. forte *Verginius an imperare voluerit, est dubium.*

Solliciti et irati. Haud temere mutem: aptior tamen membrorum connexus et responsio, si legas, *soliciti et elati*. Metu nempesolliciti, victoria elati. Lips. Frustra. Vid. Suet. Galb. 16. *fremebat superioris Germ. exercitus.* Mox, in *Briannico exercitu nihil irarum*. Post Muretus et Acidalius malebant, *etiamsi queri non poterant*. Non male, ut opinor. Est enim de eodem exercitu sermo. Eam.

Verginius. Cogn. Rufus, de quo Plin. ep. 2, 1. 6, 10.

Ne quieto q. m. regimen. MS. Guelf. *regenti*, in quo an melior lectio lateat, alii videant. Vulgatam fero, in ea interpunctione, quam feci. Mox *delevi etiam*, post *ultro*: quod suspectum fuit ab initio, cum primum hunc locum legerem. Post,

abesse vidi a MS. Flor. Oxon. nunc etiam Guelf. ed. pr. Putcol. (Abest et a Bud.) Primus etiam addidit Beeroaldus, nescio unde. Item mox e Flor. cum Ryckio et J. Gron. edidi *A. Vitellius*, ut est etiam in ed. pr. Eam. Bud. *Vitellius*. Agr. *A. Vit.*

Adeo furentes etc. Adeo h. l. insolentius dicitur pro *multo magis*, sicut alibi dixit noster pro *multo minus*, infra 3, 64. *ne prosperis quidem par: adeo ruentibus debilitatus.* Sed et pro *multo magis* est A. 3, 34. 6, 15. ubi junctum negationi est pro *ne* dum: sed tamen per se est *multo magis: ne tecta quidem urbis; adeo publicum consilium nunquam adiit.* Eam.

Missu Galbæ. Bud. *jussu Galbæ.* Sed *missu* et alibi. Cf. Ind.

aderat, censoris Vitellii ac ter consulis filius : id satis videbatur. In Britannico exercitu nihil irarum. Non sane aliæ legiones, per omnes civilium bellorum motus, innocentius egerunt : seu, quia procul et Oceano divisæ ; seu crebris expeditionibus doctæ hostem potius odisse. Quies et Illyrico : quamquam excitæ a Nerone legiones, dum in Italia cunctantur, Verginium legationibus adissent. Sed longis spatiis discreti exercitus, quod saluberrimum est ad continendam militarem fidem, nec vitiis, nec viribus miscebantur.

X. Oriens adhuc immotus. Syriam et quatuor legiones obtinebat Licinius Mucianus, vir secundis adversisque juxta famosus. Insignes amicitias juvenis ambiciose coluerat : mox, adtritibus opibus, lubrico statu,

17. *Crebris expeditionibus doctæ hostem potius odisse. Forte crebris expeditionibus objectæ (s. obnoxia) hostem potius odissent.*

Id satis videbatur. Dictum videtur, quasi milites, titulos et imagines tantum Vitellii spectarint, et paternæ ei virtutes processerint pro suis. Alias non male fortasse, *fatis* : ut missionem hanc Vitellii cælesti consilio adsignet, quæ ad imperium scilicet via. *Lrps.* Vulgatum verissimum. Ceterum possis etiam referre ad Galbam : ei satis visum ad dignitatem hominis, quod patrem talem habuisset. Sed malo cum Lipsio ad milites referre. *Err.* Grut. ad Galbam.

Nec vitiis, nec viribus miscebantur. H. e. nec vitia sua inter se, velut per contagionem, communicare, nec se conjungere et vires suas mutuo augere poterant. *Err.*

Mox attritis opibus. Etiamne monesbo ? Grammaticum et leve est. Tamen in fido illo Vatic. scriptum,

atteritis. Et sane crebro ita veteres. Ut Tibullus in eodem hoc verbo 1, 4, 42., *Aut operi insuetas atteruisse manus.* Ut *accedisse* pro accessisse, *consistisse* pro constituisse, in Pandectis : et *hauritum* pro haustum in Apuleio (Met. 2, p. 121. Elm.). Et notavi plura talia, quæ vix promam, quin rideant, aut irrideant magistrelli nostri. Quid tamen hic rideant ? ecce et a Florentino jam codice scripturam hanc stabilitam. *Lrps.* Recepit Pichena, non Lipsius, ut Ryckius videtur putasse : idque ambiciose contra Ryckium defendit Jac. Gronovius, non abstinens (tanta res agebatur !) contumelia, *serum studiorum* vocando etc. nec improbare videtur Oudend. ad Suet. Aug. 40. At MS. Guelf. (Agr. Bud.) ed. pr. et ceteræ, usque ad Pichenam, omnes *attritis* : quas secutus sum, nihil

suspecta etiam Claudii iracundia, in secretum Asiæ repositus, tam prope ab exsule fuit, quam postea a principe. Luxuria, industria, comitate, adrogantia, malis bonisque artibus mixtus. Nimiae voluptates, quum vacaret; quoties expedierat, magnæ virtutes: palam laudes; secreta male audiebant. Sed apud subjectos, apud proximos, apud collegas, variis illecebris potens; et cui expeditius fuerit tradere imperium, quam obtinere. Bellum Judaicum Flavius Vespasianus, ducem eum Nero delegerat, tribus legionibus administrabat. Nec Vespasiano adversus Galbam votum aut animus. Quippe Titum, filium, ad venerationem cultumque ejus miserat, ut suo loco memorabimus. Occulta lege fati et ostentis

timens iras tales, sed nec istas sordes invidens cuiquam. Multa talia sunt in MSS. optimis, ab antiquariis librariis inventa: sicut in MS. Guelf. semper est *quoi*, *quouis* et alia: quæ etiam interdum viri docti edidere. Quæ si statim in textum inferentur: quid fiet tandem? in Apuleio feram tale quid, non in Tacito. ERM. Apul. Met. 11, p. 260. in codd. *atteruerant*. Cf. et Voss. de Analog. 3, 30. In nostro ubivis scribitur *attritus*. V. A. 15, 16. H. 3, 50.

In secretum Asiæ. In Lyciam, ut opinor, specie legationis. Colligo e Plinii 12, 1 (5). *Licinius Mucianus* ter consul, et nuper provinciae ejus (Lyciæ) *legatus*. LRS. Pro *repositus*, quod est in libris omnibus, Acidalius malebat *sepositus*, quod est sane verbum ordinarium in hac re. ERM.

Quoties expedierat. *Expedire* hic significat in expeditionem, sive ad bellum proficisci, ut infra c. 88. (et 15, 15.) ut jam alii notarunt. ERM.

Palam laudares, secreta male audiebant. Cod. Bud. habebat, *palam laures secreta male audiebat*. Græcismus, *secreta male audiebat*, non displicebat nec Rhenano, nec Rycio. qui et ipse in suo MS. habebat *audiebat*. E *laures* possis etiam colligere *palam laudes*, substantive: quod non dubitari potest, quin sit melius vulgato. Sed etiam Rhen. tentabat: *palam laudari*. Nostrum, ut puto melius. Sed tamen vulgatum etiam ferri potest, quod in omnibus libris reperi; et illius corruptelæ, *laures e laudares*, jam supra simillimum exemplum e Flor. vidimus. Mox fuerit MSS. Flor. (Bud.) Guelf. ed. pr. Ceteri fuerat usque ad Pichenam. ERM. Rhen. conjiciebat *secreto male audiebat*. Et sic cod. Agr. nec ita male. Prius *laudes* reposui cum Bip. scil. *ei tribuebantur*. Tò fuerit vel fuerat expunctum volebat Grut.

Suo loco memorabimus. Male antea, *memoravimus*. Nam hæc quidem narrat infra 2, 1. LRS. *Memorabi-*

ac responsis destinatum Vespasiano liberisque ejus imperium, post fortunam credidimus.

XI. *Ægyptum* copiasque, quibus coerceretur, jam inde a D. Augusto, equites romani obtinent loco regum. Ita visum expedire, provinciam aditu difficilem, annonæ fecundam, superstitione ac lascivia discordem ac mobilem, insciam legum, ignaram magistratuum domi retinere. Regebat tum Tiberius Alexander, ejusdem

13. *Ignaram magistratuum domi retinere.* Forte dominis renitentem. Sic Ann. 6, 1., *Ægyptii seditiosi.*

mus et MS. (Bud.) Guelf. ed. pr. Pateol. Beroald. Alc. Memoravimus Rhenanus tacite edidit: ut nescias, an consulto. ERM. Videtur vitium esse typographi.

Ostentis. Cf. infra 2, 78.

Post fort. credidimus. I. e. postquam cognovimus fortunam Vespasiani, postquam imperator factus est. *Credidimus* est credere cœpimus. Ita perfectum dicitur; alioqui esse deberet *credimus*. ERM.

Ægyptum, jam inde a D. Augusto. Supra A. 2, 59. Nam *Augustus*, inter alia dominationis arcana, vetitis, nisi permissu, ingredi senatoribus aut equitibus illustribus romanis, seposuit *Ægyptum*. Arrianus id consilii exemplique ab Alexandro Magno esse censet. Qui (ut lib. 3. notat) in plures præfectos *Ægyptum* distribuit etc. Cautio ab Alexandro esse potuit: non tamen imitatio. Quia ille in plures, isti uni permisserunt; sed infirmo. LIRA. MS. Guelf. *Ægyptumque copiasque.* Mox videtur esse debere coercetur, vel coercetur. Ferri quidem potest coerceretur propter verba, jam inde ab Augusto: sed coercetur melius et verius est. Sic Paullo post: *Thracia,*

et quæ aliæ procuratoribus cohibentur etc. Loco regum est, iique tantum dignitatis habent, ut nihil prope, nisi nomen regium, desit. ERM. Bud. etiam inde ab Aug.

Annonæ secundam. Ernesti, quem sequitur Dotteville, dedit *secundam*. Admitti posse, judicat D. de Lamalle; ipse tamen præfert *secundam*, quod et veteres editiones habent et codex Budensis.

Ignaram magistratuum domi retinere. Domi licet referre ad magistr. Nec leges suas, nec magistratus suos ac domesticos habebat. Quamquam Dio 51, 17. solis Alexandrinis senatum ademptum dicit: quem iis restituit Severus, auctore Spartiano in Sev. 17. Sed et domi retinere potest accipi pro, per procuratores administrare, per Cæsaris magistratus. ERM. — * Dotteville et Brotier referunt domi ad retinere. V. Dureau de Lamalle.

Tiberius Alexander. Ego hunc illum puto, qui in castris et gratia Corbulonis 15, 28. Qui et Judææ procurator, apud Josephum 20, 5. Pater ejus, item Tiber. Alexander, qui Alabarches Alexandriæ, et frater Philonis Judæi, cujus nunc scripta

nationis. Africa, ac legiones in ea, interfecto Clodio Macro, contenta qualicumque principe, post experimentum domini minoris. Duæ Mauretaniæ, Rhætia, Noricum,

19. *Africa ac legiones. Africam* cod. Agric. Forte *Africamque* sc. regebat, interfecto Clodio Macro. — 20. *Domini minoris. Pejoris* cod. Agr.

habemus. LIRS. Dicitur *ejusdem nationis*, quia in Ægypto natus erat ex familia, Judaica illa quidem, sed quæ Alexandriæ sedes fortunarum haberet, ceterum dudum civitate romana donata; et equestrem gradum adeptæ. EAM. Cf. et H. 2, 74, 79. Alciatus putat, eum esse, de quo Juven. 1, 30. sed saltem filius istius fuit.

Africa, ac legiones in ea. Plures igitur legiones tunc in Africa? Vix opinor. Adi, si lubet, quæ scripsi A. 4, 5. Una sane ordinaria legio in Africa, neque aliter infra numerat, aut nominat, hoc ipso anno H. 4, 48. *Legio in Africa, auxiliumque tutandis imperii finibus.* Juvare aliquid hanc lectionem videatur locus H. 2, 97. *In Africa legio cohortesque dilectæ a Clodio Macro, mox a Galba dimissæ.* Quasi novam legionem illi veteri adjunxerit Macer, atque ita sub initio Galbæ fuerint duæ. Vane: quia cohortes dumtaxat delectas a Macro intellegit, non legionem ipsam. Igitur inclino, ut hic rescribam, *Africa, ac legio in ea.* LIRS. Libri omnes constanter *legiones*. Ac forte legiones hic pro copiis dicuntur, unaque legione: ut *liberi* pro uno filio aut filia, *parentes* pro patre, uti supra vidimus *triumphales avos* de uno 14, 1. Libri porro plures habent *Africam*, quasi ad *regebat* referretur, ut Agr. Guelf. ed. pr. Denique libri meliores Flor. (Bud.)

Guelf. Agr. ed. pr. *contenta*, ut ad *Africam* referatur. Quæ res suspicionem aliquam movere potest, verba *ac legiones in ea* esse inasititia, nata ab eo, qui hunc locum superioribus similem reddere voluerit. EAM. *Contenta* restitui cum Bip.

Post exper. domini minoris. Quis est *dominus minor*? Macer? de hoc accepit Savilius. Ejus crudelitatem sane erant experti. Sed an is dominus? Solus imperator proprie dominus. Aut non intelligo satis, aut legendum est *domini prioris* (ut in c: Agr.). Dominus prior, Nero, talis cognitus fuerat, ut facile Africa ferret qualemcumque alium. Si tamen vera est lectio *dominus minor*, erit intelligendus præses provinciæ simpliciter, ut opponatur *domino majori*, Cæsari. EAM. De Macro capiunt etiam Brot. Lall. Bip. Ejus tyrannidem testatur Plut. cap. 6.

Duæ Mauretaniæ. Tingitana et Cæsarensis. Hanc divisionem Plinius acceptam fert Cæsari Caligulam 5. 1., *Principio terrarum*, inquit, *Mauretaniæ appellantur usque ad C. Cæsarem Germanici F. regna: sævitia ejus in duas divisa provincias.* At Dio, palam adversus, Claudio attribuit 60, 9., Πραχθίνων δὲ τούτων, ὁ Κλαύδιος διχῶς τοὺς Μαύρους τοὺς ὑπάρχοντες ἵσμεν, ἵς τε τὰ περὶ Τίγγιν, καὶ ἵς τὰ περὶ Καιράριαν, ἀφ' ὧν καὶ ὀνομάζονται, καὶ δύο ἀρχαὺς ἐκαστὴν προέσταντο. LIRS.

Thracia, et quæ aliæ procuratoribus cohibentur, ut cuique exercitui vicinæ, ita in favorem aut odium contactu valentiorum agebantur. Inermes provinciæ, atque ipsa in primis Italia, cuicumque servitio exposita, in pretium belli cessuræ erant. Hic fuit rerum romanarum status, cum Ser. Galba iterum, Titus Vinus, consules, inchoavere annum, sibi ultimum, reip. prope supremum.

XII. Paucis post kal. januarias diebus Pompeii propinqui, procuratoris, e Belgica literæ adferuntur: «superioris Germaniæ legiones, rupta sacramenti reverentia, imperatorem alium flagitare, et senatui ac pop. rom. arbitrium eligendi permittere;» quo seditio mollius accipere-
tur. Maturavit ea res consilium Galbæ, jam pridem de ad-
optione secum et cum proximis agitantis. Non sane cre-
brior tota civitate sermo per illos menses fuerat: pri-
mum licentia ac libidine talia loquendi, dein fessa jam

21. *Procuratoribus cohibentur. Procurationibus* cod. Agr. — 22. *Dein fessa jam ætate Galbæ. Cave cum Rhenano mutes.*

Procuratoribus. De his procura-
toribus Cæsa. v. Guther. de off.
dom. Aug. 3, 34.

Cuicumque servitio exposita. Sic
dedi e Flor. Agr. Guelf. Pertinet
hoc ad solam Italiam: reliquum est
commune. Igitur cessuræ verum, ut
Guelf. et edd. omnes, non cessura,
ut Flor. (Bud.) Agr. habent. Edd.
Bud. *exposita*. Vulgo male *expositæ*.

Inchoavere annum sibi ultimum.
Eleganter dictum. Solicitant tamen.
Et nonne, inquam, idem est ulti-
mum ac supremum? Fateor: gemi-
nanda tamen vox fuit ob sententiam
disparem. Non enim certe reip. ul-
timus annus. Alioqui dicere percom-
mode potuisset, *sibi et reip. supre-*

mum. Non ergo audio adolescentem
eruditum, qui per literas me mo-
nuit videri legendum, *reip. prope*
primum; qui tantum non vetus, in-
quit, resp. et libertas incepere a
Galba. Logi alogi. Lirs.

Rupta sacramenti reverentia. Ita
mei libri, et sententia exigit. Rhe-
nanus, dum Budensis codicis cor-
ruptam scripturam (*licentia*) ut
reip. ipsa observat, nodum in scirpo
quærit. Lirs. Ita rem cape. Bud. ha-
bet *rupta sacramenti licentia*. Inde
Rhen. conjiciebat *rupti sacr. lic.* sed
in textu servat vulgatum.

Fessa jam ætate Galbæ. Sic libri
scr. et edd. nisi quod Bud. habuit
defessa an. G. unde Rhenanus con-

ætate Galbæ. Paucis iudicium aut reip. amor : multi occulta spe, prout quis amicus vel cliens, hunc vel illum ambiciosus rumoribus destinabant, etiam in T. Vinii odium, qui in dies quanto potentior, eodem actu inuisior erat. Quippe hiantes, in magna fortuna, amicorum

jiciebat *defessa animis ætate Galbre*. Frustra. Nec enim hic post *primum*, deesse potest *dein*, e more Taciti. Melius Marklandus ad Stat. Silv. 3, 3. *fesso jam ætate Galba*. Nam *fessi annis*, *senectute* sæpe dicuntur, ut ibi demonstrat et lexica docent. Virg. *Æn.* 2, 596. *ætate fessus*. Sed et *ætate fessa*, et quidem exquisitius dicitur sæpe a nostro, Ann. 1, 46. etc. ERN. Rhenanus lectionem Bud. interpretatur ita : *sermonem fuisse de fessa annis*, (non *animis*, ut male hic legitur) *ætate Galbæ*, putabatque id *primum* non requirere sequens *dein*. Hæc sic placebant Vertranio. Interim Rhen. vulgatum expressit.

Multi occulta spe. Libri mei scripti, *stulta spe*, uti et in Covarruvizæ. Placet tamen magis vulgata. LRS. *Stulta* etiam ed. pr. quod non ferunt sequentia. Sed Flor. et ed. pr. *militis* unde Pichena conjiciebat *multis occulta spes*, ut est in cod. Agr. J. Gronovius *multis occulta spei*. Lector eligat. Ego vulgatam veram puto. ERN. Et hæc emendanda. Cod. Agr. habet : *multis stulta spes*; hinc Heins. quoque et Ryck. conjectabant *multis occulta spes*. Bud. *stulta spe*, nec præcedit *multis*, tolerabili sensu, sed potior vulgata lectio.

Ambitionis rumoribus. Verum non negaveris, *ambiciosus*. LRS. *Ambitionis* scr. (in his et Bud.) et edd. omnes ante Lipsium, præter MS. Agr. Et tamen *ambiciosus* verum est, recteque receptum. ERN. Bip. præ-

ferunt *ambitionis* subaudito ergo. Mihi dura nimis videtur ellipsis. Bene habet recepta legendi forma.

In T. Vinii odium diverterant. Parum cohærens lectio aut sententia. A priscis libris abest vox *diverterant*. Et tollam sane ego arbiter, legamque : *hunc vel illum ambiciosus rumoribus destinabant, etiam in T. Vinii odium, qui in dies*, etc. Multi, inquit, successorem destinabant ex sua spe, quidam ex odio Vinii. Non dissimile illud Taciti de Pisone c. 34. *Juvenis recenti favore et infensus T. Vinio : seu quia erat, seu quia irati ita volebant*. Quod si retinendum tamen id verbi sit, mutem et diducam. *Etiam in T. Vinii odium diversi ierant*. LRS. Delevit Pichena auctoritate Flor. (*et D. de Lamalle.) Abest etiam a Guelf. edd. omnibus ante Rhenanum, præter pr. in qua est quoque *et jam*, quod rursus cum *diverterant* induxit Rhenanus. ERN. Bud. et jam... *deverterat*.

Eodem actu inuisior. Quid est illud, *actu invisum esse*? Ineptiæ, et sermo parum non dicam lautus, sed latinus. Scribebam sublata ea voce, *eodem inuisior erat*. Genus sermonis notum vel ex uno Plauto. Placuit Jac. Lectii eruditi viri conjectura, *eodem actu*. Nunc mea ista, *eo dein fastu inuisior*. LRS. Lectii sententiam probat Freinsh. (item Acid. Heinsius). Pichena : *eo cunctis inv*. Possis etiam *eodem* (tempore) *factis inuisior*, quod sequentibus non male con-

cupiditates ipsa Galbæ facilitas intendebat : cum apud infirmum et credulum minore metu et majore præmio peccaretur.

XIII. Potentia principatus divisa in T. Vinium, consulem, et Cornelium Laconem, prætorii præfectum. Nec minor gratia Icelo, Galbæ liberto, quem anulis donatum, equestri nomique « Martianum » vocitabant. Hi discordes, et rebus minoribus sibi quisque tendentes, circa consilium eligendi successoris in duas factiones scindebantur. Vinius pro M. Othone : Laco atque Icelus consensu non tam unum aliquem fovebant, quam alium. Neque erat Galbæ ignota Othonis ac T. Vinii amicitia; et rumoribus nihil silentio transmittentium, (quia Vi-

33. *Nec minor gratia Icelo Galbæ liberto. Lege : nec in minore gratia Icelo etc.*
 — 34. *Et rebus minoribus sibi quisque tendentes. Opinor intendentes, hoc est, sibi studentes, sibi attendentes.*

venit : item alia : sed frustra, sine libris, qui hic nihil variant. ERN.

Icelo Galbæ liberto. Nequissimi hujus servuli nomen varie scriptum. Alibi *Hycellus*, alibi *Icelus*. (Bud. *Ycelo*.) Vaticanus semper *Icelus* : quem sequor. Plutarchum in ea voce emaculo, in Galba c. 7. *Καὶ ἔστι ἀπὸ ῥέμης Ἰκελὸς ἀπελευθέρους ἰβδημαῖος*. Vulgo, *Σικελὸς* scriptum : et vertunt homines docti, *Siculus quidam*. At Icelum hunc festinatum nuntium fuisse, doceat eos Suetonius Galb. 22. *Lira*.

Quem anulis donatum. De hoc eodem Suet. 14. *Icelus paullo ante anulis aureis donatus, et Martiani cognomine ornatus, et jam summæ equestris gradus candidatus*. Viri docti interpretantur summæ equestris gradus, præfecturam prætorii : haud improbe. Tamen ego magis intellegam de procuratione : quæ præ-

pria equestris ordinis dignitas. An libertum promotum iri censeam ad prætorii præfecturam, idque sub Galba? nunquam. *Lira*. De anulis v. Plin. 33, 2. et Paulus l. 5. de jur. aur. anul.

Martianum. Recte sic, quippe derivatum a Marte. V. Cannegieter de mutata rom. nom. sub princ. ratione. c. 13.

Rebus minor. Muretus et Acid. supplent in. Sufficit subaudiri.

Vinius. Bud. ubi vis *Junius*. Sic et c. 32. sq.

Pro M. Othone. Prænomen addunt MSS. Flor. (Bud. Agr.) Guelf. edd. vet. omnes. Casu e recentioribus post Lipsium excidit. Restituit J. Gron. ERN.

Ex rumoribus etc. Hunc locum aliquid vitii habere, satis convenit. Medela non eadem adhibetur. Libri nil variant : nisi, quod MS. Fl. ed.

nio vidua filia, cælebs Otho) gener ac socer destinabantur. Credo et reip. curam subisse, frustra a Nerone translatae, si apud Othonem relinqueretur. Namque Otho pueritiam incuriose, adolescentiam petulanter egerat; gratus Neroni æmulatione luxus. Eoque jam Poppæam Sabinam, principale scortum, ut apud conscium libidinum, deposuerat, donec Octaviam uxorem amoliretur: mox suspectum in eadem Poppæa in provinciam Lusitaniam, specie legationis, seposuit. Otho, comiter

25. Non tam unum aliquem fovebant. Forte aequaliter, vel ex æquo, mors aequalis mox c. 21. adversam fortunam ex æquo detrectare H. 2, 97. — 26. Petulanter egerat. Rexerat cod. Agr. forte exegerat.

prim. et rum. Bud. et ex. Jac. Gronovius hinc periodum sic concinnat: et rumoribus unica Vinio filia vidua etc. Sed et unica filia vidua non satis placet, et tamen vel sic aliquid non satis culti superest in verbis filia Vinio cælebs, Otho, socer ac gener dest. Nam nominativus patris potius, quam filiae desideratur. Itaque sic corrigam: quibus vel quis Vinius, vidua filia, (i. e. cujus filia erat vidua) cælebs Otho, gener ac socer destinabantur. Ceterum non repugnem, si et pro etiam vel præferatur, vel addatur. Infra c. 22. similis huic locus: conjectura et rumore senium Galbæ et juventam Othonis computantium. ERN. Cum Bip. præfero Flor. et rum. caussa, quæ adfertur, uncis inclusa. Lectio Bud. et ex. eundem sensum præbet.

Namque Otho. Cf. A. 13, 45.

Eoque jam P. S. Tò jam suspectum Acidalio fuit. Merito. An fuit tum? ERN. Jam Bip. reddunt primum. Heins. volebat clam. Cf. Suet. Oth. 3. Plut. Galb. 19. ubi paullo aliter.

Octaviam uxorem amoliretur. Iisdem in hanc rem verbis usus est

A. 14, 59. et sic mei libri. Covarruviae tamen codex et Budensis, Octavia uxor amoveretur. Quod rectum æque. LIPS. Amoliretur Flor. Guelf. edd. omnes. Sed in Guelf. est et Octavia, ut Colerus volebat, παρὰ τὴν αὐτὴν accepto amoliretur. Budensis MS. lectionem rec. Rhen. cum seqq. usque ad Lips. ERN.

In provinciam Lusitaniam. Totidem verbis Suet. Oth. 3. Sepositus est per causam legationis in Lusitaniam. Sed operæ est videre divisionem Hispaniæ et præfecturas, quoniam sæpe hic intercurrit. Divisa ea ab Augusto in duas provincias, citeriorem et ulteriorem. Citerior Tarraconensis etiam dicta: cui Galba præfuit, cui nunc Clavius Rufus. Ulterior divisa in duas provincias, Bæticam et Lusitaniam. Bætica populi fuit, et in eam missus proconsul. Noster 4, 13., Vibius Serenus ulterioris Hispaniæ proconsul. Non quia tota Hispania ulterior (caute legas) proconsulem habuerit, sed quia ejus pars melior Bætica. Itaque confundebant scribendo sive loquendo. Plinius 3, 1. (2.) Prima Hispania

administrata provincia, primus in partes transgressus, nec segnis, et, donec bellum fuit, inter præsentes splendidissimus, spem adoptionis, statim conceptam, acrius in dies rapiebat: faventibus plerisque militum, prona in eum aula Neronis, ut similem.

XIV. Sed Galba, post nuntios Germanicæ seditionis, quamquam nihil adhuc de Vitellio certum, anxius quoniam exercituum vis erumperet, ne urbano quidem militi confisus, quod remedium unicum rebatur, comitia imperii transigit: adhibitoque, super Vinium ac Laconem, Mario Celso, consule designato, ac Ducennio Geminio, præfecto urbis, pauca præfatus « de sua senec-

terrarum est, ulterior. appellata, eadem Bætica. Non tamen etiam regendo. Nam duæ Cæsaris fuerunt, sola Bætica populi. Strabo distincte, l. 3, p. 166., *Νυτὶ δὲ τῶν ἰσαρχιῶν, τῶν μὴν ἀποδαλχθεῖσιν τῇ δήμῳ τε καὶ τῇ συγλήτῳ, τῶν δὲ τῷ ἡγεμόνι τῶν Ῥωμαίων, ἢ μὴν Βαιτικῇ πρέσβευται τῇ δήμῳ, καὶ πέμπεται στρατηγὸς ἐπὶ αὐτῇ, ἔχων ταμίαν τε καὶ πρεσβυτήν.... Ἡ δὲ λοιπὴ, Καίσαρος ἐστὶ. Πέμπονται δ' ἀπ' αὐτοῦ δύο πρεσβευταί, στρατηγικὸς τε καὶ ὑπατικὸς.* Ad- dit deinde, prætorium Lusitanæ præfuisse cum unico legato: consularem reliquæ cum tribus legatis tribusque legionibus. Consentit et Dio 53, 12. qui diserte *Bætiam populo adsignat, Lusitaniam et Tarraconensem Cæsari.* Quid igitur Appiano in mentem venit scribere, de bello Hispaniensi extremo? *Ab eo tempore* (quo Cantabri ab Augusto victi) *Romani Iberiam, quæ hodie Hispania dicitur, in tres partes dividere cœpisse mihi videntur, in quarum duas annuos magistratus senatus mittit, in tertiam vero præsidem imperator.* Quæ a falso

nunquam excusem, nisi quid mutavit ejus ævo. Strabo etiam in fine operis duas Hispanias recensere inter eas, quæ populi sunt, videtur. Sed videtur: eaque res interpretem decepit, qui etiam τὴν ἐκτὸς Ἰβηρίαν, id est *ulteriorem sive exteriorem Hispaniam*, turpiter *interiorem* convertit. Vellem monuisse eruditissimum Casaubonum, cujus ad Strabonem probas sane notas jam nunc vidi. *Lips.* De provinciis Hispan. late egit Cænius in Antiq. Eccles. Hispan. vol. 1. Diss. 1, c. 1. seqq. Mox pro vulgato *seposuit* præcedentia requirunt *seposuerat*, ut ante est *deposuerat*: quod recipere non dubitavi, propter necessariam evidentiam. Post Acidalius bene copulam et transponit: *nec segnis, donec bellum fuit, et inter pr. spl. E&N.* In verbo *seposuit* mutando fallitur vir optimus. Distinguenda omnino sunt tempora. Nec aliter codices. Mox Bud. in diem.

Ducennio Geminio. Ille est, de quo 15, 18. legis: *Exin Nero tres consulares, L. Pisonem, Ducennium Geminum, Pompeium Paulinum*

tute, Pisonem Licinianum arcessi » jubet; seu propria electione, sive, ut quidam crediderunt, Lacone instante, cui apud Rubellium Plautum exercita cum Pisone amicitia: sed callide, ut ignotum, fovebat; et prospera de Pisone fama consilio ejus fidem addiderat. Piso, M. Crasso et Scribonia genitus, nobilis utrimque, vultu habituque moris antiqui, et æstimatione recta severus, deterius interpretantibus tristior, habebatur. Ea pars morum ejus, quo suspectior sollicitis, adoptanti placebat.

XV. Igitur Galba, adprehensa Pisonis manu, in hunc

vectigalibus præposuit. Lips. De Mario Celso v. 15, 25.

Accersiri jubet, seu propria dilectione, sive ut quidam tradiderunt. Lege, arcessi Gron. Recte. Sic et correxerat vir doctus in ed. Gryph. et convenit hodie satis *accersere* esse vocem nihili, debitam incitiis liberiorum, qui eam millies verbo *arcessere* substituerunt. Itaque, ut aliis locis permultis factum est a viris doctis, movi loco vocem ineptam, etsi omnes libri et scr. et edd. in ea consentiunt. V. quos laudat Drakenb. ad Liv. 2, 19. qui et aliis locis ad Livium de eo verbo egit: et nos infra ad c. 31. *Crediderunt* e Flor. recepit Freinsbemi. (Sic et Bud.) Ceteri libri *tradiderunt.* Ern. Lips. Pich. *alii dilectione.* Flor. Bud. ed. Puteol. *electione.*

Piso, M. Crasso et Scribonia genitus. Puto illo M. Crasso Frugi, qui consul fuit cum C. Lecanio Basso a. 816. sub Nerone, qui ipse e Calpurniis Frugi, in Licinian gentem adoptione transiit, ut ex cognomine apparet: sicut hic noster itegum e Liciniis ad Calpurnios ivit. Quod autem

de Scribonia addit: ex eo vides perperam in Plutarchi Galba c. 23. legi, *Κράσσει καὶ Κρίτωνος ἱγγονες*: et ex nostro corrigendum. Lips. De correctione Plutarchi frustra obloquitur Lipsio Ryckius, quod Plutarchus utrosque a Nerone sublato dicat, cum Seneca in Apocol. a Claudio sublato tradat. In nomine imperatoris dissentire scriptores non mirum, quum in majoribus dissentiant. Et Senecæ hic hand dubie major fides. Idem Ryckius mavult intelligere Crassum, qui a 780. cum Pisone consul fuit, fratrem autem Pisonis putat, quem Lipsius patrem credebat. Verum puto: et sic jam Rupertus ad Reines. p. 679. Ern. et p. 429.

Et Scribonia. Sic Rheu. e Bud. prius legebatur *ex.*

Æstimatione rectu. Recte sic accepta scriptura vetus *extimatione*, quam MS. Bud. Guelf. ed. pr. habent. ut et c. 16. Vid. ad 13, 17. Mox pro quo ed. pr. *quæ*, ut cod. Agr. Recepit Ryckius. Mihi vulgatum Taciti stilo convenientius: quo magis aliis suspecta erat, hoc magis principi placebat. Ern. Bud. *quo.* recte.

modum locutus fertur : « Si te privatus lege curiata apud pontifices, ut moris est, adoptarem, et mihi egregium erat, Cn. Pompeii et M. Crassi subolem in penates meos adsciscere, et tibi insigne, Sulpiciæ ac Lutatiae decora nobilitati tuæ adjecisse. Nunc me, deorum hominumque consensu ad imperium vocatum, præclara indoles tua et amor patriæ impulit, ut principatum, de quo majores nostri armis certabant, bello adeptus, quiescenti offeram, exemplo D. Augusti, qui sororis filium, Marcellum, dein generum, Agrippam, mox nepotes suos, postremo Tiberium Neronem, privignum, in proximo sibi fastigio collocavit. Sed Augustus in domo successorem quæsit; ego, in republica. Non, quia propinquos aut socios belli non habeam; sed neque ipse imperium ambitione accepi : et judicii mei documentum sint non meæ

Egregium erat tunc. Guelf. *esset.* T^h *tunc* vitiosum esse, nemo ambigat. MSS. Flor. (Bud.) Guelf. Agr. (et Reg. Lall.) ed. pr. *nunc*, quod nihilo melius, etsi placet J. Gronovio. Freinsh. et Heins.) correxit *Cnæi Pomp.* quod mihi quoque placet. ERN. Bene Freinsh. sensit id *nunc* vel *tunc* ortam ex voce *Cnæi* vel *Cnæi*. hoc prænomen vel eo est necessarium, quod et *Crasso* suum tribuitur. Secus J. Gron.

Sulpicia ac Lutatia. Intelligi volunt (cum Boethornio) nobilitatis, e sequentibus. At in *decoribus* est nobilitas. Omnino excidit *gentis* post *insigne* : ubi facilis hic lapsus erat. ERN. Freinsh. et Heins. volebant *Sulpicia et Lutatia*.

In domo succ. Mihi non dubium est, Tacitum scripisse in *domo sua*, et *sua* absorptum esse per primam verbi sequentis syllabam. Nam ita

consuetudo loquendi fert, et concinnius opponuntur *domus sua* et *respublica*. ERN.

Socios belli. Qui me belligerantem consilio, factis adjuverunt, ut quondam Agrippa Augustum. Deinde elegantior latinitas postulabat *non*, *quoniam pr. a. s. belli habeam*, aut *quo...* *non habeam*. Ne nostrum quidem quisquam hodie audeat dicere, *non quia non habeam* : certe non ego, at iterum sic c. 29. ERN.

Et judicii mei documentum. Sententiam ante involutam, filo et fide Vaticani codicis apte evolvi. Hoc dicit. Neque ego ambitione aut malis artibus imperium quæsi : et, quod te judicio successorem eligam, signum posthabiti non solum mei amici, sed et tui. LRS. Et MSS. Flor. edd. primæ. *Ut sit* Rhen. seqq. usque ad Lips. ERN. Bud. *ut sit*. Rhen. tamen malit *ut sint*. Idem e

tantum necessitudines, quas tibi postposui, sed et tuæ. Est tibi frater pari nobilitate, natu major, dignus hac fortuna, nisi tu potior esses. Ea ætas tua, quæ cupiditates adolescentiæ jam effugerit; ea vita, in qua nihil præteritum excusandum habeas. Fortunam adhuc tantum adversam tulisti; secundæ res acrioribus stimulis animos explorant, quia miseriæ tolerantur, felicitate corrumpimur. Fidem, libertatem, amicitiam, præcipua humani animi bona, tu quidem eadem constantia retinebis: sed alii per obsequium imminuent. Irrumpet adulatio, blanditiæ, pessimum veri adfectus venenum, sua cuique utilitas. Ego, ac tu, simplicissime inter nos

27. *Sua cuique utilitas. Forte sua cuique curæ utilitas; et irrumpent adulationis blanditiæ. Deinde, Etenim ego ac tu. adulatio et blanditiæ cod. Agr.*

Bud. *sed tuæ*, omisso *et. male*. Sic et Puteol.

Est tibi frater. De quo infra 4, 39., Ferebatur Antonius Scribonianum Crassum, egregiis majoribus et fraterna imagine fulgentem, ad capessendam remp. hortatus. Lips. V. et mox c. 47.

Nihil præteritum. Heinsius ap. Ryckium malebat præteritum. Rectius totum verbum abesset, præsertim apud scriptorem brevitatis nomine laudatum. Cicero certe et Livius omisissent: de Tacito affirmare nihil possum, ut jam alibi dixi. Libri quidem omnes præteritum habent. Eam.

Secundæ res acrioribus stimulis. Xenophon pariter Cyrop. 8, 4., Δοκεί δέ μοι, ὃ κῦρι, χαλεωότεροι εἶναι, εὐρεῖν ἄνδρα τὰγαθὰ καλῶς φέροντα, ὃ τὰ κακὰ τὰ μὲν γὰρ ὕβριν τοῖς πολλοῖς, τὰ δὲ σωφροσύνην τοῖς πᾶσι ἱμποιῦ. Et sententia similis, Diodoro Siculo expressa, 19. Διόπερ ἱνοιοι προσκρίντες ὑπολαμβάνουσιν, αἰχμηρότεροι ὑπάρχουν συμφορὰς ἐνέχ-

καὶ ἐπιδεξίως, ὃ τὰς εὐμεγίδας εὐμερίας ἱμφρόνως· αἱ μὲν γὰρ διὰ τὸν περὶ τοῦ μέλλοντος φόβον ἱπαναγκάζουσιν ἐπιμελεῖσθαι, αἱ δὲ διὰ τὸ προγεγοτὸς εὐτύχημα, προτερήπουτας κατὰφρονεῖν πάντων. Et Catoni illi Prisco (in fragm. l. 5. Originum.) Adversæ res se domant, et docent, quid opus sit facto; secundæ res lætitiæ transvorsum trudere solent a recte intelligendo atque consulendo. Lips. Animos Flor. (Bud.) ed. pr. Freinsh. seqq. Ceteri scr. et edd. animum. Eam.

Per obsequium imminuent. Ita diserte Vatic. et Venetus: nec quidquam pote (non me quidem arbitro) lectione hac melius. Rhenanus tamen turbat, mutat, et exemplaria ut haberent fecit, alii licet per obsequium annuant. Lips. Firmant Lipsii lectionem MSS. Flor. Guelf. ed. pr. Beroaldus Alc. Ern. Rhen. ista non ex ingenio, sed ex Bud.

Fidem. Sc. suam. Sic Dotteville et D. de Lamalle.

hodie loquimur : ceteri libentius cum fortuna nostra, quam nobiscum. Nam suadere principi, quod oporteat, multi laboris : adsentatio erga principem quemcunque sine adfectu peragitur. »

XVI. « Etiam, si immensum imperii corpus stare ac librari sine rectore posset, dignus eram, a quo publica inciperet : nunc eo necessitatis jam pridem ventum est, ut nec mea senectus conferre plus populo romano possit, quam bonum successorem, nec tua plus juventa, quam bonum principem. Sub Tiberio et Caio et Claudio unius familiæ quasi hereditas fuimus : loco libertatis erit, quod eligi coepimus. Et, finita Juliorum Claudiorumque domo, optimum quemque adoptio inveniet. Nam generari et nasci a principibus, fortuitum, nec ultra æstimatur : adoptandi iudicium integrum ; et, si velis eligere, consensu monstratur. Sit ante oculos Nero, quem, longa Cæsarum serie tumentem, non Vindex cum inermi provincia, aut ego cum una legione, sed

Etiam ego. Conjunctio ista perperam hic posita. Pichena rejicit ad præcedentia. Acidalius transponit et refert ad *si immensum*, quod probo, si virgula separetur ; nec dubito ita recipere. In margine forsitan olim adposita, alienum dein locum occupavit errore librarii. Bip. *et etiam in enim* vendendum putant. Rectius *Agr. etenim ego*.

Immensum imp. corpus. Vide Heins. ad Vell. 2, 109.

Cum una legione. Una tantum ? Atqui antea tres, in illa parte Hispaniæ, et τρία τάγματα, tres legiones (ita vertere interpres debuit, non cohortes) collocat sub Augusto Strabo l. 3, p. 156. Etiam sub Tiberio noster A. 4, 5, Hispania,

inquit, recens perdomitiæ tribus habebantur. Sed iis ipsis verbis adsignificat, id mutatum, et imminutas legiones, animis ejus gentis tempore imminutis et fractis. Itaque in Tarraconensi, cui Galba præfuit, una tunc legio. Suetonius in Galba 10. ostendit, exercitum fuisse *legionis unius, alarum duarum, trium cohortium*. Lira. Sextam legionem fuisse docemur H. 5, 16. Mox *ne tamen* Guelf. ed. pr. Rhen. (e Bud.) at *nec tamen* Puteol. Ber. Deinde, si vellemus, ut quidque commode et eleganter abesse potest, ita tollere, *conculsi* tentaremus. Sed credimus facile, esse a Tacito. Similiter mox frustra *desideretur*, eadem causa, in suspicionem adducit Gruterus. EAM.

sua immanitas, sua luxuria, cervicibus publicis depulere : neque erat adhuc damnati principis exemplum. Nos bello et ab æstimantibus adsciti, cum invidia, quamvis egregii, erimus. Ne tamen territus fueris, si duæ legiones in hoc concussi orbis motu nondum quiescunt. Ne ipse quidem ad securas res accessi : et, audita adoptione, desinam videri senex ; quod nunc mihi unum objicitur. Nero a pessimo quoque semper desiderabitur : mihi ac tibi providendum est, ne etiam a bonis desideretur. Mouere diutius, neque temporis hujus ; et impletum est omne consilium, si te bene elegi. Utilissimusque idem ac brevissimus bonarum malarumque rerum delectus est, cogitare, quid aut volueris sub alio principe, aut nolueris. Neque enim hic, ut in ceteris gentibus, quæ regnantur, certa dominorum domus, et ceteri servi : sed imperaturus es hominibus, qui nec totam servitutem pati possunt, nec totam libertatem.» Et Galba quidem hæc ac talia, tanquam principem faceret ; ceteri tanquam cum facto loquebantur.

XVII. Pisonem ferunt, statim iuventibus, et mox coniectis in eum omnium oculis, nullum turbati aut exsultantis animi motum prodidisse. Sermo erga patrem imperatoremque reverens, de se moderatus ; nihil in vultu habituque mutatum : quasi imperare posset magis,

28. *Cogitare.* Cod. Agr. ostendes, quid cogitare aut quid facere volueris sub alio principe. Hæc interpolata sunt. Forte *Cogita*, ferre quid aut volueris.

Depulere. Cod. Bud. *depulerit.* Mox Bud. *extimantibus*, sic et Puteol. Dein Bud. et Puteol. *non quiescunt.* Porro in Bud. *quod mihi unum*, omisso nunc ; et *obicitur*, ut sæpe alias.

Utilissimus quidem ac. Sive, ut Rhenano et Mauro visum • Budensi,

utilissimus idem. Lrs. *Idem etiam Flor.* unde Pichena edidit *utilissimusque idem*, ed. pr. et alii MSS. ap. Broterium. EBN.

Volueris.... nolueris. Sic Pich. e Flor. Vulgo et in Bud. inverso ordine. Mox Bud. *neque enim ut gentibus q. r.*

quam vellet. Consultatum inde, « pro rostris, an in senatu, an in castris adoptio nuncuparetur. » « Iri in castra; » placuit: « honorificum id militibus fore, quorum favorem, ut largitione et ambitu male adquiri, ita per bonas artes haud spernendum. » Circumsteterat interim palatium publica expectatio, magni secreti impatiens: et male coercitam famam suppressimenter augebant.

XVIII. Quartum idus januarias, foedum imbribus diem, tonitrua et fulgura et caelestes minæ ultra solitum turbaverant. Observatum id antiquitus comitiis dirimendis non terruit Galbam, quo minus in castra pergeret, contemptorem talium, ut fortuitorum; seu, quæ fato manent, quamvis significata, non vitantur. Apud frequentem militum concionem, imperatoria brevitate, « adoptari a se Pisonem, more D. Augusti et exemplo militari, quo vir virum legeret, » pronuntiat. Ac ne dissimulata seditio in majus crederetur, ultro adseverat, « quartam et duodevicesimam legiones, pau-

In castris. Prætorianis, ut ap. Suet. Claud. 21.

Observatum id a. o. d. l. e. cum ab ultimis temporibus ea res diremerit comitia, pro re habita sit, propter quam comitia debeant dirimi. Verbi *observare* exquisitior vis, et Livio usurpata. ERN. De re vide Cic. de Divin. 2, 18.

Non vitantur. In editione prima dedimus e Guelf. *vitarentur*, quod optime convenire temporum rationi videbatur, et hæc non e mente Taciti, sed Galbæ dioi putabam. Sed ita etiam ante deberet esse *manerent*. Igitur pristinam lectionem restitui. Ed. Spir. habet *vertantur*. Intelligenda sunt e judicio Taciti, non Galbæ. Ceteri scr. et edd. fluctuant

inter *vitantur*, ut Puteol. Ber. et *vitantur*. ERN. Sic Bud. et Rhen.

More D. Augusti et exemplo militari. Trajectio facta vocum videtur, quam odoratus Æmilius Ferretus: legitque, *exemplo D. Augusti et more militari*. Me quidem utraque manu adsentiente. LRS. Vulgatum defendunt Voss. et Davies ad Cæsar. B. G. 1, 8. quod et *more pro exemplo* dicatur. Ut id concedam, tamen et *exemplo militari* durius, quam ut probem. ERN.

Quo vir virum leg. Cf. Victor. V. L. 18, 19.

Quartam et duodevicesimam legiones. Sic omnes scr. et edd. ante Pichenam, qui recepit *duo et vicesimam*, velut historia et Flor. a pr.

cis seditionis auctoribus, non ultra verba ac voces errasse, et brevi in officio fore.» Nec ullum orationi aut lenocinium addit aut pretium. Tribuni tamen centurionesque et proximi militum grata auditu respondent: per ceteros mæstitia ac silentium, tanquam usurpatam etiam in pace donativi necessitatem bello perdidissent. Constat, potuisse conciliari animos quantulacumque parci senis liberalitate. Nocuit antiquus rigor et nimia severitas; cui jam pares non sumus.

XIX. Inde apud senatum non comptior Galbæ, non longior, quam apud militem, sermo: Pisonis comis oratio. Et patrum favor aderat; multi voluntate effusius;

29. *Nec ullum orationi lenocinium addit, aut. Addita ut cod. Med. Forte aut lenocinium addita aut pretium. additum aut pretium cod. Agr. Deinde idem codex gratia auditu, non auditu. Bene.* — 30. *Multi voluntate. Lego multi voluntate: effusius, qui noluerant, metu: ac plurimi etc. metu qui obstiterant adoptioni. Pars metu, quidam invidia. Ann. 6, 43. vide notas Sevillii et locum simillimum. H. 2, 87., Onerabant multitudinem obvii ex urbe senatores equitesque; quidam metu, multi per adulationem: ceteri ac paulatim omnes, ne, aliis proficiscentibus, ipsi remanerent.*

manu desideraret. At se correxit ipse ad c. 55. Ceterum mirum, tamen a sequentibus editoribus hic duo et v. servatum, cum c. 55. duodev. exhiberent. Vetus restituit Rychius (ex Agr.). ERN. Bud. duodevic.

Addit aut. Bud. addidit aut.

Et proximi militum grata auditu respondent. Sic edd. Pateol. Ber. Alc. Firmat Flor. (Agr.) ed. pr. ubi est *grata auditu*. At Rhen. cum sequentibus usque ad Pichenam (e Bud.) dedit *gratabundi*, quod est etiam in Guelf. Sed tamen et in margine eadem manu var. lect. *grata auditu*. ERN. Bip. recepere *grata auditu*.

Usurp. etiam in pace don. Cf. A. 12, 41.

Parci senis. Sic edd. omnes. MS.

tamen Bud. *q. parva lib.* et in Guelf. excidit *senis*, additum a man. sec. Rhenanus conjiciebat *quantumcunque parva lib.* aut *quantacunque liberalitate*; quod melius. Sed vulgatum bene habet. ERN. In Bud. *parva* glosam sapit.

Quam apud militem. Sic Flor. Bud. Agr. Guelf. ed. pr. Ceteros *militēs*. Vetus restituit Rychius. Bene. ERN.

Et patrum favor aderat: multi. Hunc locum distinctione restituit Freinsh. cum antea post *effusius*, et *medie* (majore signo) interpungere-tur. Idemque pro *medie* dedit *medii*. *Medie* omnes scr. et edd. quod defendit Rychius, cujus MS. habebat *medie*, at plurimi. Vox *medie* non est illa quidem optima, sed in

qui noluerant, medie; ac plurimi obvio obsequio; privatae spes agitantes, sine publica cura. Nec aliud sequenti quadriduo (quod medium inter adoptionem et cædem fuit) dictum a Pisone in publico factumve. Crebrioribus in dies germanicæ defectionis nuntiis, et facili civitate ad accipienda credendaque omnia nova, cum tristia sunt, censuerant patres, mittendos ad germanicum exercitum legatos. Agitatum secreto, num et Piso proficisceretur, majore prætextu; illi auctoritatem senatus, hic dignationem Cæsaris laturus. Placebat et Laconem, prætorii præfectum, simul mitti. Is consilio intercessit. Legati quoque (nam senatus electionem Galbæ permiserat) foeda inconstantia nominati, excusati, substituti, ambitu remanendi aut eundi, ut quemque metus vel spes impulerat.

31. *Sine publica cura, Malim sine publicæ cura.* — 32. *Ambitu remanendi aut eundi.* Cod. Agr. *retinendi*, forte *renitendi*. Vid. Schopp. Suspect. Lect. 4, 10. nisi contra Ann. 3, 31. nullo legatorum pro Galba nitente 1, 55.

Tacito tamen toleranda, ut aliae. Ea bene respondet antecedentibus voluntate; effusius. Sed ita ac, ut opinor, delendum foret, et scribendum medie plurimi; aut cum Agr. at plurimi, idque ut in parenthesi dictum accipiendum. Certe utrumque melius, quam Freinshemianum medii, quod agitabant desiderat, non agitantes. Prius melius puto, et ac natum e mala interpunctione: sed alterum secutus sum propter libros. Ceterum in omnibus membris intelligendum favebant, quod latet in verbis præcedentibus, patrum favor aderat. Mox in publico Guelf. (et Bod.) ut Flor. Ceteri (in his Agr.) in publicum. In publico recepit Pichena. ERN. Priscam distinctionem cum Bip. reposui, aptiorem quippe. — * D. de Lamalle medii, ac plurimi.

Majore prætextu. Quid illud, majore? Suspectum mihi hic verbum Lips. At est in omnibus libris. Sensus esse potest: prætextus, qui obtendebatur a suadentibus, verbo ac specie major, quam res ac vis esset. Nam dicebant: ut legati senatus auctoritatem secum ad exercitum ferrent, sic illum Cæsaris dignationem, eaque de causa legationem majorem vim ad coercendos milites habituram. Sed potius prætextum de specie rei, splendore, dignitate capiendum puto, ut et alibi dicitur apud nostrum. v. c. c. 76 et alios. Vid. Gronov. ad Senec. epist. 71. Sensus igitur est: ut major legationis dignitas esset. Et fuit illa deliberatio Galbæ secreta, non senatorum, et inter amicos. ERN.

Ambitu remanendi aut eundi. H.

XX. Proxima pecuniæ cura : et cuncta scrutantibus justissimum visum est, inde repeti, unde inopiæ caussa erat. Bis et vices millies sestertium donationibus Nero effuderat. Adpellari singulos jussit, decuma parte liberalitatis apud quemque eorum relicta. At illis vix decumæ super portiones erant, iisdem erga aliena sumptibus, quibus sua prodegerant; cum rapacissimo cuique ac perditissimo non agri, aut fenus, sed sola instrumenta vitiorum manerent. Exactioni XXX. equites romani præpositi; novum officii genus, et ambitu ac numero onerosum. Ubique hasta et sector; et inquieta urbs auctionibus. Attamen grande gaudium, quod tam pauperes

e. dum alii per gratiam consequuntur, ut liberentur a legatione, alii ire cupiunt. Nescio, cur Heinsio locus suspectus fuerit, qui *renitendi* tentabat. ERN. In cod. Agr. invenerat *retinendi*. Mox Bud. habet *ille auct.* quod probat Rhen. nullo sensu. Porro Rhen. refert in Bud. *esse ni consilio* : potius ibi est *in cons.* sed aperto librarii vitio.

Ubi inopiæ caussa erat. Pichena reposuit *ubi*, ex Flor. et aliis veteribus, pro *unde*. Consentiant Guelf. (Bud.) et vet. edd. præter pr. in qua *unde*, meliori latinitate, ut in duobus MSS. ap. Broterium, unde restitui. ERN.

Bis et vices mille sestertium. Verius fortasse, *bis et vices millies*. Quæ summa sane grandiuscula, sed digna effusionibus ejus monstri. *Erunt quinquaginta quinque milliones*, ut loquamur ritu et compendio nostro. Quid nimium pro opibus romanis? LIPS. Recepit Freinsh. Recte. ERN. Consentiant Faernus, Ursinus, Acidalius et recentiores.

Super portiones erant. Per timesin,

pro *supererant*. Bene Pichena Virgilii illud comparat *Æn.* 2, 507., *Jamque adeo super unus eram.* ERN. Bud. male *supra*.

Exactioni XXX. equites præpositi. In Suetonio c. 15. est, *quinquaginta*. Nec liquet mihi de veritate. LIPS.

Ambitu ac numero onerosum. Sensus : difficile illud munus erat propter ambitum et numerum collegarum, quo impediabatur sæpe administratio ejus. Tam multi enim non facile consentiunt; et quo plures collegæ, hoc sapius accidebat, ut gratia turbaret negotium. Possis tamen etiam ambitum et numerum referre ad eos, a quibus revocanda pecunia erat. Mox bene *actionibus*, etsi contra libros, qui habent *actionibus*, quæ confusio et alibi observata. Edidit jam Lipsius. Sed J. Gronovius *actionibus* servat ac defendit, intelligens negotia ex appellandis, in jus vocandis, cogendis iis, qui acceperant. ERN. Bud. *sectores et actionibus*. Sed Rhen. jam posuit *actionibus* ex ingenio. Mox Bud. ac tamen.

forent, quibus donasset Nero, quam quibus abstulisset. Exactorati per eos dies tribuni, e prætorio Antonius Taurus et Antonius Naso; ex urbanis cohortibus Æmilius Pacensis; e vigiliis Julius Fronto. Nec remedium in ceteros fuit, sed metus initium: tanquam per artem et formidinem singuli pellerentur, omnibus suspectis.

XXI. Interea Othonem, cui, compositis rebus, nulla spes, omne in turbido consilium, multa simul exstimulabant: luxuria etiam principi onerosa, inopia vix privato toleranda, in Galbam ira, in Pisonem invidia. Fingebat et metum, quo magis concupisceret. « Prægravem se Neroni fuisse: nec Lusitaniam rursus, et alterius exsilii honorem expectandum: suspectum semper invisumque dominantibus, qui proximus destinaretur. Nocuisse id sibi apud senem principem: magis nociturum apud juvenem, ingenio truncem, et longo exsilio efferatum. Occidi Othonem posse.

E prætorio. V. Perizon. de prætor. p. 139. ubi ex h. l. planissime docet, prætorium de cohortibus prætorianis dici, ut *vigilias* de cohortibus vigillum. ERN.

Antonius Naso. Farnesiano est *Aurelius*. Lips. Probat Burmannus ad Suet. Cæs. c. 52. *Aurelius* aut *Autronius* Heinsii. Certe *Antonius* vitiosum. Dixisset enim *Antonii*, *Taurus* et *Naso*. Mox *Julius Fronto* v. ad 2, 68. ERN. Apud Suet. Cæs. 9. est *M. Actorius Naso*.

Metus initium. Heinsius malebat *motus*. Acid. nec id remedium.

Othonem exstimulabant: luxuria. Veræ hæc mutationum causæ. Et prudenter Aristoteles eas ingerit Polit. 5, 6, ὅτι γινώσκουσιν ὅτι μεταβολήν

λαί. . . καὶ ἵται ἀναλίσσει τὰ ἴδια ζῶντες ἀσελγῶς. Καὶ γὰρ οἱ τοιοῦτοι καινοτομοῦν ζητοῦσι, καὶ ἡ τυραννὶς ἐπιτίθεται αὐτοῖς, ἡ κατασκευάζουσι ἕτερον. O veriloquium, quod utinam principes imbibant, et corruptissimis hodie moribus advertant! Lips. Mox *iram* et *invidiam* Guelf. ed. pr. ut ad *fingebat* referantur. Male. ERN. Bud. *iram*. . . *invidia*. Mox idem *se Neroni gravem*.

Et alterius e. hon. Sic MSS. et edd. vet. Rhennanus dedit aut ex ingenio. Vetus restitui. ERN. Non ex ingenio Rhen. sed e Bud.

Occidi Othonem posse. Ad. Augustinus (referente Ursino) legebat: *occidi Pisonem posse*. Item Groscotius, qui nil certius putabat.

Proinde agendum audendumque, dum Galbæ auctoritas fluxa, Pisonis nondum coaluisset. Opportunos magnis conatibus transitus rerum: nec cunctatione opus, ubi perniciosior sit quies, quam temeritas. Mortem omnibus ex natura æqualem, oblivione apud posteros vel gloria distingui. Ac, si nocentem innocentemque idem exitus maneat, acrioris viri esse, merito perire.»

XXII. Non erat Othonis mollis et corpori similis animus. Et intimi libertorum servorumque, corruptius quam in privata domo habiti, aulam Neronis et luxus,

33. *Acrioris viri esse merito perire.* Sic et cod. Agr. *Forte et imperatoris et viri esse.* Hist. 3, 85., se tamen imperatorem ejus fuisse respondit. 3, 3., unum virum dumque laudibus ferunt. Deinde forsitan mente interrita perire. mens interrita apud Nasonem Met. 10, 616. *Imperator pro duce Ann. 2, 10., ne gentis suæ desertor, quam imperator esse mallet.* 11., *Germanicus dare in discrimen legiones haud imperatorium ratus.* 26., non nisi apud Germanias assequi nomen imperatorium. *Laus imperatoria c. 52. Ann. 3, 74., Blasus donatus postremo titulo imperatoris.* Possis et, *agi reos: at viri esse metum, interitum prævenire.* Imperatorem stantem mori oportere: vel, *viri esse, non inertis metum prævenire.* Non est viri timere sudorem Senec. Ep. 31. Livius 28, 44., *Id est viri et ductis, non deesse fortunæ præbenti se, et oblata casu flectere ad consilium.* Viri pro fortibus Ann. 6, 34., *Acres esse viros.* Seneca de morte Claudii: *Sed quid ego de tot acribus viris dicam?* — 34. *Aulam Neronis et luxus adulteria, matrimonia ceterasque.* Forte adulteria *matrimonialia, vel matrimoniorum.* Sic matrimonia passim pro feminis nuptis noster. Vid. Græv. in Sueton. p. 38, et Casaub. p. 190. Male tentat hunc locum Gronovius, *supra concubinarum* mox 72. *matronales genæ* Nasoni Fast. 2, 823. *matronalis gravitas* Plinio Epist. 5, 16. *matronale decus* Livio 34, 6.

Mox proinde Fl. (Bud.) Guelf. ed. pr. Ceteri proin. ERM.

Agendum audendumque. Sic Liv. 22, 14., *Audendo atque agendo res romana crevit.*

Nondum coaluisset. I. e. confirmata esset, convalesceret; ut supra *coalita libertas, audacia.* V. Indic. Male Ryckius: scil. *cum auctoritate Galbæ.* Male et Acidalius corrigebat *convalesceret*: nam idem est. ERM.

Transitus rerum. Conversiones, commutationes imperii, cum ab uno ad alterum transit. Sic c. 29. *res translatae.* ERM.

Acrioris viri esse. *Acrioris suspectum* Freinshemio. Fortior sane oratio foret, si abesset. Sed non propterea Tacitus non sic dedit: estque in omnibus libris. ERM. *Acres viros* etiam Seneca habet de morte Claudii. Et nostro infra 2, 5., *Vespasianus acer militiæ* dicitur.

adulteria, matrimonia, ceterasque regnorum libidines, avido talium, si auderet, ut sua ostentantes; quiescenti, ut aliena, exprobrabant: urgentibus etiam mathematicis, dum «novos motus et clarum Othoni annum, observatione siderum,» adfirmant: genus hominum potentibus infidum, sperantibus fallax, quod in civitate nostra et vetabitur semper, et retinebitur. Multos secreta Poppææ mathematicos, pessimum principalis matrimonii instrumentum, habuerant: e quibus Ptolemæus, Othoni in Hispania comes, cum «superfuturum eum Neroni» promississet, postquam ex eventu fides, conjectura jam et rumore senium Galbæ et juventam Othonis computantium, persuaserat, «fore, ut in imperium adscisceretur.» Sed Otho tanquam peritia et monitu factorum prædicta accipiebat, cupidine ingenii humani

35. *Sed Otho tanquam peritla. Lege, tanquam peritia artis. Ann. 6, 20. loco simili: seram ac brevem potentiam significans scientia Chaldaeorum artis. Ibid. 21., Præibat eum, cujus artem Tiberius experiri statuisset; et 22., corrumpi fidem artis, cujus clara documenta et antiqua ætas et nostra tulerit. Add. 4, 58. 16, 14. H. 2, 3.*

Adulteria, matrimonia. Apud Suetonium lego inter illa, quæ maxime improbantur in Nerone 28. *Super ingenuorum pædagogii et nuptiarum concubinitus virginis vestali Rubriæ vim intulit.* Hinc colligo, Tacitum scripsisse: *aulam Neronis et luxus, adulteria, pædagogia, ceterasque regnorum libidines.* GRÆC. Nimis a scriptura recedit hæc correctio. Bene filius defendit vulgatum, et sump-tum dicit e memoria Poppææ: in qua primum adulterium, deinde matrimonium. Ryckius conjicit *adulteriam matronarum.* ERN. Bud. *adultera.*

Ceterasque regnorum libidines. Glossam præfert: ac fortasse germanius, *ceteraque regnorum avido*

talium. Paullo ante etiam malim conjunctim legi, *adultera matrimonia.* LIPS. Et sic erat in MS. Bud. ERN. Sed vulg. rectius; nam et matrimonia pro libidine matabat Nero, ut ante Claudius. Budensis hic varie peccat. Supra *audiendum* habet pro *audendum*, manet pro maneat, mox *vetabatur* pro *vetabitur*, *principis* pro *principalis*.

Si auderet. V. D. de Lamalle.

E quibus Ptolemæus. Sueton. c. 4. *Seleucum* vocat. Ubi v. intt. Ejusdem hominis nomina esse nuper defendit Oudend. ERN.

Computantium. Possis e Livio 1, 5. conjicere *comparantium.* Sed non est necesse. ERN.

libentius obscura credendi. Nec deerat Ptolemæus, jam et sceleris instinator, ad quod facillime ab ejusmodi voto transitur.

XXIII. Sed sceleris cogitatio incertum an repens : studia militum jam pridem, spe successionis, aut paratu facinoris, adfectaverat; in itinere, in agmine, in stationibus, vetustissimum quemque militum nomine vocans, ac, memoria Neroniani comitatus, « contubernales » adpellando; alios agnoscere, quosdam requirere et pecunia aut gratia juvare : inserendo sæpius querelas et ambiguos de Galba sermones, quæque alia turbamenta vulgi. Labores itinerum, inopia commeatuum, duritia imperii, atrocius accipiebantur, cum, Campaniæ lacus et Achaïæ urbes classibus adire soliti, Pyrenæum et Alpes et immensa viarum spatia ægre sub armis eunterentur.

XXIV. Flagrantibus jam militum animis velut faces addiderat Mævius Pudens, e proximis Tigellini. Is mobilissimum quemque ingenio, aut pecuniæ indigum, et in novas cupiditates præcipitem adliciendo, eo paula-

Libentius obscura credi. Assentior Pichenæ, *credendi*. LIRS. Quidni recipiamus, quod latinitas necessario exigit. Sæpe jam talia vitia sublata vidimus, ex omissione syllabæ mediæ orta. V. ad 2, 63. Petavius et Huetius corr. *credentis*, quod recepit Broterius. Sed non ingenium humanum credit, verum homo, cupidine credendi obscura, ingenio in-sita. ERN. Cf. Plin. 30, 1.

An repens. Acid. malit *an recens*. Sed vulg. majorem vim habet. Vide dicta ad A. 6, 7.

In itinere, in agmine. Sic omnes libri. Et tamen in *agmine* nihil aliud, quam, *in itinere*, cum exercitus aut para ejus iter faceret. Nam sic *agmen*

dici, vel tirones sciunt. Ceterum hæc cum antecedentibus coherent. Explicant enim verba *studia m. adfectaverat*. Igitur mediam interpunctionem feci pro puncto. ERN.

Eniterentur. Sic Flor. PICHENA. Probum : nec improbe idem Pichena, *emetirentur*. LIRS. *Eniterentur* scr. (in his et Bud.) et edd. pr. Rhen. sqq. At Pateol. Ber. *emitterentur*, male. ERN.

Flagrantibus j. m. animis. Bud. non habet *animis*, vitio librarii, quod non visum Rhenano. Juretus ad Symmachum 6, 22. ideo legendum suadebat *flagrantibus*. Mox Bud. *jam faces*.

In novas cupiditates pr. I. e. re-

tim progressus est, ut per speciem convivii, quotiens Galba apud Othonem epularetur, cohorti excubias agenti viritim centenos numos divideret : quam velut publicam largitionem Otho secretioribus apud singulos præmiis intendebat ; adeo animosus corruptor, ut Cocceio Proculo, speculatori, de parte finium cum vicino

rum novarum. Sæpe sic hoc adjectivum ad aliud substantivum refertur, ut supra jam notavimus. Sic *spes* quoque *novæ* dicuntur. A. 14, 63. 15, 42. 51. ERN. Sed ibi *spes* ubivis simpliciter, nullibi *nova* dicitur.

Per speciem convivii. Sportularum titulo erogatio ea facta, nisi fallor. LRS. Vid. Grut. Inscr. p. 330, 2.

Centenos numos. Suetonius aureos habet. Nam sub Caesaribus aurei singuli centum numis sestertiis æstimati. V. intt. ad Sueton. Oth. 4. et Gronov. de Sestert. p. 82. Ceterum *viritim* commodè abfuerit, non consentiens nec Taciti brevitati nec latinitati severæ. Nam inest in *centenos*. ERN.

Animosus corruptor. I. e. per magnas largitiones ; sic Suet. Cæs. 47. *animosissime comparare*, insanis pretiis emere etc. ERN.

Proculo speculatori. Ubique hoc militiæ nomen et munus ita scribo, et *spiculator* expello. Libri omnes scripti suadent : etiam lapides. Ut ille Romæ (ap. Grut. p. 517, 7.) P. XL. MUCIANO SPEC. LEO. II. ADIVT. Alius juxta Æmilium (ib. p. 386, 4.) L. CASVRIO. L. P. CLV. SPECVLATORI. Item (ib. p. 169, 7.) SCHOLA. SPECVLATORVM. LEGIONVM. I. ET. II. ADIVTRICVM. PIARVM. FIDELIVM. In Numis item M. ANTONII COHORTIS. SPECVLATORVM. Sed et in Marci Evangelio 6, 27., ὁ βασιλεὺς ἀποστέλλας τὸν σπειουλάτωρα. Et in

Suetonii Calig. 52. *caliga speculatoria*, scriptam. Sed verine hi *spēculatores* sive exploratores ? Vix opinor, et exempla refutant. Potius censeam, fuisse inter custodes corporis imperatorii certum genus, qui velut in specula ejus salutis. Unde nomen. Certe Suidas clare σπειουλάτωρα τὸν δορυφόρον interpretatur : et hic in Tacito atque in Suetonio reperias inter satellites principales. Arma iis clypeus et lancea. Ex Joseph. *Ἰουδαϊκ. ἀλάστ.* 3, 6., *Θέρουσι δὲ οἱ μὲν ἐπὶ τὸν στρατηγὸν ἐπιλείκτες περὶ λόγχην καὶ ἀσπίδα.* et c. 8. *Μεθ' οὗς αὐτὸς Οὐρσπασιανὸς ἐξήλαυνε τοὺς τε ἐπιλείκτους τὰν περὶ αὐτὸν καὶ ἰππῖαι καὶ τοὺς λογχοφόρους ἔχον.* Nam capiam ibi sane λογχοφόρους sive lancearios, hos speculatores. Suet. hortatur in Claudio 35. *Neque convivia inire est ausus, nisi ut speculatores cum lanceis circumstarent.* Et in Galba 18. *Descendentem Galbam speculator impulsu turba lancea prope vulneravit.* Hi sunt, quos sequens ætas *scultatores* dixisse videtur, quasi auscultatores. Quod vere notatum censeo a Cujacio Observ. 6, 33, quem de alio etiam munere speculatorum adi et audi. LRS. *Speculatori* MSS. (Bud.) ed. pr. At Puteol. Ber. etc. *spic.* de scriptura verbi nuper et Oudendorpius ad Suet. ERN. Vide et infra 2, 11. Cf. omnino Eckhel in Doctr. NN. vet. vol. 6, p. 53. ad numum M. Antonii

ambigenti, universum vicini agrum, sua pecunia emptum, dono dederit : per socordiam præfecti, quem nota pariter et occulta fallebant.

XXV. Sed tum e libertis Onomastum futuro sceleri præfecit, a quo Barbium Proculum, tesserarium speculatorum, et Veturium, optionem eorundem, perduc-

cit. et C. G. Schwarzi diss. de Speculatorib. Rom. 4. Alt. 1726. — * Et Jac. Rævardi conject. op. t. 1, p. 279.

Dono dederit. Suet. Oth. 4. *emancipavit*, de quo v. Brummer ad leg. Cinciam c. 13, p. 209.

Per socordiam præfecti. Hæc durius coeunt cum antecedentibus. Itaque putavi aliquando loco mota esse et ponenda post *divideret*, ubi sane commodus locus foret. Sed, si verba hæc sunt suo loco, referenda sunt ad *intendebat*, vel *animosus corruptor.* ERN.

Tesserarium speculatorum. Ita scriptum meis libris. Cur spernam? Tesserarios enim suos cohortibus speculatorum fuisse, credam non vane. Si quis tamen junctim malit, *tesserarium speculatorem.* Haud pugnem. In glossario prisco : Γραμματικός : scriba, *tesserarius*. In lapide, Romæ. AVR. SATVRNINO. EQ. COH. VII. PR. S. VERISSIMI. QVI. MILITAVIT. IN. EQ. SECVND. ITALICA. TESSERARIIVS. ANN. VI. Plutarchus in hac ipsa narratione c. 24. 'Εν δὲ τοῦτοις Οὐτοῦριος καὶ Βάρβιος, ὁ μὲν ὀπτιών, ὁ δὲ τισσεράριος· οὕτω γὰρ καλοῦνται οἱ δι' ἀγγέλων καὶ διοπτέρων ὑπηρεσίας ποιοῦντες. LIPS. *Tesserarium* fuit a pr. manu in Guelf. est in ed. pr. E quo factum in ed. Puteolani *tesseranum*, vitio haud dubie operarum. Et tamen id propagatum usque ad Lipsium. ERN. Bud. idem vitium

habet *tesseranum speculatorem.* Plura de *Tesserario* et *Optione* dat Marc. Donatus ad h. l. Torrent. ad Suet. Oth. 5. præfert *speculatorem* et mox *eodem*.

Optionem eorundem. Constituta lectio pridem ab eximio Cujacio, loco quem jam dixi. Nisi quod, *eorundem*, scripsi, non, *eodem*, fide Vaticanæ libri. Optioes romana militia vetus dixit, qui a dignioribus cum gradu militibus adoptati, vicem eorum subibant. Posterior ætas, nisi fallor, diverso paulum sensu, qui velut custodes quidam, arbitri et inspectores. Plutarchus l. c. διοπτῆρας vertit : et in legum libris Optio fabricæ, simili sensu : in Ambrosio, Optio carceris scriptum. Videntur in quaque centuria hi fuisse, ex lapide qui in Piceno (ap. Grut. p. 551.) C. LVCILIVS : C. P. VEL. VINDE. MIL. COH. VI. PRÆT. VIX. ANN. XXX. MILITAVIT. ANNIS XII. PRINCIPALIS. BENEFICIARIVS. TRIBVNI. DEINDE. OPTIO. IN CENTVRIA. Alibi utrumque junctum legas, et *tesserarium* et *optionem* : ut in illo marmore, EQVITI. COH. RVSDEN. TESSERARIO. OPTIONI. (Cf. et Grut. p. 445, 10.) Male autem hactenus in Tacito hic, *Othonem*, lectum, contra meliores libros, itemque Cujacii monita et Turnebi Adv. 4, 7. LIPS. *Optionem* MSS. Flor. Bud. ed. pr. At Guelf. ed. Puteol. sqq. usque ad Lipsium *Othonem*. Iidem libri *eodem*. Post

tos, postquam vario sermone callidos audacesque cognovit, pretio et promissis onerat, data pecunia ad pertentandos plurium animos. Suscepere duo manipulares imperium populi romani transferendum; et transtulerunt. In conscientiam facinoris pauci adsciti. Suspensos ceterorum animos diversis artibus stimulant: primores militum, per beneficia Nymphidii ut suspectos: vulgus et ceteros, ira et desperatione dilati totiens donativi. Erant, quos memoria Neronis ac desiderium prioris licentiæ accenderet. In commune omnes metu mutandæ militiæ terrebantur.

XXVI. Infecit ea tabes legionum quoque et auxiliorum motas jam mentes, postquam vulgatum erat, labare germanici exercitus fidem. Adeoque parata apud malos seditio, etiam apud integros dissimulatio fuit, ut postero Iduum die redeuntem a cœna Othonem rapturi fuerint,

perductos int. ad se, (Othonem) estque in partem deteriorem dictum, turpi de causa; ut feminæ a lenonibus perducui dicuntur. ERN. Bud. *Vecturium*.

Manipulares. Sunt hi, quos Vegetius 2, 7. *principales milites vel principes* adpellat, quorum frequens apud nostrum mentio. V. A. 1, 20. 21. 12, 38. 15. 12.

Ad pertentandos. Infra c. 29. Lipsius corrigi *prætentare*, hic intactum præmittit. Sed ibi sane probabilior est conjectura. Hic *tentare* simpliciter desideratur, pro quo *pertentare* ap. Terentium, Ciceronem, Livium et alios dicitur. ERN.

Per beneficia Nymphidii. Id est, qui promoti essent per Nymphidium, eos incitare et irritare, ut Galbæ suspectos, quia Nymphidium in visum ipse sustulerat. Commune

autem, ut beneficiarii benefactori suo adhæreant: atque ita de Sejano, præfecto item prætorii, supra 4, 2., *Simul centuriones ac tribunos ipse deligere*. Et, quod sequitur, beneficii sui facere. LIPS.

In communi omnes metu. Rhennus (ex ingenio) correxit bene in *commune*. Ut paullo post *accendendos in commune ratus*. Libri scr. et edd. in *communi*, male. *Terrebantur* omnes libri. Pichena velut e cod. Flor. dedit *exterr.* quod propagatum usque ad Ryckium. ERN. Ibi scil. recentiori manu id superscriptum.

Postero iduum die. Hispanus liber, *dierum*. Ego utrumque additum puto; et *postero iduum*, scribo. LIPS. *Dierum* MS. Flor. (et Bud.) At Guelf. (et Agr.) edd. *die*. Pichena conjiciebat *januar.* (quia mox occurrit XVIII. kal. febr.) nam

nisi incerta noctis, et tota urbe sparsa militum castra, nec facilem inter temulentos consensum, timuissent : non reipublicæ cura, quam fœdare principis sui sanguine sobrii parabant; sed ne per tenebras, ut quisque pannonicus vel germanicus exercitus militibus oblatus esset, ignorantibus plerisque, pro Othone destinaretur. Multa erumpentis seditionis indicia per conscios oppressa : quædam apud Galbæ aures præfectus Laco elusit, ignarus militarium animorum, consilii quævis egregii, quod non ipse adferret, inimicus, et adversus peritos pervicax.

36. *Et adversus peritos pervicax. Proditores cod. Agr. Fortasse peritiores.*

mensis nomen adjiciendum fuisse : quod recte negat J. Gronovius, non tamen ea causa, quam ponit, quod statim mensis ac temporis notatio sequitur : sed quod præcessit c. 18. Sed vereor, ne alia hic corruptela restet. Ac formam quidem loquendi feram : etsi alias non reperi, diem, qui kalend. nonas, aut idus sequitur, sic expressum. Dictum sit græco more, *ὑστέρῃ ἰδῶν, κατὰ δῶν*. c. 57. quidem, memoratis paullo ante kal. januariis, sequitur *die postero*. Sed, si res facta statim ab idibus, h. e. XIX. kal. febr. qui fuit dies ante eadem Galbæ, falsus est Suetonius, qui Oth. c. 6. tradit, conjuratos in animo habuisse, statim ab adoptione, Galba interfecto, Othonem imperatorem facere : deinde adlata causa mutati consilii, medium ab illo die usque ad XVIII. kal. febr. tempus Seleucum religione exemisse. Quod si est, nullo modo tentandæ rei consilium primum esse potuit XIX. kal. febr. Adde, quod sic non satis sit præcedentibus : adeo parata seditio fuit, hoc est prompta, festi-

nata. Itaque suspicor, Tacitum scripsisse, *postero statim* (sc. ab adoptione) *die*, quæ facta est IV. idus, (s. *dierum*, ut est in Flor. : nam si statim legimus, *dierum* locum habet) ut c. 31. *primo statim introitu*. Ita et Suetonio et sibi congruet. Initium conjurationis factum ipsa adoptionis die. Res ita accelerata fuit, ita parati consilii, ut postero statim die h. e. III. idus, in castra rapere Othonem vellent, Galbamque interficere. In causis deinde dilatae rei dissentiant Suetonius et Tacitus; sed ita, ut componi possint. Suetonius causam dilatae cædis, Tacitus dilatae in castra deductionis tradit. Broterius tamen putat, correctionem nostram duriorē esse, quod remotior adoptionis tum memoria fuerit. Id ego non intelligo. Ipse scriptum putat fuisse *pr. id.* Ern. Bip. recepere *postero iduum dierum*. Mihi hoc plane insolitum videtur. Servo vulg. donec quid melius offeratur.

Apud Galbæ aures. Bud. *apud Galbam audiens.* Probat Rhen.

XXVII. XVIII. Kal. Febr. sacrificanti pro æde Apollinis Gallæ haruspex Umbricius « tristia exta et instantes insidias ac domesticum hostem » prædicit : audiente Othone (nam proximus adstiterat) idque, ut lætum e contrario, et suis cogitationibus prosperum, interpretante. Nec multo post libertus Onomastus nuntiat, « expectari eum ab architecto et redemptoribus : » quæ significatio coeuntium jam militum et paratæ conjuratæ convenerat. Otho, « causam digressus » requirentibus, cum, « emi sibi prædia vetustate suspecta, eoque prius exploranda, » finxisset, innixus liberto, per Tiberianam domum, in Velabrum, inde ad Miliarium aureum, sub ædem Saturni, pergit. Ibi tres et viginti speculatores consalutatæ « imperatorem, » ac paucitate salutantium trepidum, et sellæ festinanter impositum, strictis mucronibus rapiunt. Totidem ferme milites in itinere adgregantur : alii conscientia, plerique miraculo; pars clamore et gaudio, pars silentio, animum ex eventu sumpturi.

37. Et redemptoribus. Et reparantibus cod. Agr.

Nam proxime adst. In Bud. nam deest.

Miliarium aureum. Columna ex eo metallo, ut Plutarchus hic in Galba describit c. 24. ad quam viæ omnes ex Italia desinebant. Fecit Augustus, cum curator viarum esset, Dio 54, 8. et statuit in capite Romani fori. Plin. 3, 9. Victor juxta vicum Jugarium collocat (reg. 8.) et recte. *Ædes Opis et Saturni in vico Jugario.* *Miliarium aureum.* Lips. V. Rychius ad h. l. Collectanea de mil. aur. dedit Broterius ad h. l. Ean. Videantur de eo Revillas in Diss. Acad. Corton. t. 1. Holstenius in Grævii

thes. A. R. t. 4. Arntzenius in Thes. diss. Belgic. vol. 1.

Sub ædem Saturni. Regius (Bud.) codex in ædem Saturni. Unde Rhenanus elicit, inde in Saturni sc. ædem. Falso uterque. Suetonius convincit Oth. 6. ut se in foro, inquit, sub æde Saturni ad miliarium aureum opperirentur. Lips. Sub ædem Guelf. æde ed. pr. Ean.

Pars clamore et gladiis. Gladiis libri omnes (in his Bud.). At Faernus, Muretus, Acidalius et alii corrigunt gaudiis vel gaudio (sic Pich.). Verum puto. Nam milites omnes gladios habent : nisi velis intelli-

XXVIII. Stationem in castris agebat Julius Martialis tribunus. Is, magnitudine subiti sceleris, an corrupta latius castra, ac, si contra tenderet, exitium metuens, præbuit plerisque suspicionem conscientiae. Anteposuerunt ceteri quoque tribuni centurionesque praesentia dubiis et honestis. Isque habitus animorum fuit, ut pessimum facinus auderent pauci, plures vellent, omnes paterentur.

XXIX. Ignarus interim Galba et sacris intentus, fatigabat alieni jam imperii deos : cum adfertur rumor, «rapi in castra incertum quem senatorem : » mox, «Othonem esse, qui raperetur : » simul ex tota urbe, ut quisque obuius fuerat, alii formidinem augentes, quidam minora vero, ne tum quidem obliti adulationis. Igitur consultantibus placuit, «pertentari animum cohortis, quæ in palatio stationem agebat : nec per ipsum Galbam; cujus integra auctoritas maioribus remedii servabatur. » Piso pro gradibus domus vocatos in hunc modum adlocutus est : «Sextus dies agitur, commilito-

gere *strictis*. Mox *animum*, quod e Flor. dedit Pichena, etiam ed. pr. EBN. Nullus dubito cum Bip. recipere *gaudio*. Plane sic et infra 2, 70.

Julius Martialis. Ryck. suspicatur, cum esse, ad cuius bibliothecam extat epigramma Martialis 7, 16.

Fatigabat deos. Scil. dum aliam super aliam victimam cædi iubet, si tandem litare posset. Mox *formidines* e Flor. edidit J. Gronov. Vulgatum verum puto, quod in omnibus reperi. EBN. Bud. quoque *formidinem*, recte. J. Gron. pro ratione adfert, quod nulla dum formido adfuerit, quæ augeri posset. Sed *rumor* is ad-

latus excitare metum debebat. Bip. tamen sequuntur Gron.

Tentari animum. Libri fere *per-tentari* : ex quo ego, *prætentari*. Lips. *Tentari* est a Rhenano (e Bud.) *Pertentari* MSS. Flor. Guelf. edd. Puteol. Ber. quod restituit Pichena. At ed. pr. plane, ut Lipsius voluit, *prætentari*. Et confunduntur istæ syllabæ sexcenties in libris, ut et in hoc opere vidimus aliquoties. *Pertentare* supra jam c. 25. dixit noster : atque id hic quoque sufficit, nec necessario *prius pertentare*, ut apud Livium est 27, 10. requirit *sensus*, quod esset *prætentare*. EBN. V. et 6, 20. Bip. præferunt *prætentari*. Mox Agr. cod. *evocatos*.

nes, ex quo, ignarus futuri, et sive optandum hoc nomen, sive timendum erat, Cæsar adscitus sum. Quo domus nostræ aut reipublicæ fatum in vestra manu positum est; non, quia meo nomine tristiores casus paveam (ut qui, adversas res expertus, cum maxime discam, ne secundas quidem minus discriminis habere); patris, et senatus, et ipsius imperii vicem doleo, si nobis aut perire hodie necesse est, aut, quod æque apud bonos miserum est, occidere. Solatium proximi motus habebamus incruentam urbem, et res sine discordia translata. Provisum adoptione videbatur, ut ne post Galbam quidem bello locus esset.

XXX. «Nihil arrogabo mihi nobilitatis aut modestiæ; neque enim relatu virtutum in comparatione Othonis opus est. Vitia, quibus solis gloriatur, evertere imperium, etiam cum amicum imperatoris ageret. Habitune et incessu, an illo muliebri ornatu mereretur imperium?

38. Cum maxime ducam. Forte certus cum maxime ducam.

Reip. fato. MS. Flor. Agr. (Bud.) *fatum*: etiam Guelf. sed a manu sec. ed. pr. *Fato* verum esse latinitatis ratio indicat. ERN. Consensus codicum jubet reponi *futum*, ut fecere Bip. bono sensu, si distinctione textus juvetur. Ryck. *fato* præfert.

Ut qui, adversas res expertus, cum maxime discam etc. *Adversas res* e Flor. edidit Ryckius. *Adversas* et *secundas* (est in Bud.) fuit et in Guelf. a man. pr. sed *res* exciderat: manus sec. correxit *adversam remp.* et *secundam*: quod est et in ed. pr. Vulgo est *adversa* et *secunda*. Deinde *cum maxime*, quod temporis præsentis significationem habere, hodie pervulgatum est, non ad *expertus* referendum, ut in vulgatis fere, sed

ad sequens *discam*, quod e correctione Freinsheimii recepimus. MSS. Flor. (Bud.) Guelf. Agr. edd. pr. sqq. *dicam*, e quo male factum a Rhenano *ducam*, et quidem ex ingenio: cui cur non præferatur *discam*, quod *re expertus* plane desiderat. *Dicere* sæpe in MSS. pro *discere* obtruditur. V. Burm. ad Ovidium Fast. 3, 326. *Cum maxime* autem recte ab eodem inductum. Ante erat *tum maxime*, illud in MSS. Flor. (Bud.) Agr. ed. pr. ERN.

Ipsius imperii. Ipsius non est in Bud.

An illo muliebri orn. Sic omnes libri, nisi quod Puteol. *alio*. Vulgatum efficacius puto. Post *maretur* legendum credo cum Acidalio. Nec

Falluntur, quibus luxuria specie liberalitatis imponit. Perdere iste sciet, donare nesciet. Stupra nunc et comisationes et feminarum coetus volvit animo : hæc principatus præmia putat ; quorum libido ac voluptas penes ipsum sit, rubor ac dedecus penes omnes. Nemo enim unquam imperium, flagitio quæsitum, bonis artibus exercuit. Galbam consensus generis humani, me Galba, consentientibus vobis, Cæsarem dixit. Si respublica et senatus et populus vana nomina sunt : vestra, commilitones, interest, ne imperatorem pessimi faciant. Legionum seditio adversum duces suos audita est aliquando : vestra fides famaue illæsa ad hunc diem mansit : et Nero quoque vos destituit, non vos Neronem. Minus XXX transfugæ et desertores, quos centurionem aut tribunum sibi eligentes nemo ferret, imperium adsignabunt ? Ad-

ullo modo ex elegantiori latinitate hic imperfectum ferendum (Bud. *mereretur*). Mox MSS. et edd. ante Rhen. *speciem*. Forte excidit *per*. Quamquam vel sic frigidum est, *falluntur quibus imponit*, i. e. qui falluntur. J. Gronovius præfert atque edit lectionem vet. librorum (Flor. Agr. Bud.) *speciem*. Sed ita *fallunt* requiritur, non *falluntur*. Fallunt res eæ, i. e. vitia, quibus luxuria speciem liberalitatis tribuit. (Nam Gronovianam explicationem aut non capio, aut est contra latinitatem.) Sed luxuria non tribuit speciem, verum accipit, deberetque esse : *quibus luxuriæ speciem liberalitatis imponit*, h. e. falluntur homines iis rebus, quibus speciem liberalitatis conciliant luxuriæ suæ. In hac difficultate undique se ingerente, vulgatum, ut lenissimum retinui. Horatius : *fallit enim vitium specie virtu-*

tis et umbra. ERN. Cum Gron. faciunt Bip. et *imponit* explicant per *offert*, *objicit*, quod durum nimis. Locus, quem ex Horatio citat Ern. est Juvenalis 14, 109.

Donare nesciet. MS. Reg. (Agr.) et ed. pr. *donare nescius*. Non male. ERN.

Comissiones. Bud. *comessationes*. Et mox *apud omnes*.

Vana nomina sunt. Sic Gueff. edd. Puteol. sqq. At Flor. Bud. Agr. et pr. *vacua nomina sunt*. Id recepit Ryckius et J. Gronovius. Sed exempla allata non sunt huic similia, nec mihi satis simile exemplum occurrit. ERN. Ast simile tamen prorsus H. 4, 14. *inania legionum nomina*. Itaque sequor codices cum Bip. Bahrdt in vers. Germ. pro *Si* legit *Ni*, non male, si codices consentirent.

Minus XXX transfugæ. Respice ad c. 27.

mittitis exemplum? et quiescendo commune crimen facitis? Transcendet hæc licentia in provincias : et ad nos scelerum exitus, bellorum ad vos, pertinebunt. Nec est plus, quod pro cæde principis, quam quod innocentibus datur : sed perinde a nobis donativum ob fidem, quam ab aliis pro facinore accipietis. »

XXXI. Dilapsis speculatoribus, cetera cohors, non adspersa concionantem, ut turbidis rebus evenit, forte magis et nullo adhuc consilio, parat signa, quam,

39. *Non est plus, quod pro cæde principis.* Forte pulchrius. Tum et perinde. Talis locus apud Valer. Flacc. 3, 625. forte esto potius et, scilicet perinde. Deinde donativo Cod. Med. Forte, sed perinde a nobis donativo ob fidem, quam ab aliis pro facinore excipiemini. — 40. *Ut turbidis rebus evenit.* Pato, ut turbidis rebus (supple, fieri solet) eventus incerta (vel incerto) magis, et nullo adhuc consilio, (vel non ullo adhuc consilio) raptat signa, quam quod postea creditum est, insidiis et simulatione. *Ut turbidis rebus.* Sic breviter solet Tacitus: ut in tumultu, mox 55; ut in multa pace, 77. Vid. supra c. 7. Ann. 15, 51. Eventus supra. Raptat signa, H. 3, 22, huc illuc vexilla raptare. Ann. 1, 30, Signa turbine atque unda raptabantur. Nullo consilio, Bud. Agric. nonnullo.

Sed proinde a nobis. Perinde legendum esse consentiunt multi. Sed libri omnes proinde. Male, ut alibi. Broterius tamen in MS. Harleiano reperit perinde et edidit. Ean.

Donativum. Cod. Med. et Bud. donativo, ut alias dono, muneri. Quod sequebatur in edd. plus, non est in Bud. rectoque iudicio Rhen. delevit.

Ut turbidis rebus evenit, timore. Locus totus mihi inter infirmos. Vacillat etiam Budensis scriptio, rebus evectior ire magis et nullo adhuc consilio. Ex qua facias: evenit, ira magis, et nonnulli ad hoc. At in Flor. est, eventior te magis: unde Pichena, forte magis. Lips. Guelf. timore magis, ut editi habent usque ad Pichenam: nisi quod ed. pr. evectior re.... et nonnullo a. c. Deinde pro parat signa, quod edd. omnes

et Bud. habent, Flor. par signas. Guelf. plane ut Lipsius conjecerat, pars ingens. Hinc varie tentatus locus. J. Gronovius Pichenæ rationem probat: quam et nos secuti sumus. Freinshemius mavult more, et dein, nullo consilio, item, quam ut, pro quod. At more hic alienum est. Nec signa parare placet, quæ jam aderant, et tantum convellenda erant: igitur pars ingens et nullo a. c. præferam. Illud Broterius in tribus MSS. reperit, hoc propter forte necessarium est: pars ingens, int. cohortis. Ean. Triller. Obs. Crit. 3, 22, legit erecior temere magis etc. Ingeniose Bip. ut t. r. evenit, in orbem agi, sed inconsulto adhuc consilio; pars agians, quod, etc. Sequor Broterium. Acid. suo more locum transpositione sanare studebat. Sic et proxime sequentia turbat.

quod postea creditum est, insidiis et simulatione. Missus et Celsus Marius ad electos Illyrici exercitus, Vipsania in porticu tendentes. Præceptum Amulio Sereno et Domitio Sabino, primipilaribus, « ut germanicos milites e Libertatis atrio arcesserent. » Legioni classicæ diffidebatur, infestæ ob cædem commilitonum, quos primo statim introitu trucidaverat Galba. Pergunt etiam in castra prætorianorum tribuni, Cerius Severus, Subrius Dexter, Pompeius Longinus; si incipiens adhuc, et necdum adulta seditio melioribus consiliis flecteretur. Tribunorum Subrium et Cerium milites adorti minis, Longinum manibus coercent exarmanque; quia non ordine militiæ, sed e Galbæ amicis, fidus principi suo,

41. *Exarmanque quia non ordine militiæ. Forte exarmanque vi, non ordine militiæ. Infra c. 39, sine more et ordine militiæ. Mox post suspectior cod. Agr. delet erat.*

Celsus Marius ad electos. Credo ideo, quia notus iis et in Illyrico militaverat. Tacitus 15, 25, Et legio decimaquinta, ducente Mario Celso, e Pannonia adjecta est. Videtur igitur legatus fuisse ejus legionis. LIRS. Cf. et c. 14.

Vipsania in porticu. Nam miles, extra ordinem in urbe, agere plerumque solitus in porticibus aut templis. Noster 2, 93. infra: Sed miles in porticibus aut delubris. Ipsi prætoriani in palatii porticibus excubabant. Vult Isidorus 9, 3: Excubitores quod excubias agunt. Sunt enim ex numero militum, et in porticibus excubant propter regalem custodiam. LIRS. Vipsania recte e MS. Flor. edidit J. Gron. Vulgo Vipsani aut Vipsanii. Ed. pr. Vipsano. Mox arcesserent legi volunt pro accerserent. Recte. Et sic exhibet MS. Oxon. (et Bud.) nosque edidimus. Vide ad c. 14.

ERN. Bud. tendentis. Sic passim antiquæ. Porticus ista alias Neptuni item Argonautarum dicta, in regione urbis IX, de qua Donatus et Nardinius videndi.

Legioni classicæ diffidebatur. Sic recte Guelf. a pr. manu. Erasmus a m. sec. ur. Sic volebat Acidalius. Alii omnes (et Bud.) diffidebat: quod vitiosum esse facile apparet. De legione classica et classicis v. ad c. 36. Mox MSS. Flor. Guelf. (et Reg. Lall.) ed. pr. Cetrius. Item necdum Flor. ed. pr. Sic voluit et Rhenanus (ex ingenio), sed operæ non parvere. Recepit Jac. Gronovius. Vulgo nondum. ERN. Bud. Cerrius et nedum. Pateol. Cerius. Bip. forsan Curtius Sev. de quo 12, 55.

Principi suo. Suspectum mihi est suo, et a librario germanizante additum. ERN. Sed Brot. servavit suo, non ita suspiciosus.*

et desciscentibus suspectior erat. Legio classica, nihil cunctata, prætorianis adjungitur. Illyrici exercitus electi Celsum ingestis pilis proturbant. Germanica vexilla diu nutavere; invalidis adhuc corporibus et placatis animis, quod eos, a Nerone Alexandriam præmissos, atque inde rursus longa navigatione ægros, impensiore cura Galba refovebat.

XXXII. Universa jam plebs palatium implebat, mixtis servitiis, et dissono clamore, « cædem Othonis et conjuratorum exitium » poscentium, ut si in circo ac theatro ludicrum aliquod postularent: neque illis judicium aut veritas: quippe eodem die diversa pari certamine postulaturis: sed tradito more, quemcumque principem adulandi, licentia adclamationum et studiis inanibus. Interim Galbam duæ sententiæ distinebant; T. Vinus, « manendum intra domum, opponenda servitia, firmandos aditus, non eundem ad iratos » censebat: « daret malorum poenitentiae, daret bonorum consensui spatium: scelera impetu, bona consilia mora, valescere. Denique eundi ultro, si ratio sit, eandem mox facultatem: regressus, si poeniteat, in aliena potestate. »

Celsum. Bud. *Festum Celsum.*

Ingestis pilis. Sic MSS. Bud. Agr. (et Reg. Lall.) ed. pr. Firmat Flor. *incestis.* Ceteri *infestis*, quod, ut notius, illi substitutum. Mox possis conjicere *refoverat* e Suet. Galb. 20. *quod se ægros et invalidos magis opere fovisset.* Sed vulgatum ferri potest, cum præsertim præcedat adhuc *invalidis corporibus.* ERN. Brot. et Bip. *recepere infestis.*

Dissono clamore. Qualis sit, disce e c. 36. med. ERN.

Conjuratorum exsilium poscentium. Acidalius *exilium.* Recte. Mox c. 37.

supplicia postulari Otho dicit. Et sæpe eæ voces permutatæ in libris. Plane autem confirmatur correctio e. 72. ubi *impetratum exitium.* *Exsilia* plane aliena. Itaque *exitium* recipere non dubitavi. ERN. Sic et Brot. Lall. Bip. — * Sed Bud. *exilium.*

Neque illis judicium aut veritas. Est hendiadys. Non de vero animi judicio, ut Cicero loqui solet, ista postulabant, sed impetu ac temere. *Pari certamine* est pari studio, clamore. ERN.

Eundi ultro. Ryck. explicat *sponte*

XXXIII. «Festinandum» ceteris videhatur, «antequam cresceret invalida adhuc conjuratio paucorum. Trepidaturum etiam Othonem, qui furtim digressus, ad ignaros illatus, cunctatione nunc et segnitia terentium tempus imitari principem discat. Non expectandum, ut, compositis castris, forum invadat, et, prospectante Galba, Capitolium adeat: dum egregius imperator, cum fortibus amicis, janua ac limine tenus domum cludit, obsidionem nimirum toleraturus. Et præclarum in servis auxilium, si consensus tantæ multitudinis, et, quæ plurimum valet, prima indignatio elanguescat. Proinde intuta, quæ indecora: vel, si cadere necesse sit, occurrendum discrimini. Id Othoni invidiosius, et ipsis honestum.» Repugnantem huic sententiæ Vinium Laco minaciter invasit, stimulante Icelo, privati odii pertinacia, in publicum exitium.

XXXIV. Nec diutius Galba cunctatus, speciosiora suadentibus accessit. Præmissus tamen in castra Piso, ut juvenis magno nomine, recenti favore, et infensus T. Vinio; seu quia erat, seu quia irati ita volebant; et facilius de odio creditur. Vix dum egresso Pisone, occisum in castris Othonem, vagus primum et incertus rumor: mox, ut in magnis mendaciis, interfuisse se quidam

4°. *Privati odii pertinacia. Male pertinace.*

se offerendi. Rectius Bip. *domo procedendi.*

Non expectandum. Efficaciorum orationem fore putat Freinsheim. si legatur *an* (ut A. 2, 77.). Verum est. Sed lenius fuerit *num*, ut jam monuit J. Gron. Mox *Capitolium adeat*. sc. de more, ut auspicaturus imperium, sacrificet. Post Guelf. (et Bud.) *claudit*, ut edd. ante Lipsium.

Ed. pr. *excludit*. Male. Sed firmat *cludit*, quod jam Lipsius dedit. EUN.

Indign. languescat. MS. Flor. *indignatione langu.* Unde J. Gron. corrigit *indignatio elanguescat*: placet. EUN. Recipere Lall. et Dotteville. Sequor. Sic et c. 46, et 4, 42.

Seu quia... et facilius etc. V. D. de Lamalle. *

et vidisse, adfirmabant, credula fama inter gaudentes et incuriosos. Multi arbitrabantur, compositum auctumque rumorem, mixtis jam Othonianis, qui ad evocandum Galbam læta falso vulgaverint.

XXXV. Tura vero non populus tantum et imperita plebs in plausus et immodica studia, sed equitum plerique ac senatorum, posito metu incauti, refractis palatii foribus, ruere intus, ac se Galbæ ostentare, præreptam sibi ultionem querentes. Ignavissimus quisque, et, ut res docuit, in periculo non ausurus, nimii verbis, linguæ feroces: nemo scire, et omnes adfirmare: donec inopia veri, et consensu errantium victus, sumpto thorace, Galba, irruenti turbæ, neque ætate, neque corpore sis-

43. *Mixtis jam Othonianis. Lege inmissis clam Othoniis.* Sic inmissis percussoribus Ann. 3, 16: alia supra allata. — 44. *Refractis palatii foribus ruere intus.* Pro intro vix latinum. Forte intentius. Mox 56, non compescere ruentes ausus. Possis et infestius. Infra 65, multas invicem clades crebrius infestiusque: vel instantius. V. c. 62, porro 82, Militum impetus ne foribus quidem palatii coercitus.

Credula fama. Passive credula dixit: nove. Nisi si *αὐτὴν ἡ φήμη* de hominibus dissipantibus rem temere creditam capias. ERN. Notat Savilius ex Dionysio Hal. consuetam fuisse Thucydidi activorum in passiva, et contra, mutationem. Simili modo *ἡ γὰρ* pro *noto* passim; *volens* pro *grato*; *fuga* pro *exilio*; *largitio vulgi* pro *in vulgus collata* etc. apud nostrum. Possis tamen cum Virg. *Æn.* 4, 188, *Famam* accipere pro *dea ficti praviq; tenace*.

Vulg verint. Sic scripti. (in his Bad.) edd. pr. Puteol. Rhen. sqq. At Ber. Ale. *vulgaverant.* ERN.

Ruere intus. Nihil hic vitii, ut nimis prono in conjecturas Acidalio visum et Ryckio. *Ruere*, referendum primo ad *in plausus et i. st.* quoad pertinet ad populum et plebem, deinde ad *intus pro intro*, quoad per-

tinet ad equites et senatores. Ceterum Heinsius *ignavissimus* etc. conjungit cum *querentes*. Et sic est in Guelf. ed. pr. Interpunctio vulgata est a Puteol. Mox Guelf. *nimiis verbis.* ERN. *Bo intus, sum intro*, solæcismis adnumerat Quintil. 1, 5, 50. Habet tamen Cato de *M. R. quæ intro dolitabant.* Et Caesar B. C. 3, 26. *Quo simul atque intus est ium.*

Irruenti turbæ. Rhenanus Budensem scripturam secutus, legit, *irruente turba, neque corpore sistens.* Hoc sensu, ut dicat, propter irruentem turbam, et quia corpore non posset sistere sive insistere, sella levatum. Meis tamen libris (et Agr.) scriptæ eæ voces, quæ tollit: legamque potius, *irruenti turbæ neque c. n. corpore resistens.* Hac mente: Galbam, et ætate et corpore invalidum, non sustinuisse effuse irruen-

tens, sella levaretur. Obvius in palatio Julius Atticus, speculator, cruentum gladium ostentans, « occisum a se Othonem, » exclamavit : et Galba, « Commilito, » inquit, « quis jussit? » insigni animo ad coercendam militarem licentiam, minantibus intrepidus, adversus blandientes incorruptus.

XXXVI. Haud dubiæ jam in castris omnium mentes : tantusque ardor, ut non contenti agmine et corporibus, in suggestu, in quo paullo ante aurea Galbæ statua fuerat, medium inter signa Othonem vexillis circumdarent. Nec tribunis aut centurionibus adeundi locus : gregarius miles caveri insuper præpositos jubebat. Strepere cuncta clamoribus et tumultu et exhortatione mutua, non tanquam in populo ac plebe, variis segni adulatione vocibus, sed, ut quemque adfluentium militum adspexerant, prensare manibus,

45. *Neque ætate neque corpore sistens. Puto resistens, et torpore. Insistens cod. Agr. Forte, neque irruenti turbæ artato corpore resistens. Vel neque artatu (vel in arto) corpore subsistens : corpore ut H. 2, 42, corporibus et umbrionibus nili. Possis et neque auctoritate. 2, 48, juvenes auctoritate, senes precibus movebat.*

tem et gratulantem turbam. LRS. *Resistens* etiam Faerno placebat, idque verum puto. Prima syllaba absorpta est a finali præcedentis verbi, ut centies aibi in MSS. *Insistens* MS. Agr. ed. pr. Mox exclamavit, quod e Flor. dedit Pichena, etiam Guelf. (Bud.) ed. pr. ceteræ clamavit : item *coercendam*, quod edidit Rhen. (e Bud.) post Put. At Ber. *coercendum*, quod ipsum quoque rectum esse, hodie satis constat. ERN. Rhenanum male cepit Lipsius. Bud. ita habet *irruenti turbæ neque corpore sistens*, omisiss *neq; e æt. te*. Inde Rhen. conjicit legendum *irruente turbæ*; in textu tamen vulgatum ser-

vat. Mox *se sistens* Bip. mallent.

Aurea Galbæ statua. Apparet ita tunc receptum in castris. A. 15, 29, *Medio tribunal sedem curulem et sedes effigiem Neronis sustinebat.* LRS.

Prensare. Sic dodimus pro vulg. *prehensare* : quia Tacitus sic semper, si bonis libris fides. MS. Flor. (et Agr.) ed. pr. *pressare* ut 14, 10. ubi vid. Jac. Gron. qui ad c. 66. tam acriter defendit, Tacitum ubique scripsisse *prensare*, tamen hic illam suam rationem deseruit. Sed videtur esse vitium operarum, nam l. c. etiam hunc locum affert, ubi *prensare* scribendum sit. ERN. Bud. *prensare*.

complexi armis, collocare juxta, præire sacramentum, modo imperatorem militibus, modo imperatori milites commendare. Nec deerat Otho, protendens manus, adorare vulgum, jacere oscula, et omnia serviliter pro dominatione. Postquam universa classicorum legio sacra-

Complexi armis. Muretus vellet, *arctius*. Non equidem: et militaris salutatio fuit, et affusi sunt cum gladiis et scutis, atque iis amplexi. Siquid mutandum; vellem, *amplecti armis*. Lips. Vulgatam est in libris scr. (Flor. Bud. Agr.) et edd. Rycius et Schurzfl. hic etiam comparat frustra Virgil. *Æn.* II, 641. Immo arma intelligenda, i. e. scutum, quo in complexu arctius admovetur pectori amicus. Et sunt tales amplexus apud Homerum. *Ε.Ν.*

Jacere oscula. Φιλήματα πίμπειν. Xiphil.

Classicorum legio. Hæc est lectio MS. Flor. Bud. Agr. ed. pr. quam bene restituit J. Gron. Falsum tamen est, quod *classiariorum* putat esse ab ingenio Beroaldi. Nam sic MS. Guelf. ed. Puteol. ex qua accepit Beroaldus. Neque credo, non et *classiariorum legionem* dici eodem sensu posse, et non *classicos* eosdem *classiaris* vocari, ut vult Fabrettus ad Column. Traj. c. 3, p. 69. negans etiam p. 84. legiones classicas *classiaris* dici posse ex h. l. Taciti, cum Lazio, et *classiariorum legionem* vocari putans, quod ea legio fuerit, quam e classariis Nero conscripserat. Nam etsi verum est, *classiaris* subinde intelligi *remiges*, et distingui a sociis navalibus, hoc est, militibus classem propugnantibus, et bellum mari gerentibus, tamen idem nomen etiam de militibus dici,

minime ambiguis exemplis doceri potest, quæ etiam in lexicis exhibentur; unde, qui in antiquis monumentis *centurio classicus* vocatur, ut ap. Donium Cl. 6, 15. apud nostrum *centurio classarius* dicitur A. 14, 8. Eademque inconstantia reperitur in verbis *nautæ, socii navales*. Nam, cum *nautæ* vulgo de remigibus dicantur, apud Ciceronem clare dicuntur etiam pro militibus navalibus. Verr. 5, 17. sunt *nautæ militesque*, et 20. extr. pro quo sunt c. 51. *milites remigesque*, et c. 33. *propugnatores atque remiges*: at c. 50. *remiges nautæque*: item c. 34. Porro *socii navales* de remigibus non uno loco dicuntur, apud Livium v. c. 21, 50. ut *socii navalibus affatim instructum classem, ita inopem milite habebunt*, ubi v. Sigon. item c. 61. *classici milites navalesque socii*. At apud eundem socii *navales* pro militibus classicis 26, 48. qui ante *socii navales* dicti erant, distinctique a *legionariis* militibus, clare mox *classici milites* vocantur. Ceterum *legionis classicæ* mentio supra c. 31. item *classicorum*, qui sunt ex ista legione H. 2, 11. 67. etc. Nempe, ut tradit Vegetius 5, 1. *apud Misenum et Ravennam singulæ legiones cum classibus stabant*. De quo loco vid. Fabrett. l. c. p. 83. quamquam etiam antiquioribus scriptoribus et in liberâ Reip. historia *legiones classis* memorantur, ut ap. Liv. 22, 57. 24, 2. Hinc *cohortes classicæ* in inscriptionibus antiquis.

mentum ejus accepit; fidens viribus, et, quos adhuc singulos exstimulaverat, accendendos in commune ratus, pro vallo castrorum ita coepit:

XXXVII. « Quis ad vos processerim, commilitones, dicere non possum: quia nec privatum me vocare sustineo, princeps a vobis nominatus; nec principem, alio imperante. Vestrum quoque nomen in incerto erit, donec dubitabitur, imperatorem populi romani in castris, an hostem, habeatis. Auditisne, ut poena mea et supplicium vestrum simul postulentur? Adeo manifestum est, neque perire nos, neque salvos esse, nisi una, posse. Et, cujus lenitatis est Galba, jam fortasse promisit: ut qui, nullo exposcente, tot millia innocentissimorum militum trucidaverit. Horror animum subit, quotiens recordor feralem introitum, et hanc solam Galbæ victoriam, cum, in oculis urbis, decumari deditos juberet, quos deprecantes in fidem acceperat. His auspiciis urbem ingressus, quam gloriam ad principatum adtulit, nisi occisi Obultronii Sabini et Cornelii Marcelli in Hispa-

Add. A. van der Mieden in erudita disp. ad Marimor vetus de P. Sulpicii Quirini censu. Traj. 1745. p. 15 sq. Mox *vocare* bene restituit Pichena (c Flor.), pro quo *vocari* edidit Rhenanus (c Bud.). ERM. Bud. perperam *classiorum*, unde Rhen. *classiariorum*. Mox Bud. *imperitante*. De classicis apud Misenum v. Xiphil. 73, 16.

Cujus lenitatis est. Sic MSS. Fl. (Bud.) Agr. Guelf. estque mordacius eo, quod omnes edd. ante Ryckium et J. Gron. habent *levitatis*: alioqui et ipsum bonum sensum habet. Mox *militum* pro *civium* habet etiam (Bud. Flor. Agr. et) ed. pr. at Guelf. edd. a Puteol. ad Pichenam

alterum. Sane milites fere occiderat: et militum mentio ad exacerbandos milites efficacior, quam civium. ERM.

Obultronii Sabini. Conjectura ductus sic restitui, cum in libris esset, *ab ultronii Albini*. Suspicio autem eum esse, de quo Tacitus A. 13, 28, *Helvidius Priscus adversus Obultronium Sabinum aerarii quaestorem proprias contentiones exercuit*. LIPS., *Obultronii* plane Guelf. (et Bud.) sed dein *Albini*. ERM.

Et Cornelii Marcelli. Libri scripti ita appellant, hominem alia mihi ignotum. Paulo post *Vettii Chilonis* lego, cum Rhenano. LIPS. Ejus (*Marcelli*) mentio tamen A. 16, 6. Sueton. Galb. 9, 12. ERM.

nia, Betui Chilonis in Gallia, Fonteii Capitonis in Germania, Clodii Macri in Africa, Cingonij in via, Turpiliani in urbe, Nymphidii in castris? Quæ usquam provincia, quæ castra sunt, nisi cruenta et maculata? aut, ut ipse prædicat, emendata et correcta? Nam, quæ alii scelera, hic remedia vocat: dum falsis nominibus, severitatem pro sævitia, parsimoniam pro avaritia, supplicia et contumelias vestras, disciplinam adpellat. Septem a Neronis fine menses sunt, et jam plus rapuit Icelus, quam quod Polycleti et Vatinii et Elii paraverunt. Minore avaritia ac licentia grassatus esset T. Vinius, si ipse imperasset: nunc et subjectos nos habuit, tanquam suos; et viles, ut alienos. Una illa domus sufficit donativo, quod vobis nunquam datur, et quotidie exprobratur.

46. Et Vatinii et Elii paraverunt. Cod. Med. et Egiali perierant. Forte rempubl. partiti erant. Tum, Tigillini et Elii. Sic fere Gronov. Sed libertos cum libertis componit. Porro forte legendum *raptarum*: et Egi et alii qui perierunt cod. Agr. Forte sibi pepererunt.

Vettii Chilonis. Hæc est correctio Rhenani, Lipsio probata, recepta a Freinshemio et sqq. MSS. (in his Bud.) et edd. vett. *Betuchilonis* vel *Bervich*. Flor. divisim *Betui Chilonis*, quæ est vera lectio, ut ex inscr. ap. Gruter. p. 375. plane demonstrat J. Gronovius, in qua c. RETRO TRO. CILONI. EAN.

Quæ castra. Bud. Quæ in castris. Vatinii, et Elii, et alii. Vulgatis libris erat, et Egi, qui mihi quidem inter potentiores libertos irrepti. At Elium invenio (Dion 63, 12. 64, 3. scribitur *Hæus*) qui magnus apud Neronem, quique, abeunte eo in Græciam cantillatam, præfectus mansit urbi Romæ. Est is ipse, de quo Tacitus 13, 1: *P. Oclerques romanus et Elius libertus, cui*

familiari principis in Asia impositi Quod sequitur, et alii: videndum, ne superfluum, natumque sit ex hesitantia librarii, et adfinitate vocis prioris. Lips. Conjeciebam: et jam plus rapuit Icelus, quam Polycleti et Vatinii et Elii et Tigellini paraverunt. Gron. Ryckius et Halotti ex 12, 66. Suet. Galb. 15. (Id recepit Brot.) Jac. Gron. ex et *egi* quod est in Flor. Guelf. etc. *Cæthegi*, qui aliunde non noti in historia Neronis. (Bud. *polictiti* et *uatini* et *egi*.) Mox ac bene e Flor. pro aut Pich. Sic et (in Bud. et) Guelf. ed. pr. Idem deinde dedi *adversantes*, pro vulg. *avers*. cum (Mur. et) Pichena. De quæ supra vidimus ad c. 1. In delendo quod consentio (Acidaliæ et) Gronovio. EAN. Bud. *adversantes*.

XXXVIII. « Ac, ne qua saltem in successore Galbæ spes esset, arcessit ab exsilio, quem tristitia et avaritia sui simillimum judicabat. Vidistis, commilitones, notabili tempestate etiam deos infaustam adoptionem aver-santes. Idem senatus, idem populi romani animus est. Vestra virtus exspectatur, apud quos omne honestis consiliis robur, et sine quibus, quamvis egregia, inva-lida sunt. Non ad bellum vos, nec ad periculum voco : omnium militum arma nobiscum sunt. Nec una cohors togata defendit nunc Galbam, sed detinet. Cum vos ad-spexerit, cum signum meum acceperit, hoc solum erit certamen, quis mihi plurimum imputet. Nullus cunctationi locus est in eo consilio, quod non potest laudari, nisi peractum. » Aperire deinde armamentarium jussit.

47. *Aperire deinde a. jussit. Lege Aperiri deinde armamentario jusso. Tum mox scribe, miscerentur auxilia paribus galeis, vel disparibus. Miscentur auxiliatoriis*

Nec una cohors togata. Quare to-gata? et satisne ea vox sana? sana. Appellat enim ita, velut elevans et infirmans, quia moris, ut illa co-hors, quæ more militiæ excubabat, idipsum faceret sine armis, gladiis tantum lanceisque contenta. Itaque et togis induti erant, non sagis. Mo-destiæ causa institutum id videtur : et ne Mars palam habitare videretur in sua urbe. Huc spectat, quod infra legis, apertum in castris armamen-tarium fuisse, rapta arma, quorum scilicet armorum non iis vulgo jus aut usus, nisi tribanis aut præfecto permittente. Ideo in Martiali de Fusco (6, 76.), præfecto prætorii : Ille sacri lateris custos Martisque togati, Credita cui summi castra fue-re ducis. Vocat ecce togati Martis custodem ab hoc habitu : atque adeo in ipsa Italia tota milites togatos esse voluit M. Antoninus, de quo Capito-

linus c. 27. Per Brundisium veniens in Italiam, togam et ipse sumpsit, et milites togatos esse jussit. Nec un-quam sagati fuerunt sub eo milites. Hæc tamen de ipsis prætorii cohor-tibus tantum accipio, quæ e civi-bus : de Batavis Germanisque cus-todibus, scimus aliter fuisse. Lirs. Ceterum legendum videtur nec illa cohors togata : nisi vulgatum dictum putemus abrupta brevitate, pro, nec illa cohors, quæ et una et togata est : quod non præfracte negem. Sed illud mollius et usitatus. ERN.

Quis mihi plurimum imputet. Dic-tum exquisitius consequens pro an-tecedente, hoc sensu : quis pro me acrius contendendo efficiat, ut ei plus debeam. ERN. Cf. c. 55.

Cunctationi. Sic Bud. ant Flor Agr. cunctationis.

Aperire deinde armamentarium jussit. Aperire scr. (Bud. Agr.) et

Rapta statim arma, sine more et ordine militiæ, ut prætorianus aut legionarius insignibus suis distinguere-
tur: miscentur auxiliaribus galeis scutisque. Nullo tribu-
norum centurionumve adhortante, sibi quisque dux et
instigator: et præcipuum pessimorum incitamentum,
quod boni mærebant.

XXXIX. Jam exterritus Piso fremitu crebrescentis
seditionis, et vocibus in urbem usque resonantibus,
egressum interim Galbam, et foro adpropinquantem,
adsecutus erat: jam Marius Celsus haud læta retulerat:
cum alii, « in palatium redire, » alii, « Capitolium pe-
tere, » plerique, « rostra occupanda, » censerent, plures
tantum sententiis aliorum contradicerent, utque evenit
in consiliis infelicibus, optima viderentur, quorum tem-
pus effugerat. Agitasse Laco, ignaro Galba, de occi-
dendo T. Vinio dicitur, sive ut pœna ejus animos
militum mulceret, seu conscium Othonis credebat, ad
postremum, vel odio. Hæitationem adtulit tempus ac

cod. Agr. arma legionaria Ann. 3, 43. paribus armis Virgil. Æn. 9, 655. 12, 344.
Val. Placc. 5, 601. De armis quibus distinguebantur, vide locum insignem Hist. 2,
89, quatuor et XXX cohortes, ut nomina gentium aut species armorum forent,
discretæ. et seq. auxilia pro Auxiliaribus Tacito passim in usu. Infra c. 54, Adscis-
citur auxiliorum miles. — 48. Utque evenit in consiliis inf. Utque evenire in consi-
liis infelicibus solet cod. Agr. — 49. Ad postremum vel odio. Lege æmuli odio. H. 2,
73, tum ipse exercitusque, ut nullo æmulo, sævitia, libidine, raptu, in externos
mores proruperant. Plinius Epist. 6, 31, maritum non sine aliqua reprehensione
patientiam amor uxoris retardabat: quam quidem, etiam post delatum adulterium,
domi habuerat, quasi contentus æmulum removisse. Florus de bello Perusino 4, 5,

edd. omnes, ante Pichenam, qui re-
cepit *aperiri*, quod omnes secuti
sunt. Ego vetus restitui. Nam *jubere*
et cum infinitivo activo dicitur, in-
tellecto adcusativo eorum, qui ju-
bentur: v. Drakenb. ad Liv. 27, 24.
et quos ibi laudat. Mox noster c. 40.
occupare pericula jubet, sc. milites:
ubi Rhenanus ex ingenio, ut opinor,

(v. ibi notata) *occupari* edidit cum
seqq. nonnullis. Sed id nec Lipsius
nec sequentes imitati sunt. Atque
etiam supra c. 36. pro *miles caveri*
præpositos jubebat Muretus, qui hic
corrigit *aperiri*, legi vult *cavere*.
Adeo inconstantes in hoc sunt viri
docti. ERR.

Ad postremum vel odio. Sic pri-

locus, quia, initio cædis orto, difficilis modus : et turbare consilium trepidi nuntii ac proximorum diffugia, languentibus omnium studiis, qui primo alacres fidem atque animum ostentaverant.

XL. Agebatur huc illuc Galba, vario turbæ fluctuantis impulsu : completis undique basilicis ac templis, lugubri prospectu : neque populi, aut plebis ulla vox ; sed adtoniti vultus et conversæ ad omnia aures : non tumultus, non quies : quale magni metus et magnæ iræ silentium est. Othoni tamen, « armari plebem, » nuntiabatur. « Ire præcipites et occupare pericula » jubet. Igitur milites romani, quasi Vologesen aut Pacorum avito Arsacidarum solio depulsuri, ac non imperatorem suum inermem et senem trucidare pergerent, disjecta plebe, proculcato senatu, truces armis, rapidis equis, forum irrumpunt. Nec illos Capitoli adspectus, et imminentium templorum religio, et priores et futuri principes terruere, quo minus facerent scelus, cuius ultor est, quisquis successit.

XLI. Viso cominus armatorum agmine, vexillarius comitatæ Galbam cohortis (« Atilium Vergilionem

Fulvia gladio cincta, virilis militis uxor, ubi insere, virilis militis amula uxor. Lege ibidem, pietissimo ingenio. Casaub. ad Sueton. hæg. 14, piissimum, quod Cicero negat latinum. Sed Tacito Agric. 43, piissima filia. — 50. Quale magni metus et magnæ iræ silentium est. Mulo quale in magno metu et magna ira silentium est. — 51. Cuius ultor est. Lege esset.

mus Rhen. (ex ingenio) edidit : ante omnes *ad posterum*, ut et Guelf. (et Bud.) habet. ERM.

Huc illuc. Bud. *huc et illuc.* Mox Agr. *aspectu*, et dein *conculcato*.

Occupare pericula jubet. Sic scr. et edd. ante Rhen. V. ad c. 38. Mox Flor. (et Reg. Lall. et Bud.) *rapidi equis.* ERM. Bud. et ex eo Rhen. *occu-*

pri. Sed sub activo intelligitur *suos*.

Vexillarius comitantis G. cohortis. Hæc lectio debetur Rhenano, qui ante MSS. duxerit, nescio. Nam in scriptis aliis et edd. ante Rhen. aliter est. (omnino Rhen. sic e Bud.) Flor. *comitatæ Galbæ coh.* Guelf. a man. pr. *comitatus Galbæ cohortes*, man. sec. *fecit comitatus*, quod est

fuisse » tradunt) dereptam Galbæ imaginem solo ad-
fixit. Eo signo manifesta in Othonem omnium militum
studia, desertum fuga populi forum, destituta adversus
dubitantes tela. Juxta Curtii lacum, trepidatione feren-
tium Galba projectus e sella ac provolutus est. Extre-
mam ejus vocem, ut cuique odium aut admiratio fuit,
varie prodidere. Alii, suppliciter interrogasse, « quid
mali meruisset? paucos dies exsolvendo donativo » de-
precatum : plures, obtulisse ultro percussoribus jugu-
lum, « agerent ac ferirent, si ita e republica videretur. »
Non interfuit occidentium, quid diceret. De percussore
non satis constat. Quidam « Terentium Evocatum, »
alii « Lecanium, » crebrior fama tradidit « Camurium
XV legionis militem, impresso gladio, jugulum ejus
hausisse. » Ceteri crura brachiaque, nam pectus tegeba-
tur, foede laniavere : pleraque vulnera feritate et sævitia
trunco jam corpori adjecta.

52. Nam pectus tegebatur. Nam pectus thorax tegebat cod. Agr. — 53. Feritate et
sævitia. Lego offerata sævitia vel ab offeratis sævitia. offerare H. 4, 26. offeratus
ezilio supra c. 21.

in MS. Agr. edd. ante Rhen. deinde
Galbæ cohortis : in ed. pr. tantum
Galbæ. Corrigendum potius fuisse
comitatus Galbam cohortis, credo
cum Ryckio et J. Gronovio (et
Heinsio) quod et sensus postulat :
et fecisset sic Rhenanus, si cod. Flor.
habuisset. Vergilionem mox omnes
libri. Plutarchus Servillonem vocat.
Sed MS. Fl. habet adiliū, ed. pr.
ad ilium : unde J. Gron. conjicit A.
Diliū pro Dillium vel Dellium.
Plutarchus c. 26. Αἰτίλλιον vocat.
(Bud. Attilium.) Post Rhenanus
bece (e Bud.) dereptam fecit e di-
reptam : sed debebat etiam mox des-
trictam e districtam. ERN.

Solo adfixit. Bud. solo affixit.

Curtii lacum. Sic e Flor. edidit J.
Gron. Sic habent MS. Agr. ed. pr.
Sic est etiam H. 2, 55. et ap. Sue-
ton. 20. Martis campum supra vidi-
mus, ubi pariter plures Martium
edidere. ERN. Bud. Curtium.

Si ita e rep. Flor. ita rep. unde J.
Gron. (et Heins.) corrigit id e rep.
MS. Agr. ed. pr. ita reip. Sed hoc
ab initio addi, e formula solenni hoc
age, ut Muretus et Acidalius vo-
lunt, non necessarium puto. ERN.
Bud. ita e rep.

Quidam etc. V. et Plut. in Galba
27. qui non omnes hos, sed etiam
alios commemorat, ut Arcadium,
et Fabium Fabulum. ERN.

Corpori adjecta. Groslotius, etai

XLII. Titum inde Vinium invasere. De quo et ipso ambigitur, consumpserintne vocem ejus instans metus, an proclamaverit, « non esse ab Othone mandatum, ut occideretur. » Quod seu finxit formidine, seu conscientiam conjurationis confessus est: huc potius ejus vita famaue inclinatur, ut conscius sceleris fuerit, cujus causa erat. Ante ædem D. Julii jacuit, primo ictu in poplitem, mox ab Julio Caro, legionario milite, utrumque latus transverberatus.

XLIII. Insignem illa die virum Sempronium Densum ætas nostra vidit. Centurio is prætoriae cohortis, a Galba

54. *Primo ictu in poplitem. Mulo tolli et in, ut mox bene Gronovius utrumque latus.*

vulgatum ferri posse fatetur, mavult tamen *adacta*, cui conjecturae favet dativus *corpori*, quod verbum aptius huic, quam illi. ERN.

Conscientia conjurationis confessus est. Videtur conscientiam legendum Acidalio (et Heinio). Recte, ut opinor. Non enim in illis est proprie confessio. Plutarchus ὁμολογῶν καὶ τῶν γεγενημένων τῆς συννομίας: quod valde firmat hanc correctionem. ERN. Conscientiam probat et Lall. nec dubito recipere.

Julio Caro. Sic MSS. Flor. Guelf. at edd. ante Rhen. Curio. ERN. Bud. Cario.

In utrumque latus transverberatur. Suspicio præpositionem non esse a Tacito. Liv. 21, 7. adversum femur tragula graviter ictus. Auctor Africani belli c. 78. pilo per cassidem caput ictus. Idem 85. Rufus brachium gladio percussus. Suetonius Aug. 20. crus et utrumque brachium consauciat. Gronk. Recte. Sic Ernesti et Bip.

Centurio is prætoriae cohortis ad

Galbae custodiam a Pisone additus. Aliter concepta lectio in Farnesii codice: Centurio is prætoriae ac Galbae custodiæ a Pisone additus. Quæ utraque tamen parum mihi certa. Quid enim? a Pisone custos hic Galbae appositus? Quomodo potuit aut debuit? cum Galbae sane, ut principi, legitimi sui custodes et stipatores fuerint. Denique, unde ea auctoritas Pisoni? Tacitum etiam ipsum lege: videbis clare, Sempronium hunc non Galbae tutorem, sed Pisonis fuisse; cui quamvis vulnerato effugium etiam præbuit. Igitur inclinabam ut legerem: Centurio is prætorii, a Galba custodiæ Pisonis additus. Ut in illo motu rerum Galba, de Pisone anxius, addiderit ei custodem centurionem. Hoc probabile. Sustinet me tamen a pleno adsensu Dio et Plutarchus: qui ita narrant, ut Sempronius Galbam defenderit, non Pisonem. Si eos sequimur: tum mentem verborum Taciti faciam, ut hic Sempronius venerit in cohortes prætorias, promotusque sit benefi-

custodiæ Pisonis additus, stricto pugione occurrens armatis et scelus exprobrans, ac, modo manu, modo voce, vertendo in se percussores, quamquam vulnerato Pisoni effugium dedit. Piso in ædem Vestæ pervasit, exceptusque misericordia publici servi et contubernio ejus abditus, non religione, nec cærimoniis, sed latebra imminens exitium differebat: cum advenere, missu Othonis, nominatim in cædem ejus ardentes, Sulpicius Florus, e britannicis cohortibus, nuper a Galba civitate donatus, et Statius Murcus, speculator: a quibus protractus Piso in foribus templi trucidatur.

XLIV. Nullam cædem Otho majore lætitia exceperisse, nullum caput tam insatiabilibus oculis perlustrasse dicitur: seu tum primum levata omni sollicitudine mens vacare gaudio coeperat: seu recordatio majestatis in

55. *Nominatim in cædem ejus ardentes. Forte ordinatam. Immo lege ardentis sc. Othonis ipsius.*

cio Pisonis: atque ita additus insertusque custodiæ. Vix tamen est, ut Taciti narratio cum græcis iis non pugnet. Certe nec Suetonius, opem quemquam tulisse Galbæ, refert. LIPs. Recepit Pichena cum sequentibus, ob Flor. lectionem, non longe abhorrentem, *a Galba custodi et a Pisonis additus.* (Sic et Agr.) Ed. pr. *ac Galbæ custodiæ a Pisonis.* Guelf. (Bud.) edd. vett. omnes, ut ab initio indicatum. Acidalii correctio *Pisoni* non contemnenda: sed non propterea *ad custodiam* necessarium: nam *custodiæ* idem significat. ERM. Verba, quæ hic editio Alciati intrusit, nec Puteolanus habet, nec Bud. codex; rejecit et Rhen.—Heins. conj. *custodiendi.*

Occurrens armatis. Sic edidit Rhenanus (e Bud.) cum ante esset *ar-*

matus. Guelf. *armatis.* ed. pr. *armis.* Mox bene idem (e Bud.) *cum pro tum.* Sed sic jam ed. pr. quæ etiam *advenirent* pro *advenere.* Male contra *jussu* pro *missu*, quod recte restituit Pichena: sic MSS. Flor. Guelf. edd. ante Rhen. et sic sæpe loquitur in tali re Tacitus. ERN. Bud. *advenere jussu.* Noster *missu* passim habet. Vid. Ind.

Vagare gaudium. Repertum in opt. Vatic. non spreui: quoniam passim veteres ita locutos sciebam. Vox autem apta, ad habitum explicandum mentis gaudio diffusæ et velut nantis. LIPs. *Vacare* recte restituit Freinsh. quod omnes ante Lipsium edd. etiam scripti alii habent. Solita autem librariis hæc confusio, (v. Drakenb. ad Liv. 5, 8. 27, 16.) forte etiam hæc de causa, quod me-

Galba, amicitiae in T. Vinio, quamvis immitem animum imagine tristi confuderat: Pisonis, ut inimici et æmuli, cæde lætari, jus fasque credebat. Præfixa contis capita gestabantur, inter signa cohortium, juxta aquilam legionis: certatim ostentantibus cruentas manus, qui occiderant, qui interfuerant, qui vere, qui falso, ut pulchrum et memorabile facinus, jactabant. Plures quam CXX libellos præmia exposcentium, ob aliquam notabilem illa die operam, Vitellius postea invenit: omnesque conqueri et interfici jussit: non honore Galbæ, sed tradito principibus more, munimentum ad præsens, in posterum ultionem.

56. *Qui vere, qui falso. Lege qua vere, qua falso. Vel sive vero, seu falso.*
 — 57. *Munimentum... ultionem. Lege munimenti... ultionis.*

dia ætate *vagare* pro *vacare* dicebatur: unde clerici *vagantes*, pro *vacantes*, in Concilio Vormatiensi apud Du Cangium, et alibi. In Cod. Theod. l. 49. *de decurion.* præpositi *pacis* pro *pagis*, ut vidit Gothofr. Sic Ann. 3, 72. *arguerat* pro *arcuerat*. Ern. Bud. *vagare*. Sed Rhen. *vacare*.

Capita gestabantur. MS. Guelf. non habet *gestabantur*: sed in margine additum a man. sec. *gestantur*, quod est in ed. pr. Abest et a MS. Oxon. et potest commodè abesse. Ern.

Quive vere, quive falso. Franc. Modius me monet in Rom. codice legi, *qui vere, qui falso*. Quod idem etiam scriptus Covarruviae liber habebat. Lips. Item ed. pr. recepit Pichena, recte. Est enim elegantius, et Taciti consuetudini congruens. *quive* tamen MSS. Flor. (Bud.) Guelf. Unde nata sit syllaba, me tace, apparet. Ern. Acid. volebat *qui vere, quive falso*.

Præmia exposc. Flor. Bud. et Agr. *præmium*, quod recepit Gron.

Tradito principibus more. Dia in hoc loco mei atque alieni fluctus. Nunc sisto in emendatione mea ultima: vera, etsi quidam renituntur. Sed neque omnium est, veram criticam approbare: quid exercere? De re: ita lego. *Tradito principibus more, munimentum ad præsens, in posterum ultionem.* Ita verba structa apte, quæ aliqui non redigas sub grammaticæ leges: ita sententia concinna et vera. Ultio, inquam, hæc tradita est principibus more, ad præsens munimentum et tutelam sui, sed quæ ultio? *in posterum*: id est, post ipsos, et ut successor ulciscatur. Tacitus in hac re c. 40. *Fecere facinus, cujus ultor est quisque successit.* Et quo fine? ut ipsi in præsentitiores. Ita Claudius (in Sætonio 11.): *Centuriones e conjuratis in Cæm interemit, exempli causa.* Et Domitianus Epaphroditum (in eodem 14.) *ut ostenderet, ne bono*

XLV. Alium crederes senatum, alium populum.
Ruere cuncti in castra, anteire proximos, certare cum
præcurrentibus, increpare Galbam, laudare militum

*quædem exemplo audendam patroni
necem.* Nimirum principes, sollem-
niter puniendo principum interfec-
tores, se muniunt et tuentur. Œdi-
pus hoc ita pulchre apud Sopho-
clem, ubi ait velle se exsequi et
punire Laii cædem (in Œd. tyr.
v. 139.)

“Ὅστις γὰρ ἔν, ἐκείνῳ ὁ πταίνῃ τάχ’ ἂν
κῆμ’ ἂν τοιαύτῃ χεὶρὶ τιμωρεῖν θύλοι.
Καίνα προσαρκεῖν εἶν, ἡμῶν τὸν ἀφελᾶ.

Lips. Non memini me unquam, ex
quo Taciti cum fructu tractandi
fiduciam habui, hic loci hæsisse.
Quid enim? nonne clamat auctor se
dicere, Vitellium de istis supplicium
sumpsisse, non ut Galbæ manes hac
vindicta coleret, sed ut solent prin-
cipes punire omnes interfectores
principum, quo et ipsi in præsens
sint ab insidiis hujusmodi tutiores,
et successori exemplum ulciscendi,
si quid ipsis contigerit, præbeant.
Ad præsens, in posterum, sic. H. 4,
17, *Clara ea victoria in præsens, in
posterum usui.* Τὰ munimentum et
ultionem sunt ἐπεξήγησις totius illius
conquiri et interfici jussit: quasi fo-
ret: interfici jussit, quo recte prin-
cipes et more veteri judicant se sibi
munimentum circumdare ad præ-
sens, in futurum parare ultorem:
vel quali animadversione putant
principes se comparare sibi, dum
sunt, statum securiorem; si quid
durius eveniat, ne desit vindex, ab
ipsorum exemplo doctus decessorem
non inultum pati. Collegeram ob
genus loquendi fere omnia, quæ jam
alii ediderunt, neque repeti necesse

est. Sic et 16, 17, *Annæum Luca-
num genuerat, grande adjumentum
claritudinis.* Ad rem pertinent ista.
Suetonius Claudio 11. *paucis e con-
juratorum in Caium numero inter-
emptis, exempli simul causa, et quod
tuam quoque necem depoposcisse cog-
noverat.* Dio 47, 18. de triumviris:

ἅτε γὰρ τῆς μοναρχίας ἐφείμενοι. καὶ
πρὸς αὐτὴν ἐπειγόμενοι, τοὺς τε σφα-
γίας αὐτοῦ (τοῦ Καίσαρος) τοὺς λοι-
ποὺς ὀργῇ μετέσταν (quare? non pro-
fecto honore Cæsaris, ut Vitellius
non honore Galbæ, sed) ὡς καὶ ἐν
τούτου τῇ τε ἁδμῇ σφίσι, ἂν
ἰποιοῦν, καὶ τὴν ἀσφάλειαν πύρρῳ θέν
προπαρασκευάζοντες, (hoc utique
munimentum ad præsens) καὶ πάνθ’
ὅσα (hoc pro illo, in posterum ult-
tionem, etsi melioris ominis et latius
pateat) ἐς τὴν αὐτὴν ἔφερον, προθύ-
μως ἱπράττον, ἐς ὑποδοχὴν τοῦ καὶ
αὐτοὶ ποτὶ ὁμοίῳ ἀξιοῦναι. No-
tabile quoque in hanc rem, quod
Zonaras narrat in imperio Theo-
phili 15, 25. Pater hujus Michael
Balbus Leonem Armenium conspi-
ratione sustulerat regnumque in vase-
rat. Filius αὐταρχήσας πᾶν τὸν ἰποί-
σαστο ἔργον, τὴν ἐλάσει τὴν τῇ πα-
τρὶ αὐτοῦ συναρμύνην ἐς τὸ τῆς βα-
σιλείας τυχεῖν, καὶ ἀναλόντων τὸν
λίοντα. etc. Gron. Recte Grono-
vius, quem et vide Obs. 4, p. 272:
idemque judicavere Bernecc. ad Sue-
ton. Titum c. 6. Freinsh. et alii. Ul-
tima intelligenda: ut esset muni-
mentum etc. Lipsiana nota in ed.
ultima in brevius contracta, sed
majori fiduciam significatione. E. N.

judicium, exoculari Othonis manum : quantoque magis falsa erant, quæ fiebant, tanto plura facere. Nec adspersabatur singulos Otho, avidum et minacem militum animum voce vultuque temperans. Marium Celsum, consulem designatum, et Galbæ usque in extremas res amicum fidumque, ad supplicium expostulabant, industriæ ejus innocentiaque, quasi malis artibus, infensi. Cædis et prædarum initium et optimo cuique perniciem quæri adparebat; sed Othoni nondum auctoritas inerat ad prohibendum scelus : jubere jam poterat. Ita, simulatione iræ, «vinciri» jussum, et «majores poenas daturum» adfirmans, præsentī exitio subtraxit.

XLVI. Omnia deinde arbitrio militum acta. Prætorii præfectos sibi ipsi legere : Plotium Firmum, e manipularibus quondam, tum vigilibus præpositum, et, incolumi adhuc Galba, partes Othonis secutum. Adjungitur Licinius Proculus, intima familiaritate Othonis, suspectus, consilia ejus fovisse. Urbi Flavium Sabinum præfecere, judicium Neronis secuti, sub quo eandem curam obtinuerat : plerisque Vespasianum fratrem in eo respicientibus. Flagitatum, «ut vacationes, præstari centurionibus solitæ, remitteren-

58. *Sibi ipsi legere. Sibi ipsis cod. Agr.*

Adde 13, 32. *Factum SC. ultioni juxta et securitati.*

Exoculari. Bud. et osculari.

Jubere jam poterat. Hæc verba aberant a MS. Bud. nec sunt in Guelf. Sed efficiunt sententiam nimis pulchram, quam ut non sint a Tacito. EBN. A Bud. absunt *ad proh. sc. i. n. p.* Idem mox *incolumi* absque conjunctione.

Simulatione iræ. Seneca explicat,

qui callide hoc ad primam magnamque iram adhibendum suadet. De ira 3, 39. *quem non audet lenire, follet. Simulabit, inquit, iram, ut tanquam adjutor, et doloris comes, plus auctoritatis in consiliis habeat : moras nectet, et, dum majorem querit poenam, præsentem differet.* Ipe hæc nostra sunt, et moniti illius clarum hic exemplum. LIRS.

Vacationes. De his militarium ope-

tur.» Namque gregarius miles, ut tributum annuum, pendebat. Quarta pars manipuli sparsa per commeatus, aut in ipsis castris vaga, dum mercedem centurioni exsolveret: neque modum oneris quisquam, neque genus quæstus pensi habebat: per latrocinia et raptus, aut servilibus ministeriis, militare otium redimebant. Tum locupletissimus quisque miles labore ac sævitia fatigari, donec vacationem emeret. Ubi, sumptibus exhaustus, socordia insuper elanguerat, inops pro locuplete et iners pro strenuo, in manipulum redibat: ac rursus alius atque alius, eadem egestate ac licentia corrupti, ad se-

rum vacationibus Justinus capiendus fuit 37, 4, *Hieme deinde imminente, non in convivio, sed in campo, non in vacationibus, sed in exercitationibus, nec inter sodales, sed inter æquales, aut equo aut cursu aut viribus contendebat.* Nec acutissimum Palmerium audire amicus meus debuit, *vocationes* substituentem et invitationes interpretantem. Immo vero has militares vacationes intellegit, et recte proprieque exercitationibus opponit. Tacitus A. 1, 17, *Vacationes munerum* appellat: et iisdem verbis Quintilianus pro Milite c. 6. *Transeo oblatam nolenti munera vacationem, et blandius quam militiæ disciplina postulat, adulatum militi tribunum: imperatas asperrimas expeditiones, ut remitterentur.* Talem vacationem et Livius intellexit 7, 7, de cohortibus Herenitorum, *Immunes quoque operum militarium erant, ut in unum pugnae laborem reservati plus quam pro virili parte adnitiendum scirent.* Lirs. Sunt autem pretia vacationum, pecunia, quas vacationes munerum redimerentur, ut verba præstari et re-

mitterentur docent. ERN. Plura dat Marc. Donatus.

Pendebat. Pars manipuli. Libris veteribus vox inseritur, *pendebat quarta pars.* Numquid, *pendebat quartam?* ut velit in hoc tributum quartam stipendii partem erogam? an magis Pichenam audimus? *Quarta pars manipuli sparsa per commeatus.* Audio, audio, et nihil melius veriusve. Lirs. Recepit bene Freinsh. Nam sic Flor. Agr. Guelf. a manu sec. ed. pr. ERN. Bip. *dedere pendebat quartam,* quod Lipsio in mentem venerat. Sed quartam stipendii partem erogam præcise, vix videtur auctor voluisse narrare. Verbum *pendebat*, absque casu positum, refertur ad *vacationes.* Bud. vitiosam Puteolani et al. lectionem offert, *servatam a Rhenano.*

Socordia miser elanguerat. Mallem *miser*, pro *miser*: aut cum Pichena (e Flor.) *insuper.* Lirs. Guelf. *miser;* ed. pr. *socordia elanguerat.* Mox *seditiones* e Flor. J. Gron. sic et (c. Agr. et) ed. pr. Vulgo *seditionem.* ERN. Sic et Bud. — * Brot. D. Delamalle: *insuper elanguerat.*

ditiones et discordias, et ad extremum in bella civilia ruebant. Sed Otho, ne vulgi largitione centurionum animos averteret, «fiscum suum vacationes annuas exsoluturum,» promisit: rem haud dubie utilem, et a bonis postea principibus perpetuitate disciplinæ firmatam. Iaco præfectus, tanquam in insulam seponeretur, ab evocato, quem ad cædem ejus Otho præmiserat, confossus: in Martianum Icelum, ut in libertinum, palam animadversum.

XLVII. Exacto per scelera die, novissimum malorum fuit lætitia. Vocat senatum prætor urbanus. Certant adulationibus ceteri magistratus. Adcurrunt patres: decernitur Othoni «tribunicia potestas et nomen Augusti et omnes principum honores,» aduientibus cunctis abolere convicia ac probra, quæ, promiscue

In bella civilia. Sic Heinsius recte. Tò in ultima præcedentis vocis littera abstulit.

Fiscum suum. Secutus sum J. Gronovium; qui sic primus edidit e cod. Flor. in quo est *et fiscum suum*, ut in MS. Agr. (et Reg. Lall.) ed. pr. cum ceteri scr. (in his Bud.) et edd. habeant *ex fisco suo*. Et unde natum sit, in promptu est. Sed mihi et pronomen *suum* vel *suo* suspectum. An enim alius fiscus, quam Cæsar? Et semper alibi, apud bonos scriptores, quantum memini, absolute dicitur, ut infra c. 58. *vacationes centurionibus ex fisco numerat*. Et potuit facile pronomen hoc nasci e *fisco* vel *fiscum*, præsertim cum etiam *fisci* verbum scriberent vitiose, velut in Guelf. *physico*, in quo ultimæ duæ syllabæ prope nil differunt a *suo*. Post correxi *libertinum* pro *libertum*. Nam conditio hominis exprimitur, in qua *libertinus* dicitur non *libertus*:

quod non sensit Broterius. ERN. Scripti et edd. *libertum*.

Tanquam..... seponeretur. Sensus est, simulatum et divulgatum est, eum in insulam seponi, sed clam ab evocato confossum; nam opponitur *palam animadversum*. An excidit *clam* ante *tanquam*? Sed id Tacitus brevitas studio potuit omittere. ERN. Bip. mallent tum, *quum*.

Vocat senatum prætor urbanus. Uterque enim consul cæsus erat, ut bene monet Savilius, qui laudat et Cicer. ad Fam. 10, 12, *Placuit nobis, ut statim ad Cornutum prætorum urb. literas deferremus: qui, quod coss. aberant, consulare munus sustinebat more majorum*. Sed multa ap. Livium exempla. Mox occurrunt MS. Oxon. quod placebat Gronovio. Utrumque rectum. Sed vulgatum plures et meliores libri. ERN. Bud. *adcurrunt*.

Decernitur etc. V. contra H. 2, 55.

jacta, hæsisse animo ejus, nemo sensit. Omississet offensas, an distulisset, brevitate imperii in incerto fuit. Otho, cruento adhuc foro, per stragem jacentium, in Capitolium, atque inde in palatium vectus, concedi corpora sepulturæ, cremarique permisit. Pisonem Verania uxor ac frater Scribonianus, T. Vinium Crispina filia, composuere, quæsitis redemptisque capitibus, quæ venalia interfectores servaverant.

XLVIII. Piso unum et tricesimum ætatis annum explebat, fama meliore, quam fortuna. Fratres ejus, Magnum Claudius, Crassum Nero interfecerant. Ipse

59. *Concedi corpora sepultura. Concedi permisit insolens, quare concedi lego aut condi. Tam cremari, et mox quæsitis redemptivæ. Condi, sepeliri ut Ann. 1, 61. Concredi H. 5, 5.*

Hæsisse animo. MS. Guelf. in textu *exisse*, in margine, sed eadem manu, *hæsisse*. Ante projecta ed. pr. vitiose *acta*. ERM. Bud. *hæsisse*, sed videtur et hic adfuisse prius *exisse*.

Omississet offensas, an distulisset. Sic MSS. Flor. Guelf. odd. ante Rhen. qui edidit *omississe tot offensas, an distulisse*. Priscum restituit Pichena. Mox *stragem* dedit ex ed. pr. pro *strages*. Consentiant MSS. duo ap. Broterium, qui idem dedit. ERM. Flor. corrupte *tot fensas*. Bud. *tot offensas*. Perperam ergo Pichena Rhenonum ex Florentini errore id tot intrasisse putat, quod Mur. et Acid. delent. Mox Bud. *strages*, quod servat Gron.

Pisonem Verania. Plutarchum hinc emendamus in eadem ista re, Galba 28. τὴν δὲ Πίσωνα (σεφάλην) ἡ γυνὴ ἔλαβεν οὐ στρατιῶν δυνάμει. Et scribamus, Οὐστραία δυνάμει; ut interpretes aliquando nubecula ista liberentur. Nam Verania est: quæ precibus caput mariti abstulit. De

hac Plinius ep. 2, 20; *Verania Pisonis graviter jacebat, Pisonis dico illius, quem Galba adoptavit.* LIRS. Dedit decem millia HS, auctore Plutarcho. Verbum *componendi*, de sepeliendis usitatum, jam ab aliis passim illustratum est. Sic etiam dixit Horatius Sat. 2, 3, 110. ERM.

Annum explebat. Temporum ratio postulat *explebat*. Et sic Tacitus videtur scripsisse. De mortuo enim sermo est. ERM.

Magnum Claudius, Crassum Nero. Atqui Seneca in Menippea etiam Crassum videtur adserere a Claudio interfectum. *Occidit*, inquit, *in una domo Crassum, Magnum, Scriboniam, Assarionem, nobiles tamen: Crassum vero tam fatuum, ut regnare posset.* De Crasso a Nerone interfecto etiam Plin. epist. 1, 5. LIRS. Sed alius ille ab eo, quem Claudius interfecit. V. ad c. 14. *Interfecerant*, quod e Flor. dedit Pichena, pro *interfecerat*, etiam Guelf. a manu pr. (Bud. *interfecerat*). Mox *ad hos*

diu exsul, quatrduo Cæsar, properata adoptione ad hoc tantum majori fratri prælatus est, ut prior occideretur. T. Vinius LVII annos variis moribus egit. Pater illi e prætoria familia, maternus avus e proscriptis. Prima militia infamis, legatum Calvisium Sabinum habuerat: cujus uxor, mala cupidine visendi situm castrorum, per noctem militari habitu ingressa, cum vigilias et cetera militiæ munia eadem lascivia tentasset in ipsis principis stuprum ausa: et criminis hujus reus T. Vinius

60. *Variis moribus egit. Malim rumoribus. Sic rumore adverso esse* Ann. 14, 11. H. 2, 26, *rumore claro esse* Ann. 15, 48. 11, 23, *multus ea super re variusque rumor.* Ann. 3, 14, *vario rumore, custos salutis an mortis exactor sequeretur.* cap. 19, *vario rumore jactata.* — 61. *Eadem lascivia temerasset.* Sic Rhenan. vulgo *tentasset.* Cod. Agr. *inspectasset.* Forte *incestasset.* *incestare filiam* Ann. 6, 19. Vide ad Vellei. Patro. 2, 73.

MS. idem (et Bud.) ed. pr. Rhenanus sqq. mediæ adhæc: male. ERM.

LVII annos. Sic, *quinquaginta septem.* MSS. Flor. (Bud.) Agr. ed. pr. recte recepere Ryckius et Gronovius. Vid. Ryckium. Ceteri libri XLVII. Sed numerus exprimendus *septem et quinquaginta.* ERM.

E *præt. fam.* Bud. *Præt. fam.* sine præpositione, ut mox 52. *Equestri fum.* et 4, 13. *Regia stirpe.*

Maternus avus e proscriptis. Ego censuissem, paternum. Nam reperio in Dione 47, 7. T. Vinium proscriptum a triumviris, et mira fide atque astu ab uxore Tanusia servatum. Fieri autem potest, ut hujus avi etsi materni nomen sumpserit, testamento, an adoptione. LRS.

Cujus uxor mala cupidine. Historiola hæc apud Dionem, in rebus Caii 59, 18, Καλούσιος δὲ Σαβίνος ἐν τοῖς πρώτοις τῆς βουλῆς ὢν, καὶ τότε ἐκ τῆς ἐν τῇ Παιωνίᾳ ἀρχῆς ἀφιγμένος, ἥτε γυνὴ αὐτοῦ Κορινθία γραφίνας (καὶ γὰρ ἐκείνη, ὡς Φυλακὸς τε

ἰφοδύσασα καὶ τοὺς στρατιώτας ἀσκούοντας ἰδοῦσα, αἰτίαν ἔσχεν) οὐχ' ὑπὸ μιναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἑαυτοὺς προανάλωσαν. LRS. De Calvisio v. et Sen. ep. 27. *habuerat* i. e. sub eo militaverat.

Eadem lascivia tentasset. Regius (Bud.) codex, *temperasset*, ex quo Rhen. *temerasset.* LRS. Ceteri omnes scr. et edd. *temperasset.* Rhen. conjecturam recepit Freinsah. Alii *tentasset* edidere. Illud defendit Heimsius ad Vell. 2, 60. ubi de confusione horum verborum vide. ERM. Non dubito, in Bud. vitiose legi *temperasset* pro *templasset*, ut alias habet. Repono ergo vulgatum. Sic et Bip. Ipse quoque Rhen. servarat. Contra Ryck. Brot. Lall. Dottev. sequuntur Freinsahemium.

In ipsis principis. Plutarchus expressit Galba 12. καὶ διέφθιρεν ἐν τοῖς ἀρχαίοις, ἃ περιγέκρια Ῥωμαῖοι καλοῦσι. Principia autem sacra, quia in iis aquilæ et signa, id est, dii militares. Sententiam ex eadem re Quin-

arguebatur. Igitur jussu C. Cæsaris oneratus catenis, mox, mutatione temporum, dimissus, cursu honorum inoffenso, legioni post præturam præpositus probatusque : servili deinceps probro respersus est, tanquam scyphum aureum in convivio Claudii furatus : et Claudius postera die soli omnium Vinio fictilibus ministrari jussit. Sed Vinius proconsulatu Galliam Narbonensem severe integreque rexit. Mox Galbæ amicitia in abruptum tractus, audax, callidus, promptus, et, prout animum intendisset, pravus aut industrius, eadem vi. Testamentum T. Vinii, magnitudine opum, irritum. Pisonis supremam voluntatem paupertas firmavit.

XLIX. Galbæ corpus diu neglectum et licentia tenebrarum plurimis ludibriis vexatum, dispensator Argius, e prioribus servis, humili sepultura in privatis ejus

tilianus petiit, pro Milite c. 2. *Sed neque hoc Mars parens, nec signa militaria aquilæque victrices sinant, ut tua quoque sententiâ quisquam vir, et Romanus et miles, nimium pudicus sit, apud quem ante principia agendum est.* Hæc principia Statius, etsi in re græca, circumscribit Theb. 10, 176, *Ventum ad concilii penetrals, domumque verendam Signorum.* LIRS. Ceterum contextus videtur postulare *passa*. Nam *stuprum* est facientis; id infert, audet mas, patitur femina : estque de Vinii crimine sermo potius, quam feminæ. Et sic etiam videtur legisse Plutarchus. Vulgatum intelligendum stuprum pati ausa. Et obijci-tur interdum etiam feminis stuprum. Perizonius porro de Prætor. p. 57. s. non ad sanctitatem loci dicta refert, quam ad frequentiam hominum, quæ ibi esset : unde magni-

tudo impudentiæ intelligatur. Enimvero res noctu facta est, et criminis verbum Lipsio potius favet. EAM. *Stuprum ausa* nolim mutare cum Bip. Significatur, provocasse stuprum, quod ex adposito lascivia patet.

Audax, callidus, promptus. J. Gronovius e Flor. edidit *calidus*. (Sic et Bud.) *Calidus* et *audax* sane et ap. Livium junguntur 35, 32. ubi v. Duker. et Gron. permiscenturque sæpe *calidus* et *callidus*. Sed vulgatum servavi, quia omnes alii libri habent *callidus*. Et *audax* atque *callidus* bene junguntur, quia non omnes audaces iidem callidi, nec omnes callidi statim audaces : denique et aliis locis duplicationem literarum in illo codice negligi vidimus. EAM. *Callidus* in Gron. edit. legitur, forte incuria operarum. In Bud. mox etiam c. 51. est *calide* pro *callide*.

E prioribus servis. Sic omnes scr.

hortis contextit. Caput, per lixas calonesque suffixum laceratumque, ante Patrobii tumultum (libertus is Neronis, punitus a Galba fuerat) postera demum die reperi- tum et cremato jam corpori admixtum est. Hunc exitum habuit Ser. Galba, tribus et septuaginta annis quinque principes prospera fortuna emensus, et alieno imperio felicior, quam suo. Vetus in familia nobilitas, maguæ opes : ipsi medium ingenium, magis extra vitia, quam cum virtutibus. Famæ nec incuriosus, nec vendi- tator. Pecuniæ alienæ non adpetens, suæ parcus, pu- blicæ avarus. Amicorum libertorumque, ubi in bonos incidisset, sine reprehensione patiens; si mali forent, usque ad culpam ignarus. Sed claritas natalium et metus temporum obtentui, ut, quod segnitia erat, sapientia vocaretur. Dum vige- bat ætas, militari laude apud Ger- manias floruit. Proconsul Africam moderate; jam se- nior, citeriorem Hispaniam pari justitia continu- it : ma-

62. *Pecuniæ*. Abest a cod. Agr. Deinde idem *alieni non appetens, sui parcus, pu- blicæ avarus, lege publici*. Et vide h. l. Pichonam.

et edd. recte, ut opinor : nec cum Faerno et Savilio corrigendum *primoribus* (ut A. 4, 10.). Servi sane primores dispensatores : sed tum non amplius servus erat Argius, verum libertus, ut Plutarchus 28 vocat; nisi improprie servum vocavit. Vi- diumus sane servitia etiam libertos vocari, sed contumeliæ causa, non in narratione historica. *Priores servi* sunt, qui ante imperium fuere. Ean.

Caput per lixas. Ed. pr. *caput ejus*, additumque est *ejus* in Guelf. a manu sec. (Non habet Bud.) Videtur re- petitum e prioribus : nisi forte prius *ejus* potius delendum. Ean.

Libertus is Ner. Et inter odiorum nomina. Cf. H. 2, 95.

Tribus et sept. annis. Paullo aliter Dio 64, 6. Cf. Ryckius.

Venditator. Bud. *vendicator* i. e. *vindicator*, quod forsitan non spernen- dum, etsi vulgo non occurrat.

Ad culpam ignarus. Heins. *igna- rus*. Sed male ad Lipsium provocat.

Metus temporum obtentui. A Rhe- nano est (e Bud.). Libri scripti, *ob- tinuit* : quod verius hic puto. Lars. Sed et Flor. et Agr. *obtenta*. (Sic et A. 1, 10. H. 2, 14.) Guelf. edd. ante Rhen. *obtinuit* : quod si verum esset, requireretur *claritate et metu*. Mox ex eodem Flor. cum Gron. dedi *proconsule*. Ean. (Sic et Bud.) —

* Brot. dat *proconsul* ; et prætulimus propter sensum.

jor privato visus, dum privatus fuit, et omnium consensu capax imperii, nisi imperasset.

L. Trepidam urbem, ac simul atrocitatem recentis sceleris, simul veteres Othonis mores paventem, novus insuper «de Vitellio» nuntius exterruit, ante cædem Galbæ suppressus, ut, tantum superioris Germaniæ exercitum descivisse, crederetur. Tum «duos, omnium mortalium impudicitia, ignavia, luxuria deterrimos, velut ad perdendum imperium fataliter electos,» non senatus modo et eques, quis aliqua pars et cura reipublicæ, sed vulgus quoque palam mœrere. Nec jam recentia sævæ pacis exempla, sed repetita bellorum civilium memoria: «captam totiens suis exercitibus urbem, vastitatem Italiæ, direptiones provinciarum, Pharsaliam, Philippos, et Perusiam, ac Mutinam,» nota publicarum cladum nomina, loquebantur. «Prope eversum orbem, etiam cum de principatu inter bonos certaretur. Sed mansisse C. Julio, mansisse Cæsare Augusto victore, imperium: mansuram fuisse, sub Pompeio Brutoque, rempublicam. Nunc pro Othone, an pro Vitellio, in templa ituros? Utrasque impias preces, utraque detestanda vota, inter duos, quorum bello solum id scires, deteriorem fore, qui vicisset.» Erant, qui Vespasianum et arma Orientis augurarentur; et, ut potior utroque Vespasianus, ita bellum aliud atque alias clades horre-

63. *Solum id scires. Solum ageretur ut scires* cod. Agr.

Felus ad perdendum imperium. Ita libri flagitant, ita sententia. Beatus tamen: nos, inquit, *ad partiendum*, emendavimus (scil. e Bud.). LIPS. Heinsius volebat *evectos* ad Vellei. 2, 12. non enim electos a senatu populoque fuisse. Non sane ab his, sed a sato. ERN.

Totiens. Bud. *quotiens.*

Suis civibus urbem. Præfero quod in scriptis, *suis exercitibus*. LIPS. Recepit Pichena. Sic et Flor. Guelf. odd. omnes ante Rheu. ERN. *Is civibus* e Bud.

Atque alias clades. Bud. *et alias clades.*

bant. Et ambigua de Vespasiano fama; solusque omnium ante se principum in melius mutatus est.

LI. Nunc initia caussasque motus Vitelliani expeditionem. Cæso cum omnibus copiis Julio Vindice, ferox præda gloriaque exercitus, ut cui sine labore ac periculo ditissimi belli victoria evenisset, expeditionem quam otium, præmia quam stipendia malebat. Diu infructuosam et asperam militiam toleraverant, ingenio loci cælique, et severitate disciplinæ; quam, in pace inexorabilem, discordiæ civium resolvunt, paratis utrimque corruptoribus et perfidia impunita. Viri, arma, equi, ad usum

64. *Expeditionem et aciem. Lege expeditionem aversari vel clam renuentes, præmia, quam stipendia malebant.*

In melius mutatus. Imitatus hoc palam Ausonius. De eodem Vespasiano: *Olim qui dubium, privato in tempore, sumam, Par aliis princeps, transtulit in melius.* Suetonium vide. LIRS. Ap. Auson. alii legunt *rurum aliis!*

Expeditionem et aciem. Non temere mutem, et elicio sententiam etiam ex hac scriptura. Tamen haud paullo clarior antithesis videatur, si legas, *expeditionem quam otium.* LIRS. Recte sane. Sed scriptores in talibus non sunt semper satis diligentes, in primisque noster, ut alibi vidimus. ERN. Bip. ulcus hujus loci sic sanare parant: *exped. et facilia pr. q. stip.* scil. ordinaria laboribus, quos in pace disciplina postulabat, conjuncta. Ut ingeniosa hæc, aptior tamen Lipsiana ratio et recipienda videtur. Probabat et Acidalius.

Præmia quam stipendia. Boxhormius *prædam* malebat, quod ante esset, *præda ferox exercitus.* Sed *præmia* de præda dici, ut suspicabatur Acidalius, docet Gronov. ad

Liv. ep. 89. (Sic et A. 1, 16. Inde et *premiari* Suet. Tit. 7. *præmiatores*, nocturni prædones ap. Non. 2, 629.) Prædam venatorum poetæ quam sæpe præmia vocant? Sed hodie res nota. Potest vero Tacitus respexisse non modo ad prædam, sed etiam alia præmia, quæ victoribus darentur, quorumque crebra apud veteres mentio. Rutgers. Lect. Venus. p. 415. *prælia*: quod sane convenit præcedentibus et sententiæ; sed non est necesse. Præmia sunt belli et præliorum, stipendia etiam in pace solvuntur. ERN.

Diu que inf. . . toleraverat. MS. Flor. et ed. pr. *diu toleraverant*, quod probat J. Gron. Ceteri libri omnes vulgatum habent: nec id est a libidine Beroaldi, ut J. Gronovius dicit. Idque et ipse servavi, quia præcedit *malebat.* ERN. Bud. et Agr. tamen *toleraverant*; idem *diu* sine præpos. Potior Gronovii lectio.

Ad usum et ad decus. Id est, arma, equi, iis suppetebant, non ad necessitatem modo, sed et ornatum. Tale

et ad decus supererant : sed ante bellum centurias tantum suas turmasque noverant ; exercitus finibus provinciarum discernebantur. Tum adversus Vindicem contractæ legiones, seque et Gallias expertæ, quærere rursus arma, novasque discordias : nec « socios, » ut olim, sed « hostes et victos » vocabant. Nec deerat pars Galliarum, quæ Rhenum adcolit, easdem partes secuta, ac tum acerrima instigatrix adversus *Galbianos*. Hoc enim nomen, fastidito Vindice, indiderant. Igitur Sequanis Æduisque, ac deinde, prout opulentia civitatibus erat, infensi, expugnationes urbium, populationes agrorum, raptus penatium hauserunt animo : super avaritiam et arrogantiam, præcipua validiorum vitia, contumacia Gallorum irritati, qui, « remissam sibi a Galba quartam tributorum partem ; eos publice damnatos, in igno-

65. *Et publice donatos.* Forte *publico* sc. agro. Sic Lips. et nos ad Velleium 2, 81. infra c. 65. *Possis et publico are vel re publica.*

est, quod iisdem infra tribuit, *baltheos et fuleras insigniaque armorum argento decora*. Tamen libri quidam (in his Bud.) *dedecus* : ex quibus alii (Rhen. Vertran.) scribendum, *ad abusum et ad dedecus*, censuerunt, ut mea mens est, procul a Taciti mente, et *Quantum Hypanis Veneto dissidet Eridano*. Lips. *Dedecus* Flor. Agr. Guelf. edd. omnes. ERR. Unde error, Ryckius docet.

Contractæ leg. Puteol. et Alciati ed. *contractæ*. Sic et Bud.

Seque et Gallias expertæ. I. e. cum usu didicissent, se esse fortiores Gallis, quos vicissent, novum cum ipsis bellum certa victoriæ spe optabant. ERR.

Hoc enim nomen. Ita solita plebs mutare per fastidium. et innovare hæc contumeliæ nomina. At Dion.

Gothofredo JC. legendum videbatur *fatis dato Vindice*. Lips.

Super arrogantiam et avaritiam. Super e Flor. edidit Pichena, Ryckius et Gron. Ceteri scr. (in his Bud.) et edd. omnes *secundum* : quod servassem propter istum consensum librorum, ni latinitas magis *super*, quam *secundum* postulare. Nam *secundum* non est præter, quod hic desideratur, sed *post*. Ann. 13, 18. *super ingentem avaritiam undique pecunias, quasi in subsidium, corripiens* : et aliis locis, quorum magnam copiam Index exhibet. Sueton. Oth. 5. *instigante, super animi dolorem, etiam magnitudine aeris alieni*, qui locus huic est simillimus. ERR.

Publice donatos. Agris, quos Galba Trevisis eripuerat, aliisque : et *damno finium perculerat*, ut infra dicit c. 53.

miniam exercitus,» jactabant. Accessit callide vulgatum, temere creditum, «decumari legiones et promptissimum quemque centurionum dimitti.» Undique atroces nuntii, sinistra ex urbe fama; infensa Lugdunensis colonia, et, pertinaci pro Nerone fide, secunda rumoribus. Sed plurima ad fingendum credendumque materies in ipsis castris, odio, metu, et, ubi vires suas respexerant, securitate.

LII. Sub ipsas superioris anni kal. decembres Aulus Vitellius, inferiorem Germaniam ingressus, hiberna legionum cum cura adierat. Redditi plerisque ordines, remissa ignominia, adlevatæ notæ: plura ambitione, quædam judicio: in quibus sordem et avaritiam Fontei Capitoni, adimendis adsignandisque militiæ ordinibus, integre mutaverat. Nec consularis legati mensura, sed in majus omnia accipiebantur. Et Vitellius apud

66. *Pertinaci pro Nerone fide. Pertinacis fidei* puto. — 67. *Adsignandisque militiæ ordinibus. Sum militiæ* cod. Agr. Forte *adsignandisque militiæ suis ordinibus. vel militiæ sine rō suis.* Deinde *Et Vitellius apud severos ut villis. Villis habebatur* H. 4, 80. Vide ad Ann. 15, 35. Cod. Agr. post *Vitellius*, ut habet additum. Rectius forte. Mox lego, *simul aviditatem imperandi, et ipsa vitia.* In his *Et Vitellius*, nil muto. Tum malo cum Grotio *ita in id mutari, quia ut ita mox denno sequitur.*

Lirs. Bip. bene notant, quid hoc in ignominiam exercitus, si Galli donentur agro? itaque legunt *publice damnatos*, ut cohæreat cum seq. Melius non succurrit. Recipio, sed sic et in eos mutandum puto. Est tamen conjectura audacula.

Pertinaci pro Ner. fide. Ob beneficium, de quo An. 16, 13. unde etiam infensa erat Galbæ, et rumores sinistros fingeat, alebat. ERN.

Superioris anni. Bud. prioris.

In quibus sordem. Usitatus erat, *sordes*: (vid. infra c. 60.) ut recte notat Acidalius. Atque etiam alibi singularis pro plurali irrepsit, ut

c. 46. *seditionem pro seditiones.* Sed tamen et alibi singularis reperitur. Cicer. Flacc. 3. *nullam sordem in re familiari* etc. Idem etiam ad Att. 1, 16 dixit *sordem urbis*, de plebe infima: in quo sensu etiam pluralis usitator. *Integre mutaverat* i. e. dignis reddens, indignis adimens, sine gratiæ aut quæstus respectu. ERN.

Et Vitellius apud severos humilis. Rhenanus (ex ingenio) et Salinerius volunt: *et ut Vitellius, sc. et Vitellius ut.* (Pro Salinerio Acidalius reponere. Placebat et Freinshemio.) Non video, quis hic usus sit particularum comparandi. Lege, *id co-*

severos humilis. Id comitatem bonitatemque faventes vocabant, quod sine modo, sine iudicio donaret sua, largiretur aliena : simul aviditate imperandi. Ipsa vitia pro virtutibus interpretabantur multi in utroque exercitu sicut modesti quietique, ita mali et strenui. Sed

68. *Sicut modesti quietique. Male Colerus immodesti. Quietis saepe apud Velleium occurrit.*

mitatem, ut et Grotius scribendum notavit. Vitellius inquit, recta aestimatione hominum gravium et disciplina studiosorum nimis se demittebat abiciebatque, et indignis persona sua, ac prope modum verailibus, blanditiis utebatur (*tota via caligatorum quemque exosculans; perque stabula ac diversoria mulionibus et viatoribus præter modum comis, ut mane singulos, jamne jentassent, sciscitaretur, seque fecisse ructu ostentaret*, teste Suetonio 7.) id, inquit, hanc vilitatem sui, illi comitatem vocabant. Quemadmodum etiam bonitatem appellabant, quod sine modo, sine iudicio, donaret sua, largiretur aliena. Neque enim *bonitatis* vocabulum etiam pertinet ad humilitatem excusandam, ut viri docti acceperisse videntur. Nempe *bonitas* est ei liberalitas vel munificentia : quemadmodum alibi *malitiam* dicit pro avaritia, ut A. 13, 30. et 15, 21. Plutarchus pro utroque dicit *χρηστότητα καὶ μεγαλοφροσύνην*. GROS. Omnes libri vulgatum habent : nisi quod MS. Agr. ut habet, sed a manu sec. Grotium et Gronovium sequor : etsi sentio, aliquid vel sic duri relinqui, quod tamen in tali scriptore ferendum. ERN.

Simul aviditate imperandi. I. e. atque etiam cupientes nimis impera-

torem habere Vitellium, ut recte interpretantur Pichena et J. Gron. Non enim aviditas imperandi in Vitellio, ut patet c. 53. init. Verbum imperandi passive etiam aliis dictum bonis scriptoribus. Cicer. ep. 9, 25. *ades ad imperandum* h. e. ut tibi imperetur. Itaque male Ryckius in textu posuit *impetrandi* e conjectura J. F. Gronovii, quam ipsi postea displicuisse patet ex eo, quod non edidit eam h. l. *simul* refertur ad *faventes*. Favore quodam in Vitellium, comitatem et bonitatem ei tribuebant, et præterea cupiditate imperii Vitelliani etc. ERN. Potius *imperandi* active accipiant Bip. referuntque ad Vitellium, adpositoque puncto separant a seq. Sic omnia plana, nisi quod particula *simul* paululum turbet. Verum sit ita, sequor. In sequentibus quoque ordinem verborum rectius constituisse Bip. puto. Ryckius non tam J. F. Gronov. quam codicem suum Agr. erat secutus. Bud. *imperandi*.

Sicut modesti quietique etc. Colerus corrigi volebat *immodesti*, ut opponerentur *quietis*. Immo *mali et strenui* opponuntur *modestis et quietis*. In MS. Guelf. *strenui* est a sec. manu. Quid ante ibi fuerit, adsequi non licuit. *Strenuus* est *δραστήριος*, promptus ad quidvis audendum : neque semper bonam in partem dicitur.

profusa cupidine et insigni temeritate legati legionum, Alienus Cæcina et Fabius Valens : e quibus Valens, infensus Galbæ, tanquam detectam a se Verginii cunctationem, oppressa Capitonis consilia ingrate tulisset, instigare Vitellium, « ardorem militum » ostentans. « Ipsum celebri ubique fama : nullam in Flacco Hordeonio moram : adfore Britanniam : secutura Germanorum auxilia : male fidas provincias : precarium seni imperium et brevi transiturum : panderet modo sinum et venienti Fortunæ occurreret. Merito dubitasse Vergi-

69. *Sed profusa cupidine. Malo sed et profusa cupidine.* — 70. *Consilia tulisset. Consilia ingrate tulisset* cod. Agr. *elegantior* : et sic edd. *ambitiose ac muliebriter tulit.* Agric. c. 28.

Mox *sed* male in et mutavit Rhen. (e Bud.) bene restituit Pichena (e Flor.). Est transitus ab universo s. toto ad partem vel singulos : in quo semper *sed* dicitur. ERN.

Alienus Cæcina. Mihi, immo libris debetur verum hoc Cæcinæ nomen. Nam illi constanter *Alienum* scribunt. Etiam in Dionis Epitoma semper Ἀλιένος. Romanum vero id nomen : et numi extant, c. CÆSAR. IMP. COS. ITER. ALIENVS. PROCOS. Nominat et quemdam Alienum Cicero Div. in Verrem 15. Vulgatis tamen Taciti libris hic A. Cæcina dicitur : et Fastis, quos eruditi viri concinnarunt, A. Licinius. Unde eruerint, miror. LIPS. A. Cecina MS. Guelf. et edd. inde a Puteol. usque ad Lipsium, idque defendebat Ursinus (e lap. antiquo). At Flor. (Bud. Agr.) ed. pr. *Alienus*. Idque verum est. Nec spernam Ryckii conjecturam, totum nomen esse A. *Allienus Cæcina* ex Sueton. Tit. 6. ubi A. Cæcina vocatur. A. *Allienus* alius pluribus locis ap. Ciceronem occurrit, Tre-

bonii primum legatus, deinde Dolabellæ, prætor Lentulo et Marcello coss. Loca vide in Clave Cicer. Scribitur in libris Cic. fere per duplex *l*. Occurrunt etiam *Haliæni*, qui et ipsi *Alieni*. Tusc. 4, 22. ubi vid. Davies. Ad Q. Fr. 1, 1, 3. ERN. Differt autem is Cæcina a Licinio Cæcina, de quo H. 2, 53. Ceterum lapis antiquus, ad quem provocat Ursinus, Reinesio in ep. 21, p. 61. videtur ῥοδῶνιν. — * In var. lect. 1, 17. Reinesius ipse ad lapidem vicentinum (apud G. Marsarim. l. 2. Hist. Vicent. p. 120) provocat et h. l. legi jubet : A. *Alienus* Cæcina.

Detectam a se etc. Rhenanus (e Bud.) correxit *detecta a se cunctatione* offensus, ut opinor, omissione copulæ, quæ tamen in Tacito frequens. Sed Lipsius rursus edidit priscum, cum omnibus post eum editoribus. Ed. pr. vitiose *decretam*. *Tulisset ingrate*, est a se accepisset, sibi deberet, neque tamen præmio digno se affecisset. ERN. De re ipsam v. c. 8. et 9.

nium, equestri familia, ignoto patre: imparem, si recepisset imperium; tutum, si recusasset. Vitellio tres patris consulatus, censuram, collegium Cæsaris, imponere jampridem imperatoris dignationem, auferre privati securitatem.» Quatiebatur his segne ingenium, ut concupisceret magis, quam ut speraret.

LIII. At in superiore Germania, Cæcina, decora juvena, corpore ingens, animi immodicus, scito sermone, erecto incessu, studia militum illexerat. Hunc juvenem Galba, quæstorem in Bætica, impigre in partes suas transgressum, legioni præposuit: mox compertum, publicam pecuniam avertisse, ut peculatorem flagitari jussit. Cæcina ægre passus, miscere cuncta et privata vulnera reipublicæ malis operire statuit. Nec deerant in exercitu semina discordiæ: quod et bello adversus Vindicem universus adfuerat, nec, nisi occiso Nerone, translatus in Galbam, atque in eo ipso sacramento vexillis inferioris Germaniæ præventus erat. Et Treveri ac

71. *Cæcina ægre passus. Lego id Cæcina ægre passus.*

Collegium Cæsaris. Suet. Vit. 2. *L. Vitellius, imperatoris pater, cum Claudio principe duos ordinarios consulatus censuramque gessit.* Mox et imp. Flor. ed. pr. Pich. sqq. At MS. (Bud.) Guelf. ed. Puteol. utraque copula caret, quod mihi optimum videtur. In ed. Beroaldi posterior accessit, casu forte: certe non e libro: quod servatum est usque ad Pichenam. Simile mox: *ut speraret* Flor. Guelf. Puteol. Beroald. Alc. At ut abest ab (Bud. Agr.) ed. pr. Rhen. sqq. usque ad Pich. item ab ed. Ryckii. Ean. Copulam utramque delevi Budensem secutus. *Legebatur et impon..... et auferre.*

Cito sermone. An, scito? LXX.

Sic et aliis videtur, Groslozio, Acidalio etc. neque recipere dubitavi. Nam citus sermo est in vitio, nec ad studia allicienda aptus. Facile patet, literam primam absorptam esse finali præcedentis: sic infr. 2, 5. *aptior sermone Mucianus.* Aliud est *promptus sermone* H. 2, 86. ne quis inde defensionem lectioni vulgatæ petat. Mox *illexerat*, quod e Flor. edidit Pichena, habent etiam Guelf. ed. pr. ceteræque ante Rhenan. in cujus editionem irrepsit (e Bud.) *allexerat*. Illud est suetum Tacito verbum. Ean. Sed *adlicere* non minus. Vid. c. 61. et 2, 5.

Mox compertum. Non item male, *comperus.* LXX.

Lingones, quasque alias civitates atrocibus edictis aut damno finium Galba perculerat, hibernis legionum propius miscentur. Unde seditiosa colloquia, et inter paganos corruptior miles, et in Verginium favor, cui-cumque alii profuturus.

LIV. Miserat civitas Lingonum, vetere instituto, dona legionibus, dextras, hospitii insigne. Legati eorum, in squalorem mæstitiamque compositi, per principia, per contubernia, modo « suas injurias, » modo « civitatum vicinarum præmia, » et, ubi pronis militum auribus accipiebantur, « ipsius exercitus pericula et contu-

Dextras, hospitii insigne. Fidei etiam et pacis. Cæsaris locus est, quem correctione libens huc traxerim. De Bello Gall. 7, 50, Ædui visi ab latere nostris aperto. ii similitudine armorum vehementer nostros perterruerunt. Ac, tametsi dextris humeris exertis animadvertentur, quod insigne pacis esse consueverat; tamen id ipsum sui fallendi causa milites ab hostibus factum existimabant. De humeris, et quomodo exeri ii potuerint, nec capio, nec legi. Glossema subolet, et insitio non proba: legamque, *dextris exertis*, voce *humerorum* ejecta, nisi si ea aliter conformanda. Dextras quidem attolli, etiam nunc pacis ac socii adventus signum habetur. LIPS.

ADD. In Cæsaris loco libenter nunc legerim. *dextris nudis exertis.* Livinus sendet 28, 3. qui scribit, opidanos quosdam, deditioem et amicitiam significantes, egressos: *dextras nudas ostentantes.* Lacedæmonii etiam apud Thucydidem 4, 38. circumventi ab Atheniensibus, *τὰς χεῖρας ἀνέσσεσας, manus quatiebant*, signum pacis et deditiois. In Frontino quidem lego, humeros etiam exeri a militibus, sed longe alio sensu. Stra-

tag. 2, 1, 3. *Cum Sertorianos milites animadvertisset magno impetu intactos, deposcentes pugnam, humerosque exercentes (lego, exserentes) et lanceas vibrantes.* Itaque hoc magis in Cæsariana correctione nostra firmamur. LIPS. Dextræ hospitii insignia etiam H. 2, 8. occurrunt. Derior modus loquendi: et alias tesserae potius insignia hospitii, quæ mittantur. Sed contra librorum consensum nihil tentandum. Credo cum Pichena ad H. 2, 8. fuisse figuras quasdam ex auro aut argento: forte quales in numis triumvirorum reperimus. Paulo post recte Pichena *auribus pro animis dedit* e Flor. Consentit (Bud. et) Grælf. At edd. vet. omnes *animis*: quod ortum est e mox sequente verbo *animos*. ERN. Quæ hic Lipsius, ad rem parum faciunt. Egregium est apud Montefalc. in Antiq. Expl. t. 3. pl. 197. exemplum manus æneæ symbolicæ, inscriptæ TEAATNEN, quæ ab his in fidei amicitiaque tesseram Arvernus missa videtur. Bud. mox male *insignes*. Ceterum h. l. duæ dextræ junctæ videntur intelligi, quales visuntur in numis. * Vide ad hunc locum, in nostro Cæsare, notas 3 et 4. N. E. L.

melias » conquerentes, accendebant animos. Nec procul seditione aberant, cum Hordeonius Flaccus « abire legatos, » utque occultior digressus esset, « nocte castris excedere » jubet. Inde atrox rumor, adfirmantibus plerisque, « interfectos, ac, nisi ipsi consulerent, fore, ut acerrimi militum, et præsentia conquesti, per tenebras et inscitiam ceterorum occiderentur. » Obstringuntur inter se tacito fœdere legiones. Adsciscitur auxiliorum miles; primo suspectus, tanquam, circumdatis cohortibus alisque, impetus in legiones pararetur, mox eadem acrius volvens: faciliore inter malos consensu ad bellum, quam in pace ad concordiam.

LV. Inferioris tamen Germaniæ legiones solenni kalend. januariarum sacramento pro Galba adactæ, multa cunctatione et raris primorum ordinum vocibus: ceteri silentio proximi cujusque audaciam expectantes: insita mortalibus natura, propere sequi, quæ piget in-

72. *Per tenebras et inscientiam ceterorum.* Forte *inscientiam itinerum*, sed malo *locorum*. *Peritia locorum* Agric. 10. Ann. 6, 36. An *regionum*? *Ignari regionum* alibi *notor*, item *gnari locorum*. — 73. *Eadem acrius volens. Volvens.* *Volvere bellum* Ann. 3, 38. *animo stupra supra c. 30.* Ann. 6, 22. Vid. Vossium ad *Patercalum* p. 126. Infra c. 64, lege q. Gravii conjectura *nec militum animus in gaudium aut formidiam permotus: bellum volebant.* — 74. *Quæ piget inchoare.* Male *quæ pigeat*.

Adfirmantibus. Ed. pr. addit et: *cujus vestigia etiam in Guelf. fuit enim rumor vel rumores: sed erasit sec. manus.* Ita conjungenda forent et *obstringuntur legiones.* Sed ab omnibus aliis edd. copula abest. Mox restitutam a Ryckio e Flor. (et Agr.) *nisi ipsi*, quod est et in (Bud.) Guelf. et edd. ante Rhen. qui (ex ingenio) dedit *nisi*. Illud melius etiam sensu. *Consulere* esse absolute dicitur sine dativo, pro prospicere, mederi malis. Ean.

Inscitiam. Bud. *inscientia*. Unde Rhen. *inscitia*.

Acrius volvens. Sic Flor. Guelf. Agr. (Bud.) edd. ante Rhen. in cæjus ed. irrepsit, haud dubie error: operarum, *volens*: non enim tacite hoc mutasset: idque propagatum usque ad J. Gron. qui e Flor. restituit. Infra c. 64. *bellum volebat.* Mox pro *tamen* edd. Puteol. Ber. Alc. *inde*: quæ verba permittantur in libris ob similitudinem compendiorum *tñ* et *tn*. Ean. Bud. *tamen* totidem literis.

Insita mortalibus natura propere. Melius *insito*. Vidi, qui sequentis

choare. Sed ipsis legionibus inerat diversitas animorum. Primani quintanique turbidi adeo, ut quidam saxa in Galbæ imagines jecerint : quintadecima ac sextadecima legiones, nihil ultra fremitum et minas ausæ, initium erumpendi circumspectabant. At in superiori, quarta ac duodevicesima legiones, iisdem hibernis tendentes, ipso kalend. januariarum die, dirumpunt imagines Galbæ : quarta legio promptius, duodevicesima cunctanter, mox consensu. Ac, ne reverentiam imperii exuere viderentur, senatus populi que romani obliterata jam nomina

75. *Dirumpunt imagines. Diruunt malo, ut Acidalius.* — 76. *In S. P. Q. R. Lege senatum populumque romanum obliterata jam nomina sacramento advocabant.* Supra c. 30, *Senatus et pop. vana nomina.* C. seq., *in senatus populi que romani verba jurare.* 2, 32, *S. P. Q. R. nunquam obscura nomina.* Cod. Agr. *viderentur.* S. P. Q. R. *obl. i. no. sacramento advocabant.* Proximo verum.

perverteret, non tam propere. Vere perverteret. Nam Taciti gnome, arcanæ, ut solet, veritatis est ; et plebs ita facta, ut rebus arduis nemo facile ducem se præbeat, comitem quivis. Facit hac illud H. 2, 80. *Dum quaeritur locus tempusque : quodque in tali re difficillimum est, prima vox.* LRS.

At in superiori. Int. Germania : nam mox præcessit inferioris Germaniæ mentio. Delevimus exercitu, auctoribus MSS. Oxon. Guelf. in quo a manu sec. in margine adscriptum est. Adscripserat aliquis, ut intelligendum : inde venit in textum. Ceterum superior exercitus recte dicitur c. 56. atque inde forte vitii origo. ERM. Bud. habet exercitu.

Duo et vicesima. Covarruvius scriptus codex ita passim. Probamus. Sæpe erratum etiam infra. Recte tamen integreque scriptum 3, 22 : *sextadecimanos duodevicesimanosque levum corrua complisse.* Nos alibi in textu

reposuimus. LRS. Vide ad c. 18. Guelf. (et Agr. a 2. m.) hic exhibet *duodev.* et edd. vet. præter pr. quæ habet *duo et vic.* ut Flor. ERM. Et Bud. *Duodevicesimam* intelligi Pichena demonstravit ex H. 4, 24 et 37.

Dirumpunt imagines. Forte melius deripiunt. Supra 1, 41, *Dereptam Galbæ imaginem solo afflixit.* Freinsh. et Acidalius. Sed libri omnes consentiunt. Etiam alibi *fractas imagines* dixit. ERM.

Contanter. Mox consensu, ac. Melius distingue : *Contanter, mox consensu. Ac ne r.* LRS. Guelf. *contanter* pro *cunctanter* ; ut Rutgers. Lect. Venus. p. 415. corrigit : sed id natum est e scriptura solenni illius libri *contanter.* Distinctio Lipsii recte recepta a Pichena. ERM.

Senatus populi que. Sic correximus hanc locum, in quo vulgo erat *in senatus sacramenta adv.* (ut in Bud.). At sic legendum coniecerat J. Gron. quod in a Flor. aberat. Quod

sacramento advocabant : nullo legatorum tribunorumve pro Galba nitente, quibusdam, ut in tumultu, notabilius turbantibus. Non tamen quisquam in modum concionis e suggestu locutus. Neque enim erat adhuc, cui imputaretur.

LVI. Spectator flagitii Hordeonius Flaccus, consularis legatus, aderat, non compescere ruentes, non retinere dubios, non cohortari bonos ausus : sed segnis, pavidus et socordia innocens. Quatuor centuriones duodevicesimæ legionis, Nonius Receptus, Donatius Valens, Romilius Marcellus, Calpurnius Repentinus, cum protegerent Galbæ imagines, impetu militum abrepti vinctique. Nec cuiquam ultra fides aut memoria prioris sacramenti : sed, quod in seditionibus accidit, unde plures erant, omnes fuere. Nocte, quæ kal. januarias secuta est, in coloniam Agrippinensem aquilifer quartæ legionis epulanti Vitellio nuntiat, « quartam et duodevicesimam legiones, projectis Galbæ imaginibus, in senatus et populi rom. verba jurasse. » Id sacramentum inane

77. *Aut suggestu locutus. Puto aut e suggestu.* — 78. *Et socordia innocens. Forte in socordiam nocens.*

dedi, plane est in ed. pr. Paulo post e suggestu volebat Groslotius : idemque in mentem venit Ryckio. ERM. Bene. Non puto unquam suggestu simpliciter sine prapos. dictum.

Socordia innocens. Boxhornius inter nocentes corrigit. Si quid mutandum, vellem *socordia nocens*. GRON. In vulgato intellige sola : hoc nomine tantum innocens fuit, quod nihil egit contra Galbam : sed Gronoviana correctio melior. ERM. — Correctionem GRON. improbat D. de Lamelle, et *socordia innocens* red-

dit : *sa lâcheté fait sa justification.*

Romilius. MS. Guelf. (Bud.) ed. pr. Puteol. *Romulus*, c. 59. ed. pr. *Romulus*, ut Bercald. ERM.

In coloniam Agr. Incuria operarum in ed. J. F. GRON. hic aliquid turbavit. Nam nota Pichense hinc translata ad c. 57. init. verba *Coloniæ Agripp.* in qua se dicit e Flor. addidisse in. Hinc Ryckius negat notatam esse in collatione sua prapositionem : J. Gronovius confirmat contra Ryckium. Sed de diversis locis loquuntur. ERM.

visum. « Occupari nutantem Fortunam et offerri principem, » placuit. Missi a Vitellio ad legiones legatosque, qui « descivisse a Galba superiorem exercitum, » nuntiarent : « proinde aut bellandum adversus desciscentes, aut, si concordia et pax placeat, faciendum imperatorem : et minore discrimine sumi principem, quam quæri. »

LVII. Proxima legionis primæ hiberna erant, et promptissimus e legatis Fabius Valens. Is die postero coloniam Agrippinensem cum equitibus legionis auxiliorumque ingressus, « imperatorem » Vitellium consalutavit. Secutæ ingenti certamine ejusdem provinciae legiones : et superior exercitus, speciosis senatus populi que romani nominibus relictis, III non. januarias Vitellio accessit. Scires illum priore biduo non penes rempublicam fuisse. Ardorem exercituum Agrippinenses, Treveri, Lingones æquabant, « auxilia, equos, arma, pecunias » offerentes, ut quisque corpore, opibus, ingenio validus. Nec principes modo coloniarum

79. Auxiliorumque ingressus. Egressus cod. Agr. Forte progressus. — 80. Corpore, opibus, ingenio validus. Lege in gente sua validus.

Occupari nutantem Fortunam. Recte. Est qui malit, *invitantem*. LRS. Sed, quid est *nutans fortuna*, qua *occupetur*? neque innuens, neque labans : sed dubitans, quo se vertat : quo sensu *nutare* dici, hodie etiam lexica docent : et cui verbum *occupandi* egregie convenit. *Fortuna nutans* laudatur e Liv. 21, 44. Sed ibi est in bonis libris *fortuna dubitabit* : et sic editum est a Drakenborchio, ne varietate quidem ulla lectionis notata. Mox aut post *proinde* abest a MS. Oxon. ERN.

Die postero. Flor. Agr. ed. pr.

proximo. De equitibus legionum alio loco dictum ad Annales. ERN. Bud. postero.

Secutæ ingenti certamine. Hispanus liber (et Bud.) *ingenti agmine*. LRS.

Corpore, opibus, ingenio validus. Cur hic de ingenio ; aut quis ejus usus ? nisi forte ad orandum, aut impellendum. LRS. *Ingenio* etiam Aci-dalium et Pichenam offendit. Vix credo, verum esse. Nam, si quis quærat, quis vero corporis usus in tali re ? nempe, quia et ipsi operam militarem navare volebant. ERN. De Pichena, nego. Is potius intelligit

ant castrorum, quibus praesentia ex adfluente et parta victoria magnae spes : sed manipuli quoque et gregarius miles viatica sua et balteos phalerasque, insignia armorum argento decora, loco pecuniae tradebant, instinctu et impetu et avaritia.

LVIII. Igitur, laudata militum alacritate, Vitellius, ministeria principatus, per libertos agi solita, in equites romanos disponit : vacationes centurionibus ex fisco numerat : saevitiam militum, plerosque ad poenam expositum, saepius adprobat, partim simulatione vinculorum frustratur. Pompeius Propinquus, procurator Belgicae, statim interfectus. Julium Burdonem, Germanicae classis praefectum, astu subtrahit. Exarserat in eum iracundia exercitus, tanquam crimen ac mox insidias Fonteio Capitone struxisset. Grata erat memoria Capitonis : et apud saevientes occidere palam, ignoscere non nisi fallendo, licebat. Ita in custodia habitus : et post victoriam demum, stratis jam militum odiis, di-

senes, invalidos saltem consiliis et concionibus populares suos accendisse.

Principes colon. aut castrorum. Illi sunt decuriones, etiam ditiores : hi signiferi, aquiliferi, optiones etc. ut recte Savilius. ERN.

Ex adfluente. Graeca forma loquendi, pro affluente. In praesens copiosi erant. Mox Grolotius volebat ex *parta*, hoc quoque sine necessitate. ERN. V. et infra 2, 84.

Pari simulatione vincularum frustratur. Manifestum mendum. Quo enim illud, *pari*, referetur ? Tu vel meo periculo lege, *partim*. Savilius militum, inquit, saepe indulget, et ad poenam iis plerique largitur :

quosdam simulatione vinculorum subtrahit. Prisca lectio suffragatur huic correctioni, quae praefert, *parum*. Ex quo, *pari*, emendasse fatetur Rhenanus. *Partim* autem solitarius saepe poni nec geminari semper, notius est, quam ut ostendam. LIPS. Receptit Pichena et sic jam voluit Faernus. *Pari* MS. Guelf. (Bud.) Videtur in hoc loco respici ad factum Othonis c. 45. extr. *Parum* edd. ante Rhen. *Partim* verum est. ERN. — * J. Fr. Gron. in diat. ad Statii Silvas c. 29, p. 181. dabat *pari*, ac ab Othone factum.

Stratis jam militum odiis. Restituendus in locum suum vetus *stratis*, quo nihil elegantius, idque juvenis exemplis Observ. 3, 22. GRON.

missus est. Interim, ut piaculum, objicitur centurio Crispinus, qui se sanguine Capitonis cruentaverat : eoque et postulantibus manifestior et punienti vilior fuit.

LIX. Julius deinde Civilis periculo exemptus, præpotens inter Batavos, ne supplicio ejus ferox gens alienaretur. Et erant in civitate Lingonum octo Batavorum cohortes, quartædecimæ legionis auxilia, tum discordia temporum a legione digressæ, prout inclinassent, grande momentum sociæ aut adversæ. Nonium, Donatium, Romilium, Calpurnium centuriones, de quibus supra retulimus, occidi jussit, damnatos fidei crimine, gravissimo inter desciscentes. Accessere partibus Valerius Asiaticus, Belgicæ provinciæ legatus, quem mox Vitellius generum adscivit : et Junius Blæsus, Lugdunensis Galliæ rector, cum Italica legione et ala Taurina, Lugduni tendentibus. Nec in Rhæticiis copiis mora, quo minus statim adjungerentur. Ne in Britannia quidem dubitatum.

LX. Præerat Trebellius Maximus, per avaritiam ac

Nempe Freinsh. receperat *satiatis*, e conjectura. *Stratis* MSS. (Bud.) Guelf. Agr. edd. omnes, præter Freinsh. quem miror cum Rhenano in hac voce hæsisse : cum nihil sit frequentius apud poetas *strato mari, fluctu*, forma loquendi, ducta a Græcis. ERN. Rhen. conjectabat *frustratis jam mil. animis*.

Qui se sanguine. Absunt qui se a Flor. (Agr.) et ed. pr. probat (Heins.) Jac. Gronov. placet : *sanguine C. se cruentaverat*. Vulgatum verum, et vitio librarii qui se excidisse puto. ERN. Bud. habet.

Jul. Civilis. Is infra 4, 13. *Cl. Ci-*

vilis. Forte integrum nomen. *Cl. Jul. Civilis*.

Grande momentum. Justinus illud simile est 17, 2, *Ingens momentum futurus, utri parti accessisset*. Lucanus 4, 819, *Momentumque fuit, mutatus Curio, rerum*. LIPS.

Valerius Asiat. Forsan filius ejus, de quo 11, 1 sq.

Junius Blæsus. Filius ejus, cujus mentio A. 1, 19. Bud. ut *Junius Blæsus*.

Ala Taurina. MS. Guelf. edd. vett. *Tauriana*. ERN. Bud. *Taurina*.

Trebellius Maximus. De hoc v. 14, 46.

sordes contemptus exercitui inuisusque. Accendebat odium ejus Roscius Caelius, legatus vicesimæ legionis, olim discors, sed occasione civilium armorum atrocius proruperat. Trebellius « seditionem et confusum ordinem disciplinæ » Cælio; « spoliatas et inopes legiones » Caelius Trebellio, objectabat: cum interim fœdis legatorum certaminibus modestia exercitus corrupta, eoque discordiæ ventum, ut auxiliarium quoque militum conviciis proturbatus, et, adgregantibus se Cælio cohortibus alisque, desertus Trebellius ad Vitellium perfugerit. Quies provinciæ, quamquam remoto consulari, mansit. Rexere legati legionum, pares jure, Caelius audendo potentior.

LXI. Adjuncto britannico exercitu, ingens viribus opibusque Vitellius, duos duces, duo itinera bello destinavit. Fabius Valens « adlicere, vel, si abnuerent, vastare Gallias, et Cottianis Alpibus Italiam irrumperere; » Cæcina « propiore transitu, Peninis jugis degredi »

81. *Atrocius proruperant. Male proruperat, sc. odium. prorumpunt odia* Ann. 6, 3.

Atrocius proruperat. Sic MSS. Flor. a man. pr. Guelf. ed. pr. Editi ceteri (et cod. Bud.) *proruperant*: tanquam ad utrumque pertineret. Verbum *discors* mox præcedens satis indicat, de uno Cælio sermonem esse. Et sic placebat etiam J. Gronovio. ERN.

Conviciis proturbantibus. Priscæ editiones *proturbatus*: quas sequor. Lrs. *Proturbantibus* est a Rhen. (e Bud.) *Proturbatus* etiam Guelf. (Flor.) ed. pr. *Mox perfugerit*, rectius *perfugeret*. ERN. Agr. *profugerit*.

Cottianis Alpibus. MS. Guelf. edd.

pr. Puteol. *quotidianis*. Vitiose. Berroaldus edidit *Cottianis*. ERN. Bud. *Cotianis*. C. 87. dicit *Cottias*.

Peninis jugis. Ita scribendum ubique, auctore Livio, qui negat eas Alpes sic dici, quod Annibal Pœnus ea transmisserit, sed a jugo excelsi montis, quod Penum incolæ dicunt. Fidem ei notæ etiam nostra lingua hodie facit, qui excelsa omnia et in acutum fastigiata pennas vocamus sive pinnas. Lrs. Add. Cent. I. ad Belg. ep. 93. et viros doct. ad Liv. 21, 38. *Mox degredi* recte Rhenanus addit. Vid. ad A. 4, 49. Add. Gronov. ad Melam 2, 45. ERN.

jussus. Valenti inferioris exercitus electi, cum aquila quintæ legionis et cohortibus alisque, ad XL millia armatorum data : XXX millia Cæcina e superiore Germania ducebat, quorum robor legio una, prima et vicesima, fuit. Addita utrique Germanorum auxilia, e quibus Vitellius suas quoque copias supplevit, tota mole belli secuturus.

LXII. Mira inter exercitum imperatoremque diversitas. Instare miles, arma poscere, « dum Galliæ trepident, dum Hispaniæ cunctentur : non obstare hiemem neque ignavæ pacis moras : invadendam Italiam, occupandam urbem : nihil in discordiis civilibus festinatione tutius, ubi facto magis, quam consulto opus esset. » Torpebat Vitellius, et fortunam principatus inerti luxu ac prodigis epulis præsumebat, medio diei temulentus et sagina gravis : cum tamen ardor et vis militum ultro ducis munia implebat, ut si adesset imperator, et strenuis, vel ignavis spem metumque adderet. Instructi in-

82. *Consulto opus esset. Esse lego.* — 83. *Cum tantum ardor et vis militum. Cum tamen cod. Agr. Forte cum (vel quin) instantium. Vido Indicum in instare. Il. 4, 83, terribilior jam et instantior.*

Cum aquila quintæ legionis. Vatic. habet, *aquilex quintæ*. E quo legendum esse, *aquila xquintæ*, aut si magis placet, *quintedecimæ*, ego censebam. Lirs. Vulgatum est in Flor. (Bud.) Guelf. edd. omnibus, præter pr. in qua est *aquilex*, ut in Vatic. Ean.

E sup. Germania. Ex h. l. collato cum H. 4, 70. Perreiciot docet, superiorem Germaniam, ad Alpes usque protensam, Helvetiam quoque comprehendisse. Legio XXI. Vindonissa cognominata, ibi stationem habebat. Cf. *Grandidier, Hist. de la prov. d'Alsace*, t. 1, p. 169.

Legio una, prima et vicesima. Distinctione locum jovi. Nec tamen nunc abnuo, quin glossematium hic sit, scribendumque, *una et vicesima*. (ut c. 67.) Lirs. *Una, pr. et vicesima*. MSS. Flor. (Bud.) Agr. Guelf. Freinshemius recepit alteram Lipsii conjecturam, illud restituit Ryckius. Sed mihi tamen *una et vicesima* placet. Adde ad 4, 76. Ean. Probat et Lall. Mihi in voce *una* emphasis esse videtur. In omnibus istis copiis *una* fuit legio, quæ omnium rebus.

Instructi intentique. MS. Guelf. (et Bud.) *interitque* : item edd. Puteol. Beroald. Alc. sqq. Lipsius

tentique « signum profectionis » exposcunt. Nomen *Germanici* Vitellio statim additum : *Cæsarem* se adpellari etiam victor prohibuit. Lætum augurium Fabio Valenti exercituique, quem in bellum agebat, ipso profectionis die, aquila leni meatu, prout agmen incederet, velut dux viæ, prævolavit : longumque per spatium is gaudentium militum clamor, ea quies interritæ alitis fuit, ut haud dubium magnæ et prosperæ rei omen acciperetur.

LXIII. Et Treveros quidem, ut socios, securi adiere. Divoduri (Mediomatricorum id oppidum est) quamquam omni comitate exceptos subitus pavor exterruit, raptis repente armis ad cædem innoxiae civitatis : non

edidit intentique. Recte. Solent enim hæc duo verba jungi in hac re. ERN.

Nomine Germanici. addito. Sic ed. pr. Rhen. (e Bud.) sqq. omnes. At MS. Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc. *nomen additum* : quod melius pato. Estque initium novæ sententiæ. Quia et in aliis MSS. ap. Broterium est, recepi cum ipso. ERN.

Cæsarem se etc. Ægyptium tamen nomen cum elogio *Cæsaris* exhibet Pellerin in *Mélanges* t. 1, tab. 13. Vid. Eckhel Doctr. NN. vet. vol. 4, p. 56. et vol. 6, p. 309. Cf. et infra 2, 62. et 3, 58. et Suet. c. 8.

In bellum agebat. Sic Flor. ed. pr. Pich. et seqq. *Cogebat* Guelf. (Bud.) edd. oot. Mox *leni meatu* recte edidit Pichena. MSS. (in his Bud. et Agr.) et edd. ante omnes *levi* : quæ verba sæpe confunduntur. ERN.

Divoduri. Sic edd. pr. Rhen. sqq. Guelf. cett. edd. ante Rhen. male *Dinodurium* vel *Dinodrium*. ERN. Bud. *diuodric*.

Subitus pavor exterruit, Sic edd.

omnes præter J. Gron. qui e Flor. edidit *terrui*, quod est et in (Bud. et) Guelf. At in hac formula et hoc sensu *exterrere* est verbum legitimum. Sensus enim est : subita consternatio invasit milites, ut arma raperent et cædem facere inciperent. Consternatio autem et pavor non de timore, sed perturbatione quadam repentina mentis et furore accipi debet : qui cum incessit animos, *exterriti* dicuntur, i. e. efferati. Virgil. non uno loco sic dixit et cum *efferus* permutavit. Vid. etiam Burm. ad Georg. 3, 534. Itaque non sustinui Gronovium imitari. Mox ed. pr. *cupidine* : quod recte jam e MS. Agr. recepit Ryckius. Vulg. *cupidinem*. ERN. Editiones non atque omnes habent *exterruit*, Puteol. *terrui*. Sio et cod. Bud. idem *cupidinem*. Acidalius jam emendarat *cupidine*.

Raptis repente armis. Flor. habet, *raptivæ*, forte, *raptique*. PICHENA. Non hic locus est copulativæ : sed, si non omnino incassum sunt incul-

ob prædam aut spoliandi cupidine, sed furore et rabie et caussis incertis, eoque difficilioribus remediis; donec, precibus ducis mitigati, ab excidio civitatis temperare. Cæsa tamen ad quatuor millia hominum. Isque terror Gallias invasit, ut venienti mox agmini universæ civitates cum magistratibus et precibus occurrerent, stratis per vias pueris feminisque; quæque alia placamenta hostilis iræ, non quidem in bello, sed pro pace, tendebantur.

LXIV. Nuntium de cæde Galbæ et imperio Othonis, Fabius Valens in civitate Leucorum accepit. Nec militum animus in gaudium aut formidinem permotus: bel-

84. *Non quidem in bello.* Forte nota pridem bello insueta (vel insolita) paci protendebantur. Forte saviori pro pace. Locus similis alibi est. Ovidius *Velamenta manus protendens supplice.*

catæ literæ, significant: *raptis derепente.* Gron. Bud. *raptis repente.* Sic et Agr. — *Heins. conj. *vi repentina* ex Ann. 11, 9. 12, 33, H. 3, 68, 71.

Cum magistratibus et precibus. Hæc verba absunt a MS. Guelf.; male. (non a Bud.) Etiam alibi magistratus et sacerdotes occurrisse hosti traduntur. *Et precibus* etsi tolerari posse et explicari scio, tamen mihi suspecta sunt, et e superioribus huc forte tracta. Nam supplicia in sequentibus insunt, nec solent in hac re commemorari: nisi aliud quid in iis latet. EAM.

Pueris feminisque. Flor. Agr. Bud. *feminis puerisque.*

Placamenta iræ. I. e. infulæ et velamenta c. 66. Adde Cic. Verr. 4, 50. ubi *infulæ et verbenæ.* Ovid. A. A. 2, 401. *vittæ et lauri.* Verbenæ sive lauri sunt velamenta. Sed MS. Agr. ed. pr. *tendebant*: quod non spernam. In passivo forte dixisset

tenduntur: ut supra pro *sectantur* editum *sectantur* i. e. *sectari solent.* EAM. Bud. *tendebantur.* Acid. malebat *tentabantur.*

Non quidem in bello. Locus obscurus, sed illustro (si tamen sincerus). Erant preces et supplicia, ut in bello: neque bellum erat, sed tamen timebant hostilia, et pacem sic orabant. LRS. Adde Græv. ep. ad Heins. T. 4. coll. Barm. p. 175. et Heins. ibid. p. 187. EAM.

Nec militum animus etc. Primo *formidine* ed. pr. In edd. Gronoviorum notula sub nomine Rhenani, eandem lectionem attribuit MS. Badensi. Sed ea non est Rhenani, sed Ursini, ut opinor. Eam lectionem defendere licet Taciti studio variandæ orationis. In ed. pr. etiam *in gaudio*, vitiose. Operæ conformare hanc vocem sequenti voluere. Deinde Grævius epist. ad Heins. l. c. p. 158. corrigebat: *permotus. Bellum volebant.*

lum volvebat. Gallis cunctatio exempta, et in Othonem ac Vitellium odium par, ex Vitellio et metus. Proxima Lingonum civitas erat, fida partibus. Benigne excepti, modestia certavere; sed brevis lætitia fuit, cohortium intemperie, quas, a legione quartadecima, ut supra memoravimus, digressas, exercitui suo Fabius Valens adjunxerat. Jurgia primum: mox rixa inter Batavos et legionarios, dum his aut illis studia militum adgregantur, prope in proelium exarsere; ni Valens animadversione paucorum oblitos jam Batavos imperii admonuisset. Frustra adversus Æduos quæsitæ belli caussa. Jussi « pecuniam atque arma deferre, » gratuitos insuper commeatus præbuere: quod Ædui formidine, Lugdunenses gaudio fecere. Sed legio Italica et ala Taurina abductæ. Cohortem duodevicesimam Lugduni, solitis

Heinsius autem p. 163. defendit vulgatum ex A. 3, 38. Add. p. 494. ubi distinctionem Grævii probat, non correctionem verbi. Ipse dein Grævius concedit de verbo, ceterum, ut Heinsio placebat, *olvebant* legendum: quod mihi quoque videtur. Distinctionem quidem Grævii recipere non dubitavi. Vitium ortum est ex eo, quod librarii *permotus* pro participio habebant, quod a *olvebat* penderet. ERM. Quod de cod. Bud. et nota Rhenani adfertur, omnino sic se habet; nec ista ad Ursinum spectat. Dein Bud. *olvebat*.

Ut supra memoravimus. c. 59.

Jurgia primum. Jurgio e conjectura edidit Freinsh. (ut H. 2, 27.) quem Gronovii secuti sunt. Scilicet quod *exarsere* non convenit jurgiis et rixæ, sed cohortibus. Sed Ryckius *jurgia* revocavit, quod omnes ær. (etiam Bud.) et edd. habent.

Neque opus est correctione, modo sic interpungatur locus, ut a nobis factum est. *Primum jurgia* sc. erant, nihil amplius: sed ea exarsere in rixam, qua ita irritati sunt animi, ut res ad arma et vim spectaret. Locus similis est ap. Liv. 10, 23. *brevis altercatio* etc. ERM.

Lugdunenses gaudio fecere. Causa gaudii, quod Vitellium bello petere putabant eum, qui contra Neronem fecisset, ab eoque defecisset, seque incommodis affecisset. V. c. 65. ERM.

Cohortes octodecim Lugduni. At tot cohortes mihi relinqui non placet. Cur enim, cum undique miles conquiratur, et eo ad aciem opus, in uno eoque oppido impositæ tot cohortes? Sed ait etiam vetera et solita tot cohortibus hiberna fuisse. Quod falsum. Unica enim dumtaxat jam olim Lugduni cohors: e Taciti A. 3, 41, *Andegavos Acilius Aviola*

sibi hibernis, relinqui placuit. Manlius Valens, legatus Italicæ legionis, quamquam bene de partibus meritis, nullo apud Vitellium honore fuit. Secretis eum criminationibus infamaverat. Fabius ignarum, et, quo incautior deciperetur, palam laudatum.

LXV. Veterem inter Lugdunenses Viennensesque discordiam proximum bellum accenderat. Multæ invicem clades, crebrius infestiusque, quam ut tantum propter Neronem Galbamque pugnaretur. Et Galba reditus Lugdunensium, occasione iræ, in fiscum verterat: multus contra in Viennenses honor: unde æmulatio et invidia et uno amne discretis connexum odium. Igitur

85. *Occasione ira.* Lege occasionem more Taciti, ut sit epexegesis. — 86. *Et uno amne discretis.* Malim vicino.

excita cohorte, quæ Lugduni præsidium agitabat, coercuit. Manuscriptes igitur meos audio, et hic cohortem *decimamoctavam* repono. Vox etiam *Lugduni*, supervacua videtur, et velut interpretamentum inserta. LRS. Verum vidit Lipsius. In *Flor. cohortem XVIII. Lugduni.* Agr. *cohortem decimamoctavam.* (Non ita sed *duodevicesimam* totidem literis exhibet, teste Ryckio). Ed. pr. *octavam decimam.* *Lugduni* porro non est in MS. Oxon. Tum *sibi*, quod pro *ibi* volebat Acidalius, Flor. Agr. Guelf. ed. pr. Puteol. Beroald. Alc. Primum in ed. Rhen. reperi *ibi*: quod vitio operarum irrepsit, alias, si libri firmarent, non spernendum. Vid. ad c. 70. *Sibi* restituit Pichena. De Castris Lugdunensibus v. Marcam de Primat. Lugd. p. 290 sq. ERM. *Ibi* legitur in Bud. inde Rhen.

Secretis eum cr. Eum commodius abesset. Sed pronomina talia interdum etiam a brevitatis studiosis ad-

mittuntur, ut ad Suetonium notavimus. ERM.

Veterem discordiam. De qua vid. Dionis Epit. 46. quem locum jam laudavit Ryckius. Mox *redditus* pro *reditus* Guelf. Puteol. quod præferebat Danesius. Male. ERM. Vitiosa scriptura *redditus* medium ævum sapit, quo sic in usu. Sic et Bud.

Mullus c. i. Viennenses honor. Hinc factum putat Marca l. c. ut ordine civili Vienna Lugdano præponderetur, ut in inscriptione epistolæ ap. Euseb. H. E. 5, 1. ERM. Lugdunum fuit colonia Juris Romani; Vienna Italici. Cf. Laccary Hist. colon. p. 192. et Brot. ad h. l.

Unde æmulatio etc. Auctor *des Antiquites de Lyon*, p. 273. has causas non agnoscit, et alias adfert. ERM.

Et uno amne discretis connexum odium. Quamquam amne discreti a natura erant, tamen odiis incensi, quasi tollebant fines naturæ, et com-

Lugdunenses exstimulare singulos militum, et in eversionem Viennensium impellere, « obsessam ab illis coloniam suam, adjutos Vindicis conatus, conscriptas nuper legiones in præsidium Galbæ » referendo; et, ubi caussas odiorum prætenderant, magnitudinem prædæ ostendebant. Nec jam secreta exhortatio, sed publicæ preces: « irent ultores, excinderent sedem Gallici belli. Cumcta illic externa et hostilia: se coloniam romanam et partem exercitus et prosperarum adversarumque rerum socios: si fortuna contra daret, iratis ne relinquerentur. »

LXVI. His et pluribus in eundem modum, perpulerant, ut ne legati quidem, ac duces partium restingui

jungebant disjuncta. An habuit in animo locum Horat. Carm. 1, 3, 21. Sed tamen ad meum sensum acumen sententiæ non est, nisi in lusu verborum. Etiam *et uno* non satis conocoquo. An, quia uno tantum amne discreti, propterea se oderunt, velut nullo tali naturæ opere sejunctos. An fuit *Rhodano?* vel *magno*. Sed quid argutur? Ipsi, qui ista acumina captant, sæpe non possent plane explicare, ut opinor, argutias suas, quas fore auditæ placent, non intellectæ. ERN. Hæc et mox sequentia boni Ernestii otiosa prorsus, ut bene Bip.

Referendo. Gruterus venustiorum fore orationem putabat, si hoc verbum abesset. Credo. Sed idem credo, hanc vocem esse a Tacito, qui sibi in brevitate non constat, ut sæpe vidimus, et in tali narratione fere gerundium tale aut participium addit. ERN.

Se coloniam romanam. Quid ergo? non etiam Vienna inter romanas colonias? Vero pridem. Vel Claudio imperatori credamus in Oratione,

quam pro Gallis habuit: *Ornatissima ecce valentissimaque colonia Viennensium, quam longo jam tempore senatores huic Curiae confert! Sed et noster statim, de eadem: Tunc vetustas dignitasque coloniae valuit.* Equidem haud satis hæc concilio. Nisi si Viennenses prisci, id est, Allobroges, sive Galli, donati colonico jure, etsi militibus aut romanis civibus non deductis; Lugdunum autem contra magnam partem romanis familiis stetit. Nam et hic externos immixtos, Dio suadet 46, 50. LIRS. Simplicius ac forte melius Boxhornius; se vere coloniam rom. dignos hoc nomine. Nam præcesserat: *illic externa et hostilia.* ERN.

Si fortuna contra daret. MS. Agr. *contra cederet.* Ed. pr. *contra diceret.* Male. In eadem, mira corruptela, pro *prosperarum* editum *persarum.* ERN. Cf. A. 15, 13. — Bud. *contra daret.*

Ut nec legati quidem ac duces. Vitium frequens nimis. Lege: *ut ne legati quidem ac duces.* Sis et l. 2,

posse iracundiam exercitus arbitrarentur : cum haud ignari discriminis sui Viennenses, velamenta et infulas præferentes, ubi agmen incesserat, arma, genua, vestigia prensando, flexere militum animos. Addidit Valens trecenos singulis militibus sestertios. Tum vetustas dignitasque coloniæ valuit, et verba Fabii, salutem incolunitatemque Viennensium commendantis, æquis auribus accepta. Publice tamen armis mulctati, privatis et promiscuis copiis juvere militem. Sed fama constans fuit, « ipsum Valentem magna pecunia emptum. » Is diu sordidus, repente dives, mutationem fortunæ male tegebat, accensis egestate longa cupidinibus immoderatus, et, inopi juventa, senex prodigus. Lento deinde agmine, per fines Allobrogum et Vocontiorum ductus exercitus : ipsa itinerum spatia et stativorum mutationes

87. *Restingui posse iracundiam. Restrangi* cod. Agr., cohiberi : deinde *vetusta dignitas coloniæ*.

76, et 4, 38. GRON. Mox *sui* abest a Guelf. in margine a manu sec. additur. Et quis neget commodè abesse posse ? potuitque nasci ex ultima littera præcedentis et prima syllaba sequentis verbi. ERN. In capite hujus notæ *togati* pro *legati* quomodo in editiones Gronovianas irrepperit, non video. Manifestus est error, quem Ernesti servare non debebat ; delevi. Bud. nec : item *sui*.

Velamenta. V. ad c. 63. In *prensando*, eadem in libris varietas, quæ supra : nisi quod Flor. (et Bud.) clare *prensando*, ex quo factum *prensando*, quod est in MS. Agr. ed. pr. ut alibi et in Flor. ERN. — *Cf. Cæsar B. C. 2, 12. Liv. 30, 36. 24, 30. 45, 26.

Tricenos singulis militibus sestertios. Liber Hispanus (et Bud.) tre-

cenos, quod verius. Nam prius illud non *congiarium* sit, sed *heminarium* : ut quidam jocabatur. *Treceni HS.* sunt nobis, septem Philippici et semis. LIPS. Atque ita habent MSS. Flor. Agr. Ab ed. pr. plane abest ERN.

Vetustas dign. col. Nam et Claudius in Orat. pro Gallis *ornatissimam et valentissimam coloniam* vocat. Sed ea habebat jus colonicum, etai civibus rom. eo non deductis, cum Lugduni contra multæ romanæ familiæ, ut docet P. de Marca de Primat. Lugd. p. 288. ERN. Agr. *vetusta dignitas col.*

Accensis eg. longa cup. Sic scr. (in his Bud.) et edd. at Guelf. a man. sec. *accensus*, ob interpunctionem post *longa*, quæ a pr. man. est. Vulgatum verum est. ERN.

venditante duce, foedis pactionibus adversus possessores agrorum et magistratus civitatum, adeo minaciter, ut Luco (municipium id Vocontiorum est) faces admo-
verit, donec pecunia mitigaretur. Quotiens pecuniæ materia deesset, stupris et adulteriis exorabatur. Sic ad Alpes perventum.

LXVII. Plus prædæ ac sanguinis Cæcina hausit. Irritaverant turbidum ingenium Helvetii, Gallica gens, olim armis virisque, mox memoria nominis clara, de cæde Galbæ ignari, et Vitellii imperium abnuentes. Initium bello fuit avaritia ac festinatio unaetvicesimæ legionis. Rapuerant pecuniam missam in stipendium castelli, quod olim Helvetii suis militibus ac stipendiis tuebantur. Ægre id passi Helvetii, interceptis epistolis, quæ nomine germanici exercitus ad pannonicas legiones ferebantur, centurionem et quosdam militum in custodia retinebant. Cæcina, belli avidus, proximam quam-

88. *Avaritia ac festinatio.* Malim *infestatio*, transpositis literis. Sed hæc duo vocabula etiam eonjunguntur H. 3, 50, *festinatio atque aviditas præpediebant.* Mox pro quod olim Helvetii, lege quod soli, olim proxime præcessit. — 89. *Proximam quamque culpam.* Lege *proximum quemque culpam.* Ann. 4, 27, *proximos audaciam in urbem traxit.* Vide Phædrum 1, 10. et nos ad Val. Flacc. 3, 39a. et ad Vell. Pat. 2, 114. *Affinis culpæ* Val. Max. 8, 4. Cicero sæpe.

Luco. Augusti scilicet. Plin. 3, 5.
Pecuniæ materia. Non intelligam occasionem, prætextum postulandæ: sed facultatem dandæ: ubi non posset pecunia ob inopiam dari. Copula ante *stupris* abest a Flor. ed. pr. recteque delevit Pichena, ut dudum voluerant viri docti. (Faernus, Acid.) ERN. Bud. copulam habet.

Olim armis. Sic recte correxit Rhen. Ante edd. omnes, Guelf. (Bud.) *Soli in armis.* ERN.

Clara. Sic Bud. male ex Agr. *clari* probat Heinsius.

Festinatio undevicesimæ legionis.

Ut supra narravit, Cæcina unicam legionem habuit, eamque XXI. Quis igitur hæreat, quin hic scribendum *unaetvicesimæ*? Didici postea sic esse in Flor. Lrs. Guelf. a pr. man. *unius et vic.* Ed. pr. (et cod. Bud.) *unde et vic.* quod factum ex *una et vic.* facile patet. Mox *rapuerant*, Flor. (Bud.) Guelf. edd. ante Rhen. omnes. In hujus ed. irrepsit, vitio operarum, *rapuerunt*, idque propagatum. Vetus restituit Pichena. ERN.

Retinebant. Agr. *detinebant.* Heinsio placet.

Proximam quamque culpam. Hein-

que culpam, antequam poeniteret, ultum ibat. Mota propere castra : vastati agri : direptus longa pace in modum municipii exstructus locus, amoeno salubrium aquarum usu frequens : missi ad Rhætica auxilia nuntii, ut versos in legionem Helvetios a tergo adgrederentur.

LXVIII. Illi, ante discrimen feroces, in periculo pauidi, quamquam primo tumultu Claudium Severum ducem legerant, non arma noscere, non ordines sequi, non in unum consulere : exitiosum adversus veteranos proelium, intuta obsidio, dilapsis vetustate moenibus : hinc Cæcina cum valido exercitu ; inde Rhæticae alæ cohortesque et ipsorum Rhætorum juvenus, sueta armis et more militiae exercita : undique populatio et cædes ; ipsi in medio vagi, abjectis armis, magna pars saucii, aut palantes, in montem Vocetium perfugere. Ac statim, immissa cohorte Thracum, depulsi, et, consecrantibus Germanis Rhætisque, per silvas atque in ipsis

90. *Et more militiae exercita. Lege et romana more militiae. Similis error supra.*

sus corripbat proximum quemque culpæ. Placet Grævio T. 4. ep. Coll. B. p. 505. Si ad singulorum poenam pertinet, rectum est. Sed ad id non opus bello, nec ad puniendos duces. Quod idem ab Valer. Fl. 3, 392. porro corrigit *aut poenitentia*, merito improbat J. Gron. ERM. Hæc verba *aut poenitentia* non leguntur in loco Burmanni.

Direptus longa pace. Intelligitur oppidum Badena in pago Tigrino, quod nomen ab aquis salubribus accepit. ERM. Heinsius ad Vell. 2, 115. pro *locus* legi vult *vicus* ut A. 1, 20. Sic mox pro *arma noscere* velit *poscere*, ut 6, 34. 12, 35.

Adv. veteranos. Intelligit veteres

milites ad differentiam tironum. Sic et alibi. V. index.

In montem Vocetium. Quidam libri, *Vocetum*. And. Schottus noster *Vogesum* reponebat. Quem fateor non quidem in Helvetiis esse, sed nec longe ab iis. Certe Vocetii non alibi mentio. LIPS. *Vocetium* Flor. Agr. Guelf. edd. pr. vett. quas inspexi. Putant esse partem Juræ, quæ hodie Boezberg vocatur. ERM. Bud. male *Vocensium*. Mons *Vocetius* pars asperrima est Jurassi. Cf. Cellar. G. ant. t. 1, p. 226. et d'Anville, *Notice de la Gaule*, p. 714. Frickianæ valli imminet. V. Büsching. Male ergo Ortelius apud nostrum parabat *Vogesum* reponere.

latebris trucidati. Multa hominum millia cæsa, multa sub corona venundata. Cumque, dirutis omnibus, Aventicum, gentis caput, justo agmine peteretur, missi qui dederent civitatem; et deditio accepta. In Julium Alpinum, e principibus, ut concitorem belli, Cæcina animadvertit: ceteros veniæ vel sævitæ Vitellii reliquit.

LXIX. Haud facile dictu est, legati Helvetiorum minus placabilem imperatorem, an militem invenerint: « civitatis excidium » poscunt; tela ac manus in ora legatorum intentant. Ne Vitellius quidem minis ac verbis temperabat: cum Claudius Cossus, unus ex legatis, notæ facundiæ, sed dicendi artem apta trepidatione occultans, atque eo validior, militis animum mitigavit: ut est mox vulgus mutabile subitis et tam pronum in mise-

91. *Et deditio accepta. Deditioe cod. Agric. Bene.*

Cumque dirutis omnibus. Flor. (Reg. Lall.) Agr. ed. pr. *dirutis*. Guelf. (Bud.) edd. Puteol. Beroald. etc. *diruptis*. Lipsius tacite edidit *direptis*, nescio unde: quod omnes secuti sunt. *Dirutis* defendit J. Gronovius, et commodum sensum habet. Heinsius ad Vellei. 2, 115. etiam *dirutis vicis omnibus*: quod non necessarium puto. Si *direptis* libris scriptis firmaretur, servassem. Nunc antiquam et MSS. lectionem restitui. *Diruptus* factum e *dirutus*, cui sæpe in libris substituitur male. V. Drakenb. ad Liv. 9, 45. Gebhard. ad Cic. ep. 4, 5. ERM. Pichena rō *direptis* probat.

Aventicum. Hodie Gallis dicitur *Avenches*. Vid. Cellar. G. A. t. 1, p. 223. de qua extat elegans Wildii libellus. ERM. Sub Constantino jam deserta, teste Ammiano, 15, 11. Pristini splendoris hodieque vestigia extant, de quibus v. Schmidt, *Rec.*

d'Antiq. trouvées à Avenches, etc. in-4. Berne, 1760. et Ritter, Mém. et recueil de qqs. Antiq. de la Suisse, in-4. Berne, 1788.

Claudius Cossus. MS. Oxon. *Cornelius Cossus.* quod placebat J. Gronovio. Sane *Cossus* est cognomen Corneliorum, non Claudiorum. Idque et ipse verum puto. ERM.

Apta trepid. In Bud. *apta* deest.

Ut est mos vulgo: mutabile etc. Sic locum e libris restitui. *Mutabile* MSS. Agr. Bud. (Reg. Lall.) ed. pr. Ex eo *mutabilem* factum, quod ad *animum* referebant, cum ad *vulgus* pertineret. Atque hinc necessarium visum Freinsheimio mox corrigere *immodicus*, quod ipse et Gronovii edidere: atque ipse secutus essem, si libri in *mutabilem* consentirent. Sed interpunctione locus erat juvandus. Ita plana et *apta* omnia. *Vulgus mutabile est subitis in utramque partem.* Rhenanus hoc non ad-

ricordiam, quam immodicum sævitia fuerat : effusis lacrimis, et meliora constantius postulando, impunitatem salutemque civitati impetravere.

LXX. Cæcina paucos in Helvetiis moratus dies, dum sententiæ Vitellii certior fieret, simul transitum Alpium parans, lætum ex Italia nuntium accipit, « alam Silanam, circa Padum agentem, sacramento Vitellii accessisse. » Proconsulem Vitellium Syllani in Africa habuerant : mox a Nerone, ut in Ægyptum præmitterentur, excitati, et ob bellum Vindicis revocati, ac tum in Italia manentes, instinctu decurionum, qui Othonis ignari, Vitellio obstricti, robur adventantium legionum et famam germanici exercitus adtollebant, transiere in partes : et, ut donum aliquod novo principi, firmissima

92. *Quam immodicus sævitia fuerat. Leg. sævitia. Sic passim noster. Immodicus animi supra c. 53. latitius 15, 23. lingua ut scribo Hist. 3, 53. modicus pecuniae Ann. 3, 72. originis Ann. 6, 39. immodicum cod. Agr. lege, ut est mos vulgo mutabili subitis, et tam prono in misericordiam, quam immodici sævitia fuerant vel fuerint. Sic infra c. 80. Vulgus, ut mos est, male interpolavit Freinsheimius. — 93. Ob bellum Vindicis remorati. Revocati cod. Agr.*

vertens, fecit ^{mutabili} et prono, quod omnes usque ad Freinsb. secuti sunt. Ryckius e MS. suo (Agr.) edidit : ut est mos vulgus. Sed illud mox friget. ERN. Bud. ut est mos vulgo mutabile. Unde pronum est emendare cum Agr. ut est mos vulgus. quod post Ryckium recipio cum Bip.

Meliora constantius postulando. Lipsius et Acidalius molliora coniecere. Quod est verbum usitatum in tali re. *Molliora consulta, mollius consulere*, Livius 3, 59. 30, 7. Noster A. 12, 46. *Molliora respondens.* Et infra 4, 32. pro vulgato *meliora* e libris *molliora* restituit Pich. Sed et *meliora* ferri posse puto. Notum illud, *Di meliora!* ERN.

Accipit. Alter Flor. et Bud. *accepit.*

Alam Syllanam. Si vera scriptura, præfectum *Syllam* habuit. Sed MS. Agr. (Bud.) ed. pr. habent *Silanam* hic et alibi : quod melius videtur quibusdam. At esse deberet *Silanianam*. Certe mox *Siliani* : quamquam in his formis non sunt satis constantes scriptores. ERN. Bip. emendant *Silianam*, forsitan a Silio Italico dictam, de quo Hist. lib. 3, cap. 65.

Revocati. Sic MSS. edd. vett. ante Rhen. quem omnes præter Ryckium secuti, *remorati* edidit. Vetus cum Ryckio restituimus. Supra c. 6. *opprimendis Vindicis cæptis revocaverat.* ERN. Bud. *remorati.*

Transpadanæ regionis municipia, Mediolanum, ac Novariam, et Eporediam, ac Vercellas, adjungere: id Cæcinæ per ipsos compertum; et, quia præsidio alæ unius latissima pars Italiæ defendi nequibat, præmissis Gallorum, Lusitanorum, Britannorumque cohortibus, et Germanorum vexillis, cum ala Petrina, ipse paullulum cunctatus, num Rhæticiis jugis in Noricum flecteret, adversus Petronium, (urbis) procuratorem, qui concitis auxiliis, et interruptis fluminum pontibus, fidus Othoni puta-

94. *Petronium urbis procuratorem. Urbi* cod. Agr. et Flor. Forte *Turpil. pro Turpilianum*, quod Petroniæ gentis cognomen.

In Alpe Graia ipse. Male huic loco esse jurem apud omnes censores. Pugnat historia, pugnant libri. De historia, quid certius quam Cæcinam non Graio monte sed Penino in Italiam venisse? Tacitus supra 61. *Cæcina propiore transitu Penini jugis digredi jussus*. Et paullo infra: *Penino subsignatum militem itinere et grave legionum agmen traduxit*. Atqui diversi et dissiti hi transitus. Jam libri longe abeunt ab hoc scripto. Farnesianus *in alpe triaria*, sicut et Hispanus: Budensis *in alpe trianna*: optimus Vatic. *cum alpe tarina*: ex quo ego, *ala Taurina*: Savilius, *Petrina*. Et certe Taurina jam cum Valente in Italiam iverat. (V. c. 64.) Ergo Savilio assentior et libens. Lrs. Probat Mercerus, Pichena: recepit Freinsh. Ryckius tamen *Taurina* prætulit e MS. Agr. ratus plures Taurinas alas fuisse: ut alia apud Valentem, alia apud Cæcinam, fuerit. MS. Guelf. consentit Vaticano: ed. pr. *alpe triarina*. ERN. *Ala Petrina* occurrit et infra 4, 49. in partibus Vitellianis. Comparet etiam in lapide ap. Grut. p. 572, 3.

Ab equitibus illustribus, quibus Petra nomen, dictam auguratur Broterius.

Petronium urbis procuratorem. Cuius urbis? immo totius Norici procurator erat, non unius alicujus oppidi. Vertranus Maurus Jctus emendat, *urbis præfectum sive prætorem*. Haud recte. Quæ enim ejus partes in Norico? Ego vero aut oblita ea voce scripserim, *Petronium procuratorem*, aut mutata, *Petronium ibi procuratorem*. Vetus quidem lectio urbi habet: quod depravatum facile ex ubi vel ibi. Lrs. Probat Pichena, opportune laudans ex H. 2, 16. *trierarchum Liburnicarum ibi navium*. Freinsh. etiam conjiciebat *Urbicum*, quod Reinesius probabat. Ad hunc modum et alia conjicere licet. Illud certum, *urbis* vitiosum esse. Ed. pr. etiam habet *urbi*. ERN. Bud. *urbis*. Savilius putabat, *urbem* pro civitate poni. Bip. conjecturas cumulant; forsán *Viruni* legendum. Rectius spuriam vocem uncis includunt. Gutherius de Off. dom. Aug. 3, 18. procuratorem Romæ intelligit, qui alias rationalis urbis Romæ dictus.

batur. Sed metu, ne amitteret præmissas jam cohortes alasque, simul reputans, plus gloriæ retenta Italia, et, ubicumque certatum foret, Noricos in cetera victoriæ præmia cessuros, Penino subsignanum militem itinere, et grave legionum agmen hibernis adhuc Alpibus tra-duxit.

LXXI. Otho interim, contra spem omnium, non deliciis, neque desidia torpescere: dilatae voluptates, dissimulata luxuria, et cuncta ad decorum imperii composita: eoque plus formidinis adferebant falsæ virtutes et vitia reditura. Marium Celsum, consulem designatum, per speciem vinculorum, sævitiae militum subtractum, acciri in Capitolium jubet; clementiæ titulus e viro claro, et partibus invisio, petebatur. Celsus, constanter servatæ erga Galbam fidei crimen confessus, exemplum ultro imputavit; nec Otho, quasi ignosceret,

Accessuros. Covarruviae liber et priscae editiones *cessuros*. LRS. Sic et Guelf. ed. pr. *Accessuros* est a Rhenano (e Bud.), *Cetera* MS. Guelf. (Bud.) ed. vett. Pro quo Freinsh. induxit *ceteræ*. MS. Agr. ed. pr. *incerta* (inde Heins. *in certa*). An fuit *Noricos universæ victoriæ præmia accessuros*: i. e. ut præmia? ERN. Restitui *cetera*. sic et Brot. et Bip.

Subsignanum militem. De subsi-gnanis vid. dicta ad 4, 33. ERN. Cf. et A. 1, 70.

Hibernis adhuc nivibus. Idem libri, *hibernis adhuc Alpibus*. Quod interpretor Sallustiano verbo, Alpi-bus adhuc hiemantibus. Poeta etiam vetus eo sensu dixit: *Jupiter hibernas cana nive conspuat Alpes*. LRS. *Alpi-bus* Flor. Reg. (Bud.) ed. pr. *Ceteræ* usque ad Pichenam *nivibus*, quod et Guelf. habet. ERN. Vetus

poeta *Furius* est *Bibaculus*. V. vet. schol. ad Horatii Sat. 2, 5, 41. et Quintil. 8, 6, 17.

Exemplum ultro imputavit. I. e. Ita locutus est, ut demonstraret, exemplum fidei a se editum gratum esse Othoni debere: tantum abesse, ut iram ejus meruerit: interesse enim et ipsius, fidos amicos habere; ta-lemque se in ejus amicitia futurum, qualis in Galbam fuisset. Sententia hæc et aliis in tali tempore usurpata, ut Herodi post Actiacam pugnam Cæsarem Octavianum Rhodi adeunti ap. Joseph. A. J. 15, 10. Add. Freinsh. ERN. Bud. *impetravit*. Id se scripsisse Rhenanus testatur, sed in textu vulgatum legitur.

Nec Otho quasi ignosceret. Frons aliqua sententiæ appareat: sed, si excutias, vanæ et falsæ. Censeo emen-dandum: *sed nec hostis metu, recon-*

sed, ne hostis metum reconciliationis adhiberet, statim inter intimos amicos habuit, et mox bello inter duces

95. *Ne hosti metum reconciliationis adhiberet.* MSS. Pichena *sed ne hostes metueret conciliationis adhibens.* Budensis *metu reconciliationis adhibens.* Agric. *sed ne hostes metueret adhibens statim inter.* Lego, *sed ne hosti spem mutuae reconciliationis adimeret. mutua formido* Ann. 2, 79. *dissimulatio* Agric. 6. *mutua asseveratio* Ann. p. 555. Sic ibi forte legendum. *mutua ignorantia* mox c. 75.

ciliationi se adhiberet. Duo videlicet, cum Celsum sibi jungeret, Otho cavuit. Ne aut ignoscere videretur, ut in vero magnoque crimine: aut ne hostis, id est, Vitellii metu, adsciscere sibi virum nobilem et fortem. Itaque nec obnoxium habere eum voluit, nec suspensum: sed statim assumpsit inter intimos amicos. Plutarchus comitatem hanc ita narrat c. 1. *Καλέσεις Μάριον Κίλσον ἀχθῶναι πρὸς αὐτὸν, ἵσπασατο καὶ διελίχθη φιλανθρώπων, καὶ παρηγάγεσι τῆς αἰτίας ἱππεύσας μᾶλλον, ἢ τῆς ἀφίστους μνημονεύειν.* Hæc talia acumina frustra multis vestris approbem iis, qui non tales. LIPS. Non placuit viris doctis Lipsii correctio: nec mihi probatur. Sed non magis ab aliis prolata placent. Freinshemius correxit *hosti*, et sic editum inde est illo tempore, hoc sensu, ne Vitellius, quem allicere oblata pace tentabat, c. 74. metu abalienaretur, scil. ne non reconciliaretur sibi ex animo. Sed recte monuit Ryckius, id non esse, metum reconciliationis adhibere. Nam id est, minari reconciliationem. Ceterum illa sententia esset bona. Nec Ryckii consilium probandum, qui e MS. Agr. recepit: *sed ne hostes metueret, conciliationes adhibens*, quod et Pichena in MS. reperit. (nisi quod ibi *conciliationis*) et fere est in ed. pr. *sed ne hostes metueret, conciliationis adhibens.* Verum male vir doctiss. *hostes* pro inimicis accipit, quod latinitas non

patitur. Et tamen alii in hac lectione intelligi non possunt. Itaque veterem lectionem servavi. In MS. Gueif. quasi post *metum* reperitur. An fuit: *ne hostis metum (falsæ vel fictæ) reconciliationis adhiberet* sc. Celso, aut omnino omnibus: hoc sensu: Verebatur, ne, si Celsum non exquissita humanitate tractaret, hostis Vitellius averteret ceteros ab Othone, suspicione fictæ reconciliationis admovenda animis. Aut (ut Freinshemio visum) *ne hosti metum (falsæ) rec. adh. i. e. ne Vitellius, cognita Celsi fortuna, metueret, ne et illa reconciliatio falsa esset, quam sibi Otho offerret.* Illud melius puto. *Metum alicujus rei adhibere*, est injicere, movere metum ejus, efficere, ut aliquis quid metuat. Et sic dixere Cicero de Or. 2, 45. Quintil. 1, 3. ut ostendit jam Elsnerus, refellens Trilleri conatus, in schediasm. Crit. p. 79: (Dat scil. *Ne hosti metus reconc. adhereret*, vel *ut hosti metum reconc. adimeret*, vel *ne hostis m. rec. adhiberet.*) Ipse tamen aberrans in eo, quod *hostis* nomine Celsum intelligit. *Hostes* sunt, quibuscum bellum gerimus, *inimici*, quibuscum odia exercemus. Sed in hoc hodie homines facile errant, vernaculæ linguæ consuetudine decepti. Porro *fictæ reconciliatam gratiam* dixit Cic. ep. 3, 12. ERR. In loco Cic. citato non est *metum* sed *motum adhibere*. Bud. hic ita: *sed ne hostis metu re-*

delegit; mansitque Celso, velut fataliter, etiam pro Othone fides integra et infelix. Læta primoribus civitatibus, celebrata in vulgus Celsi salus, ne militibus quidem ingrata fuit, eandem virtutem admirantibus, cui irascebantur.

LXXII. Par inde exsultatio disparibus caussis consecuta, impetrato Tigellini exitio. Sophonius Tigellinus, obscuris parentibus, foeda pueritia, impudica senecta, præfecturam vigillum, et prætorii et alia præmia virtutum, quia velocius erat vitiis adeptus, crudelitatem mox, deinde avaritiam, et virilia scelera exercuit, corrupto

96. *Quia velocius erat vitiis adeptus. Lege via velociore vitiis adeptus. Contra segnis via a me restituta Statio. H. 2, 2, adductioribus spatiis. Ann. 1, 54, alia Tiberio morum via, harioto velocior apud Phædrum 3, 3. Quia velocius cod. Agr. Tum mox ut virilia scelera, quæ foeda juxta juventuti ac senectæ ejus opponuntur. Utramque pathicam fuisse virilia scelera demonstrant. Sic Ann. 6, 5. restitui incertæ virilitatis. Justinus 27, 2, puer sceleratam virilemque sumit audaciam.*

conciliationis adhibens. Inde Rhen. effingebat: seu hostis metu conciliationi adnivens. Satis ingeniose. Reg. Lall. sed hostes metuere consolationes adhibens. Gronovius Freinsheimium sequitur. Bip. emendant: sed, ne hostis metueretur, conciliationes adhiberet. Ceterum cum nostro cf. hic Dio 64, 7. * V. Dureau de Lamalle.

Inter intimos. Sic edidit e MS. Agr. Ryckius, pro vulg. intra. Consentit ed. pr. itaque et ipse recepi. ERN. Bud. intra.

Fides integra et infelix. Acidalius corrigit *felix*, quia et a Vitellio veniam accepit et consulatum servavit, ut e 2, 60. patet. Sed *infelix*, quod omnes libri habent, referam huc, ut coactus fatis iniquis fuerit transire ad amici hostem, perdidit amicum, et sperare sive accipere coactus salutem ab hoste.

Mox bene Rhenanus (ex ingenio) correxit *primoribus*. MSS. et edd. vett. omnes pro *moribus*. ERN.

Eandem virtutem admirantibus. Est vera et notabilis gnome, atque eadem in Livii l. 5. de Camillo: *Sed severitate imperii victi, eandem virtutem et oderant et mirabantur*. LRS. Paulo post quia omnes scr. et edd. Ursinus, Muretus etc. maluerunt quæ. frustra. ERN. Bud. quia. et paullo ante præfecturam virgiliarum.

Virilia scelera. Facinora audaciam virilis ætatis desiderantia, ut cædes et similia. Mox *ac proditor* abest ab MS. Reg. et ed. pr. quam Gruterus romanam vocat. (non a Bud.) Sane Tigellinus deseruit Neronem, non prodidit, nisi hoc sensu, quo dicitur prodere, pro deserere. Sed consuetudinem secutus esse potuit Tacitus, quæ hæc verba libenter conjunxit. Si tamen alius liber

ad omne facinus Nerone; quædam ignaro ausus, ac postremo ejusdem desertor ac proditor. Unde non alium pertinacius ad poenam flagitavere, diverso adfectu, quibus odium Neronis inerat, et quibus desiderium. Apud Galbam T. Vinii potentia defensus, prætexentis, « servatam ab eo filiam : » et haud dubie servaverat, non clementia, quippe tot interfectis, sed effugio in futurum; quia pessimus quisque, diffidentia præsentium mutationem pavens, adversus publicum odium privatam gratiam præparat; unde nulla innocentiae cura, sed

97. *Unde multa innocentia cura. Scribe tuenda nulla innocentia cura, sed vice impunitatis. Est sexti casus. Sic alibi tuenda libertatis, ad tuendam plebem, tuendum funus. Vice, ut Ann. 6, 21, quæ dixerat vice oraculi accipiens. vice sermonum Virgil. 6, 535. mutua impunitate. Sueton. Calig. 22, vicibus. Plinius Ep. 4, 19, nam cum matrem meam parentis vice dilexeris, neque a pueritia, statim formare solebas. Sic MS. Mod. non loco venerare. Vide infra c. 84.*

consentiret, facile proscriberem hæc verba. ERN.

Sed effugio in futurum. Ed. pr. (et cod. Bud.) effugium. Non abhorret a Taciti more. Supra c. 44. non honore Galbæ, sed tradito principibus more, munimentum ad præsens etc. Mox Grutero suspecta verba mutationem pavens, tanquam a librariis orta: quia redundant. Hoc verum. Sed non propterea inasititia verba sunt, ut alibi jam dixi. Nimis multa resecanda forent. ERN.

Præparat: unde nulla innocentia cura sed vice impunitatis. Non mutant libri, nisi quod, vices impunitatis, habent. Totum locum lego: privatam gratiam præparatum it: nulla innocentia cura, sed vice sua impunitatis. Palmerii etiam conjectura haud improba: privatam gratiam præparat undeunde: nulla, etc. Undeunde Latinis valet ὅθενθεν. Quod autem ad sententiam; pulchra

est et usu sæpius probata. Ita Dio notat 48, 30. cum Menas præfectus Sext. Pompeii in mari *Helenum cepisset, libertum Cæsari admodum carum, statim sine pretio remissum. qui beneficium hoc multo ante apud Cæsarem deponebat, et perfugium sibi, si res ita ferret, apud eum præparans.* LIPS. Alii aliter locum tentant. Antiqua lectio est *vices impunitatis*, quam et MS. Agr. edd. ante Rhen. omnes habent, et restituit bene Freinsh. Sensus est: ea res facit, ut homines non tam innocentia salutis suæ consulere studeant, sed fiducia vicis sibi reddendæ: ipsos impunitatem aliis impetrasse, sibi vicem reddituros, qui potentes essent, si qua mutatio ingruat. Bona et clara sententia. Rhenanus (e Bud.) edidit *vices impunitatis*, quod est etiam in Guelf. et edd. inde a Rhe-
nauo omnibus usque ad Freinsh. Etiam alibi *vicis* mentio in hac re.

vices impunitatis. Eo infensior populus, addita ad vetus Tigellini odium recenti T. Vinii invidia : concurrere e tota urbe in palatium ac fora, et, ubi plurima vulgi licentia, in circum ac theatra effusi, seditiosis vocibus obstrepere : donec Tigellinus, accepto apud Sinuessanas aquas supremæ necessitatis nuntio, inter stupra concubinarum et oscula et deformes moras, sectis novacula faucibus, infamem vitam foedavit etiam exitu sero et inhonesto.

LXXXIII. Per idem tempus expostulata ad supplicium Galvia Crispinilla variis frustrationibus, et adversa dissimulantis principis fama, periculo exempta est : ma-

98. *Infamem vitam foedavit etiam exitu sero et inhonesto. Lege salvo vel fero. Sed salvo prestat. Forte etiam aquavit. Sic supra c. 3, pares exitus. Pato, infamem vitam exaquavit exitu tam salvo et inhonesto, vel exitu tam fudo. fœda mors Livius 42, 28. de Q. Fulvio Flacco.*

A. 13, 20, *Impunitas vitæ* simpliciter pro *scelerum*, non satis placet. ERN. Boxhorn. conjectabat *vitæ et impunitatis*.

Seditiosis vocibus. Bud. *seditionis*.

Sinuessanas aquas. Male vulgo, *Suessanas*. Libri scripti docent et Plutarchus in hac ipsa re c. 2. Ἐπιμύει οὗτ' ἐπ' αὐτὸν ὁ Ὀδῶν εἰς τοὺς περὶ Σινίουςσσαι ἀγρούς. Aquæ autem eæ inter salubres habitæ. Plinius 31, 4, *In eadem Campaniæ regione Sinuessanæ aquæ sterilitatem feminarum et insaniam viroꝝ abolere creduntur.* Et quia ad vitia muliebria : ideo in Martiali 11, 8, *Diceret hystericam se forsitan altera mœcha In Sinuessano velle sedere sinu.* Sed et Claudius apud Tacitum 12, 36. *refovendis viribus mollietie cœli et salubritate aquarum, Sinuessam perrexit.* LRS. Ed. pr. *Sumessanas aquas*, quod manus Lipsio au-

tiquior correxit *Sinuessanas*. ERN. Bud. *Suessanas*.

Galvia Crispinilla. *Calvia* verius : an etiam, *ministra* ? nec tamen illud damno. Ceterum hæc Calvia a veste Sporo fuit et ejus custos. Breviarium Dionis, in Nerone 63, 12, *Χαρις δὲ, ὃ τε Πολύκλειτος καὶ Καλουῖα Κρισπινίλλα ἔχον, ἐπέθουν, ἐσέλουν πάντ' ὅσα ἐνεδύχοντο· ἐκείνος μὲν ἐν τῇ Ῥάμῃ, αὐτὰ δὲ μετὰ τε τοῦ Νέρωνος καὶ μετὰ τῆς Σαβίτης τοῦ Σπύρου. Τὸν τε γὰρ φυλακὴν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐπιτροπὴν τὴν περὶ ἐσθῆτα, καὶ περ γυνὴ καὶ ἐπιφανὲς οὖσα, ἐκτετίσθη, καὶ δι' αὐτῆς πάντες ἀπεδύοντο.* Vides ex ea nota, quid femina Calvia hæc fuerit, et cur populo exosa. LRS. *Galvia* MS. Guelf. (Bud.) edd. Puteol. seqq. Ed. pr. *Galliva*. Eadem *Crispinilla*, ut Guelf. (Bud.) ed. Rhen. sqq. at ceteræ ante Rhen. *Crispilina* : male. ERN.

gistra libidinum Neronis, transgressa in Africam, ad instigandum in arma Clodium Macrum, famem populo romano haud obscure molita, totius postea civitatis gratiam obtinuit, consulari matrimonio subnixa, et apud Galbam, Othonem, Vitellium illæsa: mox potens pecunia et orbitate, quæ bonis malisque temporibus juxta valent.

LXXIV. Crebræ interim, et muliebribus blandimentis infectæ, ab Othone ad Vitellium epistolæ, offerebant «pecuniam, et gratiam, et quemcunque quietis locum prodigæ vitæ legisset.» Paria Vitellius ostentabat,

99. *Famem populi r. Po R. cod. Agr. Lege omnino populo romano.* — 100. *Consulari matrimonio innixa.* Malim ego *innexa*, Ann. 6, 36, *innecti per affinitates.* — 101. *Offerebant. Afferebantur cod. Agr. offerebat Pichena ex conjectura. Lego, Epistolæ adferebantur. Pecuniam et gratiam etc. paria Vitellius ostendebat, vel, quod malo, ostentabat, cum cod. Agr. quo tota periodus referenda. Et sic passim Tacitus, paria Vitellius ostentabat ac Otho.* Ann. 4, 40. Tiberius ad Sejanum, quibus necessitudinibus te mihi immiscere parem.

Ad instigandum in arma. Quæ sc. pro Nerone ulciscendo caperet. Mox edidi *populo rom.* ut voluit Acidalius, ex ed. pr. Vulgo *populi r.* Sic etiam ante e MS. Agr. Ryckius (et Heins.) ERN. Bud. *populi r.*

Consulari matrimonio innixa. MS. *subnixa.* Sed vulgatam prætulit Pichena. Ego vero alterum, quod sensu prægnantius: nam *subnixa* dicit pro superba, elata. Ut apud Silium Varro *Subnixus rapti plebei muneris ostro.* GROW. Atque etiam alibi noster *subnixus cognitionibus* et similia dixit, non uno loco. Itaque, cum idem sit in ed. pr. et MS. Agr. cum Ryckio recepi. (Bud. *innixa.*) Mox a MS. Bud. aberat *temporibus.* Rhenanus intelligebat hominibus. Non credo bonis hominibus dici, nec apud bonos viros ista æque atque

apud malos valere. Sed et bonis temporibus ista valere, ut Augusti. V. Ann. 3, 25. et ibi Lipsius. ERN.

Crebræ interim etc. Blandimentis, quod Rhen. (e Bud.) edidit, etiam ed. pr. non *blanditiis.* Mox *offerebant p. et g.* est a Rhen. (ex ingenio.) Sed MSS. (in his et Bud.) et edd. ante *offerebantur, pecuniam* etc. Pichena conjecit: *epistolæ. Offerebat pecuniam.* Bene. V. ad 3, 81. ex quo loco hunc emendandum cum Pichena etiam J. Gronovius putabat. Forte etiam non male *Offerebantur pecunia et gratia.* Mox *ostentabat*, quod Ryckius (e cod. Agr.) pro *ostendebat* edidit, est et in ed. pr. et est Tacito usitatus. ERN. Bud. *ostendebat.*

Pecuniam et gratiam. Immo et societatem imperii. Dio 64, 10.

primo mollius, stulta utrimque et indecora simulatione : mox, quasi rixantes, stupra et flagitia invicem objectavere : neuter falso. Otho, revocatis quos Galba miserat legatis, rursus alios ad utrumque germanicum exercitum, et ad legionem italicam, easque quæ Lugduni agebant copias, specie senatus misit. Legati apud Vitellium remansere, promptius quam ut retenti viderentur. Prætoriani, quos, per simulationem officii, legatis Otho adjunxerat, remissi, antequam legionibus miscerentur. Addit epistolas Fabius Valens, nomine germanici exercitus, ad prætorias et urbanas cohortes, de viribus partium magnificas et concordiam offerentes. Increpabat ultro, « quod tanto ante traditum Vitellio imperium ad Othonem vertissent. » Ita promissis simul ac minis tentabantur ; « ut bello impares, in pace nihil amissuri : » neque ideo prætorianorum fides mutata.

LXXV. Sed insidiatores ab Othone in Germaniam, a Vitellio in urbem missi : utrisque frustra fuit : Vitel-

102. *Specie senatus misit.* Forte *senatus consulti.* — 103. *In pace nihil amissuri.* Ita pace etc. Et sic Acidalius. — 104. *Fides mutata.* Mutari cod. Agr. Bona.

Primo mollius. Bud. præmittit *Vocontiorum*, quod Rhen. forsitan in *vacationem* mutandum conjiciebat. Credo, librarium per errorem in c. 66. recidisce.

Rursus alios. Recepti *alios*, quod MSS. (Bud.) Guelf. Oxon. Agr. edd. ante Rhen. omnes habent, et a Rhenano tacite omissum est. ERN.

Increpabat ultro. Sic edidi ex ed. pr. ut conjecerat Rhenanus. Ad *epistolas* retulere verbum librarii, ut ante. Similis lapsus 3, 81. Vulgo : *increpabant.* ERN. Sic et Bud.

Tanto ante. Majora verba quam pro re. Nam intervallum sane, inter

Vitellii Othonisque imperium, exiguum. Jurarunt enim Germanici exercitus in Vitellii nomen kalendis januariis : at postridie idus Galba cæsus, et princeps factus Otho. Ita pauci dies interfuerunt, et aut militum aut Taciti adsertio non usquequaque cauta. Lira. Vitellium inferior exercitus postridie kalend. jan. salutavit imperatorem ; superior III. non. jan. c. 57. Galba cæsus XVIII. kal. febr. c. 27. Eo adhuc vivo nuntius de Vitellio Romam adlatus. c. 14. et 50. Militi longum id spatium visum, quo alios prævenisset.

lianis impune, per tantam hominum multitudinem, mutua ignorantia fallentibus : Othoniani, novitate vultus, omnibus invicem ignaris, prodebantur. Vitellius literas ad Titianum, fratrem Othonis, composuit, « exitium ipsi filioque ejus » minitans, « ni incolumes sibi mater ac liberi servarentur. » Et stetit domus utraque : sub Othone, incertum an metu : Vitellius victor clementiæ gloriam tulit.

LXXVI. Primus Othoni fiduciam addidit ex Illyrico nuntius, « jurasse in eum Dalmatiæ ac Pannoniæ et Moesiæ legiones. » Idem ex Hispania adlatum : laudatusque per edictum Cluvius Rufus : et statim cognitum est, conversam ad Vitellium Hispaniam. Ne Aquitania quidem, quamquam a Julio Cordo in verba Othonis obstricta, diu mansit. Nusquam fides aut amor ; metu ac necessitate huc illuc mutabantur. Eadem formido provinciam Narbonensem ad Vitellium vertit, facili transitu ad proximos et validiores. Longinquæ provinciæ, et quidquid armorum mari dirimitur, penes Othonem manebant ; non partium studio ; sed erat grande momentum in nomine urbis ac prætextu senatus : et

105. *Diu mansit.* Forte *diu in fide* (vel *fida*) *mansit.* Sed *fides* mox sequitur.

— 106. *Huc illuc mutabantur.* *Mutabant*, quod malim more Taciti.

Omnibus invicem ignaris. Sic edidi e MS. Flor. edd. pr. Puteol. Berroald. Alc. Nec aliter sensus constat. Ignoti vultus prodidere, cum nemo alterum nosset invicem, eaque ignorantia suspecta esset. In Rhen. editionem (a. 1544) *gnaris* venit, nescio utrum ipso volente, an casu : id ad omnes post editos libros propagatum. ERN. Bud. et Reg. Lall. item ed. Rhen. 1519. habent *ignaris*.

Ad Titianum fratrem. Edd. vett.

(et c. Bud.) *Tutianum.* Recte Rhen. edidit *Titianum* (ex ingenio). ERN.

Et stetit domus utraque sub Othone. Tu vero interpunge, *stetit domus utraque. Sub Othone incertum an metu.* LIPS. Groslotius distingui volebat post *Othone*. ERN.

Ne Aq. quidem. Bud. nec. Sic et Agr. Sed Flor. ne.

Julio Cordo. Alciatus contra codd. volebat *Manilio Cordo*.

Prætextu senatus. Flor. *prætexto*,

occupaverat animos prior auditus. Judaicum exercitum Vespasianus, Syriæ legiones Mucianus, sacramento Othonis adegere. Simul Ægyptus omnesque versæ in Orientem provinciæ nomine ejus tenebantur. Idem Africæ obsequium, initio a Carthagine orto. Neque exspectata Vipstani Aproniani proconsulis auctoritate, Crescens, Neronis libertus, (nam et hi malis temporibus partem se reipublicæ faciunt) epulum plebi, ob lætitiā recentis imperii, obtulerat, et populus pleraque sine modo festinavit. Carthaginem ceteræ civitates secutæ.

107. *Et populus pleraque sine modo festinavit. Lege pleræque. Ac libertus ille. Vid. ad Ann. 6, 5.*

et mox c. 77. Id recepit J. Gro-novius h. l. non altero; quod tamen fieri debebat, si unica Florentino libro fides. Scio etiam in aliis auctoribus neutrum occurrere. Vid. Oudend. ad Sueton. Cæs. 30. ubi et hunc locum laudat. Sed cum omnes alii scripti (in his Bud.) et edd. habeant *prætextu*: id servavi. De ceteris locis Taciti deinceps sigillatim videbimus. Nec, si in uno loco plures libri consentient, ad illum locum omnes conformari debent. Ceterum vid. ad c. 19. ERN.

Omnesque versæ in Orientem. Credo germanum esse. Aliquot tamen libri *omnesque versus Orientem*. LIRS. Ut MS. Pichenæ, Agr. ed. pr. Ceteri libri vulgatum tenent. Etiam MS. Flor. *versam in or. pro versæ*. Igitur hoc, ut elegantius quoque, prætuli. ERN. Bud. male *versus in Orientem*. Ad rem quod adinet, extant numi Othonis cuasi Antiochiæ in Syria, itemque Alexandriæ. Cf. Eckhel doctr. NN. vet. vol. 6. p. 307. et vol. 4, p. 56.

Vipsanii Aproniani. Fragmentum fratrum Arvalium (ap. Grut. p. 118.) ADPVERUNT. A. VITELLIVS. M. APO- NIUS. SATURNINVS. L. SALVIVS. OTHO. TITIANVS. SVPICIVS. CAMBRINVS. C. VIPSTANVS. APRONIANVS. Iterum: ADSTANTIBVS. SVPICIO. CAMBRINO. MAGISTRO. L. SALVIO. OTHONE. TITIANO. C. VIPSTANO. APRONIANO. Et sæpius. GRON. MSS. Agr. Guelf. (Bud.) Edd. pr. Puteol. Beroald. Rhen. etc. *Vipsani*, quod esse pro *Vipstani* etiam alibi A. 14, 1. vidimus. Itaque cum Ryckio *Vipstani* recepi-mus. *Proconsulis* scr. et edd. omnes. ERN.

Partem se reip. fecerat. Interpretor. Miscuerat se, velut et ipse inter curatores ejus et administratos. Ita supra, hoc libro: *Non senatus et eques modo, quis aliqua pars et cura reip.* LIRS. Nempe legebatur tum: *nam in malis temp. etc.* Sic MS. (Bud.) Guelf. edd. inde a Puteol. omnes. At MSS. Flor. Agr. ed. pr. *Nam et in malis.... faciunt.* Unde Pichena fecit, quod nunc editur. ERN. Bud. *fecerat.*

LXXVII. Sic distractis exercitibus ac provinciis, Vitellio quidem ad capessendam principatus fortunam bello opus erat. Otho, ut in multa pace, munia imperii obibat: quædam ex dignitate reipublicæ, pleraque contra decus ex præsentis usu properando. Consul cum Titiano fratre in kalend. Martias ipse; proximos menses Verginio destinat, ut aliquod exercitui germanico delinimentum. Jungitur Verginio Poppæus Vopiscus, prætextu veteris amicitiae; plerique, Viennensium honori datum, interpretabantur. Ceteri consulatus ex destinatione Neronis aut Galbæ mansere, Cælio ac Flavio Sabinis in Julias; Arrio Antonino et Mario Celso in septembres: quorum honori ne Vitellius quidem victor intercessit. Sed Otho pontificatus auguratusque hono-

Ceteræ civitates. Bud. *multæ c. et mox distractis ejus exerc.*

Otho ut in m. pace. Recte monnit Freinsb. initium novæ sententiæ esse a verbis: *sic distractis.* In prima ed. etiam est *et Otho.* Melius foret *at Otho*: quod etiam præcedens quidem videtur desiderare. ERM.

Ex præs. usu. Sic Rhen. e Bud. Legebatur prius *et pr. usu.*

Consul ipse. Nempe a XVIII. kal. febr. initioque imperii, more imperatorum solenni, consulatum cum principio imperii conjungendi. Mox *pro proximos* Guelf. vitiose *proprios.* Item *destinabat.* ERM. Bud. *proximos.* Idem a *Verginio* ad *jungitur* cuncta omittit, quod librarii peccatum male tuetur Rhenanus.

Pompeius Vopiscus. Sic MSS. et edd. omnes ante Lipsium, in cujus editiones, tacito ipso, venit *Poppæus*, atque inde ad sequentes. *Pompeius* restituit Ryckius. At Flor. habet *Poppæus*, cujus auctoritate

hoc nomen defendit J. Gronovius. Lipsius ex alio MS. reposuisse videtur. Nam Flor. lectiones tum nondum viderat, cum primum ederet Tacitum. Ex Vat. cod. Lipsium id nominis hausisse Bipontini autumant. Bud. *Pompeius.*

Cælio ac Flavio Sab. Cælius JC. de quo Pompon. D. d. de O. J. l. 2. §. 46. De *Flavio* v. c. 46. supra.

Arrio Antonino. MS. Agr. *Arrio*, ut ed. pr. MS. Guelf. *Archio*: e qua scriptura natum *Archio* edd. ceterarum ante Rhen. qui edidit e Bud. *Ario.* *Antonio* omnes vett. (et Bud.) Recte tamen a Lipsio editum *Antonino*: quod verum viri nomen est. Fuit avus Antonini Pii imp. v. Ryck. ad h. l. *Antoninus* fuisse cognomen *Arriorum*, præclare docet etiam Vignolius ad column. Anton. Pii c. 6. p. 89. f. ERM. Plin. ep. 4, 3 et 5, 10. Græca *Arrii Antonini* carmina celebrat.

Honoratis jam senibus. Otho, inâ

ratis jam senibus cumulum dignitatis addidit : et recens ab exsilio reversos nobiles adolescentulos avitis ac paternis sacerdotiis, in solatium, recoluit. Redditus Cadio Rufo, Pedio Blæso, Sevino Pomtino senatorius locus. Repetundarum criminibus sub Claudio ac Nerone ceciderant. Placuit ignoscentibus, verso nomine, quod avaritia fuerat, videri majestatem : cujus tum odio etiam bonæ leges peribant.

108. *Cumulum dignitatis*, Culmen cod. Agr. — 109. *Cadio Rufo*, *Candio* cod. Agr. Forte *Canio*. Caninus Rufus Martiali laudatus.

quit, *senibus patrum jam honoratis* (qui summis olim scilicet essent honoribus functi aut fungendis designati) *addidit cumulum dignitatis*. Quem illum? pontificatus auguratusque, quæ duo vocabula plurativi numeri adcusandi casu κατ' ἐπιθήσειν, quam appositionem vulgo vocant, adherent, jungunturque τοῖς *dignitatis cumulum*. Justin. 17, 2, *In eo bello Lysimachus, amissis ante variis casibus XV liberis, non instrenue moriens, postremus domus suæ ruinæ cumulus accessit*. Et firmat planissime Plut. c. 1. Τοῖς ἀποδευσγμένοις ὑπὸ Νίρωτος ἡ Γάλλα πᾶσιν ἐτήρησε τὰς ὑπατίας· ἰερῶσύναις δὲ τοὺς καὶ ἡλικίαν προέκοντας ἡ δόξαν ἐκόσμησε. Hæc, ne quem abducat Jac. Gutherii fiducia in suo, *honoratis jam insignibus*. de Jure pont. 1, 15. GRON. Mox Bud. male aut recens. Agr. *culmen dignitatis*.

Sevino Pomtino. Sic nomen hoc correximus. Edd. inde a Puteolano usque ad Lipsium *Pontio*, ut habet etiam Guelf. At Lipsius edidit *Promptino*. Ea est lectio cod. Flor. quæ deinde ab omnibus servata est. Consonat cod. Agr. (Bud.) ed. pr. in quibus est *promptius*. Sed hodie sa-

tis constat, in has voces a librariis corruptum esse nomen *Pomtinus*, ut plane docet Cortius ad Sall. Catil. 45. ubi eadem aberrationes in libris reperiuntur. Idem docet Drakenb. ad Liv. 2, 34. 4, 25. ut nullo modo hic potuerim hæsitare. Præterea etiam qui abest a MS. Flor. placetque J. Gronovio. ERM. Lipsius ex Farnes. proprius et Vat. *Promptios* confecit *Promptino*. Posset quoque legi *Pomptinio*, ut in lapid. Donianis, vel *Pontinio*, ut in Gruterianis. Utraque forma in codd. Cicer. ep. ad Att. 4, 16. occurrit. Cf. Ernesti ind. Cic. Tò qui ante *repetundarum* habet Bud. Sed rectius abest. De *Cadio Rufo* v. 12, 22. De *Pædio Blæso* 14, 18.

Quod avaritia fuerat, videri majestatem. Otho Cadium Rufum, Pedium Blæsum, Sevini Pomptinum restituit, quasi tyrannica majestatis lege percussos, quo innocentibus injuria facta videretur; ut plerisque, qui tum temporis essent ea lege postulati: non autem, ne provincialium animi offenderentur, ut Pichena suspicatur. Horum immo οὐ λόγος illi, οὐ δ' ἀριθμός. Nam qui poterant non offendi hoc mimo satis

LXXVIII. Eadem largitione civitatum quoque ac provinciarum animos adgressus, Hispaliensibus et Emeritensibus familiarum adjectiones, Lingonibus universis civitatem romanam, provinciæ Bæticiæ Maurorum civitates dono dedit. Nova jura Cappadociæ, nova Africa, ostentui magis, quam mansura. Inter quæ, necessitate præsentium rerum et instantibus curis excusata, ne

memores et gnari veterum dolorum? qui, ut verisimile est, ipsi productos in jus fures et depeculatores nequissimos damnarant? Ergo, ut dixi, horum ille nullam rationem habuit: tantummodo suæ et restitutorum existimationi consultum voluit, ne ipse indignos dignari, illi indigni potiri eo beneficio viderentur. **GRON.** *Majestatem intellige læsam.*

Hispaliensibus. Sic (tacite) correxit Rhenanus. MSS. et edd. vett. *Hispaniensibus.* ERN. Sic et Bud. et Agr.

Familiarum adjectiones. Ita solent Romani coloniarum infrequentiam subvenire, nova familiarum aliquot adjectione. Livius 43, 17, *Postulantibus a senatu Aquileiensiū legatis, ut colonorum numerum augetet, mille et quingentæ familiæ ex SC. scriptæ.* LRS. Cf. et A. 13, 31.

Lingonibus universis. Latet hic omnino mendum. Primum enim, quis locus Lingonibus (Galliæ ii sunt) inter Hispaniæ populos esse potest? Adde, quod Lingones isti ipsi, primi et præcipui in Othonem hostes. Hi, qui Vitellium fovere; hi, qui milites turbidis colloquiis ad bellum impulere; hi, qui etiam nunc Othonis partes oppugnant viris, armis, equis. Unde igitur iis præmium? Clare aliena et falsa ea vox: et censam Hispaniæ aliquam gentem re-

ponendam: *Lusonas*, an *Illurconas*? an tale aliquod nomen, quod parum vicinum adhuc reperi corruptæ voci. *Nec scire fas est omnia*, ait Lyricus. Tu cogitabis. LRS. Omnes libri in vulgato consentiunt. Nec rationes Lipsii satis graves videntur. Nam nulla necessitas est credendi, hispaniensem populum hic a Tacito commemoratum: et potuerunt hæc delinimenta Lingonibus, ut supra germanico exercitui, objici. V. Ryckius. ERN. Cum Lipsio faciunt Bîp. putantque se in *Langobriga* Lusitaniam invenisse medelam, cujus incolæ forsitan *Langones* dicti. Conjectura perquam scita, cui favet Bud. *Longonibus.* Ceterum per civitatem romanam hic jus Latii intelligendum, ut clarius de aliis A. 15, 32. H. 3, 55. Ryckius censet, improbante Spanhemio in orbe romano c. 9. et 16.

Ostentui magis. Sic MS. Gueff. ed. pr. Rhen. (e Bud.) et seqq. estque valde usitatum Tacito verbum. At Puteol. Beroaldus *Ostenta m. q. m.* Nisi clare tot libri *ostentui* haberent, conjicerem *ostentata magis.* Nam haud dubie respexit h. l. ad illud Virgil. *Æn.* 6, 869, *Hunc tantum ostendent terris dii.* ERN. Bîp. præferunt *ostenta.* Parum interest. Mox Bud. *credius sine est.*

Interque necessitate præsentium

tum quidem immemor amorum, statuas Poppææ per senatus consultum reposuit. Creditus est etiam de celebranda Neronis memoria agitavisse, spe vulgum alliaciendi; et fuere, qui imagines Neronis proponerent: atque etiam Othoni quibusdam diebus populus et miles, tanquam nobilitatem ac decus adstruerent, NERONI OTHONI adclamavit. Ipse in suspensio tenuit, vetandi metu, vel adgnosendi pudore.

LXXIX. Conversis ad civile bellum animis, externa sine cura habebantur. Eo audentius Rhoxolani, Sarmatica gens, priore hieme cæsis duabus cohortibus, magna spe ad Moesiam irruerant: novem millia equitum,

110. *Othoni quibusdam diebus. Lege subito iisdem diebus: nempe in ludicro theatrali.* Possis et iisdem ludi diebus et Othoni supervacuum. *ludorum dies* Ann. 3, 23. *ludi Cereales* Hist. 2, 55. de militibus locus singularis, quem emendamus. *Lege et acclamarunt.* — 111. *Ipse in suspensio tenuit.* Sc. acclamantes pato. — 112. *Magna spe ad Moesiam irruerant.* Scribe *magna spe addita.* Virgilius 10, 563, *spes addita (menti).* Deinde *novem millia equitum ferocia et successu. et ferociora successu* cod. Agr. Rectius Acid. *ad novem millia.*

rerum et instantibus curis excusata. Sic MSS. Flor. Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc. ut *excusata* referatur ad *inter*: aut potius ad *inter quæ*, quod est in ed. pr. Rhen. (e Bud.) sq. At, quia in Bud. cod. fuit *excusatus*, Rhenanus edidit *excusatis*, quod expressum est usque ad Lipsium. *Excusatus* habet etiam MS. Agr. ed. pr. quod ipsum quoque ferri posset. Homines eum vulgo excusabant, cum ista faceret, necessitate et curis etc. Eux.

Et fuere, qui imagines Neronis proponerent. Plinius 35, 4, *Princeps tabulam pictam prælii, quo Carthaginenses et Hieronem in Sicilia devicerat, proposuit in latere curiæ hostiliæ.* Suet. Cal. 41. *Huiusmodi vestigialibus indicibus neque propositis.* Gron. *Proponerent* MSS.

Flor. (Bud.) Agr. Guelf. edd. pr. Put. At in ed. Beroaldi irrepat *proponerent*: Rhenanus (ex ingenio) *reponerent* maluit, aliique. *Proponerent* verum est. In locis publicis iussi posuere imagines Neronis. Eux.

Othoni quibusdam diebus. Quibus diebus? et cur hoc ita *aspicitur*? Fortasse *Quinquatruum diebus*: quod scriptum initialibus modo literis fuit. Lips.

Cognoscendi pudore. Malim, *agnoscendi.* Lips. Sic e Flor. reposuit Pichena. Sic et ed. pr. Eux. Bud. *cognoscendi.* Idem *metu*, unde Rhen. *metu... pudore*, quod Lipsius alii-que recepere. Prius legebatur *metum... pudorem.* — * *Id agnoscendi* respuit J. Fr. Gron. Diat. in Statii Silvas. c. 1. p. 5.

Magna spe ad Moesiam irruerant.

ferociora successu et prædæ magis quam pugnae intenta. Igitur vagos et incuriosos tertia legio, adjunctis auxiliis, repente invasit. Apud Romanos omnia proelio apta: Sarmatæ, dispersi cupidine prædæ, aut graves onere sarcinarum, et lubrico itinerum adempta equorum pernicitate, velut vincti cædebantur. Namque mirum dictu, ut sit omnis Sarmatarum virtus velut extra ipsos: nihil ad pedestrem pugnam tam ignavum: ubi per turmas advenere, vix ulla acies obstiterit. Sed tum humido die et soluto gelu, neque conti, neque gladii, quos prælongos utraque manu regunt, usui, lapsantibus equis et cataphractarum pondere. Id principibus et nobilissimo cuique tegmen, ferreis laminis aut præduro corio con-

Ad Moesiam omnes scr. et edd. Post et ferocia edd. omnes ante Rhen. is (e Bud.) edidit ex. sic et Guelf. Similiter c. 77. pro et præsentis usu recte editum ex pr. usu. Sed post irruerant non debet esse punctum, sed minor distinctio, ut in Guelf. Sarmatæ irruerant, novem millia, et causæ irruptionis ferocia, ut ab initio, et successus superioris hie- mis. Paulo post omnes libri tertia legio, eamque in Moesia fuisse patet ex H. 2, 74. Savilius frustra conjicit tres legiones, quia tres legati consularia ornamenta accepisse dicuntur. Tot legiones in Moesia tum fuisse, verum est, vid. Suet. Vesp. c. 6. sed non omnes contra novem millia barbarorum cum auxiliis ductæ. Una legio cum suis auxiliis sufficiebat. Honos tamen cum legatis omnibus communicatus. Ern. Cod. Agr. et ferociora successu et. Hoc Bip. omissa priori copula recepere. Recte, ut puto, quos sequor. Ern. posuerat vulgatum ex ferocia et suc-

cessu. Contra Acid. jam emendarat ferocia ex succ. Sed comparativo simili modo utitur noster infra 4, 28.

Dispersi cupidine p., aut g. o. s. Sic edidit Freinsh. cum ante aut esset post dispersi. (Sic et in Bud.) J. Gronovius veterem ordinem restituit ac defendit. Ejus rationes mihi non satis faciunt, quas inspicat, qui volet. Freinshemium verum vidisse puto, cum J. F. Gronovio et aliis, qui ejus correctionem secuti sunt. Ern. Jam Acidalius rē aut ante graves locaverat.

Virtus velut extra ipsos. Nempe in pernicitate equorum, non in animo et corporis robore, ut hodie fere in tormentis bellicis. Videtur ductum a stoicis, qui negabant extrinsecus esse debere bene vivendi rationes. Ern.

Advenere. Heins. volebat adsi- luere, ut A. 2, 21, vel advolavere. Mox Agr. tegimen, ut l. hoc cit.

Præduro corio. Sic MSS. et edd.

sertum; ut adversus ictus impenetrabile, ita impetu hostium provolutis inhabile ad resurgendum: simul altitudine et mollitia nivis hauriebantur. Romanus miles facili lorica et missili pilo aut lanceis adsultans, ubi res posceret, levi gladio inermem Sarmatam, (neque enim defendi scuto mos est) cominus fodiebat: donec pauci, qui proelio superfuerant, paludibus abderentur. Ibi sævitia hiemis et vi vulnere absumpti. Postquam id Romæ compertum, M. Aponius, Moesiam obtinens, triumphali statua, Fulvius Aurelius et Julianus Titius ac Numisius Lupus, legati legionum, consularibus or-

113. *Ubi sævitia h. et vi v. a. Ubi sævitia hiemis et dolore vulnere absumpti* cod. Agr. non male. Forte etiam, *sævitia hiemis misere et vi vulnere absumpti, vel vi vulnere misere.*

omnes. Lipsius de Mil. Rom. 3, 6. conjecit *cornu*, quia sic nonnulli de Sarmatis tradidere, sed sine causa, ut recte judicat J. Gronovius. ERN. Cum Lipsio facit Fabrettus ad col. Traj. c. 4. p. 111.

R. miles facili lorica. MS. Flor. *facilis lorica.* Quod non adeo spernendum. Ryckius laudat ex nostro bene: *sagulo leves.* Facilis lorica est habilis sine pondere, non molesta gestanti militi. ERN.

Ibi sævitia, hic miseria. Mutilus locus, aut corruptus. Mihi ex sententia videatur: *illi sævitia hiemis, hi miseria vulnere absumpti.* Junctum enim cum prioribus legenda. Et reliqui confugerunt, inquit, ad paludes: quorum alii frigoris vi, alii jam læsi, cum nemo curaret, misere tabe et pure vulnere perierunt. LIPS. Vetus lectio, etiam Guelf. et ed. pr. est, *ibi sævitia, hic misercordia vulnere.* Pro eo Rhen. dedit *miseria vulnere*: in quo miseria bene exprimit Græcorum *ταλαιπω-*

ρία. Quod nunc editur, est e correctione Mureti admodum verosimili, quam primus recepit Freinsb. Ryckius e suo cod. edidit, *ubi sævitia hiemis et dolore vulnere absumpti.* In Mureti correctione suspectum esse possit, quod terminationis *cordia* nulla ratio habetur. An fuit *et incuria vulnere*? cum curare vulnera non possent, inopia fomentum et remediorum. Et *incuriam* sicdici vel lexica docent. Cicer. Prov. Cons. c. 3. *militēs... incuria, fame, morbo, vastitate consumpti.* ERN. Mureto recte plaudunt Pichena et Acidalius. Ernesti conjectura placet Lallemando. In Bud. est *mia*.

M. Aponius. Cogn. *Saturninus.* Cf. infra 2, 85. et fragm. Fratrum Arval. ad c. 76. supra *Julianus Titius* 2, 85. *Tertius Jul.* inde Ryckio *Tertius Titius Julianus.* Legati legionum Vegetio 2, 9, *Præfecti legionum* dicuntur, agebant vices legati imp. in legione. Sed cf. not. ad c. 82.

namentis donantur : læto Othone et gloriam in se trahente, « tanquam et ipse felix bello, et suis ducibus suisque exercitibus rempublicam auxisset. »

LXXX. Parvo interim initio, unde nihil timebatur, orta seditio prope urbi excidio fuit. Septimam decimam cohortem, e colonia Ostiensi in urbem acciri Otho jussit : armandæ ejus cura Vario Crispino, tribuno e prætorianis, data. Is, quo magis vacuus, quietis castris, jussa exsequeretur, vehicula cohortis, incipiente nocte, onerari, aperto armamentario, jubet. Tempus in suspicionem; caussa in crimen; adfectatio quietis in tumultum evaluit : et visa inter temulentos arma cupidinem sui movere. Fremit miles, et tribunos centurionesque « proditiōis » arguit « tanquam familiæ senatorum ad perniciem Othonis armarentur : » pars ignari et vino

Septimam dec. cohortem. Plures Ostiæ cohortes, ut Puteolis, quæ numerarentur, ut legiones, et inde nomen acciperent. Male Phil. a Turre ad Inscr. M. Aquilii c. 4, hinc septimam decimam legionem facit, notatus a Burmanno ad Suet. Oth. c. 8. ubi et de dissidio Taciti et Suetonii in hac re agitur. ERN.

Colonia Ostiensi Scito, eam illic perpetuam stationem habuisse ex decreto Claudii. Suet. Claud. 25. *Puteolis et Ostiæ singulas cohortes, ad arcendos incendiōrum casus collocavit.* LRS. Præpositionem deleverat (cum Bud.) Rhenanus, reposuit Pichena e Flor. Est et in Guelf. (Agr.) ed. pr. ERN.

Quietis castris. Quia vigiliæ jam tunc constitutæ, et omnes in contuberniis, exceptis Vigiliis. LRS. Mox evaluit omnes libri, nec tentandum aliquid. Ed. pr. *affectio*, omissa.

media syllaba. ERN. *Evalescere* sic quoque A. 14, 58. Male ergo Ursinus *evadit*.

Visa inter tem. arma. Is affectus Homero exprimitur, in Odyssæa π, 292. ubi Ulysses Telemachum monet amovenda arma a prociis, et causam dat :

Μήπως οἰνωθέντες, ἴσιν στήσαντες
ἐν ἡμῖν,
ἄλλήλους πρόσονται.

Et causam causam v. 294 :

..... Αὐτὸς γὰρ ἐφίλλεται ἀνδρᾶ
σίδυρος.

LRS. *Familias senatorum* de servis intelligendos, tironum causam monemus. ERN.

Pars ignari et vino graves. Primum hæc non divellenda a præcedentibus erant majore interpunctione, quibuscum coherent. Itaque minorem fecimus, qualis in MS. Guelf. Sed idem codex edd. Put. Ber. *igna-*

graves : pessimus quisque in occasionem prædaram : vulgus, ut mos est, cujuscunque motus novi cupidum : et obsequia meliorum nox abstulerat. Resistentem seditioni tribunum et severissimos centurionum obtruncant; rapta arma, nudati gladii, insidentes equis urbem ac palatium petunt.

LXXXI. Erat Othoni celebre convivium, primoribus feminis virisque : qui trepidi, fortuitusne militum furor, an dolus imperatoris, manere ac deprehendi, an fugere ac dispergi, periculosius foret; modo constantiam simulare, modo formidine detegi, simul Othonis vultum intueri : utque evenit, inclinatis ad suspicionem mentibus, cum timeret Otho, timebatur. Sed haud secus discrimine senatus, quam suo territus, et præfectos prætorii ad mitigandas militum iras statim miserat, et « abire propere omnes e convivio » jussit. Tum vero passim magistratus, projectis insignibus, vitata comitum et servorum frequentia, senes feminaeque, per

114. *Insidentes equis. Rectius erit insilientes. Ovid. Fast. 2, 735, Nox superest tollamur equis urbemque petamus. Paulo ante etiam forte, severissimum mox centurionum.*

vi, male. Ed. pr. *ignari*, quod restituit Rhen. (e Bud.) Post cujuscunque recte reddidit Ryckius pro *cujusque* e Flor. Agr. edd. ante Rhen. (qui *cujusque* e Bud.) Consentit Guelf. ed. pr. Ean.

Vino graves. Quippe in cæna jam, aut potius a cæna. Ubi autem es, vetus disciplina? Sed vero hæc castra urbana et cum urbis vitiiis. Lirs.

Severissimum centurionum. Vatic. *severissimos.* Et Plut. c. 3. *ἰκαρόν-ταρρας δὺς* interfectos scribit. Noster tamen etiam infra c. 83. de uno tantum : *Unus alterve perditus ac te-*

mulentus, centurionis ac tribuni sanguine manus imbuet? Itaque placeat magis hic legi, et *severissimum centurionem*, ut proprium nomen expresserit interfecti. Aut certe in altero Taciti loco *centurionum ac tribuni*, scribendum erit. Lirs. *Severissimos centurionum* etiam Flor. Guelf. ed. pr. ceteræque ante Rhen. (qui sic etiam e Bud.) idque restituit Pichena. Consentiant Suet. et Plut. Ean.

Modo constantiam etc. Modo abest a MS. Oxon. Vid. ad 3, 83. et Gron. fil. ad h. l. Ean. Bud. habet.

tenebras, diversa urbis itinera, rari domos, plurimi amicorum tecta, et, ut cuique humillimus cliens, incertas latebras petivere.

LXXXII. Militum impetus ne foribus quidem palatii coercitus, quo minus convivium irrumperent, « ostendi sibi Othonem » expostulantes : vulnerato Julio Martiale, tribuno, et Vitellio Saturnino, præfecto legionis, dum ruentibus obsistant. Undique arma et minæ, modo in centuriones tribunosque, modo in senatum universum : lymphatis cæco pavore animis, et, quia neminem unum destinare iræ poterant, licentiam in omnes poscentibus : donec Otho, contra decus imperii, thoro insistens, precibus et lacrymis ægre cohibuit : redieruntque in castra invitati, neque innocentes. Postera die, velut capta urbe, clausæ domus : rarus per vias populus ; moesta plebs ; dejecti in terram milites

Præfecto legionis. Apud Tacitum nuspian præfectos leg. occurrere, yore monet Savilius. At septe occurrunt in inscriptionibus antiquis apud Gruterum et alios : estque de his caput ap. Vegetium 2, 9. At non negandum, hunc unum locum esse in antiquioribus, ubi id nomen occurrat. Sunt, qui tribunum intelligant. Male. Nam diserte h. l. a tribuno distinguitur. E Vegetii loco patet, fuisse eundem, qui alias *legatus legionis* vocatur a Tacito et Suetonio. Nam medius est inter legatos imperatoris, qui pluribus legionibus præsunt, et tribunos, qui ei cum centurionibus ceterisque militibus subesse dicuntur a Vegetio. Et, quæ legato legionis tribuuntur apud nostrum A. 1, 44. ut iudicium exerceat et penas reorum militum, idem tribuitur præfecto legionis ap.

Vegetium l. c. Sed cum Taciti ætate, atque aliquandiu post *legati legionis* nomen manserit, ut patet e Suetonio et aliis, suspicio esse potest, *præfectum legionis* deberi librario, qui nomen recentias et notius substituit, sive, cum notatum esset interlineari glossa, aut in margine eundem esse, qui præfectus legionis dicatur, id verbum in textum deinde venisse. Antiquissimam hujus honoris mentionem ego quidem reperi in inser. ap. Gruter. p. 465. 2. quæ ad M. Aurelii Antonini tempora pertinet. De præfectis legionum egit Pancirollus ad Notit. Dign. Imp. c. 36. p. m. 64. Sed parum accurate, ut et Stewechius ad Veget. l. c. Fortasse verum est *præf. legioni*, ut ap. Suet. Tit. 4. *legioni præpositus* : ubi etiam genitivus in MS. Memm. ut non sit nomen honoris ac muneris unitatum. Eran.

vultus, ac plus tristitiæ, quam poenitentiæ. Manipulatum allocuti sunt Licinius Proculus et Plotius Firmus, præfecti, ex suo quisque ingenio mitius aut horridius. Finis sermonis in eo, ut quina millia numum singulis militibus numerarentur. Tum Otho ingredi castra ausus: atque illum tribuni centurionesque circumstant, abjectis militiæ insignibus, « otium et salutem » flagitantes. Sensit invidiam miles, et compositus in obsequium, « auctores seditionis ad supplicium » ultro postulabat.

LXXXIII. Otho, quamquam turbidis rebus et diversis militum animis, cum optimus quisque « remedium præsentis licentiæ » posceret; vulgus et plures, seditionibus et ambizioso imperio læti, per turbas et raptus facilius ad civile bellum impellerentur: simul reputans, non posse principatum, scelere quæsitum, subita modestia et prisca gravitate retineri: sed discrimine urbis, et periculo senatus anxius, postremo ita disseruit: « Neque ut adfectus vestros in amorem mei accenderem, commilitones, neque ut animum ad virtutem cohortarer, (utraque enim egregie supersunt) sed veni

Abjectis militiæ insignibus. H. e. pugione et vitæ. De vitæ A. 1, 23. traditur. ERN.

Otho quamquam. Frustra in verbo quamquam hæret Freinshemius, quod omnes libri exhibent, nec abesse potest. Consequens est: *sed* (pro tamen) anxius discrimine urbis, tandem orationem habuit sequentem. ERN. Freinsh. legendum putabat quoque.

Ambizioso imperio læti. H. e. in quo princeps ambitione uteretur, quæ est in captanda militum vulgique

benevolentia et gratia. Sueton. Aug. c. 42. *ut salubrem magis, quam ambizioso principem scires.* Mox *subita modestia* est studium et cura legum disciplinæ servandæ, ejusque adeo exactio, qua statim ab initio uteretur, sive repente et præter opinionem hominum. Sic *subita benignitas* apud Phædrum 1, 23. ubi v. Burm. ERN. Et *subita largitas* ap. Ter. Ad. 5. 9, 28.

Ut animum ad. Bud. *ut ad animum.* Sic et Agr. a 1. m. Id Rhén. exponit *ad fortitudinem.*

postulaturus a vobis temperamentum vestræ fortitudinis, et erga me modum caritatis. Tumultus proximi initium, non cupiditate vel odio, quæ multos exercitus in discordiam egere, ac ne detrectatione quidem aut formidine periculorum : nimia pietas vestra, acrius quam consideratius, excitavit. Nam sæpe honestas rerum caussas, ni iudicium adhibeas, perniciosi exitus consequuntur. Imus ad bellum : num omnes nuntios palam audiri, omnia consilia cunctis præsentibus tractari, ratio rerum aut occasionum velocitas patitur? tam nescire quædam milites, quam scire, oportet. Ita se ducum auctoritas, sic rigor disciplinæ habet, ut multa etiam centuriones tribunosque tantum juberi expediat.

115. *Imus ad bellum. Forte cur ruimus ad bellum. Mox c. 84, in exitum ruamus. Seneca de Ira 3, 42, Quid ruimus in pugnam? quid certamina nobis arcessimus? Possis et, cur deficiamus ad bellum?*

Tumultus proximi initium etc. Etsi possum aliquam verborum structuram reperire : tamen durior est, quam ut nihil vitii esse putem. *Nimiam pietas vestra acrius quam consideratius excitavit initium tumultus proximi.* Bene. Sed cetera : *non cupiditate vel odio etc.* huic sententiæ sive nimis pietati non conveniunt. Igitur feci colon post *periculorum*, ut (voluit Acidal. et) est in ed. pr. quæ etiam habet *sed nimia pietas* : quod tamen non probo, sed sine illo *sed* efficaciorum orationem credo. Sed ita *initium tum. prox.* non habet verbum, ad quod referatur. Ei incommodo duobus modis mederi licet; vel, ut post *periculorum* excidias dicamus *ortum*, (hoc placet Lallemando) aut ante *cupiditate* præpositionem *a*, quæ ante istam litteram sæpe excidit in libris, intelligamusque *est*; vel ut e sequente verbo

ἀπὸ τοιούτῳ intelligamus *excitatum est* : quod fortasse lenius videbitur. Ceterum *cupiditate* est etiam in Guelf. (et Bud.) quod e Flor. lectione *cupidite* dedit Pich. (ed. Put.) At (c. Agr.) edd. pr. Ber. (Rhen.) sqq. *cupidine*. Pro *detrectatione* cod. Guelf. ed. pr. *detractione*, ut in aliis libris. Videtur fuisse *detractione* : de qua scriptura vidl. Drakenb. ad Liv. 34, 15. et quos ibi laudat. Add. ad A. 11, 11. ERN. Bud. *detractione*.

Num omnes nuntios. Num edd. pr. Rhen. (c Bud.) seqq. MS. Guelf. a man. 2. Fuit ante *non*, ut in edd. Put. Ber. Illud melius puto. ERN. Freinsh. præferebat *non*.

Ut multa per centuriones. Liber Hispanus ut multa centuriones tribunosque, onissa vocula. Verissime. Nam ea Othonis mens est, ut velit quædam imperia centurionibus tan-

Si, ubi jubeantur, quærere singulis liceat, perente obsequio etiam imperium intercidit. An et illic nocte intempesta rapiuntur arma? unus alterve perditus ac temulentus (neque enim plures consternatione proxima insanisse crediderim) centurionis ac tribuni sanguine manus imbuet? imperatoris sui tentorium irrumpet?»

LXXXIV. « Vos quidem istud pro me : sed in discursu ac tenebris et rerum omnium confusione patefieri occasio etiam adversus me potest. Si Vitellio et satellitibus ejus eligendi facultas detur, quem nobis animum, quas mentes imprecantur, quid aliud, quam seditionem et discordiam, optabunt? ne miles centurioni, ne centurio tribuno, obsequatur : hinc confusi, pedites equitesque, in exitium ruamus. Parendo potius, commili-

116. *Intercidit. Lego interoidet.* — 117. *Perditus ac temulentus.* Perditus stetit apud Martialem 3, 82. pro ebrio. Nil igitur mutemus. — 118. *Manus imbuet. Imbuant bene eod. Agr. tum et paullo post scribe irrumpent.*

tum tribunisque indicari : non in milites spargi. Flor. liber habet, *multa etiam centuriones* : optime. Lirs. Florentino congruunt MSS. (Bud.) Agr. Guelf. edd. pr. Put. Ber. At Rhen. (cum Bud.) omisit *etiam*, quod restituit Pichena. Lipsius fluctuavit. Sed tamen et ultima ed. Rhenanum sequitur. ERN. Receptam lectionem tuentur Acid. et Gruterus.

Si ubi jubeantur. MSS. Flor. (Reg. Gall.) Guelf. a m. s. ed. pr. *sicubi*. Ryckius e cod. Agr. dedit *si cur*. ERN. Bud. *si ubi*.

Perditus ac temulentus. Puto, *percutus*. Nam ad instinctum quemdam et insaniam (ita statim) refert. Lirs. Bud. *alterne*, loco *toti alterve*.

Vos quidem istud pro me. Sc. *foeistis*. *Istud* MSS. Flor. (Bud.) Guelf. Agr. vet. edd. ante Rhenanum. Recte

restituit Ryckius. At Rhen. dedit *istuc*. sc. *irrupistis*. ERN. In Rhen. editione potius operarum vitio legi *istuc* putarim; nihil enim notavit.

Si Vitellio et satellitibus ejus. Hæc ipsa movendi ratio ab hostium affectu et voto, usurpata decenter Homero : Iliad. α, 255.

Ἡ καὶ γὰρ θύσαι Πρίαμος, Πρίαμοις
τε παῖδες,

Ἄλλοι τε Τρώες μίγα καὶ κεχα-
ροῖατο θυμῷ,

Εἰ σφῶν τάδε πάντα πυθόιατο
μαρναμένοιιν.

Et cur non ab illo uberi eloquentiæ et sapientiæ fonte sit hic rivus? Lirs.

Nobis. Rhen. malit *vobis*, sed non necesse. Oratorio artificio utitur princeps.

Parendo potius. Hic et aliis locis in hac oratione Tacitus ob oculos

tones, quam imperia ducum sciscitando, res militares continentur : et fortissimus in ipso discrimine exercitus est, qui ante discrimen quietissimus. Vobis arma et animus sit : mihi consilium et virtutis vestrae regimen relinquite. Paucorum culpa fuit, duorum poena erit. Ceteri abolete memoriam foedissimae noctis : nec illas adversus senatum voces ullus unquam exercitus audiat. Caput imperii, et decora omnium provinciarum, ad poenam vocare, non hercle illi, quos cum maxime Vitellius in nos ciet, Germani audeant. Ulli ne Italiae

habuit orationem Paulli ad milites ap. Liv. 44, 34. ERM.

Fortissimus in ipso discrimine. Verissima gnomo, quae veteri Graecorum dicto firmatur apud Eustathium, Θρασύς πρὸ ἔργου, ἐκ πολλοῦ κακίης. Aristoteles etiam apte in Nicom. 3, 10, Καὶ οἱ μὴ θρασεῖς, προσηυχέμενοι, πρὸ τῶν κινδύνων κινδυνεύουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ ἀφίστανται· οἱ δὲ ἀνδρείοι, ἐν τοῖς ἔργοις ὀξείε, πρότερον δὲ ἡσύχοι. Quem locum, nihil absurdum, Tacitum adspexisse et expressisse. Sed et Homerus Graecos semper quietos et tacitos facit ante pugnam : Iliad. γ, 8.

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μέντα πνέοντες Ἀχαιοί.

Iliad. δ, 429.

— Οἱ δ' ἄλλοι ἀπὸν ἴσαν, (οὐδὲ καὶ Φαίης

τόσσον λαὸν ἵπποθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐτῶν)

Σιγῇ συνιδόντες συμάντορας.

Talis et Livianus Manlius, qui nulla voce aut minis in Gallum ibat γ, 10. *sed pectus, animorum iræque tacitæ plenum, omnem ferociam in discrimen ipsum certaminis distulerat.* LIPS.

Nec illas. Sic ed. pr. nisi quod vitiose *ullas* pro *illas*, Rhenanus seqq. Contra *ne illas* MS. Guelf.

edd. ceteræ ante Rhen. Illud melius. Coniunctum est enim cum antecedentibus. ERM. Rhen. e Bud. *nec illas.*

Vitellius in nos ciet. Locum ab eliis foede interpolatam e Vaticano restitui, religiose servata ejus scriptura : nisi quod *audeant* feci, ex *audiant*. Ne Germani quidem, inquit, illi barbari, quos nunc Vitellius in nos concitat, audeant ad poenam amplissimum ordinem deposcere : nedum vos romana soboles. Non etiam spreverim scribere cum Hispano codice, *quis cum maxime* : id est, quis comitatus maxime Vitellius in nos movet. LIPS. Lipsii correctionem firmat Flor. Guelf. Ante Lipsium erat *quibus et audiant.* (Sic et Bud.) Ed. pr. corruptius *nec illos, quibus cum maxime.* Ignosci et Germani audiant. Mox *deposcerent* MSS. Flor. Bud. Guelf. ed. pr. Rhen. sqq. At Puteol. Ber. *reposcerent.* Illud verum est, et verbum proprium in hac re. Rhenanus malit *deposcent.* Frustra : sensus est : si vos vere Romani essetis, an deposceretis etc. ERM. Teste Jac. Gronov. Flor. habet *depoposcerint.* Bud. *deposcerent.* Istud recepit Gron.

alumni, et romana vere juvenus, ad sanguinem et cædem deposcerent ordinem, cujus splendore et gloria sordes et obscuritatem Vitellianarum partium præstringimus? Nationes aliquas occupavit Vitellius, imaginem quandam exercitus habet: senatus nobiscum est. Sic fit, ut hinc respublica, inde hostes reipublicæ constiterint. Quid? vos pulcherrimam hanc urbem domibus et tectis et congestu lapidum stare creditis? Muta ista et inanima intercideret ac reparari promiscua sunt: æternitas rerum, et pax gentium, et mea cum vestra salus incolumitate senatus firmatur. Hunc auspicato a parente et conditore urbis nostræ institutum, et a regibus usque ad principes continuum et immortalem, sicut a majoribus accepimus, sic posteris tradamus. Nam, ut ex vobis senatores, ita ex senatoribus principes nascuntur.»

LXXXV. Ea oratio ad perstringendos mulcendosque

119. *Reparari promiscua sunt.* Sic MSS. forte tamen *promiscue assolent.*

Vitellianarum partium perstringimus. Lege *præstringimus*. I. e. hebetamus, obumbramus. At recte mox: *perstringendos mulcendosque animos.* Hoc enim quod Persius 1, 107. *mordaci radere vero.* GRON. Verissime. ERN. Bud. *perstringimus.* Verum cum Gron. omnes interpretes consentiunt, legendum *præstringimus*. Quidni ergo recipiamus?

Domibus et tectis. Tale Augustus in Dione, oratione ad populum 56, 5, *Ἀνθρώποι γὰρ που πόλις ἐστίν, οὐκ οἰκίας, οὐδὲ στοιαι, οὐδ' ἀγοραὶ ἀνδρῶν κιναι.* LIPS. Camillus apud Liv. 5, 54, *Adeo in superficie tignisque caritus nobis patriæ pendet?* ERN.

Promiscue possunt. Bud. (et Agr.) codex, *promiscua sunt*: itemque

Flor. in quo *promiscua sunt.* Quod hellenismo quodam retineri posse, immo debere, assentior Rhenano. Sed velim amplius, *inanima*, rescribi, paullo ante. LIPS. Firmat *promiscua sunt* ed. pr. recepit Freinsh. cum altero *inanima* pro *inania*. ERN. Quod ad Flor. lectionem, notat Pichena, in quibusdam codicibus antiquis semper legi *promiscus*, *a, um*. Apud Plautum quoque et Gellium passim sic. *Muta atque inanima* simili modo jungit Cic. in Verr. 5, 67.

Æternitas rerum. Intellige rempublicam romanam. *Pax* MS. Guelf. (Bud.) ed. pr. Rhen. sqq. *Pars* Puteol. Beroald. vitiose. ERN.

Et oratio. Guelf. a m. pr. Rhen. (e Bud.) sqq. At edd. ante Rhen. omnes, MS. Agr. ea, ut Mureto pla-

militum animos, et severitatis modus (neque enim in plures, quam in duos animadverti jusserat) grate accepta, compositique ad præsens, qui coerceri non poterant. Non tamen quies urbi redierat: strepitus telorum et facies belli erat: militibus, ut nihil in commune turbantibus, ita sparsis per domos, occulto habitu, et maligna cura in omnes, quos nobilitas aut opes aut aliqua insignis claritudo rumoribus objecerat. Vitellianos quoque milites venisse in urbem ad studia partium noscenda, plerique credebant. Unde plena omnia suspicionum, et vix secreta domuum sine formidine: sed plurimum trepidationis in publico. Ut quemque nuntium fama attulisset, animum vultumque conversi, ne

120. *Et facies belli erat.* F. hærebat vel terrebat. Possis et *facies belli vera*, vel *similis*, nam erat non est in MS. Agr. — 121. *Ad studia partium noscenda.* An dinoscenda? — 122. *Animum vultumque conversi.* MSS. animo etiam Agr. et edd. vetustæ. Forte *animos eo vultumque conversi*.

cuit. EAX. Brot. et Bip. recte recipere, restitui et ipse.

Nontamen quies urbis. Lectionem hanc et distinctionem a libris priscis non potui, quin anteferrem vulgatæ, aut conjecturis aliorum parum firmis. Lirs. Sic et Guelf. (Bud.) edd. ante Rhen. omnes. Hic (ex ingenio) edidit: *non tamen quies urbi. Sed erat str. t.* et sic editum usque ad Lipsium. Item et pro erat, quod exhibet etiam Flor. (et Bud.) exprimitque etiam J. Gron. EAX.

Militibus sparsis per domos. Turbarunt me verba, quæ jam capio. Significat enim, milites in plebeia aut pacata veste, sine gladiis, domos perlustrasse, sermones excepisse adversus principem, aut statum præsentem. Arrianus eum morem mihi suggerit Diss. Epicteti 4, 13, Οὕτω καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐν Ῥώμῃ οἱ

προπαιτῆς λαμβάνονται. Παρακλή-
δικί σοι στρατιώτης ἐν σχήματι ἰδιω-
τικῷ, καὶ ἀρξάμενος κακῶς λέγειν τὸν
Καίσαρα, εἶτα σὺ ὅσπερ ἰνίσχυρος
παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῆς πίστεως τὸ αὐ-
τὸν τῆς λοιδωρίας κατῆρχθαι, λέγεις
καὶ αὐτὸς ὅσα φρονεῖς. Εἶτα δεδούς,
ἀπάγῃ. Et hoc fine præsertim milites,
qui frumentarii dicti. De qua alias
Lirs.

Animo vultuque conversis. Bene Rhen. (e Bud.) *animum vultumque;* male *conversi*. Nam alterum prorsus postulat series orationis, in qua intelligitur verbum substantivum, quasi esset: *Sed plurimum trepidationis in publico erat conversis animum vultumque, ut quemque nuntium, fama attulisset.* GRON. *Animum vultumque* Guelf. a pr. manu, ed. pr. Ceteræ ante Rhen. *animo vultuque.* *Conversis* deinde omnes

diffidere dubiis ac parum gaudere prosperis viderentur. Coactō vero in curiam senatū, arduus rerum omnium modus, ne contumax silentium, ne suspecta libertas : et privato Othoni nuper, atque eadem dicenti, nota adulatio. Igitur versare sententias, et huc atque illuc torquere, « hostem et parricidam » Vitellium vocantes : providentissimus quisque vulgaribus conviciis; quidam vera probra jacere, in clamore tamen, et ubi plurimæ voces, aut tumultu verborum sibi ipsi obstrepentes.

LXXXVI. Prodigia insuper terrebant, diversis auctoribus vulgata. « In vestibulo Capitoliī omissas habenas bigæ, cui Victoria institerat : erupisse cella Junonis majorem humana speciem : statuam D. Julii in insula Tiberini amnis, sereno et immoto die, ab Occidente et in Orientem conversam : prolocutum in Etruria bovem : insolitos animalium partus : » et plura alia, rudibus sæculis etiam

123. *Aut tumultu verborum.* Excidit *quod vice. vice aut tumultu* per vices aut tumultuario clamore et confuso. Supra c. 72, *vice impunitatis.* Excidit et in Suetonii Galba 6, ubi lego *Germanici vice.* Dicta *factave alicujus vice legis* observare noster Ann. 4, 37. Hist. 3, 71, *nisi status in ipso aditu muri vice objecisset.* De vicibus militaribus supra locus emendatus.

scripti et editi præter Flor. qui habet *conversi*, ut edidit Rhenanus (e Bud.) : quod plane cum J. Gronovio probō. Nova autem est sententia, ut idem vidit. Deinde pro ac Ursinus et Acidalius malebant *aut.* E.R.N. Ryck. præfert *conversis.*

Atque eadem dicenti, nota adulatio. E. Vatic. ita restituimus, voce una addita, et altera mutata. Difficilis, inquit, in senatu rerum omnium modus. Taceres? silentium pro contumacia caset. Diceres libere et censes? invisa libertas. Ad gratiam loquerere? non faceres fidem : quia privatus nuper Otho, peritus harum artium et iisdem adulationibus exer-

citas. Lips. Ante erat *eadem dicendi adulatio.* ed. pr. *dicenda.* Quod Lipsius dedit, est et in Flor. (et Agr.) E.R.N. Bud. male *eadem dicendi nata.*

Aut tumultu verborum. MSS. Guelf. Agr. ed. pr. *tumultus.* Male : sua ipsorum vociferatione sibi obstrepabant, non aliena. E.R.N. Bud. et edd. Puteol. Ber. Rhen. *tumultu.* Grotius volebat *aucto tumultu.*

Sereno et immoto die. Abest *die* a MSS. Ox. Bud. Guelf. ubi man. sec. addidit. Sed habent ceteri libri scripti et editi omnes. Nec video, quare delegeri Muretus et J. Gron. aut pro eo cælo rescribi voluerit Rhenanus. E.R.N.

in pace observata, quæ nunc tantum in metu audiuntur. Sed præcipuus, et cum præsentī exitio, etiā futuri pavor, subita inundatione Tiberis: qui immenso auctu, proruto ponte sublicio, ac strage obstantis molis refluxus, non modo jacentia et plana urbis loca, sed secūra ejusmodi casuum implevit. Rapti e publico plerique, plures in tabernis et cubilibus intercepti. Fames in vulgus, inopia quæstus, et penuria alimentorum: corrupta stagnantibus aquis insularum fundamenta, dein, remeante flumine, dilapsa. Utque primum vacuus a periculo animus fuit, id ipsum, quod paranti expeditionem Othoni, campus Martius, et via Flaminia, iter belli esset obstructum a fortuitis vel naturalibus caussis, in prodigium et omen imminentium cladum vertebatur.

LXXXVII. Otho, lustrata urbe, et expensis belli consiliis, quando Peninæ Cotticæque Alpes, et ceteri Galliarum aditus Vitellianis exercitibus claudebantur, Narbo-

124. *Prorupto ponte. An prorupto? proruto Gron. Vide, quæ ad Cæsarem adnotamus*

Tantum in metu audiuntur. Quippe hoc ingenium vulgi, tunc converti ad religiones et monstra observare aut fingere. Claudianus apposite, De Bello Getico 227: *Utque est ingenioque loquax, et plurima fingi Permittens credique timor: nunc somnia vulgo Narrari, tunc monstra deum, monitusque sinistri.* Propiusque ad Tacitum 239: *Et si quod fortasse quies neglexerat omen, Addit cura novis.* LRS.

Etiā futuri pavor. Is enim, ut ait Plinius 3, 5, (9) *vates quodammodo intelligitur ac monitor, auctus semper religiosus.* LRS.

Prorupto ponte sublicio. Sine dubio Tacitus scripsit, *proruto.* GRON.

Verissime. Nec prorupto in tali evidentia ferendam. Mox et cubilibus etiā Flor. Guelf. (Bud.) Male edd. ante Rhen. ex. ERN. Davies ad Cæs. B. G. 3, 26. tueretur si prorupto, ut 15, 40.

Ejusmodi. Sic Flor. Bud. Agr. Recepit et J. Gron.

Corrupta. Ante hanc phrasin majorem distinctionem bene locavit Pichena.

Id ipsum quod etc. Omnes libri præter Bud.... quod. Othoni, quod ab eodem abest, etiā in Guelf. est a man. sec. ERN.

In prodigium et omen. Bud. in omen.

Lustrata urbe. Vid. ad A. 13, 24. ERN.

nensem Galliam aggredi statuit; classe valida et partibus fida, quod reliquos cæsorum ad pontem Milvium, et sævitia Galbæ in custodiam habitos, in numeros legionis composuerat; facta et ceteris spe honorationis in posterum militiæ. Addidit classi urbanas cohortes, et plerosque e prætorianis, vires et robur exercitus, atque ipsis ducibus consilium et custodes. Summa expeditionis Antonio Novello, Suedio Clementi, primipilaribus, Æmilio Paçensi, cui ademptum a Galba tribunatum reddiderat, permissa. Curam navium Oscanus libertus retinebat, ad observandam honestiorum fidem comitatus. Peditum

125. *Quod reliquos Cæsarum.* Nil mutandum. Vide nos ad Claudianum.

Reliquos cæsorum. Freinshemius malebat *reliquias*: quod non necessarium puto. *Cæsorum*, in Guelf. a manu sec. correctum *Cæsarum*, est in ed. pr. item in marg. pro var. lect. *ad pontem Æmilium*. Mox in *custodiam* omnes, præter MS. Agr. qui habet in *custodia*, ut Rhenanus voluit. Sed illud quoque rectum. ERN. Bud. male *cesarum ad p. milvinum*. Sed mox in *custodiam*. Cf. Vossius de Construct. c. 65.

In numerum legionis. Hispanus codex *numero*: romana editio et Flor. (cod. et Agr.) *numeros*. Quod rectum hic est; intelligendique numeri militares, de quibus jam prædixi. LIPS. Florentinus intelligendus non antiquior ille, qui hic folio defectus est, sed alius a Pichena inspectus. *Numeros* etiam ed. pr. *Numero* Guelf. (Bud.) et edd. vett. Lipsius edidit *numerus*, etiam in sexta et ultima recensione. *Numeros* recepit Pichena. Sunt cohortes. ERN. Cf. not. supra ad c. 6. tum et Agr. 18 et 32. Unde Ryck. et A. 2, 80. emendandum putat.

Facta et ceteris spes. Suspicio autorem scripsisse: *composuerat, facta et ceteris spe honorationis in posterum militiæ*. Sic l. 3, 9: in *Vitellium ut inimicum rescribere, facta tribunis et centurionibus retinendi, quæ Vitellius indulsisset, spe*. GRON. Sic correxerat et vir doctus in Gryphiana. *Ceteris* MS. (Bud. Agr. et) Pichenæ, ed. pr. quæ et honoratæ habet. Alii edd. et scr. *reliquis*. ERN.

Plerosque. I. e. nonnullos vel multos, ut ap. Quintil. 6, 4, 7. Cf. Ryck.

Vires et robur. A conjectura nostra est. Libri enim omnes *e prætorianis viris, ut robur exercitus*. Parum apte. LIPS.

Invitatus. Vox *invitatus*, suspecta. Quidam libri (Agric. et Reg. Lall.) *imitatus*, alii *immutatus*. Faernus, *invitatus*. LIPS. Nihil ineptius *invitatus*, nisi forte ipsæ illius verbi defensionibus. Hoc adfirmare proclive est: sed non tam facilis medicina. Suspiciabar tamen, *comitatus*, vel *minister datus*. Adde Observ. 2, 20.

equitumque copiis Suetonius Paullinus, Marius Celsus, Annius Gallus, rectores destinati. Sed plurima fides Licinio Proculo, prætorii præfecto : is urbanæ militiæ impiger, bellorum insolens, auctoritatem Paulini, vigorem Celsi, maturitatem Galli, ut cuique erat, criminando, quod facillimum factu est, pravus et calidus, bonos et modestos anteibat.

LXXXVIII. Sepositus per eos dies Cornelius Dolabella in coloniam Aquinatem, neque arta custodia, neque obscura : nullum ob crimen, sed vetusto nomine et propinquitate Galbæ monstratus. Multos e magistratibus, magnam consularium partem, Otho, non participes aut ministros bello, sed comitum specie, secum expedire jubet : in quis et L. Vitellium, eodem quo ceteros cultu, nec ut imperatoris fratrem, nec ut hostis.

GRON. Grævio in ep. ad Heins. et Ryckio placebat *incitatus*, quod non melius *q̃p̃ invitatus*. Nec placent Gronovianæ conjecturæ, aut Heinsiana, ep. ad Græv. in Syll. t. 4, p. 173, *imputatus* : quasi etiam beneficium esset, quæ contumelia erat. Usitatum alias verbum est *impositus*. ERN. Flor. habet *innuatus*. Inde Pich. conjiciebat *immixtus*, quasi inter duces additus. Boxh. tuetur vulg. *invitatus*. Muretus et Gruterus deleri vocem jubent ; quod mihi satis arridet. Heinssii *imputatus* rejicit Grævius l. c. p. 187. Bud. *invitatus*. Dum quid melius, recipio cum Bip. Gronovii *comitatus*.

Rectores destinati. Liber Covarruvæ (et Bud.) *rectores constituti*. Utrumque spurium : et sententia sine eo constat. LIPS.

Corn. Dolabella. Suet. Galba 12. *Cneium* dicit.

Propinquitate Galbæ. Quo vinculo, nescio : sed ipsi Galbæ suspectum Dolabellam de imperio, in Suetonii Galba 12. observo. Scribit et Plutarchus c. 23. cum de successore Galba deliberaret, *amicos partim Dolabellæ, plures Othoni studuisse*. Non ergo mirum, Othoni nunc suspectum et a Vitellio mox interfectum. LIPS. Cf. H. 2, 63.

Secum expedire. L. e. in bellum ire, ad bellum se accingere, ut supra c. 10. dictum. Mox *mota cura* reddidit Freinshemius, quod est in Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc. At ed. pr. Rhen. seqq. *mota urbis cura*. Dedi deinde *et abdere* e Guelf. edd. vett. pro *ac addere*, quod recentiores male obtinet. ERN. Bud. et inde Rhen. *mota urbis cura*. (non *cura* ut Agr. et Reg. Lall.) Mox Bud. *abdere*. Tum *estate invalidi*, ast Agr. *invalida*.

Igitur mota urbis cura : nullus ordo metu aut periculo vacuus. Primores senatus ætate invalidi et longa pace desides ; segnis et oblita bellorum nobilitas ; ignarus militiæ eques : quanto magis occultare et abdere pavorem nitebantur , manifestius pavidi. Nec deerant e contrario , qui ambitione stolidi , conspicua arma , insignes equos , quidam luxuriosos adparatus conviviorum et irritamenta libidinum , ut instrumenta belli , mercarentur. Sapientibus quietis et reipublicæ cura : levissimus quisque et futuri improvidus , spe vana tumens : multi afflictæ fide in pace , ac turbatis rebus alacres , et per incerta tutissimi.

LXXXIX. Sed vulgus , et magnitudine nimia communium curarum expers populus , sentire paullatim belli mala , conversa in militum usum omni pecunia , intentis alimentorum pretiis : quæ , motu Vindicis , haud perinde plebem adtriverant , secuta tum urbe et provin-

126. *Igitur mota urbis cura. Logo amota Flavio Sabino.*

Sapientibus quietis et reip. cura. Et edd. pr. Rhen. (e Bud.) seqq. omnes. Ceteræ a *reip. cura* et Guelf. Possis conjicere *quies a reip. cura*. I. e. abstinebant se a republica ; sed vulgatum verum puto. Sic in fine libri quies urbis et imperii cura conjunguntur. ERN.

Multis afflictæ fides in pace. Quis crederet , optimum Rhenanum tam diu impune laturum fuisse hanc mendam ? Mutat olim editum , quod , etiamsi , ut ille voluit , omnes libri præferrent , ipso orationis filo postulante restituendum foret ; et profecto sic conjeceram , antequam ex notis ejus didicissem , antea lectum ita fuisse. Quam bene , quæso , cohererent : *multis afflictæ fides , ac ala-*

cres et tutissimi ? Præsertim si conferas : *multi afflictæ fide , ac alacres et tutissimi.* Qua parte autem commodius , *multis afflictæ fides* , quam *multi afflictæ fide ?* An homo antiqua virute et fide , insolentius quam , homini antiqua virtus et fides ? Redde igitur Tacito multo rotundior sermone : *multi afflictæ fide in pace , ac turbatis rebus alacres , et per incerta tutissimi.* GRON. Sic sane et Guelf. et edd. Put. Ber. Alc. Quod Rhenanus dedit (e Bud.) tamen et in ed. pr. est et MS. Agr. *Magnitudine nimia* refer ad populum , qui in societatem curarum talium venire non potest propter multitudinem suam. ERN.

Et provinciali bello. Sic ed. pr.

ciali bello, quod inter legiones Galliasque velut exter-
num fuit. Nam, ex quo D. Augustus res Cæsarum com-
posuit, procul, et in unius sollicitudinem aut decus,
populus romanus bellaverat. Sub Tiberio et Caio, tan-
tum pacis adversa in rempublicam pertinuerunt. Scribo-
niani contra Claudium incepta simul audita et coercita.
Nero nuntiis magis et rumoribus, quam armis depulsus.
Tum legiones classesque, et, quod raro alias, præto-
rianus urbanusque miles in aciem deducti: Oriens Oc-
cidensque et quidquid utrimque virium est, a tergo:
si ducibus aliis bellatum foret, longo bello materia.
Fuere, qui proficiscenti Othoni moras « religionemque
nondum conditorum ancilium, » adferrent. Adspersus

127. *Pacis adversa pertinuerunt. Adversa in rep. pertinuerunt.* MS. Flor. reip. Recte.
Hoc est *pacem reip. adversam*. Et sic codd. Lipsiani. — 128. *Et quicquid utrimque,*
Malo *et utrimque quicquid*: alibi, *nec multum virium a tergo*.

Rhen. (e Bud.) seqq. omnes. At
MS. Guelf. (Agr. edd. Puteol. Be-
roaldi a prov. bello. ERN.

Pacis adversa pertinuerunt. Fallor,
aut hoc rectum: etsi a mente tan-
tum nostra, sine libris. Nam illi om-
nes (in his Bud.) voce auctiores,
adversa reip. pertinuerunt, quam nos
tamen superasse censemus, immo
sententiam perdere. LIPS. Nihil ad-
huc melius Lipsiana correctione vidi;
nec ei præferam, quod mihi in men-
tem aliquando venit, ob consensum
librorum in *reipubl.* verbo: *pacis*
adversa remp. perdidit. ERN. Agr.
in republica pertinuerunt. Cod. a Pi-
chena cit. habet *r. p. pertinuerunt*. Ar-
ripiunt hoc Bip. et exponunt: *per*
rempublicam pertinuerunt, i. e., perma-
narunt, quæ vis verbi frequens apud
Cic. aliosque. Hoc ut admodum proba-
bile mihi videtur, ita præpositio-

nem cod. Agr. non incassum adesse
puto, lego *in rempublicam perti-
nuerunt*. Bud. habet *r. p. partinuerunt*.

Scriboniani. Dalmatiz legati. Sue-
ton. Claud. c. 13. ERN.

A tergo. Distinxi ab antecedenti-
bus, ut factum in Guelf. et Acida-
lias voluit. Oriens cum viribus suis
a tergo Othonis, occidens Vitellii.
ERN.

Si ducibus aliis. Sic MS. Pichensæ,
edd. pr. Pichensæ, seqq. et sic voluit
Rhenanus (ex ingenio). Alii libri *sub*
ducibus aliis si b. f. quod eodem red-
dit. Post Ryckius e MS. Agr. edidit
longa bello materia. ERN. Bud. *sub*
ducibus aliis bellatum foret; ubi si
deest.

Nondum conditorum ancilium.
Mitto te ad ea, quæ scripsi olim
Antiq. Lection. 5, 16. Quibus adtexi
velim Ovidii locum Fast. 3, 395,

est omnem cunctationem, ut Neroni quoque exitiosam : et Cæcina, jam Alpes transgressus, exstimulabat.

XC. Pridie idus martias, commendata patribus republica, reliquias Neronianarum sectionum, nondum in fiscum conversas, revocatis ab exsilio concessit : justissimum donum et in speciem magnificum, sed, festinata jam pridem exactione, usu sterile. Mox vocata concione, « majestatem urbis et consensum populi ac senatus pro se » adtollens, adversum Vitellianas partes modeste diseruit : « inscitiam potius legionum, quam audaciam, » increpans, nulla Vitellii mentione : sive ipsius ea moderatio, seu scriptor orationis, sibi metuens, contumeliis in Vitellium abstinuit : quando, ut in consiliis militiæ,

Arma movent pugnam : pugna est aliena maritis. Condita cum fuerint, aptius omen erit. Quibus versibus vult poeta, ne conjugium quidem dextro pede adiri, cum mota sunt ancilia, sed cum condita. Festus autem ostendit, etiam alios aliquot dies fuisse, quibus Romani tenuerint se ab armis : *Præliares dies*, inquit, quibus fas est hostem bello lacessere : erant enim quædam feriæ publicæ, quibus nefas erat id facere. LIPS. Ceterum ed. pr. addit *scutum et arma cœlestia*, idemque in MS. Guelf. additum a manu sec. in margine : quæ esse eglossa, quivis videt. Add. ad A. 16, 2. Post edidi cum Ryckio (ex Agr.) *aspernatus est*, quod habet etiam ed. pr. ERN. Quæ in margine Guelf. leguntur, in textu habet Bud. In antiquo calendario ad kal. mart. adscriptum est : *FESTVM MARTIS ET IVNONIS. ANCILIA FERVENTVRL*. In alio ex ævo Constantii occurrit VII. Idus. ARMA ANCILIA MOVENT. Ibidem prid. Idus ponuntur

MAMVRALIA, ultimus festi dies. Hoc nondum condita fuerunt ancilia, quum Otho profectionem moliretur. A dictis abludit Polybius, qui in exc. legat. c. 23. triginta dierum fuisse id festum Saliorum scribit. Qua de re vid. Gutberlethus de Saliis c. 15. Verbum substantivum post *adspersatus* non habet Bud.

Neronianarum sectionum. Vid. supra c. 20. Intelliguntur donationes Neronis revocandæ. ERN.

Festinata exactione. Nempe ab ipsis, qui fisco præerant : qui festinantes, et, ut in talibus, diffidentes, exegerant vel ante diem : pactione etiam aliqua, aut remissione. Itaque pro hac sententia, bene Flor. et quidam libri *festinata jampridem exactione* : addita significanter voce. LIPS. Habent et MS. Agr. ed. pr. ceteræque ante Rhenanum, qui id verbum ejecit (quia a Bud. abest). Recepere jam Ryckius et J. Gronovius. Mox edd. veteres et (Bud. ac) Guelf. *usu sterili*. ERN.

Suetonio Paullino et Mario Celso, ita in rebus urbanis Galerii Trachali ingenio Othonem uti credebatur. Et erant, qui genus ipsum orandi noscerent, crebro fori usu celebre, et ad implendas aures latum et sonans. Clamor vocesque vulgi, ex more adulandi, nimiae et falsae. Quasi dictatorem Caesarem, aut imperatorem Augustum prosequerentur, ita studiis votisque certabant: nec metu aut amore, sed ex libidine servitii, ut in familiis, privata cuique stimulatio et vile jam decus

129. Sed ex libidine servitii. Servili malim.

Galerii Trachali. De eo dictum in Dial. de Oratoribus. Mox *Othonem* insititium putat Acidalius. Non male. Item ab ed. pr. post abest *populi ante aures*, recte. Si Romana prima ab illa diversa est, consentit. V. Gruterus. Itaque deleui. EAM. De Trachalo v. Quintil. 10, 1, 119. 12, 5, 5. 12, 10, 11. Consul fuit a. U. 821. cum C. Silio Italico. *Populi* habent Bud. Agr. et edd. vet. Contra abest a cod. reg. Lalleu. Loco *Othonem* reponunt Bip. et oratione, et ad A. 13, 3. provocant, ubi similia de Nerone, qui oratione usus, a Seneca composita.

Latum. Heins. dabat *elatum*, ut ap. Sen. ep. 81, ut Grævius quoque ap. Cic. ad Div. 6, 7. Sed ap. Cic. in Bruto c. 31. *adstrictiori orationi* opponitur etiam *liberior et latior*. Nil ergo mutandum.

Sed ex libidine servitii, ut in familiis. Verius clariusque distinxis, *servitii. Ut in familiis*, etc. Lirs. Nec quid hæc verba sibi velint, nec quid *Saviliana* eorum explicatio, *inter servitia*, intelligo. Suspicebam autem: *sed ex libidine servitii et in*

tantis malis privata cuique stimulatio et vile decus publicum. Sic video aliquam sententiam. Tò et accipiendum pro *etiam*. Solent adversa ex fortuna ebriis facere sobrios, et admonere decoris, atque efficere, ut, privata spe neglecta, in publicum consulamus. At hi adeo, inquit, adsuerant *servili adulationi*, ut etiam, quum cogeret nemo, et tanta imminencia civilis belli mala facile tristiores vultus excusarent, gratiam captarent privatam, nec cogitarent, quid tali tempore reipublicæ deceret. H. 2, 71. Vitellius Neronem *sectari cantantem solitus, non necessitate, qua honestissimus quisque, sed luxu et saginæ mancipatus emptusque*. Et c. 74, ex MS. *in tanta mole*, pro *inerat a mole* eruit Pichena. GRON. Mihi vulgatum verum videtur. *Populus serviendi studio eadem faciebat, quæ in privatis ædibus familia servorum solet.* Utilitatis cura est singulis, nulla dignitatis ac decoris. MS. Guelf. (Bud. Agr.) *simulatio*. EAM. *Familia*, ut ap. Phædrum 3, 19, *Æsopus domino solus quum esset familia*.

publicum. Profectus Otho, quietem urbis curasque imperii Salvio Titiano fratri permisit.

Profectus Otho. Suet. referente c. Matris Deum lamentari ac plangere
8. *profectus est eo die, quo cultores incipiunt. Fiebat id die 27. Martii.*

C. CORNELII TACITI HISTORIARUM

LIBER SECUNDUS.

BREVIARIUM LIBRI.

CAP. I. Titus ad Galbam missus, nuntio mortis ejus accepto, vertit iter. — II. Paphiæ Veneris templum adit. — III. Hujus origo et deæ cultus. — IV. Ibi futura edoctus, aucto animo, ad patrem, qui bellum Judaicum profligaverat, redit. — V. Vespasiani Mucianique ingenium ac mores diversi. Hi duces, positis odiis, in medium consulunt. Inde — VI, VII, civilis belli occasio, intumescantibus Orientis legionibus. — VIII, IX. Falsi Neronis ludibrium, ab Asprenate compressum. — X. In urbe parvæ res magnis motibus actæ. Vibius Crispus Annium Faustum, delatorem fratris sui, pervertit.

XI. Læta Othoni principia belli. — XII. Miles ejus in Alpinos sævit, — XIII; in Albium Intemelium iras vertit. Egregium maternæ pietatis exemplum. — XIV. Imminet provinciæ Narbonensi Othoniana classis. Vitelliani cæsi; — XV. nec Othonianis incruenta victoria. — XVI. Pacarium procuratorem, juvare Vitellium Corsorum viribus parantem, insulani necant. — XVII. Vitellianorum res secundæ in Italia. — XVIII, XIX. Spurinna Placentiam munit contra Vitellianos. — XX. Eam Cæcina dum oppugnat, — XXI; amphitheatrum urbi proximum conflamat. — XXII. Obsidione soluta, Cremonam Cæcina petit, ubi — XXIII, Othoniani prospere pugnant. Vincentium impetum reprimunt duces;

inde suspecti fiunt suis. — XXIV. Cæcinæ insidias in ipsum vertit Suetonius Paullinus, cujus — XXV, cunctatione Vitelliani servantur. — XXVI. Utrumque tumultuantur milites.

XXVII. Valens in Italiam copias ducit. — XXVIII, XXIX. Gravis in ejus exercitu orta Batavorum seditio Alpheni Vari consilio composita. — XXX. Junctis armis, æmulatione suppressa, Cæcina ac Valens Vitellium fovent, Othoni probra objectant. Eorum — XXXI, Othonisque et Vitellii comparatio. Otho consultat de ratione belli. — XXXII. Suetonius Paullinus moram suadet. — XXXIII. Titiani fratris et Proculi consilia prævalent. Otho cum valida manu Brixellum concedit. — XXXIV. Vitelliani transitum Padi simulant; — XXXV, XXXVI; quem prohibentes Othoniani cæduntur. — XXXVII. Vanus rumor, pavore belli fastidiove utriusque principis, pacis consilia inter exercitus fuisse agitata. — XXXVIII. Excursus de prioribus P. R. civilibus bellis. — XXXIX, XL. Titianus et Proculus ad quartum a Bedriaco castra imperite promovent. Ducibus dubiis, rem in discrimen mitti Otho jubet. — XLI—XLIII. Bedriacensis pugna. — XLIV. Othonianorum fuga et adversus duces suos ira. — XLV. Induciæ. Victi cum victoribus, in lacrimas effusi, civilia bella detestantur. — XLVI—XLIX. Accepto cladis nuntio, Otho, consilii certus, spretis amicorum militumque solatiis, seditionem compescit et in ferrum pectore incumbit. Funus maturatum. Ad rogum quidam militum se interficiunt. — L. Othonis ætas, origo, fama.

LI. Novata luctu ac dolore militum seditio. — LII—LIV. Pars senatus, Othonem secuta, extremum discrimen adit. — LV. Romæ trepidationis nihil, spectantur ludi; audita Othonis morte, Vitellio plauditur. — LVI. Gravis Italiæ victor exercitus. — LVII. Vitellius nuntium de victoria sua accipit, — LVIII; simulque de transgressa in partes suas utraque Mauretania. — LIX. Blæsi verniles blanditias odiis pensat. — LX. Othonianorum promptissimos centuriones interficit, duces absolvit. — LXI. Maricci, inserere sese for-

tunæ ausi, supplicium. — LXII. Vitellii gula, leges. Spre-
tum Augusti Cæsarisque præconium. Pulsi mathematici.
Equites arena prohibiti. — LXIII, LXIV. Dolabellæ cædes.
Triariæ licentia; Galeriæ et Sextiliæ modestia. — LXV. Clu-
vius absolvitur; Trebellius removetur. — LXVI. Victæ le-
giones ferociunt. Quartadecimanorum et Batavorum discor-
dia. — LXVII. Prætorianorum honesta missio. Sparguntur
legiones. — LXVIII. Luxuriam principis æmulatur exerci-
tus. Ticini tumultus alio tumultu sedatus. Verginii pericu-
lum. — LXIX. Cohortes Batavorum in Germaniam remissæ.
Amputati legionum auxiliorumque numeri. Miles luxu cor-
ruptus. — LXX. Vitellius Bedriacenses campos lætus lus-
trat, propinquæ sortis ignarus. — LXXI. Neronis libidines
æmulatur. Consulatus partitur. — LXXII. Falsus Scribo-
nianus cruci suffixus.

LXXIII. Vitellius, ob adactum in verba ejus Orien-
tem superbus et vecors, Vespasiani ad nomen excitatur.
— LXXIV. Hic bellum armaque parat. — LXXV—
LXXVIII. Nutantem firmant Mucianus, legati alii, vatum
responsa et Carmeli dei sacerdos. — LXXIX, LXXX. Im-
peratorem salutant Ægyptus et Syria. — LXXXI. Accedunt
ad partes ejus reges Sohemus, Antiochus, Agrippa; regina
Berenice. — LXXXII. Belli consilia. Titus instat Judææ.
Vespasianus claustra Ægypti obtinet. — LXXXIII,
LXXXIV. Mucianus, cum exercitu præmissus, nervum
belli conquirat. — LXXXV, LXXXVI. Mœsiciæ Pannoni-
cæque legiones, in partes transgressæ, Dalmaticum militem
trahunt. Belli faces Antonius primus, Cornelius Fuscus.

LXXXVII. Vitellius, contemptior in dies, gravi urbem
agmine petit, eamque, — LXXXVIII, LXXXIX; patrata
multa militum paganorumque cæde, ut captam, ingressus,
— XC; magnificam de semetipso orationem promit, —
XCI; humani divinique juris expers, nonnulla tamen popu-
laria usurpat. — XCII. Munia imperii Cæcina ac Valens ob-
eunt. Vitellio auctoritas nihil. — XCIII. Militis in urbe
otium, libidines, morbi, mortes, — XCIV; insolentia,
paucitas. Vitellii inopia, prodigientia. Duces Galliarum pos-

tulati ad supplicium. Militiæ ordo confusus. — XCV. Natalis Vitellii ingenti paratu celebratus. Inferiæ Neroni factæ. Urbis miseria. — XCVI. Defectionis Flavianæ rumores male coercet Vitellius. — XCVII, XCVIII; Excita tamen auxilia, sed necessitas dissimulata. — XCIX. Irrumpentibus hostibus, Cæcina ad bellum præmittitur; sed is — C, CI; cum Lucilio Basso classibusque Ravennate Misenenisque prodicionem componit, et ad partes Vespasiani transit. Gesta hæc sunt paucis mensibus anno eodem, consulibus iisdem et aliis suffectis, de quibus videsis 1, 77.

I. STRUEBAT jam Fortuna, in diversa parte terrarum, initia caussasque imperio, quod varia sorte, lætum reipublicæ aut atrox, ipsis principibus prosperum, aut exitio, fuit. Titus Vespasianus e Judæa, incolumi adhuc Galba, missus a patre, caussam profectionis « officium erga principem et maturam petendis honoribus juvenam » ferebat. Sed vulgus fingendi avidum dispererat, « accitum in adoptionem : » materia sermonibus, senium et orbitas principis et intemperantia civitatis,

COMMENTARIUS.

Quod varie ortum. Non suspicabar de mendo, absque Vaticano fuisset, cujus lectio diversa coegit me acrius paullo intueri; nam in eo, *vari aborte*, scriptum. Et, Hercules, vulgata inepta et exsensa. Quid enim est, *varie ortum* esse imperium Vespasiani? Immo unus et certus illius ortus. Scribo ex vestigiis illis priscis, *quod varia sorte*. Atque ita est. Imperium Vespasianorum, felix reip. et infelix, itemque ipsis principibus fuit. LIPS. Emendationi Lipsianæ per se certissimæ addam præsidium ab alio auctoris loco infra c. 95. *Magna et misera civitas, eodem anno Othonem Vitelliumque*

passa, inter Vinios, Fabios, Icelos, Asiaticos, varia et pudenda sorte agebat. FREINSK. Sic et H. 3, 80; *Varia legatorum sors fuit.* GRON. Recepit Pichena. Ed. pr. *vane ortum aborte*, utraq. scriptura conjuncta et confusa, ut alibi. ERN. Bud. male *varie ortum semen r. p.*

Missus a patre. Qua de re ita Hegesippus 4, 21 : *Sententiam novi principis (Galbæ) de bello Judæico sciscitari Vespasiano consilium fuit; misitque Titum filium et regem Agrippam. Titus de Achaia revertit, comperto quod Galba occisus : Agrippa Romam contendit.* LIPS.

donec unus eligatur, multos destinandi. Augebat famam ipsius Titi ingenium, quantæcumque fortunæ capax, decor oris cum quadam majestate, prosperæ Vespasiani res, præsaga responsa, et, inclinatis ad credendum animis, loco ominum etiam fortuita. Ubi Corinthi, Achaïæ urbe, certos nuntios accepit de interitu Galbæ, et aderant, qui arma Vitellii bellumque adfirmarent, anxius animo, paucis amicorum adhibitis, cuncta utrimque perlustrat. « Si pergeret in urbem, nullam officii gratiam, in alterius honorem suscepti : ac se Vitellio sive Othoni, obsidem fore. Sin rediret, offensam haud dubiam victoris : sed incerta adhuc victoria, et concedente

1. *Loco ominum etiam fortuita.* Cod. Agr. *fortuna. Posses et opportuna.* — 2. *Anxius animo. Malim animi, anxius sui,* Ann. 4, 59. *anus anxia potentia,* 12. — 3. *Ac se Vitellio. Lege ac seu Vitellio, sive Othoni.*

Decor oris. Sic eleganter ex ingenio correxit Rhenanus. (* V. Burm. ad Anthol. 4. ep. 142. p. 93.) Libri omnes *decori vel decoris.* ERN. Bud. *decoris.* Agr. *decorus.*

Prosperæ Vesp. res. Ultima duo verba non erant in MS. Bud. et in Guelf.; a manu sec. addita sunt in margine. Unde Rhenanus volebat *prosperæ præsaga responsa*, plane ut est in Guelf. Sane alienæ sunt Vespasiani patris res : cum de ipsius bonis sermo sit. Forte tantum *prosperæ res* scripsit Tacitus. ERN.

Præsaga responsa. Legendum *præsagia, responsa*, diximus Obs. 2, 20. Gron. Verum puto. Nam *ominum* mox mentio, quæ sunt præsagia. ERN. Cf. Suet. Tit. 2.

Loco ominum etiam fortuita. Sic edidit Freinsh. *Ominum* est e libris, habetque Guelf. alterum ex ingenio. Sed vere. Sententia hæc Tacito et alibi usurpata. Vulgo erat vel loco

omnium, vel ominum etiam fortuna. ERN. Bud. *omnium etiam fortuna.* Grotius citatis a Freinsh. locis ex H. 1, 86. 2, 84 addit alium quoque similem H. 4, 26.

Sed incerta etc. Sed edidit Rhen. (ex ingenio) bene. Antiquiores edd. item MS. (Bud. et) Guelf. et : quod quomodo e *sed* factum sit, patet. Sed idem Guelf. et ed. pr. *incertam adhuc victoriam*, verum MS. a man. sec. male. Sensus est : sed veniam sperari posse ex eo, quod id factum sit incerta adhuc victoria, præsertim, si pater in partes victoris concedat : intelligendum est fore. Mox male *insensarum* Guelf. edd. Put. Ber. Alc. ERN. Bud. *incerta adhuc victoria.* Sic et Put. Alc. Dein Bud. *insensarum*, ex quo Rhen. ex ingenio *offensarum*, ut Flor. et Vat. teste Pichena. Urs. et Grotius volebant *insensorum.*

in partes patre, filium excusatum. Sin Vespasianus rempublicam susciperet, obliviscendum offensarum de bello agitantibus. »

II. His ac talibus inter spem metumque jactatum, spes vicit. Fuere, qui, « accensum desiderio Berenices reginæ, vertisse iter » crederent. Neque abhorrebat a Berenice juvenilis animus : sed gerendis rebus nullum ex eo impedimentum. Lætam voluptatibus adolescentiam egit, suo quam patris imperio moderatio. Igitur oram Achaïæ et Asiæ, ac læva maris prævectus, Rhodum et Cyprum insulas, inde Syriam, audentioribus spatiis petebat. Atque illum cupido incessit, adeundi

4. *De bello agitantibus. Cogitantibus ni fallor.* — 5. *Inter spem metumque jactatum. Jactato præstat.* — 6. *Imperio modestior. Moderatio. Med. et Agr. Deinde prætervectus* hunc MS. *Med. prævectus.* — 7. *Syriam audentioribus spatiis petebat.* Sic et MS. *Agr. lege adductoribus. Hist. 3, 7, quia adductus quam civili bello imperitabat. Pomp. Mela 1, 4, fastigatque se molliter, et ideo paulatim adductor. Gellius 16, 3, loco in quem cibus capitur vel stipato vel adducto. Livius 5, 27, modo brevioribus, modo longioribus spatiis. 35, 40, Abstulerant me velut de spatio Græcia res inimicis Romanis. 9, 10, Cum apparitor Postumium laxè vinciret, quin, inquit, adducis torum. Marcellus ad Titum Suetonii cap. 5. lentioribus, quem vide. Idem legit c. 3, accitum e Cilicia Thamyram. Alii alia. Sic et forte legendum Vit. Agrie. c. 3. Ibid. c. 8. Addiderant virtutes spatio exemplorum. Immo aperuerant virtutes spatia ex templo honorum vel rapuerunt, quod postremum verius. Possis et addens prioribus spatiis. Vide nos ad Maronem Georg. 1, 513. addito spatio redditurum Hist. 3, 2. spatia itinerum Ann. 14, 56. 58. de Oratore 39, ut nobiles equos cursus et spatia probant.*

Jactatum spes vicit. Ferri potest. Sed tamen spes proprie non vicit Titum, sed metum. Et illam formulam *spes vicit* similesque absolute poni, sciunt omnes, ut opinor. Itaque diu est, cum conieci legendum *jactatis*. Dicuntur autem eleganter et sæpe *jactata*, de quibus multa, crebra, longa, varia, deliberatio fuit, in primis apud Livium. Vid. J. F. Gronovius et Drakemb. ad 38, 25. Alias etiam *jactari inter spem metumque* eleganter dicitur,

pro inter spem metumque incertum, ambiguum esse, ut alibi noster : ut prope malim, *his ac talibus inter spem metumque jactatur*, vel *jactatus. Spes vicit* : si quid mutandum videatur. ERN.

Moderatio. Sic Med. et Agr. Recipere Bip. Sequor.

Prætervectus. MS. Pichenz *prævectus.* Item Guef. ed. pr. unde recepi. De verbo jam dictum alio loco, et sic volebat Gron. ad Liv. 29, 32. ERN. Bud. *prætervectus.*

visendique templum Paphiæ Veneris, inclytum per indigenas advenasque. Haud fuerit longum; initia religionis, templi ritum, formam deæ, neque enim alibi sic habetur, paucis disserere.

III. « Conditorem templi regem Ærian » vetus memoria, quidam « ipsius deæ nomen id » perhibent. Fama recentior tradit, « a Cinyra sacratum templum, deamque ipsam, conceptam mari, huc adpulsam. Sed scientiam artemque haruspicum adcitam; et Cilicem Tamiram intulisse: atque ita pactum, ut familiæ utriusque posteræ cærimoniis præsiderent. » Mox, ne honore nullo regium genus peregrinam stirpem antecelleret, ipsa, quam intulerant, scientia hospites cessere: tantum Cinyrades sacerdos consulitur. Hostiæ, ut quisque vovit,

8. *Sed scientiam etc. Sed scientia arteque arusp. accitam et linara certamina attulisse*, cod. Agr. — 9. *Atque ita pactum. Malo Atque id pactum.* — 10. *Cinyrades. Cynarides* cod. Agr. *lego Cinyrides. Cinyreia virgo* Ovid. Met. 10, 369.

* *Templi situm. D. de Lamalle legit ritum, bene, ut videtur. Caput sequens eum ritum pingit, de situ nihil.*

Neque enim alibi sic habetur. Deæ simulacrum et forma. ERN.

Regem Ærian. Libri scripti aut Verianum hunc nominant (ut Flor. et Bud.) aut Venerianum (ut Agr.). Pro vulgata lectione tamen Tacitus ipse in Ann. est 3, 62., Exin Cyprii tribus delubris, quorum vetustissimum Paphiæ Veneri Ærias auctor, post filius ejus Amathus, etc. Ægyptum ipsam olim Æriam dictam fuisse, Isidoro 9, 2 traditum est et Agellio 14, 6. Alcianus hic mavult Uranium. De Cinyra autem, quod sequitur, Homerus Iliad. 11, 20. Plutarchus, Athenæus l. 10. in fine. Arnobius l. 6. alique meminere. LIRS.

Gr. Κινύρας. Æl. H. An. 9, 36. Hesych. in Κινυράδαι. Hygin. Fab. 270. Ovid. Met. 10, 200.

Cilicem Tamiram. Hæc lectio debetur Rhenano. In MS. Bud. erat cilicentam miram: et plane sic Flor. Guelf. ed. pr. Unde confirmatur etiam probata doctis scriptura Thamyram, non Thamyram. ERN. Tamiram scribendum Meursius docet ex Hesychii Ταμυράδαι.

Ut quisque vovisset. Pichena ex vestigiis Florentini libri: ut quisque vovit, sed mares. LIRS. Idque recepit Pichena et seqq. omnes. MS. Guelf. ed. pr. novisset. Unde corrigendum esset novit, sed mares. Novit, i. e. potest, per græcismum. Sed vulgatum nunc teneamus. Ceterum hostiæ non nisi extorum inspicendorum causa adhibitiæ, non ut in ara ado-

sed mares deliguntur. Certissima fides hædorum fibris. Sanguinem aræ obfundere vetitum : precibus et igne puro altaria adolentur, nec ullis imbribus, quamquam in aperto, madescunt. Simulacrum deæ non effigie humana : continuus orbis latiore initio tenuem in ambitum, metæ modo, exurgens : et ratio in obscuro.

IV. Titus, spectata opulentia donisque regum, quæque alia lætum antiquitatibus Græcorum genus incertæ vetustati adfingit, « de navigatione » primum consuluit. Postquam « pandi viam et mare prosperum » accepit,

11. *Altari adolentur. Altaria bene, cod. Agr. Apud Maronem adolere altaria flammis. Vid. ad Ann. 6, 28.*

lerentur. ERM. Bud. clare *vovisset.*

Offundere aræ vetitum. Meursius Cypr. 1, 16. perperam hic reprehendit Tacitum, intelligebat quippe *effundere sanguinem*, sive immolare hostiam. Cf. Ryckius. Put. Alc. *obfundere.* Bud. *effundere*, male.

Altaria adolentur etc. Hoc loco refellitur correctio Harduini ap. Plinium 2, 96. (97.) ubi in loco de hoc templo ex *aram* facit *aream*. Oportet autem tectum templi apertum fuisse super aram illam, ut in eo, quod fuit in Thracia, in monte Zilmisso. V. Sueton. Aug. c. 94. et ibi dicta. ERM. Bud. male *redolentur.* Virg. *Æn.* 7, 71 : *Castis adolet dum altaria tædis.* Et 1, 420., *Veneris Sabæo Thure calent aræ sertisque recentibus halant.* De aris hypæthriis v. Eustath. ad *Odyss.* 9. 363.

Nec.... madescunt. Idem de statua quadam Dianæ narrat Polyb. 16, 12.

Continuus orbis latiore initio. Tyrinus Max. (diss. 38.) *Venus a Paphiis colitur, cujus simulacrum nulli rei magis assimile, quam albæ py-*

ramidi. LIRS. Ea species exhibetur et in numis ap. Tristan. in Comm. t. 1. p. 419-534. V. Jac. Gronov. ad h. l. ERM. Cf. *Vaillant* in NN. Col. t. 1. p. 93. in numo Drusi, et *Piùture d'Ercolano* t. 3. tav. 52. Apud Spanh. de Præst. et U. NN. ed. a. 1671. male in numo Pergameno p. 479. como caput humanum impositum cernitur, in edit. recentiore f. Lond. 1706. diss. 8, 6. is error est emendatus.

Ratio in obscuro. Eam tradit Clemens Alex. Protrept. (ed. Sylb.) p. 29. 30; ubi et de aliis talibus deorum dearumque formis reperies. Nempe tales figuræ sunt indicia vetustatis ultimæ, qua nondum exprimere didicerant ligno aut saxo formas hominum aut animalium. Add. eundem Clem. Strom. 1. p. 348 et seq. et Collecta Pottero Arch. Gr. 2, 2. ERM. Consuli merentur interpretes picturarum Herculanensium l. c. quorum alii conum symbolum amoris esse, alii ad phallum pertinere arbitrantur.

de se per ambages interrogat, cæsis compluribus hostiis. Sostratus, (sacerdotis id nomen erat,) ubi læta et congruentia exta, magnisque consultis annuere deam, videt, pauca in præsens et solita respondens, petito secreto, futura aperit. Titus, aucto animo, ad patrem pervectus, suspensis provinciarum et exercituum mentibus, ingens rerum fiducia accessit. Profligaverat bellum Judaicum Vespasianus; oppugnatione Hierosolymorum reliqua, duro magis et arduo opere, ob ingenium montis et pervicaciam superstitionis, quam quo satis

12. *Sacerdotis id nomen.* Sacerdoti malo. Vid. Ann. 5, 1. *sacerdotii* MS. Florent. an pro sacerdote, ut *obsidium* pro obside Ann. 15, 1. — 13. *Ingens rerum fiducia.* Distingue: *pervectus* etc. *suspensis* etc. *ingens fiducia accessit*, sc. Tito et suspensis animis, aliter Pichena et Lipsius: sed bene Gronovius.

Per ambages interrogat. H. e. interrogat de fatiis suis, quid sperare posset: verum non plane: ne periculum inde nasceretur; sed verbis ambiguis, quæ tamen intelligere sacerdos posset. Hinc mox vocat *magna consulti*. Consultuit de imperio, an sibi fati debeatur. Mox *videt*, quod Rhenanus (e Bud.) edidit, est etiam in ed. pr. At Guelf. ceteræque edd. ante Rhen. *vidit*: ut ante *accepit*. Item post *provectus* omnes edd. ante Rhen. Male. ERN. Rhen. *pervectus* e Bud. ut c. 9.

Compluribus. Sic Rhen. e Bud. prius *legebatur pluribus*.

Ingens rerum fiducia. Suspiscabar, *ingens rerum*, voce sequenti rejecta. Sed Pichena sagaciter sensum eruit, *ingens rerum fiducia* (sexto casu) quam ex oraculo conceperat. Audiamus. LRS. Sic Justinus 11, 4. *qui, ex continenti ad Darium profecti, non mediocriter momentum Persarum viribus accessere.* Et 13, 6. *ubi et Olympias esset mater Alexandri, non mediocriter momentum par-*

tium. GRON. Post Lipsii notam hic in ed. ERN. omissa est Freinsheimii, qui improbat conjecturam Pichenæ, et *fiducia* nominativo casu positum statuit. Cum hoc sentit Gron. et in subsidium Justinii locum adfert. Acidalius Lipsio; Muretus Freinsheimio favet.

Profligaverat bellum. Paullo aliter *profligandi* verbo usus, quam placuit Agellio 15, 5, qui in tota ea re vereor ut caliget. Ni ita est; barbære etiam locutus sit Augustus in Ancyrano lapide: *CEPTA. PROFLIGATAQUE. OPERA. A. PATRE. MEO. PERFECI.* Quod exemplum rigide et ex diametro cum Agellii nota pugnat. LRS. Cf. Tullius ad Ausonii Mosellam v. 425.

Ob ingenium gentis. Nam pervicaces scilicet et cedere nescii Judæi. Tamen in Flor. est, *ingenium montis*: et scimus, Hierosolyma in arduo fere sita. LRS. *Montis* etiam Guelf. a m. pr. at sec. m. correxit *stulte mentis*, quod pro *montis* editum est in ed. pr. Ex eo *gentis* factum. *Mon-*

virium obsessis ad tolerandas necessitates superesset. Tres, ut supra memoravimus, ipsi Vespasiano legiones erant, exercitæ bello : quatuor Mucianus obtinebat in pace; sed æmulatio et proximi exercitus gloria repulerat segnitiam : quantumque illis roboris discrimina et labor, tantum his vigoris addiderat integra quies et inexpertus belli labor. Auxilia utrique cohortium alarumque, et classes regesque, ac nomen dispari fama celebre.

V. Vespasianus, acer militiæ, anteire agmen, locum castris capere, noctu diuque consilio, ac, si res posceret, manu hostibus obniti; cibo fortuito, veste habi-

14. *Et inexpertus belli labor.* Forte ut *expertis bellici laboris*, vel ut *inexpertis belli* : et *inexpertis belli labores* cod. Agr. deinde malo *integræ quies* (non *integra*) et *inexpertis bellici laboris* vel *belli*, *pulsi cum sauciis integri* H. 3, 16. 28. 56. 5, 15. omnino *inexpertus belli* H. 1, 8. ubi vide interpretes. *Inexpertæ bello legiones* infra c. 75. ubi et forte *belli* legendum. *expertus belli* H. 4, 76. *expertus bellis animus* Agric. 41. ubi *lego belli*.

tis bene recepit Pichena. Mox MS. Flor. *quam quo*. Sic et Guelf. (Bud.) ed. pr. unde recepi. Vulgo *quod*. ERN. Ex Bud. *mentis* Rhenanus fecit *gentis*. Paulo ante Rhenanus sublata post *Hierosolymorum* distinctione sensum meliorem dedit.

Ut supra memoravimus. Vid. 1, 10.

Mucianus. Ita ubique præpotentis hujus hominis nomen scripsi. Græci suadent, qui Μουζιανὸν appellant : et lapides, in quibus C. media, non T. semper sculptum. Ut in illo Romæ (ap. Grut. p. 32, 6.) L. ANNIO. FABIANO. M. NONIO. MUCIANO. COS. Multa etiam hujus mentio in Plinio, qui 12, 1. (5.) Licinium ei nomen addit, et titulum fere ter consulis. *Licinius Mucianus* ter cos. et nuper *Lyciæ provinciæ legatus*. Libro 32, 6. (21.) de ostrearum præstantia : *Dicemus*, inquit, *aliena lingua*, *quæque peritissima hujus censuræ*

in nostro ævo fuit. Sunt ergo Muciani verba, quæ subjiciam. Et sæpe alias : ostenditque doctum et alterum velut Mæcenatem. LIRS. Mox pro *repulerat* ed. pr. et MS. ap. Broterium *depulerat*. Melius. ERN. Bud. *repulerat*.

Et inexpertus belli labor. Redundare vox *labor* videtur, et inculcata huc e priore versu. Legam, et *inexpertis belli*. Ita supra : *pacis artibus, belli inexpertus*. LIRS. *Labor est in libris omnibus.* In ed. pr. his posita vox *labor* fecit, ut intermedia omnia omitterentur. In MS. Guelf. (et Bud.) est *inexpertis*, ut Flor. et edd. vett. ante Rhen. ERN. Cod. Agr. et *inexpertis belli labores*, quod Ryck. probat. Rhen. pro *labor* volebat *ardor*. Bip. legunt *sed inexpertis belli labore*. Quod vulgato non præstat.

Ac, si res p. Conjunctio *ac* non est in Bud. et delet Rhen.

tuque vix a gregario milite discrepans; prorsus, si avaritia abesset, antiquis ducibus par. Mucianum e contrario magnificentia et opes et cuncta privatum modum supergressa extollebant. Aptior sermoni, dispositu provisuque civilium rerum peritus: egregium principatus temperamentum, si, demptis utriusque vitiis, solæ virtutes miscerentur. Ceterum hic Syriæ, ille Judææ præpositus, vicinis provinciarum administrationibus, invidia discordes, exitu demum Neronis, positis odiis, in medium consulere; primum per amicos; dein præcipua concordiae fides Titus, prava certamina communi utilitate aboleverat; natura atque arte compositus adliciendis etiam Muciani moribus. Tribuni centurionesque et vulgus militum, industria, licentia, per virtutes, per voluptates, ut cuique ingenium, adscisciebantur.

VI. Antequam Titus adventaret, sacramentum Othonis acceperat uterque exercitus, præcipitibus, ut adsollet, nuntiis, et tarda mole civilis belli, quod longa concordia quietus Oriens tunc primum parabat. Namque olim validissima inter se civium arma, in Italia Galliave,

Dispositu provisuque. Non possum hic videre, quod Savilius: *very expert in the direction and foresight of civil affairs*: quasi uno spiritu jungeret auctor: *dispositu provisuque civilium rerum peritus*: quum ille voluerit; *aptior sermone, dispositu provisuque*, junctim accipi, quæ sensum impleant absque illo: *civilium rerum peritus*. Significat enim Mucianum elegantiore et diligentiorem fuisse in dispositione et ordine omnium, quæ ageret circaque haberet. Quale est, quod de Vespasiano Suet. 21, *Ordinem vitæ fere hunc tenuit*, etc. Plinius

Ep. 2, 11. *Salvius Liberalis, vir subtilis, dispositus, acer, disertus*. Noster infra 68, *Apud Vitellium omnia indisposita, temulenta*. Adde ad Sen. de Ira 3, 6. Sic igitur Vespasiano dispositior vel aptior dispositu Mucianus. Idem aptior provisu, hoc est, magis providus et divinus et pensitator futuri, quicquid ageret. Gron. Savillii ratio potior mihi videtur cum Bip. qui etiam recte, ut puto, reponunt *sermoni*; dandi quippe casum requirit aptior.

Tribuni, centuriones. V. D. de Lammelle.

viribus Occidentis coëpta. Et Pompeio, Cassio, Bruto, Antonio, quos omnes trans mare secutum est civile bellum, haud prosperi exitus fuerant. Auditique sæpius in Syria Judæaque Cæsares, quam inspecti. Nulla seditio legionum : tantum adversus Parthos minæ, vario eventu. Et proximo civili bello, turbatis aliis, inconcussa ibi pax : dein fides erga Galbam. Mox, ut, « Othonem ac Vitellium scelestis armis res romanas raptum ire, » vulgatum est, ne penes ceteros imperii præmia, penes ipsos tantum servitii necessitas esset, fremere miles et vires suas circumspicere. Septem legiones statim et cum ingentibus auxiliis Syria Judæaque : inde continua Ægyptus duæque legiones : hinc Cappadocia Pontusque et quidquid castrorum Armeniis prætenditur. Asia et ceteræ provinciæ, nec virorum inopes, et pecuniæ opulentiæ : quantum insularum mari cingitur, et parando interim bello secundum tutumque ipsum mare.

VII. Non fallebat duces impetus militum : sed, bel-

Vario eventu. Respice ad Ann. 15, 24. 27. Sic non opus Acidalii vano.

Vires suas circumspicere. I. e. intellectis viribus suis arrogantiam, saltem fiduciam, sumere. ERN.

Duæque legiones. Paulo aliter hoc olim. Nam C. Cæsar, Ægypto devicta, tres in ea legiones reliquit. Auctor Suetonius in Jul. 76. Augustus eam numerum retinuit, immo et Tiberius : sub quo Strabo sane vixit, et hæc scripsit lib. 17, p. 797. Ἔστι δὲ (in Ægypto) τρία τάγματα ὅν τὸ ἑν κατὰ τὴν πόλιν ἴδρυται, τ' ἄλλα δ' ἐν τῇ χώρα. Sed Tiberius tamen non in longum. Anno enim imperii ejus nono Tacitus clare duas saltem legiones Ægypto adtribuit,

uti et hic, A. 4, 5, *Cetera Africa per duas legiones parique numero Ægyptus.* Observa ergo obiter ; paullo certius de Strabonis descriptione, quam vides eum desiisse ante hunc nonum Tiberiani imperii annum. Addo, Egesippum etiam de duabus his legionibus adsentiri Tacito 4, 26, *Esse etiam illic duos ordines militarium virorum, quos sibi adfungere Vespasianus properavit.* LIRS.

Seclusum tutumque. Vatic. Flor. et romana editio, *secundum tutumque*, quod approbo. LIRS. Recepit Pichena. ERN. Bud. male *seculum*. Acidalius ita legendum suadebat : *cingitur parando i. b. seclusum ; tutumque i. m.*

lantibus aliis, placuit expectari belli exitum. « Victores victosque nunquam solida fide coalescere : nec referre, Vitellium an Othonem superstitem Fortuna faceret. Rebus secundis etiam egregios duces insolescere : discordiam his, ignaviam, luxuriam : et suismet vitiis alterum bello, alterum victoria, periturum. » Igitur arma in occasionem distulere, Vespasianus Mucianusque nuper, ceteri olim mixtis consiliis : optimus quisque amore

15. *Placuit expectari belli exitum. Expectari bellum. Cum victoribus nunquam s. f. coalescere*, cod. Agr. *bellum cum in victores etiam* cod. Florent. et alii scripti et prisca editiones. c. 7. *cum in victores victosque nunquam solida fides coalesceret.* Vid. Gron. Obs. 3, 10, *exitum* est e conjectura. *Lego placuit expectari velut in commune. Quin et victores etc.* vel *tolle bellum*, ut repetitum e superioribus H. 1, 83, *in commune omnes metu exterrebantur.* Hist. 1, 25. et 36, *militēs accendendos in commune ratus. in commune consulere et consultare* passim, ut et *in medium consulere.* *Commis* scribebant : hinc natus error. Ann. 15, 12, *in commune alacris.* 52, *Hæc in commune*, infra 54, *Nec ultra in commune congressi.* Germ. 27, *hæc in commune de omnium Germanorum moribus accepimus.* — 16. *Ceteri olim mixtis consiliis. Mucianusque Titī opera mixtis consiliis*, cod. Agr. alii cod. omnes ceterum. *Lego, ceteri jam olim vel clam.*

Cum in victores victosque. Rodolphus (in cod. suo) et prisca item editio *cum victoribus victos nunquam solida fide coalescere.* At totum locum libentius nunc cum Pichena legam : *expectari belli exitum : victores victosque nunquam, etc.* Lirs. Gronovius conjicit *expectari eventum.* Pichena correctionem recepit Freinsh. Cod. Guelf. *placuit expectari bellum : cum in victores victosque n. s. f. coalesceret.* Sic editiones omnes usque ad Freinsh. nisi quod ed. pr. *coalescere*, ut MS. (Flor. Agr.) Bud. J. Gronov. conjicit *belli nutum* vel *cumulum.* ERN. Acid. volebat *belli casum.* Bud. *bellum cum in etc.* Inde Rhen. emendabat *bellicum.* Muretus simpliciter legebat *placuit expectari.* Lallein. recepit *belli eventum.*

Nuper, ceteri olim. Locus subob-

scuræ sententiæ, immo incertæ. Rodolphus (in cod. suo) legisse dicitur, *nuper Titī opera mixtis consiliis*, sententia nihil aberrantē; verior tamen, ut propria quadam lectione, non a libris. An ceteros intelligimus, amicos et familiares Vespasiani? qui jamdiu cum eo spem conceperant imperii, et de eo locuti erant? Diu sane spem conceptam, idque ob omnia multa et clara. Sueton. Vespas. 5. Lirs. Agricola lectionem recepit Ryckius : quod recte improbat J. Gron. Est explicatio e c. 5. ERN. Lectio ceteri est a Rhen. e Bud. prius enim legebatur *ceterum.* Sensus : V. et M. nuper consilia de invadendo imperio consociasse; ceteris, Tito, tribunis aliisque fidis ministris rem illam multo ante agitatam. Cf. c. 5. Sic Pich. Brot. Lall. Hic et in Regio suo repe-

reipublicæ : multos dulcedo prædarum stimulabat ; alios ambiguae domi res. Ita boni malique caussis diversis, studio pari, bellum omnes cupiebant.

VIII. Sub idem tempus Achaia atque Asia falso exterritæ, velut Nero adventaret : vario super exitu ejus rumore, eoque pluribus vivere eum fingentibus credentibusque. Ceterorum casus conatusque in contextu operis dicemus : tunc servus e Ponto, sive, ut alii tradidere, libertinus ex Italia, citharæ et cantus peritus (unde illi, super similitudinem oris, propior ad fallendum fides) adjunctis desertoribus, quos inopia vagos ingentibus promissis corruerat, mare ingreditur : ac, vi tempestatum Cythnum insulam detrusus, et militum quosdam

17. *Vivere eum fingentibus. Confingentibus* cod. Agr. Christiani rebantur adhuc vivere. Vid. Sulpic. Sever. Malim quoque *varii super exitu ejus rumores.* — 18. *Propior ad fallendum fides. Lege pronior.* Ovid. Am. 3, 674, *Prona venit cupidus in sua vota fides.*

rit ceteri. Bipontini ingeniose locum ita constituunt : *Mucianusque jam perlucet miles in mixtis consiliis.* Acid. volebat *secretis olim, nuper m. c.*

Ambiguae domi res. H. e. æs alienum, fides decocta, conscientiae facinorum. Vid. 1, 88. sæpe istæ causæ bellorum Tacito memorantur. ERN.

Velut Nero adv. Tangit hanc *Ævdo-Neronis* fabulam Lactantius de Mart. Pers. c. 2. ad quem locum vid. Cuperus, item Columbus. qui ab ecclesiae patribus refutatum commentum docet. Pures etiam falsos Neronis existisse, Cosaub. ostendit ad Suet. Ner. c. ult.

Eum fingentibus credentibusque. MS. Agr. *confingentibus.* Broterius corrigiit *credentibusve.* ERN.

Propior ad fallendum fides. Suspiciatur legendum Freinsb. *promptior.* Possis etiam *pronior.* Sed illud melius. ERN. Bud. *propior.*

Scithinum insulam. Farnes. (et Agr.) *Cynthum.* Varic. *Scithynum.* (Bud. *Scitunum.*) Vera lectio, *Cythnum* : quomodo aunt legi in Flor. quæ insula juxta Atticam sub Euboea. Plinio nominatur 4. 12. (22.) et Ptolemæo 3, 15. dicitur Κύθρος. Philoni etiam in Flaccum sic dicitur, et juxta Ceam collocatur. In Zonara 11 15. non recte scriptum, hunc falsum Neronem in trajectu Cydni amnis interfectum : decepitque eum adfinitas hæc vocum. LIRS. Ed. pr. *Canthum.* Mox *vel* pro *et* dedimus post Ryck. et Gron. e Flor. Guelf. ERN. Flor. et Bud. *vel.* Ad hoc non adtendit Rhen.

ex Oriente commeantium adscivit, vel abnuentes interfici jussit, et spoliatis negotiatoribus, Mancipiorum valentissimum quemque armavit. Centurionemque Sisennam, dextras, concordiae insignia, Syriaci exercitus nomine ad prætorianos ferentem, variis artibus adgressus est: donec Sisenna, clam relicta insula, trepidus et vim metuens aufugeret: inde late terror, multis ad celebritatem nominis erectis, rerum novarum cupidine et odio præsentium.

IX. Gliscentem in dies famam fors discussit. Galatiam ac Pamphyliam provincias Calpurnio Asprenati regendas Galba permiserat: datæ e classe Misenensi duæ triremes ad prosequendum, cum quibus Cythnum insulam tenuit. Nec defuere, qui trierarchos nomine Neronis accirent: is in mæstitiam compositus, et « fidem suorum quondam militum » invocans, « ut eum in Syria aut Ægypto sisterent, » orabat. Trierarchi nutantes, seu dolo, « adloquendos sibi milites, et paratis omnium animis reversuros, » firmaverunt. Sed Asprenati cuncta ex

19. *Et abnuentes interfici.* Vel *Mori*, lego *bella abnuentes*, cum quarto casu passim Tacitus: *abnuere prœlia*, congressus, etc. Deinde scribe *interfici jussit*, spoliatis negotiatoribus et Mancipiorum valentissimo quoque armatis. — 20. *Donec Sisenna.* Puto *donec* is. *Sisenna* e glossa. — 21. *Adloquendos sibi milites.* Vetus et *adequandos*. Opinor *adlectandos* vel *alliciendos*. infra 85, *per epistolas alliciebant pannonicum exercitum*. Adloqui militem est proprie imperatorum. Hinc *adlocutio militaris*, vide Hist. 1, 29. Ann. 4, 50.

Dextras c. ins. Vide not. ad 1, 54. Male Rhen. conjiciebat *dextera*.

Ad prosequendum, cum quibus. Sic Rhen. edidit e Bud. sic et Guelf. At edd. vet. omnes *prosequendum eum, quibus*: quod non deterius. Ern.

Sisterent. Constituerent. Sic A. 2, 14. Suet. Aug. 28.

Trierarchi nutantes etc. In ed. pr. *trierarchis*. Forte natum e seu per

compendium s. scripto: quamquam id commodè abesse potest. Mox *adloquendos* MSS. Flor. (Bud.) Guelf. Agr. edd. omnes præter pr. quæ habet *adequandos*. vitiose. Ern. Bip. illud seu recipere. Perinde est; omititur et A. 5, 4. Bud. hic male habet *trierarchas*, relatum scil. ad *orabat*. Ex is o *adequandos* Grut. exculpebat *adaquandos*, ut ap. Suet. Galba 7. in eoque sibi mirifice placet.

fide nuntiata : cujus cohortatione expugnata navis , et interfectus quisquis ille erat. Corpus , insigne oculis comaque et torvitate vultus , in Asiam atque inde Romam pervectum est.

X. In civitate discordi , et , ob crebras principum mutationes , inter libertatem ac licentiam incerta , parvæ quoque res magnis motibus agebantur. Vibius Crispus , pecunia , potentia , ingenio inter claros magis , quam inter bonos , Annium Faustum , equestris ordinis , qui temporibus Neronis delationes factitaverat , ad cognitionem senatus vocabat. Nam recens , Galbæ principatu , censuerant patres , « ut adcusatorum caussæ noscerentur. » Id senatus consultum varie jactatum , et , prout potens vel inops reus inciderat , infirmum aut validum retinebatur. Ad hoc terroris et propria vi Crispus incu-

22. *Expugnata navis.* Hujus navis nulla ante mentio. Forte *cujus cohorte statio expugnata navalis.* Nisi latet nomen oppidi in Cythno insula. *stationes per ripam dispositæ* supra. — 23. *Validum retinebatur.* Lego *e re tenebatur.* prout *e re erat.* Deinde puto *adactus* (sc. patribus) *terrore ut propria vi.* vel *addito terrore* , ut vel quid simile. Denique *e more tamen audiendum.*

Delationes factitaverat. Habet a Cicerone in Bruto 34. *qui, quum tanto nomine esset, patremque optimum virum habuisset et juris peritissimum, adcusationem factitaverit.* GRON.

Adcusatorum caussæ noscerentur. Vide si lubet pecuniæ veteris 4, 3. GRON.

Varie jactatum. Quod non eamdem semper vim habuerat : modo parum , modo multum valuerat , ut mox ipse explicat. Cicer. Off. 3, 20. *jactabatur numus, sic ut nemo scire posset, quid haberet : nempe, quia modo plus, modo minus valebat.* Omninoque *jactari* dicuntur , quæ agitant , certo loco consistere non sinunt. *Retinebatur* porro id SC.

Etsi sub Galba factum adversus Neronianæ tyrannidis instrumenta , tamen non abolebatur ab Othone , etsi favente Neronianis. Itaque non opus , cum J. Gronovio quærere , quid sibi hoc verbum velit. *Retinere morem* dixit Cicero Fin. 2, 1. et alii. *Retinere monimenta ingenii* noster Ann. 4. 61. ut opponatur τῷ abolere , tollere. ERN. Trillerus Obs. crit. 1, 8. emendasse se putat locum , legendo , *infirmus haud validus* , scil. reus ; sed quis in Tacito hanc Ταυτολογίαν ferat ? Bene habet vulg. in quo *infirmum SC. inopi, validum potenti* reo respondet. Vis SC. plus misusve intendebatur pro conditione reorum.

Ad hæc terrore et propria vi

buerat, delatorem fratris sui pervertere : traxeratque magnam senatus partem, « ut indefensum et inauditum dedi ad exitium » postularent. Contra apud alios nihil æque reo proderat, quam nimia potentia adcusatoris : « dari tempus, edi crimina, quamvis invisum ac nocentem, more tamen audiendum, » censebant : et valere primo, dilataque in paucos dies cognitio. Mox damnatus est Faustus, nequaquam eo adsensu civitatis, quem pessimis moribus meruerat : quippe ipsum Crispum easdem adcusationes cum præmio exercuisse meminerant : nec poena criminis, sed ultor displicebat.

XI. Læta interim Othoni principia belli, motis ad imperium ejus e Dalmatia Pannoniaque exercitibus. Fuere quatuor legiones : e quibus hinc millia præmissa ; ipsæ modicis intervallis sequebantur : septima a Galba conscripta ; veteranæ undecima ac tertiadecima et præ-

Quid si, *Ad hunc terrorem*. Super hoc terribilamentum senatus consulti, etiam non terribilis, sed vi eloquentiæ et gratiæ suæ annitebatur. Gæon. Firmant Flor. Bud. qui habent *ad hunc terroris*, et Agr. ed. pr. *ad hunc terrore*. At. Guelf. Puteol. Rivius *ad hæc terroris*. Quod vulgo editur, est e Beroaldina, quæ tamen non e cod. MS. hæc edidit : ut ab correctione ejus, vitium operarum putantis, profectum esse terrore videatur. Si tamen verum est, intelligendæ sunt minæ, quæ adcusatoribus et alibi tribuantur. *Ad hæc, adhuc, adhuc* sæpe in libris, etiam his, confunduntur. Vis intelligenda de gratia, concursatione, precibus et similibus. Eæm. Freiosh. vult *ad hoc terrore*. Rectius Rhen. *ad hoc terroris*. Bip. *ad hocce terro-*

ris. Verum sic sequens et valet etiam. *Fratris sui*. Vibii Secundi, de quo A. 14, 28.

Magnam senatus partem. MSS. Bud. Guelf. a m. pr. *magistratus*. vitiose. At *postularent*, quod est e Flor. etiam ed. pr. ceteri scr. (in his Bud.) et edd. usque ad Pich. *postularet*. Item *invisum*, ut Rhen. edidit (e Bud.); at Guelf. et edd. *ceteræ infirmum*. Eæm.

Læta interim. Sic omnes scr. et edd. veti. In secunda Rhen. excidit *interim* : restituit Pichena (e Flor.). Mox e *Dalmatia* restituit Ryckius; nec scio, cur Gronovius id non imitatus sit, cum sit haud dubie vitium operarum a *Dalm.* quod in Freioshem. ed. irrepsit. Eæm. Intellige secundam, nam prior habet e; sic et Flor. Bud. Agr.

cupia fama quartadecumani, rebellionē Britanniae compressa. Addiderat gloriam Nero, eligendo, ut potissimos : unde longa illis erga Neronem fides, et erecta in Othonem studia. Sed, quo plus virium ac roboris, et fiducia tarditas inerat. Agmen legionum alae cohortesque praeveniebant : et ex ipsa urbe haud spernenda manus, quinque praetoriae cohortes, et equitum vexilla cum legione prima : ac deforme insuper auxilium, duo millia gladiatorum, sed per civilia arma etiam severis ducibus usurpatum. His copiis rector additus Annius Gallus, cum Vestricio Spurinna ad occupandas Padi ripas praemissus : quoniam prima consiliorum frustra ceciderant, transgresso jam Alpes Caecina, quem sisti intra Gallias posse speraverat. Ipsum Othonem comitabantur speculatorum lecta corpora, cum ceteris praeto-

24. *Eo agmen legionum.* Sic cod. Agr. male eo (h. e. idco) rejecerat Rhenanus.

— 25. *Et equitum vexilla. Et Quiritium vexilla* cod. Agr. forte atque velitum vexilla. *aqua et ante signa pedester, Lege it vel ire. Sed lorica ferrea usus : ire ante etc.*

Præcipua fama quartadecumani. Sic edd. omnes ante Rhenanum, et Flor. ut puto, quia nil notavit Gronov. At MSS. Bud. Guelf. (Reg. Lall.) edd. post Rhen. omnes usque ad Freins. præcipui. EAM. *Præcipua fama*, ut c. 32. *magna fama*. Ob compressam Britanniae rebellionem, de qua 14, 29. 34. *Certulis quartadecumanos domitores Britanniae* appellat H. 5, 16. In Bud. vitiose legitur *quartadecima in*, unde Rhen. bene *quartade. inani*; prius legebatur *quartadecumana*.

E fiducia tarditas inerat. Fallitur Pichena (difficultatem movens ex eo, quod alibi acer in hoc bello, non cunctator tradatur). Non enim Othonis, non omnis exercitus, sed solum quartadecimanorum tarditatem

adcurat Tacitus. Gron. Ante *agmen* mox eo addunt edd. ante Rhen. qui delevit. In Guelf. est in marg. a man. sec. EAM. *Eo non habent Bud. et ed. Put. Sed Alc. intravit.*

Et ex ipsa urbe. Sic recte Bud. Ryckius etiam restituit e Flor. et Agr. et edd. ante Rhen. qui omisit. *Vestricio Spurinna.* Vid. Lips. ad c. 18. EAM.

Padi ripas. Regiones et urbes circa Padum in istis locis, quibus Caecina venturus videbatur, Placentiam et Cremonam, v. c. 18. sqq. Mox *intra* e Flor. dedit Pichena. Bene. Sic et Guelf. (Bud.) edd. Puteol. Ber. At edd. pr. Rhen. et sqq. *inter mole. Sisti et coerceri, ne a Galliis in Italiam prodiret.* EAM.

riis cohortibus, veterani e prætorio, classicorum ingens numerus. Nec illi segne aut corruptum luxu iter: sed lorica ferrea usus est, et ante signa pedester, horridus, incomptus, famæque dissimilis.

XII. Blandiebatur coeptis Fortuna, possessa per mare et naves majore Italiæ parte, penitus usque ad initum maritimarum Alpium. Quibus tentandis adgrediendæque provinciæ Narbonensi, Suedium Clementem, Antonium Novellum, Æmilium Pacensem duces dederat. Sed Pacensis per licentiam militum victus: Antonio Novello nulla auctoritas: Suedius Clemens ambitioso imperio regebat, ut adversus modestiam disciplinæ

26. *Penitus usque ad initium. Forte Italiæ parte et Apennini usque ad initium etc.*
— 27. *Duces dederat. Male legerat Freinsh. possis et addiderat, sed nil necesse.*

Veterani e prætorio. Superesse videantur hæc voces. Præmisit enim jam nunc de prætoriis omnibus cohortibus: qui igitur isti amplius e prætorio? Sed non supersunt. Distinguit enim a cohortibus veteranos. Recte. Quia exactoratos intellegit, et qui post sedecim stipendia habebantur sub vexillo, non aliter quam legionarii, de quibus scripsi satis ad A. 1, 17. Atqui hi nec in legionibus ultra censebantur, nec illi in cohortibus. LRS. De classicis in militiam terrestrem et legionariam adscitis v. Schel. ad Hygin. p. 95. *Mox usus est* Flor. edd. ante Rhen. Pichena sqq. At Guelf. *usus*, edd. Rhen. (e Bud.) sqq. ERN. Grut. ambas vuculas *usus est* deletas cuciebat.

Majore Italia p. Bud. et edd. ante Rhen. *et majore.* Eam particulam connectentem Rhen. delevit.

Quibus tentandis, aggrediendæque. Farnesiana hæc scriptura est:

quam verissimam censeo. Duplex enim mandatum Othoniani duces habuerunt; tentandarum Alpium et provinciæ invadendæ, quæ ad Vitellium defecerat Supra 1, 87, *Narbonensem Galliam aggredi statuit, classe valida et partibus fida.* Infra c. 14. *imminere provinciæ Narbonensi, in verba Vitellii adactæ, classem Othonis, trepidi nuntii adtulere.* Vulgata lectio valde turbat: *quibus tentandis aggrediendisque, provinciæ Narbonensi,* etc. tanquam tres hi duces provinciæ impositi. Et magis majores tenebras offundit etiam Maurus. LRS. Bud. *aggrediendisque pr. Narbonensis.* De ducibus laudatis vid. H. 1, 87.

Per licentiam militum victus. Sic ex Flor. bene Pichena, et similia exempla in hoc ipso libro occurrunt, mox de Julio Frontone c. 26. In ed. pr. est *inverse iunctus.* Ceteri libri *victus.* ERN. Sic et Bud. Præfert hoc Acidalius.

corruptus, ita proeliorum avidus. Non Italia adiri, nec loca sedesque patriæ videbantur: tanquam externa litora et urbes hostium urere, vastare, rapere: eo atrocius, quod nihil usquam provisum adversum metus. Pleni agri, apertæ domus: occursantes domini juxta conjuges et liberos securitate pacis et belli malo circumveniebantur. Maritimas, tum Alpes tenebat procurator Marius Maturus. Is concita gente, (nec deest juvenus) arcere provinciæ finibus Othonianos intendit. Sed primo impetu cæsi disjectique montani, ut quibus, temere collectis, non castra, non ducem noscitantibus, neque in victoria decus esset, neque in fuga flagitium.

XIII. Irritatus eo proelio Othonis miles vertit iras in municipium Albium Intemelium. Quippe in acie nihil prædæ: inopes agrestes et vilia arma: nec capi poterant, pernix genus et gnari locorum; sed calamitatibus insontium expleta avaritia. Auxit invidiam præclaro exemplo femina Ligus, quæ filio abdito, cum simul

28. Sed calamitatibus. Forte, sic calamitatibus.

Corruptus, ita præliorum avidus. Hæc commodius de militibus quam de duce dici censeo, et eo scripsisse Tacitum: *Suedius Clemens ambitioso imperio regebat, ut adversus modestiam disciplinæ corruptos, ita præliorum avidos.* GRON. Pro vulg. stant Flor. et Bud: Ast Bip. malint *adversus* (contra) *modestiam* (h. e. immoderatus) *disciplinæ corruptior.*

Non Italia adiri. Nihil ego hic nisi germanum video. Sudant tamen in mutando Rhenanus pariter et Vertranus. LRS. Rhenano sudorem elicit corruptus in Bud. locus.

Albium Intemelium. Ita quidem e Strabone scripseris lib. 4. p. 202,

Τῶν οὖν Αἰγύων, inquit, τῶν μὲν ὄντων Ἰγγαίων, τῶν δὲ Ἰντεμελίων, εἰκότως τὰς ἀποικίας αὐτῶν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ, τὴν μὲν ὀνομάζουσας Ἀλβιον Ἰντεμίλιον, οἷον Ἀλπίον, τὴν δὲ ἐπιστημμίνης μᾶλλον, Ἀλβιγγαίων. Nec aliter in Plinio 3, 5. (7). Quin tamen etiam concise Albintemeliam dicta fuerit, haud pertinaciter eo negatum. LRS. In Antonini itinerrario (ed. Wessel. p. 296.) *Albintemilio*, ubi v. Surita.

In acie. Bud. in ea acie. Mox idem nec pernix genus, ubi Rhen. τὸ nec verti vult in et. Idem *Ligus*, Agr. *Ligur*. Sed et ap. Sall. Jug. 93. *Ligus* et græc. Αἰγύες.

pecuniam occultari milites credidissent, eoque per cruciatus interrogarent, « ubi filiam occuleret? » utrum ostendens, « latere » respondit. Nec ullis deinde terroribus, aut morte, constantiam vocis egregiæ mutavit.

XIV. « Imminere provinciæ Narbonensi, in verba Vitellii adactæ, classem Othonis, » Fabio Valenti trepidi nuntii adtulere. Aderant legati coloniarum, auxilium orantes. Duas Tungrorum cohortes, quatuor equitum turmas, universam Treverorum alam cum Julio Classico, præfecto, misit: e quibus pars in colonia Forojuliensi retenta, ne, omnibus copiis in terrestre iter versis, vacuo mari classis acceleraret. Duodecim equitum turmæ, et lecti e cohortibus, adversus hostem iere: quibus adjuncta Ligurum cohors, vetus loci auxilium, et quingenti Alpini, qui nondum sub signis. Nec mora proelio: sed acie ita instructa, ut pars classicorum, mixtis paganis, in colles mari propinquos exurgeret, quantum inter colles ac litus æqui loci, prætorianus

29. *Latere respondit. Hic latere cod. Agr. Sed latere est æquivocum.* — 30. *In colles. Incolis mari propinquo cod. Agr.*

Tortoribus. Regius (Bud.) codex, *temporibus*, ex quo Rhenanus, *terroribus*. Lrps. Et sic e Flor. edidit Pichena. Sic jam est in ed. pr. (contra edd. Pnt. Alc. et Rhen. *tortoribus*). *Terrores* sunt minæ, ut supra dixi. Ern.

Duas Tungrorum. Sic (hic et in seq.) ex ingenio edidit Rhen. Sed MSS. et edd. vett. *Turingorum*: nisi Flor. *Tungrorum* habet, e quo nil notatum video. Sic tamen ed. pr. 4, 55. et 66. Ern.

Vacuo mari. I. e. cuius litus nulli præsidii munitum esset. Ern.

Adversus hostem. Bud. *ad hostem*.

Pannonii nondum sub signis. Milites auxilarii e delectu pannonico missi, sed nondum in cohortes divisi. Ern. Sed *Pannonii* Othonis partes sequebantur. v. c. 11. et 17. Hinc Savilius reponit *Alpini* et intelligit *Ligures*. Mox etiam ipse Tacitus *Alpinos* memorat. Sequor Savilium et cum Bip. addo *qui*.

Mixtis paganis. H. e. non militibus quidem, sed qui tamen nunc aliquid operæ militaris navarent. Pagani militibus opponantur. De iis Pichena ad b. l. et intt. Suetonii alii-que abunde dixere. Ern.

miles expleret, in ipso mari ut annexa classis, et pugnæ parata, conversa et minaci fronte prætenderetur. Vitelliani, quibus minor peditum vis, in equite robur, Alpinos proximis jugis, cohortes densis ordinibus post equitem locant. Treverorum turmæ obtulere se hosti incaute, cum exciperet contra veteranus miles, simul a latere saxis urgeret apta ad jaciendum etiam paganorum manus: qui sparsi inter milites, strenui ignavique, in victoria idem audebant. Additus percussis terror, inducta in terga pugnantium classe. Ita undique clausi: deletæque omnes copiæ forent, ni victorem exercitum adtinuisset obscurum noctis, obtentui fugientibus.

XV. Nec Vitelliani, quamquam victi, quiescere. Accitis auxiliis, securum hostem ac successu rerum socordius agentem invadunt: cæsi vigiles, perrupta castra, trepidatum apud naves: donec, cedente paulatim metu, occupato juxta colle defensi, mox irrupere. Atrox ibi cædes, et Tungrarum cohortium præfecti,

31. *Adnexa classis. Lege adnixa.* Virgil. 3, 208, *Adnixa torquent spumas.* Deinde *obversa et minaci fronte.* — 32. *Alpinos.* Cod. Ag. *Alpinas* scribe cohortes. — 33. *Apta ad jaciendum etiam.* Scribe *ad arcendum.* Nam erant collocati in Alpinis jugis, ut patet ex superioribus. Locus similis Hist. 3, 82, 4, 15. 26. *arcere* infra c. 17. Deinde lego *in victoriam idem audebant.* Sic c. 16, *in summam profuturus. non in summa.*

Conversa et minaci fronte. H. e. quæ non, ut adso ebat, puppes, sed proras et rostra obverteret littori, ut in præliis, in oppugnationibus fieret. ERN.

Simul a latere. In his et seqq. cum Flor. consentit Guelf. (et Agr.) ed. pr. nisi quod in illo etiam post *saxis* est, in hac *jocendum* vitiose pro *jaciendum*, ut in MS. Bud. ERN. In hoc etiam male *simul altitudo apta.* Bip. locum ita refingunt: si-

mul a latere. Saxis etiam urgeret apta ad i. p. m.

Obtentui fugientibus. Quo idoneo prætextu fugere honestius poterant Vitelliani. Maie hic *objectum* additur in edd. Puteol. Ber. Alc. Post pro *sidente* MS. O. on. *cedente*, quod melius: aut *resistente.* ERN. Id *objectum* Bud. non habet, et bene sustulit Rheu. Dein Bud. *cedentes*, quo firmatur lectio Oxon. quam restitui. — * V. D. de Lamalle, not. 4.

sustentata diu acie, telis obrunntur. Ne Othonianis quidem incruenta victoria fuit, quorum improvide secutos conversi equites circumvenerunt; ac velut pactis induciis, ne hinc classis, inde eques, subitam formidinem inferrent, Vitelliani retro Antipolim, Narbonensis Galliae municipium, Othoniani Albingaunum interioris Liguriae, revertere.

XVI. Corsicam ac Sardiniam, ceterasque proximi maris insulas, fama victricis classis in partibus Othonis tenuit. Sed Corsicam prope adflixit D. Pacarii procuratoris temeritas, tanta mole belli, nihil in summam profutura, ipsi exitiosa. Namque, Othonis odio, juvare Vitellium Corsorum viribus statuit, inani auxilio, etiam si provenisset. Vocatis principibus insulae, consilium aperit: et contradicere ausos, Claudium Phirricum, trierarchum Liburnicarum ibi navium, Quinctium Certum, equitem romanum, interfici jubet. Quorum morte exterriti, qui aderant, simul ignara et alieni metus socia imperitorum turba, in verba Vitellii juravere. Sed, ubi delectum agere Pacarius, et

34. Decimi. Decumi cod. Agr.

Sustentata. Put. Alc. addunt *quidem*, quod irrepsit e linea seq. id Bud. non habet, et Rhen. delevit.

Quorum improvide secutos. Pro, e quibus qui improvide secuti fuerant, eos equites circumvenere. Vid. ad A. 6, 12. ERN.

Inde eques. Sic Flor. (Bud.) Guelf. edd. ante Rhen. Is edidit *equites*. Illud Pichena restituit. ERN.

Albi: gnum. Sic et MS. (Bud.) Guelf. (edd. Put. Alc. Rhen.) At Flor. ed. pr. *Albingaunum*. ERN.

Nihil in summa profuturum. Vi-

detur scripsisse auctor, *tentata mole belli*, utcuque *ri tanta* explicet Acidalius. GRON. Sc. cum esset tanta moles belli. Sed *in-summa*, quod pro conjectura posuerant Rhenanus, Lipsius, recepit Freinshemius. Recte. Libri superiores scr. et edd. *in summa*. Vide dicta ad 13, 38. ERN.

Cors. viribus. Cod. Agr. *navibus*. Glossema.

Phirricum trierarchum. Forte nomen hominis fuit *Pyrrhicum*. GRON. MS. Guelf. *Pyrricum*. ERN. Bud. *Phyricum*.

inconditos homines fatigare militiæ muneribus occepit, laborem insolitum perosi, infirmitatem suam reputabant : « insulam esse, quam incolerent, et longe Germaniam viresque legionum : direptos vastatosque classe, etiam quos cohortes alæque protegerent. » Et aversi repente animi : nec tamen aperta vi, aptum tempus insidiis legere : digressis, qui Pacarium frequentabant, nudus et auxilii inops; balineis interficitur, trucidati et comites. Capita, ut hostium, ipsi interfectores ad Otho-nem tulere : neque eos aut Otho præmio adfecit, aut punivit Vitellius, in multa colluvie rerum majoribus flagitiis permixtos.

XVII. Aperuerat jam Italiam, bellumque trans-miserat, ut supra memoravimus, ala Syllana, nullo apud quemquam Othonis favore : nec quia Vitellium mallent; sed longa pax ad omne servitium fregerat, faciles occu-pantibus et melioribus incuriosos. Florentissimum Italiæ latus, quantum inter Padum Alpesque camporum et urbium, armis Vitellii (namque et præmissæ a Cæcina

35. *Et aversi repente animi. Lege ita aversi.* — 36. *Balineis interficitur. In bali-neis malim.* — 37. *In multa colluvie rerum. Lego reorum. agmen reorum alibi nos-ter. magna colluvies H. 5, 12. colluvies nationum Athenienses. Ann. 2, 55.* — 38. *Ala Syllana. Silana semper cod. Agric.*

Inconditos homines. I. e. nunquam alicui exercitationi militari adue-factos, eoque duri exercentibus, etc. V. A. 2, 52. ERN.

Balineis. Sic Flor. vulgo *balneis*.

Majoribus flagitiis permixtos. Cum multo graviora patrata essent, quæ punirentur, hi latuere, et poenam ef-fugere. ERN. Sic A. 16, 8.

Aperuerat jam Italiam. Bud. *Apa-ruerat jam in Italia.*

Ut supra mem. 1, 70.

Melioribus incuriosos. Lego, me-

lioribus incuriosis. Paratos obvio et invitanti, quum melior nemo esset, aut curam adjungendi eos suscipe-ret. GRON. Vulgatum servandum puto. Non curabant, utra pars melior esset, causam justioremi habe-ret. 14, 38, *serendis frugibus incuriosos.* Usitatus foret tamen *melio-rum incuriosos*, quod etiam Groslo-tio placebat. Ed. pr. (et c. Agr.) *occupationibus*, et Guelf. a manu sec. ERN.

Q. i. P. A. c. et urbium. Edd.

cohortes advenerant) tenebatur. Capta Pannoniorum cohors apud Cremonam : intercepti centum equites ac mille classici inter Placentiam Ticinumque. Quo successu Vitellianus miles non jam flumine aut ripis arcebatur. Irritabat quin etiam Batavos Transrhenanosque Padus ipse : quem repente, contra Placentiam, transgressi, raptis quibusdam exploratoribus, ita ceteros terruere, ut, «adesse omnem Cæcinæ exercitum,» trepidi ac falsi nuntiarent.

XVIII. Certum erat Spurinnæ (is enim Placentiam obtinebat) nec dum venisse Cæcinam, et, si propinquaret, coercere intra munimenta militem, nec tris prætorias cohortes et mille vexillarios, cum paucis equitibus, veterano exercitui objicere. Sed indomitus miles et belli ignarus, correptis signis vexillisque, ruere, et retinenti duci tela intentare, spretis centurionibus tri-

39. *Et retinenti duci tela intentare. Logo renitenti.*

vett. addunt est. Bud. non habet et Rheu. induxit.

Quem repente. Restituit *repente* Pichena, quod Rhenanus delevit, codice suo auctore, cum hic non sine vi sit. Habent MS. (Flor.) Guelf. edd. ante Rhen. omnes. Consentiant etiam libri pro *raptis*, ne audiamus, qui tentant *captis*. Add. ad 4, 33. ERN.

Spurinnæ. Vestricius est Spurinna, egregius dux, et qui ad Taciti medium ævum vixit. Plinii Secundi de eo epistola capienda est. 2, 7, *Heri a senatu, Vestricio principe auctore, Spurinnæ triumphalis statua decreta est*, quem locum tamen maculo : *Vestricio Spurinnæ, principe auctore, triumphalis statua decreta*. Male enim trajecta verba. LRS. De vita ejus carminibusque v.

Bayerus Comm. Petropol. t. 11, p. 311. ERN. Cf. et Plin. ep. 3, 1.

Spretis centurionibus tribunisque providentiam ducis laudantibus. Hæc spuria esse et e sequentibus huc ipculcata, ubi est : *laudare providentiam ducis*, acute conjecit Pichena. Probantque viri docti. MS. Flor. ed. pr. *laudari* (Agr. *laudare*) : unde firmatur illa suspicio. ERN. Bud. *provid. ducis laudantibus*. Non ergo a Puteolano est illa lectio. Grut. etiam præcedentia resecari vult *spretis C. Tr. que*. Contra BIp. nihil abundare videtur ; de industria repeti verba censent, quò vulgi mutabilitas adpareat, leguntque : *spreto, C. Tr. que provid. laudari*. Verum eadem plane verba sic repeti, a Taciti more alienum est,

bunisque; quin « proditionem, et accitum Cæcinam, » clamitabant. Fit temeritatis alienæ comes Spurrinna, primo coactus, mox velle simulans, quo plus auctoritatis inesset consiliis, si seditio mitesceret.

XIX. Postquam in conspectu Padus et nox adpetebat, vallari castra placuit. Is labor, urbano militi insolitus, contudit animos. Tum vetustissimus quisque castigare « credulitatem suam, metum ac discrimen » ostendere, « si cum exercitu Cæcina, patentibus campis,

40. *Quin proditionem et accitum Cæcinam. Lego quis proditos se et. In ceteris Merceri conjecturam sequor. MS. Agr. quin pro Othone et.*

neque necesse, addi, *qua re sprete C. Tr. que res ipsa docet.* Itaque cum Broterio locum repurgavi.

Quin proditiōnem.... qui pro Othone. Mercerus ingeniose: *quin proditiōne accitum*: quasi id crimen Spurrinnæ objecerint, ut est in Plutarcho. LRS. Pichena conjecit, quod jam est in contextum receptum a Freinshemio, nisi quod *quis* dedit pro *qui* e Merceri conjectura. Nos *qui* restituiamus. ERN. Perperam, si quid video. Milites enim, non centuriones, non tribuni, proditionis inculpabant Spurrinam, teste Plut. in Oth. c. 5. Reposui *quin*.

Contudit animos. MS. Flor. ed. pr. *contundit*. Non spernam. Juvat Bud. *contundet*. Nam sæpe in tali narratione post perfectum est præsens. Sed nihil interest. ERN. Immo Bud. clare habet *contundit*. Agr. *contudit*.

Tum vetustissimus quisque. Vulgata ante lectio, *u. m. mæstissimus quisque*. Ex quo Rhenanus illud *vetustissimus* extrudit: ego malim *modestissimus*. LRS. Freinshemius *inertissimus* sine libris dedit. Id Ryckius

negat cum Gronovio hujus loci sententiæ convenire. Quod ego non video. Omnes isti milites inertes erant, quos castrorum illa munitio statim fregit. Et, cum laboris intolerantia homines sapere doceret, non credibile, ignavissimum quemque maxime sententias illas de prudentia ducis locutum esse. Ergo verbum illud satis aptum. Adde infra c. 23. mod. Nec illud neget quis, ex *inertiss.* facile fieri potuisse *mestissimus*. Nam sic scribitur in MSS. cum sæpissime *in* in literam *m* convertatur. Igitur præferam Freinsh. correctionem ceteris, etiam J. Gronovii *vecordissimus*, donec e libris scriptis melius quid proferatur. MS. Flor. Agr. (Reg. Lall.) ed. pr. Rhen. *sq. vetustissimus*: quod alienum esse, quivis videt. Secutus tamen est Broterius. ERN. Ex Rhenani cerebro esse *vetustissimus*, falsum. Clare sic Bud. Recte Rhen. intelligit diu meritos. Sic H. 1, 23, *vetustissimum militum* vocat. Bene Brot. Bip. Lall. eam lectionem servant. Sic et Grut. et Ryckius. Acidaius omnia turbat. — * D. de Lamalle, n. 6. conj. *inertissimus*.

tam paucas cohortes circumfudisset. » Jamque totis castis modesti sermones, et, inserentibus se centurionibus tribunisque, laudari « providentia ducis, quod coloniam, virium et opum validam, robur ac sedem bello legisset. » Ipse postremo Spurinna, non tam culpam exprobrans, quam ratione ostendens, relictis exploratoribus, ceteros Placentiam reduxit, minus turbidos et imperia accipientes. Solidati muri, propugnacula addita, auctæ turres, provisa parataque non arma modo, sed obsequium et parendi amor; quod solum illis partibus defuit, cum virtutis haud poeniteret.

XX. At Cæcina, velut relicta post Alpes sævitia ac licentia, modesto agmine per Italiam incessit. Ornatum ipsius municipia et coloniae in superbiam trahebant: quod versicolore sagulo, braccas, tegmen barbarum, indutus, togatos adloqueretur. Uxorem quoque ejus, Sa-

41. *Coloniam virium et opum validam.* MS. Anglic. Jac. Gronovii *opis*, unde ille *copis*. Ego *opis*, ad forendam opem.

Laudari providentiam ducis. Ego sermonis rationem exigere *to laudare* non censeo, ut vult Freinsheim. nisi fiat: et *inserentes se centuriones tribuni*que *laudare*. Sed mitior in promptu cura est: nec parvi momenti, quod et hic et supra Flor. *laudari*. Assentior autem omnino Pichenæ, priori loco eas voces male inculcatas: non quod ineptum ibi *seusum* faciant: cur enim non et retinere simul militem et paucis consilium ducis probare possent? sed quia non tam inops verborum Tacitus. Hic autem scripsisse auctorem certum habeo: et *inserentibus se centurionibus tribunisque laudari providentia ducis* quod est, laudabatur, nempe ab utroque genere. GROW.

Recte. *Laudari* etiam Guelf. (Bud.) ed. pr. ceteræque ante Rhenanum, qui correxit ex ingenio *laudare*: quia accusativus sequitur. Ergo nobis licebit etiam, propter passivum mutare substantivi casum. ERM. Sequuntur Lall. et Bip. In c. Agr. est *principis loco ducis*; glossema.

Quam ratione ostendens. H. e. arte sua et factis ostendens militibus stultitiam et convincens culpæ. ERM. Bud. *ratione attendens*.

Braccas, tegmen barb. Jan. Guilielmus Verosim. 2, 7. glossemata esse reputat verba ista *braccas tegmen barbarum*, quod ævo Taciti satis notæ fuerint braccæ; legit ergo, *braccatus togatos*. Vid. Dureau de Lamalle; not. 7. hæc clare explicat.

loninam, quamquam in nullius injuriam insigni equo ostroque veheretur, tanquam læsi gravabantur : insita mortalibus natura, recentem aliorum felicitatem ægris oculis introspicere, modumque fortunæ a nullis magis exigere, quam quos in æquo videre. Cæcina, Padum transgressus, tentata Othonianorum fide per colloquium et promissa, iisdem petitis, postquam pax et concordia speciosis et irritis nominibus jactata sunt, consilia curasque in oppugnationem Placentiæ magno terrore vertit : gnarus, ut initia belli provenissent, famam in cetera fore.

XXI. Sed primus dies impetu magis, quam veterani exercitus artibus, transactus : aperti incautique muros subiere, cibo vinoque prægraves. In eo certamine, pulcherrimum amphitheatri opus, situm extra muros, conflavit : sive ab oppugnatoribus incensum, dum faces et glandes ac missilem ignem in obsessos jaculantur ; sive ab obsessis, dum retorta ingerunt. Municipale vul-

42. *Dum regerunt.* MSS. *dum in hostes ingerunt.* Legendum *dum per tormenta ingerunt* vel *regerunt.* MS. Anglic. Gronovii filii *per portas egerunt. ingerunt præstat, ni regerunt* mavis. Brevis locutio, intellige eadem quæ jam nominata sunt, *e tormentis ignem et faces jaculabantur.* Hist. 4, 23, *adactæ tormentis ardentes hastæ.* Vegetius 5, 14, *ardentes sagittæ per ballistas in hosticarum navium alveos infinguntur.* Ann. 2, 81, *Erigi scalas jussit.... alios tormentis hastas, saxa et faces ingerere.* Sic et illud capio Ann. 12, 16, *facibus atque hastis turbabant obsessos.* Et Ann. 4, 49, *agger unde saxa, hastæ, ignes jacerentur.* E tormentis faces et hastas incutere Ann. 23, 39. Livius 31, 46, *ingerere tela ballistis et catapultis et alio genere tormentorum.*

Insita mortalibus natura etc. Vere hic morbus in nostris animis : neo nescivit Æmilius Probus, sive Nepos, in Chabria 3. *Est hoc commune vitium, inquit, magnis liberisque civitatibus, ut invidia gloriæ comes sit.* LIPS. In fine capitis ed. pr. *provenissent* pro *provenissent*, vitiose. ERN.

Gnarus ut in b. pr. Cf. Agr. c. 18. *Dum regerunt.* MSS. Flor. Bud. (Reg. Lall.) ed. pr. *dum reportans gerunt.* Unde J. Gron. *dum retorta ingerunt.* Guelf. Ox. *dum per portas egerunt.* Quod favet conjecturæ Heinsii ep. ad Græv. t. 4. coll. Burm. p. 163. *dum per tormenta ingerunt, quam probat Grævius ib.*

gus, pronum ad suspiciones, fraude illata ignis alimenta credidit a quibusdam e vicinis coloniis, invidia et æmulatione, quod nulla in Italia moles tam capax foret. Quocunque casu accidit, dum atrociora metuebantur, in levi habitum : reddita securitate, tanquam nihil gravius pati potuissent, mœrebant. Ceterum multo suorum cruore pulsus Cæcina : et nox parandis operibus adsumpta. Vitelliani pluteos cratesque et vineas suffodiendis muris, protegendisque oppugnatoribus; Othoniani sudes et immensas lapidum ac plumbi ærisque

43. *Invidiæ æmulatione*. Sic cod. Agr. forte *livida*; sed sub finem hujus libri utrumque conjungit. — 44. *Quocunque casu acciderat*. *Accidit* scripti omnes, nec mutandum.

p. 175. Ann. 2, 81. *tormentis hastas, saxa, faces ingerere*. Putat corruptionem natam e compendio *torta*. Placet. Sed malim tamen *regerunt*, quam *ingerunt*. Puteol. edidit *primas dum regerunt*. ERN. Rhen. e vestigiis cod. Bud. conjicit *dum reperta transerunt*. Agr. *dum in hostes ingerunt*. Ed. Rom. jam habet *dum regerunt*. J. Gron. verum vidisse puto, eumque sequor cum Bip. Paulo ante Flor. et Bud. *ac miss. ignem*. Vulgo et.

A quibusdam e vic. coloniis. Hæc est scriptura MS. Guelf. (Agr.) edd. Puteol. Beroald. sqq. quam cum Ryckio secutus sum. Consonant MS. Flor. ed. pr. in *quis a quibusdam et v. c.* quod recepit J. Gronovius, et accipit per hendiadys. Immo et pro *e* vel *ex* scriptum, ut alibi, etiam libro superiori bis vel ter. Rhenanus edidit et *quib. v. c.* e MS. Bud. Lips. *a quib. v. c.* Pichena et *quibusd. v. c.* ERN.

Invidiæ æmulatione. Muretus, *invidia et æmulatione*. LIPS. Probat Pichena (et Acid.) : atque ita nos-

ter alibi (ut c. 101. et 1, 65.) a quo ad ceteras edd. pervenit. ERN. Bud. Flor. Agr. Oxon. et edd. ad Pich. usque *invidiæ æmulatione*.

Quocunque casu accidit. *Acciderat* Rhen. edidit, quod in Bud. erat *accidat*. Cur non *acciderit* potius, quando ceteri scripti et ante Rhen. editi *accidit*. Sed hoc quoque probum. Quamquam Gronovius in Flor. quoque *accidat* esse dicit, dissentiens ab oculis Pichenæ. ERN.

Nox p. o. assumpta. Sic in ed. J. F. Gronov. primum, e conjectura Mureti, multis probata, editum. Scripti et edd. ante *assumpta*, quod etiam restituit Ryckius ac defendit. Non bene, ut opinor. Nam nox tantum illo labore consumpta, dies oppugnatione transactus fuerat, ut ab initio capitis dictum. *Assumpta* autem nox, est, adjecta labori diurno. Cicero in ep. 7, 25. *atque etiam aliquantum noctis adsumo*, sc. ad laborem diurnum. De confusione hac v. ad 5, 20. ERN. Bud. *assumpta* : bono sensu; quare reposui. Sic et Bip.

moles, perfringendis obruendisque hostibus, expediunt. Utrimque pudor, utrimque gloria, et diversæ exhortationes, hinc « legionum et Germanici exercitus robur, » inde « urbanæ militiæ et prætoriarum cohortium decus » adtollentium : illi « ut segnem ac desidem et circo ac theatris corruptum militem ; » hi « peregrinum et externum, » increpabant : simul, Othonem ac Vitellium, celebrantes culpantesve, uberioribus inter se probris quam laudibus stimulabantur.

XXII. Vixdum orto die, plena propugnatoribus moenia : fulgentes armis virisque campi, densum legionum agmen, sparsa auxiliorum manus, altiora murorum sagittis aut saxis incessere : neglecta, aut ævo fluxa comminus adgredi : ingerunt desuper Othoniani pila, librato magis et certo ictu, adversus temere subeuntes cohortes Germanorum, cantu truci, et more patrio nudis corporibus, super humeros scuta quatientium. Legionarius, pluteis et cratibus tectus, subruit muros, instruit aggerem, molitur portas. Contra prætoriani dispositos ad id ipsum molares ingenti pondere ac fragore provolvunt. Pars subeuntium obruti ; pars confixi et exsanguis, aut

45. *Obruendisque hostibus. Malo oberendisque. Nam operibus abeat a Bud. et Agr. vel proruendisque hostilibus, ut opera subintelligantur. Et mox c. 22. malo pars subvenientium obrutti, quam obruti. Forte ocus expediunt.*

Perfringendis operibus. Dativus operibus non erat in codice Bud. nec est in Flor. Agr. Guelf. (Reg. Lall.) ed. pr. unde Jac. Gronovius delevit. ERN. Omitti posse subauditum judicat Rhen. servat tamen ; in omnibus quoque editionibus ante Gronovii legitur.

Utrimque pudor, utrimque gloria. Gloria est h. l. gloriæ cupido, ut apud Ciceronem non uno loco : quod vidi

Savilius non animadvertisse. EAX. *Culpantesve.* Sic Flor. et ed. Ven. Vulgo, ut in Bud. *culpantesque.*

Densum legionum agmen. Unicam tantum legionem habuit Cæcina, ut monet Savilius. V. ad 1, 11. ERN.

Librato magis et c. i. Loco magis Bud. magna.

Instruit agg. V. Guischardini Pe-lyb. Mem. mil. t. 2. p. 20.

laceri, cum augeret stragem trepidatio, eoque acrius e moenibus vulnerarentur, rediere, infracta partium fama. Et Cæcina, pudore cœptæ temere oppugnationis, ne irrisus ac vanus iisdem castris adsideret, trajecto rursus Pado, Cremonam petere intendit. Tradidere sese abeunt Turulius Cerialis cum compluribus classicis; et Julius Briganticus cum paucis equitum: hic præfectus alæ, in Batavis genitus; ille primipilaris et Cæcinæ haud alienus, quod ordines in Germania duxerat.

XXIII. Spurinna, comperto itinere hostium, defensam Placentiam, quæque acta, et quid Cæcina pararet, Annium Gallum per literas docet. Gallus legionem pri-

46. *Et Cæcina fama et pudore. Fama præcesserat proxime. Lege infamia. Male Lipsius fame. Alii aliter. Possis et flammatus. Valer. Flacc. 4, 655. flammata pudore juvenus. Infra 74, omnes exercitus flammaverat arrogantia venientium a Vitellio militum. H. 4, 24, his inter se vocibus instinctos flammavere insuper allatæ a Vespasiano literæ. — 47. Castris assideret. Insideret cod. Agr.*

Aut laceri. MS. Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc. ac. Mox fama et exciderunt in MS. Oxon. Alieno sc. loco omisit librarius. Vid. not. prox. Ern. Bud. ut laceri, pro quo male in ed. Rhen. in variis lectionibus legitur aut laceri, quod sic in ed. Gronovii repetitur. Rhenanus autem recte agnorat vitium librarii pro aut.

Fama et pudore. Lego, fame. Duplex enim causa abcessus, fames et pudor irriti cœpti. Lips. Forte: *Et Cæcina damno et pudore cœptæ temere oppugnationis.* Justinus 2, 5. amissis octoginta millibus hominum trepidus refugit, quæ jactura inter damna numerata non est. Gron. Immo fama et delendum, auctoritate cod. Guelf. idque etiam sine libris intelligi poterat. Clarum enim est, esse librarii repetitionem eorundem verborum ante Cæcina, ut

vidit J. Gron. Ern. *Fama et a Reg. Lall.* quoque abest. Frustra tuentur Ryckius, Boxhorn. Bip. Delendum, sine libris sensit Acidalius. Broterius quoque omisit. Bud. pessime, *fama pudoris cœpta et.* Freinsh. volebat jam ira et pudore.

Petere intendit. Alterum tolli posse putat Gruterus. Immo intendit, int. animum, instituit, decernit. Ante irrisus eleganter de iis, qui nil efficiunt, frustra oppugnant, petunt. Mox sese e Flor. Pichena. Consentit Guelf. (Bud.) ed. pr. etc. Alii se. Nomen Turullii ap. Cicer. ad Div. 12, 13. in libris scr. et edd. est Turullius, ut etiam alibi et in inscriptionibus (ut ap. Grut. p. 735.) occurrat, idque melius puto. Ern. Bud. Turrulius.

Julius Briganticus. Sic Rhen. e Bud. Sed Put. Alc. alii Breganticus.

mam in auxilium Placentiæ ducebat, diffusus paucitate cohortium, ne longius obsidium et vim Germanici exercitus parum tolerarent: ubi pulsum Cæcinam pergere Cremonam accepit, ægre coercitam legionem, et pugnandi ardore usque ad seditionem progressam, Bedriaci sistit. Inter Veronam Cremonamque situs est vicus, duabus jam romanis cladibus notus infaustusque. Iisdem diebus a Martio Macro haud procul Cremona prospere

Diffusus paucitati. Sic ed. pr. At MS. Oxon. Guelf. (Bud.) edd. Pu-teol. ceteræque omnes ante Lips. *paucitate*, quod restitui, tacite a Lipsio mutatum, ut alibi ab aliis factum. Hodie quidem satis constat, *diffidere* etiam cum ablativo dici. V. Burm. ad Suet. Cæs. c. 3. et quos ibi laudat: item Oudend. ad Sueton. l. c. ERM.

Bedriaci. Vicus parvus, sed duabus romanis cladibus insignis, nec indignior, cujus verum nomen norimus, quam Cannæ aut Philippi. Vulgo *Bebriacum* appellant, atque ita Juvenalis libri 2, 106, *Bebriaci in campo spoliū adfectare Palatī*. At sincerus ille Vatic. *Bedriacum* semper; quomodo et in Sambuci scripto codice exstare cognovi, cum strictim eum Viennæ vidissem. In vetustis Suetonii libris *Betriacum* dicitur: sicut et in Plutarcho c. 8. Βητριάκον, πολίχνη πλησίον Κρεμόνης. Juvenalis interpres quam nugatur, qui vicum hunc Campaniæ facit! in Sat. 3. *Othonem*, inquit, bello civili Vitellius vicit apud *Bebriacum Campaniæ*. Atqui noster clare: *Inter Cremonam Veronamque situs est is vicus*. Et ipse scholiastes mox fatetur. Corrupta ea verba igitur, et scripsit: *apud Bedriaci campum*. Manifesto enim ad-

ludit Juvenalis sui versum, *Bedriaci campo spoliū adfectare Palatī*. Quod autem adtexitur: *Horum bellum Cornelius scripsit et Pompeius Planta, qui ait, Bebriacum vicum esse a Cremona vicesimo lapide*, sane Cornelium hunc nostrum intellegit: Pompeius ille quis sit, nondum reperi. LIPS. Add. intt. ad Suet. Oth. 9. Broterius defendit *Bebr.* ERM. Hieron. in chron. *Vetriacum*. Plin. 10, 49. (69.) *Bebriacum*. Sic nec apud alios nominis ratio sibi constat. Bud. *Bedriaci*. Agr. Put. Alc. *Bebriaci*. Pompeius Reinesio ep. 27. videtur esse is, de quo Plin. ep. 10, 5.

Diabus j. r. cladibus. Altera Othonis, victore Vitellio: altera Vitellii, vincente Vespasiano, de qua noster 3, 15. sq. Ea vulgo dicitur ad Cremonam facta: sed inter Cremonam et Bedriacum pugnatum est, eaque de causa utrique loco prælium, more scriptorum, assignari potest. Vid. dicta ad Xenoph. Mem. S. 3, 5. ERM. A binis illis præliis Bedriaco hæsisse nomen *la Bisa*, sunt qui velint. In eam rem Broterius citat *Campo* in hist. *di Cremona*. Contra Cluverium, qui It. ant. 1, 26. *Caneto* hodie dici perhibet, disputat Ryckius.

pugnatum : namque promptus animi Martius transvectos navibus gladiatores in adversam Padi ripam repente effudit. Turbata ibi Vitellianorum auxilia, et, ceteris Cremonam fugientibus, cæsi, qui restiterant. Sed repressus vincentium impetus, ne, novis subsidiis firmati, hostes fortunam prælii mutarent. Suspectum id Othonianis fuit, omnia ducum facta prave æstimantibus. Certatim, ut quisque animo ignavus, procax ore, An-nium Gallum et Suetonium Paullinum et Marium Celsum (nam eos Otho quoque præfecerat) variis criminibus incessebant. Acerrima seditionum ac discordiæ incitamenta, interfectores Galbæ : scelere et metu vecordes, miscere cuncta, modo palam turbidis vocibus, modo occultis ad Othonem literis : qui humillimo cuique credulus, bonos metuens, trepidabat ; rebus prosperis incertus, et inter adversa melior. Igitur Titianum, fratrem, accitum bello præposuit. Interea Paullini et Celsi ductu res egregiæ gestæ.

XXIV. Angebant Cæcinam nequidquam omnia

48. *Ne novis subsidiis. Forte firmato hoste fortuna prælii nutaret vel mutaret. Partium versa fortuna, noster alibi fortuna pugnae mutatur ; fortunam belli mutare.* — 49. *Omnia quæcunque facta. Lege in communi.* — 50. *Rebus prosperis incertus, et inter adversa. Lege rebus ut prosperis incertus, Ita.* — 51. *Nequidquam omnia cepta. Incepta malim, arma incipere Ann. 4, 46.*

Sed repressus v. i. Ed. pr. repressi, pro repressi. Mox eadem subsidii, quod e Flor. pro præsidii dedit Pichena. ERN. Bud. subsidii. ad quod non attendit Rhen.

Omnia quæcunque facta. Freinsh. corrigit, omnia ducum facta. Eodem modo correctum in MS. Agr. et favet scriptura MS. Flor. quocum. Et ed. pr. omniaque vocum facta. Certe omnia quæcunque ducum est. Post Guelf. extimantibus : quod h. l. recte exprimitur æstiman-

tibus. ERN. Vulg. habent edd. plures vet. et c. Bud. quod respondet Gr. πένθ' ὄρα. Cum ed. prima conspirat Reg. Lall. Sed c. Agr. habet omniaque ducum facta. Firmatur hinc emendatio Freinshemii, quam recipio cum Bip. Dein Bud. prava extimantibus, et mox incessebant.

Criminibus incessebant. Ryckius e cod. Agr. rescripsit incessebant : quod, quia latinitas id tempus postulat, imitatus sum. ERN.

Et Celsi ductu. Sic Bud. Ast Flor.

coepta, et senescens exercitus sui fama. Pulsus Placentia, cæsis nuper auxiliis, etiam per concursum exploratorum, crebra magis quam digna memoratu prælia, inferior; propinquante Fabio Valente, ne omne belli decus illuc concederet, recipere gloriam, avidius quam consultius, properabat. Ad duodecimum a Cremona, locus Castorum vocatur, ferocissimos auxiliarium, imminetibus viæ lucis occultos, componit. Equites « procedere longius » jussi, « et, irritato prælio sponte refugii, festinationem sequentium elicere, donec insidiæ coarrentur. » Proditum id Othonianis ducibus; et curam peditum Paullinus, equitum Celsus, sumpserunt. Tertiadecimæ legionis vexillum, quatuor auxiliorum cohortes et quingenti equites in sinistro locantur; aggerem viæ tres prætoriae cohortes altis ordinibus obtinere: dextra

et consilii ductu. Agr. *Paullini consilii et ductu.* Plut. e. iam c. 7. Paulinum et Celsum jungit.

Locus Castorum. Recte, non *castrorum*. Suetonius c. 9. eumpse locum *ad Castoris* dixit: Orosius 7, 8. *circa locum, quem Castores vocant.* Lips. Bud. ut reliqui, *locus castrorum*. Rhen. tacite sed præclare emendavit *locus Castorum*.

Imminentibus viæ lucis imponit. Rhenanus (e Bud.) corrigit *eminentibus viæ lucis componit*. *Imminentibus* verum est et libris ceteris firmatur. *Componit* etiam Flor. Guelf. recepitque Pichena. Sed edd. ante omnes *imponit*: quod sane est usitatum in insidiis verbum. Neque tam compositorum militum, quam in lucis et insidiis positorum commemoratio h. l. requiritur. Post *jussit* MSS. Flor. (Bud. Agr.) Guelf. edd. pr. Puteol. Ber. *Jussi* edidit Rhen. (ex ingenio) a quo etiam *refugi* pro

refugere editum, quod tamen et Flor. (et Bud.) et Guelf. habent, haud paullo elegantius, quam *refugere*. ERN. Hoc est in c. Agr.

Aggerem viæ. Intelligi viam Postumiam patet e 3, 21. ut jam monuit Ryckius. Viæ autem altæ et aggeratæ. Aggerem de viâ etiam Virgilius dixit 5, 273. Vide copiose de hoc verbo Heinsium ad Virgil. 9, 375. Mox *altis ordinibus* Flor. Bud. (Agr. Reg. Lall.) Guelf. ed. pr. i. e. plurimis deinceps, propter angustias viæ. Recepit jam Ryckius. Puteolanus primus *arctis* edidit. ERN. Sic et Alc. et Rhen. Sed *ordinibus altis* i. e. confertis. Cf. Veget. 3, 15.

Dextra fronte. Quæ hic frons dextra? haud satis capio, et rescribo: *Aggerem viæ tres prætoriae cohortes obtinere dextra. A fronte, prima legio incessit.* Lips. *Dextra frons* est dextrum cornu. *Frontem. lavam* e

fronte prima legio incessit, cum duabus auxiliariis cohortibus et quingentis equitibus. Super hos e prætorio auxiliisque mille equites, cumulus prosperis, aut subsidium laborantibus, ducebantur.

XXV. Antequam miscerentur acies, terga vertentibus Vitellianis, Celsus, doli prudens, repressit suos. Vitelliani temere exsurgentes, cedente sensim Celso, longius secuti, ultro in insidias præcipitantur: nam a lateribus cohortes, legionum adversa fronte, et subito discursu terga cinxerant equites. Signum pugnae non statim a Suetonio Paullino pediti datum: cunctator natura, et cui cauta potius consilia cum ratione, quam

Claudiano in Ruf. 2, 174. laudat Salinerius. ERN. Bipontinis arridet emendatio a Lipsio proposita; non mihi. Statim enim, quod illi negant; *dextra frons* pro *dextro cornu* dici omnino potest. Claudiano sic aperte l. c. *Armeniis frons læva datur; per cornua Gallos dexteriores locat*, opponitur *frons læva dextro cornu*. Sic et ap. Curtium 4, 13. *frons lævi cornu* occurrit. Dein auxiliares romanæ militiæ more, ut in sinistro, sic et in dextro cornu, locati hic comparent; frons ipsa aciei densis ordinibus a prætorii cohortibus obtinetur.

Cum duabus vexillariis cohortibus. Sic scr. et edd. vett. omnes. Mercerus eam lectionem vitii arguit, quod vexillariorum cohortes non sint, nec *vexillares* dicantur, sed *vexillarii*, denique auxilia debuerint latus legionis claudere, non vexillarii. Itaque legi vult *auxiliarius*, quod Pichena recepit. Prima ratio firma et tertia, non secunda. Nam *vexillares* non contra analogiam dicuntur, et MSS. Oxon. Agr.

habent *vexillariis*. J. Gronovius putat legendum *cum duobus vexillis, tribus cohortibus*. Non placet. Quorsum duo vexilla, ubi integra legio? Et quæ aut quorum ista vexilla? ERN. Bud. *vexiliarius*, quod proxime ad emendatam lectionem accedit.

A lateribus cohortes legionum. Nihil ambigimus, quin Tacitus scripserit, *a lateribus cohortes, legio adversa fronte*. Ita superior aciei dispositio postulat: et, ad circumveniendum hostes, invasionem triperitam esse oportuit. LIPS. Freinshemius malebat *legionarii adversa fronte*. Flor. Oxon. (Reg. Lall.) et Guelf. a man. pr. (et Pat.) *frons*: quod probat J. Gron. Tacitus vult dicere, ab omnibus partibus circumventos Vitellianos. Cohortes latera circumfudere, equites terga, legio frontem. Itaque vulgatum servem. *Legionum adversa*. i. e. legiones adversæ, a fronte a. frontem cinxere. ERN. Bud. et ed. Alc. et Rhen. *legionum adversa fronte*. Paullo ante Bud. male cedunt.

prospera ex casu, placerent, « compleri fossas, aperiri campum, pandi aciem » jubebat; « satis cito incipi victoriam, ubi provisum foret, ne vincerentur. » Ea cunctatione spatium Vitellianis datum, in vineas, nexu traducum impeditas, refugiendi: et modica silva adhærebat: unde rursus ausi promptissimos prætorianorum equitum interfecere. Vulneratur rex Epiphanes, impigre pro Othone pugnam ciens.

XXVI. Tum Othonianus pedes erupit. Protrita hostium acie, versi in fugam, etiam qui subveniebant: nam Cæcina non simul cohortes, sed singulas acciverat: quæ res in prælio trepidationem auxit, cum dispersos, nec usquam validos, pavor fugientium abriperet. Orta

52. *Versi in fugam etiam. Versis malim.*

Compleri fossas. Nempe, quæ ibi forte factæ ab rusticis, recipiendis aquis, aut alia de causa, ut bene monet Pichena. ERM.

Jubebat. Lall. e cod. suo Regio se dedisse profiteitur *jubet*; sed operæ, ut adparet, non paruerit.

Incipi victoriam ratus. Freinsh. *ratus* spurium putat. Jac. Gronovius corrigit *iratis*, quia sequitur *vincerentur*, non *vinceretur*. At quorsum iræ hic mentio fiat? Ego vero *ratus* delevi, auctore ed. pr. a qua hæc vox abest. Item a MS. Reg. ut Broterius notat, qui nos imitatus est. Inculcari talia verba in tali textu, ut *inquens*, *dicens*, supra vidimus. ERM. Heins. conjicit *inisti victoriæ* ex Ann. 2, 62. et H. 11, 46. Sed ex citato Jureti loco in Symm. ep. 1, 84. patet, eum potius voluisse *inisti victoriam*.

Rex Epiphanes. Filius Antiochi, regis Commageni, cujus in rebus Vespasiani et apud nostrum mentio.

Is tum Romæ fuit, sive obses, regnante adhuc patre, sive alia qua de causa, Othonemque comitatus est. De ejus parentisque satis v. Josephus B. J. 7, 7. *Rex* vocatur vetere more, quo etiam regum filii, et quicunque regni stirpis sunt, reges vocantur, ut ap. Græcos βασιλεις. ERM. Cum fratre Callinico exhibetur Epiphanes in numo Commagenorum apud Pellerin, *méd. de rois*. p. 124. Cf. Eckhel Doctrina NN. vet. vol. 3. p. 258.

Othonianus pedes erupit. Puto *irrupit*. Nempe in silvam et vineas impeditas, quibus defendebantur Vitelliani. ГРОН. At *prorumpere* et *erumpere* etiam dicuntur milites in acie constituti, cum impetum facere incipiunt. Prioris verbi perempta apud nostrum exempla, A. 1, 65. 4, 71. etc. Virgil. *Æn.* 11, 608, *Jamque intra jactum teli progressus uterque substiterat: subito erumpunt clamore.* ERM.

et in castris seditio, quod non universi ducerentur. Vincit præfectus castrorum, Julius Gratus, « tanquam fratri, apud Othonem militanti, proditorem ageret : » cum fratrem ejus, Julium Frontonem, tribunum, Othoniani sub eodem crimine vinxissent. Ceterum ea ubique formido fuit apud fugientes, occurrentes, in acie, pro vallo, ut « deleri cum universo exercitu Cæcinam potuisse, ni Suetonius Paullinus receptui cecinisset, » utrisque in partibus percrebuerit. « Timuisse se, » Paullinus ferebat, « tantum insuper laboris ac itineris, ne Vitellianus miles, recens e castris, fessos adgrederetur, et percussis nullum retro subsidium foret : » apud paucos ea ducis ratio probata, in vulgus adverso rumore fuit.

XXVII. Haud perinde id damnum Vitellianos in metum compulit, quam ad modestiam composuit : nec solum apud Cæcinam, qui culpam « in militem » conferebat, « seditioni magis quam prælio paratum ; »

53. *Proditionem ageret. Proditorem malo. Naso Ep. 2, 73, Heredem patriæ, perfide, fraudis agis.*

Apud fugientes occurrentesque. Conjunctionem que bene delevit Rhenanus (duce Bud.). Abest et ab ed. pr. et MS. Reg. Ern.

Tantum insuper laboris. Videtur legendum *super*, syllaba in nata, ut sæpe alibi, e finali præcedentis. Præter laborem atque iter se timuisse, ne recens Vitellianus miles erumperet e castris, et fessos adgrederetur. Sic et infra c. 34. pro *super* editum vulgo *insuper*. Mox copulam et, a Rhenano (duce Bud.) sublatam, restituit Pichena, quam Guelf. et ed. pr. habent. Sed eadem habet *periculosus* pro *percussis*, item MS.

Reg. Ern. *Recens castris* in Put. etiam et Alc. edit. Paulo ante Bud. ac *itineris*. Mox Muretus volebat *fore*, non probante Acidalio.

Haud perinde id damnum. Pronomen agnoscunt Flor. Guelf. edd. ante Rhen. omnes. Deletum a Rhen. (duce Bud.) restituit Pichena. Mox *sed* ante *Fabii* abest a Flor. (Bud.) et aliis MSS. et ed. pr. quod cum J. Gronovio elegantius puto. *Æquilius* porro omnes scr. et edd. præter MS. Agr. qui habet *æquabilis* : quod frustra præfert Ryckius, cum illud idem ait, ut supra jam ostensum. Ern.

Fabii quoque Valentis copiae (jam enim Ticinum venerat) posito hostium contemptu, et recuperandi decoris cupidine, reverentius et aequalius duci parebant. Gravis aliquin seditio exarserat, quam altiore initio (neque enim rerum a Cæcina gestarum ordinem interrumpi oportuerat) repetam. Cohortes Batavorum, quas bello Neronis a quartadecima legione digressas, cum Britanniam peterent, audito Vitellii motu, in civitate Lingonum Fabio Valenti adjunctas retulimus, superbe agebant; ut cujusque legionis tentoria accessissent, «coercitos a se quartadecimanos, ablatam Neroni Italiam, atque omnem belli fortunam in ipsorum manu sitam,» jactantes. Contumeliosum id militibus, acerbum duci: corrupta jurgiis aut rixis disciplina: ad postremum Valens e petulantia etiam perfidiam suspectabat.

XXVIII. Igitur nuntio adlato, «pulsam Treverorum alam Tungrosque a classe Othonis et Narbonensem Galliam circumiri;» simul cura socios tuendi et militari astu cohortes turbidas, ac, si una forent, prævalidas, dispergendi, partem Batavorum «ire in subsidium» jubet. Quod ubi auditum vulgatumque, mærare socii, fremere legiones: «orbari se fortissimorum virorum auxilio: veteres illos et tot bellorum victores, postquam in conspectu sit hostis, velut ex acie abduci: si provincia urbe et salute imperii potior sit, omnes illuc sequerentur: sin victoriae sanitas, sustentaculum,

Recuperandi decoris. Bud. *dederis*. Librarii vitio.

Retulimus. V. H. 1, 59. 64. Mox *cujus legionis* Flor. Bud. Agr.

E petulantia. Sic Rhen. e Bud. sic

et Puteol. Sed Alciatus præpositionem omiserat.

Sin victoriae sanitas. Sic MSS. Flor. Bud. Reg. ed. pr. Rhen. seqq. At Guelf. Harl. Bodl. edd. Puteol.

columen in Italia verteretur, non abrumpendos, ut corpori, validissimos artus. »

XXIX. Hæc ferociter jactando, postquam, immissis lictoribus, Valens coercere seditionem coeptabat, ipsum invadunt, saxa jaciunt, fugientem sequuntur, « spolia Galliarum et Viennensium aurum et pretia laborum suorum occultare, » clamitantes, direptis sarcinis, tabernacula ducis, ipsamque humum pilis et lanceis rimabantur : nam Valens servili veste apud decurionem equitum tegebatur. Tum Alphenus Varus, præfectus castrorum, deflagrante paullatim seditione, addit consilium, vetitis obire vigiliis centurionibus, omisso tubæ sono, quo miles ad belli munia cietur. Igitur torpere cuncti, circumspectare inter se adtoniti : et id ipsum, quod nemo regeret, paventes : silentio, patientia, postremo precibus ac lacrimis veniam quærebant. Ut vero deformis et flens et præter spem incolumis Valens processit, gaudium, miseratio, favor : versi in lætitiā, (ut est vulgus utroque immodicum) laudantes gratantesque : circumdatum aquilis signisque in tribunal ferunt. Ille utili moderatione non supplicium cujusquam

54. *N. a. ut corpori, v. a. Lege non abrumpendos suo corpori val. artus, Curtius 6, 9, 38, truncum corpus milites vocat 10, 3, 10. vos meorum militum corpori immiscui, et 6, 9, 28. militarem turbam sine duce corpus esse sine spiritu. De Morib. Germ. 39, Semnones centum pagis habitantur, magnoque corpore efficitur, ut se Suevorum caput credant. Ann. 1, 12, unum esse reip. corpus. Florus 4, 3, 5, perturbatum ordinavi imperii corpus.*

Ber. Alc. victoria, sanitas. Illud verum. Mox Heinsius pro ut corpori, acute suo corpori, ad Vellei. 2, 109. Sed vulgatum quoque ferri potest, et consuetudini scriptorum elegantiorum consentiens est. Non esse a se divellendos Batavos, quod si fiat, nihil aliud agi, quam si artus a corpore abrumpantur. ERN.

Obire vigiliās. De hoc ritu ego in Militia Dial. 5, 9. LIRS.

Silentio, patientia. Malim, silentio, pœnitentia. LIRS. Patientia omnes scr. et edd. Patienter ac tacite ferebant istam omissionem solitorum, non frementes, non irascentes. ERN. Mox precibus ac lacr. Rhén. e Bud. Prius legebatur et.

poposcit : ac, ne dissimulans suspectior foret, paucos incusavit : gnarus civilibus bellis, plus militibus, quam ducibus, licere.

XXX. Munientibus castra apud Ticinum, de adversa Cæcinæ pugna adlatum, et prope renovata seditio, « tanquam fraude et cunctationibus Valentis proelio defuissent. » Nolle requiem, non exspectare ducem, anteire signa, urgere signiferos : rapido agmine Cæcinæ junguntur. Improspira Valentis fama apud exercitum Cæcinæ erat : « expositos se tanto pauciores integris hostium viribus, » querebantur, simul, in suam excusationem, et adventantium robur per adulationem adtollentes, ne ut victi et ignavi despectarentur. Et quamquam plus virium, prope duplicatus legionum auxiliorumque numerus erat Valenti, studia tamen militum in Cæcinam inclinabant ; super benignitatem animi, qua promptior habebatur, etiam vigore ætatis, proceritate corporis et quodam inani favore. Hinc æmulatio

55. *Prope duplicatus leg. Lege duplicatis numeris. Infra c. 69, ampulari legionum auxiliorumque numeros jubet. Apposite. Vita Agric. c. 18.*

Paucos incusavit. Lego paucis. Ad brevitem enim orationis refertur, non ad eos qui peccarant. Et sane omnes in hac culpa, nec excerpti pauci potuerunt. Lire. Sensus : non totius exercitus istum furorem, sed paucorum fuisse, qui exercitum conticassent. Eadem ratione usus Otho 1, 84, Paucorum culpa fuit, duorum poena erit. Atqui omnes seditioni fuerant. Igitur paucos non tantum contra liberos. ERN.

Rapido agmine Cæcina jungitur. MSS. Flor. (Bud.) Guelf. etc. ed. pr. junguntur, ut Rhenanus edidit. Ceteræ vett. edd. ante Rhen. jungitur. (Puteol. tamen habet jungun-

tur.) Paulo post ac prope duplicatus. Guelf. Harl. Bodl. edd. Puteol. Beza. Alc. ERN. Rhen. delevit duce Bud. præp. ac.

Et quodam inani favore. Censuerim legendum inanium. Quæ illa ? Superiori libro habes : Cæcina corpore ingens, animi immodicus, cito sermone, erecto incessu studia militum allegerat. Prorsus ut de Corbulone 13, 8. omnium in se ora vertebat, corpore ingens, verbis magnificus, et super experientiam sapientiamque etiam specie inanium validus. GROS. Idem Heinsio placebat ap. Ryckium (et Lallemandio). Sed idem significat inanis favor h. e.

ducibus. Cæcina « ut fœdum et maculosum, » ille « ut vanum ac tumidum, » irridebant. Sed condito odio, eandem utilitatem fovere, crebris epistolis, sine respectu veniæ, probra Othoni objectantes : cum duces partium Othonis, quamvis uberrima conviciorum in Vitellium materia, abstinerent.

XXXI. Sane ante utriusque exitum, quo egregiam Otho famam, Vitellius flagitiosissimam, meruere, minus Vitellii ignavæ voluptates, quam Othonis flagrantissimæ libidines, timebantur. Addiderat huic terrorem atque odium cædes Galbæ; contra illi initium belli nemo imputabat. Vitellius ventre et gula sibi ipse hostis; Otho luxu, sævitia, audacia, reipublicæ exitio-

56. *Nemo imputabat. Nemo non. Bene cod. Agr. Vide Pichenam.*

a causis inanibus ortus, ut *gloria inanis*, et similia. Nam et gloria inanis est, quæ a rebus inanibus, nulla gloria dignis, nascitur. Ceterum, si libri faverent, *inanium* sane præferrem. ERN.

Fœdum et maculosum. Valet in omne animi vitium et labem *maculosi* vox : tamen vereor, ut hic proprie in ignaviam ac timorem. Ex antithesi, quæ sequitur, suspiceris : et magis ex hoc Ammiani loco 30, 8, *Arguebat hic idem princeps* (Valentinianus) *timidos sæpius, maculosos tales appellans et sordidos.* LRS. Non ignaviam et timorem interpretor, sed libidinem et rapacitatem : quæ in homine arguit et 1, 66, *Valentem magna pecunia emptum.* Et, ipsa itinera spatia et stativorum mutationes venditante duce, fœdis pacationibus adversus possessores agrorum et magistratus civitatum, adeo minaciter, ut *Luco faces admoverit, donec pecunia mitigaretur : quoties*

pecuniæ materia deesset, stupris et adulteriis exorabatur. Sic A. 13, 33, *Cossutianum Capitonem Cilices detulerant maculosum fœdumque, et idem jus audaciæ in provincia ratum quod in urbe exercuerat.* H. 1, 7, ut *avaritia et libidine fœdum ac maculosum.* Cicero, ad Attic. 1, 16, *Maculosi senatores, nudi equites.* Plinius ep. 3, 9, *homo fœdus et aperte malus proconsulatum non minus violenter quam sordide gesserat.* GRON.

Nemo imputabat. Sciebant, a suis pæne coactum, ipsum ignavum, nunquam ausurum quid fuisse. Ideoque excusabant potius, quam odebant. ERN.

Gula sibi ipsi hostis. Codex Bud. habuit *sibim* : unde legendum, *sibi met hostis*, Rhenanus putabat. Flor. ed. pr. *sibi inhostus*, quod interpretandum, *sibi inhonestus*, post Victorium ad Caton. R. R. (c. 80.) (81). putabat Pichena. Putem esse manifestum, Tacitum voluisse antithetis

sior ducebatur. Coniunctis Cæcinæ ac Valentis copiis, nulla ultra penes Vitellianos mora, quin totis viribus certarent. Otho consultavit, trahi bellum, an fortunam experiri placeret. Tum Suetonius Paullinus, dignum fama sua ratus, qua nemo illa tempestate mi-

uti. Vitellius sibi, Otho reipublicæ, perniciosus. At cod. Guelf. *sibi ipsi*, ut ceteræ edd. idque oppositionis ratio videtur desiderare: *sibi ipsi Vitellius.... Otho reip.* Itaque servavi, dum melius quid reperiatur. Neque enim est de nihilo, quod Flor. Bud. ed. pr. habent. J. Gronovius recepit Rhenani conjecturam *sibimet hostis*. Venit aliquando in mentem *sibi met*, vel *sibi modo noxius*; ut vitium ortum sit e compendio *m* et litera *x* in *s* mutata, quod sæpe factum a libris constat. ERN. In Bud. est *sibi in hostis*. Manifestum est, librum ante oculos habuisse istud Flor. et ed. pr. *sibi inhostus*, quod quid sibi vellet, hæsisse dubium. Rhen. rei ignarus, pro *sibi in legit sibim*, et conjectavit legendum *sibimet hostis*, in textu tamen servavit *sibi ipsi hostis*. Ex *sibi inhostus* Heina. exsculpit *sibi infestus*. Salmasius ad Solin. p. 24. *re inhostus* explicat iniquus, ductum ab *hostus*, quod mensuræ genus apud Varronem R. R. 1, 24. Victorii conjecturam *sibi inhonestus* laudat quidem, sed duriusculam iudicat Pichena, et servat Puteol. *sibi ipsi hostis*, quod recte opponitur sequenti *reipublicæ exitiosior*. Id equeid recipio, nisi quod pro *ipsi* reponam *ipse*. Bip. malunt *sibi inhonestus*, similique exemplo ex A. 15, 25, lectionem tuentur, ubi *pax inhosta* pro *inhonesta*. Sed in nostro loco *inhonestus exitioso* male respondet.

Suetonius Paullinus. Et hic et alibi effuse laudat hunc Suetonium, *vetustissimum consularium*, ut infra vocat, et non una militia clarum. Præfuit Britanniae, ut habes A. 14, 29, et in Agricola 5 et 14. Sed et in Africa bellum gessit, e Plinio 5, 1. *Suetonius*, inquit, *Paullinus quem consulem vidimus, primus romanorum ducum transgressus Atlantem*, etc. Ubi autem mens sive iudicium fuit viro magno et celebri (Mureto), qui in Variis suis (15, 11.) nuper hunc Suetonium, patrem fecit Suetonii nostri Tranquilli? Ita enim locum eum corrigit, Suetonii Othone 10. *Interfuit huic bello pater meus Suetonius Lenis, tertiadecimæ legionis tribunus angusticlavus*. Et liber, inquit, qui tineas et cariem senserat, habet *Linus*. Omnino autem legendum *Paullinus*. Testem in eam rem laudabo Tacitum, qui fortis viri neque nomen neque virtutem tacitam esse sivit. Ejus enim sæpe et in Annalibus et in Agricola vita honorificam mentionem facit. Hæc ille. Quid dicam? Non insector te, vir elegantissime, sed bona fide hæc scribis? Erras nimis. Suetonius ille Lenis tribunus fuit; noster belli dux: ille angusticlavus, id est nondum senator, sed inter equites; iste consularis. Nec tenue usquam vestigium confusionis ejus, quam facis. Hoc mihi in transcurso monitum, non ut carпам (fidem testor:) sed ut claro sub exemplo doceam, quam fallax

litaris rei callidior habebatur, de toto genere belli censere, « festinationem hostibus, moram ipsis utilem » disseruit :

XXXII. « Exercitum Vitellii universum advenisse : nec multum virium a tergo, quoniam Galliæ tumeant, et deserere Rheni ripam, irrupturis tam infestis nationibus, non conducat : Britannicum militem hoste et mari distineri : Hispanias armis non ita redundare : provinciam Narbonensem incursu classis et adverso prælio contremuisse : clausam Alpibus, et nullo maris subsidio, Transpadanam Italiam atque ipso transitu exercitus vastam : non frumentum usquam exercitui, nec exercitum sine copiis retineri posse. Jam Germanos, quod genus militum apud hostes atrocissimum sit, tracto in æstatem bello, fluxis corporibus, mutationem soli cælique haud toleraturos. Multa bella, impetu valida, per tædia et moras evanuisse. Contra ipsis omnia opulenta et fida : Pannoniam, Moesiam, Dalmatiam,

57. *Opulenta et fida.* Forte *opum lata et fida.*

hæc critica, et ignoscendum etiam nobis esse, si labimur interdum in proclivi ista via. LRS.

Galliæ tumeant, et. Copulam apte inserui, ex Vatic. *Tumere* autem eleganti metaphora dicuntur, quæ eruptura videntur. Usurpavit Cicero bis in Epistolis ad Atticum 14, 4 et 5. LRS. Adde Clay. Cic. in h. v. ERN. Et Plin. Paneg. 28. *tumentibus plebis animis.* Danesi pro *quoniam* legit *quanquam*; ita scil. Rhen. interpretatur compendium scripturæ, quod ibi est in Bud. ipse tamen *quoniam* retinet. Mox Agr. habet *detineri*, quod mari convenientius putat Ryckius. Idem cod. *maritimis Alpibus*, glossa.

Transitu exerc. vastam. Sic e Flor. edidit J. Gronovius, probatque etiam Ryckius, qui et in MS. Agr. repererat. Consentit ed. pr. MS. Reg. Vulgo (et Bud.) *vastatam*. Possis dicere, ex hoc factum *vastam*, ut supra *jactus e jactatus*, et similia in his et aliis libris. At contra satis constat, librariorum valde pronos fuisse in hanc partem, ut e *vastus* facerent *vastatus*. Vid. viros doctos ad Liv. 23, 30. Add. infra ad 4, 50. Itaque *vastam* merito prætuli : secutus est Broterius. ERN. et Lall.

Sine copiis. Sine comœatu. Sic infra 3, 60. 4, 22. Cf. Symmach. ep. 1, 55. et ibi Juretus.

Orientem, cum integris exercitibus; Italiam et caput rerum urbem; senatumque et populum, nunquam obscura nomina, etsi aliquando obumbrentur; publicas privatasque opes et immensam pecuniam, inter civiles discordias ferro validiorem; corpora militum aut Italiae sueta, aut aestibus: objacere flumen Padum, tutas viris murisque urbes; e quibus nullam hosti cessuram, Placentiae defensione exploratum. Proinde duceret bellum: paucis diebus quartamdecimam legionem, magna ipsam fama, cum Moesiaticis copiis adfore: tum rursus deliberaturum, et, si praelium placuisset, auctis viribus certaturos.»

XXXIII. Accedebat sententiae Paullini Marius Celsus: «idem placere Annio Gallo,» paucos ante dies lapsu equi adflicto, missi, qui consilium ejus sciscitarentur, retulerant. Otho pronus ad decertandum: frater ejus Titianus, et praefectus praetorii Proculus, imperitia properantes, «Fortunam et Deos et Numen Othonis adesse consiliis, adfore conatibus,» testabantur: neu quis obviam ire sententiae auderet, in adulationem concesserant. Postquam pugnari placitum, «interesse pugnae imperatorem, an seponi melius foret,» dubitavere. Paullino et Celso jam non adversantibus, ne principem objectare periculis viderentur, iidem illi deterioris con-

Obscura nomina. Bud. *obscurari.* Idem *senatum et pop.* Agr. addit rom. Probat Heinsius.

Etsi aliquando obumbrentur. Flor. Reg. ed. pr. *etiam.* Forte *etiamsi* fuit. Et sic in MS. Harl. reperit Broterius. De verbo *obumbrare* supra diximus. Ern. Bud. *et si.* Sic et Put. Alc. Rhen.

Paucis diebus quartamdecimam

Hæc restitui, in vulgatis qua a verbis, qua ab interpunctis mendosa. Lips. Nempe valgo interpungebatur post *diebus*, et aberat *cum.* Ern. Deest et in Bud.

Ad decertandum. Bud. *ad certandum.*

Et Numen Othonis. Freinsh. ad A. 1, 73, malebat *nomen.* Ern.

Objectare periculis. E poeta sump-

silii auctores perpulere, « ut Brixellum concederet, ac, dubiis præliorum exemptus, summæ rerum et imperii se ipsum reservaret. » Is primus dies Othonianas partes adflixit : namque et cum ipso prætoriarum cohortium et speculatorum equitumque valida manus discessit, et remanentium fractus animus : quando suspecti duces, et ut Othoni uni apud militem fides, dum et ipse non nisi militibus credit, imperia ducum in incerto reliquerat.

XXXIV. Nihil eorum Vitellianòs fallebat, crebris, ut in civili bello, transfugiis : et exploratores, cura diversa sciscitandi, sua non occultabant. Quieti intente Cæcina ac Valens, quando hostis imprudentia rueret, quod loco sapientiæ est, alienam stultitiam operiebantur, inchoato ponte transitum Padi simulant, adversus oppositam gladiatorum manum, ac ne ipsorum miles segne otium tereret. Naves, pari inter se spatio,

59. Quando hostis imprudentia rueret. Lege quando hostilis imprudentia annueret, nempe ceptis illorum : contra Hist. 5, 13, quando impetum et subita belli locus abnueret. 4, 53, Altitudo ædibus adjecta : id solum religio annuere.

tum Æn. 2, 751. Mox pro iidem Guelf. Harl. Bodl. et ed. pr. Contracte idem. ERN.

Brixellum concederet. Ita factum, ibique se occidit. Elue mendam igitur, quæ in Egesippo (scriptore mihi quidem haud spernendo) 4, 24, Cum Otho comperisset, Valenti ac Cæcinæ, Vitellii comitibus, victoriam cecissee.... Brixia positus, voluntaria morte eripuit se ludibrio. Facito Brixelli. LIPS.

Summæ rerum et imperii se ipsum reservaret. MSS. Bud. Agr. (et Reg. Lall.) ed. pr. summam, velut sit appositivè dictum. Ipsum hic fringere, facile quivis, ut opinor, sentiat. ERN.

Et ut Othoni uni. MSS. Flor. Bud. Agr. ed. pr. et ut Otho. Unde Rhennus faciebat, et Otho, ut cui : (* probat Heinsius.) J. Gron. et sic Otho. ERN. Bip. ne particula ut pereat, ita locum refingunt, ut jam exhibeo. Sensus a prius vulgato nihil differt. *Imperia ducum in incerto reliquerat.* Effecerat, ut imperia ducum sine vi essent, quando milites iis non satis fiderent, adeoque nec prompte parerent. ERN.

Cura diversa sciscitandi. Dum quisque, in hostium partibus et castris quid ageretur, explorare tentant. ERN.

Naves. Recte Pichena et Acid. sensere, novam periodum inchoan-

validis utrimque trabibus connexæ, adversum in flumen dirigebantur, jactis super ancoris, quæ firmitatem pontis continerent. Sed ancorarum funes non extenti fluitabant, ut, augescente flumine, inoffensus ordo navium adtolleretur. Claudebat pontem imposita turris et in extremam navem educta: unde tormentis ac machinis hostes propulsarentur.

XXXV. Othoniani in ripa turrim struxerant, saxaque et faces jaculabantur. Et erat insula amne medio, in quam gladiatores navibus molientes, Germani nando prælabebantur. Ac forte plures transgressos, completis Liburnicis, per promptissimos gladiatorum Macer adgreditur. Sed neque ea constantia gladiatoribus ad prælia, quæ militibus; nec perinde nutantes e navibus, quam stabili gradu e ripa, vulnera dirigebant. Et, quum variis trepidantium inclinationibus, mixti remiges propugnatoresque turbarentur, desilire in vada ultro Germani, retentare puppes, scandere foros, aut cominus mergere: quæ cuncta, in oculis utriusque exercitus, quanto lætiora Vitellianis, tanto acrius Othoniani causam auctoremque cladis detestabantur.

XXXVI. Et prælium quidem, abruptis quæ super-

59. *Quas superfuerant. Supererant* cod. Agr. et Med. *abruptas naves* sc. ab ancoris. Nil igitur muta. *rupere* apud Claudianum de classe Eidyll. 1, 35.

dam a voce *naves*. Duplex enim consilium inchoandi pontis describitur. Tum sequitur de pontis forma.

Jactis super ancoris. Sic e Flor. edidit Ryckius et J. Gronovius, idemque erat in Budensi et Agr. Consentit et ed. pr. Ex eo non intellecto librarii fecerunt *insuper*, quod est in MS. Guelf. edd. Puteol. Beroaldi (Alc. Rhen.) sqq. unde patet non esse ab ingenio Beroaldi, ut J.

Gronovius putat. Naves fundantur ancoris, ut Virgilius loquitur *Æn.* 6, 4. Ergo etiam super jactis ancoris dirigebantur contra impetum fluminis. Ern. Rhen. conjectabat *superne*. *Nec perinde.* Bud. *proinde*. Frequenti errore.

Mixti remiges. Sic e Flor. iidem edidit. Firmant iidem libri (Bud. Agr.): ceteri *immixti*. Ern.

Abruptis quæ supererant navi-

erant navibus, fuga direptum : Macer ad exitium poscebatur. Jamque vulneratum eminus lancea strictis gladiis invaserant, cum intercurso tribunorum centurionumque protegatur. Nec multo post Vestricius Spurinna, jussu Othonis, relicto Placentiæ modico præsidio, cum cohortibus subvenit. Dein Flavium Sabinum, consulem designatum, Otho rectorem copiis misit, quibus Macer præfuerat; læto milite ad mutationem ducum, et ducibus ob crebras seditiones tam infestam militiam adspernantibus.

XXXVII. Invenio apud quosdam auctores, « pavore belli, seu fastidio utriusque principis, quorum flagitia ac dedecus apertiore in dies fama noscebantur, dubitasse exercitus, num, posito certamine, vel ipsi in medium consultarent, vel senatui permetterent legere imperatorem. Atque eo duces Othonianos spatium ac moras suasisse, præcipua spe Paullini : quod vetustissimus

60. *Tam infestam militiam. Forte tam incertam.*

bus. Forte : *abreptis*, id est, raptim abductis, quæ ab hostibus raptæ aut mersæ non erant. GRON. *Abruptis* MSS. (Bud.) Reg. edd. Puteol. sqq. Contra Flor. *arruptis*, ut et ed. pr. unde J. Gron. corrigit *arrep- tis*. Neutrum convenire arbitror. Nam Othoniani non egressi erant navibus, ut e præcedentibus clarum est. *Abripere* autem et *arripere* est extrinsecus agentis. Hoc tamen melius. *Supererant* e Flor. edidit Ryckius, Gron. consentit (Bud. Agr.) ed. pr. Mox *intercurso* e Bud. bene Rhen. ut est et in Flor. Reg. ed. pr. Alii *incursu*, quod e compendio ortum est. ERN. Brot. præfert *abreptis*. Lall. *arrep- tis*, Bip. *absumptis*.

Sensus ubique claudicat. Malim *abreptis*, i. e. raptim abductis.

Ad mutationem ducum. Copulam et addunt Flor. (Bud.) Agr. Guelf. Harl. Bodl. et *ad mut.* quod recipere Ryckius et J. Gronovius : id non imiter : nulla copula hic locum habet. Nam dictum esse, pro et *læto milite*, ut vult J. Gronovius, nunquam credam. ERN. Copulam istam non habent Put. Alc. Rhen.

Præcipua spe Paullini. Flor. ed. pr. *præcipuas Paullini* : quod J. Gron. putat factum e *præcipue Suetonium Paullinum*. Immo librarius ad *moras* retulit : hinc natum vitium. ERN. Bud. *præcipue*. Si Flor. haberet *præcipuas Paullinum*, cum

consularium, et militia clarus, gloriam nomenque Britannicis expeditionibus meruisset. » Ego, ut concesserim, apud paucos tacito voto quietem pro discordia, bonum et innocentem principem pro pessimis ac flagitiosissimis expeditum : ita neque Paullinum, qua prudentia fuit, sperasse, corruptissimo sæculo tantam vulgi moderationem, reor, ut, qui pacem belli amore turbaverant, bellum pacis caritate deponerent : neque aut exercitus linguis moribusque dissonos in hunc consensum potuisse coalescere, aut legatos ac duces, magna ex parte luxus, egestatis, scelerum sibi conscios, nisi pollutum obstrictumque meritis suis principem passuros.

XXXVIII. Vetus ac jam pridem insita mortalibus potentiae cupido cum imperii magnitudine adolevit, erupitque. Nam rebus modicis, æqualitas facile habebatur : sed ubi, subacto orbe et æmulis urbibus regibusque excisis, securas opes concupiscere vacuum fuit, prima

61. *Egestatis, scelerum. Egestatis et scelerum cod. Agr.*

Ernestio sentirem. Nunc gignendi casus aliquid habet in recessu. For- san Bip. rem acu tetigere, qui ex eo quod mox legitur, *neque P. sperasse reor*, conjectant, hic legendum, *præcipua spe Paullini*, similemque locum firmandæ sententiæ ex Salustii Fragm. l. 3. n. 20. ed. Cortii adlegant. Recipio emendationem, licet timidiuscule, nam in vulgato idem sensus latet.

Ut concesserim. Agr. ut consenserim.

Obstrictumque meritis suis principem. Ego fere τὸ moribus præferam : ut sit, qui non venisset ad imperium, nisi legatorum et ducum hi mores fuissent, nisi eum, cui ma-

los mores et improbitatem suam imputare possent. Gron. Verum vidisse Gronovium puto. Idque habent Guelf. edd. Puteol. Beroald. Alc. *Meritis* Flor. Bud. Agr. edd. pr. Rhen. seqq. omnes. Verbum *obstrictum*, quod solenne est in beneficiis ac meritis, videtur hanc lectionem peperisse. Utrumque verbum bonam sententiam facit, sed *moribus* venustiore. Ern.

Urbibus regibusque. MSS. quidam, Harl. (Bud.) Bodl. et edd. quædam *regibusve*. Male. Nam et urbes æmule fuere, ut Carthago, et reges, ut Macedonici : prætulit tamen Broterius. Ern.

Vacuum fuit. I. c. satis oti fuit ab

inter patres plebemque certamina exarsere : modo turbulentum tribuni, modo consules prævalidi, et in urbe ac foro tentamenta civilium bellorum. Mox e plebe infima C. Marius, et nobilium sævissimus L. Sulla, victam armis libertatem in dominationem verterunt. Post quos Cn. Pompeius occultior, non melior. Et nunquam postea, nisi de principatu quæsitum. Non discessere ab armis in Pharsalia ac Philippis civium legiones : nedum Othonis ac Vitellii exercitus sponte posituri bellum fuerint, eadem illos deum ira, eadem hominum rabies, eadem scelerum causæ in discordiam egere. Quod singulis velut ictibus transacta sunt bella, ignavia principum factum est. Sed me veterum novorumque morum reputatio longius tulit : nunc ad rerum ordinem venio.

XXXIX. Profecto Brixellum Othone, honor imperii penes Titianum fratrem, vis ac potestas penes Proculum præfectum. Celsus et Paullinus, quum prudentia eorum nemo uteretur, inani nomine ducum, alienæ culpæ prætendebantur. Tribuni centurionesque ambigui, quod, spretis melioribus, deterrimi valebant : miles alacer ; qui tamen jussa ducum interpretari, quam exsequi, mallet. Promoveri ad quartum a Bedriaco castra pla-

externa vi, ut possent cogitare de potentia augenda. Imitatus est Salust. fr. Hist. init. *postquam remoto metu Punico, simulatas exercere vacuum fuit.* Ubi vid. Cort. Vett. Gloss. *vacuum, vñaspov.* ERM. Sic 13, 3. *quibus otiosum est.*

Othonis ac Vit. Ryck. e cod. Agr. *Oth. aut Vit.*

Eadem illos deum ira. Facessant ergo, qui Tacitum impietatis incusant.

Jussa ducum interpretari. Id est,

inquirere in causas jussionis, et explorare ac ponderare, quam simplici obedientia patrare. Tale in Agricola 40. *Adeo ut plerique, viso aspectoque Agricola, quærerent famam, pauci interpretarentur.* Significat, multos ex specie tantum externa judicasse, paucos inquisisse aut explorasse. LIRS.

Promoveri ad quartum. E Plutarcho c. 11, scriberes, *ad sextum.* Nam ille quinquaginta stadia numerat. Sed et paullo post, ubi noster

cuit; adeo imperite, ut quanquam verno tempore anni, et tot circum annibus, penuria aquæ fatigarentur. Ibi de prælio dubitatum: Othone per literas flagitante, ut maturarent; militibus, ut imperator pugnae adesset, poscentibus: plerique copias trans Padum agentes acciri postulabant. Nec perinde dijudicari potest, quid optimum factu fuerit, quam pessimum fuisse, quod factum est.

XL. Non ut ad pugnam, sed ad bellandum, profecti, confluentes Padi et Adduæ fluminum, XVI inde millium spatio distantes, petebant. Celso et Paullino abnuentibus, « militem itinere fessum, sarcinis gravem, objicere hosti, non admissuro, quo minus expeditus, et

62. *Sed ad bellandum.* Male Grotius *ad debellandum*. Qui ad bella proficiscuntur, sarcinas secum ferunt, qui ad pugnam, eas in loco proximo relinquunt. Quod non factum, etsi hostis in vicinia. Vide infra 45.

XVI millia numerat, Græci ejusdem computatione XII saltem efficiuntur. Nihil tamen ego mutem. LIPS.

Adeo imperite. Totum hunc locum verbatim Plutarchus expressit, ut pleraque alia: etsi haud multum ætate nostro inferior. LIPS. Mox pro *perinde* ed. pr. (et c. Bud.) *proinde*, solenni confusione. ERN.

Sed ad bellandum profecti. *Ad debellandum* corrigit Grotius. Ibant non quasi ad incertum certamen, sed ut finem imposituri bello una victoria. Sed *bellare* pro *debellare* dixit etiam Livius 6, 31: *ne quis, quoad bellatum esset, tributum daret*, etc. ubi consentiunt libri: nisi *bellatum esset* pro *bellaret* dixit: quod tamen vix rectum foret. Alioqui non ignoro, hæc verba subinde a librariis confundi, ut passim ad

Livium notavit Drakenborchius. ERN. *Ad bellandum.* Negat D. de Lamalle, *ad debellandum* intelligi posse; reddit, quasi ad bellum procul gerendum profectos.

Padi et Adduæ. In Vatic. locus hic in litura, sic tamen, ut aperte esset eruere scriptum antiquitus, *Padi et Agele*: aliena deinde manu factum *Adduæ*. Sed Agela ignotum mihi flumen, et censeam vulgatam esse veram. De Addua, Plinius 2, 103. (106.) Strabo 3, p. 192, 209. itemque Sidonius ep. 1, 5, *Vidimus ulvosum Lambrum, cæruleum Adduam, velocem Athesin, pigrum Mincium*. LIPS.

Non admissuro. Pro non *commisuro*: quæ duo verba promiscue dicuntur. Vid. Drakenb. ad Liv. 2, 37. Atque ita edidit Rhenanus (e Bud.). At edd. ante Rhen. Guelf. et

vix quatuor millia passuum progressus, aut incompósitos in agmine, aut dispersos et vallum molientes adgrederetur. » Titianus et Proculus, ubi consiliis vincerentur, ad jus imperii transibant. Aderat sane citus equo Numida cum atrocibus mandatis, quibus Otho, increpita « ducum segnitia, rem in discrimen mitti » jubebat; æger mora et spei impatiens.

XLI. Eadem die, ad Cæcinam, operi pontis intentum, duo prætoriarum cohortium tribuni, colloquium ejus postulant, venerunt. Audire conditiones ac reddere parabat, cum præcípites exploratores, adesse hostem, nuntiavere. Interruptus tribunorum sermo; eoque

63. *Segnitia. Segnitie* cod. Agr. — 64. *Æger mora. Malo moræ.* Lucanus 7, 240, *Æger quippe morâ flagransque cupidine etc.* — 65. *Postulantes. Expostulantes* cod. Agr. ut alibi.

MSS. alii *amissuro*: quod et ipsum bonum et aptum verbum est, intellecto *occasione*: quanquam ejus ellipseos exemplum non memini me alibi reperire. ERM. *Amissuro* vitium est et male defenditur. Bip. subaudiunt *culpam*.

Citus equo Numida. Quis hic Numida? num inter auxilia Othonis ea gens? Minime, sed inter obsequia. Ne fugiat enim te latens hic ex antiquo mos: quo receptum, ut viris lautioribus ditioribusque Afri aut Numidæ equites essent ad iter. Præcurrebant illi et agmen ducebant heri sequentia. Seneca epist. 88 (87.), *O quam cuperem Catoni nunc occurrere aliquem ex his trossulis in via divitibus, cursores et Numidas et multum ante se pulveris agentem!* Idem expressius epist. 124. (123.) *Omnes sic jam peregrinantur, ut illos Numidarum præcurrat equitatus, ut agmen cursorum antecedit.* Martia-

lis 10, 13, *Cum cathedralicis portet tibi rheda ministros, Et Libys in longo pulvere sudet eques.* De tali igitur hic capies: quando et principibus illi in usu. Ex Martiali, in adventum Domitiani 10, 6, *Quando eques et picti tunica Nilotide Mauri Ibiitis? et populi vox erit una, venit?* Nec Suetonium aliter interpretemur (viderat sagacissimus Turnebus Adv. 24, 6. 30, 3.) in Nerone cap. 30. *Iter fecisse traditur phalerata cum Mazacum turba atque cursorum.* Nam Mazaces, Afri. LIPS.

Æger mora et spei impatiens. Talis in Homérico illo Hectore affectus Il. 22, 129.

Βίλτερον αὐτ' ἱρίδι ξυγλαυνίμην
ἔττι τάχιστα
Εἶδομην, ὅπποτέρῃ καὶ Ὀλύμπιος
εὖχος ὀρέξῃ.

Et Polybii verissima gnome 3, 112, *Βαρυτάτος δὲ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁ τοῦ μίλλοντος γίνεται χρόνος.* LIPS.

incertum fuit, insidias an prodicionem, vel aliquod honestum consilium coeptaverint. Cæcina, dimissis tribunis, revector in castra, datum jussu Fabii Valentis pugnae signum et militem in armis invenit. Dum legiones de ordine agminis sortiuntur, equites prorupere: et, mirum dictu, a paucioribus Othonianis quo minus in vallum impingerentur, Italicæ legionis virtute deteriti sunt: ea, strictis mucronibus, redire pulsos et pugnam resumere coegit. Disposita Vitellianarum legionum acies sine trepidatione: etenim, quanquam vicino hoste, adspectus armorum densis arbustis prohibebatur: apud Othonianos, pavidī duces, miles ducibus infensus, mixta vehicula et lixæ, et, præruptis utrimque fossis, via quieto quoque agmini angusta. Circumsistere alii signa sua, quærere alii: incertus undique clamor adcurrentium, vocitantium: et, ut cuique audacia vel formido,

66. *Honestum consilium. Concilium lego.* — 67. *Et pugnam resumere coegit. Vel pugnam eximere, ut H. 3, 81, eximere certamini unum diem. ut diem dicendo eximere.*

In vall. impingerentur. E Virgilio sumptum *Æn. 5, 804. cum Troja Achilles exanimata sequens impingeret agmina muris.* ERN.

Deteriti sunt. Sic recte editum a Ryckio et J. Gron. e Flor. Consentit Guelf. (Bud. Agr.) edd. vett. omnes, etiam Rhen. pr. Unde patet in sec. *territi sunt* esse vitium operarum, quando in notis nihil monet, ut alias in minutissimis correctionibus solet: et hinc ad alios propagatum. Sed mox bene edidit Rhen. (ex ing.) *ea strictis*, pro *quæ*. Ed. pr. et str. quod ex ea factum patet. ERN. Bud. et astricis.

Disposita V. l. acies. Bud. *acie.* Sic Put. Alc. Rhen.

Adcurrentium, vocitantium. Far-

nes. et prisce editiones, *accurrentium*, *volantium*; Vatic. *vomantium*, ut omnino aliud hic verbi fuerit; placetque Pichenæ *vocitantium*. Lrs. Idque ab omnibus servatum, præter Ryckium, qui e cod. Agr. edidit *volitantium*. Sed recte, ut opinor, monuit contra J. Gronovius, *accurrentes* etiam *volitasse*. Ipse aspiciatur *morantium*. Sed formidine cunctantes non solent clamores ciere. Ego ad præcedentia potius referam, quam ad sequentia. *Accurrentes* sunt, qui circumsistunt signa: alii quærunt signa, quod fit voce, clamore. Ei rei *vocitantium* sane aptum. Flor. habet *currentium*, *clamantium*, ut Guelf. edd. vett. usque ad Pichen. præter pri-

in primam postremamve aciem prorumpabant, vel relabebantur.

XLII. Adtonitas subito terrore mentes falsum gaudium in languorem vertit, repertis, qui «descivisse a Vitellio exercitum» ementirentur. Is rumor, ab exploratoribus Vitellii dispersus, an in ipsa Othonis parte, seu dolo, seu forte surrexerit, parum compertum. Omisso pugnae ardore, Othoniani ultro salutavere: et hostili murmure excepti, plerisque suorum ignaris, quæ causa salutandi, metum prodicionis fecere, tum incubuit hostium acies, integris ordinibus, robore et numero præstantior: Othoniani, quanquam dispersi, pauciores, fessi, proelium tamen acriter sumpsere: et per locos, arboribus ac vineis impeditos, non una pugnae facies: cominus eminusque catervis et cuneis concurrabant: in aggere viæ collato gradu, corporibus et umbonibus niti, omisso pilorum jactu, gladiis et securibus galeas loricasque perrumpere: noscentes inter se,

68. An ipsa Othonis parte. Malim an ab ipsa.

mam, quæ habet volentium. Copulam que (etenim erat clamantiumque) delevit bene Rhenanus: qui mox (e Bud.) malebat postremamque. EAM. Bud. adcurrentium clamantium ut cuique. Rhen. inseruit et, quod et priores edd. habent. J. Fr. Gron. Obs. 2, 4, voluerat vocantium. Boxh. vitantium scil. signa, quod nihili. Rhen. tamen servavit postremamve.

Relabebantur. Flor. aut relabebantur. Vitiose. Mox Flor. Agr. Guelf. edd. Put. Ber. in ipsa o. p. MS. Reg. Edd. pr. Rhen. sqq. sine in (ut in Bud.). Restituit Ryckius. EAM. Revehebantur Bud. Agr. et

edd. vett. Præstat Flor. relabebantur, metaphora ducta, ut bene Bip. a mari tumultuoso.

Seu dolo. Ita Suet. Oth. 9.

Cominus eminusque. Sic ante Rhen. ed. pr. Flor. (Bud.) Agr. At Guelf. Harl. Put. Ber. eminus. EAM.

Umbonibus niti. Vocem, niti, ex Farnes. et Vatic. addidi: et vero abesse sine sententiæ incommodo non potest. Lips. Est et in (Flor. et) ed. pr. Mox perrumpere recte Rhen. (e Bud.) dedit; præcedit enim niti. Consentit Guelf. At edd. ante Rhen. omnes perrumpere. EAM. Bud. et ex eo Rhen. omisere niti, habent tamen perrumpere.

cæteris conspicui, in eventum totius belli certabant.

XLIII. Forte inter Padum viamque, patenti campo, duæ legiones congressæ sunt: pro Vitellio unaetvicesima, cui cognomen *Rapaci*, vetere gloria insignis: e parte Othonis, prima Adjutrix, non ante in aciem deducta, sed ferox et novi decoris avida. Primani, stratis unaetvicesimanorum principiis, aquilam abstulere: quo dolore accensa legio, et impulit rursus primanos, interfecto Orphidio Benigno legato, et plurima signa vexillaque ex hostibus rapuit. A parte alia, propulsa quintanorum

Cæteris conspicui. MS. Bud. Agr. (Reg. Lall.) ed. pr. *ceteri*. Non sanum locum puto. ERN. Sensus: sibi invicem noti, in conspectu ceterorum pugnabant. Contra paullo supra *adspectus armorum densis armis erat prohibitus*. Put. Alc. Rhen. *ceteris*, recte.

Cui cognomen Rapaci. Non abs re arbitror, quoniam cognomina legionum sæpe Tacitus commemorat, veterem a me lapidem proponi, in quo ea ordine descripta. Conspicitur autem Romæ in Capitolio, forma columellæ:

NOMINA LEG.

II. AVGVSTA.	II. ADIVTRIX.	III. SCYTHICA.
VI. VICTRIX.	III. FLAVIA.	XVI. FLAVIA.
XX. VICTRIX.	VII. CLAVDIA.	VI. FERRATENSIS.
VIII. AVGVSTA.	I. ITALICA.	X. FRETENSIS.
XXII. PRIMIGENIA.	V. MACEDONICA.	III. CYRENENSIS.
I. MINERVIA.	XI. CLAVDIS.	II. TRAIANA.
XXX. VLPia.	XIII. GEMINA.	III. AVGVSTA.
I. ADIVTRIX.	XII. FVLMINATRIX.	VII. GEMINA.
X. GEMINA.	XV. APOLLINEA.	II. ITALICA.
XIII. GEMINA.	III. GALLICANA.	III. PARTHICA.
I. PARTHICA.	II. PARTHICA.	

Velim Dionis recensum legionum qui est 55, 23, cum hoc lapide conferri: a quo adjuti interpretes, paullo felicius sane eum vertissent. LIPS. Legionum seriem explicat Brot. ad c. 6.

Unaetvicesimanorum principiis. Aliquot libri, *principibus*, placet. LIPS. Ut edd. Puteol. Beroald. (Alc.) Male. At Flor. Bud. Agr. Guelf. Reg. ed. pr. *principiis*, quod recte

restituit Rhenanus (e Bud. *principis*). *Principia* intell. primam aciem: *πρωμάχους* Plutarchus (in Pyrrho 7.) vocat: quæ et alibi apud nostrum aliosque sic dicitur. V. Gron. obs. 4, 10, p. 156. ERN. Lipsius ipse errorem suum agnovit et emendavit de Mil. R. Dial. 4, 3. Mox *rursus* significat vice versa.

A parte alia. Sic Rhen. e Bud.

impetu tertiadecima legio : circumventi plurium adcursum quartadecimani. Et, ducibus Othonis jam pridem profugis, Cæcina ac Valens subsidiis suos firmabant. Accessit recens auxilium, Varus Alphenus cum Batavis, fusa gladiatorum manu, quam, navibus transvectam, oppositæ cohortes in ipso flumine trucidaverant : ita victores latus hostium invecti.

XLIV. Et, media acie perrupta, fugere passim Othoniani, Bedriacum petentes. Immensum id spatium : obstructæ strage corporum viæ : quo plus cædis fuit : neque enim, civilibus bellis, capti in prædam vertuntur. Suetonius Paullinus et Licinius Proculus diversis itineribus, castra vitavere. Vedium Aquilam, tertiædecimæ legionis legatum, iræ militum inconsultus pavor obtulit : multo adhuc die vallum ingressus, clamore seditiosorum et fugacium circumstrepitur : non probris, non manibus abstinent : « desertorem proditoremque » increpant : nullo proprio crimine ejus, sed more vulgi, suum quisque flagitium aliis objectantes. Titianum et Celsum nox juvit, dispositis jam excubiis, compressisque militibus, quos Annius Gallus precibus, consilio, auctoritate flexerat, « ne super cladem adversæ pugnae suismet ipsi cædibus sævirent : sive finis bello venisset, seu resumere arma mallent, unicum victis in consensu levamen-

69. *Immensum id spatium. An in spatium vel deleatur id. — 70. Nullo proprio crimine ejus. Ejus abest a cod. Agr.*

pius legebatur aperte. — * Heins. malit at p. a.

Trucidaverant. Moses du Soul ad Plutarchi Vit. (Oth. 12.) t. 5, p. 467. corrigit *trucidaverunt*. Male. ERN.

Civilibus bellis. Sic Flor. (Bud.) ed. pr. Ryckius. J. Gron. Alii scr. et edd. (etiam Rhen.) *proeliis*. Contra 3,

19, *bellum pro proelio irrepsit*. ERN.

Castra vitavere. Farnes. *castra petivere*. Falso. Nam Plutarchus aperte Oth. 13. Τῶν δὲ στρατηγῶν οὔτε Προκλος, οὔτε Παυλῖνος, συνεισέλθῃν ἐτόλμυσαν, ἀλλ' ἐξήλκυσαν, φοβούμενοι τοὺς στρατιώτας. Lips. Bud. *vitavere*.

tum. » Ceteris fractus animus. Prætorianus miles, « non virtute se, sed proditione victum, » fremebat. « Ne Vitellianis quidem incruentam fuisse victoriam, pulso equite, rapta legionis aquila : superesse cum ipso Othone militum quod trans Padum fuerit : venire Mœsicas legiones : magnam exercitus partem Bedriaci remansisse : hos certe nondum victos : et, si ita ferret, honestius in acie perituros. » His cogitationibus truces aut pavidi, extrema desperatione ad iram sæpius, quam in formidinem, stimulabantur.

XLV. At Vitellianus exercitus, ad quintum a Bedriaco lapidem consedit, non ausis ducibus eadem die oppugnationem castrorum : simul voluntaria deditio sperabatur. Sed expeditis, et tantum ad prælium egressis, munimentum fuere arma et victoria. Postera die, haud ambigua Othoniani exercitus voluntate, et, qui ferociores fuerant, ad poenitentiam inclinantibus, missa legatio : nec apud duces Vitellianos dubitatum, quo

71. *Munimentum fuere arma et vict. Lego munimento arma fuere et victoriae. Sic, documento esse et odio.*

Et, si ita ferret. Acidalius addi volebat *fors*. Frustra. Intelligi potest vel hoc vel *res*. Et sic jam vidimus A. 3, 15. *Guelf. vitiose fieret, item ed. pr. ferrent.* ERN.

Truces aut p. D. de Lamalle putat leg. haud.

Munimentum fuere arma et victoria. Schelius ad Hyginum p. 128. inclinat eo, ut de genere munitionis capiat, extremi imperii romani temporibus usitati, qua armorum ordinibus circumdatis castra muniabant, de quo ibi vide. Sed additum *victoriae* verbum aliud suadet : item antecedentia, e quibus patet, instrumenta ad muniendum necessaria de-

fuisse. Tum loca ex antiquioribus prolata nil aliud indicant, quam in periculi metu, etiam si castra munita essent, noctu sub armis manere iussos. ERN.

Apud duces Vitellianos dubitatum. Immo vero, non dubitatum, idque res et Plutarchus 13. suadent. Ideo optima lectio, quam ex Flor. adstruit Pichena : *missa legatio : nec apud duces.* LIRS. Ante erat in edd. omnibus, ut et in scr. (in his Bud.) *missa legatione, apud d. quod vitium e sequentibus natum, ubi remissa legatione.* EARN. Flor. scil. habet *legatione. Capud*, unde Pichena scite locum emendavit.

minus pacem concederent. Legati paullisper retenti : ea res hæsitacionem adtulit, ignaris adhuc, an impe- trassent. Mox remissa legatione, patuit vallum. Tum victi victoresque in lacrimas effusi, sortem civilium ar- morum misera lætitia detestantes. Iisdem tentoriis alii fratrum, alii propinquorum, vulnera fovebant. Spes et præmia in ambiguo : certa, funera et luctus : nec quis- quam adeo mali expers, ut non aliquam mortem mære- ret. Requisitum Orphidii legati corpus, honore solito crematur : paucos necessarii ipsorum sepelivere : cete- rum vulgus super humum relictum.

XLVI. Opperiebatur Otho nuntium pugnae, nequa- quam trepidus, et consilii certus : mæsta primum fama, dein profugi e proelio perditas res patefaciant. Non exspectavit militum ardor vocem imperatoris : « bonum habere animum » jubebant : « superesse adhuc novas vires, et ipsos extrema passuros ausurosque : » neque erat adulatio. Ire in aciem, excitare partium fortunam, furore quodam et instinctu flagrabant : qui procul adsti- terant, tendere manus, et proximi prensare genua ; promptissimo Plotio Firmo. Is prætorii præfectus iden-

Et consilii certus. Rhen. malit sed. Sic in suo Mirandulano se repe- risse venditat Lampugnani, tacente Lipsio.

Furore quodam et instinctu flagra- bant. Accipe dictum per hendiadys : *instinctu furoris*, furore quodam in- stinctu. Cicer. Verr. 5, 72, *quodam furore instinctus*. Adde pro Domo c. 55. In ed. pr. est *furoreque amenti instinctu* : unde facta videtur lectio cod. Agr. *furore quodam et amenti instinctu*. Eadem ed. (et Bud.) *prensare genua*, quod recepi. Ceteri (et Rhen.) *prehensare* ; et deinde

promptissimus Plotius Firmus, ut MS. Agr. ERM. Hendiadyn non ag- noscunt Bip. sed *furorem* ad iram et vindictæ cupidinem, *instinctum* ad incredibilem amorem exercitus in Othonem, referunt. Dein *promptis- simo Plotio Firmo* Bud. et editi.

Is prætorii præfectus. Duo præ- fecti prætorio sub Othone, Licinius Proculus et Plotius Firmus. Tacitus 1, 46, *Prætorii præfectos sibi ipsi legere*, *Plotium Firmum e ma- nipularibus quondam et Licinium Proculum*. Nec alios usquam no- minat. Ut jure mirer, in hac Otho-

tidem orabat, « ne fidissimum exercitum, ne optime meritos milites desereret : majore animo tolerari adversa, quam relinqui : fortes et strenuos etiam contra fortunam insistere spei; timidos et ignavos ad desperationem formidine properare. » Quas inter voces, ut flexerat vultum aut induraverat Otho, clamor et gemitus. Nec prætoriani tantum, proprius Othonis miles, sed præmissi e Moesia, « eandem obstinationem adventantis exercitus, legiones Aquileiam ingressas, » nun-

nis morte Plutarchum commemorare Pollionem prætorii præfectum. Quod vix est ut sit sine mendo, verba ejus 18. Οἱ δὲ στρατιῶται, Πολλίωνος τοῦ ἱτέρου τῶν ἐπαρχῶν, ὁμύνει εὐθὺς εἰς τὸν Οὐιντίλλωνος καλεῶσάτος, etc. Malimque Πλωτίου : nisi huic Plotio etiam Pollionis cognomen, quod unum dici superest. Lirs. Edd. ante Rhen. omnes præter Puteol. addunt erat. Beroaldus hæc verba in parenthesi exhibet. Unde suspicio est, Tacitum scripsisse : et proximi prensare genua. Promptissimus Plotius Firmus (is prætorii præfectus erat) identidem orabat. Ern. Id erat Rhen. Bud. auctoritate delevit.

Majore animo tolerari. Hæc illa sunt, quibus jugulare stoicos adversa omnis manus solet : pro quibus scutum habeo equidem, quod opponam, nisi religio me vetet. In hanc mentem igitur et Lucanus 7, 105. . . . *fortissimus ille est, Qui promptus metuenda pati, si cominus instant, Et differre potest.* Illa virgo, apud egregium vatem (intellego, qui Thebaida scripsit) . . . non est, ut putas, virtus, pater, Timere vitam : sed malis ingentibus Obstare, nec se vertere, ac retro dare. Sic et Cæsar 7,

77. et Q. Curtius 5, 9. Biberunt omnes e patera Aristotelis, cujus hoc scitum in Ethicis 3, 7. (11). Τὸ δ' ἀποθήσκειν φεύγοντα πανίαν, ἢ ἔρωτα, ἢ τι λυπηρὸν, οὐκ ἀνδρείου, ἀλλὰ μᾶλλον θυλοῦ. Heu taceo ! Lirs.

Fortes et strenuos. Itaque Florus 4, 8, *Magnos indolis signum est, sperare semper.* Lirs.

Clamor et gemitus. Clamorem intellige lætantium, ubi flexerat vultum, tanquam obsecuturos militum studiis; *gemitum*, dolentium, ubi induraverat, tanquam mansurus in proposito tristi. Ed. pr. vitiose induerat. MS. Agr. induruerat. Ern. Ut 3, 61. Sed Bud. induraverat.

Præmissi e Moesia. Præpositionem servant Flor. Guelf. edd. ante Rhen. restituitque Pichena. Ern. Omisit Rhen. auctore Budensi.

Legiones Aquileiam ingressas. De Mœsiæ legionibus tribus loquitur, de quibus hoc ipsum infra 85. *Aquileiam jam progressæ, rapta pecunia et inter se divisa, hostiliter egerunt.* Hoc eo noto, quod in Suetonio aliter legas, et duntaxat bina ex his legionibus millia præmissa Aquileiam venisse. In Vespas. 6. *Mœsiaci exercitus bina e tribus legionibus millia, missa auxilio Othoni, postquam iter*

tiabant : ut nemo dubitet, potuisse renovari bellum atrox, lugubre, incertum victis et victoribus.

XLVII. Ipse aversus a consiliis belli, « Hunc, » inquit, « animum, hanc virtutem vestram ultra periculis objicere, nimis grande vitæ meæ pretium puto. Quanto plus spei ostenditis, si vivere placeret, tanto pulchrior mors erit. Experti invicem sumus, ego ac fortuna : nec tempus computaveritis : difficilius est temperare felicitati, qua te non putes diu usurum. Civile bellum a Vitellio cœpit, et, ut de principatu certaremus armis, initium illic fuit : ne plusquam semel certemus, penes me exemplum erit : hinc Othonem posteritas æstimet. Frue-

ingressis nuntiatum est, victum eum ac vim vitæ suæ attulisse, nihilo secius Aquileiam usque perseveraverunt, quasi rumori minus crederent. Et addit, metuentes ultionem de alio imperatore cogitasse. Sed vereor, ut Suetonius alucinetur in *duobus milibus* : qui non e Mœsiacis, sed Pannonicis Dalmaticisque fuere. Ita enim idem Tacitus supra dixerat 11, *Læta Othoni principia belli, motis ad imperium ejus e Dalmatia Pannoniaque exercitibus. Fuere quatuor legiones, e quibus bina millia præmissa.* Nec apud Tacitum leges, de præmissis illis e legionibus Mœsiacis. Sane, si et rem vides, probabilis, tres ipsas legiones illa violenta et hostilia Aquileiæ ausas, et de imperatore deliberasse, quam sola ex iis duo millia electa. LRS.

Ipse aversus. Ita Flor. Ven. Put. Alc. Contra *versus* Rhen. e Bud. -

Tanto pulchrior mors erit. Tanto, auctore MS. Budensai, delevit Rhenanus ; abestque et ab aliis : Harl. Bodl. Guelf. nec est sane necessarium. Subauditur enim etiam alibi.

(Vide indicem.) Sed, quia est in Fl. Reg. edd. ante Rhen. omnibus cum Pichena et sequentibus servavi. EAN. Pichena tamen omissionem probat.

Experti invicem sumus, ego et fortuna. Fortunam Otho expertus erat, cum imperium tam brevi duraturum accepisset : Othonem autem fortuna, cum is recte modesteque imperasset, fortiterque abdicaret. Sic bene Pichena. Mox nec Flor. Guelf. edd. ante Rhen. Hic (e Bud.) edidit *ne*. Illud melius, beneque restitutum a Pichena. EAN.

Difficilius est temperare. Acute, ut solet, Statius hoc expressit Theb. 2, 446, *Non parcat populis Regnum breve.* Et est humanum ingenium scilicet avidum tunc et præceps. LRS. *Felicitati* aberat a MS. Bud. Mox pro *illic* Rhenanus (ex ingenio) malebat *illinc*. Bene, si libri juvarent. At etiam *mox penes me exemplum erit, non a me.* EAN. Frustrâ Rhen. *temperare* refert ad *fortunam* vel *subaudit rei* ; librarii incuria dativus deest. Bud. *illic* et *penes me*.

tur Vitellius fratre, conjuge, liberis : mihi non ultione, neque solatiis opus est. Alii diutius imperium tenuerint : nemo tam fortiter reliquerit. An ego tantum Romanæ pubis, tot egregios exercitus, sterni rursus, et reipublicæ eripi patiar? Eat hic mecum animus, tanquam perituri pro me fueritis : sed este superstites : nec diu moremur, ego incolumitatem vestram, vos constantiam meam. Plura de extremis loqui, pars ignaviæ est : præcipuum destinationis meæ documentum habete, quod de nemine queror : nam incusare deos vel homines, ejus est, qui vivere velit. »

XLVIII. Talia locutus, ut cuique ætas aut dignitas, comiter adpellatos, « irent propere, neu remanendo iram victoris asperarent : » juvenes auctoritate, senes precibus movebat ; placidus ore, intrepidus verbis, intempestivas

72. Sed este. Estote cod. Agr.

Mihi non ultione etc. Refer ad præcedentia. Nolo ulcisci Vitellium interficiendis fratre, conjuge, liberis, et ex hac ultione solatia mali petere. ERN.

Alii diutius imperium tenuerint. Sic Flor. bene : nam sequitur, reliquerit. Consentit ed. pr. recepitque Pichena. Ceteri scr. (etiam Bud.) et edd. tenuerunt. Reliquerit, quod deleri vult Rhen. (duce Bud.) omnes scr. et edd. tumentur : nec abesse potest salva sententiæ elegantia. ERN. Ipse quoque Rhen. servavit in textu.

Plura de extremis loqui. Quem non capiunt hæc alia, ex inimico animorum et affectuum penetrati deprompta? et sunt assidua in nostro scriptore. Quintilianus simile, Declam. 344. Jam mihi narras moras. Ipsum illud secretum querere, et putare interesse, ubi pereas, non est

ardentis in mortem impetus. Non sunt ista, nisi subito, nec quisquam (præsertim nulla gravi præcedente causa) spiritum ratione deposuit. Etiam Ajax apud Sophoclem jam se interfecturus v. 652.

Ἄλλ' οὐδ' ἐν ἔργῳ ταῦτα θρυτίζου
μάται·

Ἄλλ' ἀρεταίαι τὸ πρῶγμα ἐν τάχει
τινί.

Ἔθ' θάνατε, θάνατε, γυνὴ μ' ἐπίστανται
μολόν.

LIRA.

Neu remanendo iram victoris asperarent. Remanendo Flor. Agr. Guelf. edd. ante Rhen. Hic (e Bud.) dedit *remorando*. Illud bene restituit Pichena. *Movebat* porro idem Flor. (Bud.) Guelf. idque auctoritati et precibus convenit, non *mon*ebat, quod (c. Agr. et) edd. ante Pichenam omnes habent. ERN.

suorum lacrimas coercens. « Dari naves ac vehicula »
abeuntibus jubet : libellos epistolasque, studio erga se
aut in Vitellium contumeliis insignes, abolet : pecunias
distribuit, parce, nec ut periturus. Mox Salvium Coc-
ceianum, fratris filium, prima juventa, trepidum et mæ-
rentem, ultro solatus est, laudando « pietatem » ejus,
castigando « formidinem : an Vitellium tam immitis
animi fore, ut, pro incolumi tota domo, ne hanc qui-
dem sibi gratiam redderet? mereri se festinato exitu
clementiam victoris. Non enim ultima desperatione, sed
poscente proelium exercitu, remisisse reipublicæ novis-
simum casum. Satis sibi nominis, satis posteris suis
nobilitatis quæsitum : post Julios, Claudios, Servios,
se primum in familiam novam imperium intulisse : pro-
inde erecto animo capesseret vitam, neu, patruum sibi
Othonem fuisse, aut oblivisceretur unquam, aut nimium
meminisset. »

Aut in Vitellium. In est in Flor.
(et Agr.) edd. ante Rhen. omnibus.
Restituit Ryckius, quem cum Jac.
Gron. secuti sumus. ERN. Male Rhen.
assutulerat, auctore Bud. Hic error ex
simili prima syllaba vocis seq. ortus.

Salvium Cocceianum fratris filium.
Molius ita, quam Cocceium, quod
Plutarchus præfert c. 16. Nam et
Tranquillus ita appellat in Domit. 10,
ubi narrat hunc interfectum. At Sue-
tonius non fratris solum filium, sed
ipsum hic fratrem præsentem facere
videtur : contra Taciti et Plutarchi
narrationem aperte. Nam ille in cas-
tra evaserat e pugna, seque cum aliis
deditit. Suetonii tamen verba Oth.
10, *Fratrem igitur, fratrisque filium*
et singulos amicorum cohortatus : quæ
perfecto non vera, si verus Tacitus.
LRS.

Laudando . . . formidinem. Hæc
delenda putat Mendota ep. ad Lips.
t. 2. Coll. Burm. p. 59. ERN.

Servios. Sic Bud. sic et Put. sed
Ale. et alii *Sergios*, quod falsum esse
ostendit Spanhem. de Usa et Pr.
NN. diss. 10, c. 1, p. 29. V. et Matii
annotat. c. 19.

Neu, patruum sibi Othonem. Plut.
l. c. *μὴτ' ἐπιλαθύνται πάντας,*
μὴτ' ἔχας μνησθύνειν, ὅτι καὶ παρὰ
Θρίος ἔρχε. Non audiemus Beatum,
qui verbum, *nimum*, auctore Bu-
densi codice delet, et una sententiæ
acumen. Totum id enim in eo, sicut
et in Plinii loco fuerat, epist. 3, 14,
quem depravarunt : *Largius Macedo,*
superbus alioqui et sævus dominus, et
qui, servisse patrem num, parum
immo mirum meminisset. Tu scri-
be : *nimum meminisset.* LRS. Ha-

XLIX. Post quæ, dimotis omnibus, patillum requievit : atque illum, supremas jam curas animo volutantem, repens tumultus avertit, nuntiata consternatione ac licentia militum : namque abeuntibus exitium minitabantur; atrocissima in Verginium vi, quem, clausa domo, obsidebant : increpitis seditionis auctoribus, regressus, vacavit abeuntium adloquiis, donec omnes inviolati digrederentur. Vesperascente die, sitim haustu gelidæ aquæ sedavit : tum adlatis pugionibus duobus, cum utrumque pertentasset, alterum capiti subdidit : et explorato, jam profectos amicos, noctem quietam, utque adfirmatur, non insomnem egit. Luce prima, in ferrum pectore incubuit : ad gemitum morientis ingressi liberti servique et Plotius Firmus, prætorii præfectus, unum vulnus invenere. Funus maturatum : ambitiosis id precibus petierat, « ne amputaretur caput, ludibrio futu-

73. *Repens tumultus avertit. Advertit malim.*

bent omnes scr. et edd. *nimum*. ERM. Rhen. etiam in textu reliquit.

Post quæ. MS. Reg. (Bud.) Guelf. ed. pr. Put. Ber. (Alc.) *Postquam*. ed. pr. *postque*. Mox Rhenanus edidit, *jam supremas curas agentem*, e Budensi MS. Vulgatum omnes reliqui scr. (etiam Flor.) et edd. ante. Restituit Pichena. Contra bene Rhenanus mox *exitum* dedit (e Bud.) pro *exitum* : quæ verba sæpe confunduntur. *Exitum* Flor. Guelf. ed. pr. ERM. De initio periodi contraria ex ed. pr. adfert Ern. Doleo, mihi non esse istam ad manus. Videant, quibus id contigerit. Forsan dare volebat ed. *Rh. post quæ*, nam sic illa.

Vesperascente die. Farnesiano est, *vesperante*. Quod verum arbitramur. A. Gellius 17, 8, *Ubi jam vesperaverat*. LRS.

Adlatis pugionibus. Vocem addunt aliquot libri, *pugionibus duobus* : atque ita Plutarchus 17 : *δυσὶν ἔρπον αὐτῷ ξιφῶν*. LRS. Recte. Sic Flor. Guelf. ed. Puteol. (et Alc.) unde bene editum a Pichena, ut mox *utrumque*, pro *utrinque*, quod est etiam in ed. pr. Voluit etiam Rhenanus in textum inseri, sed opera non parvere : neque id vitium editores posteriori animadvertere. ERM. In Bud. deest *duobus*, nec Rhen. expressit, sed dedit *utrumque*.

Pertentasset. Edd. quædam *prætentasset*, e conjectura non absurda, sed non necessaria. ERM. Bud. *temp-tasset*.

Ambitiosis precibus. H. e. summis, accuratissimis. Ambitio est maxime in commemoratione accurata eorum, quibus movere possumus in precam-

rum. » Tulere corpus prætoriae cohortes, cum laudibus et lacrimis, vulnus manusque ejus exosculantes. Quidam militum, juxta rogum interfecere se; non noxa, neque ob metum, sed æmulatione decoris et caritate principis: ac postea promiscue Bedriaci, Placentiæ aliisque in castris, celebratum id genus mortis. Othoni sepulcrum exstructum est modicum et mansurum.

L. Hunc vitæ finem habuit septimo et tricesimo ætatis anno. Origo illi e municipio Ferentino. Pater consularis: avus prætorius: maternum genus impar, nec tamen indecorum: pueritia ac juvena, qualem monstravimus, duobus facinoribus, altero flagitiosissimo, altero egregio, tantumdem apud posteros meruit bonæ

do, in primis meritorum ac beneficiorum, item submissione quadam petentia. Sic Cicero ep. 3, 7, *ambitiosius facere soleo, quam dignitas mea postulat*: h. e. demissius, studiosius. Aliter *ambitiosæ rogationes* dictæ Cic. l. c. 6, 12. Hæc tironibus dicta. ERN.

Non noxa. Bip. legunt *non nexu*, ingeniosæ, hoc sensu: non quod beneficione*xi* vel obligati fuissent principi, quales beneficiarii milites. Sic Cic. ad Fam. 7, 30: *cujus proprium te esse scribis mancipio et nexu*. In vulgato consentiunt codices. Intelligence: non quod *noxæ* sive culpæ, admissæ in Othonem, sibi essent conscii.

Aliisque in castris. Bud. et inde Rhen. *aliis.* Ex Flor. Pichena copulam restituit.

Tricesimo ætatis anno. Suetonius anno xxxviii interfectum dicit. Pro Tacito pugnant Savilius et Ryckius, qui apud Suetonium vult rescribi xxxvii. Rationes utriusque veræ. Sed, cum pauci admodum dies de-

fuerint anno 37mo, facile potuit Suetonius annum pro pleno sumere, et anno 38 mortuum dicere. ERN.

E municipio Ferentino. In Flor. est *Ferentio*, quod ipsum quoque restum est. Ceteri scr. (in his Bud.) et edd. (non demum Beroaldus) *Ferentino*. In MS. Guelf. plane non est a manu pr. sed sec. addidit in marg. Porro ed. pr. *a municipio*. Ceterum intelligenda origo familiæ, non natales Othonis. ERN.

Maternum genus impar. Quomodo? si splendidissima ea femina fuit, Suetonio testante? Scribit enim de patre Othonis: *Ex Albia Terentia splendidissima femina duos tulit filios*. Sed melior ibi scriptura, *splendida femina*: quam ex opt. libro Torrentius adnotavit. Idque non aliud quam ordinem equestrem proprie notat. LIRS. Quasi non et equites *splendidissimi* dici possent, si qui ditiores, antiquis familiis equestribus nati. Atticum quis dubitet *splendidissimam* vocare? ERN.

Qualem monstravimus. Vide 1, 13.

famæ, quantum malæ. Ut conquirere fabulosa, et fictis oblectare legentium animos, procul gravitate cœpti operis crediderim; ita vulgatis traditisque demere fidem non ausim. « Die, quo Bedriaci certabatur, avem invisitata specie apud Regium Lepidum celebri loco condisse, » incolæ memorant, « nec deinde cœtu hominum, aut circumvolitantium alitum, territam pulsamve, donec Otho se ipse interficeret : tum ablatam ex oculis : et tempora reputantibus, initium finemque miraculi cum Othonis exitu competisse. »

LI. In funere ejus, novata luctu ac dolore militum seditio : nec erat, qui coerceret. Ad Verginium versi, modo, « ut reciperet imperium, » nunc, « ut legatione apud Cæcinam ac Valentem fungeretur, » minitantes orabant. Verginius, per aversam domus partem furtim

74. *Aut circum volitantium avium. Puto aut vi circumvolitantium.*

Avem invisitata specie. Sic bene e Flor. edidere Ryckius et Gronovius. Ceteri libri omnes *inusitata* : solenni aberratione librariorum et editorum, de qua sæpe viri docti, dum id verbum restituant veteribus scriptoribus, egere. Græv. ad Sueton. Aug. 43. et quos ibi laudat Burm. Drakenb. ad Livium sæpe (ut 27, 39). Pro *specie* ed. pr. habet *facie*. Eam. Bud. *specie*. Sic et Put. Alc. Rhén.

Apud Regium Lepidum celebri loco condisse. Sic Flor. Bud. Guelf. ed. pr. Rhén. seqq. At Puteol. Ber. Alc. et margo MS. Harl. *vico* : quod verum puto. *Celeber lucus* non aliter dicitur, nisi ab arboribus, ut ap. Ovidium Am. 3, 5, 3 : *celeberrimus ilice lucus* : de quo ad Sueton. Nam hominibus luci neque sacri neque profani celebres sunt : nec ibi cœtus

fiant. At *vici celebres* recte dicuntur. Sueton. Aug. c. 1. *Vicus celeberrima parte oppidi.* Nec profecto *vico* est a libraria. Loco fecissent citius, quod Colero placebat quam *vico*. Ut e *vis* subinde factum est *jus*, ita e *vico* factum primum *iuco*, hinc *luco*. Secutus est exemplum nostrum Broterius. Mox MSS. quidam et ed. Puteol. *alitum*. Eam. Cum Bip. reposui loco, quod ad cod. scriptos propius accedit.

Nec deinde cœtu hom. Rhén. e Bud. sic : *nec deinde cœtu hominum circumvolitantem alitem.* * Non male.

Per aversam domus partem furtim degressus. Sic edidit J. Gron. et ex parte Ryckius. *Partem* MSS. Flor. Reg. Guelf. Harl. Agr. ed. pr. et sic alibi loquitur Tacitus, ut docuit jam Acidalius, et sic voluerat Muretus (ut 3, 70). *Portam* edidit Puteol.

degressus, irrumpentes frustratus est. Earum, quæ Brixelli egerant, cohortium preces Rubrius Gallus tulit. Et venia statim impetrata, concedentibus ad victorem, per Flavium Sabinum, iis copiis, quibus præfuerat.

LII. Posito ubique bello, magna pars senatus extremum discrimen adiit, profecta cum Othone ab urbe, dein Mutinæ relicta: illuc adverso de prælio adlatum: sed milites, ut falsum rumorem adspernantes, quod infensum Othoni senatum arbitrabantur, custodire sermones, vultum habitumque trahere in deterius: conviciis postremo ac probris causam et initium cædis quærebant: cum alius insuper metus senatoribus instaret, ne, prævalidis jam Vitellii partibus, cunctanter excepisse victoriam crederentur: ita trepidi et utrimque anxii coeunt: nemo privatim expedito consilio, inter multos societate culpæ tutior. Onerabat paventium curas Ordo Mutinensis, « arma et pecuniam » offerendo, adpella-

(Alc. Rhen.) non minus bonum, et quod sola Florentini auctoritate superatur. Est et in MS. (Bud.) Bodl. et margine Harl. Mox *degressus* non *digressus*. Recte idem Flor. sed vitiose cum Guelf. (Bud.) Agr. ed. pr. *adversam*, ut supra *adversari* pro *aversari* scribi vidimus a librariis H. 1, 38. Ean. Bud. Put. Alc. *digressus*. Sed iidem *aversam*, ut Flor.: etiam infra 3, 85.

Concedentibus ad victorem. Freinsh. aut excidisse aliquid putat, aut interpolationem mutandam, puncto post *impetrata* posito, et copula et ante *posito*. Non putem. Etiam hoc voluit ad veniam impetrandam, quod etiam eas copias ad victorem transierent, quibus Sabinus præfuerat. Nam in *posito* haud dubie initium novæ narrationis de periculo senatus. Mox

adverso de prælio Flor. Guelf. Agr. edd. primæ, haud dubie mollius, quam *de adv. pr.* ut (e Bud.) edidit Rhen. cum seqq. usque ad Ryckium. Ean. Æque impetrata venia per Flavium Sab. suis copiis ac per Rubrium G. agentibus Brixelli. Sic bene Bip. Mox Bud. male *profecto tum*. Dein idem *postremo*.

Societate culpæ tutior. Pato, tutiores. Lips. MS. Agr. tutiore sc. societate: idque edidit Ryckius. Sed ita friget *inter multos*. Intell. *quisque e nemo*. Ean. Bud. *tutior*: sic et Put. Alc. Rhen.

Ordo Mutinensis. Id est, decuriones Mutinensium, sive senatus, qui in municipiis et coloniis simpliciter *ordo* vocabatur. Mox pro *conscriptis* MS. Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc. male *consultos*, quod e com-

batque « patres conscriptos, » intempestivo honore.

LIII. Notabile jurgium inde fuit, quo Licinius Cæcina Marcellum Eprum, « ut ambigua disserentem, » invasit. Nec ceteri sententias aperiebant : sed invisum memoria delationum, expositumque ad invidiam, Marcelli nomen irritaverat Cæcinam, ut novus adhuc, et in senatum nuper adscitus, magnis inimicitiiis claresceret. Moderatione meliorum dirempti. Et redire omnes Bononiam, rursus consiliaturi : simul, medio temporis, plures nuntii sperabantur. Bononiæ, divisus per itinera, qui recentissimum quemque percunctarentur, interrogatus Othonis libertus « causam digressus, habere se

75. *Ut ambigua disserentem invasit. Disserentem janua invasit* cod. Agr. et emend. *manu invasit. ambigua disserentem* illustra ex H. 3, 1. — 76. *Nec ceteri sententias aperiebant. Puto nec ceterorum sententias opperiebatur.* Livius 1, 56. vide ibi Gron. Interpellabat Cæcina prius, quam universus senatus censuisset. Sic sæpe noster Ann. 3, 59. Post lege *adeo invisum.*

pendio scribendi natum est. ERM. Bud. et inde Rhen. *conscriptos.*

Notabile inde jurgium fuit. Ryckius e cod. Agr. edidit : *Notabile in Verginium fuit, quod.* Estque sic et in MS. Reg. male : nec commodus inde sensus nascitur. Vulgatum verum. Cæcina autem qui sit, propterea, quod plures memorantur, definire difficile est. A. C. quidem Cæcina Largo consule, et P. Cæcina Largo A. 11, 33. diversus est. ERM. Cum cod. Agr. fere facit cod. Flor. Bud. vulgatum tenet, quod servant bene editores recentiores.

Irritaverat C. Lalleu. cum Acidalio mallet invitaverat.

Rursus consiliaturi. Non muto. Horatius eo verbo usus Ode 3, 3, 17 : *Gratum elocuta consiliantibus Junone divis*, et alii. LRS. Ryckius e eod. suo edidit *consulturi.* Præferrem scripturam Guelf. *consultaturi*, quas

propius ad vulgatum accedit, estque et in MS. Harl. Bodl. etc. In hoc verbo alteram syllabam subinde si scribi in MSS. supra jam vidimus ad Ann. 3, 46 : inde reliqua depravatio nasci potuit. Sed *consiliaturi* verum puto : idque verbum male negat probum esse Ryckius. V. Davies ad Cæc. B. C. 1, 19. ubi, ut et c. 73. eadem variatio librorum : sed *consiliandi* et *consiliantibus* recte retinetur. Ceterum verbum *consiliare* subinde a librariis Longobardicis illatum libris docent MSS. Livii, in quibus non uno loco nonnulli id verbum exhibent. V. Drakenb. ad Epit. 125. ERM. *Consiliaturi* firmatur cod. Flor. Bud. Reg. Lall. Sed Rhen. volebat *consiliuri*, ut A. 3, 46. 6, 36. in textu autem posuit *consultaturi*, ex ingenio, ut videtur. Pro vulgato facit et Hor. Art. Poet. 196. Plin. ep. 4, 17.

suprema ejus mandata » respondit : « ipsum viventem quidem relictum, sed sola posteritatis cura et abruptis vitæ blandimentis. » Hinc admiratio et plura interrogandi pudor : atque omnium animi in Vitellium inclinavere.

LIV. Intererat consiliis frater ejus L. Vitellius, seque jam adulantibus offerebat, cum repente Coenus, libertus Neronis, atroci mendacio universos perculit, adfirmans, « superventu XIV legionis, junctis a Brixello viribus, cæsos victores, versam partium fortunam. » Causa fingendi fuit, ut diplomata Othonis, quæ negligebantur, lætiore nuntio revalerent. Et Coenus quidem rapide in urbem vectus, paucos post dies jussu Vitellii poenas

77. *Suprema ejus mandata. Forte heri mandata.*

Sola posteritatis cura. Non, quomodo vitam imperiumque conservaret, sed quomodo posteris laudaretur, curantem, h. e. mori fortiter meditantem. ERN.

Se. j. adul. offerebat. H. parabat, ostendebat se paratum, audire et accipere adulationes. ERN.

Coenus, lib. Ner. Sic Flor. alii que MSS. *Coenus* Guelf. *Comenus* ed. pr. Ceteræ *Coenus* usque ad Pichenam. (sic et Bud.). Mox pro *perculit* legendum *percutit* vel *percussit*. Mendacium non percellit, sed percutit ; ut hodie sciunt omnes. Sed sæpe verba hæc permutata sunt. V. infra 3, 36. ERN. Bud. *percutit*. Male.

Cæsos victores. Desunt hæc in Bud.

Diplomata Othonis. Ad cursum publicum ea spectant et a principe dabantur. Si ergo ille mortuus, quis pareret ? Sed de diplomatis plene alibi : nunc Suetonii locum *παράγους* emendemus Calig. 38. *Prolata divo-*

rum Julii et Augusti diplomata, ut vetera et obsoleta deflebat. Cur deflebat ? aut qui id convenit ? vidi qui *delebat*, vellet. Ego, *deflebat*, vel *difflebat*, verum contendo : non enim alio gestu melius expresseris superbum habitum illum contemnentis et respicientis. Eaque difflatio etiam in nostris hodie moribus, ubi elevamus quid aut aspernamur. LIRS. De diplomatum usu v. Plin. ep. 10, 14 : 54, 121.

Rapide in urbem vectus. MSS. Flor. Bud. Agr. ed. pr. *rapidum urbem* : unde Rhenanus conjiciebat, *rapide in urbem vectus*. Id cum MSS. Guelf. Bodl. et alii ap. Broterium, clare exhibeant, recepi : non, quo id Taciti esse pro certo audeam dicere : sed quod malim edere, quod in libris scr. esset, quam meram Puteolani conjecturam *rapidus*, quæ vulgo (et a Rhen.) editur. Nec displicet J. Gron. correctio, *raptim in urbem vectus* (ut H. 3, 18.) aut Ryc

luit. Senatorum periculum auctum, credentibus Othonianis militibus vera esse, quæ adferebantur. Intendebat formidinem, quod publici consilii facie discessum Mutina, desertæque partes forent. Nec ultra in commune congressi, sibi quisque consulere: donec missæ a Fabio Valente epistolæ demerent metum. Et mors Othonis, quo laudabilior, eo velocius audita.

LV. At Romæ nihil trepidationis: Cereales ludi ex more spectabantur. « Ut cessisse vita Othonem, et a Flavio Sabino, præfecto urbis, quod erat in urbe militum sacramento Vitellii adactum, » certi auctores in theatrum attulerunt, Vitellio plausere: populus cum lauru ac floribus Galbæ imagines circum templa tulit, congestis in modum tumuli coronis, juxta lacum Curtii, quem locum Galba moriens sanguine infecerat. In senatu cuncta, longis aliorum principatibus composita, statim

78. *Ut cessisse Othonem.* Intricata constructio et verba transposita. Lego, *ut cessisse vita Othonem certi auctores in theatrum attulerunt, Vitellio plausore, et a Flavio Sabino præfecto urbis, quod erat in urbe militum, sacramento Vitellii adactum.* — 79. *Principatibus composita.* An *conquisita*?

kii (et Heinsii) *rapidus* ex H. 4, 71. *rapide* pro festinanter, raptim: et *rapidus cursus* dicitur. ERM.

Jussu Vitellii. Hæc verba debebat Muretus, forsitan ob suspicionem glossæmatis.

Publ. consilii facie. H. e. ita, ut non terrore subito, aut, dum sibi quisque privatim consulit, sed publico consilio decretus discessus videretur. ERM.

Cereales ludi. Mors Othonis incidit in XII kal. maias, computatione satis certa, imperavitque XCV dies. Atqui supra notavi (15, 53. in conjuratione Pisoniana). *Cereris ludos* pridie idus apriles datos in circo.

Quod verum est, sed in plures nempe dies, et ad hoc fere tempus productos, ex hoc loco constet. Adde, quæ supra scripsi. LRS.

Sacramento Vitellii. MSS. et edd. ante Rhen. in *sacr.* Latinitate postulante Rhenanus deleuit in. Recte. Natum est e finali præcedentis verbi, ut alibi apud nostrum et alios. J. Gronovius mirificus est, ut divinitatem MS. Flor. tueatur, qui, ut ait, nil molitur inepte. ERM. Rhen. emendavit ex ingenio, ut infra legitur c. 79. Bud. in *sacramento.* Agr. in *sacramenta*, quod verum putat Ryckius. J. Gron. dabat *iri sacr. V. adactum.* Quem locum. Cf. H. 1, 41.

decernuntur. Additæ « erga Germanicos exercitus laudes gratesque, » et missa legatio, quæ gaudio fungeretur. Recitatæ Fabii Valentis epistolæ, ad consules scriptæ haud immoderate : gratior Cæcinæ modestia fuit, quod non scripsisset.

LVI. Ceterum Italia gravius atque atrocius, quam bello adflictabatur : dispersi per municipia et colonias Vitelliani, spoliare, rapere, vi et stupris polluere : in omne fas nefasque avidi aut venales, non sacro, non profano abstinebant. Et fuere, qui inimicos suos, specie militum, interficerent. Ipsique milites, regionum gnari, refertos agros, dites dominos, in prædam, aut, si repugnatum foret, ad excidium destinabant ; obnoxiiis ducibus et prohibere non ausis : minus avaritiæ in Cæcina, plus ambitionis : Valens, ob lucra et quæstus infamis, eoque alienæ etiam culpæ dissimulator. Jam pridem

80. *Quæ gaudio fungeretur. Quæ laude defungeretur lego. Nam de laude præcessit. Sic H. 4, 39, regibus laudes et grates decreta.*

Haud immoderate. Sic edidi e MS. Guelf. edd. pr. Puteol. Ber. Prima (et 2da) Rhen. editio exhibet *immoderate* : utrum e correctione Rhen. an vitio operarum, non satis scio : hoc tamen credo, quia nil in notis admonuit. Et tamen id omnes sequentes edd. servarunt. ERM. Bud. *immoderate*, sed frequens ibi o simplex pro e caudato sive diphthongo ponitur. Rhen. ergo ex ingenio mutavit. Alc. *immoderate*. Adverbium ex ed. Veneta laudat Freinsh.

Gratior Cæcinæ modestia. Quid ita ? quia invaluerat jam illo ævo, ut publice nemo, id est, ad consules aut senatum scriberet, præter principem : alii autem omnes, ad istum. Itaque superbe se gessisse Valens videtur, qui id fecit : modeste Cæ-

cina, qui omisit. Tale illud H. 4, 4. de Muciano : *Miserat et epistolas ad senatum, quæ materiam sermonibus præbuere. Si enim privatus esset, cur publice loqueretur ?* LIRA.

In omne fas nefasque. In quodnam fas avidi ? aut quod genus dicendi, in fas avidi ? Debebat esse *in omne nefas avidi*. Et omnia, quæ sequuntur, sunt nefaria. Sed videtur *fas nefasque* velut e formula dictum esse in tali sententia, nec verbum *fas* ad vivum resecandum. ERM.

Plus ambitionis. I. e. avaritiæ et rapinarum quidem nulla conscientia erat, quæ debilitaret prohibere conantem, sed cupiebat tamen apud milites gratus esse, eorumque gratiam captabat. ERM.

adtritis Italiæ rebus, tantum peditum equitumque, vis damnaque et injuriæ, ægre tolerabantur.

LVII. Interim Vitellius, victoriæ suæ nescius, ut ad integrum bellum, reliquas Germanici exercitus vires trahebat. Pauci veterum militum in hibernis relictis, festinatis per Gallias delectibus, ut remanentium legionum nomina supplerentur. Cura ripæ Hórdeonio Flacco permissa : ipse e Britannico delectu octo millia sibi adjunxit : et, paucorum dierum iter progressus, « prosperas apud Bedriacum res, ac morte Othonis concidisse bellum, » accepit. Vocata concione, virtutem militum laudibus cumulat. Postulante exercitu, « ut libertum suum, Asiaticum, equestri dignitate donaret, » inhonestam adulationem compescit. Dein, mobilitate ingenii, quod palam abnuerat, inter secreta convivii largitur;

81. *Tantum equitum peditumque vis. An ubi vis?*

Tantum peditum equitumque, vis. Si attendis, haud difficulter mecum fatebere, illud *tantum* a glossographo esse, legesque : *peditum equitumque vis, damnaque, etc. Vis* pro multitudine et copia, tritum. LRS. Licet intelligere, *eorum vim*, i. e. ævitiam, aviditatem. Acidalius *tanta p. e. vis*, malebat Lipsiano : cui favet MS. Guelf. *tamen peditum equitumque vis*, sed in vulgato acquiescebat. Bene. ERN. sic et Pich.

Reliquas G. ex vires. Bud. reliquias G. exercitus trahebat.

Remanentium legionum nomina. Acidalius suspicatur numeri legendum. ERN.

Cura belli Hórdeonio. Verissime e Flor. corrigunt *cura ripæ*. Nempe Rheni, et ne Germani transirent. LRS. Sic primus edidit Pichena. Ceteri scr. et edd. *belli*. ERN. Bud.

Phordeonio. Num *P. Hórdeonio*? Sed illud *p* indicat aliam lectionem. Nam et in Flor. est *curari pe Hord*. Unde Pichena emendatio acita.

Inhonestam adulationem compescit. Rhenanus (e Bud.) reposuit *compescuit*. Male. Istud MSS. Flor. Guelf. (Reg. Lall.) Agr. edd. ante Rhen. omnes. Et sequitur *largitur*. Quamquam et alibi præsens, perfectum, imperfectum apud nostrum eodem loco se excipiunt; tamen ista varietas non inferenda sine consensu bonorum et veterum librorum. ERN. Sed et hic mox occurrit *honoravitque*. Pro *adulationem* Agr. *petitionem*. Ceterum exemplum simile in Icelo habes H. 1, 13. Cf. Cannegieter de mut. nom. Rom. rat. sub Princip. c. 13. Mox Bud. *Isdem*, ut solet. Dein idem male *abscessisse*.

honoravitque Asiaticum annulis, foedum Mancipium et malis artibus ambitiosum.

LVIII. Iisdem diebus, « accessisse partibus utramque Mauretaniam, interfecto procuratore Albino, » nuntii venere. Luceius Albinus, a Nerone Mauretaniæ Cæsariensi præpositus, addita per Galbam Tingitanæ provinciæ administratione, haud spernendis viribus agebat. XVIII cohortes, quinque alæ, ingens Maurorum numerus aderat, per latrocinia et raptus apta bello manus. Cæso Galba, in Othonem pronus, nec Africa contentus, Hispaniæ, angusto freto diremptæ, imminabat. Inde Cluvio Rufo metus : « et decimam legionem propinquare litori, » ut transmissurus, jussit : præmissi centuriones, qui Maurorum animos Vitellio conciliarent : neque arduum fuit, magna per provincias Germanici exercitus fama. Spargebatur insuper, « spreto » procuratoris « vocabulo, Albinum insigne regis, » et Jubæ « nomen usurpare. »

LIX. Ita mutatis animis, Asinius Pollio, alæ præfectus, e fidissimis Albino, et Festus ac Scipio, cohortium præfecti, opprimuntur. Ipse Albinus, dum e Tingitana provincia Cæsariensem Mauretaniam petit, adpulsus litori, trucidatur : uxor ejus, cum se percus-

3m. Exercitus fama spargebatur. Insuper. Cod. Agr.

XVIII cohortes, quinque alæ. In Flor. (Bud. Agr.) ed. pr. legitur. decemnovem cohortes : unde Ryckius edidit XIX. J. Gronovius novendecim inversis syllabis. MS. Guelf. XIII. excidit V. Puteol. XVIII. At in ed. Beroaldi aberratum, et editum XVIII, quod ad omnes propagatum. Librarius Florentini, dum

vult numerum verbis exprimere, ab elegantiori rationi aberravit. ERN.

In Othonem pronus. Sic bene Rhennanus edidit. MSS. et edd. ante in Othone. ERN. Sic et Bud.

Albinum ins. r. etc. Agr. Albinus. Mox Bud. et fidissimus.

Appulsus litori trucidatur. Sic MSS. Flor. Guelf. edd. Puteol. Ber.

soribus obtulisset, simul interfecta est : nihil eorum, quæ fierent, Vitellio anquirente : brevi auditu quamvis magna transibat, impar curis gravioribus. « Exercitum itinere terrestri pergere » jubet : ipse Arare flumine devehitur, nullo principali paratu, sed vetere egestate conspicuus : donec Junius Blæsus, Lugdunensis Galliæ rector, genere illustri, largus animo et par opibus, circumdaret principi ministeria, comitaretur liberaliter ;

83. *Largus animo. Malim animi.* — 84. *Comitaretur liberaliter. Lege copius comitaretur.* Vid. Ann. 1, 44, *Centurionatum pro censum centurionum copia annuæ* ubi sic et capio, *copiis et latitia*, pro epalis. Ann. 1, 68, *copiæ* opponuntur *ciborum egestati*, qui locus ad rem facit. *Copius onerare* de Mor. Germ. 30. male mutant. De Vitellio similiter Valer. Max. 5, 1, 1. de Prusia rege *censuit enatus, ut domus ei Romæ quam optima conduceretur, et copiæ non solum ipsi, sed etiam comitibus ejus publice præberentur. copiæ* sæpe apud Symmachum ut Ep. 6, 81, *natalitii convivii copiæ*. Sic passim.

At edd. pr. Rhen. (e Bud.) seqq. *trucidatus*. Illud restituit Lipsius. ERN. Flor. et Agr. *appulsu litoris*.

Nihil.... Vitellio anquirente. Merito id verbum reposui, cum in MSS. reperissem, *acquirente*. *Anquiro* enim pro *inquiri*, sive potius valde quæro, veteri et proba nota signatum verbum est, Cicroni, Varroni, aliisque crebro usurpatum, crebro corruptum. LIRS. *Anquirente* plane MS. Flor. At ed. pr. *acquirente*. Ante erat *inquirente*, ut est in MS. Guelf. (Bud.) et aliis ap. Broterium. ERN. Sic et Put. Alc. Rh.

Quamvis magna transibat. Flor. *breve auditu vi quamvis magna transibant*. Sic et ed. pr. *Transibant* etiam MS. Guelf. Vulgatum verum est. Acidalius conjiciebat *transmittebat*. Si quid tentandum foret, mallem *transigebat*, quod eleganter dicitur in hac sententia. Sed *transire* quoque bonum est, et pro *transigere* dicitur. V. Cort. ad Sallust.

Cat. c. 1. init. *Mox paratu*, quod Rhen. (e Bud.) pro *apparatu* edidit, est etiam in ed. pr. ERN. Bud. cum Flor. conspirat, sed pro *vi* habet *in*. Sic et Agr. nisi quod hic *transibat*. Bip. ex *auditu* et partícula *ista* superflua fecere *auditione* et *recipere transibant*. Tum *impar curis* ad sequentem periodum rejiciunt. Mihi vulg. placet.

Circumdaret principi ministeria. Ego, priusquam scirem, ab interpolatione Rhenani sic legi. corrigebam *principis*. Sic enim omnino legendum. *Circumdaret* puta Vitellio *ministeria principis*, qualia scilicet princeps romanus habere circa consuevit. Sic H. 1. 58, *ministeria principatus per libertos agi solita*. GROS. Restitui *principis*, quod etiam Guelf. habet. *Principi* est in Flor. (Bud.) edd. pr. Rhen. seqq. omnibus præter Ryckianam. ERN. Equidem cum Bip. restituo *principi*. Gronovium sequuntur Brot. et Lall.

eo ipso ingratus, quamvis odium Vitellius vernilibus blanditiis velaret. Præsto fuere Lugduni victricium victarumque partium duces. Valentem et Cæcinam, pro concione laudatos, curuli suæ circumposuit. Mox « universum exercitum occurrere infanti filio » jubet : perlatumque et paludamento opertum sinu retinens, *Germanicum* adpellavit, cinxitque cunctis fortunæ principalis insignibus : nimius honos inter secunda, rebus adversis in solatium cessit.

LX. Tum interfecti centuriones promptissimi Othonianorum : unde præcipua in Vitellium alienatio per Illyricos exercitus. Simul ceteræ legiones contactu, et adversus Germanicos milites invidia, bellum meditabantur. Suetonium Paullinum ac Licinium Proculum, tristi mora squalidos tenuit, donec auditi, necessariis magis defensionibus quam honestis uterentur. Proditionem ultro imputabant : « spatium longi ante prælium itineris, fatigationem Othonianorum, permixtum vehiculis agmen, ac pleraque fortuita, fraudi suæ » assignantes, et Vitellius credidit de perfidia, et fidem absolvit. Salvius Titianus, Othonis frater, nullum dis-

Humilibus blanditiis. In Flor. *vernilibus* : quod germanissimum. Lrs. Recepit Pichena bene. MSS. Bud. Gueif. *juvenilibus* : quod e *vernilibus* natum esse facile patet ; unde et *vernilibus* fieri volebat Rhen. (ut 3, 32.) Edd. pr. et cett. omnes *humilibus*, usque ad Pichenam. Ern. Bud. a 1. m. *juvenibus*, unde 2. m. *juvenilibus*. Rhen. servavit in textu *humilibus*.

Perlatumque. Copulam hanc e Flor. addidit Pichena.

In solatium c. Dureau de Lammelle : in exitium.

Tum interfecti centuriones promptissimi. Editio pr. : *Tum interfectis centurionibus*, etc. Unde Gruterus conjicit fuisse *interfecti ex centurionibus*. Frustra. Non patitur vox *Othonianorum*, i. e. ex Othonianis. Ern. In vulg. consentiunt Bud. et editi.

Credidit de perfidia, et fidem absolvit. I. e. perfidos fuisse in illo crimine credidit fingentibus, eaque de causa fidei in Othonem pristinae veniam dedit. *Fidem absolvit*, sc. criminis. Nam tali tempore fides in hostem crimen est. Ern.

crimen adiit, pietate et ignavia excusatus. Mario Celso consulatus servatur : sed creditum fama, objectumque mox in senatu Cæcilio Simplici, « quod eum honorem pecunia mercari, nec sine exitio Celsi, voluisset : » restitit Vitellius; deditque postea consulatum Simplici innoxium et inemptum. Trachalum adversus criminantes Galeria, uxor Vitellii, protexit.

LXI. Inter magnorum virorum discrimina (pudendum dictu) Mariccus quidam, e plebe Boiorum, inserere sese fortunæ et provocare arma romana, simulatione numinum ausus est. Jamque « adsertor Galliarum et deus » (nomen id sibi indiderat) concitis octo millibus hominum, proximos Æduorum pagos trahebat; cum gravissima civitas, electa juventute, adjectis a Vitellio cohortibus, fanaticam multitudinem disjecit. Cap-

Sed creditum fama. Rectumne? an scribendam, *deditum fama*? LIPS.

Non intelligo *deditum fama*. An voluit scribere *diditum fama*? *Famæ* conjicit Freinsh. ERN.

Galeria. Galerio Trachalo, de quo H. 1, 90, ut videtur, propinqua.

Mariccus quidam. Sic scribitur nomen in MSS. Flor. Agr. Guelf. edd. ante Rhen. Is edidit *Mari us*. ERN. E Bud. scil. Sed idem cod. mox habet *Mariceus*, aperte pro *Mariccus*. Apud Grut. quoque p. 879, 10. legitur *MARICÆ*. Pro *Boiorum* Agr. habet *Heduum*, e seq. huc inlatum.

Nomen id sibi indiderat. MSS. edd. pr. Put. *nam id sibi ind.* Primus Beroaldus ex ingenio, ut apparet, edidit *nomen* : quod omnes deinceps secuti sunt. Mallem Beroaldus correxisset *nam id sibi indiderat nomen* aut *nomini* : teneremus jam

sine dubio. Credo id verbum excidisse. ERN.

Gravissima civitas. I. e. potens, valida : quo sensu etiam Livius dixit 34, 49. ubi v. Duker. et ad Flor. 1, 3. Aliter paullo *graves civitates* dixit Cicero Verr. 2, 5. et alibi, pro iis, quæ propter nobilitatem sunt fide dignæ, quarum testimoniam audiendum : aliter denique *gravem civitatem*, Ovid. Am. 1, 9, 19, pro hostili. Hujus loci sensus est e græco, ubi βασις divites, nobiles, potentes. Sic βασις τῆς πόλεως Diodor. Sic. 4, 61. ubi v. Wesselingius ὁ πένυ, laudans etiam, βασις πόλις, hoc sensu e Plutarch. t. 2, in Erotico, pag. 749. Sæpe sic apud Josephum hanc vocem observavi. ERN. *Gravitate* de prudentia accipiunt Bip. qua sibi a fraude cavebant Ædui Sic et Dottevillius Lamallusque.

Feris objectus. Ea pœna seditioso-

tus in eo prælio Mariccus, ac mox feris objectus, quia non laniabatur, stolidum vulgus inviolabilem credebat, donec, spectante Vitellio, interfectus est.

LXII. Nec ultra in defectores, aut bona cujusquam, sævitum : rata fuere eorum, qui acie Othoniana ceciderant, testamenta, aut lex intestatis. Prorsus, si luxuriæ temperaret, avaritiam non timeres. Epularum foeda et inexplabilis libido : ex urbe atque Italia irritamenta gulæ gestabantur, strepentibus ab utroque mari itineribus : exhausti conviviorum apparatus principes civitatum : vastabantur ipsæ civitates : degenerabat a labore ac virtute miles, adsuétude voluptatum et contemptu ducis. Præmisit in urbem edictum, quo vocabulum *Augusti* differret, *Cæsaris* non reciperet, cum de potestate nihil detraheret. Pulsi Italia mathematici. Cautum severe, « ne equites romani ludo et arena polluerentur. » Priores id principes pecunia et sæpius vi perpulerant : ac pleraque municipia et coloniæ æmulabantur, corruptissimum quemque adolescentium pretio indicere.

LXIII. Sed Vitellius, adventu fratris, et irrepentibus

rum l. 38 D. de pœnis tit. 19. Quo modo licuerit adversus feras se munire e persuasione vulgi, docet Vertranius ad h. l. Cf. et de *Pauw Rech. sur les Américains*, t. 1, p. 234.

Nec ultra in d. aut b. c. sæv. Hæc ut Davanzati, sic D. de Lamalle ad Mariccum et ejus fautores, non ad Othonianos, ut Dotteville, refert, qui male *defectores* vocarentur.

Si luxuriæ temperaret. *Luxuriæ* MS. Flor. ed. pr. (Put. Alc.) quod bene recepit Pichena. Ceteri (Bud. Rhen.) *luxuriam*. Mox pro *inexplabilis* MSS. Guelf. Harl. *inexpiabilis*. Sic Cicer. Prov. Cons. c. 1. *expiare*

suas cupiditates : ubi tamen Grævius præfert *explere*. Atque etiam Phil. 14, 4. *expiare egestates* quidam habent pro *explere* ; quod rectius. Itaque nec hinc mutem aliquid. ERN. Ed. Put. Alc. *temperares.... timeres*. Emendavit Rhen. e Bud.

Irritamenta gulæ. Similia vid. Ann. 15, 37.

Ipsæ civitates. *Ipsæ* deest in Bud. et Put.

Ludo et arena. Facile intelligitur, ludum gladiatorium intelligi et amphitheatrum. Tamen in MS. Guelf. man. sec. inepte e *ludo* fecit *luto*, quod est in ed. pr. ERN.

dominationis magistris, superior et atrocior, occidi Dolabellam jussit, quem in coloniam Aquinatem sepositum ab Othone, retulimus. Dolabella, audita morte Othonis, urbem introierat: id ei Plancius Varus, prætura functus, ex intimis Dolabellæ amicis, apud Flavium Sabinum, præfectum urbis, objecit, « tamquam rupta custodia, ducem se victis partibus ostentasset: » addidit, « tentatam cohortem, quæ Ostiæ ageret: » nec ullis tantorum criminum probationibus: in poenitentiam versus seram, veniam post scelus quærebat. Cunctantem super tanta re Flavium Sabinum, Triaria, L. Vitellii uxor, ultra feminam ferox, terruit, ne « periculo principis famam clementiæ affectaret. » Sabinus, suoapte ingenio mitis, ubi formido incessisset, facilis mutatu,

Retulimus. H. 1, 88.

Plancius Varus. Sic scribendum esse monuerat Spanhemius de V. et Pr. Num. t. 2, p. 593, ex numis Græcis. Atque ita esse in Flor. testatur. J. Gronovius, iniquus et hic Spanhemio, addens ceterum alium numum e Sponio (*Voy. t. 3, p. 199.*) Consentit ed. pr. in qua est *Plautius*. MS. Guelf. *Plaucius*. Edd. Put. Ber. Alc. *Platius*. Rhen. (e Bud.) *Plautius*. *Plancius* recepit Gron. ERM.

Seram veniam. Sic Flor. edd. pr. et ceteræ ante Rhen. qui *secundam* e Bud. edidit, quod et Guelf. et alii habent. Vellem explicasset, quid esset *secunda venia post scelus*. Acidalius conjiciebat: *veniam secundum scelus quærebat*. Sed locum tamen vitiosum puto: nec intelligo. An queri venia ante scelus potest? et an sero petit, qui post facinus petit? ERM. Præclaram Bip. medelam am-

babus amplector, restituta interpolatione post *probationibus*, et voce *seram* præcedenti reddita.

Terruit.... affectaret. *Affectaret* MSS. Flor. Bud. Agr. (Reg. Lall.) edd. pr. Puteol. At Beroaldus *affectare*, quod omnes secuti sunt. Ego edidi ex ed. pr. *ne.... affectaret*, quæ est vera lectio, quam et secutus est Broterius. Nam *affectaret* verum esse, consensus bonorum librorum docet. Id stare siue *ne* non potest. Nec ut intelligi potest, ut vult Rhenanus, per Latinitatem. *Ne* omitti et intelligi, nullis exemplis doceri potest. Horat. Carm. 1, 2. *terrui gentes, grave ne rediret seculum Pyrrhæ*. ERM. Gronovius servat vulg. *e. p. P. f. cl. affectare*. Bud. *e... affectaret*, ubi e profecto per errorem pro *ne*. Palmerius in spicil. p. 819. putat *terrui affectare* dici ut c. 10. *incubuerat pervertere*. Sed cf. H. 3, 42.

et in alieno discrimine sibi pavens, ne adlevasse videretur, impulit ruentem.

LXIV. Igitur Vitellius, metu et odio, quod Petroniam, uxorem ejus, mox Dolabella in matrimonium accepisset, vocatum per epistolas, « vitata Flaminiae viae celebritate, devertere Interamnium, atque ibi interfici » jussit. Longum interfectori visum : in itinere ac taberna projectum humi jugulavit : magna cum invidia novi principatus, cujus hoc primum specimen noscebatur. Et Triariae licentiam modestum e proximo exemplum onerabat, Galeria imperatoris uxor, non immixta tristibus : et pari probitate mater Vitelliorum, Sextilia, antiqui moris. Dixisse quin etiam, ad primas filii sui epistolas, ferebatur, « non Germanicum a se, sed Vitellium genitum. » Nec ullis postea fortunæ inlecebris,

Impulit ruentem. Sic Cic. pro Cluentio 26. *præcipitantem impellamus.*

Devertere Interamnium. Sic scribendum, non *divertere Interamniam*, ut et vulgo, vel latinitas doceat. Sed sic Flor. Agr. (Reg. Lall.) ed. pr. Recepit Ryckius *devertere : interamnium* etiam J. Gron. Hoc et Guelf. At ed. pr. *intra Annium* corrupte. Nempe utroque modo urbs appellata. Itaque MSS. audiendi. intelligitur Interamna in Umbria, ad viam Flaminiam. Ern. Bud. *devertere iter arsinum.*

Longum interfectori. Hic ordo verborum in meis libris : et sententia liquet. Alii trajiciunt, quid nisi libidine quadam omnia mutandi ? Lirs. Nempe Rhen. (e Bud.) *In itinere visum* etc. Ern.

Non immixtis tristibus. Forte : *non immixta tristibus.* I. non particeps

ullius crudelis aut acerbi consilii. Gron. Probat Heins. Ep. ad Græv. t. 4. Coll. Burm. p. 135. Ducta est correctio e MS. Flor. in quo *non immix. tristibus*, ut in ed. pr. *non immixtricibus* : unde nil aliud commodè extricari potest. Consentitque consuetudini Taciti, qui etiam *permixtus consiliis*, pro particeps, et similia dixit. Itaque sic in textu scripsi, pro *immitis*, quod e conjectura Pichenæ in textum venit. MS. Guelf. edd. a Puteol. usque ad Pich. *minax* : pro quo Rhen. (e Bud.) malebat *minis*. Triariae licentia fuit, quod se immiscuit causæ Dolabellæ, et Sabinum impulit terroribus ad perdendum hominem. Modestia ergo Galeriarum, quod tam tristium rerum particeps non fuit, sed potius protexit eos, qui in periculo essent, ut supra Trachalum. Ern. Agr. *non immanis*. J. Gron. dabat *non juncta*.

aut ambitu civitatis, in gaudium evicta, domus suæ tantum adversa sensit.

LXV. Digressum a Lugduno Vitellium M. Cluvius Rufus adsequitur, omissa Hispania; lætitiā et gratulationem vultu ferens, animo anxius et petītum se criminationibus gnarus. Hilarius, Cæsaris libertus, detulerat, « tamquam, audito Vitellii et Othonis principatu, propriam ipse potentiam et possessionem Hispaniarum tentasset: eoque diplomatibus nullum principem præscripsisset. » Interpretabatur quædam ex orationibus ejus, contumeliosa in Vitellium, et pro se ipso popularia. Auctoritas Cluvii prævaluit, ut puniri ultro libertum suum Vitellius juberet. Cluvius comitatu principis adjectus, non adempta Hispania, quam rexit absens, exemplo L. Arruntii: eum Tiberius Cæsar ob metum, Vitellius Cluvium nulla formidine retinebat. Non idem Trebellio Maximo honos: profugerat Bri-

Ambitu civitatis in gaudium evicta. *Ambitum civitatis* vocat effusum gratulandæ felicitatis, adulandique studium. *Evinci* autem *in gaudium* est, vel invitum redigi et cogi ad lætandum; eoque verbo in primis delectatur Tacitus. Sic A. 11, 37. *evinci ad miserationem*. 15, 64. *blandimentis vitæ evicta*, sc. ad vivendum. Atque *evicta* est in Flor. teste Gronovio, non *evecta*, ut Ryckius prodidit, et in Guelf. a man. pr. Sic edidit primus Rhen. (e Bud.) idemque exhibent omnes post editi, præter Pich. Ryck. Edd. ante Rhen. omnes *evecta*, et MSS. nonnulli apud Pichenam. *Evehi gaudio*, sive potius *efferrī gaudio* dici posse scio, non *evehi in gaudium*. ERN. Cf. et A. 4, 57.

Interpretabatur quædam. Vereor, ne hic et absorptum sit a præcedente

verbo, sive *que* a sequente. *Orationibus* bene Rhen. (ex ingenio) pro *exhortationibus*, quod est in edd. ante omnibus, MS. Guelf. (Bud.) etc. *Popularia pro se* sunt, quibus se vendicaret populo, quæ grata et ad commendandum apta apud populum. ERN.

Cluvius comitatu etc. Sic MSS. et edd. ante Rhen. qui correxit *comitatu*; cum etiam *luxu* pro *luxui* sit in Annal. et alia. Sed videtur MS. Bud. sic habuisse, (omnino sic habet) quod et de Flor. testatur J. Gron. Mei omnes *comitatu*. Vetus restituit Lipsius. At bene mox Pichena *eum pro quem*, e vestigiis Flor. ed. pr. *Aruntium*: ut facile quivis sentiet. ERN. Flor. et Bud. in voce *comitatu* sequor. Dein Bud. *Arutium p. Cesar*.

tannia, ob iracundiam militum; missus est in locum ejus Vettius Bolanus e præsentibus.

LXVI. Angebat Vitellium victarum legionum haudquaquam fractus animus: sparsæ per Italiam et victoribus permixtæ, hostilia loquebantur: præcipua quartadecimanorum ferocia, qui «se victos» abnuebant: «quippe Bedriacensi acie, vexillariis tantum pulsus, vires legionis non adfuisse.» Remitti eos in Britanniam, unde a Nerone exciti erant, placuit; atque interim Batavorum cohortes una tendere, ob veterem adversus quartadecimanos discordiam. Nec diu, in tantis armorum odiis, quies fuit. Augustæ Taurinorum, dum opificem quemdam Batavus ut fraudatorem insectatur, legionarius ut hospitem tuetur, sui cuique commilitones adgregati, a conviciis ad cædem transiere: et prælium atrox exarsisset, ni duæ prætoriæ cohortes, causam quartadecimanorum secutæ, his fiduciam et metum Batavis fecissent: «quos» Vitellius «agmini suo jungi,» ut fidos; «legionem, Graiis Alpibus traductam, eo flexu itineris ire» jubet, «quo Viennam vitarent:» namque et Viennenses timebantur. Nocte, qua proficiscabatur legio, relictis passim ignibus, pars Taurinæ coloniæ ambusta: quod damnum, ut pleraque belli mala, majoribus aliarum urbium cladibus oblitteratum.

Vectius Bolanus e præsentibus. Distingui malim, *Bolanus e præsentibus.* Angebat, etc. ut significet, Bolanum e comitatu principis in Britanniam missum. Lrs. Sic plane distinguitur in Flor. et ed. pr. *præsentes* opponuntur iis, qui sunt in provinciis. *Vettius* porro vera scriptura nominis, non *Vectius*. Vid. ad A. 15, 3. Ean. Bud. *Betius*. Alc. Rhen. *Vectius*.

Put. *Bectius*. De eo v. Agr. 8 et 16. *Vexillarius*. Ex hoc loco Salmas. de mil. R. c. 19. probare nititur, vexillarios sub imp. fuisse levis armaturæ milites. Refutatur a Schelio ad Hygin. p. 35. *Atrox arsisset*. Non displicet quod e MS. Agr. Ryckius profert *exarsisset*. Ean. Recipio cum Bip. *Cladibus oblitteratum.* Est additur

Quartadecimani postquam Alpibus degressi sunt, seditiosissimus quisque signa Viennam ferebant: consensu meliorum compressi; et legio in Britanniam transvecta.

LXVII. Proximus Vitellio e prætorii cohortibus metus erat: separati primum, deinde, addito honestæ missionis lenimento, arma ad tribunos suos deferebant: donec motum a Vespasiano bellum crebresceret: tum, resumpta militia, robur Flavianarum partium fuere. Prima classicorum legio in Hispaniam missa, ut pace et otio mitesceret: undecima ac septima suis hibernis redditæ: tertiadecimani struere amphitheatra jussi: nam Cæcina Cremonæ, Valens Bononiæ, spectaculum gladiatorum edere parabant: numquam ita ad curas intento Vitellio, ut voluptatum oblivisceretur.

LXVIII. Et quidem partes modeste distraxerat: apud victores orta seditio, ludicro initio, nisi nu-

edd. ante Rhen. abest ab MS. (Bud. et) Guelf. Mox *degressi* verum, e Flor. editum a Pichena, pro descendunt: de quo diximus ad A. 4, 49. et alibi. ERN. Bud. *digressi*.

Separati primum. Sic MSS. Flor. Bud. Guelf. edd. Rhen. sqq. omnes. At edd. antiquiores *separatæ*, ut genere conveniret cohortibus. *Separati* int. milites prætoriani. Mox *deferebant*: quod e Flor. edidit Pichena. Sic etiam Guelf. (Bud.) ed. pr. Ceteræ *ferebant*. Illud sane proprium in hac re verbum. ERN.

Tertiadecimani.... jussi. Sic Flor. idemque Rhenanus ex ingenio ediderat. Ceteri scr. et edd. ante Rhen. *tertiam decimam.... jussit*: quod variandæ constructionis studioso Tacito aptius videatur. Mox *voluptatum*, quod e Flor. edidit Pichena pro *voluptates*. Sic etiam (Bud.) Guelf.

ed. pr. ERN. Bud. *tertia decima.... jussit*, ubi forsitan lineola accusativi index omisa, ut passim.

Apud victores orta seditio. Vix tandem emersi me ex hac salebra, et vidi errorem. Transpositi enim per negligentiam versus sunt, iique in hunc ordinem cogendi: *Et quidem partes modeste distraxerat nisi numerus cæsorum invidiam bello auxisset.* *Apud victores orta seditio, ludicro initio.* *Discubuerat Vitellius*, etc. Si tamen locus integer est, de quo ambigo. Scripsi *distraxerat*, non *distinxerat*, ex Vatic. et videtur ad sententiam aptius, quia intellegit Vitellium satis clementer et modeste legiones adversæ partis disparasse, et per varias provincias distraxisse, ne coirent. Lirs. De verbo *distraxerat* consentiunt MSS. Flor. Guelf. De transpositione nec libri, nec viri

merus cæsorum invidiam bello auxisset. Discubuerat Vitellius Ticini, adhibito ad epulas Verginio. Legati tribunique, ex moribus imperatorum, severitatem æmulantur, vel tempestivis conviviis gaudent: perinde miles intentus, aut licenter agit. Apud Vitellium omnia indisposita, temulenta, pervigiliis ac Bacchanalibus, quam disciplinæ et castris, propiora. Igitur duobus militibus, altero legionis quintæ, altero e Gallis auxiliaribus, per lasciviam, ad certamen luctandi accensis, postquam legionarius prociderat, insultante Gallo, et iis, qui ad spectandum convenerant, in studia diductis, erupere le-

docti, nec res. Sensus est: ludicra res fuisset, initio suo, quod a re ludicra natum: sed numerus per eam occasionem cæsorum tantus fuit (duæ cohortes fuere), ut invidia augeretur, quam jam satis gravem bellum contraxerat. *Ludicro* (Bud.) edd. pr. Rhen. seqq. At Puteol. Ber. (Alc.) *ludicrorum*. Porro *auxisset* est in MSS. Flor. Bud. (Reg. Lall.) ed. pr. Rhenanus addidit nisi: recte. Compendium fuit in libris *h* aut *h*. *n*. id absorpsit prima litera in *numerus*. Dehinc *auxit* factum ex *auxisset*. Ryckius *numerus auxit* restituit. Ceterum locus est scaber, et fortasse nondum persanatus. ERN. Bud. *distinxerat*. Dein idem male *nus nus* unde bene Rhen. *nisi numerus*. Bip. legunt *at apud v. o. sed.* ut sit, quod respondeat *quidem*.

Tempestivis conv. V. Lipsii exc. ad A. 14, 2.

Aut licentior. Antea, *licentiosus*, legebatur: quod sane eligam præ isto (*licentior*) quod supposuit Rhenanus. LIPS. Immo *licenter* debebat edere Rhen. quod erat in ejus MS. ut est in Flor. Guelf. ed. pr. edidit-

que Pichena. ERN. *Agit* e Flor. edidit Pichena. Agr. *agere*. In Bud. et edd. vet. deest. Bud. *proinde*.

Castris propiora. I. e. similiora, eleganter, ut sæpe Livius in primis. MSS. Bud. Agr. ed. pr. *promptiora*, quod non spernit Rhenanus (habet tamen *propiora*.) At clarum est, Tacitum dicere voluisse, eam speciem in castris fuisse, ut quis facilius crederet, Bacchanalia agi, quam militarem disciplinam exerceri. ERN.

Per lasciviam et certamen. Verius, *ad certamen*: quod in Flor. (et Bud.) item exstat. LIPS. Atqui ita præter scriptos omnes edd. quas vidi, pr. Puteol. Ber. Alc. Rhen. Ald. S. Gryph. etc. Errorem igitur operarum corrigunt Lipsius et Pichena, qui in editionem secundam Rhenani irrepserat. ERN..

In studia diductis. Sic bene ed. pr. Lips. sqq. At Guelf. (Bud.) edd. Puteol. ceteræque usque ad Lipsium *deductis*. Male. Ante, *convenerant* mihi videtur h. l. languidius esse. In publicis et indictis spectaculis homines ad spectandum *conveniunt*; in re tali et subita fit *concursum* hominum. ERN.

gionarii in perniciem auxiliorum, ac duæ cohortes interfectæ. Remedium tumultus fuit alius tumultus: pulvis procul et arma adspiciebantur: conclamatum repente, « XIV legionem, verso itinere, ad prælium venire: » sed erant agminis coactores: agniti dempsere sollicitudinem. Interim Verginii servus forte obvius, ut « percussor Vitellii » insimulatur, et ruebat ad convivium miles, « mortem Verginii » exposcens. Ne Vitellius quidem, quamquam ad omnes suspiciones pavidus, de innocentia ejus dubitavit: ægre tamen cohibiti, qui exitium viri consularis, et quondam ducis sui, flagitabant. Nec quemquam sæpius, quem Verginium, omnis seditio infestavit: manebat admiratio viri et fama: sed ode- rant, ut fastiditi.

LXIX. Postero die, Vitellius, senatus legatione, quam ibi opperiri jusserat, audita, transgressus in castra, ultro « pietatem militum » collaudavit: frementibus auxiliis, « tantum impunitatis atque arrogantiae legionariis accessisse. » Cohortes Batavorum, ne quid truculentius auderent, in Germaniam remissæ; principium interno simul externoque bello parantibus fatiis. Reddita civitatibus Gallorum auxilia, ingens numerus, et prima statim defectione inter inania belli assumptus.

Viri consularis. *Viri* non est in Bud. nec Agr. Delevit et J. Gron. qui nimis prope iterari vocem notat.

Ut fastiditi. Quibus noluerit imperare, oblato quamvis imperio. EAM. Cf. 1, 52, 2, 51.

Inter inania belli. H. e. quæ speciem magis terribilem haberent, quam vim. Ea species est etiam in multitudine copiarum: et hac causa illa auxilia assumpta. *Inania* sic dici

Tacito, supra quoque vidimus. Firmatur lectio MSS. Flor. (Bud.) Guelf. edd. vett. Nam in ed. pr. *munia* vitiose factam ex *inania*. Frustra viri docti tentarunt alii (Danes.) *initia*, ut est in MS. Agr. cum jam sit *prima defectione*, quæ sunt ipsa initia belli: alii *immania*, ut Lipsius: alii *minas* etc. EAM. Acid. fluctuat inter *munia*, *minas*, *initia*.

Ceterum, ut largitionibus affectæ jam imperii opes sufficerent, « amputari legionum auxiliorumque numeros » jubet, vetitis supplementis : et promiscuæ missiones offerebantur : exitiabile id reipublicæ, ingratum militi, cui eadem munia inter paucos, periculaque ac labor crebrius redibant : et vires luxu corrumpébantur, contra veterem disciplinam, et instituta majorum; apud quos virtute, quam pecunia, res romana melius stetit.

LXX. Inde Vitellius Cremonam flexit, et, spectato munere Cæcinæ, insistere Bedriacensibus campis, ac vestigia recentis victoriæ lustrare oculis concupivit. Fœdum atque atrox spectaculum! Intra quadragesimum pugnæ diem lacera corpora, trunci artus, putres virorum equorumque formæ, infecta tabo humus, protrititis arboribus ac frugibus dira vastitas : nec minus inhumana pars viæ, quam Cremonenses lauro rosisque constraverant, exstructis altaribus cæsisque victimis, regium in

Affectæ jam imp. opes. I. e. diminutæ et fractæ. Ed. pr. *tam* et mox *emissiones* : quorum illud e *jam* natum, hoc e geminatione præcedentis finalis. Ceterum MSS. Flor. Agr. *jam*. Ceteri (Put. Alc. Rhen.) male *tamen*, quod e *tam* natum. Ordo est, ut *opes* i. j. *affectæ suff. largitionibus*. ERN. Bud. *tam*. Idem et ed. Put. Alc. Rhen. *missiones*.

Exitiabile id resp. Sic Flor. (Bud.) Guelf. ed. pr. Pich. seqq. *Exitiabile* edidit Puteol. et cet. ante Pich. et id quoque verbum probum. ERN.

Intra quadrag. p. diem. Si non plane insititia sunt hæc verba, ve-reor, ne legendum sit *ultra*, non *intra*. Ipsa diuturnitas temporis facit intelligi fœditatem spectaculi. Ea exprimitur si *ultra* XL. dies insepulta cadavera jacuere; non, si *intra*. Pro-

bat Mullerus (et expressit Bahrdr in vers.). Veteres porro libri interpungunt post *diem*, non ante *intra*. Mox *ac frug.* Flor. (Agr.) ed. pr. alii (Bud. Put. Alc. Rhen.) *atque*. ERN.

Infecta tabo hum. Hæc est vera lectio. *Infesta* in edd. Gron. operarum vitio venit : inde me invito in nostram primam. ERN.

Inhumana pars viæ. I. e. insolens apparatu et tyrannica specie. Frustra Rhen. *inamæna* conjicit. MS. Agr. ed. pr. *minus humana*. Mox *lauri* MSS. et edd. vett. Rhenanus (e Bud.) cum sequacibus dedit *lauri*. Ed. pr. *laurus rosasque*. ERN. Frustra hic succenset Budensi J. Gron. quasi ex eo hausisset *inamæna* Rhenanus, quod ex ingenio dedit.

Exstructis altaribus cæsisque vic-

morem : quæ, læta in præsens, mox perniciem ipsis fecere. Aderant Valens et Cæcina, monstrabantque pugnae locos : « Hinc irrupisse legionum agmen, hinc equites coortos : inde circumfusas auxiliorum manus. » Jam tribuni præfectique, sua quisque facta extollentes ; falsa, vera, aut majora vero miscebant. Vulgus quoque militum, clamore et gaudio deflectere via, spatia certaminum recognoscere, aggerem armorum, strues corporum intueri, mirari. Et erant, quos varia fors rerum, lacrimæque et misericordia subiret : at non Vitellius flexit oculos, nec tot millia insepultorum civium exhorruit : lætus ultro, et tam propinquæ sortis ignarus, instaurabat sacrum diis loci.

timis. Aræ istæ et victimæ, Vitellii Genio et Victoriæ. Fœda, sed vetus adulatio, quam in adventu regum aut principum usurparunt Græci Latiniq. Justinus 24, 3, *Arsinoe prægressa virum, festum diem urbi indicit, domos, templa ceteraque omnia exornari jubet : aras ubique hostiasque disponi.* Sic de Metello Pio Valerius 9, 5. Factum et Cæsari e Gallia reduci. Hirtius B. G. 8, 51. Et passim deinde principibus. In Caligula Sueton. c. 13. In Galba idem c. 18. Plinius Paneg. de adventu Trajani 23. *Ut plena altaribus, Augusta victimis cuncta!* Alius panegyristes (Mamertinus) ad Maximianum c. 6. *Totamque hanc urbem repentina tua in hostes eruptione sollicitam, lætitia et exultatione et aris flagrantibus et sacrificiis et odoribus, accensis Numini tuo, implesti.* LIRS.

Irrupisse legionum agmen. Sic e Flor. edidit Pich. Idem erat in Bud. ed. pr. At Guelf. edd. cett. *erupisse.* Quod mihi melius videtur ; est enim

usitatum in hac re verbum, ut supra vidimus hoc ipso libro, et convenit melius primum τῇ *hinc*, et τῇ *coortos.* *Huc irrupisse* dici potest, non *hinc*, sed *erupisse.* Mox bene editam a Pichena *falsa vera*, e Flor. Bud. pro *falso vera.* Consentit ed. pr. ERN. Ernestium in *erupisse* sequuntur Brot. Lall. Dotteville ; mihi cum Bip. alterum placet. Idem Pichena sentiebat, Vitellianos *irrupisse* in Othonianos.

Intueri, mirari. Sic Flor. (Bud.) ed. pr. quod melius vulgato *mirarique.* Itaque sic cum J. Gronovio edidi. Mox dedi *sors* ex ed. pr. pro *fors.* ERN. *Sors* quoque cod. Agr. Sed *fors* Bud. quod præferunt Bip. eo, quod hic de fortuna sit sermo mutabili, quum in *sorte* etiam ratio locum inveniat. Sequor, etsi parum referre putem.

Non V. flexit oculos. E Virgilio sumptum, *Æn.* 4, 369. *num fletu ingemuit nostro? num lumina flexit?* Paulo post Guelf. *quanto sine que :*

LXXI. Exin Bononiæ a Fabio Valente gladiatorum spectaculum editur, advecto ex urbe cultu : quantoque magis propinquabat, tanto corruptius iter, immixtis histrionibus et spadonum gregibus et cetero Neronianæ aulæ ingenio : namque et Neronem ipsum Vitellius admiratione celebrabat, sectari cantantem solitus, non necessitate, qua honestissimus quisque, sed luxu et sanguinæ mancipatus emptusque. Ut Valenti et Cæcinæ vacuos honoris menses aperiret, coartati aliorum consularum, dissimulatus Martii Macri, tamquam Othonianarum partium ducis : et Valerium Marinum, destinatum a Galba consulem, distulit, nulla offensa, sed mitem et injuriam segniter laturum. Pedanius Costa omittitur, ingratus principi, ut adversus Neronem ausus, et Verginii exstimulator : sed alias protulit causas : actæque insuper Vitellio gratiæ, consuetudine servitii.

LXXII. Non ultra paucos dies, quamquam acribus initiis cœptum, mendacium valuit. Exstiterat quidam, « Scribonianum se Camerinum ferens, Neronianorum temporum metu in Istria occultatum, quod illic clientelæ et agri veterum Crassorum ac nominis favor manebat. » Igitur deterrimo quoque in argumentum fabulæ adsumpto, vulgus credulum et quidam militum, errore veri, seu turbarum studio, certatim adgregabantur : cum pertractus ad Vitellium interrogatusque, « quisnam

quæ a manu sec. addita est. Melius videtur. ERN.

Quantoque magis. Refer ad *inhumanum iter* supra c. 70. ERN.

Coartati. Sic Rhen. e Bud. Puteol. *cohartati.* Alc. *cohortati.* De re ipsa v. Ryckius.

Dissimulatus M. Macri. Scribendum videtur *Martii Macri.* Nam ita

eum supra crebro nominat, qui præfectus gladiatoribus fuit. LIRA. Et sic edidit Pichena. MSS. et edd. omnes *Marci.* ERN. Cf. supra c. 23.

Scribon. se Camer. ferens. Rupertus ad Reines. ep. 48, p. 432. unum esse putat e duobus illis Scribonianis fratribus, de quibus H. 4, 41.

Interrogatusque. Copula bene ad-

mortalium esset, » postquam nulla dictis fides, et a domino noscebatur, conditione fugitivus, nomine *Geta*, sumptum de eo supplicium servilem in modum.

LXXIII. Vix credibile memoratu est, quantum superbiæ socordiæque Vitellio adoleverit, postquam speculatores e Syria Judæaque, « adactum in verba ejus Orientem, » nuntiavere. Nam, etsi vagis adhuc et incertis auctoribus, erat tamen in ore famaque Vespasianus, ac plerumque ad nomen ejus Vitellius excitabatur. Tum ipse, exercitusque, ut nullo æmulo, sævitia, libidine, raptu, in externos mores proruperant.

LXXIV. At Vespasianus bellum armaque, et procul vel juxta sitas vires, circumspectabat. Miles ipsi adeo paratus, ut præeuntem sacramentum, et fausta Vitellio omnia precantem, per silentium audierint. Muciani animus nec Vespasiano alienus, et in Titum pronior. Præfectus Ægypti, Ti. Alexander, consilia sociaverat. Tertiam legionem, quod e Syria in Moesiam transisset, suam numerabat: ceteræ Illyrici legiones secuturæ sperabantur. Namque omnes exercitus flammaverat arrogantia venientium a Vitellio militum; quod truces cor-

data a Rhenano (e Bud.) consentit Guelf. ed. pr. Mox e Syria MSS. edd. ante Rhen. omnes. Deletam ab ipso (duce Bud.) præpositionem, quæ sane abesse posset, si libri consentirent, restituit Pichena (e Flor.). ERN.

Servilem in modum. Sic Ryckius e c. Agr.

Et procul. Copulam a Rhen. duce Bud. omissam, restituit Pich. e Flor.

Fausta Vitellio omnia pr. Freinsh. corrigit *omina*. Verbum *precari* me impedit, quo minus satis probem. Precando bene ominamur, et omnia

facimus: sed non precamur omina, ut opinor. ERN.

Alexander. Muretus, Ursinus, Acidalius verisimili conjectura putant, scriptum a Tacito *Ti. Alex.* ut ap. Suetonium, Vesp. 6. eamque siglam prænominis indicem ob ultimam præcedentis vocis Syllabam esse omissam. Cf. mox c. 79.

Omnes exercitus flammaverat arrogantia. MS. Bud. *omnis exercitus flammaverat ad arrogantiam*, ut volebat Muretus. ERN. Rhen. non recepit. Paullo ante Bud. Pnt. Alc. Rh. *de Syria*.

pore, horridi sermone, ceteros, ut impares, irridebant. Sed in tanta mole belli plerumque cunctatio : et Vespasianus, modo in spem erectus, aliquando adversa reputabat : « Quis ille dies foret, quo LX ætatis annos et duos filios juvenes bello permetteret ? Esse privatis cogitationibus progressum, et, prout velint, plus minusve sumi ex Fortuna : imperium cupientibus nihil medium inter summa et præcipitia. »

LXXV. Versabatur ante oculos Germanici exercitus robur, notum viro militari : « Suas legiones civili bello inexpertas ; Vitellii, victrices : et apud victos plus querimoniarum, quam virium : fluxam per discordias militum fidem, et periculum ex singulis. Quid enim profuturas cohortes alasque, si unus alterque

Sed inerat a mole belli. In Flor. *sed iniant a mole* : ex quo Pichena, *sed in tanta mole.* LIRS. Idemque in alio MS. clare reperit. Sic et MS. Guelf. sed a manu sec. ed. pr. At Puteol. edidit *sed inerat a mole belli*, quod usque ad Pichenam editi præferunt : fuitque in Guelf. a manu pr. ERN. Bud. *sed inerat amor belli*, unde Rhen. conjiciebat *sed inerat amor belli*. * Pichenæ assentior.

Quo LX ætatis annos et duos filios juvenes. Pichena suspicatur legendam, quo sexagesimo ætatis anno se et duos. Vulgatum recte defendit Gruterus. ERN.

Esse privatis cogitationibus regressum. Sic correxit Lipsius, eamque correctionem recepit Freinsh. cum seqq. edd. Bene. Sensus est : privati, cum aliquid in rebus privatis suscipiunt, possunt progredi quod volunt : ubi incipit displicere consilium, regredi possunt, pœnitentiæ locus est. At, qui imperium

affectant, cum semel cœperunt agere, non licet subsistere aut regredi. Nam, si desinant persequi cœpta, pereundum est. Hic sensus ita clare desiderat *regressum*, ut mirer, etiam Pichenam ei emendationi oblocutum esse. Bene Freinsh. laudat ex A. 4, 11. *nullo ad pœnitendum regressu.* Ceterum MSS. et edd. ante Freinsh. omnes *progressum*. Mox MS. Reg. ed. pr. *et præcipitiū* pro vulgato aut pr. quod probant Rhen. et Gruterus ; idque sequendum putavi. ERN. A codicum lectione nolim recedere, restitui ergo *progressum*. Pichena bene : in hac privatorum principumque comparatione nihil de *regressu* agitur. Sensus : privatos homines, cum cogitationem suscipiunt, eatenus *progredi* posse, quatenus ipsis videatur. Quod Bip. addunt, si *regressum* ponas, scribendum fuisse *a cogitat.* mihi secus videtur ; dandi casus hic scite locaretur. Mox Bud. *ac præcipitia*.

præsenti facinori paratum ex diverso præmium petat? Sic Scribonianum sub Claudio interfectum : sic percussorem ejus, Volaginium, e gregario ad summa militiæ provectum. Facilius universos impelli, quam singulos vitari. »

LXXVI. His pavoribus nutantem, et alii legati amique firmabant, et Mucianus, post multos secretosque sermones, jam et coram ita locutus : « Omnes qui magnarum rerum consilia suscipiunt, æstimare debent, an, quod inchoatur, reipublicæ utile, ipsis gloriosum, aut promptum effectum, aut certe non arduum sit. Simul ipse, qui suadet, considerandus est, adjiciatne consilio periculum suum : et, si Fortuna coeptis adfuerit, cui summum decus adquiratur. Ego te, Vespasiane, ad imperium voco, tam salutare reipublicæ, quam tibi

Præsenti facinore. Sic Rhenanus e Bud. edidit, idque omnes secuti sunt. Sed altera vetus lectio *facinori* non minus bona est, hoc sensu : si quis præmium petat ab adversa parte, quod præsentis facinori semper paratum est. Etiam in altera lectione *paratum* tamen sic intelligendum ; quod semper sperare potest talia ausus, quod ei semper paratum est. *Præsens facinus* est audax, atrox. ERN. Cum Bip. repono *facinori*.

Volaginium. Quidam libri *Volaginum*, ut Agr. ed. pr. Indictum aliis nomen. Vid. J. Gronov. ERN. Bud. *Volaginium*.

Post multos secretosque sermones jam et coram. Multi illi et secreti sermones, partim coram habitu, partim per Titum facti, v. c. 79. extr. *Multis sermonibus* qui ab absentibus per Titum facti, opponitur maxime *coram*. *Secretis* porro sermonibus

opponitur, quia præsentibus legatis et amicis factus, ut patet e c. 78. init. Non igitur erat, quare hic Freinsh. hæreret, et aliquid excidisse putaret. Ceterum MS. Flor. habet *jam et coronam*, unde J. Gron. conjicit *et ad coronam*. At *corona* de tali conventu non dicitur. Nam et Cicero dicit de tali conventu *sibi coronam defuisse*, cum pro Dejotaro diceret, quia judicium in cubiculo Cæsaris habitum fuerat. ERN. Bud. *jam et coram*.

Æstimare. MS. Gueif. (Bud.) ed. pr. *extimare*, i. e. *existimare*, ut est in MS. Reg. quod melius puto. ERN.

Aut certe non. In MS. Flor. *aut non certe non a.* J. Gron. putat verum esse *aut non, certe non arduum* : non ego. Oppositi *aut non nulla* nec elegantia, nec necessitas. ERN. Bud. *aut certe non arduum*.

magnificum. Juxta deos, in tua manu positum est. Nec speciem adulantis expaveris : a contumelia, quam a laude, propius fuerit, post Vitellium eligi. Non adversus D. Augusti acerrimam mentem, nec adversus cautissimam Tiberii senectutem, ne contra Caii quidem, aut Claudii, vel Neronis, fundatam longo imperio domum exurgimus : cessisti etiam Galbæ imaginibus : torpere ultra, et pollundam perdendamque rempublicam relinquere, sopor et ignavia videretur, etiam si tibi, quam inhonesta, tam tuta servitus esset. Abiit jam et transvectum est tempus, quo posses videri concupisse, confugiendum est ad imperium. An excidit trucidatus Corbulo ? splendidior origine, quam nos sumus, fateor : sed et Nero, nobilitate natalium, Vitellium anteibat. Satis clarus est apud timentem, quisquis

Magnificum. Juxta deos etc. Sic interponendum, si sensus constare debet, ut est in MS. Guelf. edd. Puteol. Beroaldi etc. Possis suspicari, *quam salutare reip. quam tibi magnificum, juxta deos*, i. t. m. p. e. Sed sententia illud potius desiderat. In ejus manu esse, dicit, an velit imperium illud habere. Ern. Bud. pessime *vixit deos*, ubi Rhen. conjectando operam ludit ; nec melior conjectura Ernesti.

Juxta deos. Cf. c. 78.

A contumelia et laude propius fuerit. Ed. pr. tam a.... fueris. Quod est etiam in Guelf. a m. s. Male. Paullo insolentius dictum est, pro *contumeliæ propius quam laudi fuerit*. Mox ne c. C. quidem edidi cum Ryck. et Gron. c Flor. pro nec.... quidem. V. ad 4, 35. Ern. Bud. etiam ne c. gaili q. prius, tam.... fuerit.

Abiit jam et transvectum. Obscura

est sententia, et ergo acuta. An hoc vult, jam senem esse Vespasianum, et in hac modesta ætate nihil juveniliter, aut cupide atque ambitiose visum iri agere, sed omnia studio et amore reipublicæ ? An potius alio telo, et proprio periculo excitat ? Abiit jam tempus, nec in tua manu est, dissimulare aut tegere cupidinem imperii. Jam innotuit multis signis, et, ut salvus sis, *confugiendum est ad imperium*. Lirs. MS. Budensis *concepisse* : ed. pr. *concupiscere*. Ceterum prior Lipsii interpretatio vera est. Non videre cupiditate aliqua elatus imperium appetere, ut eo nomine reprehendi possis, sed necessitate publica privataque coactus. Ern.

Corbulo. Corbulonem cum uxore in monumento sepulchrali exhiberi putant. V. Guattani monument. in ed. a. 1788.

timetur. Et posse ab exercitu principem fieri, sibi ipse Vitellius documento; nullis stipendiis, nulla militari fama, Galbæ odio proventus. Nec Othonem quidem ducis arte, aut exercitus vi, sed præpropere ipsius desperatione victum, jam desiderabilem et magnum principem fecit. Cum interim spargit legiones, exarmat cohortes, nova quotidie bello semina ministrat: si quid ardoris ac ferociæ miles habuit, popinis et commissationibus et principis imitatione, deteritur. Tibi e Judæa et Syria et Ægypto novem legiones integræ, nulla acie exhaustæ, non discordia corruptæ: sed firmatus usu miles, et belli domitor externi: classium, alarum, cohortium robora; et fidissimi reges; et tua ante omnes experientia.

LXXVII. Nobis nihil ultra arrogabo, quam ne post Valentem ac Cæcinam numeremur. Ne tamen Mucianum socium spreveris, quia æmulum non experiris: me Vitellio antepono, te mihi. Tuæ domui triumphale nomen, duo juvenes, capax jam imperii alter, et primis militiæ annis apud Germanicos quoque exercitus clarus. Absurdum fuerit, non cedere imperio ei, cujus filium adoptaturus essem, si ipse imperarem. Ceterum inter nos non idem prosperarum adversarumque rerum ordo erit. Nam,

Documento est. Sic edd. omnes. *At est a Flor. (Bud.) et Guelf. abest:* meliusque abest. Itaque delevi. *ERN.* Rhen. servat. *Brouër et D. de Lammalle* rejecerunt.

Nec Othonem quidem ducis arte, aut exercitus vi, sed. Brevitatis et sententiarum in arctum compingendarum studium duriorum hic orationem fecit, ut non grammaticè structa sit. Insunt duo argumenta; primum,

victus Otho non est argumentum, Vitellium esse bonum ducem, aut Vitellianos fortes milites. Alterum: fœditas Vitellii facit, ut etiam Otho magnus et desiderabilis princeps fuisse videatur. Ante Rhen. erat vitiose *exercitus sui*. *ERN.* Sic et Bud. Scita emendatio Rhenani. Cod. Agr. *nec Oth. q.* quod recepere Bip. sequor. Mox Bud. et edd. vet. *comesationibus*. Idem *ante omnia*.

si vincimus, honorem, quem dederis, habebō : discrimen ac pericula ex æquo patiemur : immo, ut melius est, tu hos exercitus rege; mihi bellum et præliorum incerta trade. Acriore hodie disciplina victi, quam victores agunt : hos ira, odium, ultionis cupiditas ad virtutem accendit : illi, per fastidium et contumaciam, hebescent. Aperiet et recludet contacta et tumescentia victricium partium vulnera bellum ipsum. Nec mihi major in tua vigilantia, parsimonia, sapientia, fiducia est, quam in

Ac pericula ex æquo patiemur.

Pericula e Flor. edidit Pich. pro *periculum*. Sic et ed. pr. *Patienmur*. Flor. Guelf. (Bud. Agr. Reg. Lall.) edd. pr. Puteol. idque bene restitutum a J. Gronovio. In Beroaldi ed. irrepsit *partiemur*, dubium, an de consilio Beroaldi : inde ad omnes edd. propagatum. *Pericula* non *partimur* ex æquo, sed subimus. Eran. Bud. *periculum*. Agr. *pericula*. Bip. rursus reponunt *partiemur*, nec dubium, licere dicere *partiri pericula*, ut *cures* apud Liv. 21, 21. Sed obstat consensus codicum.

Hos.... illi. Hos ad remotius, *illi* ad propius hic refertur. Cf. Sanctii Min. 2, 9. Pro *tu hos*. Bud. male *tuos*.

Aperiet et recludet. Vix abest, quin ad hæc Demosthenis sit adspectum : et certe paria sunt, in Olynthiaca : "Ὡς περὶ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, ὥς μὴ ἰσχυροῦς ἢ τις, οὐδὲν ἰσχυρὸν γίνεται τῶν καθ' ἑκάστα σαθρῶν. ἐπεὶ δὲ ἀβρόστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, καὶ ῥήγμα, καὶ στρίμμα, καὶ ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων σαθρὸν ἢ. Οὕτω καὶ τῶν πόλεων, καὶ τῶν τυράντων. ὥς μὴ ἂν ἔξω πολέμῳσιν, ἀφανῶ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἐστὶν ἰσχυρὰν δὲ ὁμοῦρος πόλεμος συμπλακῇ, πάντα

ἰσχύουσιν ἰκθῆλαι. Lirs. Demosthenes prima in Philippum : Οὐκ ἐπὶ τὰν ἑαυτοῦ πλεουσίμωδα; Ποῖ δὲ προσορμούμεθα, ἡρώς τις, εὐρύς, τὰ σαθρὰ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων αὐτὸς ὁ πόλεμος. Gron. *Tumor* eleganter et proprie de vulneribus nondum sanatis et mox erupturis dicitur apud Ciceronem et alios. Eran.

Con. et tum. v. p. v. Hunc verborum ordinem e Flor. dedit Pich. habet et Bud.

Parsimonia, sapientia. Ambigo de voce *parcimonie*. Convenit in Vespasianum, scio, quem sordidum avarumque omnes faciunt, non solum parcum. Sed, cur inter principes et illustres virtutes hanc domesticam privatamque nominet? aut cur in ea fiduciam boni eventus collocet? Non digna videtur, quæ ad imperium adjuvet, aut ad id gradum struat : nisi fortasse comparatione Vitellii dictum, qui natus ad prodigendum. Utcumque, liceat dubitare, an non reponendum, *acrimonia* : sed, ut dixi, dubitare. Lirs. Ut opponatur *inscitia*, sapientia sævitie, ut apud Cic. pro Marcello c. 3 et 6. Nam clementia a magnitudine animi ducitur, quæ centies apud Ciceronem sapientia. *Parvimonie* quidem

Vitellii torpore, inscitia, sævitia. Sed et meliorem in bello caussam, quam in pace habemus : nam qui deliberant, desciverunt. »

LXXVIII. Post Muciani orationem ceteri audentius circumstistere, hortari, « responsa vatuum et siderum motus » referre. Nec erat intactus tali superstitione, ut qui mox, rerum dominus, Seleucum quemdam, mathematicum, rectorem et præscium palam habuerit. Recursabant animo vetera omina : cupressus arbor in agris ejus, conspicua altitudine, repente prociderat; ac postera die, eodem vestigio resurgens, procera et latior vi-
rebat; grande id prosperumque, consensu haruspicum : et summa claritudo juveni admodum Vespasiano pro-

verbum sanum non puto. Nam quod Acidalius pro clementia dici putat, usus loquendi repugnat. Nimis nota de Vespasiani avaritia opinio parsimoniam hic Tacito obtulit. ERM.

Qui deliberant, desciverunt. Acute et vere dictum. Fidem enim jam fregit, qui deliberat, an servet. Plutarchus exprimere in Galba voluit (magnum fecit ille vir hunc nostrum, et, quamquam ævo compar, multa verbatim ex hac historia convertit :) ubi Vinnium facit Galbam excitare et alloqui c. 4. Ὁ Γάλβα, τίνα πρόπον βουλεύσθῃ; τό γὰρ ζητεῖν, Νίκανι εἰ πιστοὶ μίνομεν, ἢ δὴ μινόντων ἴστί. Vocula negans excidit, et legendum ἢ δὴ οὐ μινόντων. Verto: *O Galba, quomodo deliberas? Nam quæ-
rere, an Neroni fidi maneamus, jam non manentium est.* Alludit et hoc Taciti, in Agricola 15. *Jam ipsos, quod difficillimum est, deliberare. Porro in ejusmodi consiliis, periculosius esse deprehendi, quam audere.* LRS.

Siderum motus. V. ad A. 4, 58. ERM. Pro *audentius* Bud. *audientium*.

Recursabant animo vetera omina. Sic Flor. recte, idque editum a Pichenæ. Ceteri libri omnes (et Bud.) omnia, solita confusione. Mox pro *latior vi-
rebat* Trillerus *letior vi-
rebat* legendum putat Obs. 1, 8. Juvat Sueton. Vesp. 5. *viridior resurrexit*. Sed, quia omnes libri in vulgata consentiunt, et latitudo quoque in arboribus omen magni imperii et magnæ felicitatis, nihil tentandum puto. Idem Sueton. l. c. de arbore insuburbano Flaviorum per tres Vespasii partus singulos ramos edente : *secundum prævalidum ac prolixum, et qui magnam felicitatem portenderet.* Quod ibi *prolixus* id h. l. est *latus*. Add. Justin. 1, 4. ERM. Ante Pichenam Rhcn. jam ex ingenio dedit omina.

Cupressus. In hoc portento fama non sibi constat. Cf. Dio 66, 1. et Suet. Vesp. 5.

missa. Sed primo triumphalia, et consulatus, et judaicae victoriae decus, implere fidem ominis videbantur: ut hæc adeptus est, portendi sibi imperium credebat. Est Judæam inter Syriamque Carmelus, ita vocant montem Deumque: nec simulacrum Deo, aut templum situm tradidere majores; aram tantum et reverentiam. Illic sacri-
ficanti Vespasiano, quum spes occultas versaret animo, Basilides sacerdos, inspectis identidem extis, « Quidquid est, » inquit « Vespasiane, quod paras, seu domum ex-
truere, seu prolatare agros, sive ampliare servitia, datur tibi magna sedes, ingentes termini, multum hominum. »
Has ambages et statim exceperat fama, et tunc aperiebat; nec quidquam magis in ore vulgi: crebriores apud ipsum sermones, quanto sperantibus plura dicuntur.

LXXIX. Haud dubia destinatione discessere, Mucianus Antiochiam, Vespasianus Cæsaream: illa Syriæ, hæc Judææ caput est. Initium ferendi ad Vespasianum

Videbantur. Flor. Agr. Bud. ed. pr. *videbatur*, impersonaliter (judice Rhenano); nam, ut ad *decus* referatur verbum numero potius, quam ad præcedentia simul, quod alibi in Tacito vidimus, non sinit, ut opinor, mox sequens hæc. ERM.

Carmelus. De hoc monte et aliis duobus ejusdem nominis in Palæstina, non confundendis cum hoc v. ad Sueton. Vesp. c. 5. ERM. Cf. et Orosius 7, 9, ubi *sortium* meminit.

Nec simulacrum. Parissimum illud, quod de Herculeo fano ad Gades tradit Silius 3, 30, *Sed nulla effigies simulacraque nota deorum majestate locum et sacro implevere timore.* LIPS.

Aram tantum et reverentiam. Sic scr. et edd. omnes, præter Ryck. qui

edidit e MS. Agr. *ara et reverentia*, ut Rhenano et Grotio placuit. Defenditur vulgatum a Grutero ad 3, 61. sed non similibus satis exemplis, item a J. Gronovio. Et potest sane pendere a *tradidere: aram tantum et reverentiam tradidere.* Sed illud mallem, si libri boni faverent. Guelf. a manu pr. *sed tradidere majores aram t. e. r.* Quod placeret, si plures libri haberent. Nunc correctio librarii videtur vulgatum non concoquentis. ERM. Bene Bip. ex vulg. *templum.* Sic fecere *templum situm*, ut A. 2. 7. *aram Druso situm.* Addo *aram et reverentiam* i. e. aram reverenter habitam, cultam.

Hæc Judææ caput. Hinc in NN. prima, item paullo post metropolis, salutatur. Vid. *Vaillant* in NN. Col.

imperii Alexandriae coeptum, festinante Tiberio Alexandro, qui Kal. Jul. sacramento ejus legiones adegit. Isque primus principatus dies in posterum celebratus, quamvis judaicus exercitus V Non. Jul. apud ipsum jurasset, eo ardore, ut ne Titus quidem filius exspectaretur, Syria remeans, et consiliorum inter Mucianum ac patrem nuntius: cuncta impetu militum acta; non parata concione, non conjunctis legionibus.

t. 2, p. 116. sub Alex. Sev. et p. 195 sub Decio. Cf. Spanhem. de Præst. NN. t. 1, p. 595. Diss. 9, c. 4. et Eckhel Doctr. NN. vet. vol. 3, p. 433. — *Initium ferendi*. Vereor, ne Tacitus dederit *deferendi* imperii; quod est legitimum verbum. *Ferre ad aliquid imperium* nunquam reperi. Et substitui simplicia compositis errore librariorum, supra vidimus c. 67. Nec valde placet *initium coeptum*. An *captum* scribendum? *Cœpi* quidem et *cepi* et alibi confusa, c. 97. add. dicta ad A. 6, 15. Mox in sacramento MS. Flor. vid. ad c. 55. E. N. Bud. sacramento absque in. Sic et Put. Alc. Rhen.

Festinante Tiberio. Contra Jos. 4, 10, 6. Tib. Alexandrum prius per epistolam a Vespasiano jam principe salutato esse admonitum scribit.

Isque primus principatus dies. Dies ille natalis imperii decore dictus. Spartianus Hadriano 4. *Tertio iduum earundem natalem imperii statuit celebrandum*. Lips.

Quinto nonas Julias. Suetonio c. 6. scriptum, *quinto idus*. Sed eum ad exemplar Taciti emendandum videri, non vane pronuntiat Torrentius. Lips. Itaque fecimus nos. Nam Taciti traditio verissima, ut demonstrat Pagius: nec in tali re errare potuit Suetonius. Vid. ibi dicta. E. N.

Eo ardore, ut, ne. Rhenanus (duce Bud.) delevit *eo ardore*, et initium novæ sententiæ fecit in verbis *Ut ne* etc. Sed omnes libri agnoscunt, nec commodè abesse possunt. Ed. pr. aliæque hic quoque vitiosæ *nec quidem*. E. N. Bud. *ne q.*

Cuncta impetu m. acta. Jos. 4, 36. minis militum adactum Vespasianum tradit.

Non parata cognitione. Cui rei hic cognitio? quam vocem Taciti mens planissime spernit. Emendo vero, *non paratu ac concione*. Lips. Pichena non *parata concione*, quod in MS. Agr. repertum recepit Ryckius, quem imitati sumus, non tam fiducia libri illius, quam rei necessitate. Nam in tali re semper oratio ad milites habita, si non impetu et festinanter nimis acta, ut docent exempla Galbæ, Othonis, Sueton. Galb. 10. supra 1, 36. aliorumque alibi. Similis corruptio apud Sueton. Tit. c. 6. ubi Titus traditur A. Cæcinam interfecisse: *sane urgente discrimine, cum etiam chiographum ejus præparatæ apud milites concionis deprehendisset*. Ubi vulgo *conjunctionis*: nos *concionis* rescripsimus, idque imitatus est Oudendorpius. Add. ad A. 4, 42. E. N. Bud. et edd. ante Ryckium *cognitione*. Bip. dant *consensione*.

LXXX. Dum quæritur tempus locusque, quodque in re tali difficillimum, prima vox; dum animo spes, timor, ratio, casus obversantur; egressum cubiculo Vespasianum pauci milites, solito adsistentes ordine, ut legatum salutaturi, *Imperatorem* salutavere. Tum ceteri adcurrere, *Cæsarem* et *Augustum*, et omnia principatus vocabula cumulare: mens a metu ad fortunam transierat. In ipso nihil tumidum, adrogans, aut in rebus novis novum fuit; ut primum tantæ vicissitudinis obfusam oculis caliginem disjecit, militariter locutus,

Tempus locusque. J. Gron. delevit que e Flor. (nechabet Bud.) In Guelf. quoque omisum. Sed supra adscriptum est, eadem, ut videtur, manu. Semper sic ista jungunt scriptores, etiam noster: unde nil mutavi. Adde ad A. 4, 10. ERN. Mox Bud. quodque in t. re difficillimum sine est: bene.

Solito adsistentes. Sic e Flor. edit Pichena. Alii omnes (etiam Bud.) *adsistunt.* Unde Ryckius putat verum esse: s. *adsistunt ordine et legatum salutaturi* etc. quod placet. Ed. pr. (et Put.) vitiose *salutari.* ERN.

Mens a metu ad fortunam transierat. I. e. ad fiduciam, qualis esse solet a fortuna, ut sequentia indicant. ERN.

In ipso nihil tumidum. Ita decuit per se magnum animum, non attolli per fortunam. Claudiani illud pulchrum, et huc aptum de Fl. Mallii Theod. Cos. v. 245. *Frons privata manet: non se meruisse fatetur, Qui crevisse putat.* Attamen non leviter innovavit Vespasianus, si vera quæ Sulpicius Severus scribit lib. 2. Sac. Hist. *Vespasianus, quum Hierosolymam obsideret, sunit imperium: et, ut mos est, diademate capiti imposito, ab exercitu imperator consalu-*

tatus, Titum filium Cæsarem facit. Sed palam illa falsa. Nec mos ejus ævi diadema tulit, nec Flavius per solennium usurpavit. LIRA.

Tantæ multitudinis. Quantæ igitur? et quæ inde offusa caligo? For- san: *tantæ mutationis.* Lib. 3, 49., *Dum hac totius orbis mutatione fortuna imperii transit.* Josephus δ. ἀλός. λς. Συνιόντες δὲ οἱ τε ἀγχιόνες καὶ οἱ στρατιῶται καὶ ἰταίριαν φανερῶς ἔδην μεταβολὴν ἰβουλεύοντο. GRON. Non minus elegans est conjectura Trilleri Obs. 3, 22. *tantæ altitudinis*, e Livio inprimis 26, 45. *cum altitudo caliginem oculis offundisset* etc. Ei tamen Gronoviana forte præferenda propterea, quod antecedentia magis indicare videntur, caliginem ei offusam fuisse ex eo, quod repente et impetu militari tanta mutatio facta, ut colligere se et verba facere non posset statim. Lector eligat. ERN. Gronovii conjectura placet Ryckio, Broterio, Lallemandio. *Dotteville* dedit *vicissitudinis*, quod facile potuit a librario in *multitudinis* verti. Reddi meretur Tacito.

Militariter locutus. Rectissime. Atque ita libri. Significat, orationem ejus castrensem horridamque

animo regina Berenice partes juvabat, florens ætate formaque, et seni quoque Vespasiano magnificentia munerum grata. Quidquid provinciarum adluitur mari, Asia atque Achaia tenus, quantumque introrsus in Pontum et Armenios patescit, juravere: sed inermes legati regebant, nondum additis Cappadociæ legionibus. Consilium de summa rerum Beryti habitum: illuc Mucianus, cum legis tribunisque, et splendidissimo quoque centurionum ac militum, venit: et e Judaico exercitu lecta decora. Tantum simul peditum equitumque, et æmulantium inter se regum paratus, speciem fortunæ Principalis effecerant.

LXXXII. Prima belli cura, agere delectus: revocare veteranos: destinantur validæ civitates exercendis armorum officinis: apud Antiochenses aurum argentumque signatur: eaque cuncta per idoneos ministros, suis quæque locis, festinabantur. Ipse Vespasianus adire, hortari, bonos laude, segnes exemplo, incitare sæpius, quam coercere; vitia magis amicorum, quam virtutes dissimulans. Multos præfecturis et procurationibus; plerosque senatorii ordinis honore percoluit, egregios viros, et mox summa adeptos; quibusdam fortuna pro vir-

Berenice. Soror Agrippæ, Julia compellata et Tito amata, nupta primum Herodi Chalcidis, dein Polemoni II, Ponti et partis Chalcidis regibus.

Introrsus in Pontum. Præpositionem addunt MSS. Flor. (Bud.) Agr. Guelf. edd. pr. Put. Ber. Alc. Rhen. pr. Ald. Gryph. In Rhen. secunda casu omitta, hinc a seqq. editoribus neglecta, a Ryckio restituta est. ERN.

Nondum additis. Vespasianus ipse

addidit. Vide Tranquillum cap. 8. in Vespas. LIPS.

Revocare veteranos. In quibusdam *evocare*: et recte. Isti enim sunt vere evocati: de quibus in Milit. nostra dial. 1, 8. LIPS. Mei omnes (et Bud.) *revocare*. Quod non tentandum. Idem verbum de hac re in inscr. ap. Grut. p. 524, 7. unde vulgatam lectionem defendit Fabrettus ad Col. Traj. p. 198. Mox MS. Agr. a 1. m. *festinantur*. ERN. Bud. *festinantur*.

tutibus fuit. Donativum militi, neque Mucianus prima concione, nisi modice, ostenderat; ne Vespasianus quidem plus civili bello obtulit, quam alii in pace: egregie firmus adversus militarem largitionem, eoque exercitu meliore. Missi ad Parthum Armeniumque legati; provisumque, ne, versis ad civile bellum legionibus, terga nudarentur. Titum instare Judææ, Vespasianum obtinere claustra Ægypti placuit: sufficere videbantur adversus Vitellium, pars copiarum, et dux Mucianus, et Vespasiani nomen, ac nihil arduum fatis. Ad omnes exercitus legatosque scriptæ epistolæ, præceptumque, « ut prætorianos, Vitellio infensos, recipere dæ militiæ præmio invitarent. »

LXXXIII. Mucianus cum expedita manu, socium magis imperii, quam ministrum agens, non lento itinere, ne cunctari videretur, neque tamen properans, gliscere famam ipso spatio sinebat: gnarus, modicas vires sibi, et majora credi de absentibus. Sed legio sexta, et tredecim vexillariorum millia ingenti agmine sequebantur. Classem e Ponto Byzantium adigi jusserat: ambiguus consilii, num, omissa Moesia, Dyrrhachium pedite atque equite, simul longis navibus versum in

Donativum militi. Sic bene e Flor. dedit Pichena: sic et Guelf. Ante edd. omnes (et Rhen.) *donativa* (Bud. *donativo*). Et mox Rhenanus (e Bud.) *ne quidem pro nec quidem.* ERM.

Modicas vires sibi. Guelf. Harl. edd. Pat. Ber. (Alc.) addunt *esse*. Non bene. Mox eadem edd. *VIII* pro *XIII*. ERM. Utraque emendatio debetur Rhenano e Bud.

Classem e Ponto. Intelligence classem, quæ Romanis etiam illic ordi-

naria, ad tuendum Ponti oram. Quanta ea fuit? hauries e solo Egesippo 2, 9. in oratione (cui pulchra placent, eam legat) Agrippæ, *Mæotia regna Bosporanique omnes romano subjiuntur imperio. Et illud ante innavigabile pelagus quadraginta naves ad pacem exercent.* LIRS.

Dyrrhachium p. a. e. peteret. Sic edd. omnes præter primam, a qua abest *peteret*, quod etiam auctoritate MS. Flor. delevere Ryckius et J. Gronovius. *Claudere* voluit Dyr-

Italiam mare clauderet, tuta pone tergum Achaia Asiaque : quas inermes exponi Vitellio, ni praesidiis firmentur : atque ipsum Vitellium in incerto fore, quam partem Italiae protegeret, si sibi Brundisium Tarentumque, et Lucaniae Calabriaeque litora infestis classibus peterentur.

LXXXIV. Igitur navium, militum, armorum paratu strepere provinciae. Sed nihil aequae fatigabat, quam pecuniarum conquisitio : « eos esse belli civilis nervos, » dictitans Mucianus, non jus aut verum in cognitionibus, sed solam magnitudinem opum spectabat : passim delationes ; et locupletissimus quisque in praedam correpti : quae gravia atque intoleranda, sed necessitate armorum excusata, etiam in pace mansere : ipso Vespasiano, inter initia imperii, ad obtinendas iniquitates haud perinde obstinante : donec indulgentia fortunae et pravis magistris didicit aususque est. Propriis quoque opibus Mucianus bellum jovit, largus privatim, quod avidius de

rhachium, et una Graeciam omnem, praesidiis terrestribus, ne Vitellio aditus eo pateret, non *petere*, ut sequentia docent. ERN. Verbum *petere* deest et in Agr. R^oio Lall. Bud.

Si sibi Brundisium. Sic MSS. omnes et edd. ante Rhenanum ; qui de conjectura edidit *si simul* : quod omnes usque ad Ryckium imitati sunt. Si vel unus bonus liber scriptus addiceret, sequeretur et ipse. Sed et vetus lectio bona, atque etiam elegans est. ERN. Eamque bene tuetur Ryckius.

Ad obtinendas iniquitates haud perinde obstinato. Placet satis Florentinum *obstinante*. Sic enim Plautus Aulul. 2, 2, 89, *Id inhiat, ea affinitatem hanc obstinavit gratia.*

Cæterum obtinere iniquitatem, ut Ciceroni pro Quinctio 23. non ad obtinendum mendacium, sed ad verum probandum, auctoritatem adjuvare. Et Philipp. secunda, 2. *contra injuriam, quam iste intercessoris iniquissimi beneficio obtinuit.* GRON. *Obstinante* etiam MS. Reg. Agr. (Reg. Lall.) et ed. pr. intell. se. Receperit Ryckius et J. Gron. quos imitatus sum. Vulgg. et MSS. Harl. Bodl. et alius *obstinato*, quod sane usitatius, eamque ob causam servatum Broterio. ERN. Et Pichena. Bud. aut per vim *obstinante*.

Largitus privatim, quod avidius de rep. sumeret. Pro *largitus* Flor. Agr. (Bud. Reg. Lall.) Guelf. edd. omnes ante Rhenani secundam, lar-

republica sumeret. Ceteri conferendarum pecuniarum exemplum secuti; rarissimus quisque eandem in recipiendo licentiam habuerunt.

LXXXV. Accelerata interim Vespasiani coepta, Illyrici exercitus studio transgressi in partes. Tertia legio exemplum ceteris Moesiæ legionibus præbuit. Octava erat ac septima Claudiana, imbutæ favore Othonis, quamvis prælio non interfuissent. Aquileiam progressæ, proturbatis, qui de Othone nuntiabant, lacertisque vexillis nomen *Vitellii* præferentibus, rapta postremo pecunia et inter se divisa, hostiliter egerant. Unde metus, et ex metu consilium: «posse imputari Vespasiano, quæ apud Vitellium excusanda erant.» Ita tres

gus: nec scio, unde *largius* ductum sit. Vereor, ne sit operarum depravatio: quam tamen omnes postea secuti sunt. Itaque *largus* cum J. Gronovio restitui. Heinsius putabat legendum *largus privati*: quod placet Ryckio. Vir doctus in ed. Gryph. (item Muretus) corrigit *quo*: quod mihi magis placet. *Privatim* est de suo: cui bene opponitur *e rep.* Sed illud ipsum, quod de suo dederat, non sumpsit avidius de rep. Immo post de publico ita avide sumpsit, ut hac de causa de suo largus fuisse videretur, quo posset, cum specie aliqua, tanto avidius de rep. sumere. ERN. Mallem etiam *quo* cum Lallem.

Rarissimus quisque. Male MSS. Harl. Bodl. Guelf. edd. Putcol. Ber. Alc. *carissimus.* ERN. Emendavit Rhen. e Bud.

Transgressi in partes. Rhenanus (duce Bud.) delevit *transgressi.* Abesse posse credo. Sed, quia omnes scr. et edd. ante habent, reti-

nendum puto: restituit Pichena. ERN. Et jure quidem meritoque. Ast Freinsh. volebat *studio. Transgressa in p. tertia* etc. Atque sic in Cod. Agr. se invenisse testatur Ryckius et comprobatur.

Tertia legio. Bud. *tertiadecima legio.*

Proturbatis, qui de Othone. Id est, spretis rejectisque, qui victum cum et vixisse dicebant. Quod Suetonius dixit c. 6. *rumori eos non credidisse*: ut solent homines, in spem suam proni. LRS. Ante *jam* post *Aquileiam* cum Ryckio et J. Gron. auctoribus Flor. Agr. ed. pr. delevi. ERN. Bud. et Rhen. habent *jam.* Sic et Put. Alc.

Vexillis, nomen Vitellii præf. V. Lips. ad 3, 31. ERN. Ex h. l. patet, jam tum Romanos habuisse vexilla textilia, quod et Dio firmat 40, 18. ubi velorum similia esse tradit. Cf. Cupei ep. ad Sperling. in mutuis n. 42.

Ita tres M. legiones. Acidalius

Moesicæ legiones per epistolas adliciebant Pannonicum exercitum, aut abnuenti vim parabant. In eo motu Aponius Saturninus, Moesiæ rector, pessimum facinus audit, misso centurione ad interficiendum Tertium Julianum, septimæ legionis legatum, ob similitudines, quibus caussam partium prætendebat. Julianus, comperto discrimine, et gnaris locorum adscitis, per avia Moesiæ, ultra montem Hæmum profugit; nec deinde civili bello interfuit, per varias moras susceptum ad Vespasianum iter trahens, et ex nuntiis cunctabundus, aut properans.

LXXXVI. At in Pannoniâ XIII legio ac VII Galbiana, dolorem iramque Bedriacensis pugnae retinentes, haud cunctanter Vespasiano accessere, vi præcipua Primi Antonii. Is legibus nocens et tempore Neronis falsi damnatus, inter alia belli mala, senatorium ordinem reciperauerat. Præpositus a Galba septimæ legionis, scriptitasse Othoni credebatur, ducem se partibus offerens: a quo neglectus, in nullo Othoniani belli usu fuit. Labantibus Vitellii rebus, Vespasianum secutus, grande momentum addidit; strenuus manu, sermone promptus, serendæ in alios invidiæ artifex, discordiis

corrigit *jam*: quod non necessarium puto. *Ita est*, hoc facto, his de causis, ut alibi, pro his dictis, dicitur. Mox verba *Pannonicum exercitum a. a. v. parabant* (duce Bud.) delevit Rhenanus et sic interpunxit: *ita tres Moesicæ legiones p. ep. adliciebant*. Vetustas restituit Lipsius. ERN.

In eo motu Aponius. Sic Flor. Gueff. (Bud.) ed. pr. quod restituit Pichena, et in margine scripserat Lipsius. *Metu* primus edidit Puteol. nisi operarum vitium est, ortum e

mox præcedentibus. ERN. Secuti Alc. Rhen.

Primi Antonii. Egesippi super hoc nobili duce errorem non celo, sive errores potius. Is enim 4, 29. facit eum *præfectum tertio ordini militari*: id est, legionis tertiæ. Atqui septimæ præponit eum statim noster. Item in Mysia eum collocat: noster clare in Pannonia. Quis autem præponderare fidem Cornelianam nesciat? Lips. Cf. de Antonio 14, 40.

Reciperaverat. Bene sic distinxit Pich. probante Acidalio.

et seditionibus potens, raptor, largitor, pace pessimus, bello non spernendus. Juncti inde Moesici ac Pannonici exercitus, Dalmaticum militem traxere, quamquam consularibus legatis nihil turbantibus. Titus Ampius Flavianus Pannoniam, Poppæus Silvanus Dalmatiam tenebant, divites senes. Sed procurator aderat Cornelius Fuscus, vicens ætate, claris natalibus: prima juvenita, quietis cupidine, senatorium ordinem exuerat: idem pro Galba dux coloniae suæ, eaque opera procu-

Flavianus. Malui quam *Fabianus*. Farnesianum codicem audio et Tacitum ipsum, qui non aliter seq. libro (c. 4 et 10.) appellat. Lirs. Sic et Flor. ed. pr. Ex eodem Flor. Pichena insuper addidit *Ampius*, quomodo et 3, 4. vocatur. Ern. Bud. *Titus Fabianus*.

Pompeius Sullanus. Immo *Silvanus*. Ita enim 3, 50, *Sex millia Dalmatarum ducebat Pompeius Silvanus, consularis senex*. Lirs. Recte *Silvanus*, quod est et in Flor. Reg. ed. pr. sed insuper etiam *Poppæus* e Flor. edidit Pichena. Omnes alii libri *Pompeius*, quod verum videtur Ryckio, quem vide ad 3, 50. 1, 77. 4, 47. idque recepit Broterius. Ern. Bud. *Pompeius Silvanus*.

Sed procurator aderat. Rhenanus frustra tentat et. Legati illi nil pro Vespasiano, sed procurator. Qui simpliciter procurator vocatur, utriusque provinciae procuratorem fuisse putat Pichena. Ern. Rhen. ex ingenio emendare parabat; nam Bud. habet *sed*. Sic et Agr.

Prima juvenita quietis cupidine. Non sane quieti hominem ingenii fuisse, sequentia ostendunt. Itaque Grotius volebat legi *questus cupi-*

dine, collato A. 16, 17, *Mela*, quibus *Gallio* et *Seneca* parentibus natus, *petitione honorum abstinuerat per ambitionem præposteram: ut eques romanus consularibus potentia æquaretur, simul acquirendæ pecuniæ brevis iter credebat per procuraciones, administrandis principis negotiis*. Simili de causâ alii in ordine equestri permansere, ut *Atticus*. Sed tamen *quietis* non tentandum puto. Nam iste *Fuscus* nec negotiator, nec procurator factus, cum senatu abisset, nec petiit: sed in colonia sua vixit quietus, dum motus adversus *Neronem* ortus est. Bella civilia hominem mutavere. Mox *idemque* *Guelf.* edd. *Puteol.* *Be-roald.* *Alc.* *Idem et ancipitia* cum ed. pr. Ern. Rhen. duce Bud. sustulit utramque copulam. Bip. *quæsus* recipiunt et indubium putant exemplo *Mellæ*, a *Grotio* prolato. Verum codices obstant, et vulgatum stare potest. A prima ætate ad provectionem mutasse mentem *Fuscus* videtur, postquam aliquamdiu in colonia vitam egerat.

Dux coloniae suæ. *Ryckius* ex *Plut.* *Galba* 6. *Coloniam* oppidum *Hispaniæ* huc traxit; sed ibi rectius *Xylander Cluniam* reposuit: Hanc

gata cæde, temperatum ab innoxiiis. In urbe tamen trepidatum, præcurrentibus passim militibus. Forum maxime petebant, cupidine visendi locum, in quo Galba jacuisset. Nec minus sævum spectaculum erant ipsi, tergis ferarum et ingentibus telis horrentes, cum turbam populi per inscitiam parum vitarent, aut, ubi lubrico viæ vel occurso alicujus procidissent, ad jurgium, mox ad manus et ferrum transirent. Quin et tribuni præfectique cum terrore et armatorum catervis volitabant.

LXXXIX. Ipse Vitellius, a ponte Milvio, insigni equo, paludatus accinctusque, senatum et populum ante se agens, quo minus, ut captam, urbem ingrederetur, amicorum consilio deterritus, sumpta prætexta et composito agmine, incessit. Quatuor legionum aquilæ per frontem, totidemque circa e legionibus aliis vexilla, mox XII alarum signa, et post peditum ordines, eques: dein quatuor et XXX cohortes, ut nomina gentium,

tum, non hunc in ea culpa, neque e scurris illis fuisse, sed filio comitem hæsisse. GRON. Hæc contra Reinesium dicta, qui ep. 51. tentabat conviciaretur: existimans patrem a filio cæsum. ERN.

Sævum spectaculum. Flor. *scævum*: quod recepit J. Gronovius. Mihi id verbum lenius quam pro re videtur. Et satis hodie constat, librarios pronissimos fuisse in hanc scripturam, *scævus* et *scævire* pro *sævus* et *sævire*: quod interdum nimis cupide viri docti arripuerunt, ut bene monet Drakenb. ad Liv. 2, 27. ERN.

Ipsi. Deest in Bud. Sic et mox *ubi.* *Paludatus accinctusque.* Sueton.

tamen tradit sic fecisse cap. 11. *Urbem ad classicum introiit paludatus ferroque succinctus inter signa atque vexilla, sagulatis comitibus, ac detectis commilitonum armis.* Sed Tacitus audiendus. ERN. Huc facit nomen Vitellii, in quo togatus a Roma galeata excipitur, adscripto *ADVENTVS AVGVSTI*. Eandem epigraphen alius habet, qui paludatum imperatorem et equo vectum sistit. Vide Oisellii thes. sel. NN. tab. 90. Uterque ex Taciti hoc loco egregie explicatur, nec opus erat, ut a Grainvillio in *Mém. pour l'Hist. des sciences et des beaux-arts*, a. 1703. posterior adversus Tacitum adlegaretur. Cf. Broterius.

aut species armorum forent, discretæ. Ante aquilam præfecti castrorum tribunique et primi centurionum, candida veste : ceteri juxta suam quisque centuriam, armis donisque fulgentes : et militum phaleræ torquesque splendebant : decora facies, et non Vitellio principe dignus exercitus. Sic Capitolium ingressus, atque ibi matrem complexus, Augustæ nomine honoravit.

XC. Postera die, tamquam apud alterius civitatis senatum populumque, magnificam orationem de semetipso prompsit, industriam temperantiamque suam laudibus adtollens; consciis flagitiorum ipsis, qui aderant, omnique Italia, per quam somno et luxu pudendus incesserat. Vulgus tamen, vacuum curis, et sine falsi verique discrimine solitas adulationes edoctum, clamore et vocibus adstrepebat : abnuentique nomen *Augusti*, expressere, ut adsumeret; tam frustra, quam recusaverat.

XCI. Apud civitatem, cuncta interpretantem, funesti ominis loco acceptum est, quod, maximum pontificatum adeptus, Vitellius de cæremoniis publicis XV kal. aug. edixisset, antiquitus infausto die Cremerensi Alliensi que cladibus : adeo omnis humani divinique juris expers, pari libertorum amicorumque socordia, velut inter temu-

Ante aquilam. Accipe, ante suam quemque aquilam. Alioqui verius *aquilas* : quatuor nam erant simul. Lirs. Ryckius putat *aquilas* firmari MS. Flor. in quo *aquila*. Sed in illo libro sæpe omittitur litera *m*, omissa sc. virgula supra ultimam literam. Sic mox c. 92. *ad præfectura* : quod similiter frustra Pichena putat firmare Lipsii conjecturam. Virgula omissa est per negligentiam H. 3,

2. *reserata* pro *reseratam*. ERM. *Decora facies et non Vitellio principe dignus exercitus.* Hæc tota clausula non erat in MS. Bud. Suspicebatur Rhen. e margine in contextum relatum (servat tamen). Et accipe dictum pro *sed*, ut centies alibi. *Honoravit*, quod Rhen. (e Bud.) edidit, etiam Flor. Guelf. et alii. At edd. ante Rhen. omnes *decoravit*. ERM.

lentos agebat. Sed comitia consulum cum candidatis civiliter celebrans, omnem infimæ plebis rumorem, in

Comitia consulum cum candidatis civiliter celebrans. Nusquam jejuniis et infeliciis ὁ πᾶν Savilius, qui interpretatur, munera a candidatis consularibus edita civiliter celebrans. Immo cum suis candidatis circumiens et pressans Patres, penes quos tum erant comitia. Livius 39, 32, *Claudius consul sine lictoribus cum fratre toto foro volitando, clamantibus adversariis et majore parte senatus, meminisse eum debere prius, se consulem populi rom. quam fratrem P. Claudii esse: quin ille, sedens pro tribunali, aut arbitrum, aut tacitum spectatorem comitiorum se præberet; coerceri tamen ab effuso studio nequirit.* Val. Maximus 5, 2, *Metellus non dubitavit consul pro Q. Calidio præturæ candidato supplicare populo, quod tribunus pl. legem, quo pater ejus in civitate restitueretur, tulerat.* Cicero pro Plancio c. 6. *Si, quotiescunque præteritus erit is, qui non debuit præteriri, toties oportebit eam, qui factus erit, condemnari, nihil jam est, quod populo supplicetur; nihil quod diribitio, nihil quod suffragatio magistratuum, renuntiatio suffragiorum expectetur.* Sic enim legendum. Et in eadem c. 10: *precibus aliquid attulimus etiam nos, appellavi populum, tribus subnisi me et supplicavi; ultro mehercules se mihi etiam offerentes, ultro pollicentes rogavi.* Sueton. Aug. 56. *Quoties magistratum comitibus interesset, tribus cum candidatis suis circumibat, supplicabatque more solenni.* Prorsus sic postea civiliores principum agebant inter Patres. Plinius ep. 3, 20. *Ex-*

cesseramus sane manifestis illis apertisque suffragiis licentiam concionum: non tempus loquendi, non tæcendi modestia, non denique sedendi dignitas custodiebatur. Magni undique dissonique clamores: procurrabant omnes cum suis candidatis: multa agmina in medio, multique circuli et indecora confusio. Ex his immodicis studiis homini prudenti facile colligere est, simile quid, licet non tam vehemens, etiam severos fecisse. Idem Plinius Paneg. 69. *Nec ideo segnius juvenes nostros exhortatus es, senatum circumarent, senatui supplicarent: atque ita a principe sperarent honores, si a senatu petissent.* Quo quidem in loco, si quibus opus exemplo, adjecisti, ut te imitarentur. cap. 71. *Quo gaudio exceptum est, cum candidatis, ut quemque nominaveras, osculo occurreres? devezus quidem in planum, et quasi unus ex gratulantibus.* Et mox: *Contigit ergo oculis nostris insolita ante facies, princeps et candidatus, æqui tum et simul stantes: int.eri parem accipientibus honorem, qui dabat.* Denique: *Cum orationi oculos, vocem, manum commodares; ut si alii eadem ista mandasses, omnes comitatus numeros obibas: atque etiam, cum suffragatores nomina, honore quo solent, exciperent, et quoque inter excipientes eras, et ex ore principis ille senatorius assensus audiebatur.* Hoc est, civiliter cum candidatis comitia celebrare. Et sic gratiam quærebat in senatu. Quod sequitur, delinimentum ad plebem est, et et præcedenti differt toto genere. Gron.

theatro ut spectator, in circo ut fautor, adfectavit : quæ, grata sane et popularia, si a virtutibus proficiscerentur, memoria vitæ prioris, indecora et vilia accipiebantur. Ventitabat in senatum; etiam cum parvis de rebus patres consulerentur. Ac forte Priscus Helvidius, prætor designatus, contra studium ejus censuerat. Commotus primo Vitellius, non tamen ultra, quam « tribunos plebis in auxilium spretæ potestatis » advocavit. Mox, mitigantibus amicis, qui altiore iracundiam ejus verebantur, « nihil novi accidisse, » respondit, « quod duo senatores in republica dissentirent; solitum se etiam Thrasæ contradicere. » Irrisere plerique impudentiam æmulationis : aliis id ipsum placebat, quod neminem ex præpotentibus, sed Thrasæ, ad exemplar veræ gloriæ legisset.

XCVI. Præposuerat prætorianis P. Sabinum, a præfectura cohortis; Julium Priscum, tum centurionem : Priscus Valentis, Sabinus Cæcinæ gratia pollebant. Inter discordes Vitellio nihil auctoritatis : munia imperii

Thrasæa contrad. Cf. 16, 21. ubi plura de Thrasæa. Mox Ferretus malebat *imprudentiam*.

Quod neminem ex præpotentibus. Sic e Flor. Pich. pro *quod non*. *Neminem* etiam ed. pr. MS. Guelf. in marg. sed antiqua manu, eraso rō novum textu. ERM. Bud. non.

P. Sabinum, ac præfecturæ cohortis. Bene Mercerus, *P. Sabinum a præfectura cohortis, et Julium*; id est, qui duntaxat cohorti præfuerat, et docet, alium hunc Sabinum a fratre Vespasiani esse. LRS. Verum puto, et bene receptum a Pichena. Sed Florentinus nil juvat, ut illi videtur. Vid. ad c. 89. ERM. Bud.

ut vulgo, *ad præfecturam*. Flor. *ad præfecturam*, omisa lineola.

Dum centurio esset. In Farnesiano non erat *vocula esset*. Itaque ex facili et vero emendavi, *tum centurionem*. Significat utrumque ex parvo aut modico ad primam dignitatem promotum. LRS. Recepit Pichena, quod etiam in Flor. *centurionem* scriptum est. Ed. pr. (et Agr. cod.) *dum centurio est*. J. Gronovius *dum centurionem* defendit recipitque. Exemplum quidem ex argumento Asconiano or. pro Mil. alienum est : *et ob id mense januario nulli dum consules nec prætores essent*. ERM. Bud. *dum C. esset*.

Cæcina ac Valens obibant : olim anxii odiis , quæ , bello et castris male dissimulata , pravitas amicorum , et fecunda gignendis inimicitiis civitas auxerat , dum ambitu , comitatu , et immensis salutantium agminibus contendunt comparanturque ; variis in hunc aut illum Vitellii inclinationibus . Nec unquam satis fida potentia , ubi nimia est . Simul ipsum Vitellium , subitis offensis aut intempestivis blanditiis mutabilem , contemnebant metuebantque . Nec eo segnius invaserant domos , hortos , opesque imperii : quum flebilis et egens nobilium turba , quos ipsos liberosque patriæ Galba reddiderat , nulla principis misericordia juvarentur . Gratum primoribus civitatis , etiam plebes approbavit , quod reversis ab exilio jura libertorum concessisset : quamquam id omni modo servilia ingenia corrumpabant , abditis pecuniis per occultos aut ambitiosos sinus : et quidam in domum

Reversis ab exilio jura libertorum concessisset. Interpretor : cum Galba exsules restituisset , non tamen etiam bona . Credo , quia in fiscum illata , et pleraque jam per prodigientiam Neronis consumpta . Sed nec pars , quæ accusatoribus sententia judicum semel donata , temere eripienda videbatur : itaque egebant . Vitellius eos miseratus , huc decurrit , ut largiretur jura libertorum , dupliciter quidem : redderet , inquam , jura libertorum veterum , daret et eorum , qui postea manumissi , non aliter quam si ab illo justo domino manumissi fuissent . In speciem igitur ingens hoc donum . Nam operas liberti domino debebant , alimenta , si egeret , denique testamento bonorum remissem . Quæ omnia prompta et obvia tibi apud JCtos . Hoc vulgo etiam appellant , jus patronatus , et

jus patronorum . Plinius ep. 10. 12. (6.) Ejusdem sententiæ versus illos Martialis censeo (princeps JCtorum hodie varie eos tamen traxit) ad Trajanum 10, 34, *Qui sua restituis spoliato jura patrono, Liberti exsul non erit ille suis.* Nec dissimilis , immo major benignitas Augusti in Julum Antonii hostis sui filium , de quo Dio 51, 15, Τῷ Ἰούλῳ , τῷ τοῦ Ἀντωνίου τῆς τε Φουλουίας υἱοῦ , τοὺς ἐξελιυδύρους αὐτοῦ πάντῃ ὅσα τελευτῶντας σφᾶς καταλιπὼν αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους ἶδαι , παραχρῆμα δοῦναι ἐκέλευσε . Lira.

Quamquam id omni modo. Vocem omni modo ex Fl. Pichena edidit . Est etiam sic in (Bud. et) Guelf. Edd. omnes omnino . Ern.

Ambitiosos sinus. Argui olim de mendo , ipse fortasse arguendus . Sententiam nunc expedio : Vitellium

Cæsaris transgressi, atque ipsis dominis potentiores.

XCIII. Sed miles, plenis castris, et redundante multitudine, in porticibus aut delubris, et urbe tota vagus, non principia noscere, non servare vigilias, neque labore firmari: per inlecebras urbis et inhonesta dictu, corpus otio, animum libidinibus imminuebant. Postremo, ne salutis quidem cura, infamibus Vaticani locis magna pars tetendit: unde crebræ in vulgus mortes. Et, adjacente Tiberi, Germanorum Gallorumque obnoxia morbis corpora fluminis aviditas et æstus impatientia labe-

quidem exsulis reversis jura reddidisse vetera in libertos: sed non cum magno fructu; quia pecunias suas occultabant per varias artes et recessus: ita in alimentis aliisque patronos fraudabant, ut modici ipsi et inopes. Voci *sinus* ea vis subest fraudandi, subtrahendi, occultendi. Tacitus Hist. lib. iv, c. 14, *Tradi se præfectis centurionibusque, quos, ubi spoliis expleverint, mutari: exquirique novos sinus et varia prædandi vocabula.* Plinius 36, 15. (24.) *Unde M. Scaurus pater, toties princeps civitatis, et Marianis sodalitiis rapinurum provincialium sinus?* Sinum vocat hominem ipsum, in quem rapinæ omnes collatæ velut in sinum. Plura exempla huic rei vide, si lubet, apud Barn. Brissonium in lexico: et lumen ab eo fenerare, qui vere Europæ lumen. LRS. *Ambitiosus sinus* Pichena dici putat, quod depositæ pecuniæ apud potentiores. ERN. Bud. *ambitiosissimos.*

Imminuebant. Sic Flor. Agr. (Bud. Reg. Lall.) ed. pr. Ceteri scr. et edd. (etiam Rhen.) *imminuebat.* Primus recepit Ryckius. Librarios turbavit singularis numerus in *miles*, ut sæpe. ERN.

Infamibus Vaticani locis. Ob ærem parum purum: quod etiam hodie experiuntur. Frontinus cap. 88, de Aquæd. vult id emendatum in tota urbe, suo ævo, idque ablutione aquarum: *Ne pereuntes quidem aquæ otiosæ sunt. Nam immunditiarum facies et impurius spiritus et causæ gravioris cæli, quibus apud veteres urbis infamis aer fuit, sunt remotæ.* LRS. Mox e Flor. (et Agr.) a Ryckio et J. Gronov. editum *adjacente Tiberi pro adjacencia.* Consentit (Reg. Lall.) ed. pr. Vellem, docuissent *jacere et adjacere* de fluminibus dici: quod dum fiat, (nam mihi nullus locus occurrit) vulgatum servabo. Locus Plinii H. N. 6, 17 (21). *gens adjacens mari* plane est alienus. Duo epitheta sine copula locum habent, si alterum sit participium ut h. l. ERN. Bud. *adjacenti.* Bip. *adjacente* scil. Vaticano campo. Eo quod is adjacet Tiberi. Sic salva lectio Flor.

Germanorum Gallorumque. MS. Bud. ed. pr. *Gadavorum.* Unde Rhen. putabat legendum *Batavorum* (non tamen recepit). Sed contra monet Vertranus, Batavorum cohortes domum remissas fuisse. ERN. Cf. c. 69.

fecit. Insuper confusus, pravitae vel ambitu, ordo militiæ. Sedecim prætoriæ, quatuor urbanæ cohortes scribebantur, quis singula millia inessent. Plus in eo delectu Valens audebat, tamquam ipsum Cæcinam periculo exemisset: sane adventu ejus partes convaluerant, et sinistrum lenti itineris rumorem prospero prælio verterat: omnisque inferioris Germaniæ miles Valentem adsectabatur: unde primum creditur Cæcinæ fides fluitasse.

XCIV. Ceterum non ita ducibus indulgit Vitellius, ut non plus militi liceret: sibi quisque militiam sumpserere, quamvis indignus, si ita maluerat, urbanæ militiæ adscribebatur: rursus bonis, remanere inter legionarios aut alares volentibus, permissum: nec deerant, qui vellet, fessi morbis, et intemperiem cæli incusantes. Robora tamen legionibus alisque subtracta: convulsum castrorum decus, XX millibus, e toto exercitu, permixtis magis quam electis. Concionante Vitellio, postulantur « ad supplicium Asiaticus et Flavius et Rufinus, duces Galliarum, quod pro Vindice bellassent. » Nec coercebat ejusmodi voces Vitellius; super insitam inerti animo ignaviam, conscius, sibi instare donativum et deesse pecuniam, omnia alia militi largiebatur. Liberti principum, « conferre pro numero mancipiorum, » ut

Super insitam animo ignaviam. Flor. inserit vocem, *insitam morte animo*. Putarem, *insitam forte*: etai hoc ad causam sequentem traho. Lips. Pichena suspicatur *morte* natum ex *inerti*. Enx. Bip. recepere *inerte animo*. Malim cum Pichena *inerti*. Sic Cic. Ep. ad Fam. 12, 20. et alibi passim *inertiam* et *ignaviam* jungit. * In Bud. *morte* deest.

Omnia alia militi. Hunc quoque locum liberare innata nota possumus. Ait enim hoc: Vitellium, quia pecuniam dare militi non poterat, impunitatem et licentiam omnis culpæ dedisse; ut hac saltem blanditiâ eum retineret. Nec aiter sane fit in paupere militia. Lips.

Liberti principum. Non muto: et scio multos Romæ, eosque prædivi-

tributum, jussi. Ipse, sola perdendi cura, stabula aurigis extruere : circum gladiatorum ferarumque spectaculis opplere : tamquam in summa abundantia, pecuniæ inludere.

XCv. Quin et natalem Vitellii diem Cæcina ac Valens, editis tota urbe vicatim gladiatoribus celebravere, ingenti paratu et ante illum diem insolito. Lætum foedissimo cuique, apud bonos invidiæ fuit, quod, exstructis in campo Martio aris, inferias Neroni fecisset : cæsæ publice victimæ crematæque : facem Augustales subdidero : quod sacerdotium, ut Romulus Tatio regi, ita Cæsar Tiberius Juliæ genti, sacravit. Nondum quartus a victoria mensis, et libertus Vitellii, Asiaticus, Polyctetos, Patrobios et vetera odiorum nomina æquabat. Nemo in illa aula probitate aut industria certavit : unum ad potentiam iter, prodigis epulis, et sumptu ganeaque

tes, priorum principum libertos. Videatur tamen et lectio et rapina proclivior, si libertos patrum substitutas : aut de iis principes hic capias. Lirs. Hoc verum. Conferre non erat in MS. Bodensi. Ed. pr. vitiose conferri. Ern. Principum intellige priorum Caesarum.

Cæcina ac Valens. Sic Rhen. e Bod.

Exstructis in campo. Scriptor incertus apud Suidam in voce Βυτίλας hanc rem sic narrat : Καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Νέρωνος ἐς κοιλὸν τινα καὶ ἀφανῶτάφον κατακείμενον ἀπεσώμνυν. Lirs.

Neroni fecisset. Reposui pro jecisset. Lirs. Vel jecissent, ut edd. Puteol. Ber. (Alc.) habent. Mox facem Flor. ut voluerat Muretus, et vir doctus in ed. Gryph. Ita tollitur ambiguitas levis, ne Augustales ad

faces ut adjectivum referatur. Facem, intellige, suam quisque, suæ quisque aræ. MS. Harl. Arund. subditæ. Ern. Bud. jecisset. Dein faces. Contra facem Agr. et Reg. Lall. Porro Put. Alc. subditæ. Bud. Agr. subdere, Rhen. bene subdidero.

Vetera odiorum nomina æquabat. Nempe ut insolentia, rapacitate, divitiis etiam, ita invidia et odio. Ern.

Probitate aut ind. Bud. prob. et industria.

Sumptu Caianae aquæ. De Caiana aqua, id est, ut (Lupanus et Vertranus) volunt, aquæductu illo sumptuoso, nugæ magnæ. Nec Ferretti quidem emendatio ad genium meum aut librorum, Caianae aulæ. Nobis suboluit mendum et ejus causa, e deductione copulæ : quam reddimus legimusque sumptu saginaque.

satiare inexplebiles Vitellii libidines. Ipse abunde ratus, si præsentibus frueretur, nec in longius consultans, novies millies sestertium, paucissimis mensibus, intervertisse creditur. Magna et misera civitas, eodem anno Othonem Vitelliumque passa, inter Vinios, Fabios, Icelos, Asiaticos, varia et pudenda sorte agebat; donec succedere Mucianus et Marcellus, et magis alii homines, quam alii mores.

XCVI. Prima Vitellio « tertiae legionis defectio » nuntiatur, missis ab Aponio Saturnino epistolis, ante-

Saginae vox apta, quoties de heluone Vitellio : et Tacito velut de industria usurpata. Ut c. 71. *luxu et saginae mancipatus emptusque*. Iterum 1, 62. *medio die temulentus et sagina gravis*. Nec aliter Cicero pro Flacco 7. *Qui multitudinem illam non auctoritate, sed sagina tenebat*. Hæc apta et bona. Palmerii tamen conjectura (in Spicil. ap. Grut. in lamp. t. 4.) non minus recta, *sumptu ganeaque*. LIPS. Hoc recepit primus Pichena. Flor. (et Reg. Lall.) *gaianeaeque*; quod voluit exprimere Spirensis in ed. pr. *galane aquæ*. In Guelf. man. sec. fecit *baianæ aquæ*; inepte. ERN. *Ganeæ* voce aliquoties utitur noster, ut A. 3, 52. 6, 4. Glossema habet Agr. *sumptu luxuriaque*. Malherbius ap. Gevartium in electis 3, 3, legit *sumptu ganeæ aleæque*, quod Gevartio res ipsa, non conjectura, esse videtur.

Novies millies sestertium. Sidonius in Paneg. ad Majorianum, abire ab hac summa videtur, ubi vitia singulorum principum recensens, de isto ait v. 325 ...*post quina Vitelli Millia famosi ventris donata barathro*. Valde, inquam, abit, si de tota ejus sagina et luxu accipis; quod

non debes, sed magis de singularibus epulis, et quod tantum in paucis aliquot cœnis. Xiphilinus quidem ex Dione 65, 4. ὀλίγων ἡμερῶν διαδουσῶν, ἑκατὸν εἰς τὸ δίδασκεν μυριάδας ἀναλῶσαι, conscripsit, quæ sunt latine *quadrages* HS; nobis *centum millia* Philippicorum. Tale et Suetonius indicat c. 13. cum *singulos apparatus dominis, sive convivoribus, constituisse non minus quadringentis* HS. asserit: id est, *decies mille* Philippicis: sed observa *singulos*. Sidonius igitur in singulis illis millibus, dum *quina* ea numerat, intelligit *millena* HS. neutro (ut cum grammaticis dicam) genere: atque ita juste efficit *quinquages* HS. sive *centum viginti quinque millia* Philippicum, prope ad Xiphilinum. Quod si in eo, pro more et communi sermone, *quina millia* dumtaxat capias, id est *quina* HS. quantum sint? *centum viginti quinque Philippici*: ridiculum. LIPS. Vide Pecunie Veneris 3, 6. et 4, 6. GRON. *Novies millies* HS. respondent 180,000,000 Franc. Vid. vol. nost. Cæs. p. 412, not. 1 et 2.

Marcellus Eprius. Cf. A. 16, 22. H. 4, 6 et 43.

quam is quoque Vespasiani partibus adgregaretur. Sed neque Aponius cuncta, ut trepidans re subita, perscripserat, et amici adulantes mollius interpretabantur: « unius legionis eam seditionem, ceteris exercitibus constare fidem. » In hunc modum etiam Vitellius apud milites disseruit, prætorianos nuper exauctoratos insecutatus, « a quibus falsos rumores dispergi, nec ullum civilis belli metum, » adseverabat, suppresso Vespasiani nomine, et vagis per urbem militibus, qui sermones populi coercerent: id præcipuum alimentum famæ erat.

XCVII. Auxilia tamen e Germania Britanniaque et Hispaniis excivit, segniter, et necessitatem dissimulans. Perinde legati provinciæque cunctabantur: Hordeonius Flaccus, suspectis jam Batavis, anxius proprio bello, Vettius Bolanus, nunquam satis quieta Britannia; et uterque ambigui. Neque ex Hispaniis properabatur, nullo tum ibi consulari: trium legionum legati, pares jure, et, prosperis Vitellii rebus, certaturi ad obsequium, adversam ejus fortunam ex æquo detrectabant. In Africa legio cohortesque, delectæ a Clodio Macro, mox a Galba dimissæ, rursus jussu Vitellii militiam cepere: simul cetera juvenus dabat impigre nomina: quippe integrum illic ac favorabilem proconsulatum Vitellius, famosum

Mollius interpretabantur. Sic de conjectura edidit Rhenanus, idque omnes secuti sunt. Firmitur a solo Flor. si Ryckio fides: in cujus MS. erat *melius*, solita confusione, de qua supra vidimus. Edd. ante Rhen. (et Bud.) *nullius*. ERM.

Militiam cepere. Sic e Flor. rectissime restituit J. Gronovius. Consentit Guelf. Omnes antea edd. cæ-

pere servant, nimis patienter; cum vel sine libris corrigendum esset. Omnino sæpe hæc duo verba confunduntur; inprimisque in ed. pr. perpetua prope hæc confusio est. ERM. Bud. *cepere*. Sed is raro utitur diphthongo.

Integrum illic. De Vitellio eadem Suetonius in vita ejus cap. 5. At de Vespasiano mutat c. 4. et *Africam*

invisumque Vespasianus egerat : perinde, socii de imperio utriusque conjectabant : sed experimentum contra fuit.

XCVIII. Ac primo Valerius Festus, legatus, studia provincialium cum fide juit : mox nutabat, palam epistolis edictisque Vitellium, occultis nuntiis Vespasianum, fovens, et hæc illave defensurus, prout invaluissent. Deprehensi cum literis edictisque Vespasiani, per Rhætiam et Gallias, militum et centurionum quidam, ad Vitellium missi, necantur : plures fefellere, fide amicorum, aut suomet astu occultati. Ita Vitellii paratus noscebantur, Vespasiani consiliorum pleraque ignota : primum socordia Vitellii; deinde Pannonicæ Alpes, præsiidiis insessæ, nuntios retinebant : mare quoque

integerrime, inquit, nec sine magna dignatione administravit. Qui concilientur, non video. Lips. Possis forte sic, si integritatem dicas etiam fuisse in severitate : cum nihil ambitioni daret, summum jus in omnibus exigeret, acerbè coerceret improbos : quod et e verbis magna dignatione colligas. Vid. viros doctos ad Sueton. Cæs. 4. Tales qui sunt, vulgo sunt invis. Mox bene Rhenanus perinde fecit e proinde. Ern. Ex ingenio.

Prout invaluissent. Non male, prout ii valuissent. Temporum enim hominem describit, qui, nunc in suspensio, inclinaturus erat ad partes valentioris. Multi ejusmodi vulpiones præsertim per bella civilia. Talis rex Juliates, A. 12, 13. qui societatem Meherdatis palam induerat, in Gotarzem per occulta et magis fida inclinabat. Et depingit in uno Claudianus de bello Gild. 250. *Libravit geminas, eventu judice, vi-*

res, Ad rerum momenta cliens; seque daturus Victori. Lips.

Suomet astu. A Ferretto est, male antea, *statu*, Lips. Immo sic et Flor. Agr. Ern. Bud. *statu*.

Mare quoque Etesiae. Intricata valde lectio in scriptis. Vaticanus : *mare quoque et Blassi flabra aquilonis, harum flatu.* Nec aliter Farnes. At Budensis, *mare quoque et esi flabra Aquilonis verum flatur.* Nos legimus, *mare quoque etesii flabant Aquilones. Horum flatu.* Plinius 2, 47, *Post biduum iidem Aquilones constantius perfiant, per dies XL quos Etesias vocant.* Et clarum certe est, Aquilones propitios optabilesque iis, qui ex Italia Orientem adnavigant : qui ex eo Italiam, contra. Cæsar B. C. 3, 107, *Ipsæ enim necessario Etesii tenebatur, qui Alexandria navigantibus sunt adversissimi venti.* Lips. Vid. not. seq. Ern. Lectionem Budensis male reddidit Rhen. Ibi scil. non legitur ve-

**Etesiarum flatu in Orientem navigantibus secundum,
inde adversum erat.**

XCIX. Tandem, irruptione hostium, atrocibus undique nuntiis exterritus, Cæcinam et Valentem expedire ad bellum jubet : præmissus Cæcina : Valentem, e gravi corporis morbo tum primum adsurgentem, infirmitas tardabat. Longe alia proficiscentis ex urbe Germanici exercitus species : non vigor corporibus, non ardor animis : lentum et rarum agmen, fluxa arma, segnes equi : impatiens solis, pulveris, tempestatum : quantumque

rum, sed *aerum*, quod nil aliud est quam *Flor. arum*, inserta litterula corruptum. De Etesiiis præter notata ad A. 6, 33. vide Manutii Quæ. per epist. 2, 6. et Kircherum in *Mundo subterr.* 4, 3.

Inde adversum erat. Sensum velle, *inde adversum iter*, Freinshemius putat. Crederem, si reliqua vulgata constarent. Sed nihil certius, quam *ἵππελμαία* et expungenda in vulgata esse *τὰ* ac *flabant h.* in MSS. *flabra Aquilonis* (quod Rhénano, Mercero, Acidalio, mihi denique, omnibus, opinor, alios ignorantibus in mentem venit) scribendum, *Mare quoque Etesiarum flatu* : ita *τὸ* erat necessarium, *τῷ* iter locus nullus est. Gron. Add. Obs. 4, 2. p. 29. 30. Recepta in textum hæc correctio a J. F. Gronovio : quas plane confirmatur scriptura MS. Flor. *mare quoque ἑτῆσι flabra Aquilonis arum flatu*. Nam clarum est, *flabra Aquilonis* notam marginalem insertam esse a librariis, quod est in medio verbi *etesiarum*. Fuit in fine versus *etesi* in principio alterius *arum* : in margine *flabra Aquilonis*. Bene autem monet Ryckius, *flabra Aquilonis* esse e Lucretio 6, 730. quam-

quam etiam sunt 5, 741. De notis talibus insertis textui adde ad A. 16, 2. Ante Gronovium in editis erat: *Mare quoque etesiae flabant. Harum flatu*, ut etiam in Guefl. *Flabant* intelligebant, perflabant. Ed. pr. censuit Vaticano. ERM. Emendationis gloria acuto debetur Rhenani ingenio, etsi in textum recipere non sustinuerit. Ceterum ex h. l. probare nititur J. Fr. Gron. Obs. 4, 2. p. 3o. omnes MS. Taciti codices ex eodem fluxisse. Cf. et Ern. in præf.

Expedire. Sic bene Acid. ut H. 1, 10 et 88. Recepere et Bip. pro vulgari *expediri*. Hoc tamen occurrit A. 14, 10.

Et fluxa arma. Copulam dele-
cum Ryckio et Gronovio, quæ ab-
est a Flor. (Bud.) Guelf. Agr. edd.
pr. Puteol. Ber. ceterisque veteribus
ante Lips. quas vidi. Mox edidi *per-*
fidiâ meditatio, ut placebat J. Gron-
ovio. Nam *meditanti* est ex ingenio
Rhenani. MSS. (Bud. etiam) et edd.
vett. ante Rhenanum omnes *medita-*
tio. E. N. Agr. *meditantis*, quod bene
respondet *q̃ inter artes erat*. Sic
visum quoque Bip. Rhenani secunda
habet et *fluxa*.

hebes ad sustinendum laborem miles, tanto ad discordias promptior. Accedebat huc Cæcinæ ambitio vetus, torpor recens, nimia fortunæ indulgentia soluti in luxum; seu perfidiam meditantis infringere exercitus virtutem, inter artes erat. Credidere plerique, Flavii Sabini consiliis concussam Cæcinæ mentem, ministro sermonum Rubrio Gallo, « rata apud Vespasianum fore pacta transitionis: » simul odiorum invidiæque erga Fabium Valentem admonebatur, « ut impar apud Vitellium, gratiam viresque apud novum principem pararet. »

C. Cæcina complexu Vitellii multo cum honore digressus, partem equitum ad occupandam Cremonam præmisit. Mox vexilla quartæ, decimæ et sextadecimæ

Apud Vit. Sic Pich. e Flor. sic et Bud. et edd. vett. at Rhen. Lips. *ad Vitell.*

Mox vexillarii quartadecimæ et sextadecimæ. Libri scripti, vexilla XIII et XIII legionum. Sed verius est, XV (sic Savilius) aut, quod Mercero (et Brot.) placet, quartæ: nam de Britannicis mox sequitur, inter quas hæc XIV fuit. Ceterum, semel sciendum est, duplicia vexilla videri illo ævo fuisse. Prius, e veteranis, qui stipendiis peractis, id est vigesimo militiæ anno absoluto, sub vexillis habebantur, donec premium et emerita acciperent: de quibus A. 1, 26. et alibi dixi. Alterum, ex electione, in necessitate aliqua aut bello: cum ipsæ legiones et aquilæ in castris aut provinciis relinquebantur, certa manu decerpta, qui sub vexillo mittebantur. Hi tales, vexillarii et e tali legione, dicuntur: ac nimis quam crebrum est in his libris. Testimo-

niis hæc firmare liceret: alias, aut ab alio fiet: nunc satis indicasse. Lips. Falso, ut docebimus. Sed MS. Flor. vexilla in quatuordecim XIII legionum. Sicque et ed. pr. unde J. Gron. corrigit vexilla tertiæ, quartæ decimæ et s. legionum. Tertiam latuisse in præpositione in, et terminatione in vexillarii. Sed ita tamen non eximitur scrupulus, de quartadecima, quæ fuit Othoniana. MS. Guelf. pro XVI habet XVIII. E.N. Bip. e Flor. erunt hanc: vexilla quartæ, decimæ et sextadecimæ leg. scil. sub in latere putant IV, quod notarius interpolando expresserit per quatuor, et sub XIII latere XVI, quod in vulgata extat. Bud. habet vexilla in XIII et XVIII leg. Hanc XVIII legionem non admiserit Broterius, qui Variana clade periisse, neque deinceps memorari amplius docet, unde et apud nostrum H. 1, 18 et 55; et 4, 24, duo et vicesimam reponit. Ast, pacc vizi

legionum; dein quinta et duoetvicesima secutæ: postremo agmine unaetvicesima Rapax et prima Italica incessere, cum vexillariis trium Britannicarum legionum et electis auxiliis. Profecto Cæcina, scripsit Fabius Valens exercitui, quem ipse ductaverat, « ut in itinere opperiretur; sic sibi cum Cæcina convenisse: » qui præsens, eoque validior, « immutatum id consilium » finxit, « ut ingruenti bello tota mole occurreretur. Ita accelerare, » legiones « Cremonam, » pars « Hostiliam petere » jussæ: ipse Ravennam devertit, prætexto classem adloquendi: mox Patavii secretum componendæ proditiōis quæsitum. Namque Lucilius Bassus, post præfecturam alæ,

docti dictum sit, *duodevicesima* restituta videtur postea. Saltem apud Grut. p. 1096, 6. C. Marius centurio leg. XVIII a Trajano donis donatus occurrit, et H. 1, 55, *duodevicesimam* omnino admittendam evincit Pichena. In loco nostro XVI omnino præferenda, quippe in vulgata totidem literis expressa legitur. Scrupulum de *quartadecima* bene forsā solvunt Bip. Sed sub *in* vel terminatione *rū* latere III potius arbitrarer, ni c. 96, a Vitellio defecisse narraretur. Itaque, dum quid melius, in Bip. emendatione adquiesco. D. de Lamalle leg. putat *quintadecimæ*.

Et *duodevicesima*. Vatic. et ipsa res poscunt, *duoetvicesima*. Lips. Sic e Flor. rescripsit Pichena. Ed. pr. (et cod. Agr.) *duodecima et vicesima*. ERN. Bud. *duo et vicesima*.

Cum vexillariis trium Britannicarum leg. Sic recte correxit Rhen. pro *hystis*. Ed. pr. *Istrum*: patet, is temere repetitum. ERN. Bud. *cum vexilliano hystrium*. Britannicæ quænam fuerint, videsis infra 3, 22.

Quem i. ductaverat. Vide de hac forma loquendi Cortium ad Sall. Jug. 70. ERN.

Ipsæ Ravennam devertit. Ita in MS. Flor. Bud. legitur, quod verum est: non *divertit*, ut putabat Rhenanus, (et habent edd. vet.) Recepere Ryckius et J. Gron. ERN.

Prætexto. Sic Flor. Bud. unde edidit jam Rhenanus. Priores *prætextu*, ut est in Guelf. Agr. Mox *proditiōis* omnes scr. et edd. ERN. Bud. *pretesto*. Sed *x* et *s* sæpe in illo alternant. Mox Rhen. volebat *id secretum componendæ proditiōi*. Bud. ad s. c. *proditiōis*.

Lucilius Bassus. Frustra sollicitant libri. Nam Vaticano est *Blæsus*: Farnesiano *Blæsus* (Bud. *Lucius Blæsus*). At Bassi cognomen firmat omnino priscum monumentum, quod Aquileiæ, cujus exemplar a Fulvio Ursino mihi traditum subjeci. IMP. CÆSAR. VESPASIANVS. AVG. PONT. MAX. TR. POT. II. IMP. VI. P. P. COS. III. DES. IIII. VETERANIS. QVI. MILITAVERT. IN. CLASSE. RAVENATE: SVB. SEX. LVCILIO. BASSO. QVI. SENA.

Ravennati simul ac Misenensi classibus a Vitellio præpositus, quod non statim præfecturam prætorii adeptus foret, iniquam iracundiam flagitiosa perfidia ulcisceretur : nec sciri potest, traxeritne Cæcinam, an (quod evenit inter malos, ut et similes sunt) eadem illos pravitatis impulerit.

CI. Scriptores temporum, qui potiente rerum Flavia domo, monumenta belli hujusce composuerunt, « curam pacis et amorem reipublicæ » corruptas in adulationem « caussas, » tradidere. Nobis, super insitam levitatem, et, prodito Galba, vilem mox fidem, æmulatione etiam invidiaque, ne ab aliis apud Vitellium anteiretur, pervertisse ipsum videtur. Cæcina, legiones adsecutus, cen-

ET. VICENA. STIPENDIA. AVT. FLVRA. MERVERVNT. ET. SVNT. DEDUCTI. IN. PANONIAM. QVORVM. NOMINA. SVBSCRIPTA. SVNT. IPSIS. LIBERIS. POSTERISQVE. EORVM. CIVITATEM. DEDIT. ET. CONVEIVM. CVM. VXORIBVS. QVAS. TVNC. HABVISSENT. CVM. EST. CIVITAS. IS. DATA. AVT. SI. QVI. CELIBES. ESSENT. CVM. IIS. QVAS. POSTEA. DVXISSENT. DUMTAXAT. SINGVLI. SINGVLAS. NON. APRIL. CESARE. AVG. P. DOMITIANO. CN. PEDIO. CASTO. COS. ILATORI. VENETI. P. CENTVRIONI. AMÆZIO. DESCRIPTVM. ET. RECOGNITVM. EX. TABVLA. ANEA. QVÆ. VIXA. EST. ROMÆ. IN. CAPITOLIO. AB. ARAM. GENTES. IVLIA. DEFORAS. FODIO. SINISTERIORE. TAB. T. PAG. II. LOC. XXXXIII. LIPS. Extat. ap. Gruter. p. 573. ERN.

Corruptas in adulationem caussas tradidere. Corruptas Flor. ed. pr. quod etiam Rhen. edidit e Budensi lectione corruptos. Ceteri corrupti. Illud hand dubie exquisitius est. Mox æmulatione etiam Flor. Guelf.

edd. omnes ante Rhen. qui nescio an consulto omiserit *etiam*. Pichena restituit. ERN. Immo deest in Bodl.

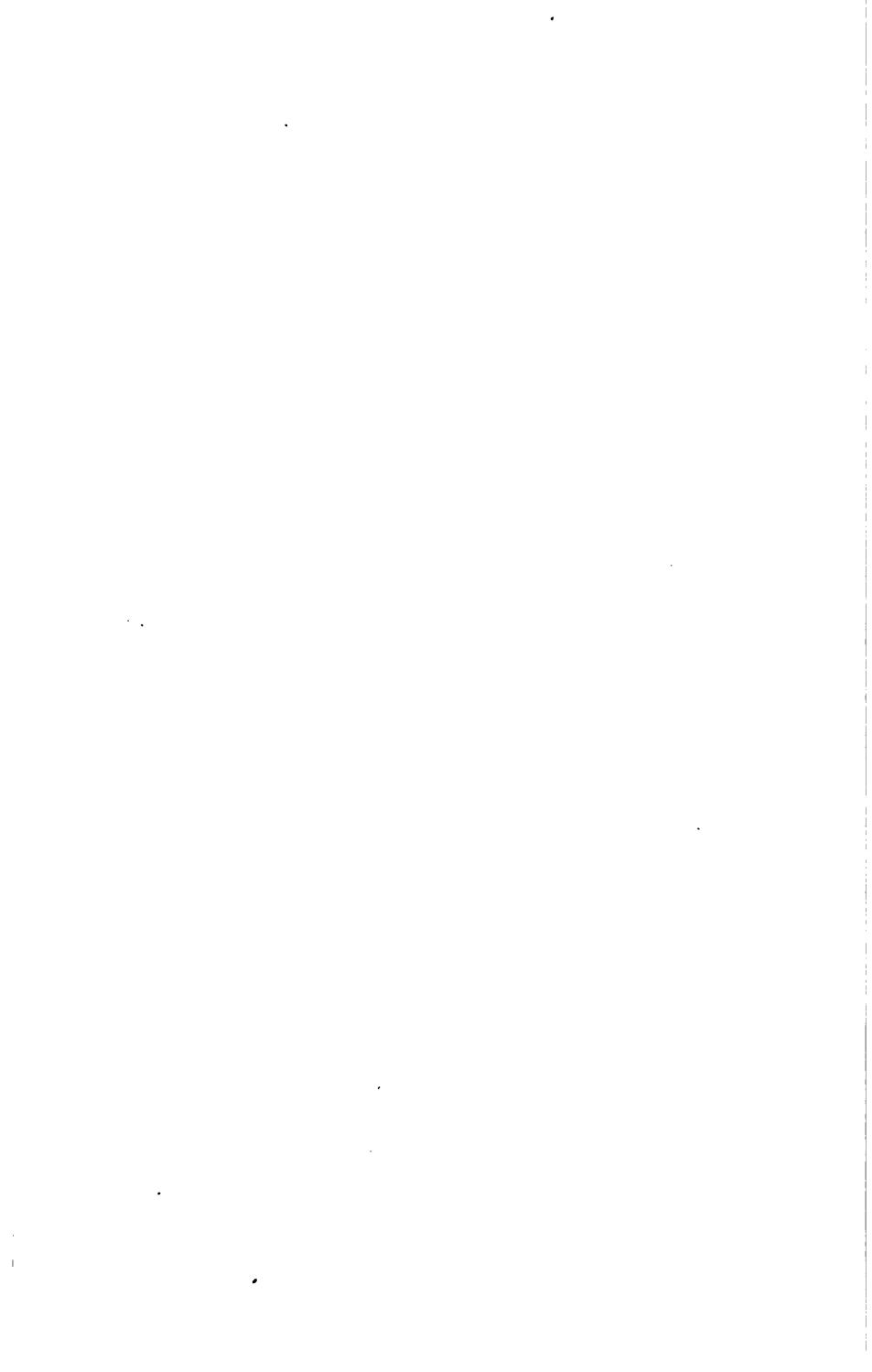
Vilem mox fidem. Reponunt Bip. mox v. f. et provocant ad Flor. teste scil. Rykio; ast contrarium docet J. Gron. Parum interest.

Ne a. a. u. V. anteiretur. Sic rescripsimus ex ed. pr. pro vulgato anteirentur: consentit manus sec. in Guelf. et deinde videtur pro videntur, ubi operæ dedere videretur, conformaturæ verbum hoc priori. Nempe de solo Cæcina esse æmulationem, patet clare e verbis prodito Galba, quæ soli Cæcinæ conveniunt. Vid. Hist. 1, 53. tum e sequentibus, æmulatione et invidia ne etc. quod respicit dicta c. superiori in fin. et alibi. ERN. Bud. anteirent... videntur

Pervertisse ipsum Vitellium. Vox Vitellii inepte repetita et inculcata, ut solet, ab interprete. Scribo, ea ejecta, pervertisse ipsum videntur. LIPS. Ed. pr. prævenisse, solenni

urionum militumque animos, obstinatos pro Vitellio, variis artibus subruebat : Basso eadem molienti minor difficultas erat, lubrica ad mutandam fidem classe, ob memoriam recentis pro Othone militiæ.

confusione. Vid. Drakenb. ad Liv. sustulit. In cod. Agr. ei voci puncta 24, 5. Eam. Bene Lipsius glossema subjecta visuntur.

C. CORNELII TACITI HISTORIARUM

LIBER TERTIUS.

BREVIARIUM LIBRI.

CAP. I. Flavianis de ratione belli deliberantibus moram alii, — II, festinationem Antonius Primus suadet, — III, et obtinet. — IV. Proxima Corn. Fusci auctoritas. — V. Principes Sarmatarum Iazygum in commilitium adsciti. Sido et Italicus Suevorum reges tracti in partes. — VI, VII. Antonio, Italiam invadenti, comes est Arrius Varus. Multas urbes occupant. — VIII. Verona fit belli sedes. Moras frustra aut sero nectunt Vespasianus et Mucianus. — IX. Interim duces mutuis epistolis bellum gerunt. — X. T. Ampius Flavianus, militi suspectus, ab Antonio servatur. — XI. Hic alteram quoque seditionem, odio Aponii Saturnini ortam, comprimit. — XII. Lucilius Bassus et — XIII, XIV, Cæcina, a Vitellio deficientes, a militibus suis conjiciuntur in vincula. — XV. Discordes Vitellianos ad Bedriacum adgredi statuit Antonius. — XVI. Aviditate navandæ operæ Arrius Varus rem in discrimen adducit; — XVII. eam Antonius constantia et virtute restituit, — XVIII. victoria potitur — XIX. Vespasiani, ea freti, Cremonam expugnare deposcunt. — XX. Inconsultum eorum ardorem frustra retinet Antonius. — XXI. Sed adventantis hostis terror obstructas mentes consiliis ducis aperit. — XXII—XXV. Prælium atrox, anceps. Antonius egregii ducis munia implet, victoriam aufert. — XXVI—XXXIII. Cremona obsessa, capta,

cremata. — XXXIV. Postea restituta. — XXXV. Victæ legiones dispersæ.

XXXVI. Vitellius luxu torpet. — XXXVII. In urbem revectus Cæcinam condemnat; ei Rosium Regulam in unum diem consulem sufficit. — XXXVIII, XXXIX. Junius Blæsus fraude L. Vitellii veneno tollitur. — XL, XLI. Fabius Valens libidine et cunctatione Vitellianorum res subruit, et, — XLII, Flavianis Italiam occupantibus, — XLIII, ad Stoechadas delatus, capitur. — XLIV. Hispaniæ, Galliæ, Britannia, cuncta ad Vespasiani opes conversa. — XLV. Turbat tamen Britanniam Venutius. Ibi varia sorte pugnatum. — XLVI. Turbata quoque Germania. Mota et Dacorum gens, a Muciano ex Oriente reduce, repressa. — XLVII, XLVIII. Anicetus Polemonis libertus, Pontum infestans, capitur. Vespasianus Alexandriam pergit, ut urbem fame urgeat. — XLIX. Antonius, post Cremonam superbior, — L, partem copiarum Veronæ relinquit, partem in Vitellianos expedit. — LI. Nefarium facinus militis, ob occisum a se fratrem præmium petentis. — LII. Festinationem Antonii apud Vespasianum criminatur Mucianus. — LIII. Is jactantius quam ad principem literas componit, Mucianum insecutus. Inde graves ducum similitates.

LIV. Vitellius stulta dissimulatione cladis ad Cremonam remedia malorum differt. Notabilis constantia Julii Agrestis. — LV. Vitellius, ut e somno excitus, Apenninum obsideri jubet; honores largitur; in castra venit. — LVI. Prodigia. Præcipuum ipse Vitellius ostentum, ignarus militiæ, improvidus consilii, Romam revertit, perculsus defectione Misenen-sis classis. — LVII. Puteolani Vespasiano; Capua Vitellio favet. Cl. Julianus in partes Vespasiani transit, qui Tarracinam occupat. — LVIII. Vitellius fratrem Lucium bello per Campaniam opponit. Ipse Romæ ex plebe et servitiis exercitum contrahit, qui brevi dilabatur. — LIX. Flaviani Apenninum transeunt; ad eos Cerialis, Vitellii custodias elapsus, venit, et inter duces adsumitur. — LX. Pugnæ avidos milites aggre cohibet Antonius. — LXI. Jam crebra fiunt ad Vespasianum transfugia. Priscus et Alphenius castra deserunt, ad

Vitellium regressi. — LXII, LXIII. Cæso Valente, desperabundus miles sub signis vexillisque ad Vespasianum transit. Pax et salus offeruntur Vitellio, si se dedat.

LXIV. Flavius Sabinus, urbis præfectus, frustra incitatur ad arma; — LXV. pacis amans, de pace agit cum Vitellio, — LXVI, cedere parato, ni sui reniterentur. — LXVII, LXVIII. Hi, pullo amictu palatio degressum, et pro concione cedere se imperio testantem, eo redire cogunt. — LXIX. Interim Sabinus rempublicam suscepit, eique aderant Romani omnis ordinis, frementibus germanicis cohortibus. Modicum prælium, Vespasianis prosperum. Sabinus Capitolium occupat, quod, — LXX, Corn. Martiale frustra ad Vitellium misso, — LXXI, Vitelliani oppugnant, incendunt. — LXXII. De prioribus Capitolii fati digressio. — LXXIII. Vitelliani cuncta sanguine, ferro, flammis miscent. Flavium Sabinum et Atticum consulem capiunt. — LXXIV. Domitianus sacricolæ habitu delitescit. Sabinus, invito Vitellio, trucidatur. — LXXV. Sabini laudes. Atticus servatur.

LXXVI, LXXVII. Tarracina a L. Vitellio obsessa et capta. Julianus jugulatur. Triariæ immodestia. — LXXVIII. Flaviani, incertum Antonii, an Muciani culpa cunctantes, obsessi Capitolii fama exciti, — LXXIX, ad urbem properant. Ibi equestre prælium, Ceriali adversum. — LXXX, LXXXI. Vitellius legatos et Vestales virgines pro pace aut induciis mittit, nec obtinet. — LXXXII. Flaviani tripartito agmine urbi propinquant. Varia ibi fortuna pugnatur. — LXXXIII. Fœda lascivientis urbis facies, spectatore populo et plausu diversas partes fovente. — LXXXIV. Castra prætoriana expugnantur. — LXXXV. Vitellius, e pudenda latebra protractus et contumeliis adfectus, ad gemonias propellitur. — LXXXVI. Vita Vitellii moresque. Domitianus Cæsar consalutatur.

Gesta uno eodemque anno.

I. MELIORE fato fideque partium Flavianarum duces consilia belli tractabant : Petovionem in hiberna tertiæ-decimæ legionis convenerant : illic agitavere, « place- retne obstrui Pannoniæ Alpes, donec a tergo vires uni- versæ consurgerent; an ire cominus et certare pro Italia constantius foret. » Quibus opperiri auxilia et trahere bellum videbatur, « Germanicarum legionum vim fa- mamque » extollebant, « et advenisse mox cum Vitellio Britannici exercitus robora : ipsis nec numerum parem pulsarum nuper legionum; et, quamquam atrociter lo- querentur, minorem esse apud victos animum. Sed, in- sessis interim Alpibus, venturum cum copiis Orientis Mucianum : superesse Vespasiano mare, classes, studia provinciarum, per quas velut alterius belli molem cieret : ita salubri mora novas vires adfore, et præsentibus nihil perituum. »

II. Ad ea Antonius Primus (is acerrimus belli concita- tor) « festinationem ipsis utilem, Vitellio exitiosam, »

COMMENTARIUS.

Partium Flav. Sic Gron. ex Flor. et ed. pr. Rhen. e Bud. *Flav. p.*

Obstrui P. Alpes. Dubitationem e 2, 98, movet Pichena, ubi *præsi- diis insessæ* dicuntur retinuisse nun- tios, et quidem a Flavianis; putat- que hactenus tantum insessas fuisse, ne nuntii transire possent, non ut impetum facienti exercitui clausæ essent. Recte. ERN.

Vires universæ consurgerent. Int. ad bellum, quod addit Liv. 33, 19; Virgil. *Æn.* 10, 90, *Consurgere in arma Europamque Asiamque.* Sim- pliciter etiam Florus 2, 12, 3, *multo*

vehementius sub hoc Macedones, quam sub patre, consurgunt. Inesse videtur vis exquisitior, ut in *insur- gere*, velut apud Virgilium 11, 697, *altior insurgens*, et visam vehe- mentiore indicare ferientis. Quod tamen non est in altero Flori lo- co, huic persimili, ibid. 17, 3, *Hispaniæ nunquam animus fuit ad- versus nos universæ consurgere, nunquam conferre vires suas libuit.* ERN.

Belli concitator. MS. Agr. Margu. Guelf. ed. pr. *concionator* : quod non displicet Ryckio. *Concitorve-*

disseruit : « plus socordiæ , quam fiducia , accessisse victoribus : neque enim in procinctu et castris habitos : per omnia Italiæ municipia desides , tantum hospitibus metuendos , quanto ferocius ante se egerint , tanto cupidius insolitas voluptates hausisse. Circo quoque ac theatris et amœnitate urbis emollitos , aut valetudinibus fessos : sed , addito spatio , rediturum et his robur meditatione belli : nec procul Germaniam , unde vires : Britanniam freto dirimi : juxta Gallias Hispaniasque ; utrimque viros , equos , tributa : ipsamque Italiam et opes urbis : ac , si inferre arma ultro velint , duas classes , vacuumque Illyricum mare. Quid tum claustra montium profutura ? quid tractum in æstatem aliam bellum ? unde interim pecuniam et commeatus ? Quin potius eo ipso uterentur , quod Pannonicæ legiones , deceptæ magis , quam victæ , resurgere in ultionem properent : Moesici exercitus integras vires adtulerint. Si numerus militum potius , quam legionum , putetur , plus hinc roboris , nihil libidinum : et profuisse disciplinæ ipsum pudorem. Equites vero ne tum quidem victos ; sed , quamquam rebus adversis , disjectam Vitellii aciem. Duæ tunc Pannonicæ ac Moesicæ alæ perrupere hostem : nunc XVI alarum con-

rum est et frequens. Etiam *concitor belli* Livius et Tacitus dixerunt. *Concionator belli* an latinitate antiqua dici possit , dubito. Mox pro *ferocius* MS. *Guelf. fortius*. Item *Lallemandus* delevit *se*. Quod placet. ERN. Bud. *concitator*. V. *concitor* in Ind.

Unde vires. Acidalius legi vult : *Germaniam , unde Brit.* etc. deleto *vires*.

Illyricum mare. Flor. *Guelf. a man. pr. Illyrici* , ut supra 3 , 4 ,

Campus Martis. H. 2 , 55 , *Lacus Curtii*. ERN. Contra A. 2 , 53 , *Illyrica ora*. 1 , 9 , *Oceanum mare*. Ita hic Bud. *Illyricum*.

Si numerus militum etc. Nam plures legiones habebat Vitellius , sed non ita plenas , ut Flaviani. ERN.

Pannonicæ ac Moesicæ alæ. Scheilius ad Hyg. p. 298. intelligit alas legionis Pannonicæ et Moesicæ : quod non necessarium puto. Nec illud certum , eas e civibus rom. lectas fuisse. Vid. ad A. 4 , 73. ERN.

juncta signa pulsu sonituque et nube ipsa operient ac superfundent oblitos praeliorum equites equosque. Nisi quis retinet, idem suasor auctorque consilii ero. Vos, quibus fortuna in integro est, legiones continete: mihi expeditæ cohortes sufficient. Jam reseratam Italiam, impulsas Vitellii res audietis: juvabit sequi, et vestigiis vincens insistere.»

III. Hæc atque talia, flagrans oculis, truci voce, quo latius audiretur, (etenim se centuriones et quidam militum concilio miscuerant,) ita effudit, ut cautos quoque ac providos permoveret, vulgus et ceteri, « unum virum ducemque, » spreta « aliorum segnitia, » laudibus ferrent. Hanc sui famam ea statim concione commoverat, qua, recitatis Vespasiani epistolis, non, ut plerique, incerta disseruit, huc illuc tracturus interpretatione, prout conduxisset; aperte descendisse in caussam videbatur:

Idem suasor auctorque consilii ero. I. e. quæ jam suasi, facere aggrediar. ERN.

Quibus fortuna in integro est. I. e. ut post, c. 4, dicit, qui spem sibi inter adversa reliquerunt. ERN.

Jam, reserata militia. Non sperno: aptius tamen fortasse, certe clarius, *reserata Italia*. Atque id Taciti sive Antonii concionantis mentem propius tangit. Lrs. Pichena *reseratam Italiam*, quia in Flor. *reserata militiam* pro *reseratam* (v. H. 2, 89.) quod est in ed. pr. Id (probavit Freinsb.) recepit J. Fr. Gronovius. At J. Gronovius vult: *reseratam ibi viam*: quod vereor, ut multis placeat. Pichena verum vidit. *Reserare Italiam* etiam Cicero dixit Phil. 7, 1. ERN. Bud. *reserata militia*. Reg. Lall. *reseratam*

militiam, unde Lall. forsan *reseratam militi viam*. Cum loco Cic. citato cf. H. 2, 17. Cod. Agr. jam *fractam militiam*.

Hæc atque talia. Sic Rhen. e Bud. *Huc illuc tracturus interpretationem.* Acidalius malebat *interpretatione*. Verissime. Dicta huc illuc trahuntur, non interpretatio. Cicet. Acad. 4, 36, *hæc disputationibus huc et illuc trahuntur*. Et ut idem in Brut. 41, dixit *rem obscuram interpretando explanare*, sic alibi *interpretando huc illuc trahere*. ERN.

Aperte descendisse. Suspiciari licet, sed absorptum esse syllaba finali præcedentis verbi, ut aliis locis observatum est: sed etiam alibi exempla ejus omisi consulto post non modo et similia. Itaque sine libris nil moveam. ERN.

eoque gratior militibus erat, culpæ vel gloriæ socius.

IV. Proxima Cornelii Fusci procuratoris auctoritas : is quoque, inclementer in Vitellium invehi solitus, nihil spei sibi inter adversa reliquerat. Titus Amplius Flavianus, naturæ ac senectæ cunctator, suspiciones militum irritabat, tamquam adfinitatis cum Vitellio meminisset : idemque, quod, cœptante legionum motu, profugus, dein sponte remeaverat, perfidiæ locum quæsisse credebatur. Nam Flavianum, ommissa Pannonia, ingressum Italiam, et discrimini exemptum, rerum novarum cupido legati nomen resumere, et misceri civilibus armis, impulerat : suadente Cornelio Fusco; non, quia industria Flaviani egebat, sed ut consulare nomen surgentibus cum maxime partibus honesta specie prætenderetur.

Boque gratior militibus. Sic edd. omnes et scripti (etiam Bud.) præter Flor. Agr. et ed. pr. in quibus *gravior*. Si additum esset *auctor*, (ut c. 43.) probarem. Simpliciter *graviores* alicui dici, intellecto *auctoris* verbo, non credo; sed *gratior* verum puto, quod et alibi in tali contextu scriptores de ducibus dicunt. *Gravior* scripsit, qui id melius sequentibus, *proxima Corn. Fusci auctoritas*, convenire putabat, quasi non et grati gratiosique valeant. *Gratior* et *gravior* in libris scriptis confundi, notius est, quam ut aliis exemplis docere attineat. ERN. *Gravior* probat Gruterus. Bip. repouunt *auctorque gravior*, quia sequitur *proxima C. F. auctoritas*, putantque, finem vocis videbatur supprimendæ vocis *auctor* occasionem dedisse. Equidem in vulgata adquiesco.

T. Amplius Flavianus. Verum hoc

nomen erui e libris, qui aut *Tam pius* aut *Tum pius* præferunt, cohasu scilicet notæ. *Amplia* gens inter Romanos nota. Vulgo *Appium* hic legas, falso: quia non uni duplex prænomen esse potuit. LIRA. Sic et Flor. non modo hic, sed et libro superiori c. 86. MS. Ar. *cunctator*. V. Burm. Suet. Cæs. 60. ERN.

Idemque, quod. MS. Flor. (Bud.) ed. pr. *idque quod*. Defendit J. Gron. Mihi non persuadetur, rem dici posse *perfidia locum quæsisse*. Hominum hoc est, non rerum. Mox pro *resumere*, Guelf. *reassumere*, quod librarius e sui seculi more scripsit. ERN. Rhen. cum Put. ALC. *idemque*.

Surgentibus cum maxime. Sic MSS. Flor. Agr. (Reg. Lall.) edd. pr. Ryck. J. Gron. Ceteri scr. (etiam Bud.) et edd. *tum maxime*, ut sæpe alibi in nostro. (Cf. 4, 28.) Mox *honestæ specie* sane redundant, et salvo sensu abesse possent; neque

V. Ceterum, ut transmittere in Italiam impune et usui foret, scriptum Aponio Saturnino, « cum exercitu Moesico celeraret. » Ac, ne inermes provinciæ barbaris nationibus exponerentur, principes Sarmatarum Iazygum, penes quos civitatis regimen, in commilitium adsciti: « plebem » quoque, « et vim equitum, » qua sola valent, offerebant: remissum id munus, ne inter discordias externa molirentur, aut, majore ex diverso mercede, jus

tamen a Tacito esse negem. ERN.

Ut transmitteret. Clausula corrupta, manca, nec scio, an loco posita. Farnesiaius: *ut transmitteretur in Italiam impune eo visui foret scriptum Aponio. Satium revirescere crederetur.* Nec aliter Vatic. nisi quod, *usui*: et supra *Satium* adnotat *Sotium*. Ficulum auxilium: certe mihi, qui sine libris non enato ex hac lacuna. LRS. Vere Lipsius conjecit, transpositionem factam, eaque fuit, ut alij, Pichena in primis, observare, integræ paginæ. Pagina desinebat in *Satur*-proxima incipiebat a *nino cum*, unde factum innocuum in quibusdam libris. Sed interposita et prior descripta est altera, quæ incipiebat *revirescere* c. 7, desinebat in *ut i. imici*, c. 9. Verum ordinem restituit Pichena. Ceterum, quia ea transpositio est in omnibus MSS. patet, eos omnes ex uno libro fluxisse, quod etiam conjiciebat J. Fr. Gronovius Obs. 4, 2, p. 30. ERN. Pichena in loco restituendo faciem prætulere Savilius et Mercerus.

Et usui foret. Sic bene Pichena. Vulgo, *et eo usui foret.*

Celeraret. B. d. *celebraret.* Vulgo *celebrare.* Agr. *celerare.* Pichena recte *celeraret.*

Ac ne. Sic Pich. e Flor. Sic et Bud. Vulgo *at ne.*

Inermes provinciæ. Deductis scilicet legionibus versus Italiam: unde periculum, ne barbari eam occasionem putarent infestandi provincias vicinas. ERN.

Penes quos civitatis regimen. Hæc verba ineptitia suspicatur Gruterus: saltem commodè abesse poterant, redolentque glossatorem. Mox bene a Pichena inter punctum post *dsciii*. Sic jam ed. pr. ERN. Scilicet Gruterus inusitatum nostro putabat, *civitatem* pro gente integra poni; sed sic etiam *civitates Galliarum* habet A. 3, 40, 41.

Plebem quoque et vim equitum. Boxhornius *peditem quoque et vim equitum.* Hist. 1, 79, *Namque mirum dictum, ut sit omnis Sarmatarum vis velut extra ipsos: nihil ad pedestrem pugnam tam ignavum; ubi per turmas advenire, vix ulla acies obstitit. Sed plebem ferri potest, quia opponitur principibus.* Pedites sumebantur e plebe: nobiles equis merabant: unde *pedites* pro plebe ap. Horat. A. P. 113. ERN.

Remissum id munus etc. *Remissum* bene Rhenanus e Bud.) dedit, ut est jam in ed. pr. Reliquæ ante Rhen. MS. Guelf. Reg. *omissum.* ERN.

Ne inter discordias externa molirentur. Sensus: ne adsuefierent, re-

fasque exuerent. Trahuntur in partes Sido atque Italicus, Reges Suevorum, quis vetus obsequium erga Romanos, et gens fidei commissæ patientior: posita in latus auxilia, infesta Rhætia, cui Portius Septiminus procurator erat,

rum externarum curam agere, πολυπραγμονεῖν in rebus ad suam civitatem nil pertinentibus, seque immiscere rebus romanis, et partibus alterutris accedere, ubi discordiæ et bella civilia nascerentur. Hæc ratio ad universam rem pertinet, oppido prudens illa, et magna cum imperii rom. calamitate posteris temporibus aut non intellecta, aut neglecta. Sequitur alia, ad causam præsentem proprie pertinens: ne, *maiore ex diversa mercede, jus fasque exuerent*. H. e. si vel maxime utile videri possit, Sarmatas in partes vocari, tamen eam rem periculosam esse. Nam verendum, ne barbari desererent se, fide fracta, si a contraria, i. e. Vitelliana parte, maior præmii spes ostenderetur. Solere enim barbaros venalem fidem habere, ut experientia posterius temporis docuit. Aut, quod Pichena (e Flor.) edidit, est et in (Bud. et) ed. pr. quæ et habet *everterent*, pro *exuerent*. ERN. Pro aut vulgo legitur *ac*. Bud. habet *exuerent*, sic Put. Alc. Rhen.

Quis. Flor. et Agr. sic; Bud. et vulg. quibus.

Et gens fidei commissæ. Mei codices *commissior, patientior*. An *fide cognitor*? an impar medicina nostra huic vulnere? Palmerius legit: *fidei commissior: patienti ora, opposita in latus auxilia*. Nescio, an favente Æsculapio. LRS. *Commissior, patientior posita* etiam Flor. ed. pr. Unde Pichena conjiciebat *f. commissæ patiens. opposita*, ut ter-

minatio or nata sit ex op? *Commissior* autem J. Gronovius non male putat factum e *commissique*. Nam, *fidem commissam* latine dici posse, vix credo. Ceterum vulgatum est etiam in Guelf. ERN. Bud. vulgatum tenet. Boxhornius delebat *commissæ*, factum, ut putabat, ex superscripto *τῇ patientior quam istu* scil. Sarmatarum. Scheffer in Misc. Obs. vol. 8, p. 293, legi vult *quam jussorum patientior*. Bip. dant *fidei commixtione* i. e. ob fidem socialem *patientior*. Eodem sensu Salinerius *commissæ* exponit per junctæ. Crusius Prohab. Crit. p. 32, legit, *et genti fidæ commissæ pars interior*.

Infesta Rhætia. Videtur scribendum: *opposita in latus auxilia infestæ Rhætiae*. Ut infra: *L. Vitellium fratrem cum sex cohortibus et quingentis equitibus ingruent per Campaniam bello opposuit*. GRON. Hæc bene dicerentur, si modo *τὸ opposita* certum esset. Nunc MSS. Flor. Guelf. edd. omnes ante Rhenanum *posita*, qui utrum e codice, an ex ingenio, dederit *opposita*, nescio. Silentium ejus facit, ut suspicer, esse ab operis, cum ne copulas quidem *ac, et, atque*, tacitus permutet. Atque hinc in omnes post editos venit. Itaque melius duxi *posita* restituere (quod et Bud. habet). Sensus est: In latere collocata sunt auxilia, quod infesta erat Rhætia, propter procuratorem Vitellianum. Quamquam etiam non absurda interpunctio Guelf. Puteol. Beroaldi

incorruptæ erga Vitellium fidei. Igitur Sextilius Felix, cum ala Auriana et VIII cohortibus ac Noricarum juventute, ad occupandam ripam Æni fluminis, quod Rhētos Noricosque interfuit, missus: nec, his aut illis prælium tentantibus, fortuna partium alibi transacta.

VI. Antonio, vexillariis e cohortibus et partem equitum ad invadendam Italiam rapienti, comes fuit Arrius Varus, strenuus bello: quam gloriam et dux Corbulo

auxilia. Infesta Rhætia; sed illa (e Rhen.) melior. Mox cum Ryckio (e Flor.) et J. Gronovio edidi Septiminius, quod et Guelf. et ed. pr. habent. Rhenanus induxit Septimius (e Bud. Septimius). Septimini in inscriptionibus occurrunt. ERN. Pro posita Bip. recepere imposita.

Cum ala Tauriana. Itane? atqui ala Tauriana, sive Taurina, adjuncta legioni Italicæ in Vitellii partibus erat: nec de transfugio aut discessu ejus usquam didicimus. Ut justa causa sit, cur Vaticanam et Flor. lectionem recipiam, *ala Auriana.* Nomina enim fere equitum alis a præfectis: Taurianæ, Frontonianæ, Valeriæ, Silanæ, Aurianæ et hæc ipsa Auriana perseveravit ad labens imperium, legasque in notitia imperii sub dispositione ducis Armeniæ: *ala Auriana, Dascusæ.* LIPS. Consentit Guelf. (Bud.) Agr. ed. pr. Put. Ber. Alc. *Tauriana* primus (ex ing.) edidit Rhenanus, sive potius Frobenius et ejus operæ. At contra bene mox Rhenanus (ex ing.) edidit *Æni* pro *Rheni*, quod est in omnibus MSS. (et Bud.) et edd. ante Rhen. Male nunc illis aut his. ERN. Emendavit Pichena e Flor. Alterum habet Bud.

Strenuus bello, quam gloriam. Locus, quem fœdatum arbitror non

vane. Nam scripti mei *strenuus bello magis quam gloria: et dux Corbulo.* Divinabam olim, *strenuus bello, quam gloria: ei dux Corbulo et prospere in Armeniæ res.* Omissa voce, addiderant, quam additam censebam a glossographo sententiæ fulciendæ. Genus quidem hoc loquendi per Tacito crebrum. A. 4, 61, *Agrippa claris majoribus, quam vetustis.* A. 1, 58, *Pacem quam bellum probabam: et sæpius.* Plautus ipse non refugit, Rudente 4, 4, 70, *Bo tacent, quia tacita bona est mulier semper, quam loquens.* Iterum Menæchmis 5, 1, 26, *Quin vidua vivam, quam tuos mores perferam.* Nec quidquam in his mutandum: intelligitur enim magis, potius: uti Græcis crebro τὸ μᾶλλον. Iterum Plautus Rud. 3, 3, 22, *Certum est moriri, quam hunc pati lenonem in me grassari.* Livius 7, 8, *Multiplex, quam pro numero, damnum est. Laberius: Consentes ægre, et, quam descendas, decides.* Curtius 7, 7, *Nec me ars mea, quam benivolentia perturbat.* Noto pluribus, ut illustrem genus dicendi, quod obscurum visum multis et in Tacito durum. (Cf. Perizon. ad Sanctii Min. 4, 7, 4.) At de loco hoc ipso nunc quidem hæreo. Parum aptæ sententiæ videtur, *strenuus gloria; nec antiq̃ue-*

et prosperæ in Armenia res addiderant. Idem, « secretis apud Neronem rumoribus, » ferebatur, « Corbulonis virtutes criminatus : » unde, infami gratia primum pilum adepto, læta ad præsens male parta, mox in perniciem vertere. Sed Primus ac Varus, occupantes Aquileiæ proxima quæque, et Opitergii et Altini lætis animis accipiuntur : relictum Altini præsidium adversus classem Ravennatē, nondum defectione ejus audita : inde Patavium et Ateste partibus adjungere : illic cognitum, « tris Vitellianas cohortes, et alam, cui Sebonianæ nomen, ad Forum Allieni, ponte juncto, consedisse. »

sis clara. Rodolphus adnotarat in suo codice, *strenuus bello magis quam bonus*. (Ryckius potius ibi esse ait : *str. b. m. q. honestus*.) Certe valde mihi placeat legi, *strenuus bello, quam bonus : gloriam ei dux Corbulo, etc.* Et vereor, uti Rodolphus in libro aliquo reperit, non ausus sequi. Lrs. Edidi et dux e Flor. Guelf. edd. vett. omnibus, cui et Lipsiani MSS. (ed. Bud.) consentiunt. Ed. pr. consentit in h. l. MSS. Lipsii. Ern. Lipsius, Pichena, alii et mutare in *ei*. Bip. *quam in cui*, pro quo olim scriptum *quo*. Mihi vulgatum, subaudito *ei*, majorem vim habere videtur.

Rumoribus. Sic Bud. ut 15, 46. Vulgo *sermonibus*, glossema. *Secreto rumori* noster opponit *clarum* 15, 48. Est et A. 2, 55. *occulus rumor*.

Varus. Bud. *Varius*, paullo ante *Varrus*. Sic et alii codices variant.

Occupantes Aquileiæ proxima quæque. Budensis codex et Romana ed. *occupata Aquileia, in proxima quæque*. Haud displicet ; possit et legi, *in proximo quoque*. Lrs. Ve-

rum omnino, *occupata Aquileia, in proxima*. Ea urbe in potestatem redacta, vicini portas eis aperuere. Hoc est : *accipiuntur in proxima*. Sic Virgilius *Æn.* 4, 214, *et dominum Æneam in regna recepit*. Gron. Recepit Ryckius, quem cum J. Gronovio imitati sumus. Quod Lipsius et Ryckius dicunt in MS. Bud. et ed. Rom. (ita primam vocat) esse *in proxima* : falsum est. In ab utroque abest, ut a Flor. id absorpsit terminatio præcedentis verbi. Guelf. vulgatum habet. Ern. Unde Ern. norit, in Bud. sic esse, non video. Rhenanus tacet. Bud. sic : *occ. Aq. proxima quoque*. Priscam lectionem cum Bip. restituendam censeo.

Defectione. Cf. H. 2, 100, 101.

Scribonianæ nomen. Aliquot libri (in his Bud. Agr.) *Sebonianæ*. Lrs. Sic et Flor. et primis syllabis ed. pr. In MS. Guelf. *cri* est a sec. manu : quid ante fuerit, assequi oculis non licuit. Sed spatium inter *s* et *b* majus est, quam ut una tantum litera ibi fuerit. J. Gronovius conjiciebat *Senonianæ* i. e. e *Senonibus* lectæ. Post *Allieni* edidit Ryckius

Placuit occasio invadendi incuriosos : nam id quoque nuntiabatur : luce prima inermos plerosque oppressere. Prædictum, « ut , paucis interfectis , ceteros pavore ad mutandam fidem cogerent : » et fuere , qui se statim deberent : plures , abrupto ponte , instanti hosti viam abstulerunt.

VII. Vulgata victoria , post principia belli secundum Flavianos , duæ legiones , septima Galbiana , tertiadecima Gemina , cum Vedio Aquila , legato , Patavium alacres veniunt. Ibi pauci dies ad requiem sumpti : et Minucius Justus , præfectus castrorum legionis septimæ , quia adductius , quam civili bello , imperitabat , subtractus

e MS. Agr. quæ scriptura et in antiquis monumentis occurrit. Coniungunt esse *Ferraram*. ERN. Bud. et vulg. *Alieni* : rectius *Allieni*. *Scribonianæ* primus Puteolanus dedit. Præstat in re dubia codices sequi. Vid. et Bip.

Inermos plerosque oppressere. Sic Pichena ex Flor. vulgo *inermes*. Ea forma et alibi apud nostrum. ERN. Cf. A. 1, 6.

Post principia belli. Abest particula *post* a Budensi : eoque Rhenanus *principio belli* rescribit , me favente. LIRS. *Post* abest etiam a Flor. (sed ut vestigia illius in scriptura verbi *principia* appareant) Guelf. in quo tamen adscripsit man. sec. At est in cod. Agr. ed. pr. sqq. Sed J. Gronovius e cod. Flor. eruit *per principia*. Id sane valde arripet et intelligi potest. Vulgatum sensum commodum non habet : nec ullo modo incorruptum credere possum. Credo , in margine notatum fuisse : *Principia belli secundum Flavianos* , aut saltem *principia belli* : qualia multa esse solent in MSS. Vid. ad

A. 16, 2, et mox c. 8. extr. c. 20. med. Nam illa verba *post pr. b. s. F.* commodè abesse posse , immo supervacua esse , nemo negaverit. Et forte , qui adscripsit , in animo habuit locum Livii 21, 29, ubi , post primam pugnam equestrem inter Pœnos et Romanos , Livius subjicit : *Hoc principium simulque omen belli etc.* Ibidemque c. 9, in principio orationis Hannonis , in MS. Voss. in textum venere verba : *Oratio Hannonis* , ubi v. J. F. Gron. Apud Cic. pro Rosc. A. c. 11, in margine fuit : *supplicium parricidarum*. Id in textum venit. ERN. Bip. verba interpolationis suspecta non male sic exponunt : cum belli hæc initia Flavians secunda in famam victoriæ auctorem vulgata essent. Et ita jam interpretes alii.

Duæ legiones. Bud. male *date*. Quod Rhenani ingenium frustra exercuit.

Quia audacius quam. Sperno illud *audacius* : nec protervo militi unquam ea in duce displicuerit , sed rigor potius et severitas. Itaque bene

militum iræ, ad Vespasianum missus est. Desiderata diu res, interpretatione gloriæ, in majus accipitur, postquam « Galbæ imagines, discordia temporum subversas, in omnibus municipiis recoli » jussit Antonius: decorum pro caussa ratus, si placere Galbæ principatus, et partes revirescere crederentur.

VIII. Quæsitum inde, « quæ sedes bello legeretur?

Vaticanus *adductus*: cui verbo ea vis. Tacitus A. 14, 4, *Pluribus sermonibus, modo familiaritate juvenili Nero, et rursus adductus, quasi seria consociaret*. Idem 12, 7, *Adductum quasi et virile servitium*: ita enim ibi malo cum codice Budensi, quam *addictum*. Suetonius c. 68, sensu simili Tiberium incessisse scripsit, *vultu adducto, plerumque tacitum*: id est, gravi, serio et severo. Ita Seneca de Benef. 1, 1, *frontem adducere in tristitia usurpat*: et Capitolinus de Ælio Vero c. 10 scribit, *fuisse fronte in supercilium adducta venerabilem*. Caussa aperta huic significationi, a gestu. Qui enim alacres, comes, fronte etiam fere sunt exporrecta, et diffusa; qui tristes, severi, eadem contracta et adducta. Non alia mente Propertius subductum vultum pro gravi dixit 2, 8, 13, *Nunc volo subducto gravior procedere vultu*. Lrs. Consentit Flor. unde recepit Pichena. Ceteri scr. (etiam Bud.) et edd. *audacius*. Dein *quam civili bello*, pro quam pro civili bello aut quam in civili bello solet. Ean. *Vultui adducto* opponitur *diffusus*. V. Ovid. Met. 14, 272. Ex Ponto 4, 4, 9. Seneca ep. 106. Cf. Trilleri Obs. crit. 3, 12.

Subtractus m. iræ etc. Hic si nihil aliud vitii est, certe copula et post

iræ excidit. Ean. Mihi bene abesse videtur.

Interp. gloriæ in m. Bud. int. gloriæque m. Gron. forsán legendum putat *int. gloriæque in m. ut invidia et æmulatione pro invidia æmulationis*.

Si placeret Galbæ principatus. Male diducta sententia et scripta. Puto: *si, placere Galbæ principatum et partes, præsumpsissent*. Putavit, inquit, Antonius e re futuram, si homines animo præsumerent, Galbæ principatum et optimatum partes Vespasiano placere. Lrs. *Placere G. principatus crederentur* Flor. Recte. *Placere et principatus* etiam Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc. ceterum *placeret* usque ad Pichenam. *Crederet omnes*. Mox *reviviscere* Guelf. quod etiam Ann. 4, 12. pro *revirescere* irrepserrat in edd. Ean. Bud. *si placeret G. pr. et p. revirescere credebatur*, sed postrema duo verba loco alieno, de quo ad c. 5.

Quæsitum inde quæ. Varie olim peccatum in libris: sæpe etiam in transposito foliorum aut tractu. Quod hic factum mihi liquet. Quomodo autem id alii critici non advertere ante me? mirum. Nam historiam saltem lege non ignave: videbis, immo tanges. En, hic deliberatur de sede belli in Italia, et Ve-

Verona potior» visa, «patentibus circum campis ad pugnam equestrem, » qua prævalebant : simul, « coloniam copiis validam auferre Vitellio, in rem famamque » videbatur. Possessa ipso transitu Vicetia : quod per se parum (etenim modicæ municipio vires) magni momenti locum obtinuit, reputantibus, « illic Cæcinam genitum; et patriam hostium duci ereptam. » In Veronensibus pretium fuit : exemplo opibusque partes juvere. Et interjectus exercitus per Rhætiâ Juliasque Alpes; ac, ne pervium illa Germanicis exercitibus foret, obseperat : quæ ignara Vespasiano, aut vetita : quippe « Aquileiæ sisti bellum, exspectarique Mucianum » jubebat, adjiciebatque imperio consilium, « quando Ægyptus, claustra annonæ, vectigalia opulentissimarum provinciarum obtinerentur, posse Vitellii exercitum egestate stipendii

rona eligitur. Atqui nondum in Italiam copiæ ullæ transmissæ. Pagina demum sequenti narratur, *Antonio rapienti partem equitum ad invadendam Italiam Arrius Varus comes fuisse, et Aquileiam et proxima quæque occupasse.* Veronamne igitur venire potuerunt, a tergo his relictis? Sed et tota narratio incomposita, dissona : cui verum veteremque ordinem dare, haud nostrum : in meliorem tamen paullo aptioremque sic redigi censeam, ut dedi in Excursu A. Lips. Omnia nunc in ordinem per Pichenam redacta. ERN.

Vicentia. Vicetiam appellant Plinii meliores libri 3, 19. (23.) et Strabo l. 5, p. 214. *Οὐκίστια*. Etiam lapis (apud Grut. p. 198.) *INTER ATRESTINOS ET VEICETINOS FINES. TERMINOSQ. POSUIT.* Lips. Bene. Sic Flor. unde edidit Pich. Edd. ante Rhen. *Vincientia.* ERN. Bud. *Vicentia.* Ptol.

Οὐκίστια. Strabo l. c. *Οὐκίστια*, unde Casaubonus *Οὐκίστια*. Cf. et Grut. p. 326, 8. 1093, 8.

Et interceptus. Vatic. et Farnes. *intertextus exercitus Retiam Juliasque.* Ego ne hæc quidem integra puto aut satis composita. Legam tamen : *interjectus exercitus Ræticas Juliasque Alpes, ne pervium illa germanicis exercitibus foret, obseperat.* Lips. *Intertextus* etiam Flor. ed. pr. Ceteri (et Bud.) *interceptus* : item *per Rhætiam.* At Flor. ed. pr. *pretiam* : in quo clarum est latere *per Rhætiam*, quod bene restituit Jac. Gronovius, cum Pichena *per* delevisset, referens ad *obseperat*. Idem contra libros *ac* delevit. ERN. Agr. *interjectus.... obsederat.* Bip. Pichenam sequuntur, et audacter conjecturam proponunt, quæ mihi minus adridet. *Illâ est pro illac* ut A. 2, 17.

frumentique ad dēditionem subigi. » Eadem Mucianus crebris epistolis monebat, « incruentam et sine luctu victoriam, » et alia hujuscemodi prætendendo; sed gloriæ avidus, atque omne belli decus sibi retinens. Ceterum ex distantibus terrarum spatiis, consilia post res adferebantur.

IX. Igitur repentino incursu Antonius stationes hostium irrupit, tentatisque levi prælio animis, ex æquo discessum. Mox Cæcina inter Hostiliam, vicum Veronensium, et paludes Tartari fluminis, castra permuniit; tutus loco, quum terga flumine, latera objectu paludis, tegerentur: quod si adfuisset fides, aut opprimi universis Vitellianorum viribus duæ legiones, nondum conjuncto Moesico exercitu, potuere, aut retro actæ, deserta Italia, turpem fugam conscivissent. Sed Cæcina, per varias moras, prima hostibus prodidit tempora belli, dum, quos armis pellere promptum erat, epistolis increpat, donec per nuntios pacta perfidiæ firmaret. Interim Apolinus Saturninus cum legione septima Claudiana advenit: legioni tribunus Vipstanus Messalla præerat, claris majoribus, egregius ipse, et qui solus ad id bellum artes

Consilia post res afferebantur. In MS. Badensi erat *post tres menses*. Quod, clarum rursus est, e margine venisse in textum, in quo aliquis scripserat tempus, post quod nuntii fere ex oriente in illas regiones venire possent. V. ad A. 16, 2. et supra c. 7. ERN.

Castra permuniit. In MS. Oxon. excidit *castra*. ERN.

Prima hostibus prodidit. Lipsius *vendidit* malebat. Vulgatum verum. Commisit Cæcina, ut prima tempora belli præterirent, nulla re ten-

tata, quod hostibus utile fuit. ERN.

Vipsanius Messala. Est iste ipse, cui partes sermonis præcipuæ tribuuntur in libello de Causis corruptæ eloquentiæ. Amicum Tacito fuisse, ex elogiis his satis constat. LIPS. Immo *Vipstanus* legendum, (ut voluit Rupertus ep. 48.) et jam edidit hic, ut alibi, Ryckius, J. Gron. et sic fuit in Guelf. a prima manu: sec. fecit *Vipsanus*, ut (Bud. et) vett. edd. habent, præter primam, in qua est *Vipsunius*, ut in edd. Lipsii sqq. ERN. Vide dicta ad A. 14, 1.

bonas adtulisset. Has ad copias, nequaquam Vitellianis pares (quippe tres adhuc legiones erant) misit epistolae Cæcina, « temeritatem victa arma tractantium » incusans: simul « virtus Germanici exercitus » laudibus adtollebatur; Vitellii modica et vulgari mentione, nulla in Vespasianum contumelia: nihil prorsus, quod aut corrumperet hostem, aut terreret. Flavianarum partium duces, omissa prioris fortunæ defensione, pro Vespasiano magnifice, pro caussa fidenter, de exercitu securi, in Vitellium ut inimici, præsumpsere: facta tribunis centurionibusque « retinendi, quæ Vitellius indulisset, » spe: atque ipsum Cæcinam non obscure ad transitionem hortabantur. Recitatae pro concione epistolæ addere fiduciam, quod submisit Cæcina, velut offendere Vespasianum timens, ipsorum duces contemptim, tamquam insultantes Vitellio, scripsissent.

X. Adventu deinde duarum legionum, e quibus tertiam Dillius Aponianus, octavam Numisius Lu-

Tractantium. Acid. volebat *retractantium*.

De exitu securi. Manuscripti *de exercitu*. Quod edidi, magis placet. Lrs. Etiam Flor. (Bud.) Agr. Guelf. et edd. vett. usque ad Lipsium. Unde defendit Ryckius, putatque respici ad *victa arma*. Mihi *exitu* verum videtur. *Exercitu* quomodo ortum sit, videtur ed. pr. indicare, in qua omissa verba *securi in V. ut inimici*, sequiturque *Mæsico celebrare*: ut verbum hoc confusioni deleri videatur, quæ hic o unes libros invasit, ut vidimus. ERN. Restituo cum Bip. lectionem codicum. Quamvis nuper victi, jam erant securi.

Præsumpsere. I. e. ausi sunt opinari, scribere de Vitellio contume-

liose ante victoriam, antequam de exitu belli constaret, cujus scilicet erant securi. Non enim *præsumere* est simpliciter opinari, ut putat Ryckius, sed habet significationem fiduciæ, arrogantiae alieno tempore, sive ante tempus. Sic ap. Quintil. 11, 1, 27. *præsumere partes judicis est*, arrogare tibi hoc, ut iudices de caussa ante, quam iudices sententiam dixerint: item in aliis locis. Frustra Freinsh. tentat *rescribere*. Mox *centurionibusque* etiam Guelf. ed. pr. ut Flor. (Agr.) ERN. Bud. ed. Put. Alc. *facta a trib.* Illud a bene sustulit Rhen Paul'o ante in *Vitellium* Pich. e Flor. Vulgo propositio deest. Bud. ut *Vit.* male.

Aponianus. Sic Rhen. Ast codd.

pus ducebant, ostentare vires, et militari vallo Veronam circumdare placuit. Forte Galbianæ legionis in adversa fronte valli opus cesserat, et visi procul sociorum equites, vanam formidinem, ut hostes, fecere. Rapiuntur arma, et ut proditiōis ira militum in T. Ampium Flavianum incubuit, nullo criminis argumento, sed jam pridem invisus, turbine quodam ad exitum posebatur: « propinquum Vitellii, proditorem Othonis, interceptorem donativi » clamitabant. Nec defensionis locus, quamquam supplices manus tenderet, humi plerumque stratus, lacera veste, pectus atque ora singultu quatiens: id ipsum apud infensos incitamentum erat, tamquam nimius pavor conscientiam argueret. Obturbabatur militum vocibus Aponius, cum loqui cœptaret: fremitu et clamore ceteros adspernantur: uni Antonio apertæ militum aures: namque et facundia aderat, mulcendique vulgum artes et auctoritas. Ubi crudescere seditio, et a conviciis et probris ad tela et

Flor. Bud. Agr. et edd. vett. *Aponianus*.

Et ut proditiōis ira. Videtur vox abesse, legendumque: *proditiōis auctorem*, vel, *compertum*: nisi tamen compendio fuit, *et ut proditiōe, ira militum*: id est, ut in proditiōe, quasi ea esset. Lirs. *Ira ut proditiōis est ira*, quasi ob proditiōem: ut Livio 4, 50. 5, 33, *ira quæstionis, ira corruptæ uxoris*, et similia. *Ira militum*, ut *ira deum*. Jam *militum ira proditiōis* dictam, ut Ciceroni de N. D. 2, 63, *Canum adulatio dominorum*. Ita videtur satis excusari omnium librorum scriptura. Gron. Recte. Faernus, Freinsb. Acid. malebant, *metu proditiōis*. Ern. Bip. *proditiōis* scil. nomine.

Aponius. Sic MSS. et edd. vett. ante Rhen. omnes: estque *Aponius Saturninus*, de quo c. 9. Male delet Rhenanus (duce Bud.): male *Aponianus* edidit Pichena, de Dillio intelligens. Bene restituit Rycius. Mox *namque* MSS. Flor. (Bud.) Guelf. edd. pr. Put. Ber. Alc. Rhen. pr. etc. restituit J. Gronov. Ern.

Adspernantur. Scribendum videtur *adspernabantur*. Nam et præcedit hoc tempus, et sequitur. Ern.

Ubi crudescere. Sic scr. et edd. omnes præter J. Fr. Gronovii, in qua *candescere*, vitio operarum mox *ac probris* MS. Guelf. edd. ante Rhen. omnes. Ern. Rhen. e Bud. et *probris*.

manus transibant, « injici catenas » Flaviano jubet. Sensit ludibrium miles, disjectisque, qui tribunaluebantur, extrema vis parabatur. Opposuit sinum Antonius, stricto ferro, « aut militum se manibus, aut suis, morituro » obtestans: ut quemque notum, et aliquo militari decore insignem adspexerat, ad ferendam opem nomine ciens; mox conversus ad signa, et bellorum deos, « hostium potius exercitibus illum furorem, illam discordiam injicerent, » orabat: donec fatisceret seditio, et, extremo jam die, sua quisque in tentoria dilaberentur. Profectus eadem nocte Flavianus, obviis Vespasiani literis, discrimini exemptus est.

XI. Legiones, veluti tabe infectæ, Aponium Saturninum, Moesici exercitus legatum, eo atrocius adgre-

Sensit. Bud. sentit.

Aliquo militari decore insignem.

Vox *decore* e Flor. edita per Pichenam pro *honore*. Consentit (Bud.) Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc. Rhen. sqq. *Honore* primum Spirensis, (sic et Agr.) post nescio quis iterum edidit, unde Lipsius sumpsit. *Decus* intelligit facinus præclarum et præmium ob facinus. EAM.

Et bellorum deos. Mihi verbum *bellorum* suspectum est, et a glossa natum videtur. Satis est *deos* orabat: non opus addere *bellorum*, nec sic Latini in tali re genus deorum expriment: denique, si tamen id attributum necessarium foret, intelligeretur per se. EAM.

Sua quisque in tentoria dilaberentur. Sic e Flor. edidit Pichena, pro *dilaberetur*. Consentit ed. pr. EAM. Bud. ut vulgo *dilaberetur*.

Profectus eadem nocte Flavianus. Frustra Tacitum hic stolidum fingit à τῆς νυκτὸς Savilius (velut literæ

ex machina, re nondum ad Vespasianum delata, venissent). Non poterat deterreri miles, quin Flavianum proditorem crederet: nec quidquam verisimilius, quam fuisse, qui hoc nomine illum ad comitatum deferrent. Antonius Primus insonem esse non dubitabat. Ab hoc igitur furentibus ereptus dimissusque, vel eodem auctore, vel ultro, suscepit iter ad principem, ut ei se coram purgaret. Sed homo *natura ac senecta cunctator*, ut describitur c. 4, non rapientibus veredis, sed per commodum suum in viam se dedit. Citius igitur literæ, tum quibus accusabatur, tum quibus excusabatur, ad Vespasianum pervenerunt. Et, utrisque perpensis, princeps eum statim absolvit periculoque exemit, scriptis et ipse literis, quæ Flaviano adhuc protectionem continuante in via occurrerunt. GAON.

Et atrocius adgre- Acid. *adgre-* Ed. eo fer. Et sic Bud.

diuntur, quod non, ut prius, labore et opere fessæ, sed medio diei exarserant; vulgatis epistolis, quas Saturninus ad Vitellium scripsisse credebatur. Ut olim virtutis modestiæque, tunc procacitatis et petulantiae, certamen erat, ne minus violenter Aponium, quam Flavianum, ad supplicium deposcerent. Quippe Mœsiciæ legiones, « adjutam a se Pannonicorum ultionem, » referentes, et Paunonici, velut absolverentur aliorum seditione, iterare culpam gaudebant. In hortos, in quibus devertebatur Saturninus, pergunt: nec tam Primus et Aponianus et Messalla, quamquam omni modo nisi, eripuerunt Saturninum, quam obscuritas latebrarum, quibus occultebatur, vacantium forte balnearum fornacibus abditus: mox, omissis lictoribus, Patavium concessit. Digressu consularium uni Antonio vis ac potestas in utrumque exercitum fuit, cedentibus collegis, et obversis militum studiis: nec deerant, qui crederent, utramque seditionem fraude Antonii coeptam, ut solus bello frueretur.

XII. Ne in Vitellii quidem partibus quietæ mentes, exitiosiore discordia, non suspicionibus vulgi, sed per-

Quippe Mœsiciæ legiones. Sic e Flor. edidit Pichena. Consentit Gualf. ed. pr. ceteræque ante Rhen. qui edidit *Mœsici*. In ed. pr. est *ad vitam* pro *adjutam* solenni hujus libri aberratione in ea syllaba. E. A. N. Rhen. dedit *Mœsici*, quia in Bud. *Mœsice* omissa *legiones*, et mox sequitur *Pannonici*.

Primus et Apon. Sic Pich. e Flor. In Bud. et edd. quibusdam conjunctio deficit; Puteol. habet.

Balnearum fornacibus. MS. Reg. Ed. pr. *balnearum*. MS. Harl. Bodl.

eto. Puteol. Ber. Alc. *fornacibus*, ut Muretus volebat. Mox *jus et potestas* est in MS. Harl. Bodl. Vulgatum melius videtur. E. A. N. — Bud. *balnearum fornacibus*. Ryckius de hypocausto capit, quod et fornax, unde *fornacator* et *fornacarius*. In Bud. *jus an vis*, dubium.

Obversis militum studiis. Flor. *militibus*. Forte *militaribus* Pichena: J. Gron. *militis*. E. A. N. *Obversis* in Antonium, ut c. 83, *militis ad sanguinem obverso*. Bud. *militum*.

Ne... quidem. Bud. *Nec... quidem*.

fidia ducum, turbabantur. Lucilius Bassus, classis Rà-
vennatìs pràefectus, ambiguos militum animos, quod
magna pars Dalmatàe Pannoniique erant, quæ pro-
vinciæ Vespasiano tenebantur, partibus ejus adgrega-
verat. Nox proditìoni electa, ut, ceteris ignaris, soli
in principia defectores coirent. Bassus pudore, seu
metu, quisnam exitus foret, intra domum opperie-
batur. Trierarchi magno tumultu Vitellii imagines in-
vadunt, et, paucis resistentium obtruncatis, ceterum
vulgus, rerum novarum studio, in Vespasianum incli-
nabat. Tum progressus Lucilius auctorem se palam præ-
bet : classis Cornelium Fuscum pràefectum sibi destinat,

Bassus pràefectus. Hic quoque mo-
rior, quam par est, Savilius, vir
doctissimus. Non retinuit, quia raro
hactenus proditoribus creditur, ut
relinquatur eis facultas pœnitentiæ,
et nocendi eisdem viribus, quibus
profuere. Sed et ad securitatem ejus
pertinuit discedere a classe, in qua
essent, quibus invitis partes muta-
verat. Ob quam causam et præsidi-
um est additum abeunti : quod
quorum hominum, quibus nomini-
bus fuerit, quid intererat sciri ? Nam
lectos fuisse e præsentiis, quibus
et ipse, et qui his eum commiserant,
fiderent, nemo ambigit : Hadriam
vero, vel quia eum ipse locum ele-
git, vel quia commodissimus erat e
vicinis. Menius, nisi cum Vespasiano
faceret, qui libertò ejus Bassum
solvi jubenti paruit ? Vinxit interim,
quia ei diffidebat, aut diffidere se
fingebat privato odio. Præerat au-
tem præsidiariis illius oppidi, ut
multi aliis aliorum ; neque alia de
caussa, quam ut illud ab hostium
impetu tueretur : et tum utique ; ne
quæras, quando ? Mandato cujus,

nisi ducum Flavianorum, qui præsidi-
um ibi collocandum judicarunt ?
Quid actum postea de illo, tacuit,
quia aut nihil in eo singularis exem-
pli statutum est, aut id Tacitus in
aliud locum reservavit, ac tradere
in parte historiarum amissa commo-
dius potuit. Denique, quis hanc
scrutariam ab historico, et tam gra-
vi, requirat ? Gron.

Cornelius Tuscum. Lege Fuscum.
Ille est, qui superiore libro c. 86.
nominatur. Sed *Cornelius Fuscus*
procurator (Dalmatiæ) *aderat vi-*
gens ætate, claris natalibus. Et hac
in bello civili opera, nisi fallor, bene
penitus in Vespasiani domum innu-
navit, et a Domitiano pràefectus
prætorio factus. Perit in Dacis, in-
felici pugna. Suetonius Domit. c. 6.
Dio 68, 9. Victor. Juvenalis de eo-
dem 4, 111, *Et qui vulturibus serva-*
bat viscera Dacis. Lips. *Fuscum* ed.
pr. Mox *adcurrit* Flor. edd. pr. Pi-
chena. s. Ceteri scr. et edd. *accurrit.*
Ean. Bud. *adcurrit.* Victor male cita-
tur. Credo, Eutropium 7, 24. in ani-
mo habuisse Lipsium. Bud. *Tuscum.*

qui propere adcurrit. Bassus honorata custodia liburnicis navibus Hadriam pervectus, a præfecto alæ Mennio Rufino, præsidium illic agitante, vincitur. Sed exsoluta statim vincula, interventu Hormi, Cæsaris liberti : is quoque inter duces habebatur.

XIII. At Cæcina, defectione classis vulgata, primores centurionum et paucos militum, ceteris per militiæ munera dispersis, secretiora castrorum adfectans, in principia vocat. Ibi « Vespasiani virtutem viresque partium » extollit : « transfugisse classem ; in arcto commeatum ; adversas Gallias Hispaniasque : nihil in

Propere. Sic Rhen. e Bud. vulgo *prope*.

Hadriam pervectus. MSS. Reg. et alius ap. Brotier : item ed. pr. habent primo *Atriam* non *Hadriam*. Quod non est de nihilo. Nempe est hæc urbs Tusciæ cum portu, quæ ap. Plinium 3, 16 (20), *Atria* scribitur. Itaque *Brotier* hanc scripturam recepit : quod non reprehendam. Sed, quia tamen est idem nomen, quod tantum emollitum est paulatim, atque etiam Strabo *Adriam* appellat, reliqui scripturam molliorem. Post *pervectus* e MS. Flor. edidit Pichena. Consentunt Guelf. edd. Put. Ber. Alc. ceteræ, (Bud. Rhen.) *provectus*. Illud verum. De causa totius rei vide Gronovii notam præcedentem. ERN. Bud. *Adriam*.

A præf. alæ Mennio R. MS. Flor. (Bud. a. i. m.) *uiuennio*, unde J. Gronovius conjiciebat *M.* (i. e. *Manio*) *Ennio R.* Vid. ad A. 1, 38. MSS. Vatic. Agr. ed. pr. *Juveniorum* : quod nonnulli (in his Grat.) suspicantur alæ nomen fuisse : nisi inverse scriptum pro *ui.* ut sæpe in

ed. pr. et aliis, atque hinc illud *juveniorum* natum. MSS. quidam habent *Memmio*. ERN.

Cæsaris liberti. Vespasiani. Cf. H. 2, 80.

Secreta castrorum. Eorefero, quod dimisisset plerosque militum, paucis istis retentis. Itaque secretum et solitudo in castris. Alioqui, si de principiis capias, obstat romanus ritus, quia illa pars frequentissima, et ibi ambulare et observari assidue soliti. Facit etiam, quod illos reliquos in principia vocavit : non loci igitur illius secretum affectans, sed castrorum. Flor. (et Bud.) etiam *secretorum* habet : ex quo bene *secretum*. LRS. Sic Pichena placet et e Bud. Rhenano : sic MS. Agr. unde recepit Ryckius. Vulgatum quoque rectum est : et potest *orum* natum esse, ut alibi, e terminatione vocis sequentis. ERN. Bene Pichena et Bip. *secretiora*, scil. consilia. Bahrdt recte reddit *Lagerheimlichkeit*. Sic e præced. *soli defectores in castra coiere*.

Arcem commeatum. Bene emendavi jam olim in Antiquis 2, 16.

urbe fidum : » atque omnia de Vitellio in deterius. Mox incipientibus, qui conscii aderant, ceteros, re nova ad-tonitos, in verba Vespasiani adigit : simul Vitellii imagines dereptæ, et missi, qui Antonio nuntiarent. Sed, ubi totis castris in fama proditio, recurrens in principia miles, præscriptum Vespasiani nomen, projectas Vitellii effigies adspexit, vastum primo silentium, mox cuncta simul erumpunt : « Huc cecidisse Germanici

Præter exempla ejus sermonis, quæ tunc adduxi, velim addi novitium a Livio 3, 57, qui castellum etiam in hac metaphora ponit : *Respicerent tribunal homines, castellum omnium scelerum*. Lips. Immo male. Nam classis illa Ravennæ *arx comæ-tuum* dici non potest, ut bene monet J. Gron. ne Misenensis quidem. Tum MS. Flor. in *arce comæatum*, ut ed. pr. Guelf. autem, Harl. Oxon. edd. Puteol. Ber. Alc. in *arcto comæatum*. Itaque sic edidi, et veterem lectionem restitui. Secutus est Brotier (et Lall.) Rhenanus (e Bud.) male edidit *inopia comæatum* et seqq. usque ad Lips. ERM. Lipsii conjectura inde, quod Vat. et Farn. *marcem*. Sic et Agr. in *arcem*.

Imagines dereptæ. Sic edidi, latinitate postulante, pro *direptæ*. Imagines detraxere de signis, quæ mox repositæ. Id autem est *deripere*, non *diripere*. Imitatus est Brotier. ERM.

In fama proditio. Alii libri *infamia prodita*, (sic Agr.) nec sperno. Ita narrat, ut statim movisse miles se videatur. At Egesippus, (quem suadeo in tota hac historia legas) 4, 30, noctem interponit : et mane demum *surgentes evaginati gladiis insiluisse super Cæcinam* facit. Lips. Firmatur in *fama proditio* MSS.

Flor. (Bud.) Guelf. edd. Puteol. Beroald. sqq. Estque hic modus loquendi Tacito usitatus (Cf. H. 2, 73. Agr. 46), et contextui conveniens. Fama rei exciti milites integri in principia currunt. Ed. pr. *infamia prodidit*. MS. Mirandulanus rei *fama didita*, quod elegans est, sed interpolatoris manum sapit. Ceteram non negem, aliquam corruptelæ alicujus suspicionem esse ex eo, quod non satis coherent membra. Nam structura orationis desiderat, ut aut et sit ante *recurrens*, aut ablativi consequentiæ ab initio. ERM. Grætero placebat *infamia prodita*, vel *didita*.

Præscriptum Vesp. nomen. V. Lips. ad c. 31. ERM.

Cuncta simul erumpunt. Acidalius eleganter conjicit *cuncti*. Adde c. 14, init. Mox pro *cecidisse* Heimsius malebat *recidisse*, de quo vid. ad A. 3, 59. Sed illud quoque bonum puto, estque in libris omnibus. Mox pro *vincias* ante Rhen. editi habent *junctus*, inversis primis literis, ut saepe. ERM. *Cuncti* probat Brotier. Bip. *cuncta* quarto casu positum putant, ut apud Cic. ad Att. 16, 3, *Ne in me stomachum erumpant*. et ap. Terent. Eun. 3, 5, 2, *Jamne erumpere hoc licet mihi gaudium?* Mox Brot. quoque mallet *recidisse*.

exercitus gloriam, ut sine prælio, sine vulnere, vinctas manus et capta traderent arma? (Quas enim ex diverso legiones? nempe victas: et abesse unicum Othoniani exercitus robur, primanos quartadecimanosque: quos tamen, iisdem illis campis, fuderint straverintque), ut armatorum millia, velut grex venalium, exsuli Antonio donum darentur. Octo nimirum legiones unius classis accessionem fore: id Basso, id Cæcinæ visum: postquam domos, hortos, opes, principi abstulerint, etiam principi auferri militem: integros incruentosque, Fla-

Germanici exercitus. Sic Rhen. e Bud. prius legebatur *Germani*.

Othoniani exercitus. MS. Bud. *Germanici*. Ed. pr. utramque lectionem miscet: *Othomanici*. V. ad 5, 23. Vulgatum verum est. Mox tamen iisdem illis campis MSS. et edd. ante Rhen, qui dedit (e Bud.) tum iisdem campis illis. Vetus reddidit Ryckius. EAM. Rhen. restituit *Othoniani*. Coniicit autem legendum *Britannici*.

Ut tot armatorum millia. Primum Acidalius punctum esse vult post *straverintque*. Frustra. Nam et alibi Tacitus hac brevitate utitur. Sensus est: quos tamen vicerint, et viciisse videri hanc tantum ob causam, ut exsuli Antonio dono darentur. Porro tot abeat a MSS. Flor. Bud. Agr. ed. pr. unde delevere Ryckius et J. Gron. At habet MS. Guelf. edd. præter primam omnes: et quia sensus videtur desiderare, servavi. *Armatorum millia* pro permultis dici posse oredo Ryckio, ut *remediorum millia* ap. Plinium 28, 10 (42): et scio: sed hic sensus satis frigidus sit in oratione, quæ augere rem invidiose conetur. Sic Propertius 1, 5, 10, *curarum millia quanta*, pro quot. EAM. Ad stipulor plane Bipontinis, qui

Quas... straverintque uncis includunt, quo ut *armatorum m.* respondeat priori ut. Jam Puteol. post *straverintque* punctum habet positum; non ergo Acidalius primus ita. Hic deletio seq. ut, post *darentur* interrogandi signum locari iubebat. Tot primus intrusit Put. perperam. *Mille, millia* bene infinite ponitur.

Exsuli Antonio. Cur iste exsul, aut quando? Puto, sub Nerone lege Cornelia de Testamentis, falsi damnatum, cum tabulas subdititias, fraude et præmio inductus, obsignasset. Vide A. 14, 40. Actis a. 815. Lira.

Etiā militibus. Cum Ferretto omnino lego, etiam milites auferre. Lira. Et ego Ferretto subscribo, quicquid argutetur Salinerius. Sed superest in r̄p licet aliquid scabrum, quod muto in *deditos*; ut sit: etiam milites auferre, *deditos, integros, incruentosque, Flavianis quoque partibus viles, quid dicturos* etc. qui dediti sint nullo discrimine facto, nullo sanguine aut sudore; et ob id etiam aspernabiles iis, quibus accesserint; nec habentes, quod respondeant interrogantibus, vel, ubi nunc ad Bedriacum victoria?

vianis quoque partibus viles, militibus quid dicturos, reposcentibus aut prospera, aut adversa? »

XIV. Hæc singuli, hæc universi, ut quemque dolor impulerat, vociferantes, initio a quinta legione orto, repositis Vitellii imaginibus, vincla Cæcinæ injiciunt : Fabium Fabullum, quintæ legionis legatum, et Cassium Longum, præfectum castrorum, duces deligunt : forte oblatos trium liburnicarum milites, ignaros et insontes, trucidant : relictis castris, abrupto ponte, Hostiliam rursus, inde Cremonam pergunt, ut legionibus, primæ Italicæ, et unietvicesimæ Rapaci, jungerentur, quas Cæcina, ad obtinendam Cremonam, cum parte equitum præmiserat.

XV. Ubi hæc comperta Antonio, discordes animis, discretos viribus hostium exercitus adgredi statuit, antequam ducibus auctoritas, militi obsequium, et junctis legionibus fiducia rediret : namque Fabium Valentem, profectum ab urbe, acceleraturumque cognita Cæcinæ proditione, conjectabat : et fidus Vitellio Fabius, nec

vel *σι παύσει*, et quas ad incitatas redacti ad tam deforme subsidium salutis descenderint. GRON. De priori idem Vertranio et Grotio visum. Aliter videtur J. Gronovio, qui ista ridenda judicat, et mutat *licet* in *sic et*. Videtur sane invertenda oratione acumen quæsisse Tacitus : opes principi abstulere : jam principem auferunt militibus. *Brotier* necessarium putat legere ex Agric. MS. *etiam militibus principem auferre ; principi militem integros* etc. eaque plane Corneliana putat. Pro *licet* Flor. (Bud.) ed. pr. *litem*. In *licet* vitium esse non dubito. ERN. *Militibus* omissum a librario e margine in alienum locum irrepsisse, et

Flor. *litem* ex voce *militem* esse residuum, acute conjectant Bip. quorum emendatam lectionem meam facio. *Reposcentibus*, rationem reddere postulantibus aut prosperorum aut adversorum. Sic Liv. 39, 37, *rationem reposcere*.

Fabium Fabullum. Sic e MS. Flor. edidit Ryckius et J. Gronovius : alii omnes (etiam Bud.) *Fabulum*. Deinde *uni et vicesimæ* Flor. Agr. Guelf. (nisi quod *unite vices*. vitio scripturæ. (Bud.) ed. pr. Rhen. sqq. Ceteræ vett. *unævic*. Bernecc. Gron. patris *unaetv*. vitiose. ERN. Catullus 13, *Coenabis bene, mi Fabulle, apud me*.

Relictis castris. Cf. c. 9. *Anteq. ducibus*. Bud. *duci*.

militiæ ignarus. Simul ingens Germanorum vis per Rhætiâ timebatur : et Britannia, Galliaque et Hispania, auxilia Vitellius acciverat, immensam belli luem, ni Antonius, id ipsum metuens, festinato prælio victoriam præcepisset. Universo cum exercitu, secundis a Verona castris, Bedriacum venit : postero die, legionibus ad muniendum retentis, auxiliares cohortes in Cremonensem agrum missæ, ut, specie parandarum copiarum, civili præda miles imbueretur. Ipse, cum quatuor millibus equitum, ad octavum a Bedriaco progressus, quo licentius popularentur : exploratores (ut mos est) longius curabant.

XVI. Quinta ferme hora diei erat, cum citus eques, « adventare hostes, prægredi paucos, motum fremitumque late audiri, » nuntiavit. Dum Antonius, « quidnam agendum, » consultat, aviditate navandæ operæ Arrius Varus cum promptissimis equitum prorupit, impulitque Vitellianos, modica cæde; nam, plurium accursu versa fortuna, et acerrimus quisque sequentium fugæ ultimus erat : nec sponte Antonii properatum, et fore, quæ

Et Britannia. Agr. Ex Br.

Immensum belli luem. Tentant luem Rhenanus, Faernus et alii, sine necessitate, præsertim cum id omnes scr. et edd. præferant : nisi quod nonnulli lucem vitiosa scriptura, ut Guelf. ed. pr. Budensis plane non habet hic substantivum. *Lues belli* est perniciēs, malum. V. dicta ad A. 2, 47. ERN. Rhen. volebat vim. Faernus, Mur. Acid. molem. H. 1, 89, longa bello materia.

Civili præda miles imbueretur. I. e. inciperet gustare dulcedinem prædæ, quamvis civilis, eaque captus fieret bellandi et vincendi cupidior. Mox

quo licentius popularentur est, ut non modo per absentiam suam nemo esset, quem vererentur, qui impedire posset, sed etiam ne hostis populi invaderet. ERN.

Prægredi. Bud. *progredi.*

Acerrimus q. s. fugæ ultimus erat. Ita vero decet fortes viros. An vero ea laus huic loco consentiens? Immo dicere voluit *acerrimus sequentium* paullo ante, *primus nunc fugæ erat*: quæ sententia et alibi occurrit. Mox et ante fore abest ed. pr. ERN. Bud. habet. * *D. de Lamalle* legit *primus*. Sic et Bahrdr in versione germanica, quod multum adridet. *Brotier* autem

acciderant, rebatur. Hortatus suos, « ut magno animo capessèrent pugnam, » diductis in latera turmis, vacuum medio relinquit iter, quo Varum equitesque ejus reciperet : jussæ armari legiones : datum per agros signum, ut, qua cuique proximum, omissa præda, prælio occurrerent. Pavidus interim Varus, turbæ suorum miscetur, intulitque formidinem : pulsi cum sauciis integri, suometipsi metu, et angustiis viarum conflictabantur.

XVII. Nullum, in illa trepidatione, Antonius constantis ducis, aut fortissimi militis, officium omisit : occursare paventibus ; retinere cedentes : ubi plurimus labor, unde aliqua spes ; consilio, manu, voce insignis hosti, conspicuus suis : eo postremo ardoris proventus est, ut vexillarium fugientem hasta transverberaret : mox raptum vexillum in hostem vertit : quo pudore haud plures, quam centum equites, restitere. Juvit locus, arctiore illic via, et fracto interfluentis rivi ponte, qui

vulgatum ita exponit : plurium Vitellianorum accursu versa est fortuna ; et acerrimus quisque Flavianorum, qui Vitellianos insequabantur, factus est fugæ ultimus, quia Vitellianis propior.

Vacuum medio relinquit iter. Sic MSS. Flor. Agr. Guelf. ed. pr. *In medio* edidit Rhen. (e Bud.) et sqq. usque ad Ryckium. *Vacuo medio* Puteol. Ber. Alc. Omnium lectionum idem sensus, bona latinitas. Sed prima vera : hæ correctorum. Adde infra c. 19. Ean. Bud. reliquit.

Prælio occurrerent. Sic MSS. nisi quod Flor. et Agr. (et Bud.) singularem numerum præferunt : non bene. V. paullo ante ad c. 10, extr. At edd. omnes præter pr. *occurre-*

rent. Occurrere prælio, bene dictum. Male tentat Acidalius *accurrerent*. Vid. præter J. Gronovium, dicta ad Sueton. Calig. 39. Ean. *Occurrere*, se sistere, ut *occurrere ad vadimonium. Occurrere prælio* Liv. habet 10, 43.

Occursare... retinere. Sic Flor. Oxon. Guelf. edd. Puteol. Beroaldi. *Occurrere* Rhen. (e Bud.) sqq. usque ad Lipsium, qui edidit *occurrat*, *retinet*, ut est in ed. pr. MS. Agr. edd. Lips. seqq. usque ad J. Gronovium qui *occurrere*, *retinere* restituit. Paulo post edidi *transverberaret* : quod omnes edd. ante Lipsium dedere : habetque MS. (Bud. et) Agr. In Guelf. est *transverberasset*, quod eodem vergit. Lipsius primus *transverberavit* edidit. Ean.

incerto alveo, et præcipitibus ripis, fugam impediēbat : ea necessitas, seu fortuna, lapsas jam partes restituit. Firmati inter se, densis ordinibus excipiunt Vitellianos temere effusos : atque illi consternantur. Antonius instare percussis, sternere obvios. Simul ceteri, ut cuique ingenium, spoliare, capere, arma equosque abripere : et exciti prospero clamore, qui modo per agros fuga palabantur, victoriæ se miscebant.

XVIII. Ad quartum a Cremona lapidem fulsere legionum signa, Rapacis atque Italicæ, læto inter initia equitum suorum prælio, illuc usque provecta. Sed, ubi fortuna contra fuit, non laxare ordines, non recipere turbatos, non obviam ire, ultroque adgredi hostem, tantum per spatium cursu et pugnando fessum. Forte victi, haud perinde rebus prosperis ducem desideraverant, atque in adversis deesse intelligebant. Nutantem aciem victor equitatus incursat : et Vipstanus Messalla, tribunus, cum Moesicis auxiliariis adsequitur, quos militiæ legionariis, quamquam raptim ductos, æqua-

Atque illi consternantur. Haud scio, an sit animadversum, et atque hic poni exquisita illa significatione pro statim : de quo Gellius 10, 29; nos ad Livii 26, 36. Gron. MSS. Flor. Guelf. *illic* : vitiose, ut *consternantur*, quod scr. (in his Agr.) et edd. quidam habent. Ern. Bud. *usos* pro *effusos*. Dein *illic consternantur*. Atque dicto sensu est apud Virg. Georg. 1, 203.

Equosque abripere : et exciti, etc. Copulas e MS. Flor. addidit Pichena. Primam etiam edd. ante Rhen. et Guelf. alteram et ed. pr. Ern. In Bud. utraque copula deficit. Sic et Rhen.

Forte victi. Rodolphus *victuri*.

Mentem video : et tamen subvereor, ut parum plena ista, et huic narrationi quædam desint. Lips. *Victuri* est in MS. Agricola, placetque Acidalio et Ryckio (* et D. de Lamalle), sed ut forte *victuri* jungatur præcedentibus. Freinshemius malebat *forte acti*, i. e. temere et sine consilio et imperio : quod non displicet. Nondum sane victi erant, sed notabant tantum. Itaque *victi* verum esse non potest. Ern. Bud. *forte victi* i. e. Fortuna, quæ ipsis contra fuit, ut modo dictum. *Campi dominam fortem* Cic. vocat in Pis. 2. Sic Bip. Freinshemii conjecturam probat Lall.

Raptim ductos. An ideo miratur æquari, quia raptim et celeriter

bant. Ita mixtus eques pedesque rupere legionum agmen: et propinqua Cremonensium moenia, quanto plus spei ad effugium, tanto minorem ad resistendum animum, dabant.

XIX. Nec Antonius ultra institit, memor laboris ac vulnerum, quibus tam anceps praelii fortuna, quamvis prospero fine, equites equosque adflctaverat. Inumbrante vespera universum Flaviani exercitus robur advenit. Utque cumulos super et recentia cæde vestigia incessere, quasi debellatum foret, « pergere Cremonam, et victos in deditionem accipere, aut expugnare, » deposcunt. Hæc in medio, pulchra dictu. Illa sibi quis-

ducti? non eo facit, nisi si forte absque justis, ut in festinatione, armis. An verius scribi, *raptim dilectos*? et quod subitarius fuerit hic miles, sed sub bono duce mox bonus. Lirs. Nihil huc opus dilectus mentione. Cur enim raptim dilecti essent? Et, si nunc demum raptim dilecti, unde illis gloria, aut quomodo legionarios æquare dicuntur? Immo jam raptim in prælium ducti sunt, et nihilominus paria legionariis fecere. Caussa, quod jam exerciti militiis. Et quia hic quæritur, non qua gloria fuerint, sed quid jam egerint; multi porro libri boni, ut Flor. Bud. Oxon. Agr. ed. pr. *æquabant*; non dubitavi cum J. Gronovio edere lectionem Flor. et Bud. a quibus gloria aberat, quod a glossatore parum acuto natum videtur. *Militiæ* accipe numero plurali. Pichena male *militibus* ex ingenio dedit. Vulgata est et in Guelf. edd. Puteol. Beroald. Rhen. sqq. usque ad Pichenam. Sed *Broctier* ex aliis libris dedit *militiæ gloria*.... *æquabat*, atque defendit. ERN. — * Sic D. de Lamalle. — Bud. mi-

litæ. Plur. numero accipiendum, nullus dubito. Sic Tibullus 1, 3, 82, *lentas militiæ* dixit. Suet. etiam Claud. 25. *equestres militiæ* habet. Bernegg. recepit *militibus*, Freinsh. vulgatum probat. Bip. quoque Pichenam sequuntur, attamen *militiæ* ad *ductos* referri posse autumant, quasi in *militiam*. Ernesti verum vidit. Rhenanus *militiæ* adverbialiter dictum credebat pro in *militia*.

Eques pedesque. Sic Bud. mollius vulgo *pedes equesque*. Mox Agr. *irrupere*.

Tanto minorem. Omnes edd. vett. habent *tanto*. In ed. Lipsii excidit *tanto*, casu, an quia Tacitus alibi omittit hæc comparationis verba. ERN. *Tanto* deest in Bud. Omisit et Rhen. Mox Bud. *insistit*.

Anceps praelii fortuna. Ita Flor. (Bud.) et alii veteres (in his Farnes.), ut Lipsius testatur, velut ed. pr. Alii *belli*. Etiam supra hæc verba confusa vidimus. ERN.

Hæc in medio, p. d. Sic inter ungendum. In *medio* pro in *medium*, palam. Palam ista dicebant: quippe

que, « posse coloniam plano sitam impetu capi. Idem audaciæ per tenebras irrumpentibus, et majorem rapiendi licentiam : quod si lucem opperiantur, jam pacem, jam preces, et, pro labore ac vulneribus, clementiam et gloriam, inania, laturos : sed opes Cremonensium in sinu præfectorum legatorumque fore. Expugnatae urbis prædam ad militem, deditæ ad duces pertinere. » Spernuntur centuriones tribunique, ac, ne vox cujusquam audiatur, quatiunt arma, rupturi imperium, ni ducantur.

XX. Tum Antonius, inserens se manipulis, ubi ad spectu et auctoritate silentium fecerat : « non se decus, neque pretium eripere tam bene meritis, » adfirmabat ; « sed divisa inter exercitum ducesque munia : militibus cupidinem pugnandi convenire ; duces providendo, consultando, cunctatione sæpius, quam temeritate, prodesset. Ut pro virili portione, armis ac manu, victoriam

fortitudinis speciem habebant : sed animis agitabant turpia, foeda. Mox *plano sitam* MSS. (Bud. etiam) edd. pr. Rhen. sqq. ut supra c. 16, *vacuum medio relinquit iter*, et infra bis c. 38, 48, *situs* occurrit cum ablativo sine *in* : quod hic addunt edd. Putcol. Ber. Alc. Deinde *sed majorem* frustra corrigunt Rhen. (ex ing.) Danesius, Ursinus, ut jam alibi monitum. V. ad 5, 3. EKK. *In plano* occurrit infra 5, 23. Mox Bud. *opperiatur*.

Clementiam et gloriam, inania, laturos. Sic interpungendus locus : ut *inania* explicant, qualem putent clementiæ gloriam. Si quid tentandum, malim *clementiæ et gloriæ inania*, qui est modus loquendi Tacito frequens, quam *clementiæ gloriam*.

inanem cum Ursino et Mureto. EKK. Nil mutandum. Hendiadys nostro est familiaris.

Sed opes. Sic et Bud. At Rhen. malit et, frustra.

Deditæ ad duces pertinere. Hoc jus militare ferebat. Bene Rhenanus comparat locum Livii, unde hæc sumpta videantur, e 37, 32, *captas, non deditas, diripi urbes, et in his tamen arbitrium esse imperatoris, non militum*. EKK.

Rupturi imperium. Sic Flor. (Bud.) Oxon. Guelf. Agr. ed. pr. quod restituit Ryckius, opportune laudans locum ex A. 13, 36, *rupto imperio congressus cum hoste funditur*. Ceteri *rapturi*. *Rapere imperium* est alteri ereptum sibi vindicare. At illi sine imperio ire volebant. EKK.

juverit, ratione et consilio, propriis ducis artibus, profuturum. Neque enim ambigua esse, quæ occurrant: noctem et ignotæ situm urbis, intus hostes et cuncta insidiis opportuna: non, si pateant portæ, nisi explorato, nisi die, intrandum. An oppugnationem inchoaturos, adempto omni prospectu, quis æquus locus, quanta altitudo moenium? tormentisne et telis, an operibus et vineis, adgredienda urbs foret? » Mox conver-

Neque enim ambigua etc. Alias *nox* dicitur *ambigua*, et alia, quæ non explorata et periculosa sunt. Hic sensus est: quem enim non videre et intelligere, quæ immineant pericula ausuris oppugnationem. MSS. porro Flor. Agr. ed. pr. *nocte*, quod frustra defendit Ryckius. Add. ad c. 2, extr. Ceterum ante oculos Tacitus habuit Livii locum 5, 39, de Gallis ad urbem Romam: *noctem veriti et ignotæ situm urbis* etc. quo etiam vulgatum *noctem* firmatur. ERN.

Non, si pateant. Rodolphi lectio valde mihi arridet, nescio an a libris: *non, si pateant portæ, non die, nisi explorato intrandum.* LRS. Recepit hanc lectionem Ryckius e MS. Agricola. Adjuvat ed. pr. in qua eadem lectio, sed mutato ordine, *nisi explorato, non die.* Contra disputat Gronovius. Breviter expediemus. Sensus hujus lectionis est: Non est ingredienda urbs, ne patentibus quidem portis, ne interdiu quidem, nisi explorato. Sensus sane commodus, et imitationi loci Liviani valde conveniens. Nam ibi Galli, non patentibus portis, non die, nisi explorato, ingrediantur. Atque ita existit etiam argumentatio a minori ad majus. Si ne die quidem, ne patentibus quidem portis ingrediendum: quanto minus noctu,

non explorato, oppugnanda urbs. Vulgatæ lectionis autem hic sensus: ne intranda quidem urbs prius, quam lux orta, exploratores missi sint, etiam si pateant portæ. Quem sensum causæ præsentis et præcedentibus aptiorem esse puto: ut verba *nisi explorato, nisi die*, respondeant verbis *noctem et ignotæ situm urbis.* Atque etiam sequentia referuntur huc, ut appareat, cur *non, nisi die*, aliquid tentandū. Itaque non ausus sum Ryckium imitari. ERN. Vulgatum habent Bud. et Reg. Lall.

An operibus et vineis aggre-dienda. Fœdum glossema in Flor. (et Reg. Lall.) codice insertum fuit: quod ipse librarius forte agnovit, ideoque circumscripsit. Fuit autem hujusmodi: *an operibus et vineis (machinamenti genus ad expugnandos muros, in modum turrium factum) aggre-dienda urbs foret.* Idemque expressum in ed. pr. sed sine circumscriptione, et additum *his post factum.* Vid. ad c. 7, init. Mox *dolabrusque* MSS. Flor. Guelf. edd. ante Rhen. Pichena eqq. *Que* delevit Rhenanus. ERN. Duce Bud. Habet hic et spuria verba, sed Rhen. propria manu margini adlevit: *a margine relatum in textum: glossa est.* Sensere et Put. Alc. et omisere. Post *factum* Bud. habet ubi. *Dolabrus*

sus ad singulos, « num secures, dolabrasque et cetera expugnandis urbibus, secum adtulissent? » rogabat. Et, quum abnuerent, « gladiisne, inquit, et pilis perfringere ac subruere muros ullæ manus possunt? Si aggerem struere, si pluteis cratibusve protegi necesse fuerit, ut vulgus improvidum, irriti stabimus, altitudinem turrium, et aliena munimenta mirantes? Quin potius mora noctis unius, advectis tormentis machinisque, vim victoriamque nobiscum ferimus? » Simul lixas calonesque, cum recentissimis equitum, Bedriacum mittit, copias, ceteraque usui adlaturos.

XXI. Id vero ægre tolerante milite, prope seditionem ventum, quum progressi equites sub ipsa moenia, vagos ex Cremonensibus corripuiunt: quorum indicio noscitur; « sex Vitellianas legiones omnemque exercitum, qui Hostiliæ egerat, eo ipso die triginta millia passuum emensum, comperta suorum clade, in prælium accingi ac jam adfore. » Is terror obstructas mentes consiliis ducis aperuit. Sistere tertiamdecimam legionem, in

formam exhibet columna Trajana n. 299. V. D. de Lamalle, t. 5, p. 39.

Expugnandis urbibus. MS. Agr. *oppugnandis*, frequenti variatione librorum: huic loco utrumque aptum. Igitur libri sequendi. ERN. Bud. *expugnandis*.

Aliena munimenta. Quæ sunt munimenta, quæ cum admiratione spectantur, quia aliena sunt? i. e. hostilia. ERN.

Advectis tormentis machinisque vim. v. MS. Bud. tantum habebat *tormentisque*: Guelf. *machinis*, sine copula: ed. pr. *inde* pro *vim*: vitiose. ERN.

Ceteraque usui. Sic ed. pr. Rhen. (e Eud.) sqq. At Guelf. edd. cete-

ræ ante Rhen. *ceteraque, quæ usui forent*: quod sane præ illo manu male sedulam redolet. ERN.

Quum progressi. Ed. pr. *ventum. Tum progressi*: solenni mutatione *quum* in *tum*: nam illud haud dubie h. l. elegantius. Eadem cum Beroald. Alc. e Cremon. ERN. Bud. cum.... ex Crem.

Sistere tertiamdecimam legionem. Hæc est scriptura MSS. Flor. Guelf. Agr. edd. ante Rhenanum omnium. Quo magis cum J. Gronovio sic edendum curavi. Mox iterum mentio tertiadecimæ in vulgatis. Duas tertiasdecimas fuisse in illa acie, ut placet Gronovio, non credo. Cognomine altera distingueretur ab altera. Sed

ipso viæ Postumiæ aggere, jubet, cui juncta a lævo septima Galbiana, patenti campo stetit, dein septima Claudiana, agresti fossa (ita locus erat) præmunita; dextro, octava per apertum limitem, mox tertia, densis arbustis intersepta: hic aquilarum signorumque ordo: milites mixti per tenebras, ut fors tulerat: prætorianum vexillum proximum tertianis; cohortes auxiliorum in cornibus; latera ac terga equite circumdata: Sido atque Italicus, Suevi, cum delectis popularium, primori in acie versabantur.

XXII. At Vitellianus exercitus, cui adquiescere Cremonæ, et, reciperatis cibo somnoque viribus, confectum algore atque inedia hostem, postera die profligare ac proruere ratio fuit, indigus rectoris, inops consilii,

alterutro in loco vitiosa scriptura, sive *tertiadecima*, sive *tertia* scribatur. *Tertiam*, quod in Rhenani ed. primum expressum, in ceteras venit, nec e libro, nec ex ingenio Rhenani esse potest, cum nihil in notis dixerit, non sane tacite talem mutationem inducturus sit. Sed, quoniam post *tertiani* commemorantur, necesse est, alterutro loco *tertiam* legionem esse. Brotier secundo loco dedit *tertia*. Mœsica sc. firmante c. 24. Itaque eum secutus sum. ERN. Bad. hic *tertiam decimam* et mox *tertia decima* habet. Ryckius et Lall. priori loco *tertia*. Pichenæ opinionem sequitur ERN. Sic et Bip.

Octava per apertum limitem. Intell. vias Postumiæ. Liv. 22, 15, *ne immunito viæ Appiæ limite Pœnus pervenire in agrum rom. posset*, et pluribus aliis locis Livius, Virgilius, de via dicunt. Tacitus ipse mox c. 25, *per limitem viæ sparguntur*. *Apertus limes viæ Postumiæ* oppo-

nitur *ipsi aggeri viæ*. Male Ryckius de finibus agrorum accipi vult, quos via Postumia aperuerit: quod ne quidem intelligi potest. Ed. pr. habet *militem* solenni confusione, de qua vid. Drakenb. ad Liv. 22, 12. ERN.

Proruere, ratio fuit. Notavi in Antiquis 2, 16, videri iuncta voce legendum *ac proruere fuit*, id est, licuit. Sed vereor, ut ego quoque interdum (cur negem aut purgem communem criticorum hanc noxam?) inter sectores, non medicos. Nunc sane vocem eam tolero. LRS. Sen-sus: qui postera die profligare hostem et proruere debebat, si rationem, consilium sequi, prudenter agere vellet. Mox *inops*, quod e Flor. pro *vacuus* Pichena edidit, etiam in ed. pr. reperi. At *paratis jam dispositisque*, pro *par. jamque disp.* etiam Guelf. ERN. Noster etiam A. 3, 21, *dum e ratio barbaro fuit*. Non ergo tantum toleranda vox.

tertia ferme noctis hora, paratis jam dispositisque Flavianis impingitur. Ordinem agminis, disjecti per iram ac tenebras, adseverare non ausim: quamquam alii tradiderint, « quartam Macedonicam dextro suorum cornu: quintam, et quintamdecimam, cum vexillis nonæ secundæque et vicesimæ britannicarum legionum, mediam aciem; sextadecimanos duoetvicesimosque et primanos lævum cornu complesse. » Rapaces atque Italici omnibus se manipulis miscuerant. Eques auxiliaque sibi ipsi locum legere. Prælium tota nocte varium, anceps, atrox; his, rursus illis, exitiabile. Nihil animus, aut manus, ne oculi quidem provisu juvabant: eadem utraque acie arma: crebris interrogationibus notum pugnæ signum: permixta vexilla, ut quisque globus, capta ex

Mox Bud. *inops consilio*, ut Cic. in Bruto 70, *inops verbis*. Dein idem *par. jamque disp.* alterum Pich. e Flor. dedit.

Dextro suorum cornu. Int. stetit, si vera lectio. At Faernus *dextrum* legebat: quod placet: nam et mox est *primanos lævum cornu complesse*: nisi forte verbum latet in *suorum*; quod sane contra consuetudinem hic ponitur; nec memini uspiam in tali narratione addi. Eam. Legendum *dextrum*, admodum verisimile.

Cum vexillis. Vexilla pro vexillariis passim apud nostram. Cf. Pich. ad A. 1, 38.

Duoetvicesimosque. MS. Guelf. et vet. cod. Ursin. edd. ante Rhen. *duodevices.* solita confusione. Ed. pr. (et cod. Agr.) *duovices.* Mox *eques* bene e Flor. et Agr. edidit Ryckius. Consentit Guelf. sed sic jam olim editum in edd. pr. Put. Ber. Rhen. (e Bud.) Ald. Gryph.

Correctorum vitio irrepsit *equites* primum in ed. Rhen. sec. Dein *rursusque* Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc. *rursus* consuetudini Taciti congruens magis. *his, rursus illis*, (sic Rh. e Bud.) pro modo his, modo illis. V. ad c. 83, init. Eam. Bud. *duoetvic.* *Rursus* Rhen. e Bud. Prælii istius nocturni mentionem facere Curtium 10, 9. Rutgerius arbitratur Var. Lect. 1, 19.

Eadem utraque acie. Sic Flor. Agr. edd. pr. Ryck. J. Gron. In MSS. Bud. Guelf. *eademque acie*: quod et in sec. ed. Rhen. reperi. Exciderat *utra*, quod in MS. Guelf. man. sec. adscripsit. Sed addidere *utraque*: hinc lectio vulgata *eademque utraque*. Copulam hic alienam esse, sequentia docent. Eam. Quod hic de secunda Rhenani dicitur, falsum est; vulgatum servat.

Notum pugnae signum. I. e. *tessera*, ut supra dictum. Add. Lips. de M. R. 4. ult. Eam.

hostibus, huc vel illuc raptabat. Urgebatur maxime septima legio, nuper a Galba conscripta. Occisi sex primorum ordinum centuriones: abrepta quædam signa: ipsam aquilam Atilius Verus, primipili centurio, multa cum hostium strage, et ad extremum moriens, servaverat.

XXIII. Sustinuit labantem aciem Antonius, accitis prætorianis: qui, ubi excepere pugnam, pellunt hostem, dein pelluntur. Namque Vitelliani tormenta in aggerem viæ contulerant, ut tela vacuo atque aperto excuterentur, dispersa primo et arbustis, sine hostium noxa, illisa. Magnitudine eximia quintædecimæ legionis balista ingentibus saxis hostilem aciem proruebat: lateque cladem intulissent, ni duo milites, præclarum facinus ausi, arreptis e strage scutis ignorati, vincla ac libramenta tormentorum abscidissent: statim confossi

Primipili centurio. Nam in ejus centurionis custodia aquila. Ego de Milit. Rom. 2, 8. Lrs. Hoc quoque loco utitur Fabrettus ad Col. Traj. c. 7, p. 188, ut probabile reddat, primipilares centuriones fuisse eodem aquiliferos. ERN. Cf. Veget. 2, 8.

Labantem aciem. Sic pro *labentem* legendum conjecit Pichena. Id habet MS. (Bud.) Agric. Guelf. a man. sec. edd. pr. Beroald. Ale. Rhen. pr. sqq. usque ad Rhen. sec. Igitur cum Ryekio Tacito reddidi. *Labare* dicitur exercitus, non *labi*. V. præter Pichenam, J. Fr. Gron. et Drak. ad Liv. pref. qui et aliis locis ad Livium de his verbis, eorumque in tali contextu confusione, egere, ut alios doceam. ERN. Respice ad A. 2, 26, ubi *labare hostes*. Sic et H. 1, 26. 5, 18, et Germ. 8.

Ut tela vacuo atque aperto. Intell.

in V. ad c. 16, 19. *Vacuam atque apertum* opponit locis arbusto obsitis. ERN.

Quintædecimæ legionis. Qui potest? Nam quartadecima legio pro Othone steterat, et post Bedriacense prælium statim a Vitellio in Britanniam remissa. Sed nec mentio ejus in hac pugna, immo bello. Reponam fideenter, *quintadecimæ*, quæ inter Vitellianas paullo ante censæ. Lrs. Recepit Pichena eam seqq. ERN. Bud. peccat eam vulgato.

Intulissent. Scil. milites. Sic bene Bip. qui et ante late punctum minus locant. Balista a tormentis distinguitur. Mox Bud. *eraptis*.

Libramenta tormentorum. Atqui unius tormenti, sive balistæ, mentio est. Ergo, *tormento tum abscid.* aut ante *balistæ* legendum, et *proruebant*. Lrs. Ignorati conjungen-

sunt, eoque interciderere nomina : de facto haud ambigitur. Neutro inclinaverat fortuna, donec adulta nocte, luna surgens ostenderet acies falleretque. Sed Flavianis æquior a tergo : hinc majores equorum virorumque umbræ, et falso, ut in corpora, ictu, tela hostium citra cadebant : Vitelliani adverso lumine collucentes, velut ex occulto jaculantibus, incauti offerebantur.

XXIV. Igitur Antonius, ubi noscere suos noscique poterat, alios pudore et probris, multos laude et hor-

dum cum *arreptis e strage scutis*. Nam hæc fecere, ut non agnoscerentur, ut Vitelliani viderentur. Ed. pr. vitiose ignoranti et confessi. E.R.N.

Neutro inclinaverat fortuna. Sic Flor. (Bud.) edd. pr. Rhen. sqq. At Guelf. edd. Put. Ber. Alc. *neutro inclinata fortuna*. E.R.N.

Falso, ut in corpora, ictu. Ita e libris restitimus. Nec sententiam difficile capi e similibus auctorum locis. Nam hæc fraus, aive error alias quoque objectus hosti. Plutarchus in Pomp. 32, in pugna Pompeii cum Mithridate : Ἐπὶ σταν μὲν οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ νότον τὴν σελήνην ἔχοντες. Πρωτοκρίτου δὲ περὶ τὰς δύοσεως τοῦ φασγάνου, αἱ σφαῖραι, πολλὰ τῶν σωματικῶν ἐμπροσθεν προϊοῦσαι, τοῖς πολεμίοις ἐπιβάλλον, οὐ δύναμίνους τὸ διάστημα συνιδεῖν ἀκριβῶς· ἀλλ', ὥς ἐν χερσὶν ἔδω γυγνόμεναι, τοὺς ὕστερος ἀφίντες μάταια, οὐδενὸς ἐφίκοιντο. Florus paulo aliter narrat, nec rem cepisse visus est, de illapsa pugna 3, 5, *Nocturna ea dimicatio fuit, et luna in partibus : quippe quasi commilitans, cum a tergo hostibus, a facie Romanis, se præbuisset, Pontici per errorem, longius cadentes umbras suas, quasi hostium corpora petebant*. Si tamen ea lectio recta, nec interpo-

lata ab imperitiis. Nam certe Orosius 6, 4, etiam et Frontinus 2, 1, 12, Romanis in hac pugna lunam fuisse a tergo fatentur : et Dio 36, 32, clare κατόπιν. Itaque emendem in Floro : *cum a tergo Romanis, a facie hostibus se præbuisset, Pontici per errorem longius cadentes umbras* (voculam illam, *suas*, expungimus) *quasi hostium corpora petebant*. Sane ratio ipsa ita vult. Nec tam bardum ego Florum unquam censeam, ut hoc non ceperit. Lira. Nempe ante erat *in corpore*, ut habet (Bud.) Guelf. Acidalius etiam malebat *jactu*. Etiam de telis missilibus *ictus* dicitur, sed tum, cum jactu teli attingitur corpus : quoad mittuntur, *jactus* dicitur. Clare sic distinguit Livius 30, 10, *Ex rostratis Pœni vana pleraque, utpote supino jactu, telo in superiorem locum mittebant : gravior ac pondere ipso librior superne exonerariis ictus erat*. Itaque *jactu* h. l. placet. Confundi ista verba notum est. V. Drakemb. ad Liv. 26, 40, ubi pariter pro *ictus* mavult *jactus*. E.R.N.

Ex occulto jaculantibus incauti offerebantur. Ed. pr. non agnoscit vocem *incauti*, et, cum præcesserit *ex occulto*, satis intelligi putat Gruterus. E.R.N.

tatu, omnes spe promissisque accendens, « cur rursum sumpsissent arma? » Pannonicas legiones interrogabat: « illos esse campos, in quibus abolere labem prioris ignominiae, ubi recipere gloriam possent. » Tum ad Moesicos conversus, « principes auctoresque belli » ciebat: « frustra minis et verbis provocatos Vitellianos, si manus eorum oculosque non tolerarent. » Hæc, ut quosque accesserat: plura ad tertianos, veterum recentiumque admonens: ut « sub M. Antonio Parthos, sub Corbulone Armenios, nuper Sarmatas pepulissent. » Mox, infensius prætorianis: « Vos, inquit, nisi vincitis, pagani, quis alius imperator, quæ castra alia excipient? Illic signa armaque vestra sunt, et mors victis: nam ignominiam consumpsistis. » Undique clamor: et orientem solem (ita in Syria mos est) tertiani salutavere.

Cur rari sumpsissent. Ex historia et sententia, cur resumpsissent. Nam Pannonici semel victi, arma tamen iterum sumpserant. Lirs. Ferretus alias: *cur rursus sumps.* Hoc magis placet. Certe *rari* vitiosum est, quicquid nugetur Salinerius. MS. Agr. *cur nam.* ERM. Hoc Ryckio placet. Bip. Ferretto accedunt legentes *rursum.* Finale syllabam absumpsit initialis sequens. Verum puto.

* Bud. *rari.*

Non tolerant. Scr. tolerarent: nam præcedit *provocatos et possent.* ERM.

* Bud. *tolerent.*

Parthos.... Armenios.... Sarmatas. V. Dio 49. Supra A. 15, 26. H. 1, 79.

Mox, infensius prætorianis. Puto *infensius*, hoc est verbis asperioribus. Non enim his magis quam aliis infestus erat: sed hos compellabat

inclementius. GRON. Verissime. Tertianis plura, his asperiora dixit. ERM. Laudant Ryck. Lall. Recipio cum Bip.

Nam ignominiam consumpsistis. Assidet acuto huic dicto illud Curtianum 6, 8: *Scit, eos qui misericordiam consumpserunt, amplius sperare non posse.* Lirs. Sensus: nam ignominiam jam tantam contraxistis, ut ea non amplius timenda sit, nemo in vos uti possit, qui affligere velit, sed nihil aliud nisi mors restet. ERM. Lux huic loco ex H. 2, 44, et 67.

Solem (ita in Syria mos est). Nam hæc legio e Syria deducta, in qua sub Corbulone militaverat. At de more ipso Herodianus 4, 30, de Parthis, qui pugnam inituri orto jam sole: Ἀπασάμενοι δὲ τὸν ἥλιον, inquit, ὡς ἴδον αὐτοῖς, οἱ βέλταροι,

XXV. Vagus inde, an consilio ducis subditus rumor, « advenisse Mucianum; exercitus invicem salutasse : » gradum inferunt, quasi recentibus auxiliis aucti; rariore jam Vitellianorum acie, ut quos, nullo rectore, suus quemque impetus vel pavor contraheret diduceretve. Postquam impulsos sensit Antonius, denso agmine obturbabat : laxati ordines abrumpuntur : nec restitui quivere, impredientibus vehiculis tormentisque.

μαγίστην λαγῆν βόησαντες, ἐπιδρά-
μοι τοῖς Ῥωμαίοις. Sed observo am-
plius : non solum Syros aut Orienta-
tales soli cultum hunc detulisse, sed
gentium plerasque. Plato de Legib.
10, p. 887 : Ἀνατίλλοντός τε ἡλίου
καὶ σελήνης, καὶ πρὸς δυσμὰς ἰόντων,
προσκυλίσσεις ἅμα καὶ προσκυτήσεις
Ἕλλήνων τε καὶ βαρβάρων πάντων.
Ipsis Romanis receptum, in pre-
cando verti ad orientem. Hyginus de
Limitibus : Antiqui architecti in oc-
cidentem templa recte spectare scrip-
serunt. Postea placuit omnem reli-
gionem eo convertere, ex qua parte
cæli terra illuminabatur. Isidorus 15,
4. templa ita structa ait, ut qui con-
suleret ac deprecaretur, rectum ad-
spiceret orientem. Latinus Pacatus in
Paneg. ad Theodosium c. 3 : Nam
ut, divinis rebus operantes, in eam
cæli plagam ora convertimus, a qua
lucis exordium est. Nec Christiani
abhorruerunt. Tertullianus Apolog.
c. 16 : Alii plane humanius et verisi-
milius, solem credunt deum nos-
trum.... Suspicio inde, quod inno-
tuerit, nos ad orientis regionem pre-
cari. Sed plerique vestrum, adfecta-
tione aliquando et cælestia adorandi,
ad solis ortum labia vibratis. Lips.
— Tertiani salutavere. Legionem
hanc Gallicam cognominatam scri-
bit Dio 65, 14; et c. 13, ridiculas

exercituum salutationes fingit. Mox
Bud. *inferre*.

Vagus inde, consilio. Romanus
codex *vagus inde, an consilio*. Quod
valde amplector. Ambigit videlicet,
fortuito natus inter milites is rumor,
an arte ducis sparsus. Lips. Consen-
tit MS. Flor. unde recepit Pichena.
Rom. Cod. int. ed. pr. ERN. An
deest in Bud. ed. Put. Alc. Rhen.

Contraheret, diduceretve. Senten-
tia et ἀντίθεσις sic visa postulare.
Vulgo *duceretve*. Lips. Bip. posuere
deduceretve, i. e. averteret, subdu-
ceret. * Male.

Postquam pulsos sensit. Nondum
sane *pulsos*. Legendum *perculosos*,
recte judicat Acidalius. Verbum *sen-
sit* indicat, referri hæc ad præceden-
tia, quæ *perculosos* desiderant, sicut
verbum *sensit* ipsum. Res ita evidens
est, ut recipere non dubitarim. Si-
militer ap. Livium 28, 33, *perculsi*
pro *pulsi* e conjectura Rhenani recep-
tum, contra scriptos : et pluribus
locis in libris vet. hæc verba con-
fusa. Supra 2, 14, in simili re : *addi-
tus percussis terror, invecta in terga
pugnantium classe*. Et sic centies.
Mox *obturbabat* MS. Flor. (Bud.)
Reg. Agr. edd. pr. J. Gron. ceteræ
obturbat. ERN. Rectius Bip. *impul-
sos*. Primam syllabam ultima præce-
dentis vocis litera abstulit.

Per limitem viæ sparguntur, consecrandi festinatione, victores. Eo notabilior cædes fuit, quia filius patrem interfecit: rem nominaque, auctore Vipstano Messalla, tradam. Julius Mansuetus, ex Hispania, Rapaci legioni additus, impubem filium domi liquerat: is mox adultus, inter septimanos a Galba conscriptus, oblatum forte patrem et vulnere stratum, dum semianimem scrutatur, agnitus, agnoscensque, et exanguem amplexus, voce flebili precabatur « *piatos patris manes, neve se ut parricidam aversarentur: publicum id facinus; et unum militem quotam civilium armorum partem? » simul adtollere corpus, aperire humum, supremo erga*

Impuberem filium. MSS. Flor. Harl. (Bud.) Oxon. Guelf. etc. *im-pubem.* Consensus MSS. facit, ut cum J. Gronovio sic ediderim, quem v. ad h. l. Pichenam ad 4, 14, inprimis Drakenb. ad Liv. 2, 13, ubi copiose de hac forma agit, etiam hoc loco laudato. Ean.

Precabatur placatos patris manes. Frustra hæere viri docti in hoc loco, eumque variis modis tentarunt. Sensus est: *precabatur manes patris, ut sibi placati essent, neve etc.* Porro *placatos* vera lectio, quæ est in Flor. Bud. Guelf. edd. Putcol. Beroaldi sqq. ante Lipsium, qui edidit *piatos*, ex ed. superiori, nescio qua; quod omnes secuti sunt. Pichena quidem testis, in MS. se reperisse *piatos*, et id exhibet ed. pr.: verum ea lectio nata est e *platos*, quod et in Flor. fuit scriptum ab initio pro *placatos*. Vid. Pich. Latinitas quidem non patitur, ut dicamus *precari manes* vel *dens platos*: sed *placatos* i. e. non iratos. At *piati* fiunt manes sacrificiis et aliis, quæ religio sanxit. Itaque non dubitavi *placatos* præ-

ferre. Brotier conjicit: v. *fl. deos* pr. ne *piatos* p. m. quia MSS. quidam habent, ne *piatos*. Mox bene Pichena edidit *aversarentur* e Flor. pro *adversarentur*, quod est in ceteris scr. (Bud. etiam) et ante Pichenam editis: unde firmantur supra dicta ad H. 1, 38. Ean. Adde 2, 51. Unde *piatos* sumpserit Lipsius, non indicat. Pichena ad cod. MS. provocat; Ryckius ad Agr. et *piatos* explicat per *impiatos*, ut apud Nonium 4, 363, quo sensu in Virg. 6, 569, *piacula* sumuntur. Bip. *piatos* recipere; malint tamen *impiatos* et *deprecabantur* scil. culpam. Ryckii rationem amplector, explicatio Ernesti non mihi satisfacit; probant tamen Brot. et Lall.

Publicum id facinus etc. Sensus est: ne sibi potius imputent hoc facinus, quam universis civilibus armis, universo exercitui, bellum civile auso: cujus se minimam partem esse, nec totam culpam ferre debere. Acidalius putabat hæc verba esse alieno loco, et post *belli execratio* ponenda. Ean.

parentem officio fungi. Advertere proximi, deinde plures : hinc per omnem aciem miraculum, et questus, et sævissimi belli execratio : nec eo segnius propinquos, adfines, fratres trucidatos spoliant : factum esse scelus loquuntur faciuntque.

XXVI. Ut Cremonam venere, novum immensumque opus occurrit. Othoniano bello, Germanicus miles moenibus Cremonensium castra sua, castris vallum circumjecerat : eaque munimenta rursus auxerat : quorum adspectu hæsero victores, incertis ducibus, quid juberent : incipere oppugnationem, fesso per diem noctemque exercitu, arduum, et, nullo juxta subsidio, anceps : sin Bedriacum redirent, intolerandus tam longi itineris labor, et victoria ad irritum revolvebatur : munire castra ? id quoque, propinquis hostibus, formidolosum, ne dispersos, et opus molientes subita eruptione turbarent : quæ super cuncta, terrebat ipsorum miles, periculi quam moræ patientior : quippe ingrata, quæ tuta, ex temeritate spes : omnisque cædes, et vulnera, et sanguis, aviditate prædæ pensabantur.

Adfinis. Ita Bud. qui frequenter sic accusandi casum effert.

Trucidatos spoliant. (Sic Bud.) Flor. *trucidati*; quod J. Gronovius factum putat ex *trucidant* : bene, ut opinor : quia sequitur *faciunt scelus*. ERN.

Othoniano bello. Cf. 2, 22.

Fesso p. d. n. exercitu. MS. Agr. *fessos exercitus* : quod et ipsam rectum. Sed vulgatum melius et verius : etsi Flor. etiam et ed. pr. *fessos*, sed mox *exercitum*. Mox *munire castra* per interrogationem dicta, ad variandam orationem ; nam alias non convenit *id quoque*, quod est res-

pondentis. ERN. Bud. *fessos p. d. n. exercitu*. Bip. *fessos* ad incipere referunt, et verba *per d. n. exercitum* in parenthesi ponunt. Mox post *munire castra* interrogandi signum non probant. Paullo post Bud. *ruptione*.

Ex temeritate spes. Copula et ante *ex*, auctore Flor. recte deleta J. Gronovio. Nam in contrariis copulæ nullus, certe non elegans, usus. Consentit ed. pr. In MS. Guelf. (Bud.) edd. Puteol. et seqq. ante Lipsium, *et temeritate* : ubi et vitiose pro *ex*, ut aliis locis. Hinc vulgata *et ex* nata, a Lipsio temere recepta ex libro, quem ad editionem suam ac-

XXVII. Huc inclinavit Antonius, « cingique vallum corona » jussit : primo sagittis saxisque eminus certabant, majore Flavianorum pernicie, in quos tela desuper librabantur : mox vallum portasque legionibus attribuit, ut discretus labor fortes ignavosque distingueret, atque ipsa contentione decoris accenderentur. Proxima Bedriacensi viæ tertiani septimanique sumpserunt : dexteriora valli octava ac septima Claudiana : ter tiadecimanos ad Brixianam portam impetus tulit. Paulum inde moræ, dum e proximis agris ligones, dolabras, et alii falces, scalasque convectant : tum, elatis super capita scutis, densa testudine succedunt. Romanæ utrimque artes : pondera saxorum Vitelliani provolvunt; disjectam fluitantemque testudinem lanceis contisque scrutantur; donec, soluta compage scutorum, exsanguis aut laceros prosternerent multa cum strage.

XXVIII. Incesserat cunctatio, ni duces fesso militi, et velut irritas exhortationes abnuenti, Cremonam monstrassent. Hormine ad ingenium, ut Messalla tradit; an potior auctor sit C. Plinius, qui Antonium incusat, haud facile discreverim : nisi, quod neque Antonius, neque Hormus, a fama vitæque sua, quamvis pessimo flagitio, degeneravere. Non jam sanguis, neque

commodavit. ERN. Bud. quoque mox et prox. agris pro e prox. a. * Tum concitisque male, pro contisque.

Multa cum strage, incesserat. Id est, quia multa strages, timidior et cunctantior jam miles. LRS. Male. Distinctio vitiosa in libris edd. ante Pichenam fuit, qui e Flor. sic, ut nunc est, interpunxit. Consentit ed. pr. ERN. Lips. loco cunctatio perperam conjectat tentatio.

Hormine id ingenium. I. e. inventum, ut ap Plin. Pan. c. 49, exquisita ingenia cœnarum. Ubi v. Schwarzius, et ad c. 25. Pro semineces (quod in Bud.) MS. Reg. Agr. et ed. pr. semianimes. Paullo ante edidi pressarent e MS. Guelf. ed. pr. pro prehens. ERN. Bud. quoque pressarent. Bip. recte ad ingenium. Mox c. Agr. et Reg. Lall. ut Messallas traditum.

vulnera morabantur, quin subruerent vallum, quaterentque portas; innixi humeris, et super iteratam testudinem scandentes, prensarent hostium tela brachiaque: integri cum sauciis, semineces cum expirantibus, volvuntur, varia pereuntium forma, et omni imagine mortuum.

XXIX. Acerrimum septimæ tertiæque legionum certamen: et dux Antonius, cum delectis auxiliariis, eodem incubuerat. Obstinatos inter se cum sustinere Vitelliani nequirent, et superjacta tela testudine laberentur; ipsam postremo balistam in subeuntes propulere: quæ, ut ad præsens disjecit obruitque, quos inciderat, ita pinnas ac summa valli ruina sua traxit: simul juncta turris ictibus saxorum cessit: qua septimani dum

Et omni imagine mortuum. Poetas imitatus, imaginem pro genere dixit et exemplo. ERM. Cf. Virg. *Æn.* 2, 369. Mox Bud. *tertiæ decimæ septimæque.*

Superjacta tela. Sic bene Flor. et Bud. pro vulg. *superjacta.* Vide infra 5, 6. et Sall. Fr. c. 12. Cod. Agr. non male *superjactata.*

Balistam. Muretus *molem*, forsane codice. Et cod. Agr. *molem valli*, glossema.

Disjecit obruitque, quos inciderat. Primum de balista non satis commode *obruit* dicitur: sed de majoribus molibus, velut A. 4, 62, de amphitheatro, quod dicitur *operuisse* homines ruina: valdeque vereor, ne Tacitus scripserit *obtrivissetque*, quod convenit tali machinæ. Et inane erat *obruit* addere, quod ex *inciderat* intelligi potest. Vestigia ejus lectionis in corruptissima ed. pr. scriptura: *disjecta breviterque.* Atque etiam alibi librarii sic permutarunt ista

verba. Sic ap. Liv. 3, 56, pro *obtrivisset*, in scr. et edd. repertum *obruisset*, ubi v. Drakenb. Certe Tacitus, si *obruit* scripsisset, non addidisset, *in quos inciderat*: nam hoc jam est in verbo *obruit*: sed *oppugnatores, subeuntes*, aut simile quid: ut adeo nullo modo de veritate correctionis nostræ dubitari queat. Porro *quos habent* Flor. (Bud.) Agr. Guelf. edd. omnes, pro *in quos*: ne quis hæreat: nam et sic alii dixerunt: quamquam non negandum, librarios sæpe in hujus verbi constructione præpositionem temere omisisse, ubi iis docti viri non paruerunt. Vid. Drakenb. eundem ad Liv. 2, 30, ubi hunc locum Taciti afferre non neglexit; ut, si liber bonus juvaret, libenter *quis* scriptum a Tacito statuerem; præsertim cum illum modum loquendi alibi in Tacito non observarim, et scriptores tantum inferioris ætatis pro ea ratione laudentur. ERM.

nituntur cuneis, tertianus securibus gladiisque portam perfregit. Primum irrupisse C. Volusium, tertiæ legionis militem, inter omnes auctores constat : is in vallum egressus, deturbatis qui restiterant, conspicuus manu ac voce « capta castra » conclamavit : ceteri, trepidis jam Vitellianis, seque e vallo præcipitantibus, percurrere : completur cæde, quantum inter castra murosque vacui fuit.

XXX. At rursus nova laborum facies : ardua urbis moenia, saxæ turres, ferrati portarum obices, vibrans tela miles, frequens obstrictusque Vitellianis partibus Cremonensis populus, magna pars Italiæ, stato in eodem dies mercatu congregata : quod defensoribus auxi-

Nituntur cuneis. Hoc est *cuneatim irrumpere*. Cf. A. 1, 51. H. 2, 42. 5, 16. 18. Mox Bud. concessit : et deiu rupisse.

Securibus gladiisque portam perfregit. Non spernam ego elegantem conjecturam Heinsii, ni fallor, apud Ryckium, corrigentis *securibus dolabrisque*. Nam gladiatorum in portis perfringendis nullus usus. Intelligendæ autem dolabræ, quales illæ apud Curtium 5, 6, quibus vasa cædebant milites, 8, 4, sternerent arbores. ERN.

In vallum egressus. Eodem modo usus est verbo egrediendi infra c. 71, in quarum tectum egressi. ERN.

Deturbatis, qui restiterant. Restiterant edd. vet. ante Rhenanum : favet Flor in quo *resisterant*. Idque restituit Pichena. MS. (Bud.) Guelf. edd. Rhen. seqq. *resisterent*. Illud melius esse totus contextus clamat. ERN.

Capta castra conclamavit. Verbum *conclamare* de uno dictum et

ab aliis, nominatim Virgilio *Æn.* 9, 375, *Haud temere est visum, conclamat ab agmine Volscens*. Valer. Fl. 3, 259, *Conclamat ab aggere Tiphys* : quamquam etiam in illo loco libri quidam *aggere* : quæ si vera lectio, eum locum Tacitus in mente habuisse videri potest. ERN.

Completur cæde. Quis vero numerus cæsorum in his præliis? Tacuit noster, expressit Egesippus 4, 30, *Exstincta triginta millia et ducenti viri de exercitu Vitellii*. *Primusque* (id enim Antonio cognomentum erat) *quatuor millia quingentos de Mysiacis militibus amisit*. LIRS.

Ac rursus nova lab. facies. Primo haud dubie scribendum : *at rursus* : quod facile quivis attendens et comparans antecedentia, sentiet. Reperit et Brot. in MS. et recepit at. Deinde respexit ad illud *Ænæ* ap. Virgil. *Æn.* 6, 103, *Non ulla laborum, o virgo, nova mi facies* etc. ut jam notavit Acidalius. ERN. Bud. ac.

lium ob multitudinem, oppugnantibus incitamentum ob prædam, erat. « Rapi ignes » Antonius, « inferri- que amoenissimis extra urbem ædificiis » jubet; si damno rerum suarum Cremonenses ad mutandam fidem traherentur: propinqua muris tecta, et altitudinem moenium egressa, fortissimo quoque militum complet: illi trabibus, tegulisque, et facibus propugnatores de- turbant.

XXXI. Jam legiones in testudinem glomerabantur, et alii tela saxaque incutiebant, cum languescere paul- tim Vitellianorum animi. Ut quis ordine anteibat, ce- dere fortunæ: ne, Cremona quoque excisa, nulla ultra venia, omnisque ira victoris, non in vulgus inops, sed in tribunos centurionesque, ubi pretium cædis erat, reverteretur. Gregarius miles, futuri socors et ignobi- litate tutior, perstabat: vagi per vias, in domibus ab-

Illi trabibus etc. Primum, etsi bene fero illi, sc. milites, tamen aures meæ potius desiderant *hinc vel illinc*, inde, ex istis ædificiis, mit- tunt, quibus deturbent propugna- tores. Deinde *trabibus* haud dubie vitiosum: nam trabes quomodo tam longe milites jaculentur sine tor- mentis, quæ ibi nulla fuere. Id vidit Heinsius, qui apud Ryckium corri- gebat *lateribus*. Sed, quia tegulæ quoque generis lateritii, malim fere *lapidibus*, ut infra c. 71, *saxis tegu- lisque* e tectis obruunt Vitellianos. Probat Mullerus. ERN. *Trabibus* bene habet. Tectorum ipsorum te- gulas et trabes de culmine domuum dejiciebant in hostes. Sic tormentis non erat opus, ut et Bip. monent.

In testudinem glomerabantur. Sic bene e Flor. edidit Pichena pro *glo- merantur*: nam sequitur *incutiebant*.

Consentiunt MSS. (Bud.) Guelf. Bodl. Mox *languescere* idem ex eo- dem libro pro *languere*. (Bud. *lan- guere*.) Ed. pr. *languescerent*: quod non spernam. Infinitivum copula *et*, sive addita temere ante *ut*, sive in- tellecta, peperisse videtur. Sed infi- nitivus quoque rectus. Dein cum Ryckio et Gronovio deleta *et*, dedi *ut quisque o. a.* et ei rei interpunctio- nem accommodavi. Consentiunt MS. Agr. ed. pr. nisi quod habent *quis*, pro *quisque*. Denique *reverte- retur*, pro simplici *verteretur*, dic- tum, quod rescribi volebant Mure- tus et Ursinus (et Acidal.). Vid. ad Sueton. Aug. c. 77. ERN. Flor. etiam et Bud. habent *ut quis*, et sic noster passim, ut A. 2, 24, 73, 83; 4, 23, 36, Ergo restitui cum Bip. et J. Gron. Dein *revertetur*, rectius.

diti, pacem ne tum quidem orabant, cum bellum possuissent. Primores castrorum nomen atque imagines Vitellii amoliuntur : catenas Cæcinæ (nam etiam tum vinctus erat) exsolvunt, orantque, « ut causæ suæ deprecator adsistat : » adspernantem tumentemque lacrymis fatigant (extremum malorum) tot fortissimi viri, proditoris opem invocantes : mox velamenta et infulas pro muris ostentant. Cum Antonius « inhiberi tela » jussisset, signa aquilasque extulere : moestum inermium agmen, dejectis in terram oculis, sequebatur. Circumstiterant victores, et primo ingerebant probra, intenta-

Nomen atque imagines. Nomen ejus in signis. Mos enim ille, ut imperatoris sui nomen tum vexillis inscriberent, tum scutis. Quod etiam in libera rep. video factitatum. Dio de Crasso in Parthos movente 40, 18, Συμπίον δὲ τι τῶν μεγάλων τοῖς ἰστίοις ἰοικόντων, καὶ φοινικᾷ γράμματα ἐπ' αὐτοῦ πρὸς δέλωσιν τοῦ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στρατηγοῦ σφῶν τοῦ αὐτοκράτορος ἰχόντων. Thebaidis scriptor etiam Græcis attribuit, sed mentem habens in militia romana : ... Aurea clarum nota nomen dum vexilla præscriptum ferunt : facitque literas aureas, quas Dio puniceas. Huc Suetonii illud pertinet Vespas. 6, *Nomen ejus vexillis omnibus sine mora inscripserunt.* Item Prudentii de Constantino, in Symm. 1, 488, *Christus purpureum, gemmato textus in auro Signabat labarum : clypeorum insignia Christus scripserat.* Qui bene addit de clypeis, sive scutis : nam et illic, ut dixi, inscribebant. Quinctilianus pro Milite c. 12, *Inscriptum in scuto C. Marii nomen.* Dio 42, 15, Marcellum ait *nomen Pompeii, cum id*

scutis suis milites inscriberent, delesse : uti scilicet fautorem se Cæsari ostenderet. Idem 50, 5, notat, romanos milites *Cleopatraz nomen scutis inscripsisse*, quasi imperatoris. D. Ambrosius (sive quis alius ille scriptor) ad hunc ritum respexit oratione funebri de Valentiniano §. 58, *Valentinianus habens in se imaginem Christi. . . . Nec injuriam putaveris : caractere Domini inscribuntur et servuli, et nomine imperatoris signantur milites : nisi tamen ad puncturas et stigmata militum hoc refers : quod non sperno.* Lips. De nominibus adde nostrum H. 2, 85. 3, 13. ERM.

Tum vinctus. Bud. *tunc vinctus.*

Extremum malorum etc. Interpunctio hæc debetur Pichenæ, qui sic loco succurrit, adjutus MS. Flor. Pro tot MS. Guelf. Bud. ed. Rhen. et sqq. ante Lipsium ac. ERM. Priora verba intercludo cum Bip. et præcedens punctum tollo. Mox Freinsh. malebat *jussit et* : non opus.

Circumstiterant. MS. Guelf. a manu sec. ed. pr. *circumsteterant.* V. ad 4, 69. Mox eadem ed. pr. *intende-*

bant ictus : mox , ut præberi ora contumeliis , et , posita omni ferocia , cuncta victi patiebantur , subit recordatio , illos esse , qui nuper Bedriaci victoriæ temperassent . Sed , ubi Cæcina , prætexta lictoribusque insignis , dimota turba , consul incessit , exarsere victores : « superbiam , sævitiamque » (adeo invisa scelera sunt) etiam « perfidiam , » objectabant . Obstitit Antonius , datisque defensoribus , ad Vespasianum dimisit .

XXXII. Plebs interim Cremonensium inter armatos conflictabatur : nec procul cæde aberant , cum precibus ducum mitigatus est miles : et vocatos ad concionem Antonius adloquitur , magnifice victores , victos clementer : de Cremona in neutrum . Exercitus , præter insitam

bant. ERM. Bud. et ed. Put. Alc. Rh. circumstiterant.

Mox , ut præberi ora c. Non est verbum , unde pendeat *præberi* : sequitur enim et *patiebantur*. Pronum foret conjicere *præbuere*. Sed non necessarium , aliquid tentari . Similiter A. 12 , 51 , post ubi *quati uterum* , et *viscera vibrantur*. Arbitror , esse ἀναξίγουδεν constructionis , idque sic resolvendum , velut h. l. ut præberi ora c. et cuncta victos pati videbant : in illo 12 , 51 , ubi *quati uterum et viscera vibrari* sentit . Mox *ferocia* melius , quam *fiducia* , quod est in MS. Guelf. ed. Puteol. Ber. Alc. ERM. Bud. *ferocia*. Recepit Rhen.

Subit recordatio. Recordatio est in ed. pr. Rhen. sqq. omnibus , et , ut e silentio Pichenæ et J. Gron. colligere licet , in MS. Flor. In Bud. legitur ratio , ut in Guelf. unde Rhenanus colligebat *miseratio* : *subit miseratio* : illos esse etc. Sic interpangendum , ut mox *exarsere vic-*

tores : *superbiam* etc. Nempe conversio tanta rerum misericordiam movit , ut alibi . Mihi hoc melius placet . In his miseratio orta : in Cæcina indignatio . Omninoque melius cohærens oratio esset . ERM. Bud. ratio verius videtur Bipontinia.

Victoriæ temperassent. Sic in libris meis omnibus reperi : in nullo *obtemperassent* , ut ex h. l. laudat Ciaccon. ad Cæs. B. G. 1 , 33 . Apud Sallustium autem Cat. 11 , in hac formula *victoriæ temperare* est illa confusio . V. Cort. De formula ipsa Oudend. ibi laudat Gronov. ad Liv. 1 , 29. ERM.

Consul incessit. Guelf. et alii *incessisset* , male : item mox : *objectant* , quod non spernam . Sic ante : *subit recordatio*. ERM. Bud. *incessit*.

Plebs. Sic Flor. Bud. Agr. Pichena aliunde *plebes*.

De Cremona in neutrum. Id est , in neutram partem aliquid pronunciavit : neque ad salutem , neque ad perniciem . ERM.

prædandi cupidinem, vetere odio, ad exoidium Cremonensium incubuit : juvisse partes Vitellianas, Othonis quoque bello, credebantur : mox teritiadecimanos, ad exstruendum amphitheatrum relictos, ut sunt procacia urbanæ plebis ingenia, petulantibus jurgiis illuserant. Auxit invidiam editum illic a Cæcina gladiatorum spectaculum : eademque rursus belli sedes : et præbiti in acie Vitellianis cibi : cæsæ quædam feminæ, studio partium ad prælium progressæ : tempus quoque mercatus, dittem alioqui coloniam, majorum opum specie complebat. Ceteri duces in obscuro : Antonium fortuna fama-que omnium oculis exposuerat : is balneas, abluendo cruori, propere petit : excepta vox est, cum teporem incusaret, « statim futurum, ut incalescerent. » Vernile dictum omnem invidiam in eum vertit, tamquam « signum incendendæ Cremonæ dedisset, » quæ jam flabat.

XXXIII. Quadraginta armatorum millia irrupere, calorum lixarumque amplior numerus, et in libidinem ac sævitiam corruptior. Non dignitas, non ætas protege-

Editum illic a Cæcina etc. Præpositio *a* et mox copula *que* est in libris omnibus meis præter ed. Rhen. et eam secutas ad Pichenam. Paullo post *majore* MS. Bodl. Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc. recepit *Bractier*. Eam. Præpositionem se deleviisse Rhen. ait, quia deest in Bud. et putabat subaudiri; verum in editione ejus sec. legitur. Contra Bud. habet *eademque*, Rhen. *eadem*. Bud. et Rhen. *majorum*. Bud. *ad bellum*; Rhen. *ad prælium*. Bud. *alioqui*.

Is balneas abluendo cruori. Pichena e Flor. dedit *balineas*, sed,

quia supra c. 11, *balnearum* editum est, hic eandem scripturam servandam putavi. *Abluendo cruore* habent edd. ante Rhen. omnes. Idque recte dicitur, et exquisitius antiquiusque, quam *cruori*, ut jam ad *Annales* dictum. Itaque id secutus essem, nisi libri Florentini auctoritas obstaret, cui Guelf. consentit. Mox pro *incalescerent* MSS. Oxon. Harl. *inardescerent*. Illud verum, et melius, ut quivis sentit. Ipæ tepida aqua non incalescebat, quam suppeditaverant : minatur, fore, ut illi incalescerent, sed alio modo. Eam. Rhen. e Bud. *cruori*.

bat, quo minus stupra cædibus, cædes stupris, miscerentur. Grandævos senes, exacta ætate feminas, viles ad prædam, in ludibrium trahebant. Ubi adulta virgo, aut quis forma conspicuus, incidisset, vi manibusque rapientium divulsus, ipsos postremo direptores in mutuum perniciem agebat: dum pecuniam, vel gravia auro templorum dona, sibi quisque trahunt, majore aliorum vi truncabantur. Quidam obvia adspersati, verberibus tormentisque dominorum abdita scrutari, defossa eruere. Faces in manibus: quas, ubi prædam egresserant, in vacuas domos et inania templa per lasciviam jaculabantur: utque exercitu, vario linguis, moribus, cui cives, socii, externi interessent, diversæ cupidines, et aliud cuique fas, nec quidquam illicitum. Per quatrimum

Viles ad prædam. Turnebo ne accedamus rescribenti miles ad prædam. Taciti enimvero mens, eos ipsos, qui, aut ætate, aut imbecillitate, non erant ullius æris, raptos tamen per sævitiam et ad illudum. Curtius non absimiliter in direptione Persepolis 5, 6, *Neque avaritia solum, sed etiam crudelitas, in capta urbe grassata est: curo argentoque onusti, vilia captivorum corpora trucidabant.* LIRE.

Aut quis forma conspicuus. An aut puer forma conspicuus. GRON. In tali contextu non videtur necessarium substativum poni. Genus enim et mentio facta virginis facit, ut sponte intelligatur pueri nomen. Soleas hoc Græcis inprimis. Sic apud Homer. Il. 4, initio, *Ἰφιδάμην* opponuntur *αἰῶσι* pro *σάμασι*: et sic centies. ERN.

Ipsos postremo direptores. Talis illa in capta urbe descriptio Quinciliani 8, 3, *Et conata retinere in-*

fantem suum mater, et, sicubi majus lucrum, pugna inter victores. LIRE.

Majore a. v. truncantur. Abscisis manibus, ut omitterent occupata: sed, ni fallor, huic rei non satis convenit *majore aliorum vi*: forte fuit *obtruncabantur* (ut voluit Heins.) vel *trucidabantur*. Etiam supra dixit in perniciem actos milites, dum de virginibus aut pueris formosis pugnarent. ERN.

Vi tormentisque dominorum abdita scrutari. Sic 2, 13, matrem per cruciatus interrogant milites, ubi filium occideret. Frustra itaque Uranius et Muretus corrigunt *domorum*. ERN.

Utque exercitu, vario. I. e. atque ut sit in exercitu tali etc. Præpositio omissa (v. ad c. 19) fecit, ut quidam exercitui fecerint, ut est in Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc. Mox melius puto *inessent*. ERN. Bud. Rheu. exercitu.

Cremona suffecit. Cum omnia sacra profanaque in igne considerent, solum Mephitis templum stetit ante moenia, loco, seu numine defensum.

XXXIV. Hic exitus Cremonæ, anno CCLXXXVI a primordio sui. Condita erat Tib. Sempronio et Cornelio consulibus, ingruente in Italiam Hannibale, propugnaculum adversus Gallos, trans Padum agentes, et si qua alia vis per Alpes rueret. Igitur numero colonorum, opportunitate fluminum, ubere agri, annexu connubiisque gentium, adolevit floruitque, bellis externis

In igne considerent. Heinsius ex Ovidio corripbat *ignem*. Sic etiam Virgil. *Æn.* 2, 624, unde scil. sumpsit suum, ut alia, Ovidius: *omne mihi visum est considerare in ignes Ilum*. Atqui Tacitus libenter imitatur Virgilium: etiam ap. Virgilium MS. Hamburg. *in igne* vitiose dedit. Itaque valde arridet ista correctio *in ignem* vel *in ignes*. ERN. Heinsius de Virgilio cogitabat; nam apud Ovidium tale nihil. *In igne* Bip. subaudiunt *cineribus obruto*. Sed Statius etiam Theb. 3, 184, *in cinerem consedit*.

Mephitis. Dea tetri odoris, de qua Serv. ad *Æn.* 7, 84. ERN.

Hic exitus Cremonæ. Sic edidi ex ed. pr. cui consentit MS. Agr. quamquam *Cremonæ* a man. sec. additum. *Habuit* abest a MS. Flor. Bud. in quibus quia est *Cremonam*, addidere *habuit*, e formula Tacito solenni. *Cremonam* servari, sine *habuit*, ut vult J. Gronovius, intellectu *mansit*, duabus de causis fieri non placet: primum, quia ista ellipsis inusitata, quod et de *habuit* dicendum: dein, quia verbum *manere* fere de futuris rebus dicitur, et, si de præteritis dicitur, *manserat* esse debet,

non *mansit*. Accusativi et genitivi primæ declinationis sæpe in libris confusi. ERN. Reg. Lall. quoque habet *Hic ex Cremonæ*. Recepere Lall. Brot. Bip. Gruterus etiam.

Tib. Sempronio. Id est, Tiberio. Male enim vulgo *Tio*: ex Livio 21, 6, et Fastis. Lips. P. abest ante *Cornelio* a Flor. (Bud.) Guelf. edd. ante Rhen. unde delevi. Sic A. 14, 1, C. *Vipstano*, *Fonteio* *co*ss., ut monet J. Gron. ERN.

Per Alpes rueret. A Beato hoc est (e Bud.); antea *irrueret*. Legam *ingrueret*. Lips. *Rueret* est etiam in Flor. ed. pr. quod nequaquam tentandum. Horat. c. 4, 2, *Monte decurrens velut amnis... servit*, *imensusque ruit Pindarus ore*. Similiter *irruere* *proruere* tentabat Heins. A. 2, 17. ERN.

Annexu connubiisque gentium. *Annexu* est conjunctione quacunque, quales commercia, connubia, concilia communia: cui subicitur *species conjunctionis*. Pro *gentium* Spanhem. de V. et P. N. t. 2, p. 619, malebat *adjacentium*, quod *gentium* nimis vagum et indefinitum videbatur. Neque aut satisfaciunt dicta Ryckio, aut convenit exemplum ab eo prolata

intacta; civilibus infelix. Antonius, pudore flagitii, crebrescente invidia, edixit, « ne quis Cremonenses captivos detineret : » irritamque prædam militibus effecerat consensus Italiæ, emptionem talium Mancipiorum adspersantis. Occidi cœpere : quod ubi enotuit, a propinquis adfinibusque occulte redemptabantur : mox rediit Cremonam reliquus populus : reposita fora templaque munificentia municipum : et Vespasianus hortabatur.

XXXV. Ceterum adsidere sepultæ urbis ruinis, noxia tabo humus haud diu permisit : ad tertium la-

tum e Liv. 8, 14, *ceteris latinis populis connubia commerciaque et concilia inter se ademurunt* : nam ibi omnia definita. Sed malim tamen intelligere *aliarum* ; quod verbum a Græcis sæpissime, ab imitatoribus eorum interdum, omitti, dudum observatum est. ERN. Agr. *connexu*. Rhen. malebat *adhæsu*. Bip. conjiciunt *agri annexi*. *Uberé agri* plane ut Virg. *Æn.* 3, 164, *ubere glebæ*. Mox Bud. *civilibusque*.

Pudore flagitii. Ita mei libri. Budensis *pistore* : vulgati pessime *post rem flagitii*. LIRS. Etiam Flor. Guelf. ed. pr. *pudore*. ERN. Ex ingenio conjiciebat *pudore* Rhenanus ; Pichena restituit e Flor. Acidalius e *post rem* conjectabat *postremi*.

Cremonenses captivos. Cod. Agr. et Reg. Lall. *Cremonensem captivum*.

Occidi cœpere. Sic Rhenanus dedit e vestigiis MS. Bud. in quo erat *cecididi*. At *occidi* jam editum erat in ed. pr. quod est etiam in Flor. Ceteri ante Rhen. *cædi*, ut est in Guelf. Mox *redemptabantur*, quod e Flor. edidit (Pichena et) Ryckius, etiam

est in MSS. Agr. Guelf. In margine autem pro var. lect. est *redimebantur*. Gaudere Tacitum frequentativis, supra jam observatum, et lectio quemque docet. ERN. Bud. *redimebantur*. Sic Put. Alc. Rh.

Munificentia municipum. Placet magis, quod in Rom. codice est, (i. ed. pr.) *munificentia*. LIRS. Sic et MS. Reg. idque melius puto : et recepissem in contextum, nisi *magnificentia* quoque utcumque ferri posset : intellecta magnitudine animi, quæ in munificentia vel maxime cernitur, ut mox c. 37. Verba illa permulantur et A. 12, 3, ubi *magnificentia* verum. Recepere Brot. et Allem. ERN. Hic e cod. Reg. Sequor cum Bip. Bud. *magnificentia* et prius *templa quoque*.

Noxia tabo humus. MS. Agr. *tabe* ; quod non displicere videtur Ryckio, laudanti A. 2, 69. Mihi quoque placeret, si libri plures consentirent. Nam non uno sane loco pro *tabe* datum *tabum* a librariis ignorantibus, etiam *tabem* sic dici. Vid. ad l. c. sed nec inferienda ubique sine idoneis auctoribus *tabes*. *Tabo* h. l. defendit

pidem progressi, vagos paventesque Vitellianos, suamque apud signa, componunt. Et victæ legiones, ne, manente adhuc civili bello, ambigue agerent, per Illyricum dispersæ. In Britanniam inde et Hispanias nuntios famamque; in Galliam Julium Calenum, tribunum; in Germaniam Alpinum Montanum, præfectum cohortis, quod hic Trevir, Calenus Æduus, uterque Vitelliani fuerant, ostentui misere. Simul transitus Alpinum præsidii occupati: suspecta Germania, tamquam in auxilium Vitellii accingeretur.

XXXVI. At Vitellius, profecto Cæcina, quum Fabium Valentem, paucis post diebus, ad bellum impulisset, curis luxum obtendebat: non parare arma, non adloquio exercitioque militem firmare, non in ore vulgi agere: sed umbraculis hortorum abditus, ut ignava ani-

etiam et illustrat J. Gronov. ad Melam 3, 8, supra 2, 70, *infesta tabo humus*. ERM. Bud. *tabo*.

Trevir, Bud. *lepide triumvir*.

Ad b. impulsisset. Non credo sic Tacitum dedisse. *Ad bellum impellere* est suadere bellum, auctorem alicui esse belli: quod ab h. l. alienum. Princeps imperat ducibus suis, quod fieri velit. *Expulsisset* verum credo. Invitus homo socors et voluptarius exibat, aut moras necebat. Suet. Cal. 1: Tiberius Germanicam dicitur *expulisse ad componendum Orientis statum*. Cicero *extrudere* sic dixit in ep. 7, 6. Probat Mullerus. ERM. Bip. contra comparant A. 4, 41, *ad vitam procul Roma impelleret*.

* *Curis luxum obt.* V. D. de Lamalle, t. 5, p. 156, ed. 1817.

Non in ore vulgi. Vera nostra conjectura. Nam in libris omnibus *more*

vulgi: quod sane haud convenit. At *in ore agere*, est Latinis coram et in conspectu esse, sese offerre. Sallustianum est, et ab eo pena Tacito promptum. In oratione Cottæ ad Quirites: *A prima adolescentia, in ore vestro privatus et in magistratibus egi*. Fragmento alio: *In ore agens gentibus, populo, civitati*. Tacitus iterum c. 77, *Julianus ad L. Vitellium perductus, verberibus sedatus, in ore ejus jugulatur*. Dicendi hoc genus restituendum Plinio censeo in Paneg. 69, *Sunt in honore hominum et in honore famæ magna nomina, ex tenebris oblivionis, indulgentia Casaris*. Et lego: *Sunt in ore hominum et in ore fumæ*. LIRA. In ore etiam Flor. (Bud.) Agr. ERM. In ore vulgi etiam Cic. Verr. 1, 46. Cf. noster ad H. 2, 73. Fragmentum alterum Lipsio cit. ductum est e Donato ad Ter. Adelphos 1, 2, 13.

malia, quibus si cibum suggeras, jacent torpentque, præterita, instantia, futura, pari oblivione dimiserat. Atque illum, in nemore Aricino desidem et marcentem, proditio Lucilii Bassi, ac defectio classis Ravenatis perculit. Nec multo post de Cæcina adfertur mixtus gaudio dolor: et descivisse, et ab exercitu vinctum: plus apud socordem animum lætitia, quam cura valuit: multa cum exultatione in urbem revectus, frequenti concione, « pietatem militum » laudibus cumulat. « P. Sabinum, prætorii præfectum, ob amicitiam Cæcinæ, vinciri » jubet, substituto in locum ejus Alphenio Varo.

XXXVII. Mox senatum, composita in magnificentiam oratione, adlocutus, exquisitis patrum adulationibus adtollitur. Initium atrocis in Cæcinam sententiæ a L. Vitellio factum: dein ceteri, composita indignatione, « quod consul rempublicam, dux imperatorem, tantis opibus, tot honoribus cumulatus, amicum prodidisset, » velut pro Vitellio conquerentes, suum dolo-

In nemore Aricino. Inter Lanuvium et nemus Aricinum superesse rudera villæ Vitellii arbitratu Corradinus Lat. vet. t. 2, p. 193.

Atque illum... proditio Lucilii B... perculit. Nuntii non perculunt, sed percutiunt, ut alio loco jam docuimus. Itaque legendum percussit. Perculit esset perdidit: quod alienum est. Repente exterruit, desideratur: quod est percussit. Cicero quidem ep. 5, 7, veteres inimicos, novos amicos, literis tuis percussos: sed sequitur et de magna spe deturbatos jacere: quod huic loco dissimile est. Infra c. 56, ad omnes nuntios vultus quoque et incessu trepidus dicitur fuisse: hoc est percussi, non percussi. Contra Ci-

cero in ep. 9, 25, atrocissimis percussus est literis, non percussus. V. et ad 2, 54. Itaque vix ante dubitavi, in tanta evidentia, corrigere. E Broterio post didici, MS. Reg. habere percutit: quod firmat rationem nostram, et lenior correctio est, quæ et sequenti adfertur melius consentit: id adeo recepi. Ern. Bip. bene notant, omnino homines pavore, metu, dolore, nuntiis etc. percelli. Sic ipse noster A. 1, 28, 42. Nolim ergo a vulg. recedere: restitui percult: pro quo Bud. pertulit. Ern. receperat percutit.

P. Sabinum prætorii præfectum. Vid. Lips. ad 2, 92. Ern.

Suum dolorem proferebant. H. e. quem ex injuriis Cæcinæ privativa

rem proferebant. Nulla in oratione cujusquam erga Flavianos duces obtrectatio : « errorem imprudentiamque exercituum » culpantes, Vespasiani nomen suspensi et vitabundi circumibant. Nec defuit, qui unum consulatus diem (is enim in locum Cæcinæ supererat) magno cum irrisu tribuentis accipientisque, eblandiretur : pridie kal. novembris Rosius Regulus iniit, ejuravitque. Adnotabant periti, « nunquam antea, non abrogato magistratu, neque lege lata, alium suffectum : » nam

publiceque ceperant. Eum cum alias pressissent, nunc, sub illa specie, edebant. Igitur graviter invecti in Cæcinam : non Vitellii, sed suis injuriis incensi. Sic Livius 7, 21, *curæ privata in certaminibus publicis erumpebant* : quod fortasse Tacitus imitatus est. ERN. Cf. A. 15, 73.

Is enim in locum Cæcinæ supererat. Proprie dies ille non supererat in locum Cæcinæ, sed e consulatu Cæcinæ. Unde pronum suspicari, verba in *locum Cæcinæ*, esse loco mota, et post diem ponenda, sive, post *supererat*. Placet Mullero. Vulgatum sic explicandum : is enim dies supererat volenti succedere in locum Cæc. s. si quis sufficiens Cæcinæ foret. ERN.

Cum irrisu tribuentis acc. Hoc ordine scr. et edd. ante Rhen. omnes exhibent verba : nisi quod Flor. *tradentis* habet. Rhenanus *acc. tribuentisque* tacite (e Bud.) edidit, quod omnes servarunt. Illud autem bene, quod *eblandiretur* dedit, quamquam conjectura tantum, pro *blandiretur*. Primam literam absorpsit finalis τω que, ut sæpe in hoc et similibus verbis. ERN. Bip. e Flor. *tradentisque accipientisque*. Sed ista geminatio conjunctionis vix nostro est in

usu : *tradentis, tribuentis*, perinde est. Mox Bud. *iniit, ejuravit*.

Rosius. Sic MSS. Flor. Bud. Guelf. edd. pr. Puteol., unde restitui. Primus Beroaldus edidit *Rosius*, non e libris scriptis, (nam hos libros non e MSS. edidit) sed casu ac vitio operarum, quod ab Alciato et Rhenano servatum est temere. *Rosii* et *Rossii* occurrunt in antiquis monumentis : sed libri audiendi. Illud autem nollem factum a Rycio, ut e MS. Agr. ederet *Roscius*, quæ scriptura librario debetur, vel nomen minus notum in notius convertente, vel pronunciationem suæ ætatis sequente, ut in *scævus, scævire*, et aliis aliis pro *sævus, sævire*. Glandorpius laudat ille quidem hinc *Roscius Regulus*, sed non e libris, verum e conjectura, ut in aliis. Vid. ad Ann. 11, 35. ERN.

Nunquam antea. Vertranius corripiebat *nonnunquam* : quod subjecta ratio desiderat. An hoc voluit dare scriptor libri Guelf. in quo est *nonquam* ? sane et alibi ille o pro u scripsit, ut in *contatio* ; sed nusquam in hoc verbo, si recte memini. ERN. Nil mutandum. Agitur hic de casu, qui prorsus extra ordinem fuit. Sic et Bip. sentiunt.

consul uno die et ante fuerat Caninius Rebilus, C. Cæsare dictatore, cum belli civilis præmia festinarentur.

XXXVIII. Nota per eos dies Junii Blæsi mors et famosa fuit : de qua sic accepimus. Gravi corporis morbo æger Vitellius. Servilianis hortis, turrim vicino sitam collucere, per noctem, crebris luminibus animadvertit. Sciscitanti caussam, « apud Cæcinam Tuscum epulari multos, præcipuum honore Junium Blæsum, » nuntiatur : cetera in majus, de « adparatu et solutis in lasciviam animis : » nec defuere, qui ipsum Tuscum et alios, sed criminosius Blæsum, incusarent, « quod, ægro principe, lætos dies ageret. » Ubi asperatum Vitellium, et posse Blæsum perverti, satis patuit iis, qui principum offensas acriter speculantur, datæ L. Vitellio delationis partes. Ille infensus Blæso æmulatione prava, quod eum, omni dedecore maculosum, egregia fama anteibat, cubiculum imperatoris reserat, filium ejus sinu complexus et genibus accidens : causam confusionis quærenti, « non se proprio metu, nec sui anxium, sed pro fratre, pro liberis fratris, preces lacrymasque adtulisse. Frustra Vespasianum timeri,

Caninius Rebilus. De hoc v. Dio 43, 46. Occurrit et in numo apud Occonem. Ciceronis in eum irrisio legitur in hujus ad fam. ep. 7, 30. Mox pro *festinarentur* Bud. *dictarentur*, unde Rhen. volebat *ista darentur*.

Turrim vicino sitam. De hoc genere turrium v. dicta ad Sueton. Ner. 38, ubi *turris Mæcenatiana*. Mox MS. Bud. habebat *advertit*. ERN. Probat Muretus. Rhen. vulgatum tenet.

Ubi asperatum. Sic MS. Guelf. (Bud.) ed. pr. idque restituit bene

Rhenanus. Puteol. nescio an consulto, edidit *aspernatum*; vitiose : quod tamen servatum a Ber. et Alc. In iisdem edd. mox male *illic* pro *ille* (hoc Rhen. e Bud.). Paullo post interpunctionem correxi. Nam major erat post *reserat*, et minor post *accidens*. Atqui ista jungenda cum *reserat*. Post *confusio* est consternatio, pavor, qui indicatur irrumpendo in cubiculum, et reliquo L. Vitellii mimo : eoque sensu et noster alibi et alii dixere. ERN. Bud. *effusionis*. Rhen. vulg. servat.

quem tot germanicæ legiones, tot provinciæ virtute ac fide, tantum denique terrarum ac maris immensis spatiis, arceat. In urbe ac sinu cavendum hostem, Junios Antoniosque avos jactantem, qui se stirpe imperatoria, comem ac magnificum militibus, ostendet. Versas illic omnium mentes, dum Vitellius, amicorum inimicorumque negligens, foveat æmulum, principis labores et convivio prospectantem. Reddendam pro intempestiva lætitia mœstam et funebrem noctem, qua sciat et sentiat, vivere Vitellium et imperare et, si quid fato accidat, filium habere. »

XXXIX. Trepidanti inter scelus metumque, ne dilata Blæsi mors maturam perniciem, palam jassa atrocem invidiam, ferret, placuit veneno grassari. Addidit facinori fidem nobili gaudio, Blæsum visendo: quin et

Junios Antoniosque. Proinde stirpis suæ originem ab Octavia, Augusti sorore, repetere poterat.

Amicorum inimicorumque negligens. Hoc est, amicos et inimicos non discernens, ut bene Pichena. Deinde orationis forma videtur desiderare *foveat*: et sic antiquiores dixissent. Sed Tacito solenne est, *ut dum* jungere indicativum præsentis, in oratione etiam obliqua, et quocumque tempore præcedente. Sic infra c. 70, *togatum se et unum e senatoribus, dum inter Vespasianum ac Vitellium... judicatur*, et sic pluribus locis reperies. Denique *labores principis* intell. morbum, quo laborabat. ERN. Sic jam Rhen.

Foveat. Hoc sermonis series requirit. Vulgo *fovet*. Bip. *foveret*.

Si quid fato accidat. Non sufficiebat Tacito, ut alii, ut verboso scilicet Ciceroni, Livio, *si quid acci-*

dat? An additum fingit a Vitellio, ne ambiguitas offenderet, aut malum omen faceret? Nam etiam de morte a manu hostili, *si quid accidat*, dici solet. Ita videtur. ERN.

Maturam perniciem. MS. Guelf. edd. Pat. Ber. Alc. male *perniciem*. Ed. pr. post vitiose *visa*, pro *jussa*. ERN. *Perniciem* Rhen. e Bud. dedit. Sic et Flor. et Agr. Dein Bud. *jassa*.

Veneno grassari. Ego huc referam, in silentio interpretum, Suetonii hæc de Vitellio, 14, *Nobiles viros, condiscipulos suos, tantum non ad societatem imperii omnibus blanditiis allicefactos, vario genere fraudis occidit: etiam unum veneno, manu sua porrecto in aque frigide potione.* Priora Delabellam notant; hæc de veneno, Juniam Blæsum. LIRS.

Nobili gaudio. Nescio, an *notabili*

audita est sævissima Vitellii vox, qua « se (ipsa enim verba referam) pavisse oculos, spectata inimici morte, » jactavit. Basso, super claritatem natalium et elegantiam morum, fidei obstinatio fuit. Integris quoque rebus, a Cæcina et primoribus partium, jam Vitellium adspersantibus, ambitus, abnuere perseveravit: sanctus, inturbidus, nullius repentini honoris, adeo non principatus adpetens, parum effugerat, ne dignus crederetur.

XL. Fabius interim Valens, multo ac molli concubinarum spadonumque agmine, segnius quam ad bellum incedens, « proditam a Lucilio Basso Ravennatem classem, » pernicious nuntiis accepit. Et, si coeptum iter properasset, nutantem Cæcinam prævenire, aut, ante discrimen pugnae, adsequi legiones potuisset. Nec deerant, qui monerent, « ut cum fidissimis per occultos tramites, vitata Ravenna, Hostilianam Cremonamve per-

gaudio. Lirs. Sic placebat et Faerno, Ursino. Vulgatum certe vitiosum. Nam *minimus gaudium* hic exprimendum erat, quod *nobile gaudium* non dicitur: nec tamen *notabili* sensus placet. Curt. 9, 7, extr. *postquam, falso insinulatum cum, minus invidorum gaudium ostendit. Notabilis constantia* occurrit infra c. 54, sed aliter. Broterio placet *ignobili* g. Eas. *Nobili, necibili, manifesto, ut apud Liv. 39, 9, nobile sortum.* Sic fere idem quod *notabili*: hoc recipere Bip — * *D. de Lamella, notabili.*

Qua se (ipsa enim verba referam) pavisse oculos. Sic MSS. Agr. Flor. ed. pr. quod secutus sum, ut multo mollius. Ceteri libri (in his Bud.) se habent post parenthesin. Eas. Paulo aliter ista apud Suet. Vit. 14.

Sanctus, inturbidus. Ed. pr. *factus*: et sic correctam in MS. Gaelf.

quid ante fuerit, non potui assequi. Ea verba in MSS. confundi alii docuerunt. Vid. Drakenb. ad Liv. 10, 9. Possis tamen conjicere *factis inturbidus*, ut alibi *ingenio, moribus turbidus.* Eas.

Adeo non pr. adpetens, ut parum effugerat. Pro *effugerat* MS. Gaelf. edd. Put. Ber. Alc. *absuerit.* MS. autem Flor. sic habet: *appetens. Parum effugerat, n. d. c.* quod merito placet J. Gronovio. Corruptela orta est ex eo, quod non intelligerent librarii, *adeo non* eleganter dici pro *nequid*: ut jam ad A. 3, 34, notavimus. In vulgata vix commodus sensus. An enim principatus non appetendo consequimur, ut digni principatus videamur? Itaque Florentinam interpolationem recepi. Eas. Bud. vulg. habet. Agr. *effugerit.* Gronovio aecedit Brot. Lall. Bip.

geret. » Aliis placebat, « accitis ex urbe prætoriiis cohortibus valida manu perrumpere. » Ipse, inutili cunctatione, agendi tempora consultando consumpsit : mox utrumque consilium adspersus, quod inter ancipitia deterrimum est, dum media sequitur, nec ausus est satis, nec providit.

XLI. Missis ad Vitellium literis, auxilium postulat. Venere tres cohortes cum ala britannica : neque ad fallendum aptus numerus, neque ad penetrandum. Sed Valens ne in tanto quidem discrimine infamia caruit, quo minus rapere illicitas voluptates, adulteriisque ac stupris polluere hospitum domus, crederetur : aderant vis et pecunia et ruentis fortunæ novissima libido. Adventu demum peditum equitumque pravitas consilii patuit, quia nec vadere per hostes tam parva manu poterat, etiam si fidissima foret, nec integram fidem adtulerant. Pudor tamen et præsentis ducis reverentia morabatur, haud diuturna vincula apud avidos periculorum et dedecoris securos. Eo metu, cohortes Ariminum præ-

Ne in tanto quidem d. Hunc verborum ordinem, item mox *rapere illic. v.* libri antiquiores scr. et edd. Rhenanus ex uno Bud. invertit. ERN. Dedit scil. *illic. r. v.*

Ruentis fortunæ novissima libido. Videbat, finem adesse explendarum libidinum, cum rueret fortuna. Itaque utendum facultate, dum maneat. In tali tempore solet etiam incitari cupiditas et vis. (Cf. H. 2, 47.) Sic bene et Pichena et Ryckius. Post, nescio quomodo, mihi magis placet *tam parva manus.* (Placet et Lalle-mando.) Pro *morabatur* vitiose ed. pr. *hortabatur*, quod pro var. lect. est in marg. MS. Guelf. ERN. — * Bud. *morabatur.*

Apud avidos periculorum. Sic omnes libri. *Avidi periculorum* sunt, qui pericula subire non verentur, bello, præliis etc. ubi spes commodi luceat, quales nobis Tacitus milites rom. non uno loco describit. At hic periculum ostendebatur, id quod liquido patet, si a partibus Vitellii manerent, quarum fortuna rueret, nullum, aut leve, si ad victores transirent. Itaque non male puto Faerno suspectam fuisse lectionem vulgatam, correctamque *pavidos periculorum.* ERN. Sic et Lall. (* et D. de Lamalle.) Contra Grat. et Bip. pro vulg. stant. Cf. c. 26, qui locus hunc explicat.

Dedecoris securos. Bono sensu : in

mittit, alam « tueri terga » jubet : ipse, paucis, quos adversa non mutaverant, comitantibus, flexit in Umbriam, atque inde Etruriam : ubi, cognito pugnae Cremonensis eventu, non ignavum, et, si provenisset, atrox consilium iniit, ut, adreptis navibus, in quamcunque partem Narbonensis provinciae egressus, Gallias, et exercitus, et Germaniae gentes, novumque bellum cieret.

XLII. Digresso Valente, trepidos, qui Ariminum tenebant, Cornelius Fuscus, admoto exercitu, et missis per proxima litorum liburnicis, terra marique circumvenit. Occupantur plana Umbriae, et qua picenus ager Adria adluitur : omnisque Italia, inter Vespasianum ac Vitellium, Apennini jugis dividebatur. Fabius Valens, e sinu Pisano, saevitia maris, aut adversante vento,

Flor. tamen, *dedecoris*, fortasse et meliore. Lirs. *Dedecoris* etiam MS. (Agr.) Guelf. et alii ap. Broterium, ed. pr. ceteraque ante Rhenapum, qui *decoris* (e Bud.) invexit. Bene restituit Pichena. Ean. Ita Antonius c. 24, *ignominiam consumpsistis*. Mur. et Acid. quoque *dedecoris* praefecerunt.

Ipsae paucis quos etc. Et habent MS. Guelf. (Bud.) ed. pr. Puteol. Post omissam (ab Alc.) restituit Rhen. non probante Mureto. Ceterum verum vidiſſe arbitror, cum verba *paucis, quos adversa non mutaverant, comitantibus*, post *ipse* ponenda iudicavit. Sunt hic sane alieno loco. Quos enim putemus esse eos, qui comitati cohortes sint ? Immo ducis comites amici, quos secum eduxerat urbe Roma. Ab horum plerisque desertus erat. Post in ante *Etruriam* cum Ryckio et J. Gron. deleui, additum a Rhenano contra libros. Ean. Immo e Bud.

Verba *paucis.... com.* loco mota non Muretus vidit, sed Acid. qui, saepe in transponendo nimium audax, hic rem acu tetigit, meo arbitratu. Omisa scil. olim verba e margine, cui fuere adlita, in alienam sedem librarii incuria intrusit. Bahrdtius demum verbis *cognito.... eventu* postponenda putabat.

Gallias.... et Germaniae gentes. Vocem apte inserit Vatic. codex : *Gallias et exercitus et Germ. gentes*. Nam in Gallia exercitus, VIII legiones. Lirs. Habent etiam Flor. Guelf. Agr. edd. ante Rhenanum, qui (duce Bud.) deleuit. Restituit Pichena. Ean.

Saevitia maris. Romana editio *segnitia maris* : quod auribus meis blanditur : significatque, nullo, vel adverso vento, usum. Lirs. *Segnitia* etiam MSS. Flor. Agr. recteque receptum est a Pichena. Ceteri libri (Bud. quoque) *saevitia*. Ea vero est in vento adversante : *segnitia* est,

portum Herculis Monœci depellitur : haud procul inde agebat Marius Maturus, Alpium maritimarum procurator, fidus Vitellio, cujus sacramentum, cunctis circa hostilibus, nondum exuerat. Is Valentem comiter exceptum, « ne Galliam Narbonensem temere ingrederetur, » monendo terruit : simul ceterorum fides meta infracta : namque circumjectas civitates procurator Valerius Paullinus, strenuus militiæ, et Vespasiano ante fortunam amicus, in verba ejus adegerat.

XLIII. Concitisque omnibus, qui exauctorati a Vitellio bellum sponte sumebant, Foro-Juliensem coloniam, claustra maris, præsidio tuebatur : eo gravior auctor, quod Paullino patria Forum Julii, et honos apud prætorianos, quorum quondam tribunus fuerat. Ipsique pagani, favore municipali, et futuræ potentiæ

quem stat mare, nimique tranquillitate non dat facultatem navigandi. ERN. Verum malicia navem non depellit, sed immotam tenet ; ad quod non attendere, quorem auribus blanditur segnitia. Restituo præiude savitia. Mox Bud. haud adv. vento, quod Rhen. se scribere ait, verum non scripsit. Paulo ante Bud. *Apeninæ jugis*.

Portum Herculis Monœci. Hodie Monaco. ERN.

Alp. mar. procurator. Bud. *speculator*.

Nondum exuerat. Sic Flor. bene, mox enim exiit. Bud. et vulgo non.

Meta intacta. Pichena consuetudine infracta : at mihi pro sententia vanc videbatur, *intentata*. Destitit Valens ab aliis tentandis, metu, ne temere se crederet et interciperetur. Quod si eandem sententiam e voce *intacta* elicias, haud immutem. LRS. Nempe in MS. Flor. est *intracta* : unde Pi-

chena suum *infracta* elicit : quod Freinsb. ceterique post eum secuti sunt. Recte. Sic plane MS. Oxon. Mox itidem bene *namque circumjectas* pro *nam* dedere e Flor. et Agr. Ryckius et J. Gronov. Consentit ed. pr. quæ post male *circumvectas* exhibet. Verba hæc et alibi confusæ. ERN. Bud. *intacta*. Palmerius dabat *intata*. Dein Bud. *nam*.

Procurator. Gallie Narbonensis procuratorem fuisse suspicatur Sevilius : in qua Forum Julii, colonia. Mox bene a Ryckio editum *claustra* pro *claustraque*, e MSS. Flor. Bud. Agr. quibus consentit ed. pr. Additur enim *ifysyruar*. ERN. *Forum Julii* dictum colonia Pacensis et obessica. Plin. 3, 4 (5). Ibi navale Augusti. Strabo 4, p. 184.

Sponte sumebant. *Sponte* deest in Bud.

Eo gravior auctor. Cf. supra c. 3 et 12.

spe, juvare partes admitebantur : quæ ubi paratæ firmæ, et aucta rumore, apud varios Vitellianorum animos increbuerunt, Fabius Valens cum quatuor speculatoribus, et tribus amicis, totidem centurionibus, ad navos regreditur : Maturo ceterisque remanere, et in verba Vespasiani adigi, volentibus fuit. Ceterum, ut mare tutius Valenti, quam litora, aut urbes ; ita futuri ambiguus, et magis, quid vitaret, quam cui fideret, certus, adversa tempestate Stoechadas, Massiliensium insulas, adfertur : ibi eum missæ a Paullino liburnicæ oppressere.

XLIV. Capto Valente, cuncta ad victoris opes con-

Quæ ubi paratæ firmæ. Paratæ libri omnes præter MS. Bud. et ed. pr. in quibus est *parta*. Rhenanus inde conjicit *pacta firmæ*, frustra. Elegantiæ perit, si *paratæ* mutatur. Respondent enim sibi apte, ut *firma* et *aucta*, sic *paratæ* et *rumore*. Mok edidit *totidem*, quod in MSS. Flor. Bud. ed. pr. Ceteri scripti et edd. ante Rhen. item Ryck. (ex Agr.) *totidemque*. EAX.

Regreditur mature : ceterisque. Priora lego : *regreditur*. Maturo ceterisque. Intellegit enim Marium Maturum procuratorem Alpium, qui, discessu Valentis velut exsolutus, transiit in Flavianas partes. Posteriora recte olim (e Bud.) Rhenanus emendavit, (ut 1, 59; Agr. 18,) cum vulgo esset, *volentibus liberum fuit*, insititia voce : aut, ut in quibusdam, *auctor fuit*. Qui scilicet glossographi ignorarunt genus dicendi a fonte greco : quod peritum illum sagacemque Germanum non fugit. Ingenii enim et industria laudem Rhenano libens do : et scio inter primores eam suæ gentis. At carpsi olim liberius. Non ego, sed ætas : (etsi revera multa in Rhenani judi-

ciis, quæ probet nemo iudex e selectis.) Nunc abiit ille fervor : et obtendere manum ad magnorum virorum culpas possim, quam diducere et explicare. Revera autem quantula hæc sunt, de quibus litigamus ? literæ, syllabæ, vocales. Ridere mihi libet, cum virorum gravium et grandium velitationes, immo pugnas video in his angulis : et metuo, ut excitent me ad akeram Satyræ. Nunc cum Aristophane (Ran. 858) satis mihi inclamasse :

.... *Λοιδόσιος δ' οὐ πρίην*
Ἄνδρας ποιντὰς, ὅσπερ ἄροτοπλίδας.
Lira. Lipsium secutus est ejusque correctionem recepit Pichena. Consentit MS. Agr. nisi quod in fine habet *volentibus auctor fuit* : quod pro var. lect. in margine Guelf. perperit et in ed. pr. sed *auctor* insertum est ab iis, qui modum loquendi non capiebant. EAX. Bud. *mature* et dein *adigi volentibus fuit*. Sed Put. *adigi liberum fuit*. Alc. *adigi volentibus liberum fuit*.

Stoechadas.... adfertur. Legitimum verbum erat *defertur* : nec adferri hoc sensum dictum reperi. *Broter* malit *feritur*. EAX.

versa, initio per Hispaniam a prima Adjutrice legione orto, quæ, memoria Othonis infensa Vitellio, decimam quoque ac sextam traxit: nec Galliæ cunctabantur: et Britanniam, inclitus erga Vespasianum favor, quod illic secundæ legioni a Claudio præpositus et bello clarus egerat, non sine motu adjunxit ceterarum, in quibus plerique centuriones ac milites a Vitellio provecti, expertum jam principem anxii mutabant.

XLV. Ea discordia, et crebris belli civilis rumoribus, Britanni sustulere animos, auctore Venutio: qui, super insitam ferociam et romani nominis odium, propriis in Cartismanduam reginam stimulis accendebatur. Cartismandua Brigantibus imperitabat, pollens nobilitate; et auxerat potentiam, postquam, capto per dolum rege Caractaco, instruxisse triumphum Claudii Cæsaris

Inclitus e. V. favor. Gruterus valde probat lectionem ed. pr. *inditus*, quæ et in MS. Reg. est. In quo aliter sentio: si *insitus* esset, i. e. vetus, constans, præferrem: at non *inditus*, quod commode hic locum non habet, ut opinor. Eam autem vocem in libris substitui alteri *inclitus*, et alibi observatum. V. Drakenb. ad Liv. 6, 11, 42. *Inclitus favor* est insignis, multis rebus cognitus. ERN. In Bud. dubie *inditus*, an *inclitus*.

Non sine motu adjunxit ceterarum. Scil. legionum, ut bene Ferretus. Frustra Faernus *cohortium* addi volebat, (et legebat *junxit*) e vet. cod. nescio quo. ERN.

Venutio. Sic codices. Sed. v. A. 12, 40, ubi *Venutio* præfertur.

Auxerat potentiam. Fallor, aut Tacitus scripsit *potentia*. Quis enim alias iste, qui auxit? At genus illud dicendi perelegans, *auxit potentia*,

id est, aucta est, significatione occulta quadam patiendi. Cato in hoc ipso verbo ap. Gell. 18, 12, *Bodem nomine complures ex agris accessitavere, eo res eorum auxit*. Velleius *sedandi* verbum sic usurpat 2, 101, *Postquam tempestas sedavit, Adherbal taurum immolat*. Plautus Mil. 2, 6, 100, *leniendi: Dum hæc consulescunt turbæ atque iræ leniunt*. Et plures ejusmodi latinæ linguæ delicias gustare tibi fas apud A. Gellium l. c. Non dissimile, quod in Thucydidæo caractere observat Dionysius, p. 133, sæpe τὰ καθ' ἑαυτὰ ἰσχυρὰ, δραστήρια· τὰ δὲ διαστήρια, καθ' ἑαυτὰ ὄντα esse. LIPS. Nimis captus erat Lipsius observatione passiva, ut jam alibi vidimus. ERN. Cf. Ruhnken. ad Vell. Pat. 1, 8, p. 587.

Instruxisse triumphum C. C. De hoc loco, qui pugnare videtur cum alio A. 12, 36, vid. ibi dicta. ERN.

videbatur. Inde opes, et rerum secundarum luxus : spreto Venutio (is fuit maritus) armigerum ejus, Vellocatum, in matrimonium regnumque accepit. Concussa statim flagitio domus : pro marito studia civitatis ; pro adultero libido reginæ et sævitia. Igitur Venutius accitis auxiliis, simul ipsorum Brigantum defectione, in extremum discrimen Cartismanduam adduxit. Tum petita a Romanis præsidia ; et cohortes alæque nostræ, variis præliis, exemere tamen periculo reginam. Regnum Venutio, bellum nobis, relictum.

XLVI. Turbata per eosdem dies Germania, et discordia ducum, et seditione legionum : externa vi, perfidia sociali, prope adflicta romana res. Id bellum cum caussis et eventibus (etenim longius provectum est) mox memorabimus. Mota et Dacorum gens, nunquam fida, tunc sine metu, abducto e Moesia exercitu. Sed prima rerum quieti speculabantur : ubi flagrare Italiam bello, cuncta invicem hostilia, accepere, expugnatis cohortium alarumque hibernis utraque Danubii ripa potiebantur : jamque castra legionum excindere parabant, ni Mucianus sextam legionem opposuisset, Cremonensis victoriæ gnarus, ac ne externa moles utrimque ingrueret, si Dacus Germanusque diversi irrupissent. Adfuit, ut sæpe alias, Fortuna populi romani quæ Mucianum viresque Orientis illuc tulit : et quod Cremonæ interim transegimus. Fonteius Agrippa ex Asia (pro con-

Brigantum defectione. Bud. *defectio*. Probat Rhen. nec tamen recepit.

Perfidia sociali. Sine copula MSS. Flor. Agr. ed. pr. et sic edidit Ryc-
kius. Ceteri (Bud. et vulg.) *et perfidia*. ERN. Mox Bud. *pena* (pro
pæne) *adflicta*.

Memorabimus. Vid. H. 4, 12-37 ; 54-79 ; et 5, 14, ad finem.

Fonteius Agrippa. Post a Sarmatis cæsus. Jos. B. Jud. 7, 4, 3.

Proconsule. Sic Flor. Agr. ed. pr. Ryck. J. Gron. Ceteri (Bud. etiam) *proconsul*. ERN.

sule eam provinciam annuo imperio tenuerat) Moesiae praepositus est : additis copiis e Vitelliano exercitu , quem spargi per provincias , et externo bello illigari , pars consilii pacisque erat.

XLVII. Nec ceterae nationes silebant. Subita per Pontum arma barbarum mancipium , regiae quondam classis praefectus , moverat : is fuit Anicetus , Polemonis libertus , praepotens olim , et , postquam regnum in formam provinciae verterat , mutationis impatiens. Igitur Vitellii nomine , adscitis gentibus , quae Pontum adcolunt , corrupto in spem rapinarum egentissimo quoque , haud temnendae manus ductor , Trapezantem , vetusta fama civitatem , a Graecis , in extremo Ponticae orae conditam , subitus irrupit. Caesa ibi cohors , regium auxilium olim , mox donati civitate romana , signa armaque in nostrum modum , desidiā licentiamque Graecorum , retinebant. Classi quoque faces intulit , vacuo mari ,

Egentissimo. Hujus vocis loco lacunam offert Bud.

Haud temnendae manus ductor. Edd. Put. Ber. Alc. vitiose *haud tenendae m. auctor.* EXX. Nec melius Bud. *haud tepende manus ductor.* Paulo ante idem accitis gentibus.

Vetusta fama civitatem. In Flor. *vetusta mama civitatem.* Omnino leg. *vetusta fama.* LIRS. Idem Freins-hemio placebat : Rhenanus malebat *vetustissimam civitatem* , sed Pichens correxit *vetustam Asiae* , quod omnes post eum secuti sunt. MS. Bud. habet *vetusta manum* , ed. pr. *manus*. Guelf. *vetustam admodum* , quod edd. ante Pichenam omnes inde a Pateol. obtinet , MS. Agr. *vetustam civitatem.* Ego Lipsianam correctionem , ut propius accedentem ad scripturam MS. Flor. prae-

lerim cum Freinsh. EXX. Probat et Lall. Recipio cum Bip. Sic H. 4 , 83 , *templum vetere fama.*

Classi quoque etc. MSS. Flor. Guelf. edd. ante Rhen. omnes *clasis* , quod J. Gron. probat , non ausus tamen restituere : intelligitque classem Aniceti , e navibus ibi relictis coactam. At , quorsum classis faces inferat urbi jam captae , cujus combustae nullum vestigium exstat ? Itaque omnino servandam *classi* , quod inde a Rhen. omnes edidere. Intellige naves , ibi in portu sine milite relictas a Muciano. Quae ipsa causa est , quare addat *vacuo mari eludens*. In quo Lipsius malebat *illudens*. Nempe *eludere* quidem etiam pro *illudere* ponitur , ut ap. Liv. , 7 , 13 , et alibi , sed cum accusativo. Verum *vacuo mari* absolute capien-

eludens, quia lectissimas liburnicarum, omnemque militem Mucianus Byzantium adegerat. Quin et barbari contemptim vagabantur, fabricatis repente navibus, (*camaras* vocant) arcis lateribus, lata alvo, sine vin-

dum, non in dative: nam mare vacuum erat, eamque ob causam post *mare* interpanxi. *Eludere* saepe simpliciter ponitur sine regimine, ut Cic. de Div. 2, 70, *ars conjectoris, eludentis ingenio*. Estque fere idem, quod mox contemptim vagari, agere quae lubet, contemptis aliis, nihil metuentem. *Vacuum mare* est, in quo nullae naves armatae, quae resistant. Ean. Acid. quoque volebat *iludens*. Bip. in textu posuere vel conjiciunt: *vacua maris eludens*, quod in Flor. sit *vacua mari*, sed apud Ryckium vitiose in var. lect. ita legi videtur pro *vacuo*.

Contemptim vagabantur. Sic edidi, quod id libris antiquis magis consentire putavi, quam quod Rhenauius, sive e Bud. MS. sive ex ingenio, dedit *contemptius* (omnino e Bud.). MS. Guelf. elare *contemptim*, edd. Pat. Ber. Alc. Curt. 9, 7, a *Diozippo contemptim militarem eludente ferociam*. At Flor. *contempti*, quod frustra defendit J. Gron. edere tamen non ausus. Non barbari tum contempti; sed coeperant contemnere vim rom., i. e. non timere. Virgula super litera ultima omisa est a librario: nam ita expressit librarius cod. Guelf. Ed. pr. etiam *contenti*: quod verbum cum illo saepe confunditur in libris antiquis. Similiter infra c. 58, extr. Flor. *contemti*, ed. pr. *contenti* pro *contemtim*, quod ibi recte, valdeque probante Lipsio, inde a Pichena editum. Cur ergo non et hic eadem ra-

tione ipse aliique usi sunt? Ean.

Quas camaras vocant. Nostrasne haec vox? certe etiam hodie cubilia tecta et clausa *camaras* vocamus, et ab ea similitudine prisci, opinor, has naves. Strabo in describenda Bosporana ora (11, p. 495); *Ἀράματα ἔχουσι λεπτὰ, στενὰ καὶ νεῦφα, ἴσως ἀνδράποδες αἰνίττε καὶ εἰκοσι δισχόμενα. Καλοῦσι δ' αὐτὰ οἱ Ἕλληνες καμάραι*. Ubi a glossula fortasse illae voces, οἱ Ἕλληνες. Lips. Frustra Lipsius tentat locum. Nam Graecis sane sic naves tales dicuntur: quippe *καμάραι* vocant tectum curvatum, et quicquid tale tectum habet. Similiter Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 700, *ἀ ἱκαλοῦντο καμάραι παρ' Ἑλλήσιν*. Adde de h. v. Hemsterhus. *τὸν πᾶν* ad Aristophan. Plut. p. 369. De *camaris* (sic enim melius scribas, quam *cameris*: sic saltem MS. Flor. Agr. ed. pr.). Add. Casaub. ad Strab. l. c. Schefferus addend. ad de R. Nav. 2, 2, p. 325. Ceterum *quas* cum Ryckio delevi, auctoribus iisdem libris. Relativum passim intrusum esse in libris Taciti jam supra, cum J. Gronovio, aliquot locis notavimus. Ean. Bud. *cameras*.

Lata alvo, sine vinculo æ. a. f. connexa. Latam alvum... connexam MSS. (Bud.) Agr. Guelf. edd. vet. omnes. Eodem tendit Flor. e quo notatum video *lata alvom*, ut est in Oxon. Sed inde efficta est lectio, quam Lipsius et Pichena tacite edidere, cum sequentibus omnibus. Ea certe grammaticè recta est et expli-

culo æris aut ferri connexa : et tumido mari , prout fluxus adtollitur, summa navium tabulis augent , donec in modum tecti claudantur. Sic inter undas volvuntur, pari utrimque prora , et mutabili remigio , quando hinc vel illinc adpellere indiscretum et innoxium est.

XLVIII. Advertit ea res Vespasiani animum, ut vexillarios e legionibus , ducemque Viridium Geminum, spectatæ militiæ, deligeret. Ille incompositum et prææcupidine vagum hostem adortus , coegit in naves : effectisque raptim liburnicis, adsequitur Anicetum in ostio fluminis Cohibi, tutum sub Sedochezorum regis auxilio, quem pecunia donisque ad societatem perpulerat. Ac primo rex minis armisque supplicem tueri : postquam merces proditiōis aut bellum ostendebatur ; fluxa, ut est barbaris, fide, pactus Aniceti exitium , perfugas tra-

cari potest. Vitiosam esse veterem lectionem, dubitari non potest. Si *lata alvo* verum est, vereor, ne ultimum verbum spurium sit, et a glossa ortum : sufficit enim *lata alvus sine æris ac ferri vinculo*. Sin *latam alvum* Taciti scriptura est, *connexis* corrigendum puto, ut referatur ad *navibus* : sintque naves connexæ *latam alvum sine vinculo æris ac ferri*. Forte etiam sint, quibus placeat *contexta*; quod verbum dici solet de navibus *παρωϊς*, quæ non ferro aut ære, sed funibus constringuntur : de quibus videndus Scheffer. l. c, p. 26. ERN.

Pari utr. prora et mutabili remigio. Similes naves memorantur in German. c. 44, et supra A. 2, 6, ubi additur, utrimque fuisse gubernacula, ut repente converso remigio hinc vel illinc appellerent. ERN.

Vespasiani animum. Scribas, *ea res Vespasianum*, voce sequenti in-

ducta, brevius et verius. Ita loquitur A. 2, 17, *Octo aquilæ, petere silvas et intrare vias, advertere imperatorem*. LIPS. Ed. pr. *avertit*. Male. Mox MSS. Flor. Agr. ed. pr. *coegit*, quod recepere Ryckius et J. Gron. Ceteri libri (Bud. quoque) *cogit* : quod debetur librariis, hoc verbum conformare volentibus sequenti *adsequitur*. ERN.

Sedochezorum regis. Vatic. *Sedothesorum*. Rom. *Sedotosorum*. Nul- lum hunc populum ego natum scio. LIPS. MS. Guelf. *Sodecheserum*. Celerus corrigebat locum in *ostio fluminis Chobi, sub Sedochi Lazorum regis auxilio*. Fluminis Chobi mentio apud Arrianum in Per. Ponti Eux. et Plinium 6, 4, isque fuit in *Lazorum* ditione, ut ex Agathia l. 3, p. 75, docuit Ryckius. ERN. Plin. *Cobum*, Arrianus *Χάβρι* dicit.

Aniceti exitium. Recte. At MS. Agr. *excidium* : Guelf. *auxilium*.

didit, belloque servili finis impositus. Lætum ea victoria Vespasianum, cunctis super vota fluentibus, Cremonensis prælii nuntius in Ægypto adsequitur. Eo properantius Alexandriam pergit, ut, fracto Vitellii exercitu, urbem quoque externæ opis indigam fame urgeret. Namque et Africam, eodem latere sitam, terra marique invadere parabat, clausis annonæ subsidiis, inopiam ac discordiam hosti facturus.

XLIX. Dum hac totius orbis mutatione fortuna imperii transit, Primus Antonius nequaquam pari innocentia post Cremonam agebat; satisfactum bello ratus et cetera ex facili, seu felicitas in tali ingenio avaritiam, superbiam, ceteraque occulta mala patefecit: ut captam, Italiam persultare; ut suas, legiones colere; omnibus dictis factisque viam sibi ad potentiam struere: utque

Paullo post MS. Flor. (Bud.) Agr. *urbemque*, male. Sæpe quoque ita corruptum est in libris. ERN. Bud. *exitium*.

Dum hac t. orbis etc. In libris antiquis hæc cum superioribus conjunguntur: male. *Transit* dictum est pro *transigit*: de quo supra monitum, quamquam ibi alia loquendi forma. Eleganter alias *fortuna transigere* et *transigi*, ut supra c. 5 dicitur: et hoc verbum absolute Tacito et alibi dictum, supra c. 46. Agric. 34. *Post Cremonam*; est expugnata et excisa Cremona. Flor. 3, 1, init., *quis speraret post Carthaginem aliud in Africa bellum?* i. e. Carthagine victa et deleta, ut recte in indice Freinsh. et sic idem pluribus locis. ERN. In ed. Put. Alc. Rh. Lips. etc. a verbis *Dum hac* nova periodus infit. Nescio, quas editiones veteres noster intelligat. Nec aliter Bud.

Post Cremonam, scilicet deletam. *Seu felicitas*. Sic recte Rhen. e Bud. prius legebatur *ceu*.

Ut captam, Ital. Bene Bip. hæc jungenda prioribus et aptius interpungenda docent, quam Ernestius fecerat, desciscens a præcedentibus editoribus.

Viam sibi ad potentiam. Legendum esse *vim sibi*, e MSS. docuimus 1 Observ., 14. GRON. Consentiant MSS. Flor. (Bud.) Agr. Guelf. edd. pr. Put. ceteræ usque ad Lips.: in cujus editionem temere irrepsisse *viam*, aut ex editione ignobiliore, unde operæ describerent Tacitum, silentium ejus indicat. Sed hinc in ceteras venit usque ad Ryckium, qui vetus restituit cum J. Gronov. Sensus est e mente Ryckii, potentiæ adjicere vim conabatur. Nam *struere antiquiores pro adjicere dixisse*, et *vim* distingui a *potentia* ab ipso Ta-

licentia militem imbueret, interfectorum centurionum ordines legionibus offerebat : eo suffragio turbidissimus quisque delecti : nec miles in arbitrio ducum, sed duces militari violentia trahebantur : quæ seditiosa, et cor-

cito A. 13, 19, ubi *potentia non sua vi nixa*. Gronovius autem *vim struere* dictum putabat, ut *opes struere* et similia, in quibus est *parare*. Pace magni Gronovii et Ryckii dictum sit, nondum mihi iis, quæ dixere, persuasum est, ut *vim ad potentiam struere* Tacitum dedisse putem. Nam ut de Ryckiana ratione primum dicam, credam *struere vim* augendi habuisse apud veteres, et habere posse : sed non propterea potest dici *struere vim ad potentiam*, at licet dicere *adficere vim ad potentiam*. Non, si eandem significationem duo verba habent, eodem modo construuntur cum substantivis, sed pro verbi cujusque natura. Quod deinde ad Gronovianam rationem attinet, sæpe vir eximius in Tacito contentus fuit, sensum commodum verbis singulis adstruxisse, nullam rationem habuit totius contextus et rationis grammaticæ, idque ei accidisse puto, dum exquisitè vult locutum Tacitum : idemque ei et in Statio subinde accidisse judicat Marklandus ad Stat., p. 19. Nemo negat, *vim struere* æque bene dici posse, ac *struere opes*, et alia : sed an *vim ad potentiam struere* dicatur, et qui sensus istius complexionis sit, hoc queritur. Dicit, *vis et potentia* distinguuntur a Tacito ipso A. 13, 19, *suma potentia non sua vi nixa*. Bene. Sed quo sensu? *Potentia sua vi nixa* nihil aliud est, quam *potentia*, quæ non pendeat ab alio, cujus tu ipse sis auctor et origo, qualis est in prin-

cipe. Quid id ad hunc locum? Longè alia ista vis est, quam quæ Antonio petebatur. Etenim Antonius nihil nisi *potentiam* quærebat. Imperator esse et princeps volebat : non hoc ei in mentem venit, ut è sequentibus patet. Itaque ineptum foret dicere, *vim ad potentiam struere*. Quibus de causis credo adhuc aut *viam ad potentiam* verum esse, aut *vim ac potentiam*, ut Lipsius conjecit. *Viam struere*, ne in eo hæreas, etiam Propertius dixit 3, 16, 4. *Viam* porro et *vim* in libris permutari docet Drakenb. ad Liv. 32, 9, ubi non debebat J. Fr. Gronovium audire, et *vim* potius recipere, quam *viam*. *Vim facere per castra* bene dicitur illud quidem, sed non recto itinere *vim f. p. c.* non respexere viri præstantes verba recto itinere : sed hoc obiter. Denique *vim ac potentiam* conjungi posse, ut alia synonyma etiam apud nostrum, dubitaturum neminem puto. EARN. Non opus erat tanta verborum ambage. Legendum *viam*, sensere quoque Lall. et Bip. Sed *vim Brot.* et *D. de Lamalle*.

Cent. ordines legionibus offerebat. Est subobscurum, sensus autem intelligi potest e sequentibus. Non ipsæ centuriones creabat, i. e. ordines dabat : sed legionibus permittebat electionem centurionum. EARN.

Quæ seditiosa etc. Ryckius interpolationem receptam mutavit, novæque sententiæ initium fecit in verbis : *Mox in pr. v.* sane sic est et in ed. pr. sed vulgarem interpunctio-

rumpendæ disciplinæ, mox in prædam vertebat, nihil adventantem Mucianum veritus; quod exitiosius erat, quam Vespasianum sprevisse.

L. Ceterum propinqua hieme, et humentibus Pado campis, expeditum agmen incedere. Signa aquilæque victricium legionum, milites vulneribus aut ætate graves, plerique etiam integri, Veronæ relictæ: sufficere cohortes alæque, et e legionibus lecti, profligato jam bello, videbantur. Undecima legio sese adjunxerat, initio cunctata; sed, prosperis rebus, anxia quod defuisset. Sex millia Dalmatarum, recens delectus, comitabantur. Ducebat Poppæus Silvanus, consularis: vis consiliorum penes Annium Bassum, legionis legatum: is Silvanum, socordem bello, et dies rerum verbis terentem, specie obsequii regebat, ad omniaque, quæ agenda forent, quieta cum industria aderat. Ad has copias, e classicis Ravennatibus, legionariam militiam poscentibus, optimus quisque adsciti: classem Dalmatæ supplere. Exercitus ducesque ad fanum Fortunæ iter sistunt, de summa rerum cunctantes, quod, « motas ex urbe prætorias cohortes, » audierant, et teneri præsidii Apenninum rebantur: et ipsos, in regione bello adtrita,

nem meliorem puto. Sensus: ista non modo seditiosa et ad corrumpendam disciplinam valentia, sed etiam hinc ille occasionem prædandi sumebat. ERM.

Propinqua hieme. Agr. *propinquante*, ut Muretus volebat.

Dalmatarum. Bud. *Sarmatarum*. Dein *comitabantur*.

Poppæus Silvanus. Sic MS. Flor. unde Pichena edidit. Ceteri scripti (Bud. Agr.) et edd. *Pompeius*. V. ad 2, 86; 1, 77. ERM.

Dies rerum. Dies rebus agendis dicatos vel aptos.

Dalmatæ supplere. Bud. *D. supplere*.

Ad fanum Fortunæ. Ea urbs hodie quoque dicitur *Fano*: mox *cunctantes* est deliberantes, de quo jam supra dictum. ERM.

In regione. Male enim omnibus libris (Bud. quoque) *in legione*. Lire. Sic placebat etiam Faerno. Bene recepit Pichena. Contra supra A. 12, 43, *regiones in legiones mutandas*

inopia et seditiosæ militum voces terrebant, « clavarium » flagitantium : nec pecuniam aut frumentum providerant : et festinatio atque aviditas præpediebant, dum, quæ accipi poterant, rapiuntur.

LI. Celeberrimos auctores habeo, tantam victoribus adversus fas nefasque irreverentiam fuisse, ut gregarius eques, occisum a se, proxima acie, fratrem professus, præmium a ducibus petierit. Nec illis aut honorare eam cædem jus hominum, aut ulcisci ratio belli permittebat. Distulerant, tamquam majora meritum, quam quæ statim exsolverentur : nec quidquam ultra traditur. Ceterum et prioribus civium bellis par scelus inciderat : nam prælio, quo apud Janiculum adversus Cinnam

conjecimus. Et confunduntur eæ voces passim in libris vett. ERN. Mox Bud. bello attributa.

Clavarium. Quod prætextum et originem habuit, quasi ad militares clavos, de quibus res jam nota. Simili forma *unguentarium* Plinius dixit, Ep. 2, 11, *Præterea acceperat sestertium decem millia, foedissimo quidem titulo, nomine unguentarii* : donationem scilicet, a provincialibus factam in legatum, ad unguenta. Sic in Suetonii Vesp., 8, *Classiarii petunt, constitui aliquid sibi calcearii nomine.* LIRS. Add. Torr. ad Suet. l. c. Alciati et Vertranii de *clavario* notas bene refellit Jos. Castalio, Obs. Dec. 2, 5, idemque insititia putat verba *donativi nomen est*, et a glossatore orta ; quod verum puto. Quorsum enim illa ætate adderetur ? ERN. Recte : expungenda omnino, expunxi.

Jus hominum. Est jus naturale. Ed. pr. solita aberratione *vis*. Mox *distulerant* MS. Flor. (Bud.) Guelf.

ed. pr. ceteræque vett. omnes, quas inspexi. Acidalius malebat *distulerunt*, quod in vulgatis esse dicit Ursinus : nescio quibus. Est tamen in MS. Reg. repertum. Item *exsolventur* Flor. Reg. ed. pr. Pich. seqq. Ceteri (in his Bud.) *exsolverent*. ERN.

Quo apud Jan. Bud. cum ap. Jan.

Apud Janiculum. Cum Tacito, aut Sisenna potius, consentit Livius epitoma 79, et alterum militem in Pompeii exercitu statuit, alterum Cinnæ. At Valerius 5, 5, 4, pro Cinna Sertorium substituit, cum quo et Orosius sentit 5, 19. Bello Actiaco etiam idem evenisse, commemorat epigramma vetus : quod vulgatum magno Scaligero debemus : *Mævius a castris miles melioribus ausus Hostilem saltu præcipitare ratem, In damnum felix et, victor ut impius esset, Nescius occiso fratre superbus erat. Dum legi exuvias, hostiliaque arma revellit, Fraternos vultus oraque nota videt.*

pugnatum est, Pompeianus miles fratrem suum, dein, cognito facinore, seipsum interfecit, ut Sisenna memorat: tanto acrior apud majores, sicut virtutibus gloria, ita flagitiis poenitentia, fuit. Sed hæc aliaque, ex veteri memoria petita, quotiens res locusque exempla recti, aut solatia mali, poscet, haud absurde memorabimus.

LII. Antonio, ducibusque partium, « præmitti equites, omnemque Umbriam explorari » placuit, si « qua Apennini juga clementius adirentur: acciri aquilas signaque, et quidquid Veronæ militum foret: Padumque et mare com meatibus compleri. » Erant inter duces, qui necterent moras: quippe nimius jam Antonius, et certiora ex Muciano sperabantur: namque Mucianus,

Ille ferox: quid lenta manus nunc denique cessas? Justius hoste tibi qui moriatur adest. Fraternalis res nulla potest defendere cædem, Mors tua sola potest, morte levanda tua est. Viximus adversis, jaceamus partibus isdem. Dixit: et in dubio est, utrius ense cadat. Ense meo moriar maculato cæde nefanda? Cui moris ferrum quo moriari, dabit. Dixit, et in fratrem fraterno concidit ense. Victorem et victum cecidit una manus. LIPS.

Tanto acrior apud majores, etc. Sic MSS. Flor. Bud. ed. pr. Unus Oxon. tanto ardore. At ed. Puteol. (et Alc.) addit quod ante sicut; quod (duce Bud.) bene delevit Rhenanus. Idemque e Bud. MS. flagitii edere voluit, sed operæ non paruerunt. Id si pluribus libris firmaretur, præferrem. Librarii videntur præcedenti substantivo virtutibus conformare voluisse. ERN.

Ex veteri memoria petita. Sic scr. et edd. Rhenanus ex ingenio (nequam, sed e Bud.) dedit repetita,

quod omnes secuti sunt ad J. Gronov. qui et poscet restituit pro poscent, e Flor. Consentunt Bud. Agr. Guelf. Harl. Oxon. ERN. De Agr. tacet Ryck.

Et certiora de Muciano. Magis placet Flor. scriptio, ex Muciano. Ambigebant duces, quid facturi aut non facturi, ex sequentibus: Mucianus adventabat, alter pæne Flavius; ergo ab illo certiores omnium futuri. LIPS. Recepit Pichena. Sed sic jam ante edd. Put. Ber. Alc. Consentit MS. Guelf. De edidit Rhen. (e Bud.) et sic MS. Agr. Illud haud dubie verum. Sensus: spem majorem præmiorum habebant in Muciano, majoris virtutis, dignitatis et gratiæ apud Vespasianum viro: et volebant potentiæ Antonii, jam nimis magnæ, modum ponere: quippe major futura erat, si et hoc succederet, putabantque, eum potentia sua in suum tantum commodum abuturum. Qualis potentia intelligenda, sequentia docent. Add. 4, 2, ubi videbis, quam potentiam petierit Pri-

tam celeri victoria anxius, et, ni præsens urbe potiretur, expertem se belli gloriæque ratus, ad Primum et Varum media scriptitabat, « instandum cœptis, » aut rursus « cunctandi utilitates » edisserens, atque ita compositus, ut ex eventu rerum adversa abnueret, vel prospera agnosceret. Plotium Griphum, nuper ab Vespasiano in senatorium ordinem additum, ac legioni præpositum, ceterosque sibi fidos, apertius monuit. lique omnes, de festinatione Primi ac Vari sinistre, et Mucianovolentia rescribere. Quibus epistolis Vespasiano missis, effecerat, ut non pro spe Antonii consilia factaque ejus æstimarentur.

LIII. Ægre id pati Antonius, et culpam in Mucia-

mus, et non frustra parum ex eo asperasse duces. ERN.

Media scriptitabat. Legitima latinitas postulat *scriptitabat*: ut infra recte *effecerat*. Sed, quia in vulgato libri (Bud. quoque) consentiunt, et mox sequitur *monuit et rescribere*, nihil mutavi. *Media* sunt ambigua, nihil certi in alterutram partem definitentia. *Abnueret et agnosceret* (Bud.) pro quo male ed. pr. *cognosceret*, dictum, pro appareret, eum ex eventu de factis et consiliis judicaturum, probaturum, si prospere cecidissent, sin minus, contra voluntatem suam suscepta dicturum. ERN.

Plotium Gryphum. Ed. pr. *Griphum*. Eadem mox *senatorium*, ut Flor. (Bud.) Guelf. *senatorum* Puteol. et seqq. usque ad Pichenam. ERN. Bud. *Griffum*. Ad eum Statius risum Saturnalium Silv. 4, 9 scripsit.

Mucianovolentia. Ita libri. Salustianum videtur: *Pompeius multis*

suspicionibusvolentia plebi facturus habebatur. Beatus tamen *volenti* (e Bud.) maluit. LRS. Quod omnes secuti sunt usque ad Lipsium. *Volentia* Flor. Guelf. edd. ante Rhen. omnes (Agr. *volenti*). Utrumque latinum et Tacito usitatum. Pro *rescribere* ed. pr. *rescribere*: quod præferbat Gruterus; quamquam ille scribere laudat. Rhen. edidit (e Bud.) *scripsere*, ceterique usque ad Pichenam. ERN. Qui e Flor. dedit *rescribere*. De forma dicendi *volenti* vel *volentia* vide notata ad A. 15, 36, et Cort. ad Sall. Jug. 84.

Factaque ejus. Rhenanus e Bud. MS. profert *aut facta ejus*. Aut copulative dicitur sæpe apud nostrum, in eoque aliquoties et criticos adhæsisse vidimus. Paullo ante *aut rursus*, pro et *rursus* dictum, et sic alibi passim. ERN. Bud ita: *pro spe Antonii factaque ejus*, omisso *consilia*. Non potuit ergo nisi dormitans Rhen. scribere, quæ hic retulit.

num conferre, cujus criminationibus eviluissent pericula sua : nec sermonibus temperabat, immodicus lingua, et obsequii insolens : literas ad Vespasianum composuit, jactantius quam ad principem, nec sine occulta in Mucianum insectatione : « se Pannonicas legiones in arma egisse : suis stimulis excitos Moesiæ duces : sua constantia perruptas Alpes, occupatam Italiam, intersepta Germanorum Rhætorumque auxilia. Quod discordes dispersasque Vitellii legiones equestri procella, mox peditum vi, per diem noctemque, fudisset, id pulcherrimum et sui operis. Casum Cremonæ bello imputandum : majore damno, plurium urbium excidiis, veteres civium discordias reipublicæ stetisse. Non se nuntiis, neque epistolis, sed manu et armis imperatori suo militare : neque officere gloriæ eorum, qui Asiam interim composuerint : illis Moesiæ pacem, sibi salutem securitatemque Italiæ, cordi fuisse. Spis exhortationibus Gallias Hispaniasque, validissimam terrarum partem, ad Vespasianum conversas. Sed cecidisse in irritum la-

Coaluisse pericula sua. Sic omnes inde a Puteolano edidere, usque ad Ryckium : idque et MS. Guelf. præfert. (Bud. *coalisset*) Freinshemius acutissime correxit *eviluissent* : idque in Flor. repertum recipere Ryckius et J. Gron. quos merito secutus sum. MS. Agr. ed. pr. habent *haisent*, unde conicere licet, primas syllabas *coa* deberi correctoribus, a vero sensu aberrantibus. Sensus est : Mucianum criminando effecisse, ut Vespasianus res, a se fortiter et cum magno periculo gestas, non perinde astimaret, ac dignæ essent. *Coaluisse* foret *aucta essent*, quod est alienissimum. Mox *lingua* Flor.

(Bud.) Guelf. Agr. ed. pr. veteresque omnes ante Lipsium quas vidi : qui *lingua*, nescio unde, edidit. Pichena illud reddidit. Ut unumque usitatum Tacito. Sed, quia genitivus sequitur, *lingua* h. l. melius. *Exn. Pericula*, intellige *exallata*.

Id pulcherrimum et sui operis. Tentor rescribere, *id sui operis*. Est enim fortius et Antonii animo dignius : et sic non uno loco et ipse Tacitus et Livius, velut 2, 2, *id officere, id obstore libertati*. Post *Cremonensium* MS. Agr. quo tendit ed. pr. *Cremonensi*. *Exn.* Bud. et vulg. *Cremonæ*.

Moesiæ pacem. Respice ad c. 46.

bores, si præmia periculorum soli adsequantur, qui periculis non adfuerint. » Nec fefellere ea Mucianum : inde graves simultates : quas Antonius simplicius, Mucianus callide, eoque implacabilius nutriebat.

LIV. At Vitellius, fractis apud Cremonam rebus, nuntios cladis occultans, stulta dissimulatione, remedia potius malorum, quam mala, differebat. Quippe confitenti consultantique supererant spes viresque : quum e contrario læta omnia fingeret, falsis ingravescebat. Mirum apud ipsum de bello silentium : prohibiti per civitatem sermones : eoque plures, ac, si liceret, vere narraturi ; quia vetabantur, atrociora vulgaverant. Nec duces hostium augendæ famæ deerant, captos Vitellii exploratores circumductosque, ut robora victoris exercitus noscerent, remittendo : quos omnes Vitellius, secreto percunctatus, interfici jussit. Notabili constantia centurio, Julius Agrestis, post multos sermones, quibus Vitellium ad virtutem frustra accendebat, perpulit, ut ad vires hostium spectandas, quæque apud Cremonam acta forent, ipse mitteretur. Nec exploratione occulta fallere

Falsis ingravescebat. Si vera lectio hæc, intelligendum *malum*. Sed fortasse legendum *ingravescebant*, sc. mala. Nam et in *confitenti* sint intelligenda *mala*. EAM. Bud. *ingravescebat*, i. e. premebatur, deprimebatur, ut animum desponderet et vires deficerent. Sic Cic. de Sen. II, *corpora defatigatione ingravescent*.

Vera narraturi. Sic edd. omnes inde a Puteol. At MSS. Flor. (Bud.) Guelf. ed. pr. *vere*. J. Gronovius putat fuisse *vera enarraturi*. Etiam *vere narr.* putem stare posse, int. quæ acciderant : sed vulgatum me-

lius. Sic c. 56, extr., *vera dicuntur*. Pro *narraturi* MS. Agr. *narrare*, ed. pr. *narranti*, utrumque vitiose. EAM. Bud. *narratum*. Consensus codicum jubet, ut *vere* reponam cum Bip. Sic et Puteol. Contra *vera* Alciatus habet et Rhen.

Notabili constantia. Hæc ap. Soet. Oth. c. 10, in priori cum Othone bello huic accidissee traduntur, ut jam notavit Savilius. Post ut, a Rhennano sublatum, bene restituit Pichena (e Flor.), quod in omnibus meis reperi ante Rhen. EAM. *Ut deest* in Bud. Subaudiri putat Rhen. Mox Bud. male *ostenderentur*.

Antonium tentavit, sed mandata imperatoris suumque animum professus, ut cuncta viseret, postulat. Missi, qui locum prælii, Cremonæ vestigia, captas legiones ostenderent. Agrestis ad Vitellium remeavit, abnuentique, « vera esse, quæ adferret, » atque ultro « corruptum » arguenti; « quandoquidem, inquit, magno documento opus est, nec alius jam tibi aut vitæ, aut mortis meæ usus, dabo, cui credas. » Atque ita digressus, voluntaria morte dicta firmavit. Quidam « jussu Vitelli interfectum; » de « fide constantiaque » eadem tradidere.

LV. Vitellius, ut e somno excitus, « Julium Priscum et Alphenum Varum cum XIV prætoriiis cohortibus et omnibus equitum alis obsidere Apenninum » jubet. Secuta e classicis legio. Tot millia armatorum, lecta equis virisque, si dux alius foret, inferendo quoque bello satis pollebant. Ceteræ cohortes ad tuendam urbem L. Vitellio fratri datæ. Ipse, nihil e solito luxu remittens, et diffidentia properus, festinare comitia, quibus consules in multos annos destinabat : foedera sociis, Latium externis, dilargiri : his tributa dimittere,

Quæ adferret. Sic MSS. Fl. Agr. Guelf. edd. ante Rhen. non *referret*, ut hic (e Bud.) dedit, ceterique ad Ryckium usque. Mox *est* omnes scr. et edd. præter Puteol. Beroald. Alc. Ern. Rhen. addidit e Bud. *Adferret* etiam Lall. e Regio suo.

Secuta e classicis legio. Hæc vera lectio (quæ et in Bud.). MS. Agr. *secuta classicæ legiones*, ut voluit Muretus. Quæ corruptela unde orta, docet scriptura ed. pr. *secuta classicis legio*. MS. Guelf. *secuta est cl.* Legio e classicis quo modo nata, v. supra c. 50. Et alias quoque a

classica militia ad pedestrem, ut honoratiorem, traducti. De classicis dixi satis et distincte ad H. 1, 36. Mox *si dux alius*, quod libri vet. scr. et edd. ante Rhen. habent, mollius est, quam *si alius dux*. Ern. Hoc Rhen. e Bud. De *classicis* v. ad H. 1, 31, 36.

Latium externis. Tirones monendi, ut jus latinitatis intelligant, non partem Italiæ, quæ Latium vocata. Ern.

Tributa dimittere. Sic omnes libri: id non tentandum, docuit exemplis Gruterus in suspicion. libris. Sic et vetus N. T. interpres *dimittite nobis*

alios immunitatibus juvare: denique, nulla in posterum cura, lacerare imperium. Sed vulgus ad magnitudinem beneficiorum aderat: stultissimus quisque pecuniis mercabatur: apud sapientes cassa habebantur, quæ neque dari, neque accipi, salva republica, poterant. Tandem flagitante exercitu, qui Mevaniam insederat, magno senatorum agmine, quorum multos ambitione, plures formidine trahebat, in castra venit, incertus animi, et infidis consiliis obnoxius.

LVI. Concionanti (prodigiosum dictu) tantum foedarum volucrum supervolitavit, ut nube atra diem obtenderent. Accessit dirum omen, profugus altaribus tau-

debita nostra. Et Cicero quoque sæpe *dimittere* pro *remittere* dixit, in aliis etiam formis loquendi. Mox pro *cura*, ed. pr. *curare*: male. *Lacerare imperium* eleganter dicuntur, qui ejus patrimonium et bona dissipant: ut *lacerare* de dissipatione rei familiaris et pecuniæ. Cicero. Quint. 15. Verr. 3, 70, ubi *lacerata pecunia*, cujus pars aversa est. ERN.

Vulgus ad magnitudinem beneficiorum aderat. In Flor. est *haberat*. Videtur significare *habere*: nam hoc verbum aibi quoque sic corruptum nos invenisse meminimus. Gron. *Haberat* videtur esse *aberat*, ut ed. pr. (et Bud.) exhibet: id cum *aderat* sæpe in libris confunditur. Alias *hiabat* aptum h. l. foret. ERN. Hoc in textum recepere Bip. et ex H. 1, 12, firmare nituntur. Sed vix credendum, in Flor. ex *hiabat* factum esse *haberat*. Agr. cod. clare *aderat*, scil. prono animo avidoque.

Qui Mevaniam insederat. Vocula qui addita e libris. Lips. Eam sustulerat Rhen. Est tamen in omnibus libris scr. et edd. ante. EAM. In Bud.

deest. Rhenanus *Mev. ins.* in parentheses ponenda putabat.

Diem obtenderent. Bene ita libri, non *obtunderent*, ut (e Bud.) visum Beato. Quibusdam (ut Agr.) scriptum, *nube radium obtenderent* (ed. pr.) vitiose. Lips. *Obtenderent* etiam Flor. Agr. Guelf. edd. ante Rhen. item Lips. et seqq. omnes. Simile illud Silii 10, 228, *obtidit pulvere lucem*: ut omnes ibi codd. habent. Sed, ut ibi *obtidit* legendum censet N. Heinsius, sic h. l. Rhenanus *obtunderent* edidit, utrum e cod. Bud. an ex ingenio, non constat (non amplius hoc dubium) idque secuti sunt editores usque ad Lips. Ego facile largior *obtdendere* dici pro *velare*: quis enim hoc neget? Atque id docuere exemplis Gron. ad Senec. CEd. 625. Drakenb. ad Silium l. c. Verum hoc non videtur fecisse ut hæreret Rhenanus, sed constructio. Nam, etsi *obtdendere* idem, quod *occultare*, significare potest, tamen non eodem etiam modo construi cum substantivis potest. Viri docti sæpe in hoc non satis diligentes sunt. De

rus, disiecto sacrificii adparatu, longe, nec, ubi feriri hostias mos est, confossus. Sed præcipuum ipse Vitellius ostentum erat, ignarus militiæ, improvidus consilii, « quis ordo agminis, quæ cura explorandi, quantus urgendo trahendove bello modus, » alios rogitans, et ad omnes nuntios, vultu quoque et incessu trepidus, dein temulentus. Postremo tædio castrorum, et, audita defectione Misenensis classis, Romam revertit, recentissimum quodque vulnus pavens, summi discriminis incuriosus. Nam, quum transgredi Apenninum, integro exer-

verbi vi simpliciter quærant, constructionem non curant. Atqui significationem potest verbum communem cum altero habere: neque tamen statim etiam constructionem. Vid. ad c. 49. Videndum ergo, an, quemadmodum dici potest, *atra nube occultare diem*, vel *abscondere*, sic etiam *atra nube obtendere diem* vel *lucem*: quod non omnibus istis locis, quæ a Drakenborchio aliisque prolata sunt, efficitur: sed solis Statii et Senecæ locis: *pavidore fædo squalidam obtentus comam*, ut recte ibi res ituit Gronovius, cum ante esset *obtectus*: unde patet, semper in hac forma hæsisse viros doctos. Quare cum in tribus locis similibus consentiant MSS. non tentandam hanc loquendi formam, etsi durior et poetis digniorem, quam prosaici scriptoribus, puto: ceterum, si libri boni faverent, facile *obtunderent* prælaturus, ut dignius tali scriptore et elegantius. ERN. Rectius *obtenderent*: ut Virg. Georg. 1, 248, *obtenta densantur nocte tenebræ*. Plura dabit J. Fr. Gron. ad Liv. 1, 57.

Longe, nec ubi feriri. Prævit ad emendationem hanc Vatic. qui re-

fert, *longe ne cui feriri*. Nam alii libri hic mutili. Ominosum vero antiquitus, si hostia fugisset, nec suo loco, id est ante aram cæsa fuisset. Festus: *Piacularia* *appellabant, quæ sacrificantibus tristitia portendebunt, cum aut hostia ab ara profugisset, aut percussa mugilum dedisset, aut in aliam partem corporis, quam oporteret, cecidisset*. Plinius 8, 45 (70), *Notatum est vitulos, ad aras humeris hominis alatos, non fere litare: sicut nec claudicante, nec aliena hostia deos placari, nec trahente se ab aris*. LIRS. *Ne cui etiam Flor. ed. pr. MS. Bodl. longe quam ubi*. Mox eadem ed. male *confessus*. ERN. Bud. *longe ubi*, omisso *quum*, quod in vulg. Rhenanus suum codicem sequitur et exponit procul ab eo loco, ubi. Cod. Agr. *longe ne cui*. Mox Bud. *consiliis*.

Summi discriminis incuriosus. *Summum discrimen* est idem fere, quod *summa belli*, universum bellum: periculum, quod imminebat, si bello vinceretur. Mox *in aperto foret* idem est, quod in promptu facile. ERN. A. 2, 12. H. 5, 15, *summa rei discrimen* dicitur.

citus sui robore, et fessos hieme atque inopia hostes adgredi, in aperto foret; dum dispergit vires, acerrimum militem, et usque in extrema obstinatum, trucidandum capiendumque tradidit, peritissimis centurionum dissentientibus, et, si consulerentur, vera dicturis. Arcuere eos intimi amicorum Vitellii, ita formatis principis auribus, ut aspere, quæ utilia, nec quidquam, nisi jucundum et læsurum, acciperet.

LVII. Sed classem Misenensem (tantum civilibus discordiis etiam singulorum audacia valet) Claudius Faventinus, centurio, per ignominiam a Galba dimissus, ad defectionem traxit, fictis Vespasiani epistolis pretium prodicionis ostentans. Præerat classi Claudius Apollinaris, neque fidei constans, neque strenuus in perfidia: et Apinius Tiro, prætura functus, ac tum forte Minturnis agens, ducem se defectoribus obtulit: a quibus municipia coloniæque impulsæ, præcipuo Puteolanorum in Vespasianum studia, contra Capua Vitellio fida, municipalem æmulationem bellis civilibus miscebant. Vitellius Claudium Julianum (is nuper classem Misenensem molli imperio rexerat) permulcendis militum animis delegit: data in auxilium urbana cohors et gladiatores, quibus Julianus præerat. Ut collata utrim-

Arcuere eos. Vere, non *arguere*. LIPS. *Arguere* omnes edd. ante Lips. et MS. (Bud.) Guelf. Verba illa sæpe in libris confusa sunt. V. Drakenb. ad Liv. 6, 25, omninoque litera *g* a librariis mediæ ætatis centies obtrusa pro *c*, ut supra de verbis *vacare* et *vagare* notavimus. H. 1, 44. ERN.

Læsurum acciperet. Faernus legabat *acciperent*, ad *aures* referens: placebatque Acidalio. Sed *acciperet* omnes libri: quod ad *principem* re-

ferendum. Illud præferrem, si libri faverent. ERN. Prius Bip. *aspere*: bene ut A. 4, 31, *acceptum aspere ad præsens*.

Apinius Tiro. Sic omnes scr. et edd. hic et c. 76, nisi quod MS. Agr. et ed. pr. h. 1. *Aponius* habent: at infra ille *Apinius*, hæc *Opinius*: unde aberrationem esse patet. ERN. Bud. male *aprimis* et mox *interfecto*ribus. Dein *precipue*.

Julianus præerat. Mirum, ni ille

que castra, haud magna cunctatione Juliano in partes Vespasiani transgresso, Tarracinam occupavere, moenibus situque magis, quam ipsorum ingenio tutam.

LVIII. Quæ ubi Vitellio cognita, parte copiarum Narniæ cum præfectis prætorii relictæ, L. Vitellium fratrem, cum sex cohortibus et quingentis equitibus, ingruenti per Campaniam bello opposuit. Ipse æger animi, studiis militum et clamoribus populi, arma poscentis, refovebatur: dum vulgus ignavum, et nihil ultra verba ausurum, falsa specie *exercitum* et *legiones* adpellat. Hortantibus libertis (nam amicorum ejus quanto quis clarius, minus fidus,) « vocari tribus » jubet. Dantes nomina sacramento adigit: superfluente multitudine, curam delectus in consules partitur. Servorum numerum et pondus argenti senatoribus indicit.

ipse Julianus, qui Plinio curasse dicitur *minus gladiatorum Neronis*. 37, 3. Lrs. Post ut MSS. edd. pr. Rhen. (e Bud.) seqq. At ceteræ ante Rhen. male et. ERN.

Quam ipsorum ingenio. I. e. fortitudine, fide Tarracinensium: quod verbum intelligendum e nomine Tarracinæ, ut jam monuit Ryckius. Ejus generis exempla supra notata sunt. ERN. Cf. c. 64. Negat Tarracinenses intelligendos *Lallemand*, potius eos ait, quos mox noster dixit in partes Vespasiani transgressos.

Quæ ubi Vitellio c. Ubi decet in Bud.

Exercitum et legiones. Sic recte e Flor. editum a Pichena. Consentit ed. pr. Ceteri scr. (Bud. etiam) et edd. usque ad Pichenam *exercitus*. ERN.

Vocari tribus jubet. Est delectus in urbe actus, quem tradit Sueton. c. 15. Unde confirmatur conjectura nostra de loco Sueton. Ner. 44, ubi

in verbis, *tribus urbanas ad sacramentum citavit*, suspectam vocem *urbanas* habui. Sic etiam noster A. 14, 13, *obvias tribus habuit*, de plebe romanæ urbis. Sed, quia tamen patet, *tribus* etiam de plebe urbana soladici: *urbanas*, etsi supervacuum, tamen ferri posse arbitror. Mox *dantes* omnes edd. et scr. præter Bud. qui habebat *dat*: quod factum puto e *datu*, quod est in Guelf. Bodl. et Oxon. bona et plana sententia, idque verum putabat J. Gronovius, a quo allatum exemplum ex A. 14, 15, non satis huic loco simile: sed *dantes* melius. Vult dicere, ab initio promiscue, quicumque darent nomina, sacramento adactos, sine delectu: post, redundante multitudine, etiam delectum haberi cœpisse. ERN. Put. *data*. Alc. Rhen. *dantes*. Mox Rhen. e Bud. *indicit*: prius legebatur *inducit*. Porro Bud. *pecuniamque*.

Equites romani obtulere operam pecuniasque, etiam libertinis idem munus ultro flagitantibus. Ea simulatio officii, a metu profecta, verterat in favorem. Et plerique haud perinde Vitellium, quam casum locumque principatus, miserabantur: nec deerat ipse: vultu, voce, lacrymis, misericordiam elicere; largus promissis, et, quæ natura trepidantium est, immodicus. Quin et *Cæsarem* se dici voluit, adspersus antea: sed tunc, superstitione nominis, et quia in metu, consilia prudentium et vulgi rumor juxta audiuntur. Ceterum, ut omnia inconsulti impetus cœpta, initiis valida, spatio languescunt, dilabi paulatim senatores equitesque, primo cunctanter, et, ubi ipse non aderat, mox contemptim et sine discrimine; donec Vitellius pudore irriti conatus, quæ non dabantur, remisit.

LIX. Ut terrorem Italiæ possessa Mevania, ac velut renatum ex integro bellum, intulerat; ita haud dubium

Ea simulatio officii metu profecta. Sic edd. omnes (et c. Bud.). N. Heinsius malebat *a metu profecta*. Mihi dudum legendum visum *ea simulatio officii a metu profecta*: neque aliter res et latinitas patitur. Id. quia et e MS. Bodl. notatum reperi, recepi. Sensus: Hæc per simulationem officii offerebant, propter metum, sed tamen inde ortus favor in Vitellium, sive pro favore accipiebatur. ERN. Probat emendationem Brot. Lall. Bip.

Nec deerat ipse etc. Similis constructio H. 4, 1, 11, 80.

Superstitione nominis. Cod. Agr. pro *sup. nominis*.

Conterriti mæstive. E Flor. in quo est *contempti mestine*, Pichena emendat: *contemptim et sine discr.* Belle, belle. Lrs. Ad Flor. prope acce-

dunt MS. Agr. ed. pr. *contenti mæstive*. Nam *contenti et contempti*: item hæc et *contemtim* confundi vidimus ad c. 47. In MS. Guelf. est *contriti mæstive*: sed duæ ultimæ syllabæ sunt a manu sec. et in litura. ERN. Bud. *conterriti mestive*. Trilleri commenta v. in ipsius Obs. crit. 14, 2, p. 311. — * Dat scil. *contente* vel *confertim* positoque *discrimine*; vel *conferti mistique sine disc.*; vel *mox contempta majestate sine disc.*

Quæ non dabantur, remisit. Sic MSS. Flor. Agr. Guelf. edd. omnes ante Rhenanum, qui (e Bud.) *elidit omisit*, cum seqq. usque ad Pichenam. ERN.

Possessa Mevania. Possessa est occupata; ut c. 8, *possessa ipso transitu Vicetia*. V. Gron. ad A. 2, 5. Frustra Muretus tentabat *obessa*. ERN.

erga Flavianas partes studium tam pavidus Vitellii discessus addidit : erectus Samnis, Pelignusque, et Marsi æmulatione, quod Campania prævenisset, ut in novo obsequio, ad cuncta belli munia acres erant. Sed foeda hieme, per transitum Apennini conflictatus exercitus, et vix quieto agmine nives eluctantibus, patuit, quantum discriminis adeundum foret, ni Vitellium retro fortuna vertisset : quæ Flavianis ducibus non minus sæpe, quam ratio, adfuit. Obvium illic Petilium Ceriallem habuere, agresti cultu et notitia locorum custodias Vitellii elapsam. Propinqua adfinitas Ceriali cum Vespasiano, nec ipse inglorius militiæ : eoque inter duces adsumptus est. Flavio quoque Sabino, ac Domitiano patuisse effugium, multi tradidere. Et missi ab Antonio nuntii per varias fallendi artes penetrabant, locum ac præsidium monstrantes. Sabinus inhabilem labori et audaciæ valetudinem caussabatur : Domitiano aderat animus ; sed custodes a Vitellio additi, quamquam se socios fugæ promitterent, tamquam insidiantes timebantur. Atque ipse Vitellius, respectu suarum necessitudinum, nihil in Domitianum atrox parabat.

Ereptus Samnis. In Flor. *erectus* : sed illud placet, ereptum nempe Vitellio, qui possidebat. Aut, si *erectus*, capi licet animis erectos ob Vitellii discessum, et sic defecisse. Lrs. *Ereptus* recepit Pichena, idque secuti sunt omnes. Consentit ed. pr. Recte. Non sermo est de occupatis vi populis, sed de studiis populorum in partes : de quibus proprium verbum est *erectus*. Ean. Bud. *ereptus*.

Nives eluctantibus. Sic bene e MS. Bud. correxit Rhen. vulgatum *nive*

se eluctantibus. Originem corruptelæ indicat ed. pr. quæ habet *miñe se luctantibus* : monstrose in prima voce, quæ fuit *nive*. Ean. Sic Agr. 17, *difficult tes eluctatus*. Bud. *nive se luctantibus* habet.

Flavio Sabino. Bud. *Flaviano*. Infra c. 68, *Fabius Sabinus*, sed c. seq. *Flavii*. Mox Agr. *prod. dare*.

Custodes a Vitellio additi. Usitatum verbum de custodibus, ut vidimus supra ad A. 13, 18. At ed. pr. *additi*, solita in his verbis confusione. Ean.

LX. Duces partium ut Carsulas venere, paucos ad requiem dies sumunt, donec aquilæ signaque legionum adsequerentur: et locus ipse castrorum placebat, late prospectans: tuto copiarum adgestu: florentissimis pone tergum municipiis: simul colloquia cum Vitellianis, decem millium spatio distantibus, et proditio sperabatur. Ægre id pati miles, et victoriam malle, quam pacem: ne suas quidem legiones opperiebantur, ut prædæ, quam periculorum socias. Vocatos ad concionem Antonius docuit: «esse adhuc Vitellio vires, ambiguas, si deliberarent; acres, si desperassent. Initia bellorum civilium fortunæ permittenda; victoriam consiliis et ratione perfici. Jam Misenensem classem, et pulcherrimam Campaniæ oram descivisse: nec plus e toto terrarum orbe reliquum Vitellio, quam quod inter Tarracinam Narniamque jaceat. Satis gloriæ prælio Cremonensi partum, et exitio Cremonæ nimium invidiæ: ne concupiscerent Romam capere potius, quam servare: majora illis præmia, et multo maximum decus, si incolumitatem senatui populoque romano sine sanguine quæsisent.

LXI. His ac talibus mitigati animi. Nec multo post legiones venere. Et terrore famaue aucti exercitus Vitellianæ cohortes nutabant, nullo in bellum adhortante, multis ad transitionem, qui suas centurias turmasque

Pone tergum. Bud. post tergum.

Ut prædæ, quam p. MS. Agr. addit *potius*: frustra. Id intelligi voluit Tacitus, ut alibi. EAM. Bip. conjiciunt *quomodo per soc.* Sed *magis, potius*, noster frequens omittit subaudiendum. V. index.

Deliberarent...desperassent. Acid.

malit deliberaret...desperasset, scil. Vitellius.

Ratione perfici. Vulgati *proficisci*; scripti *profici*: ex quo nobis *perfici* visum facere. Lips. *Profici* etiam ed. pr. At Guelf. (Bud.) cum edd. ceteris usque ad Lips. *proficisci*. EAM. *His ac talibus.* Sic Bud. Pat. Ale.

tradere, donum victori, et sibi in posterum gratiam, certabant. Per eos cognitum est, « Interamnâ proximis campis præsidio quadringentorum equitum teneri. » Missus extemplo Varus, cum expedita manu, paucos repugnantium interfecit: plures, abjectis armis, veniam petivere: quidam in castra refugi, cuncta formidine implebant, augendo rumoribus virtutem copiasque hostium, quo amissi præsidii dedecus lenirent. Nec ulla apud Vitellianos flagitii poena: et præmiis defectorum versa fides, ac reliquum perfidiæ certamen: crebra transfugia tribunorum centurionumque: nam gregarius miles induruerat pro Vitellio: donec Priscus et Alphenus, desertis castris, ad Vitellium regressi, pudore prodicionis cunctos exsolverent.

LXII. Iisdem diebus Fabius Valens Urbini in custodia interficitur. Caput ejus Vitellianis cohortibus ostentatum, ne quam ultra spem foverent: nam, « pervasisse

Tradere, donum victori.... certabant. Omnes libri in hac lectione consentiant, præter ed. pr. quæ *tradidere* exhibet. Id placet Grutero, qui *certabant* spurium esse putat, similia adferens loca. *Tradere certabant* sane idem est. Sed illud tamen elegantius: modo libris magis firmaretur. Mox *extemplo*, quod a Rhemano editum est, habent MSS. Flor. (Bud.) Guelf. Agr. ed. pr. Ber. *Exemplo* vitio operarum venit in edd. Puteol. et Alc. Ern.

Præmiis defectorum vera fides. MSS. Flor. (Bud.) Guelf. ed. pr. habent *verba*. Ceteræ edd. cum MS. Agr. *vera* usque ad Bernec. qui e conjectura Freinsh. edidit *versa*, quod fluxit inde in ceteras edd. præter Ryckianam, quæ *vera* restituit;

quod imitati sumus. Idem videbatur J. F. Gronovio Obs. 3, 10. Sensus est: Nihil jam reliquum erat, quam ut certatim deficerent. Causæ duæ: prima, quod apud Vitellianos defectio impunita erat, a Flavianis autem certa præmia ostendebantur. *Vera fides præmiis def.* dicetur, ut apud Horat. Carm. 3, 16, *segetis certa fides meæ*. Ex quo tamen loco mihi suspicio exorta est, Tacitum scripsisse *certa*: nam ita appareret, unde illa litera *b* in MSS. nata esset. Ern. Dubius sane locus. *Vera* exhibent cum Ryckio et J. Fr. Gronovio, Brot. et Lall. In Bud. totidem literis legitur *verba*. Mihi cum Bip. potior videtur conjectura Freinsh. *versa fides* est mutata fides. Mox Acid. conjicit *acre igitur p. c.*

in Germanias Valentem, et veteres illic novosque exercitus ciere, » credebant. Visa cæde in desperationem versi : et Flavianus exercitus, immane quantum animo exitium Valentis, ut finem belli, accepit. Natus erat Valens Anagninæ, equestri familia : procax moribus, neque absurdus ingenio, famam urbanitatis per lasciviam petere. Ludicro juvenalium sub Nerone, velut ex necessitate, mox sponte, mimos actitavit, scite magis quam probe. Legatus legionis, et fovit Virginium, et infamavit. Fonteium Capitonem corruptum, seu quia corrumpere nequiverat, interfecit. Galbæ proditor; Vitellio fidus, et aliorum perfidia illustratus.

LXIII. Abrupta undique spe, Vitellianus miles, transiturus in partes, id quoque non sine decore, sed sub signis vexillisque in subjectos Narniæ campos descendere. Flavianus exercitus, ut ad prælium, intentus ornatusque, densis circa viam ordinibus, adstiterat.

Immane quantum animo exitium Valentis. Acidalius tentabat animo auctus. ERN. Ut H. 2, 4. Sed animo intellige læto, alacri, ni tale quid omissem culpa librarii.

Absurdus ingenio. Sic Sall. Cat. 26. *Ludicro juvenalium.* Hoc malui, quam quod vulgo est *juvenum*. LIRS. *Juvenum* omnes scr. et edd. ante Lipsium. Male nonnulli libri addunt *in*, contra morem latinum in hac ræ. ERN. Non Bud. De *juvenalibus* v. A. 14, 15.

Font. Capitonem corruptum. In *proditionem* addunt edd. Ber. et Alc. (et Rhen.) nescio unde : nam a scriptis omnibus (Bud. quoque) abest. Additum puto temere e superioribus, ubi aliquoties est in *proditionem corrumpi*. ERN. Pichena sustulit.

Id quoque non sine dedecore. Int. fecere, ut in aliis formulis. Dedecus est in eo, quod sub signis, palam, velut recte facerent, processere. ERN. *Dedecore* Rhen. e Bud. Sic et Agr. Contra Flor. et edd. vett. *sine decore*. Utraque lectio bonum sensum fundit. Tarpe et militi, armatum, immo sub signis vexillisque sese tradere hosti, nec pro sua parte, dum liceat, strenue pugnare. Sic Acid. quoque Gron. Brot. Lall. (et D. de Lamalle). Verum, quum hic *pudore proditiōis exsoluti* dicantur, decus armorum signorumque iis, in societatem transeuntibus, permisum a Flavianis. Ita potior ratio cod. Flor. quem sequor cum Bip.

Intentus armatusque. Codex Regius (Budensis) *ornatusque* : quod germanum est. Loquebantur enim

Accepti in medium Vitelliani : et circumdatos Primus Antonius clementer adloquitur : « pars Narniæ, pars Interamnæ subsistere » jussi : relictæ simul e victricibus legiones, neque quiescentibus graves, et adversus contumaciam validæ. Non omisere per eos dies Primus ac Varus, crebris nuntiis « salutem et pecuniam et secreta Campaniæ » offerre Vitellio, « si, positis armis, seque ac liberos suos Vespasiano permisisset. » In eundem modum et Mucianus composuit epistolas : quibus plerumque fidere Vitellius, ac « de numero servorum, electione litorum, » loqui. Tanta torpedito invaserat ani-

etiam in armis : unde et gladiatorum ornamenta. Tacitus H. 5, 22, *Pauci ornati militariter*. Livius 9, *Diemque iis, quæ equis armisque instructi ornatiq; adessent, edicit*. Lrs. Consentit Flor. unde recepit Pichena cum seqq. Ceterum loca a Lipsio, Rhenano, Pichena allata, non satis sunt similia. Nam in iis vel diserta separatim armorum mentio, ut *ornatus* significet *instructus*, non *armatus*, vel aliquid additum est aliud, velut *militariter, cultu*. Desiderem locum, in quo *ornatus* simpliciter dicatur is, qui gladium, tela in manibus habet pugnandi causa. Vid. quæ dixi ad Sueton. Excurs. 27, ubi *ferramenta pugnantium* defendi contra alterius lectionis patronos : *ornamenta pugn.* consentiente Oudendorpio. Non credo, dici bene *ornatum in aciem procedere* et similia. Itaque, cum omnes, præter istos duos, scr. et edd. veteres habeant *armatusque*, id potius edidi. Librarii quidam et viri docti, capti observationum de verbo *ornatus*, id alienis subinde locis intrusere. Cic. ep. 5, 13, *paratus armatusque contra f.* Et

sic centies *armatus* conjungitur ap. Livium et alios cum *instructus* et similibus : ut velut rata dicendi formula fuerit. ERN. Cum Ernestio faciunt Brot. et Lall. Verum a lectione codicum Flor. et Bud. nolim temere recedere. *Armatusque*, quod habet ood. Agr. interpretamentum esse, recte judicat Ryckius; neque, si Tacitus scripsisset *armatusque*, librario unquam venisset in mentem, alterum id substituere. Itaque revoco cum Bip. lectionem Flor. Intelligenda omnia armorum signorumque decora. Put. quoque *ornatusque*.

Secreta Campaniæ. I. e. locum in Campaniæ litoribus, ubi in solitudine tranquilla, remotus a turba hominum, ævum agere posset : simili sensu *secessus Campaniæ* sæpe apud Suetonium dicitur. Mox *litora* vocantur et *sinus*. ERN. Mox Bud. se ac lib.

Electione litorum. Quorsum lictores? Si enim privatum serio indueret, nihil iis opus. Scribendum omnino *litorum*. *Secessum* videlicet aliquem amœnum et maritimum adtribui sibi Vitellius volebat, velut ad

num, ut, si principem eum fuisse ceteri non meminissent, ipse oblivisceretur.

LXIV. At primores civitatis Flavium Sabinum, præfectum urbis, secretis sermonibus incitabant, « victoriæ famæque partem capesseret : esse illi proprium militem cohortium urbanarum : nec defuturas vigiliam cohortes, servitia ipsorum, fortunam partium, et omnia prona victoribus : ne Antonio Varoque de gloria con-

otium. Itaque in oratione adversaria mox amicorum respondetur huic parti : *Nunc pecuniam et familiam et beatos Campaniæ sinus promitti.* Suetonium ego in hac voce paullo gravius et obscurius corruptum restituo. Tiber. 72, *Nec abstinuit consuetudine, quin tunc quoque instans in medio triclinio, adstante lictore, singulos valere dicentes appellaret.* Cui enim rei lictor hic in triclinio ? aut ex quo ritu ? Beroaldus et priscæ editiones, *ut stans in medio.* Legam et rescribam totum locum : *aut stans in medio triclinio, aut stans in litore, singulos, etc.* sive relegata altera voce brevius, *aut stans in medio triclinio, aut e litore.* Temere enim repetita videtur a librario. Sententia autem liquida et pura, Tiberium Capreis dissimulando morbo stantem valedixisse comiter singulis, sive in triclinio, sive in ipso litore. Nam modica ea insula, et amici plerique diversabantur, ut opinor, in opposita Italiæ terra. Lirs. Recte conjecit Lipsius. Consentit MS. Fl. Guelf. ed. pr. Bene recepit Pichena. *Lictorum* primus edidit Puteol. Ea verba facile confunduntur. Ern. *Lictorum* quoque habet Bud. In Suet. loco Ern. ad eum locum *in instans* tuetur. Mur. conjiciebat *locorum*, quod non ineptum judicat Acidalius.

Vigilum cohortes. Quas princeps Augusto institutas Dio scribit 55, 26, idque refert in a. U. 759. Idem Paullus tradidit libro proprio De officio præfecti vigilum, ut vides in Pandectis. Appiano tamen quid fiet, qui in triumviratu vigiles repperit, et institutos vult, Pompeio in Sicilia victo ? Id esset, triginta pene ante Dionis traditionem annis. Scribit Civil. 5, 132, *Sabinum præfectum a Cæsare ad turbas et latrocinia in urbe atque Italia comprimenda :* Καὶ ἐξ ἐκείνου (addit) φασὶ παραμῆναι τὸ στρατῖαις τῶν νυκτοφυλάκων ἰδίως τε καὶ ἰδίως. Atque ex eo tempore aiunt mansisse nocturnorum vigilum morem et formam. Bene aiunt : nam si tu, Appiane, nimis erras. Sparteolos hos milites vocare interpretes Juvenalis videtur sat. 14, 305, in illud : *Dispositis prædives hamis.* Per translationem, inquit, *disciplinæ militaris Sparteolorum Romæ : quorum cohortes in tutelam urbis, cum hamis et cum aqua vigiliis curare consueverunt vicinis.* Corrigenodum in fine hujus scholii, *curare consueverunt vicibus :* et, quod ad *Sparteolos*, ipsa vox in Tertulliani Apol. c. 39, eodem sensu. Lirs. Ubi pro *vicinis* in loco scholiastæ Havercamp. *μακρὰ vicinίης.*

cederet. Paucas Vitellio cohortes, et mæstis undique nuntiis trepidas : populi mobilem animum : et, si se ducem præbuisset, easdem illas adulationes pro Vespasiano fore. Ipsum Vitellium ne prosperis quidem parerem : adeo ruentibus debilitatum. Gratiam patrati belli penes eum, qui urbem occupasset. Id Sabino convenire, ut imperium fratri reservaret; id Vespasiano, ut ceteri post Sabinum haberentur. »

LXV. Haudquaquam erecto animo eas voces accipiebat, invalidus senecta. Erant, qui occultis suspicionibus incesserent, tamquam « invidia et æmulatione fortunam fratris moraretur. » Namque Flavius Sabinus, ætate prior, privatis utriusque rebus, auctoritate pecunieque Vespasianum anteibat. Et credebatur adfectam ejus fidem præjuvisse, domo agrisque pignori acceptis.

Reservaret. Bud. servaret.

Invalidus senecta. Vocem Rodolphus addit *senecta sensuque* : valde apposite, modo e libris. Lira. MS. Agr. *ætate sensuque*. Ceteri libri omnes vulgatum servant. In MS. Guelf. in margine adscriptum a manu pr. *hic aliquid deficit*. Nempe hic transpositio duarum circiter paginarum facta antiquitus in MSS. Nam in Flor. Agr. (Bud. Reg. Lall.) Guelf. ed. pr. eadem reperitur : fortasse et in aliis MSS. ut supra 3, 5. Sed restitutio facta est jam a Puteol. non Beroaldo, ut putat J. Gronov. ad c. 69, et haud dubie e scripto libro. Qui supra transpositionem non animadvertit, is hanc viderit. ERN.

Suspicionibus incesserent. MS. Agr. ed. pr. *incederent*, etiam Guelf. sed a manu sec. ante fuit *incesserent* : idque placebat Ryckio : male. Haud dubie est h. l. sermo de crimi-

nationibus, de quibus *incesserent* dicitur, non *incedere*, ut *maledictis, telis incesserent*, non *incedere* : sed hæc verba et alibi a librariis confusa sunt. Post MS. Bud. habebat *fortunæ* : quod Rhenano placebat. Nec mihi displicet. *Moraretur* esset *cunctaretur*. Sed vulgatum quoque bene habet. Denique MS. Guelf. male *matris* pro *fratris*. ERN. Humani quid hic patitur Ernestius. Andabatarum more pugnat. Ryckius ex Agr. laudat *incederent*, non *incederent*. Atqui istud verbi de impulsu bene hic stare posset. Bud. *incesserent*.

Adfectam ejus fidem præjuvisse.

I. e. pro eo solvisse, quum solvere creditoribus non posset. *Adfecta fides* eleganter dicitur laborans ex inopia pecuniæ, qua creditoribus satisfiat. Sic *adfecta res familiaris* sæpe apud Livium (ut 2, 43) de eodicitur, qui ære alieno laborat, qui,

Unde, quamquam manente in speciem concordia, offensarum operta metuebantur. Melior interpretatio : « mitem virum abhorrere a sanguine et cædibus : eoque crebris cum Vitellio sermonibus de pace, ponendisque per conditionem armis, agitare. » Sæpe domi congressi, postremo in æde Apollinis, ut fama fuit, pepigere. Verba vocesque duos testes habebant, Cluvium Rufum et Silium Italicum. Vultus procul visentibus notabantur : Vitellii projectus et degener ; Sabinus non insultans et miseranti propior.

LXVI. Quod si tam facile suorum mentes flexisset Vitellius, quam ipse cesserat, incruentam urbem Vespasiani exercitus intrasset. Ceterum, ut quisque Vitellio fidus, ita pacem et condiciones abnuebant, « discrimen

ut Cicero loqui solet, *male de re domestica est constitutus*, pro Sext. 45 ; *cujus res sum. fortunæ male constitutæ*, pro Rab. Post. 1. *Præjuvisse* autem est ante, olim juvisse : quam vim præpositio hæc in compositione hac ætate in pluribus, quam olim, verbis obtinuit. Ryckius autem probat N. Heinsii conjecturam *præ juvisse*, propterea, quod *præjuvare* alibi non occurrit, item Græv. in Coll. ep. Burm. t. 4, p. 173, 174. Quod mihi displicet. Si prædiis cavendum fuit, ea non deerant Vespasiano ; quibus quippe fratri cavebat. Ergo pecunia adjutus est. Idque indicat *pignoris* verbum ; quod datur, securitatis causa, ei, qui pecuniam pro nobis solvit, aut nobis dedit. Obiter observent tiro-nes, *pignus* antiqua latinitate dici etiam de *hypothesis*, ut hæc de pignori- bus, ut ad Cicero:is epp. ad Div. 13, 56, monuit Grævius. ERN. Bip. legunt *parum juvisse*, ut A. 12, 63.

Lips. et Pich. ex *prævisa* fecere *pa- rum visa*. Favet conjecturæ Suet. Vesp. 4, qui *omnia prædia fratri obligasse Vespasianum et ad mango- nicos quæstus necessario descendisse* refert. Inde scil. *offensarum operta*, de quibus mox. Si tamen *præjuvisse* verum, quod et Bud. habet, reprehensio in eo est, quod turpi modo, *domo agrisque pignori acceptis*, non ut fratrem deceret, eum juverit.

Offensarum operta. Ita Farnesia- nus, proba et solenni Tacito dic- tione. Alii (Bud. etiam et Rheu.) *opera*. LIRA. Sic et ed. princ. ERN.

Agitare. Bud. *cogitare*.

Duos testes. MS. Oxon. *duo*, quod et ipsum rectum est, et passim e bonis libris assertum. ERN *Cluvium Rufum*. Bud. *Clinium Rufum*. Su- pra 1, 8, *Clivium* habet. Mox Bud. *proprior*.

Sabinus non insultans. Acidalius corrigit *Sabini*. Sed *insultans* vultui non satis convenit. Vulgatum Tacito

ac dedecus » ostentantes, « et fidem in libidine victoris. Nec tantam Vespasiano superbiam, ut privatum Vitellium pateretur : ne victos quidem laturos. Ita periculum ex misericordia. Ipsum sane senem, et prosperis adversisque satiatum. Sed quod nomen, quem statum filio ejus, Germanico, fore? Nunc pecuniam et familiam et beatos Campaniæ sinus promitti : sed, ubi imperium Vespasianus invaserit, non ipsi, non amicis ejus, non denique exercitibus securitatem, nisi extincto æmulatu, redituram. Fabium illis Valentem, captivum et

dignius, ob variatam orationem. ERN.

Fidem in libidine victoris. In potestate victoris fore, utrum servare fidem velit, nec ne : sed victores pro libidine magis et cupiditate agere, quam ex æquo, solere. Ed. pr. *libidinem* : vitiose. ERN.

Nec tantam V. superbiam.... pateatur. Omnes in hac scriptura libri consentiunt, nisi quod Guelf. male tanto exhibet. Sed vix credo veram esse. *Superbiam* interpretantur altitudinem animi et clementiam : sed exemplum verbi hujus ita usurpati desidero, inprimis in scriptore prosaico. Neque magis magnitudo animi et clementia hic locum habet, quam *stultitia* et *dementia*. Ceterum ex ostentantes *αὐτῷ τοῖς* intelligendum dicebant, docebant. ERN. Explicat ipse noster, qualis sit hæc *superbia*, mox *altiores spiritus* vocans. Sic et bono sensu Horatius ode 3, 30, 14, *sume superbiam quæsitam meritis*. Vitruv. etiam 7, 3, metaph. *superbiam candoris* dicit.

Ne victos quidem. Varia emendatio, vel crux potius adhibita huic loco. Vertranus legit, *Ne victor quidem laturus*. Beatus *Ne victum quidem laturus*. Mihi sana lectio est,

sana sententia. Si Vespasianus, inquebant, tam alto animo est, ut rectis oculis æmulum quondam imperii possit adspicere : tamen id istæ ipsæ victæ partes ferent nunquam : qui, miseratione olim principis, ad ultionem et res novas accingentur. Atque huic sententiæ apte subnexus, *ita periculum ex misericordia*. LRS. Vulgatum est etiam in MS. Guelf. edd. omnibus. Quod Rhenano placuit, in v. c. se repperisse testabatur Danesius ap. Ursinum. Paullo post pro *promitti* : sed, ed. pr. *promittis* : et, quod genus vitii valde frequens in scriptis, eoque aliquot locis Tacitum liberavimus. ERN. Bud. *ne victo q. laturos*. Rhen. in textu vulg. servat. Cui non placuerit Lipsii interpretatio, Pichenam audiat, qui intelligit, ipsos Vitellii milites eum, ne privatus viveret, occisuros misericordia, ut sequentia innuunt.

Æmulatu, redituram. Censeo, nos apte restituisse : etsi in libris, *æmulatore redituram*. Budensis aliquid juvit, qui *æmulatore daturam* præferebat. Tacitus 13, 46, et, *ne æmulatus in urbe ageret, provinciæ Lusitanæ præficitur*. LRS. Videtur pe-

casibus dubiis reservatum, prægravem fuisse : nedum Primus ac Fuscus et specimen partium Mucianus, ullam in Vitellium, nisi occidendi, licentiam habeant. Non a Cæsare Pompeium, non ab Augusto Antonium incolumes relictos : nisi forte Vespasianus altiores spiritus gerat, Vitellii cliens, quum Vitellius collega Claudio foret. Quin, ut censuram patris, ut tres consulatus, ut tot egregiæ domus honores deceret, desperatione sal-

tius legendum : nisi extincto æmulatore futuram. GRON. Lectio Budensis est etiam Flor. et Agr. nisi quod daturum hic habet, ut ed. pr. Ceteræ edd. usque ad Lips. æmulatore rediuram, quod, cum Ryckio credo, sine necessitate aut idonea causa mutatum esse. ERN. Flor. propius accedit, habet quippe æmulatore dituram.

Casibus dubiis reservatum. MS. Flor. ed. pr. *captis diebus.* Agr. *paucis diebus.* Vulgatum verum. Ne Valenti quidem vitam condonasse, quem tamen captum tenuerint in potestate, et in quo conservando consulere sibi potuerint, si forte res aliter, ac vellent, caderent, ut per eum a Vitellio veniam consequi possent. ERN. Bud. pessime : *cassibus duobus.* Mox Rhen. bene *nedum*, quod prius separatis vocibus scriptum.

Vitellii cliens, quum Vitellius. Postrema ea verba, cum *Vit. col. Cl. foret*, glossulam sapere videantur, ad subsequētia verba, *Quin ut censuram patris.* Fero tamen. LIRS. Verum puto. Ceterum altiores spiritus gerere h. l. dicitur majori animo esse, et in bonam adeo partem; quum alias in deteriolem dicatur. Est autem grave et auctum argumentum. Non est credibile, Vespasianum,

qui olim Vitellii domus cliens fuerit, jam nobiliori celsiorique animo esse, quam Cæsar et Augustus fuerint, passarumque vivere æmulum, cum illi passi non sint. ERN. Ista, quæ glossam sapere videntur Lipsio, ad sententiam necessaria recte iudicat Acidalius, indicandum erat, qua ratione cliens fuerit Vespas. Vitellii.

Honores deceret. Recte : et capio. In romana tamen editione *honores degeret* : ex qua (si quid mutandum est,) fecerim, *tegeret*. Rodolphus enim longius abire a scripto videtur, qui reponit *negligeret*. LIRS. Ego *degeret* aut in libro scr. vitiosum fuisse, aut vitiose scripturam expressam in ed. pr. puto, quod verba quæ literis modo *g* et *c* differunt, centies confusa, ut supra demonstratum. Ceterum fateor, elegantiolem orationem fore et fortiolem, si pro *deceret*, esset *negligeret*, (e quo *degeret* factum putabat Acidalius) aut simile quid; et tale quid me libenter admissurum, si a libris *l* onis aut pluribus venerit. Nam nunc solo MS. Agr. nititur *negligeret* : quod etiam Acidalius defendit, nec displicet Ryckio. Jac. Gronovius, spreto *negligeret*, corrigit *delegeret* : quod an placeat cuicumque, nescio. Verbum debet esse ejusmodi, quod lenitate sua non of-

tem in audaciam accingeretur : perstare militem, superesse studia populi. Denique nihil atrocius eventurum, quam in quod sponte ruant : moriendum victis, moriendum deditis : id solum referre, novissimum spiritum per ludibrium et contumelias effundant, an per virtutem. »

LXVII. Surdæ ad fortia consilia Vitellio aures. Ob-
ruebatur animus miseratione curaque, ne, pertinacibus
armis, minus placabilem victorem relinqueret conjugi
ac liberis. Erat illi et fessa ætate parens; quæ tamen,
paucis ante diebus, opportuna morte excidium domus
prævenit, nihil principatu filii adsecuta, nisi luctum et
bonam famam. XV kal. januar. audita defectione legio-
nis cohortiumque, quæ se Narniæ dediderant, pullo
amictu palatio degreditur, mæsta circum familia. Simul
ferebatur lexicula parvulus filius, velut in funebrem

fendat Vitellium : quod in *deleret* non convenit, si vel maxime per se usitata forma dicendi foret, *delere consularis honores* etc., sed in *negligeret*. ERN. Falsum est, Agricolam e cod. suo dedisse *negligeret*; Ryckius docet, illum conjecturæ suæ fundum habere in *degeret* editionis romanæ, unde hariolatus sit *negligeret*. — * Vomk ad Sedulium 3, 42, mallet *scdaret*. Trillerus *desereret*, *detereretur*, *demeret*, *temneret*, Obs. crit. 3, 10, p. 194; vel *temeraret*.

Moriendum deditis. Hæc clausula non erat in Bud. nec est in Guelf. nisi in marg. et a manu sec. Neque tamen abesse potest per sequentia. Non refert, vincere an dedare : nam moriendum est : illud refert, quomodo moriari. Forte autem respexit auctor ad factum Augusti ap. Sueton. c. 15. ERN.

Opportuna morte. Atque hinc sus-

picio, de qua Suet. Vit. 14, *Suspectus et in morte matris fuit : quasi ægræ præberi cibum prohibuisset, vaticinante Catta muliere, cui velut oraculo acquiescebat, ita demum firmiter ac diutissime imperaturum, si superstes parenti exstisset*, etc. ERN.

Palatio degreditur. Sic bene edit (e Bud.) Rhenanus. V. ad A. 4, 49; 13, 14, etc. Et sic h. l. est et in Guelf. Superiores edd. omnes *digreditur*. Post pro *familia* ed. pr. *vitiose*, e contractione, *fama*. Ceterum hic finis est *phosus* transpositæ in vett. libris et ed. pr. v. ad c. 65. Quæ hic sequuntur usque ad verba in *Capitolium accivit*, ibi c. 65 sequebantur. ERN.

Simul ferebatur etc. MS. Guelf. ed. pr. seu (Bud. *ceu*), cujus corruptelæ causa in transpositione. MS. Bud. deinde *parvus*. ERN.

pompam. Voces populi blandæ et intempestivæ : miles minaci silentio.

LXVIII. Nec quisquam adeo rerum humanarum immemor, quem non commoveret illa facies : romanum principem, et generis humani paullo ante dominum, relictæ fortunæ suæ sede, per populum, per urbem, exire de imperio. Nihil tale viderant, nihil audierant : repentina vis dictatorem Cæsarem oppresserat; occultæ Caium insidiæ : nox et ignotum rus fugam Neronis absconderant : Piso et Galba tanquam in acie cecidere : in sua concione Vitellius, inter suos milites, prospectantibus etiam feminis, pauca et præsentī mæstitiæ congruentia locutus : « cedere se pacis et reipublicæ caussa : retinerent tantum memoriam sui, fratremque et conjugem et innoxiam liberorum ætatem miserarentur : » simul filium protendens, modo singulis, modo universis commendans, postremo fletu præpediente, adsistenti consuli (Cæcilius Simplex erat) exsolutum a latere pugionem, velut jus necis vitæque civium, reddebat. Adspernante consule, reclamantibus, qui in concione adstiterant, ut in æde Concordiæ positurus insignia imperii, domumque fratris petiturus, discessit. Major hic clamor obsistentium penatibus privatis, « in palatium » vocantium. Interclusum aliud iter, idque solum, quod in sacram viam pergeret, patebat : tum

In acie cecidere. Rhenanus non male corrigebat *ceciderant* e vestigiis scripturæ Budensis *cecidebant*. Mox ed. pr. *cedere se pacis et reip. sine caussa*. ERN. In Bud. erat *ceci-debat*.

Cæcilius Simplex. In Bud. *Simplex* deest.

Interclusum aliud iter. Sic Flor.

Guelf. edd. ante Rhen. qui e Bud. edidit *alterum*. Vetus bene restituit Pichena. Sensus est : omnes viæ erant interclusæ, quæ alio, quam in palatium, ferrent. ERN. In Bud. quoque 2 m. *aliud*. Mox idem *prohiberent*.

Quod in sacram viam pergeret. In *sacra via* MS. (Bud.) Guelf. edd. Put. seqq. omnes ante Lipsium,

consilii inops, in palatium rediit. Prævenerat rumor, « ejurari ab eo imperium : » scripseratque Flavius Sabinus cohortium tribunis, « ut militem cohiberent. »

LXIX. Igitur, tanquam omnis respublica in Vespasiani sinum cessisset, primores senatus et plerique equestri ordinis omnisque miles urbanus et vigiles domum Flavii Sabini complevere : illuc de studiis vulgi et minis germanicarum cohortium adfertur. Longius jam progressus erat, quam ut regredi posset : et suo quisque metu, ne disiectos, eoque minus validos, Vitelliani consecrarentur, cunctantem in arma impellebant. Sed, quod in ejusmodi rebus accidit, consilium ab omnibus datum est, periculum pauci sumpserunt. Circa lacum Fundani, descendentes, qui Sabinum comitabantur, armatis occurrunt promptissimi Vitellianorum. Modicum ibi prælium, improvise tumultu, sed prosperum Vitellianis fuit. Sabinus, re trepida, quod tutissimum e præsentibus, arcem Capitolii insedit milite et quibus-

qui *sacram viam* edidit : illud et ipsum ferri posset, præsertim si in abesset. *Pergeret i. s. viam* est continuaretur via sacra, exiret in viam sacram. Possis conjicere *vergeret* : sed in *pergeret* consentiunt libri. Mox *tribunus* male ed. pr. et J. Fr. Gron. vitio operarum. ERN.

Cessisset. Agr. cod. a 1 m. *cecidiisset.* Flor. *cecississet*, unde Ryck. forsan *se dedisset*.

Circa lacum Fundani. Ejus mentio in inscr. antiqua ap. Gruter. p. 398, prolata ab Ursino, in qua *VICTVS LACI FVNDANI DICTATORI SVLAE* aram posuisse memoratur. Cavendum, ne confundatur cum *lacu Fundano* in agro Fundorum, oppidi italice, ut fecit Claverius in Italia

antiqua, t. 2, p. 1084, notatus propterea ab Holstenio. ERN.

Arcem Capitolii. Sic et alibi Tacitus, ut mox c. 71, 78. Livius et Cicero semper distincte *arcem* et *Capitolium* dicunt, Livius ter 5, 39, 40; nam arx et Capitolium in eodem erant monte : unde Dionys. Halic. 10, 14, p. 640, arcem vocat *πρωσιχὴ τῆς Καπιτωλίου*, et spatium inter utrumque interjectum, auctore eodem, loco mox ad c. 71, profecto, duoque colles, non arx pars Capitolii, aut in Capitolio : nisi quod mons ille subinde *mons Capitolinus* vocatur, cujus sane pars fuit arx. V. etiam Ryck. de Capitol. c. 5. ERN.

Insedit mixto milite etc. Insidere

dam senatorum equitumque : quorum nomina tradere haud promptum est, quoniam, victore Vespasiano, multi id meritum erga partes simulavere. Subierunt obsidium etiam feminæ; inter quas maxime insignis Verulana Gratilla, neque liberos, neque propinquos, sed bellum secuta. Vitellianus miles custodia socordi clausos circumdedit; eoque, concubia nocte, suos liberos Sabinus et Domitianum, fratris filium, in Capitolium accivit; misso per neglecta ad Flavianos duces nuntio,

est verbum militare, pro occupavit cum præsidio, ut inde vim hostilem arceret. Supra *insessas Alpes* et similia vidimus. Post *mixto* aberat a MS. Bud. nec est in Guelf. nisi a manu sec. in margine, nec in ed. Puteol. Habent MS. Flor. ed. pr. Ber. Alc. Rhenanus verbum id delevit, simulque edidit *ex quibusdam* e Bud. quod exemplum omnes secuti sunt, etiam Lipsius : unde conijcere licet, eum in MSS. hanc vocem non repperisse. Sed Pichena restituit e Flor. eumque omnes, qui post fuere, editores imitati. *Miliem mixtum* putat esse confusum cum plebe urbana, feminis, servis : quod an *miles mixtus*, absolute dictus, significare possit, dubito. *Mixtus miles* latine loquentibus est, miles non ejusdem generis, qualis fuisse dicitur in exercitu Pompeiano, in bello civili, sed collectitius e variis gentibus, variis instructus armis, non eidem disciplinæ adsuffectus : ut *mixtum genus hominum* de talibus dicitur ap. Livium. Vid. collecta Duckero ad 43, 9 : sic *mixtum genus dicendi*, et multa alia dicuntur. Ergo, quia plebs et servi non sunt milites, horum causa *mixtus miles*

dici non potest. Et post fit mentio istius generis hominum, commemoratis etiam feminis. Fortassis et tum talis plebs exclusa, et non nisi feminæ quædam admissæ, ut ap. Liv. 5, 40. Igitur et ipse *mixto* edendum non putavi. Neque tamen in altero secutus sum Rhen. et Lips. ceterosque, qui edidere *ex quibusdam*. Nam MSS. præter Bud. omnes item edd. ante Rhen. habent et, quod etiam sensus desiderat. EAX.

Verulana Gracilia. MSS. Flor. Agr. (Bud.) Guelf. ed. pr. *Gratilla*. Leg. *Gratilla* e Plin. ep. 3, 11, ubi etiam Flor. *Gratilla*. Guelf. etiam *Vernula* : at in margine est *Verulana*. EAX. Omnino legendum *Gratilla*. Vid. et Plin. ep. 5, 1.

In Capitolium. Hæ duæ voces a glossographo fortasse : certe in Capitolium eos accitos, sine monitere ullo nimis clarum. LIPS. Verum est, per se intelligi posse. At multa erunt in Tacito delenda ex hac regula, ut jam pluribus locis monuimus. Libri quidem omnes hæc verba habent. Ceterum hic est finis alterius *phæras* transpositæ in MSS. et ed. pr. EAX.

At Sabinus misso per neglecta

qui, « circumsideri ipsos, et, ni subveniretur, arctas res » nuntiaret. Noctem adeo quietam egit, ut degredi sine noxa potuerit : quippe miles Vitellii, adversus pericula ferox, laboribus et vigiliis parum intentus erat ; et hibernus imber, repente fusus, oculos auresque impediēbat.

LXX. Luce prima Sabinus, antequam invicem hostilia cœptarent, Cornelium Martialem, e primipilaribus, ad Vitellium misit, cum « mandatis et questu, quod pacta turbarentur. Simulationem prorsus et imaginem deponendi imperii fuisse, ad decipiendos tot illustres viros. Cur enim e rostris fratris domum, imminētem foro, et irritandis hominum oculis, quam Aventinum et penates uxoris petisset ? Ita privato, et omnem principatus speciem vitanti, convenisse. Contra Vitellium in palatium, in ipsam imperii arcem regressum : inde armatum agmen emissum : stratam innocentium cœdibus celeberrimam urbis partem : ne Capitolio quidem abstineri. Togatum nempe se, et unum e senatoribus, dum inter Vespasianum ac Vitellium præliis le-

Qui attente hæc in vulgatis legit, hæreat necesse est propter redundans nomen Sabini, et minus cohærentem sententiam. Ei incommodo medelam attulimus deletis verbis *at Sabinus*, auctoribus MS. Flor. et ed. pr. quæ, facta illa transpositione, ad explendam utcumque sententiam, addita sunt. (Desunt et in Bud. et Reg. Lall. Sed Puteol. intrusit ; servarunt sequentes editores ad Ernestium usque.) Deinde punctum fecimus post *nuntiaret*. Nova est sententia a verbis *noctem adeo quietam egit. Noctem tranquillam, et inquietam etiam Lævius dixit*, 5, 42, qui locus huic

similis. Denique *degrēdi* scripsimus pro *digredi* sensu postulante : significat enim descendere de arce, quod est *degrēdi*, ut jam sæpe monuimus et correximus. Ryckius defendit e c. 78, init., ubi *digressus Narnia exercitus* ; sed ibi discessus simpliciter indicatur, hic descensus ex arce, loco superiori, ubi *degrēdi* verum verbum esse, pluribus jam locis vidimus. Ceterum *et* ante *ni* e MS. Flor. addidit Pichena, ubi erat *ipso sel ni*. Ed. pr. *ipsi seni*. Ante edebatur *ipsos, nisi subv.* MS. Guelf. tamen *ni* habet. ERN. Bud. *ipsos, ni*. Mox *digredi*.

gionum, captivitatibus urbium, deditionibus cohortium judicatur, jam Hispaniis, Germanisque, et Britannia desciscensibus, fratrem Vespasiani mansisse in fide, donec ultro ad conditiones vocaretur. Pacem et concordiam victis utilia; victoribus tantum pulchra esse. Si conventionis poeniteat, non se, quem perfidia deceperit, ferro peteret, non filium Vespasiani, vix puberem: quantum, occisis uno sene et uno juvene, profici? iret obviam legionibus: et de summa rerum illic certaret: cetera secundum eventum praelii cessura. » Trepidus ad hæc Vitellius pauca purgandi sui causa respondit, culpam « in militem » conferens, « cujus nimio ardori imparem esse modestiam suam. » Et monuit Martialem, « ut per secretam ædium partem occulte abiret, nè a militibus internuntius invisse pacis interficeretur: » ipse neque jubendi neque vetandi potens, non jam imperator, sed tantum belli causa, erat.

LXXI. Vix dum regresso in Capitolium Martiale,

Deditionibus cohortium judicatur. Judicare, ut similia verba, disceptare, decernere, eleganter de re bellica, etiam *dijudicare*, ut bene ad h. l. docuit Boxhornius. ERN. Cum Bip. sublato puncto, ante *jam* posito, verum loci nexum restituo.

Victis utilia, victoribus tantum pulchra esse. Cur non potius: *Pacem et concordiam victis utilem, victoribus tantum pulchram esse.* GRON. Favet aliquantulum MS. Guelf. qui habet *pulchrum*. Ceterum Tacitus etiam aliis locis sic locutus est, ut neutrum plurale junxerit duobus substantivis masc. aut fem. generis, de more Græcorum. ERN.

Si conventionis poeniteret. Sic non

dubitavi reponere pro *poeniteat*, quia hic mera imperfecta et antecedunt et sequuntur: inter quæ *poeniteat* stare nullo modo aut a Tacito esse potest. ERN. Particula conditionalis cum præsentis rectius struitur. Sic Bud. cum vulg. bene. Imperfecta ἀποδίδωται futuri rationem habet.

Et de summa. Copulam e Flor. Pichena dedit. Sic et Bud. Hic mox nimius ardor, quod stare potest, a semicolon addas.

Ne a militibus internuntius. Præpositio non est in ed. pr. Eam se delevisse ait Rhenanus (deest enim in Bud.): sed operæ non paruerit. Itaque et a sequacibus est servata, extatque in edd. præter primam omnibus. Est et in Guelf. ERN.

furens miles aderat, nullo duce : sibi quisque auctor : cito agmine forum et imminetia foro templa prætervecti erigunt aciem per adversum collem, usque ad primas capitolinæ arcis fores. Erant antiquitus porticus in latere clivi, dextræ subeuntibus : in quarum tectum egressi saxis tegulisque Vitellianos obruebant. Neque illis manus, nisi gladiis, armatæ : et arcessere tormenta, aut missilia tela, longum videbatur : faces in prominentem porticum jecere : et sequebantur ignem ; ambustasque Capitolii fores penetrassent, ni Sabinus revulsas undique statuas, decora majorum, in ipso aditu, vice muri, objecisset. Tum diversos Capitolii aditus invadunt, juxta lucum asyli, et qua Tarpeia rupes centum

Porticus in latere. Dionysius 4, 61, *Frons ejus meridiem spectans, porticum habet, cum triplici columnarum ordine : in lateribus ordo duplex est.* LRS.

Dextra subeuntibus. An, *dextræ subeuntibus* ? atque ita, ut disco, Flor. LRS. Sic et MS. Guelf. (Bud.) edd. pr. Puteol. Ber. Alc. Rhen. pr. Ald. *Dextra* primus dedit Gryphius, vitio haud dubie operarum, unde in sequentes venisse videtur. Recte igitur Pichena *dextræ* edidit, atque id loquendi ratio desiderat. Formulam *porticus dextræ subeuntibus* illustratam reperies a Gronov. ad verba Liv. 1, 8, *locus, qui nunc septus descendit inter duos lucos est.* ERM.

Vitellianos obruebant. Sic Flor. unde edidit Pichena cum seqq. Consentit ed. pr. At ceteræ vett. inde a Puteol. et MS. Guelf. *deturbabant.* Hoc si verum est, intelligi debet *deturbare conabantur, tentabant* (nam non deturbatos esse, sequentia docent), quod consuetudo Latinorum

fert. Sane æque bene ac promiscue in hac re dicuntur *deturbare, proturbare*, ut ap. Liv. 5, 47, *obruere et operire*, ut quisque mediocriter in historicis latinis versatus scit : sed tamen Flor. et ed. pr. auctoritatem ceteris libris præferam. A MS. Bud. plane aberat verbum : unde fortasse licet suspicari, id, quod a Tacito esset, excidisse in antiquioribus codicibus, defectum a librariis varie esse suppletum, atque hinc varietatem librorum natam. Mox idem MS. pro *jecere* habebat *jacere.* ERM.

Juxta lucum asyli. Asyli lucus nullus alibi memoratur. Credo, intelligi locum, qui *inter duos lucos* vocabatur, juxta quem asylum fuit. Ibi viam in Capitolium fuisse, patet e Livio 1, 8, ubi vid. intt. de lucis iatis, adde Dionys. Hal. 2, 15, p. 88. Neapol. ad Ovid. Fast. 3, 430. Mox MS. Guelf. edd. pr. Puteol. *Tarpeiæ rupes* : quod sic dictum accipi posset, ut *Martis campus* apud nostrum, et similia : sed collis ille a

gradibus aditur. Improvisa utraque vis; propior atque acrior per asyllum ingruerat: nec sisti poterant scandentes per conjuncta ædificia: quæ, ut in multa pace, in altum edita, solum Capitolii æquabant. Hic ambigitur, ignem tectis oppugnatores iniecerint, an obsessi, quæ crebrior fama est, quo nitentes ac progressos depellerent. Inde lapsus ignis in porticus adpositas ædibus: mox sustinentes fastigium aquilæ vetere ligno traxerunt

Tarpeia potius, quam a Tarpeio, dictus traditur vulgo. ERN.

Nec sisti poterant scandentes. MS. Guelf. *nec sisti poterat.* Librarius videtur in animo habuisse elegans loquendi genus, quo Livius delectatur, *sisti non potest*, de quo ad A. 3, 52; sed id hic locum non habet, propter verbum *scandentes*. Add. ad 5, 21. Mox *per conjuncta ædificia* int. Capitolio. Sic Liv. 1, 44, *neque ædificia mœnibus continuarentur, quæ nunc vulgo etiam conjungunt.* ERN.

Ignem oppugnatores. Hoc quidem ambigi potest: at non quod Philostratus incuriose scribit 5, 30, *Domitianum obsedissee Vitelliano in Capitolio, atque illos clanculum fugientes templum incendisse.* Ille dixit, qui perperam multa alia; classicus nemo scripsit. LRS. Locus est p. 213, ed. Lips.; sed nihil tale ibi traditur. Verba græca sunt: *ξύμβιβαις δὲ κατὰ τὴν Ῥώμην, Δαμντιανὸν μὲν, τὸν τοῦ Οὐσπασισανοῦ παῖδα, παρατετάχθαι πρὸς τὸν Βιττήλιον, ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς τοῦ πατρὸς πολιουρίας δ' αὐτὸν περισχούσκει ἐν τῇ ἐκπιτωλίῃ διαπεφυγῖναι τοὺς πολιορκούντας, τὸν γὰρ δ' ἱμπερῆσαι.* Verba αὐτὸν et *διαπεφυγῖναι* ad Domitianum referenda, non ad

Vitellium. Mox pro *depellerent*, quod verum est, MSS. Bud. Guelf. *depulerint.* In MS. Reg. ed. pr. omis-
sa verba *an obsessi.... depellerent.* ERN.

An obsessi etc. Spanhemius, *Fail-
lant* alique huc trahunt numum Vitellii, quo Jupiter Capitol. in templo sistitur, putantque eum principem hoc typo docuisse, nulla sua culpa arsisse id templum, mox a se reædificandum. Verum temporum ratio obstat, neque dubium esse potest, quin salvo adhuc Capitolio casum sit numisma. Vid. Eckhel Doctr. NN. vet. vol. 6, p. 312. Mox Bud. male *quam quo.*

Sustinentes fastigium aquilæ. Græci etiam ea mente ἀστέον dicunt. Hesychius: Ἀστέος καὶ ὄροφος, καὶ τὸ ἐπὶ τῇ γείσῃ κυμάτιον. Pausanias aliquoties usurpat; ut 10, 19, *τὰ δὲ ἐν τοῖς ἀστέοις ἴσται Ἀρτεμις καὶ Ἀντὴ καὶ Ἀπόλλων.* Lib. 5, 10, *Ἐλπίς μὲν δὲ αὐτὸ τοῦτο ἐς τὸν ἀστέον ἀνέκειντο οἱ ὀκτὸ πύδες καὶ ἐξήκοντα.* Nisi fallor, istæ ipsæ aquilæ γυρίποδες Polluci (1, 8; 7, 27) dicuntur. LRS. Pausanias Corinth. 2, 7, *καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἐπίθημα ποιοῦσι κατὰ τοὺς ἀστέους, μάλιστα τοὺς ἐν τοῖς γαστέροις.* Eodem libro: *τὰ δὲ ἐν τοῖς ἀστέοις. Ἡρακλῆος καὶ Νίναι πρὸς τοῖς παρασίν εἰσι.* Nisi

flammam alueruntque. Sic Capitolium, clausis foribus, indefensum et indireptum, conflagravit.

LXXII. Id facinus post conditam urbem luctuosissimum foedissimumque reipublicæ populi romani accidit: nullo externo hoste, propitiis, si per mores nostros liceret, deis, sedem Jovis O. M. auspicato a majoribus, pignus imperii, conditam, quam non Porsena dedita urbe, neque Galli capta, temerare potuissent, furore principum excindi! Arserat et ante Capitolium civili

scripsit ταῖς πύρρῃ. Vide P. Scri-
verium ad Martialis 10, 19. GRON.
Per *fastigium* intelligant tirones sig-
num vel signa, in summo tecto;
nam sic etiam *fastigium* dicitur: ut
ap. Plin. 35, 12 (46). Add. Salmas.
ad Spartian. Pesc. 12, et ad Solin.
p. 853. ERN.

Traxerunt flammam alueruntque.
Variant libri in terminatione verbo-
rum. Quod hic editum est, habet
MS. Flor. unde proditum a Pichena.
At MS. (Bud.) Guelf. edd. ante
Pich. omnes *traxere*: ed. pr. MS.
Agr. etiam *alueresque*. ERN.

Foediss. reip. pop. rom. Hæc est
vera lectio, quam firman MSS.
Flor. Agr. Guelf. edd. pr. Puteol.
ceteræque omnes, quas vidi ante
Lipsium: nisi quod habent *populo*,
vel *populoque*, præter Flor. et ed.
pr. Sed genitivum esse meliorem,
consuetudo loquendi veterum indi-
cat, apud Livium inprimis obvia,
velut 22, 10, ubi *resp. populi ro-
mani Quirium*; quam idoneis exem-
plis declaravit Gronov. Obs. 4, 14.
Adde Drakenb. ad Liv. l. c. et ad 8,
9, etc. ERN. Bud. R. P. *populo rom.*

Pignus imperii. Int. ut p. i. nisi rō
ut a terminatione præcedentis verbi
absorptum est. ERN. Cf. Liv. 1, 55.

Porsena dedita urbe. Non abit
longe ab hac indignitate, quod est
apud Plinium 34, 14 (39): *In sæ-
dere, quod expulsi regibus p. r.
dedit Porsena, nominatim compre-
hensum invenimus, ne ferro, nisi in
agri cultu uterentur. Etiam stilo
scribere vetitum, vetustissimi aucto-
res prodiderunt.* Sic enim eum locum
e MS. restitimus. GRON. Ceterum
hic locus nullo modo refellit Savi-
lium, quem Ryckius putabat memo-
ria falsum fuisse, cum diceret, de
dedita Porsenæ urbe nusquam alibi
tradi, usus hoc uno loco. Apparet
hinc, iniquioribus conditionibus sæ-
dus accepisse Romanos, non dedi-
tam urbem Porsenæ. ERN.

Temerare potuissent. Ita Farnesia-
nus, melius certe, quam *tenere*,
quod obtinuit. Pollutio enim ista ad
locum sacrum refertur. LIPS. *Tem-
rare* Flor. Guelf. edd. ante Rhen.
omnes, idque bene restitutum a Lip-
sio. *Tenere* e Budensi a Rhenano edi-
tum est. ERN.

Furore principum excindi. Sic
MS. Flor. (Bud.) Guelf. a manu pr.
edd. Puteol. sqq. At in Guelf. man.
sec. correxit *furor* et addidit *potuit*:
quod e libris ductum est: nam et
ed. pr. habet *potuit*. Id esse vitio-

bello, sed fraude privata; nunc palam obsessum, palam incensum: quibus armorum caussis? quo tantæ cladis pretio stetit? pro patria bellavimus? Voverat Tarquinius Priscus rex, bello Sabino, jeceratque fundamenta, spe magis futuræ magnitudinis, quam quo modicæ adhuc populi romani res sufficerent: mox Servius Tullius, sociorum studio; deinde Tarquinius Superbus, capta Suessa Pometia, hostium spoliis extruxere. Sed gloria operis libertati reservata: pulsus regibus, Horatius Pulvillus, iterum consul, dedicavit ea magnificentia, quam immensæ postea populi romani opes ornarent potius, quam augerent. Iisdem rursus vestigiis situm est, postquam, interjecto CCCCXXV annorum spatio, L. Sci-

sum, arguit *potuissent*: nam, si *furor potuit* verum esset, deberet esse *potuere* vel *potuerant*. Librarii non assecuti sunt elegantiam infinitivi absoluti, quo frequenter satis tali modo utitur Livius. ERN.

Quo tantæ cladis. Æger mihi locus olim visus, nunc in sanitate esse. Sententia: ne pro patria quidem olim tanta clade pugnatum; nedum pro ambitione privata, aut contra patriam. LIPS. V. Observ. 3, 17. Gronovius, ubi, repudiatis aliorum correctionibus et explicationibus, pronunciat legendum, *quid tantæ cladis pretio stetit?* h. e., quid fuit, qui tantus fructus, tanta spes, quæ tanti redimeretur, quæ tanto pretio, tanta jactura emeretur. Qui sensus, ut opinor, etiam existit e correctione Rhenani, qui *stetit* delevit, nescio an consentiente MS. Budensi. (omnino, deest.) Sed, si vel maxime id verbum a codice absuit, tamen credibile est, id omissum esse a librario, similia membra efficere vo-

lente; quod sæpe Tacito obfuisse vidimus, quum ea similitudo sit ab ejus ingenio et consuetudine aliena. *Stetit* est in MSS. Flor. Agr. Gueff. edd. ante Rhen. omnibus, nec tale, ut a librariis additum videatur. Itaque id post Ryck. et J. Gronov. reposuimus. Pichena corrigebat: *quo tanta clades pretio stetit?* idem ut esset sensus, qui Gronovianæ correctionis est. Sed latinitas non fert. Ceterum non nego, mihi tamen aliquid duri esse videri etiam in Gronoviana correctione. Dicimus sane *eleganter res stat magno*: sed, an etiam dicatur: *quid stat pretio hujus rei?* hoc quaeritur: nec id demonstrat Gronovius. Ego noodum alibi reperi. ERN. Freinsh. lectionem Rhenani probat, si post *pretio* interrogandi signum ponatur. Id et Acidalio placet et mihi propemodum. Bip. sequuntur Gronovium.

Deinde Tarq. Bud. dein et mox Isdem, ut solet.

CCCCXV annorum. Ratio tempo-

pione, C. Norbano coss. flagraverat. Curam victor Sulla suscepit, neque tamen dedicavit : hoc solum felicitati ejus negatum. Lutatii Catuli nomen, inter tanta Cæsarium opera, usque ad Vitellium mansit. Ea tunc ædes cremabatur.

LXXIII. Sed plus pavoris obsessis, quam obsessoribus intulit; quippe Vitellianus miles, neque astu, neque constantia, inter dubia indigebat. Ex diverso trepidi milites, dux segnis et veluti captus animi, non lingua,

rum evincit, scribendum ccccxv. Adi Fastos. Lirs. In ed. pr. (et cod. Bud.) explanate et sine notis *quadringentorum quindecim*. Correctionem Lipsii recepit *Brotier* : nec est credibile, Tacitum toto decennio aberrasse, aut chronologiam romanam non ita constitutam tum fuisse, ut annos sine tali errore definire liceret. Eam. Ryckius recte ostendit, ab a. 247, quo Hor. Pulvillus iterum consul, ad 671, quo L. Scipio, C. Norbanus coss. effluxisse annos 425, et in margine hunc numerum emendatum adponit. Probat *Lallemand*, sed vitium in textu retinet. Pejus Bipontini repetitum Ryckii calculum ad a. 415 adplicant.

Felicitati ejus negatum. Sullæ ipsius dictum hoc est, quo Tacitus allusit. Plinius 7. 43 (44) : *Hoc tamen nampe felicitati suæ defuisse confessus est, quod Capitolium non dedicavisset.* Lirs. *Felicitis* nomen adsumpsit Sulla occiso Mario. Cf. Vell. 2, 27.

Lutatii Catuli nomen. Fallit nos ergo, aut falsus ipse Dio 43, 14, qui adseverat, inter alios honores datum Cæsari, ut nomen ejus Capitolio inscriberetur, deleto Catuli, idque eum recepisse. Quod ex hoc

loco omnino non potest. Lirs. Dioni suffragantem Martialem laudat Rychius 5, 10, ubi *Catuli Julia templa* : putatque, nomen Catuli ita erasum, et inscriptum Cæsaris nomen, ut tamen Catuli nomen adhuc appareret; cujus rei exempla plura in marmoribus antiquis reperiuntur. Quod mihi non satisfacit. Vereor, ne decretum illud ad effectum non venerit : atque sic placebat J. Gronovio. Verba Taciti nimis clara et diserta sunt, deque re tali, quæ obscura esse non poterat. Eam. Exemplum tituli sic mutati, ut prioris vestigia maneat, exhibet uterque arcus Sept. Severi triumphalis Romæ, de quo vid. Suaresius in opere eximio J. J. de Rubeis, cui tit., *arcus triumphis Augg. insignes*.

Intertanta Cæsarium. Pichena velut e Flor. edidit tot. Negat hoc esse in eo libro J. Gronovius : et ceteri libri omnes tanta : id itaque ut J. Gron. exprimendum curavi. Mox idem Flor. *trepidi milites*, ut Guelph. (Bud.) Agr. edd. quod secutus sum post J. Gron. *Trepidus miles* edidit Puteol. primus. Eam. Bud. et Agr. *tanta*. Bip. recepere tot.

Non lingua, n. a. comp. Sic Sall. ap. Non. 4, 110.

non auribus competere : neque alienis consiliis regi, neque sua expedire : huc illuc clamoribus hostium circumagi : quæ jusserat, vetare ; quæ vetuerat, jubere. Mox, quod in perditis rebus accidit, omnes præcipere, nemo exsequi : postremo, abjectis armis, fugam et fallendi artes circumspectabant. Irrumpunt Vitelliani et cuncta sanguine, ferro, flammisque miscent. Pauci militarium virorum, inter quos maxime insignes, Cornelius Martialis, Æmilius Pacensis, Casperius Niger, Didius Scæva, pugnam ausi, obtruncantur. Flavium Sabinum, inermem neque fugam coeptantem, circumstant, et Quinctium Atticum, consulem, umbra honoris et suamet vanitate monstratum, quod edicta in populum, pro Vespasiano magnifica, probrosa adversus Vitellium, jecerat. Ceteri per varios casus elapsi : quidam servili habitu, alii fide clientium contexti, et inter sarcinas abditi. Fuere, qui, excepto Vitellianorum signo, quo inter se noscebantur, ultro rogitantes respondentesse, audaciam pro latebra haberent.

LXXIV. Domitianus, prima irruptione apud æditiuum occultatus, sollertia liberti, lineo amictu turbæ

Didius. Bud. *Vidius.*

Fugam coeptantem. Pichena conjicit *tentantem* vel *captantem*. Illud mallet. Sed vulgatum melius et exquisitius puto. Est verbum frequens Tacito pro tentare, ut index docet. Mox per *umbram honoris et vanitatem* intellige usum insignium consularium, quæ amovenda in tali periculo erant. Denique pro *edicta jecerat*, Acidalius malebat *fecerat*. Sed nemo dixerit *edicta in populum facere*. *Ediderat* tolerabilius esset, quod est verbum proprium. Sed *je-*

cerat in populum est sparserat : neque id verbum tentandum, propter *in populum*. ERN.

Quinctium Atticum. Bud. Agr. *Quintium*. Edd. veteres male *Quintum*. Forte ad eum Martialis epigr. 7, 31 ; 9, 100.

Audaciam pro l. h. Bella imitatio Sallustiani dicti Catil. 58, *audacia pro muro habetur*. ERN.

Turbæ sacræcolarum. Isiacos fuisse e Suet. Dom. c. 1, discimus : ubi v. et de numo Domitiani, ad memoriam ejus rei spectante. Atque hinc

sacricolarum immixtus ignoratusque, apud Cornelium Primum, paternum clientem, juxta Velabrum, delituit: ac potiente rerum patre, disjecto æditui contubernio, modicum sacellum JOVI CONSERVATORI, aramque posuit casusque suos in marmore expressam. Mox, imperium adeptus, JOVI CUSTODI templum ingens, seque in sinu dei sacravit. Sabinus et Atticus, onerati catenis, et ad Vitellium ducti, nequaquam infesto sermone vultuque excipiuntur, frementibus, qui jus cædis, et præmia navatæ operæ, petebant. Clamore a

lineus amictus, quo Isiaci usi, lini-geri inde dicti. ERN. Cf. Obrechtii nostratis diss. de numo cit. 4. Arg. 1675.

Immixtus ignarusque. Ita Vatic. quod germanum judicavi, non *ignoratusque*. Novitas quædam in ea voce est, quam Sallustio debet (ex Jug. 93): *Mors humanæ cupidinis ignara visundi*: id valet *ignota*. LIPS. Pichena *ignoratusque* bene restituit quod habent MSS. Flor. Agr. Guelf. edd. vet. omnes, præter pr. quæ consentit MS. Vatic. *Ignarus est ignotus*, quod ab h. l. alienum. Non ignotus erat, sed ignorabatur. ERN. Bud. *ignoratus* absque copula, et sic Rhen. Sed Reg. Lall., *ignarusque*.

Casusque suos in marmore expressit. MSS. Flor. Agr. ed. pr. *casus suos in m. expressam*, nisi quod ed. pr. omittit suos. Eam lectionem recipere Ryckius et J. Gron. (item Brot. Lall. Bip.) *Ara casus expressa* exquisite dicitur, ejusque formulæ plura exempla apud veteres, quæ conguessit Heins. ad Valer. Fl. 1, 491, firmans MS. quo usus est, eandem lectionem in loco nostro. Itaque imitatus essem virorum doctissimorum exemplum, nisi me retinuissent ver-

ba in marmore, quæ frigere videntur in illa lectione: nisi ea insititia sint, quod non putem. Potuere sane in ipsa ara casus exprimi, ut ap. Liv. 28, 46, *Hannibal aram posuit cum titulo rerum suarum*. Sed nihil impedit, quo minus in peculiari tabula marmorea, in illo sacello posita, exprimerentur casus Domitiani. LUPANUS autem capit de opere cælato, in quo casus isti expressi. Simile, quod Dædalus apud Virgilium in valvis templi, Æn. 6, 32, *bis conatus erat Icari casus effingere in auro*; quem locum in animo habuisse videatur Tacitus. Sed arbitror, etiam de titulo intelligi posse. ERN. Bud. *expresxit*, solenni usu duplicis pro litera s. Sic *Vespejianum* dicit. Et si dura locutio videatur, quam Flor. præfert, tamen, quum non sit credibile librarium eam substituisse planiori, recipio et ipse: *in marmore* refero ad aram, quæ ex marmore.

Præmia navatæ operæ petebant. MSS. Bud. Bodl. Agr. *enavatæ*, quod placebat Danesio, Rhenano, recepit Ryckius. De toto hoc genere verborum supra dictum ad A. 14, 14. Sed *enavatus* mihi darius vide-

proximis orto, sordida pars plebis supplicium Sabini exposcit, minas adulationesque miscet. Stantem pro gradibus palatii Vitellium, et preces parantem, pervicere, ut absisteret. Tum confossum collaceratumque, et capite truncum, corpus Sabini in Gemonias trahunt.

LXXV. Hic exitus viri haud sane spernendi. Quinque et triginta stipendia in republica fecerat, domi militiaeque clarus : innocentiam justitiamque ejus non argueres : sermonis nimius erat : id unum septem annis, quibus Moesiam, duodecim, quibus praefecturam urbis obtinuit, calumniatus est rumor. In fine vitae alii segnem, multi moderatum et civium sanguinis parcum credidere. Quod inter omnes constiterit, ante principatum Vespasiani, decus domus penes Sabinum erat. Cædem ejus lætam fuisse Muciano accepimus. Ferebant plerique, « etiam paci consultum, dirempta æmulatione inter duos, quorum alter se fratrem imperatoris, alter consortem imperii cogitaret. » Sed Vitellius consulis supplicium poscenti populo restitit, placatus, ac velut vicem reddens, quod interrogantibus, « quis Capitolium incendisset, » se reum Atticus obtulerat : eaque confessione, sive aptum tempori mendacium fuit, invidiam crimenque agnovisse, et a partibus Vitellii amolitus, videbatur.

LXXVI. Iisdem diebus L. Vitellius, positus apud

tur, quam ut recipere audeam. Mox dedimus *absciso capite*. V. ad 2, 88. EAM. Rhen. probat *enavatæ*, nec tamen recepit. Bud. *absciso* : in Flor. rectius deest : sequor. Prius Bud. *proximis* sine præpositione.

Stipendia in republ. fecerat. Verba in republica mihi suspecta. Quorsum enim et quo exemplo adduntur, præ-

sertim a brevitatis tanto amatore ? nisi forte transpositio facta est a librariis, Tacitique manus sic dedit : XXXV stipendia fecerat : in rep. d. m. clarus. Infra vitiose edd. ante Rhen. *direpta*, pro *diremta*. EAM. Ex ingenio Rhen. nam Bud. *direpta*. Paulo ante Bud. *alii moderatum*, Rhen. *multi*.

Feroniam castris, excidio Tarracinæ imminabat: clausis illic gladiatoribus remigibusque, qui non egredi moenia, neque periculum in aperto audebant. Præerat, ut supra memoravimus, Julianus gladiatoribus, Apollinaris remigibus: lascivia socordiaque gladiatorum magis, quam ducum similes, non vigilias agere, non intuta moenium firmare, noctu dieque fluxi et amoena litorum personantes, in ministerium luxus dispersis militibus, de bello tantum inter convivia loquebantur. Paucos ante dies discesserat Apinius Tiro: donisque ac pecuniis acerbe per municipia conquirendis, plus invidiæ quam virium partibus addebat.

LXXVII. Interim ad L. Vitellium servus Verginii Capitonis perfugit, pollicitusque, « si præsidium acciperet, vacuam arcem tradi futurum, » multa nocte cohortes expeditas, summis montium jugis, super caput hostium sistit: inde miles ad cædem magis, quam ad pugnam decurrit: sternunt inermes, aut arma capientes, et quosdam somno excitos; quum tenebris, pavore, sonitu tubarum, clamore hostili turbarentur. Pauci gladiatorum resistentes, neque inulti cecidere: ceteri ad naves ruebant, ubi cuncta pari formidine implicaban-

Ut supra memoravimus. C. 57.

Lascivia etc. Ante hæc verba punctum minus cum Bip. pono et sequentia ad *loquebantur* usque uno tractu jungo.

Apinius Tiro. V. c. 57, unde patet, hunc Apinium, deficientibus a Vitellio se ducem obtulisse, adeoque a Vespasiani partibus fuisse. ERN.

Ad L. Vitellium. Prænomen addunt Flor. (Bud.) Agr. Guelf. vett. omnes. Excidit casu in ed. Pichenæ: nam in ea primum inter libros meos

desideravi. Restituit Ryckius. Mox MSS. (Bud. a pr. m.) Flor. Agr. Guelf. ed. pr. *Virgili*, ut H. 4, 3: male. *Capito* est Verginiorum cognomen. Item iidem præter Guelf. post, *tradi futurum*, pro *furtim traditurum*. ERN. Optime se habent codd. in quibus et Bud. lectio *tradi futurum*, quam cum Bip. Tacito reddendam puto. Puteolani est ista spuria.

Inermes. Flor. *inermos*. Mox *inulti* Rhen, c Bud. Prius legebatur *multi*.

tur, permixtis paganis, quos nullo discrimine Vitelliani trucidabant. Sex liburnicæ inter primum tumultum evasere, in quis præfectus classis Apollinaris; reliquæ in litore captæ; aut nimio ruentium onere pressas mare hausit. Julianus ad L. Vitellium perductus, et verberibus foedatus, in ore ejus jugulatur. Fuere, qui uxorem L. Vitellii Triariam incesserent, tamquam « gladio militari cincta, inter luctum cladesque expugnatae Taracinæ, superbe sæveque egisset. » Ipse lauream gestæ prospere rei ad fratrem misit, percunctatus, « statim regredi se, an perdomandæ Campaniæ insistere juberet. » Quod salutare non modo partibus Vespasiani, sed rei-publicæ fuit: nam, si recens victoria miles, et, super

Reliquas in litore captas. Covar-
viæ codex, *reliquæ in litore cap-
tæ*: quod verius. LIRS. Sic Flor.
Guelf. edd. pr. Put. idque recepit
Pichena. Primus Beroaldus edidit
captas, vitio fortasse operarum,
quod sqq. temere secuti sunt. Errori
locum dedit sequens mox *pressas*.
Ed. pr. in *littore* vitiose: et ante *tum-
ulum* pro *tumultum*. ERN. Bud. et
Rhen. *reliquas in l. captas*. Dein
Bud. ut *nimio*. Idem *tumulum*.

In ore ejus. Seneca de Benef. 7,
19, *Si in ore parentum filios jugulat*:
quod Virg. Georg. 4, 477, *Ante ora
parentum*.

Triariam incesserint. Ed. pr. (et
Bud.) *incesserant*. Haud dubie cor-
rigendum e perpetua Taciti, alio-
rumque consuetudine *incesserent*.
Sic mox, c. 78, *nec defuere, qui An-
tonium suspicionibus arguerent*. Ita-
que sic correxi. Imitatus est Bro-
tier. Mox MS. Guelf. ed. pr. Put.
gestæ prospere rei. In Beroald. vitio
operarum editum *prosperæ*, quod

secutus Alc. Correxerit Rhen. sed in-
verso ordine (e Bud.) *prospere gestæ
rei*, quod tenuere ceteri. ERN. Lall.
lauream explicat per literas laurea-
tas, victoriæ indices ut apud Plin.
Paneg. 8, *Allata erat ex Pannonia
laurea*. Cf. Plin. H. N. 15, 30 (39),
et ibi Harduinus.

Recens victoria miles. Alii scrip-
tores addunt præpositionem *ab* in
hac forma loquendi. Unde nata vi-
detur correctio in MS. Agr. *recenti
victoria miles*, quam recepit Ryc-
kius in contextum: allata etiam hac
caussa, quod statim sequatur *secun-
dis ferox*. Utrumque eodem reddit,
qua sensum. Nam miles qui recenti
victoria venit, et recens a victoria
miles, nil differunt. Tum in utroque
est significatio ferociæ: quæ expri-
mitur quidem in sequentibus, sed
aliis verbis; neque in eo quicquam
aut insoliti est, aut vitii. Itaque,
illo uno codice fretus, nihil mutem.
ERN. Flor. Bud. Reg. Lall. et edd.
vett. habent *recens*.

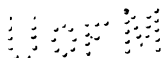
insitam pervicaciam, secundis ferox, Romam contendisset; haud parva mole certatum, nec sine exitio urbis, foret: quippe L. Vitellio, quamvis infami, inerat industria: nec virtutibus, ut boni, sed, quo modo pessimus quisque, vitiis valebat.

LXXVIII. Dum hæc in partibus Vitellii geruntur, digressus Narnia Vespasiani exercitus, festos Saturni dies Oriculi per otium agitabat. Causa tam pravæ moræ; ut Mucianum opperirentur. Nec defuere, qui Antonium suspicionibus arguerent, tamquam « dolo cunctantem, post secretas Vitellii epistolas, quibus consulatum et nobilem filiam et dotales opes, pretium prodicionis, offerebat. Alii, ficta hæc et in gratiam Muciani composita. » Quidam, « omnium id ducum consilium fuisse, ostentare potius urbi bellum, quam inferre: quando validissimæ cohortes a Vitellio descivissent, et, abscisis omnibus præsiidiis, cessurus imperio videbatur. Sed cuncta festinatione, deinde ignavia Sabini, corrupta: qui sumptis temere armis, munitissimam Capitolii arcem, et ne magnis quidem exercitibus expugnabilem, adversus tris cohortes tueri nequisset. » Haud facile quis uni adsignaverit culpam, quæ

Ocriculi. Sic e MS. Agr. edidit Ryckius, secutusque J. Gron. recte. Hoc antiquum nomen, mutatum ab librariis in *Otriculi*, quod illa ætate sic nominabatur, ut hodie. Variant in hoc nomine MSS. ap. Liv. 22, 11, ubi recte præfertur *Ocriculum*. Vid. ibi Drakenb. et quos laudat. Eadem scriptura apud Cicer. Mil. 24, in bonis libris. Græci quidem semper *Οκρίκολα*. MS. Guelf. h. l. *ariculi*, sed superscriptum t. Infra rursus *abscisis* cum J. Gronov. edidimus e

MSS. Flor. Guelf. ed. pr. pro *abscisis* (Bud. et *abscisis*): et paullo post e Flor. et Agr. *nequisset*: ceteri (et Bud.) *nequisset*. ERR. Bud. *Ariculi*. Ptol. 3, 1, habet *Οκρίκολοι*. Ap. Grut. p. 422, *Ocriculani*. Ejus urbis rudera complura studio et impensis Card. Pallotæ a. 1775 prodire in lucem, publicata a Jos. Ant. Guattanio in Monum. ant. ineditis. in-4. in Roma 1784.

Munitissimam. Bud. *invictissimam*.

omnium fuit : nam et Mucianus ambiguis epistolis victores morabatur , et Antonius præpostero obsequio , vel , dum regerit invidiam , crimen meruit : ceterique duces , dum peractum bellum putant , finem ejus insignivere . Ne Petilius quidem Cerialis , cum mille equitibus præmissus , ut transversis itineribus per agrum Sabinum Salaria via urbem introiret , satis maturaverat : donec ob sessi Capitolii fama cunctos simul exciret .

LXXIX. Antonius per Flaminiam ad Saxa rubra , multo jam noctis , serum auxilium venit . Illic « interfectum Sabinum , conflagrasse Capitolium , tremere urbem , » mæsta omnia accepit : « plebem quoque et servitia pro Vitellio armari , » nuntiabatur . Et Petilio Ceriali equestre prælium adversum fuerat : namque incautum , et tamquam ad victos ruentem , Vitelliani , interjectus equiti pedes , excepere : pugnatum haud procul urbe , inter ædificia hortosque et anfractus viarum : quæ gnara Vitellianis , incomperta hostibus , metum fecerant : neque omnis eques concors , adjunctis

Dum tegeret invidiam. Ne unus ipse omnia velle et facere videretur , eoque cunctatus . Sed placet magis Pichenæ lectio ex scriptura Florent. *dum regerit* . Nimirum invidiam ipse in Mucianum retorquet : invidiam , inquam , ejus culpa et consilio Capitolium exustum . Cur enim moratus est , aut inhibuit ? At in crimine tamen Antonius , nec parere in tanta necessitate debebat . LIRS. Nemppe Flor. (et Bud.) habet *regeret* , ut Agr. ed. pr. unde Pichena fecit *regerit* , quod omnes postea secuti sunt . Ante Guelf. *postremo* vitiose pro *præpostero* : quod tamen in margine pro var. lect. notatur . ERN. Bip. conjiciunt *regereret* .

Dum peractum. Romanus *patratum bellum* : probe . LIRS. Si intelligitur ed. pr. ut alibi , in ea est *paratum* , non *patratum* , sed *patratum* dare operæ fortasse voluere : nam et in scriptis ea verba confunduntur : quamquam etiam *peractum* et *paratum* confundi solent , ut sæpe notatum criticis . ERN.

Ad Saxa rubra. Locorum , cædibus istis flagitiisque insignitorum , situm demonstrant sigillatim Claver. Ital. ant. 2 , 3 , p. 526 , et Noris in Annis Syro Maced. p. 59.

Procul urbe. Hispanus (et Bud.) *urbem* , vere . LIRS. Paullo ante ed. pr. *interjectus equis pedes* . Mox MS. (Bud. et) Guelf. *confractus viarum* . ERN.

quibusdam, qui nuper apud Narniam dediti, fortunam partium speculabantur: capitur præfectus alæ, Tullius Flavianus: ceteri foeda fuga consternantur, non ultra Fidenas secutis victoribus.

LXXX. Eo successu studia populi aucta: vulgus urbanum arma cepit. Paucis scuta militaria, plures, raptis, quod cuique obvium, telis, « signum pugnae » exposcunt. Agit grates Vitellius, et « ad tuendam urbem prorumpere » jubet. Mox, vocato senatu, deliguntur legati ad exercitus, ut prætexto reipublicæ concordiam pacemque suaderent: varia legatorum sors fuit. Qui Petilio Ceriali occurrerant, extremum discrimen adiere, adspernante milite conditiones pacis: vulneratur prætor,

Tullius Flav. MS. Fl. *Tulius*, Agr. *Julius*. Guelf. *T* at in litura. At iidem omnes (et Bud.) ed. pr. Puteol. *f. fuga consternantur. Consternantur* errore operarum irrepsisse in Beroald. ed. puto, unde ad ed. Alc. venit, correctum ab Rhen. Sed vereor, ut verum sit, *fuga consternari*: neque uspiam hanc formam deprehendi. Immo consternatio fecit, ut fugerent. Itaque legendum puto, in *foedam fugam consternantur*. Liv. 10, 43, *repente in fugam consternantur*. Ceterum et ibi multi scr. et edd. *consternuntur*: male. Mox *arma coepit*, vitiose, ut alibi, ed. pr. Puteol. ERN. Cf. c. 17.

Raptis, q. c. o. telis. Ed. pr. *raptis*. At Nic. Heinsius malebat, *quod cuique obvium teli*. Ultima litera in *telis* potuit adhærescere et sequente verbo. Sane scio, formæ huic, *quod cuique* etc. similibusque pluralem numerum jungi solere apud nostrum: sed hanc structuram, *raptis, quod cuique obvium, telis*, similemve nus-

piam reperi. Itaque proclivis sim ad probandam Heinsii conjecturam, aut legendum, *ut cuique obvium*: sed illud melius. Habuit enim haud dubie in animo locum Virgilii *Æn.* 7, 507, *quod cuique repertum rimanti telum ira fucit*. ERN.

Prætexto reipub. Sic MSS. Fl. Guelf. Bud. edd. Puteol. Rhen. Ald. Gryph. Lips. Ceteri libri *prætextu*. Illud restituit J. Gron. e Flor. Ante in ed. pr. *diriguntur legati*: quod si e MS. est, redolet ætatem, quas scriptus liber. Nam media ætate *dirigere* dictum pro *mittere*. ERN. Bud. *deliguntur*.

Ceriali occurrerant. Sic bene MS. Flor. Agric. ed. pr. Nam et mox, *qui ad Antonium venerant*. Recepit jam Ryckius. Vulgo *occurrerant*. Mox ed. pr. *ad extremum* etc. MS. Guelf. *adiere*. ERN. Bud. male, *occurrerent*. Sed extr. d. *adiere*.

Vulneratur prætor. Haud aliunde lucem Plinio, sive Regulo potius, dederis apud Plinium ep. 1, 5,

Arulenus Rusticus : auxit invidiam, super violatum legati prætorisque nomen, propria dignatio viri : palantur comites : occiditur proximus lictor, dimovere turbam ausus : et, ni dato a duce præsidio defensi forent, sacrum etiam in exterarum gentes legatorum jus, ante ipsa patriæ mœnia, civilis rabies usque in exitium temerasset. Æquioribus animis accepti sunt, qui ad Antonium venerant, non quia modestior miles, sed duci plus auctoritatis.

LXXXI. Miscuerat se legis Musonius Rufus, equestris ordinis, studium philosophiæ et placita Stoi-

Rustici Aruleni periculum foverat, exultaverat morte : adeo ut librum recitaret ederetque, in quo Rusticum insectatur, atque etiam Stoicorum simiam, appellat. Adjicit, Vitelliana cicatrice stigmatum. Agnoscis Reguli eloquentiam. Hoc cicatricis Vitellianæ convicium est a vulnere, quod nunc accepit. LRS. MSS. Flor. (Bud.) Guelf. ed. pr. Arulenus. ERN.

Occiditur proximus lictor. Proximus lictor est, qui proxime ante magistratum ingreditur. Livius 24, 44, Consul animadvertere proximum lictorem jussit : ubi v. Drakenb. Ejus mentio et ap. Cicer. Verr. 5, 54, quem locum jam attulit Ryckius. Add. Lips. Elect. 1, 23, ubi de lictoribus agitur ex instituto. Mox MS. Agr. pro ausus habet annexus. ERN. Bud. ausus. Sequens et deest.

Sacrum etiam inter exterarum gentes leg. jus. MSS. Flor. Bud. (Reg. Lall.) Agr. ed. pr. in exterarum g. h. e. quod etiam inviolatum servamus erga exterarum gentium legatos : idque recepere Ryckius et J. Gron. Ego inter

servavi, propterea, quod solennis in hac re sententia est scriptorum romanorum, indignum esse, violatum a Romanis et in civibus jus, quod etiam inter externos et barbaros populos inviolatum sit : quod Cicero transfert ad poetas (pro Arch. 8) : sit inter vos sanctum poetarum nomen, quod nulla unquam violavit barbaria. Adde, quod frustra adderetur, quod erga externos etiam servamus. Nam id quid habet mirum ? quum per se pateat, totam legationis jus externo comparatum, ut patres rom. ipsi judicant ap. Liv. 6, 17, extr. Denique oppositio non satis constaret. Clarum autem est, opponi inter exterarum gentes, et ante ipsa patriæ mœnia. In et inter confundi, alibi a nobis, et a multis aliis dudum monitum est. Mox usque in exitum, intell. legati : adeo, ut etiam legatos imperatoris interficeretur. ERN. A codd. non recedendum. In exterarum gentes est ad ext. gentes leg. Ita bene procedit oppositio ante ipsa p. m. Sic et Bip.

Musonius Rufus. Respice ad A. 14, 59.

corum æmulatus : cœptabatque , permixtus manipulis ,
« bona pacis ac belli discrimina » disserens , armatos
monere. Id plerisque ludibrio , pluribus tædio : nec deerant , qui propellerent proculcarentque , ni , admonitu modestissimi cujusque , et aliis minitantibus , omisisset intempestivam sapientiam. Obviæ fuere et virgines Vestales cum epistolis Vitellii , ad Antonium scriptis :
« eximi supremo certamini unum diem , postulabat : si moram interjecissent , facilius omnia conventura. » Virgines cum honore dimissæ : Vitellio rescriptum , « Sabini cæde et incendio Capitolii dirempta belli commercia. »

LXXXII. Tentavit tamen Antonius , vocatas ad concionem legiones mitigare , « ut , castris juxta pontem Mulvium positis , postera die urbem ingrederentur. » Ratio cunctandi , ne asperatus prælio miles , non populo , non senatui , ne templis quidem ac delubris deorum consuleret. Sed omnem prolationem , ut inimicam

Disserens , armatos monere. Grutero hæc verba suspecta sunt , velut insititia. Rationem subdit , quod e sequentibus appareat , motos animos militum non fuisse. Nempe habebat ille in libro suo *movere* , quod reperi in MS. Guelf. et ed. Puteol. ; sed vitium scripturæ facile deprehendere poterat. Ceterum sufficiebat sane cœptabat p. m. bona pacis ac belli discrimina disserere : qua forma et alibi utitur noster : sed non propterea necessario sic scripsit , aut vulgata non a Tacito sunt. Atque etiam acumen videtur Tacitus quæsisse in verbis *armatos monere* : ad eaque haud dubie respicit mox , *intempestivam sapientiam* appellando. ERM. Bud. monere.

Postulabat. Sic MS. Flor. Agr. Guelf. quorum auctoritate id cum

Ryck. et J. Gron. recepi , pro vulgato *postulabant*. Putabant librarii , ad literas referendum esse : quod fieri quidem et ipsum potest ; sed MSS. sequendi. Add. ad 1 , 74. ERM. Bud. *postulabant*

Dirempta belli commercia. Quid clarius ? Corrector tamen adventat , *dirempta bellico commercia*. LIPS. Intelligit Rhenanum (qui ex ingenio). Forma loquendi sumpta a Virgilio , ut aliæ. ÆN. 10 , 532 , *Belli commercia Turnus Sustulit ista prior , jam tum Pallante perempto* : i. e. spem pacis et compositionis. Locum jam notavit Salinerius. ERM. Bud. *direpta* : vitiose.

Omnem prolationem. Hæc est lectio MSS. Flor. teste J. Gronovio , Bodl. (Bud. Reg. Lall.) Guelf. ed. pr. quam cum eodem Gronovio re-

victoriæ, suspectabant. Simul fulgentia per colles vexilla, quamquam imbellis populus sequeretur, speciem hostilis exercitus fecerant. Tripartito agmine, pars, ut adstiterat, Flaminia via, pars juxta ripam Tiberis incessit; tertium agmen per Salariam Collinæ portæ propinquabat. Plebs invectis equitibus fusa: miles Vitellianus trinis et ipse præsiidiis occurrit. Prælia ante urbem multa et varia: sed Flavianis, consilio ducum præstantibus, sæpius prospera. Ii tantum conflictati sunt, qui in partem sinistram urbis, ad Sallustianos hortos, per angusta et lubrica viarum flexerant. Superstantes maceris hortorum Vitelliani, ad serum usque diem, saxis pilisque subeuntes arcebant: donec ab equitibus, qui porta Collina irruerant, circumvenirentur. Concurrere et in campo Martio infestæ acies. Pro Flavianis fortuna et parta totiens victoria; Vitelliani desperatione sola ruebant: et, quamquam pulsi, rursus in urbe congregabantur.

LXXXIII. Aderat pugnantibus spectator populus, utque in ludicro certamine, hos, rursus illos clamore

cepi. Estque hoc verbum elegans et usitatissimum Ciceroni: quum *prolationis*, quod in omnibus ceteris edd. (etiam Rhén.) est ante J. Gron. e nullo alio scriptore antiquo exemplum proferatur. Nam hujus unius loci fide nititur ea vox in lexicis omnibus, etiam nupero Thesaurο Gesneriano. Paulo post edidi *plebs* e Flor. (Bud.) Agr. Guelf. edd. vett. Pichena edidit *plebes*. Illud restituit Ryckius sequente exemplum J. Gron. **ERN.**

Ut adstiterat. Bud. *ut adsisteret.*

Trinis præsiidiis. Josephus B. J. 4, 42 (11), τριχῶν. Est ergo tribus ag-

minibus, castris. De eo verbo *supra* dictum. **ERN.** Ad A. 2, 67.

Ii tantum conflictati sunt. In detiore partem simpliciter *conflictari* dicitur pro *afflictari*, *vezari*, ut *supra* monuimus, A. 6, 48. Pro *ii* MS. Guelf. *hi*: ed. pr. (et c. Bud.) *in*. MS. Agr. *nonnunquam conflictati sunt*. Qui. **ERN.**

Ad serum usque diem. Ita Fl. Agr. (Bud.) Guelf. edd. omnes ante Lipsium: qui edidit *diei*, sive MSS. *secutus*, sive Taciti consuetudinem. Vetus statim Pichena restituit. **ERN.**

Hos modo, rursus illos. *Modo* abest a MS. Flor. (nisi quod in mar-

et plausu fovebat : quotiens pars altera inclinasset, abditos in tabernis, aut, si quam in domum perfugerant, « erui jugularique » expostulantes, parte majore prædæ potiebantur : nam, milite ad sanguinem et cædes obverso, spolia in vulgus cedebant. Sæva ac deformis urbe tota facies : alibi prælia et vulnera ; alibi balinæ popinæque : simul cruor et strues corporum : juxta scorta et scortis similes : quantum in luxurioso otio libidinum ; quicquid in acerbissima captivitate scelerum : prorsus ut eandem civitatem et furere crederes et lascivire. Confluxerant ante armati exercitus in urbe, bis L. Sulla, semel Cinna victoribus : nec tunc minus crudelitatis : nunc inhumana securitas, et ne minimo quidem temporis voluptates intermissæ : velut festis diebus id quoque gaudium accederet, exultabant, fruebantur ; nulla partium cura, malis publicis læti.

gine alia manu additum est) et ed. pr. Sic supra c. 22, *his, rursus illis, exitiabile*. Atque id, ut exquisitius et Tacito aptius, cum J. Gronovio secutus sum, et modo delevi. ERN. Abest etiam a Bud. et Reg. Lall. Sed Rhen. servat.

Abditos in tabernis. Abditos MSS. Flor. (Bud.) Agr. Guelf. edd. pr. Puteol. idque bene restituit Lipsius. Ceteræ edd. inde a Beroaldina *abditii*. Mox *expostulantes* iidem MSS. et edd. omnes ante Rhen. qui (e Bud.) edidit *postulantes*. Illud restituit Pichena, quod hoc sensu subinde occurrit. Ap. Cicer. Rosc. C. 17, opponuntur *expostulare* et *impetrare*. *Erui* est protrahi e latebris, in eoque proprie et exquisite dicitur, ut mox c. 85. Adde Cicer. ep. 5, 10, et Constitution. Adrian. ap. Reines. Inscr. p. 505, *Scrutari et protrahere*

abditos noster dixit H. 4, 1. ERN.

Milite ad sanguinem et cædes obverso. MS. Agr. ed. pr. *ad cædes et sangu.* Præterea ed. pr. *adverso* : male. *Obversus in aliquid*, pro *conversus*, pluribus locis dictum Livio 6, 7 ; 24, etc. ERN. Bud. vulg. tenet.

Scortis similes. Ita scr. et edd. pr. Rhen. etc. Medii, Puteol. Beroald. Alc. *scortis miles*. Non male, nam quid *scortis similes* ? int. adjacebant. ERN. Bud. clare et *scortis similes* : recte, intelliguntur pathici. Bip. legunt in *scortis*, quod mihi displicet.

Exultabant, nulla partium cura. Vox interjecta in priscis libris, *exultabant. Fruebantur nulla p. c.* quam aut meo exemplo ejiciendum est ; aut flectendum scribendumque *fruebant*. LIPS. Hæc nota omissa in ultimis edd. Lipsianæ recensionis, nescio quare : quum sententiam non muta-

LXXXIV. Plurimum molis in oppugnatione castrorum fuit, quæ acerrimus quisque, ut novissimam spem, retinebant. Eo intentius victores, præcipuo veterum cohortium studio, cuncta validissimarum urbium excidiis reperta simul admovent, testudinem, tormenta, aggeres, facesque: « quidquid tot præliis laboris ac periculi hausissent, opere illo consummari, » clamitantes: « Urbem senatui ac populo romano, templa diis reddita: proprium esse militis decus in castris: illam patriam, illos penates: ni statim recipiantur, noctem in armis agendam. » Contra Vitelliani, quamquam numero factoque dispare, inquietare victoriam, morari pacem, domos arasque cruore foedare, suprema victis solatia

rit Lipsius. Itaque nec in Gronovianis edd. comparet. Sumpsi e tertia a. 1585. Ceterum veterem lectionem mox restituit Pichena, mutata tamen interpunctione. Sane vox illa loco hoc nimis lenis est: quippe fruendi significatio jam est in verbis *ne minime quidem temporis voluptates intermissæ*; ut magis Lipsiana correctio probanda videatur. Omitti malebat Acidalius; quod mihi quoque optimum videtur. Neque est prætermittendum, in ed. pr. esse *gaudium accideret*: in MS. Guelf. autem sec. manum ex *accedere*, quod ante erat, fecisse *accidere*. Male utrumque. Ceterum interpunctionem mutavi hactenus, ut verba, *id quoque gaudium accederet*, *πᾶσι θεοῖσι* facerem, ut placuit jam Acidalio. Nam alias nil frigidius verbis istis. ERN. Lipsii nota extat et in ed. 8. Aur. All. 16, 19. Parenthesin Ernestinam sustuli, quæ sensum turbat. Nec video, quid hic hæreant interpretes; planus mihi sensus vi-

detur. Fruebantur eo gaudio, voluptatibus istis, quasi festorum dierum suetæ lætitiæ accederent. Bip. *legunt accedere*: et. Acid. *deleri volebat fruebantur*, et pro *accederet* legi *sua* *debat excederet*. Hillerus Racem. 11, 12, conjicit *ferebantur*; Trillerus *feriabantur*.

In oppugnatione castrorum. Prætoriana intelligi, vix attinet monere. Mox pro *spem* exhibent *speciem* Guelf. a manu pr. sed correctum a m. s. edd. Put. Ber. Alc. male et solenni confusione. ERN. *Spem* restituit Rhen. c Bud.

Numero factoque. Ed. pr. (et cod. Bud.) *factoque*: frequenti in libris antiquis confusione. ERN.

Arasque cruore foedare. Faernus corrigebat *foedatas* (vel *foedas*): Muretus *foedas*. Sed non credo, domos et aras cruore foedas, esse suprema victis solatia. Nam quod ap. Virg. Æn. 11, 517. Hecuba aliæque mulieres *aram et penates amplexæ* sedent, id faciunt, ut se religione

amplectebantur. Multi semianimes, super turre et propugnacula moenium exspiravere. Convulsis portis, reliquus globus obtulit se victoribus: et cecidere omnes contrariis vulneribus, versi in hostem: ea cura etiam morientibus decori exitus fuit.

LXXXV. Vitellius, capta urbe, per aversam palatii partem, Aventinum, in domum uxoris, sellula deferretur; ut, si diem latebra vitavisset, Tarracinam ad cohortes

adversus vim tueantur, non ut solatia novissima sint. Cruore foedant domos arasque, invidiam facere victoribus, et incestare castra cupientes. *Suprema solatia* sunt res cuique carissimæ, conjuges, liberi, quos, velut morituri, amplectuntur. Pro *complectebantur* MS. Flor. *amplectebantur*, quod recepit J. Gron. Ovid. Trist. 1, 3, 67, *dum licet, amplectar*. Contra Liv. 40, 4, sic Theoxena moritura: *virum comitem mortis complexa*: ubi cod. Lond. sec. *amplexa*. Igitur ob unum librum nil mutem. Eadem varietas 4, 11. Ed. pr. *contemplabantur*. EBN. Bud. *complectebantur*. Parum interest; repono tamen Flor. lectionem et cum Bip. non ad amplexus conjugum et liberorum, sed ad ista vindictæ facinora, *inquietare vict. morari pacem* etc. referendum arbitror *amplectebantur*. Atque hoc ipsum sic quoque Bahrdtio placuisse video.

Contrariis vulneribus, versi in hostem. Contraria vulnera proprie sunt, quæ mutua alias dicuntur. Liv. 2, 6, de Bruto et Tarquinio: *contrario ictu per parmam uterque transfixus, duabus hærentes hastis, moribundi ex equis lapsi sunt*. Sed verba, *versi in hostem*, mihi de glossa suspecta sunt. Nam quid ex

iis intelligitur, quod non in verbis, contrariis vulneribus cadere, insit? aut in præcedentibus, *obtulit se victoribus*? EBN.

Per aversam palatii partem. Roman. *portam*, quod præfero: aut potius, utraque voce sprete, *per aversa palatii*. Sæpe ita noster loquitur: itemque Velleius 2, 63: *Antonius per aversa castrorum, proruto vallo, receptus est*. Lips. Defendit vulgatum Pichena e. c. 70, ut *per secretam ædium partem occulte abiret*, et Vossius ad Vell. l. c. e Salustio, qui *in abditam partem ædium secessit* Catil. c. 20, etiam Gronovius pater ad Livium, si recte meminimus. Ed. pr. habet *portam*: quod æque ac *partem* probari posset, si pluribus libris firmaretur, nam *partem* subinde e *porta* fecere librarii. V. Drakenb. ad Liv. 4, 46, et e *parte* contra *portam*: ibid. ad 24, 47. Post MS. Bud. *Aventini*, quod male probat Vetranius. Intellige in: quæ solet in partibus urbium omitti. Sueton. Tib. 15, e *Carinis ac Pompeiana domo Esquilias transmigravit*. V. J. F. Gron. ad Liv. 2, 28. Add. ibid. Drakenb. quem hic locus Taciti non effugit. Denique pro *vitavisset* ed. pr. corrupte *visitasset*. EBN. Bud. *partem*. Cf. et H. 2, 51.

fratremque perfugeret. Dein mobilitate ingenii, et quæ natura pavoris est, quum omnia metuenti præsentia maxime displicerent, in palatium regreditur, vastum desertumque: dilapsis etiam infimis servitiorum, aut occursum ejus declinantibus. Terret solitudo et tacentes loci: tentat clausa: inhorrescit vacuis; fessusque misero errore, et pudenda latebra semet occultans, ab Julio Placido, tribuno cohortis, protrahitur. Vincetæ pone tergum manus: laniata veste, foedum spectaculum, ducebatur, multis increpantibus, nullo illacrymante: deformitas exitus misericordiam abstulerat. Obvius e germanicis militibus, Vitellium infesto ictu, per iram, vel quo maturius ludibriis eximeret, an tribunum appetierit, in incerto fuit: aurem tribuni amputavit, ac statim confossus est. Vitellium, infestis mucronibus coactum, modo erigere os et offerre contumeliis, nunc cadentes statuas suas, plerumque rostra, aut Galbæ occisi locum contueri; postremo ad Gemonias, ubi corpus Flavii Sabini jacuerat, propulere. Vox una non degeneris animi excepta, quum tribuno insultanti, « se tamen imperatorem ejus fuisse », respondit. Ac deinde ingestis vulneribus concidit: et vulgus eadem pravitate insectabatur interfectum, qua foverat viventem.

Terret solitudo et tacentes loci. Virgilius arcanum hunc naturæ nostræ motum pariter effert, *Æn.* 2, 755, *Horror ubique animos atque ipsa silentia terrent.* LIPS.

Pudenda latebra. Suet. c. 16, *cellulam janitoris dicit, religato pro foribus cane.* Dio 65, 20, cellam canum vocat.

Ludibriis eximeret. MS. Guelf. edd. ante Rhen. *ludibrio.* Is de conjectura dedit *ludibriis*: quod in MS. Bud.

erat *ludibus.* Credo *ludibriis* esse et in Flor. quia nihil notatum diversi a vulgato reperi. Mox in Guelf. *incerto* a m. pr. omisso in: hinc man. sec. correx. *incertum.* ERN. Bud. in *incerto.*

Rostra, aut Galb. Aut MSS. Flor. Agr. Bud. edd. omnes ante Rhenanum. Is edidit et tacite, ac forte non data opera: quod omnes secuti ante Ryckium. Mox *Una vox* Guelf. et edd. ante Rhen. ERN. Qui duce Bud. mutavit.

LXXXVI. Patria illi Luceria : septimum et quinquagesimum ætatis annum explebat. Consulatum, sacerdotia, nomen locumque inter primores, nulla sua industria, sed cuncta patris claritudine adeptus. Principatum ei detulere, qui ipsum non noverant. Studia exercitus, raro cuiquam, bonis artibus quæsitæ, perinde adfuere, quam huic per ignaviam. Inerat tamen simplicitas ac liberalitas : quæ, ni adsit modus, in exitium vertuntur. Amicitias, dum magnitudine munerum, non constantia morum, contineri putat, meruit magis,

Pater illi L. Vitellius. Sic edd. inde a Putealano omnes, sequente nam. Consentit MS. Guelf. At non profecto de nihilo est, quod MSS. Flor. Bud. *Patrem illi Luceriam* : ed. pr. *P. i. Lucerium* : non sequente nam. Ex eo videtur effectum, quod alii libri habent, et vulgo editur. Rhenanus conjicit legendum *Pater illi L. Nucerin*, vel *Nuceria*. Nam hæc patria Vitelliorum. Gruterus : *Patria illi Nuceria*. E nam autem Pichena faciebat jam. Jac. Gron. nihil vidisse Rhenanum et Gruterum præfatus, per ambages nihil dicit, nisi Tacitum dicere voluisse, qualem pater imp. Vitellii se in honoribus gesserit, idque ample eum hic et liquide facere. Quod refellere nihil attinet, adeo clare consuetudine Taciti, et verbis ipsis refellitur. Ego Gruterum verum vidisse puto. Nam natum est ex ultima præcedentis verbi syllaba. ERR. Bip. ingeniose magis quam vere : *Peracta ille luce jam septimum*. Propius vero Gruterus, cui applaudit *Lallem*. Codices laudati levi emendatione sinceram lectionem exhibent : *Patria illi Luceria*. Scilicet Suetonius c. 1, tempore samnitici belli, præsidio in

Apuliam misso, quosdam ex Vitelliis subsedissee Nuceriæ refert : ubi certe legendum *Luceriæ* ; hanc enim Daunus Apuliæ adsignant Strabo 6, p. 284, et Plin. 3, 10 (16) ; contra *Nuceriam* Campaniæ hic c. 5 (9) ; ille 5, p. 249 ; aliamque hic Umbræ p. 227. Utramque bene distinguit etiam Livius 9, 2, et 41. Ceterum Dio 65, 22, quinquaginta quatuor annos vixisse Vitellium tradit.

Bi detulere. Bud. *eidem*. Sic Put. Alc. ; sed Rhen. ei.

Non constantia morum. Egregium dogma : etsi quis hæc notet ? milena sunt. Sed in *constantia* aliquis hæreat ; et an non melius, *convenientia*, aut tale ? Res ita habet, consensum et similitudinem morum ac virtutum veram amicitiam parere : sed nec virtus sine *constantia* est : ergo nec mutemus. Lips. Ceterum verissime Acidalius corrigit *contineri*. *Continere* esset conservare : at id requireret *instituit*, *tentat*, non *putat*. Cic. Offic. 2, 24, *nulla res vehementius remp. continet, quam fides* : pro Marcell. 9, *vita corpore et spiritu continetur*. *Constantia morum* est æquabilitas et consensus morum cum placabilitate,

quam habuit. Reipublicæ haud dubie intererat, Vitellium vinci : sed imputare perfidiam non possunt, qui Vitellium Vespasiano prodidere, quum a Galba descivissent. Præcipiti in occasum die, ob pavorem magistratuum senatorumque, qui dilapsi ex urbe, aut per domos clientium semet occultabant, vocari senatus non potuit. Domitianum, postquam nihil hostile metuebatur, ad duces partium progressum, et *Cæsarem* consalutatum, miles frequens, utque erat in armis, in paternos penates deduxit.

gravitate, ut philosophis constantia tribuitur, quum omnia placita consentiunt inter se. ERN. Bud. *contingere* : sed rectius omnino *contineri*, quod et Bip. recepere.

Reip. haud dub. int. Reip. est in MSS. Flor. Vatic. Guelf. edd. pr. Put. ceterisque ante Rhen. Is delevit auctore MS. Bud. restituit Lipsius. ERN.

Imputare perfidiam. Quasi Vespasiani caussa fidem Vitellio fregissent. Non, inquam, possent adscri-

bere hoc Vespasiano : et proprio verbo, *imputare* : neque aliud ea vi reperies. LRS. Ut ap. Phædrum 1, 22, *Noli imputare vanum beneficium mihi.*

Præcipiti in occasum die. E Vatic. ; nam alii *præcipiunt*. LRS. Nempe Rhen. (e Bud.) cum sequacibus. *Præcipiti* etiam MSS. Flor. Agr. (Reg. Lall.) Guelf. edd. ante Rhen. ; nisi quod quidam *præcipite*, ut ed. pr. ERN. — * Bud. *præcipitante*.

C. CORNELII TACITI HISTORIARUM

LIBER QUARTUS.

BREVIARIUM LIBRI.

CAP. I. Interfecto Vitellio, milites Flaviani in urbe sæviunt.

— **II.** Domitianus, nomen sedemque Cæsaris nactus, adulteriis filium principis agit. Luc. Vitellius interficitur. —

III. Campania composita, Vespasiano senatus consulatum cum Tito filio, præturam Domitiano et consulare imperium, decernit. — **IV.** Muciani, Antonii, ceterorum honores. Restituendi Capitolii consilium. Libertati consulit Helvidius Priscus, cujus — **V.** vita et mores, — **VI—VIII.** et cum Eprio Marcello acre iurgium de legatis ad principem mittendis. — **IX.** De impensis publicis dissensio. — **X.** Musonius Rufus in P. Celerem invehitur. — **XI.** Mucianus, urbem ingressus, cuncta in se trahit, Calp. Galerianum cædi curat, Asiaticum libertum servili supplicio tollit.

XII. Germanicæ cladis fama. Ejus belli caussa in Batavis.

— **XIII.** Duce Claudio Civile. — **XIV—XVI.** Is Batavos, Canninefates, Frisios, excitat; statim dolo, mox aperta vi, Romanos superat. — **XVII.** Victoriæ hujus fama motæ Germaniæ auxilia offerunt Civili, qui et Galliarum societatem adfectat. — **XVIII.** Hordeonii Flacci segnitia. Victi Romani in Vetera Castra fugiunt. — **XIX.** Batavorum et Canninefatium cohortes, jussu Vitellii in urbem pergentes, corruptæ, Civili junguntur, et — **XX.** Bonnensi prælio Romanorum aciem perfringunt. — **XXI.** Civilis, consilii

ambiguus, suos in verba Vespasiani adigit, hostilia velans; — XXII, XXIII, mox Vetera obsidet, frustra. — XXIV, XXV. Hordeonius Flaccus, seditione conflictatus, summam rerum Voculæ permittit. — XXVI, XXVII. Huic additus Herennius Gallus, re male gesta, verberatur. Nova seditio. — XXVIII—XXX. Civilis, immensis auctibus ab universa Germania elatus, obsidium Veterum urget, Ubios vexat. Varia certamina.

XXXI. Nuntiato Cremonensi prælio, auxilia Gallorum a Vitellio desciscunt. Suos quoque Hordeonius in Vespasiani verba adigit hæsitantes. — XXXII. Ad Civilem missus Montanus, ut a bello absistere jubeat, ab ipso tentatur. — XXXIII, XXXIV. Cum Vocula configit Civilis vario eventu, non sine utriusque ducis culpa. — XXXV. Vocula male utitur victoria. Vetera obsidione liberat. — XXXVI. Civilis Geldubam capit. Romani milites Hordeonium necant. Vocula per tenebras evadit. — XXXVII. Mox a Civile superati Voculam de novo sequuntur, quocum obsidione Magontiacum liberant. Treveri, nunc fidi, mox rebelles.

XXXVIII. Vespasianus cum Tito consulatum init. Falsi pavores in urbe et a L. Pisone. — XXXIX. Domitianus prætor. Vis penes Mucianum. Is Primi Antonii potentiam infringit. — XL. Restituti Galbæ honores. Baræ Sorani manibus, P. Celere damnato, satisfactum. — XLI. Alii quoque delatores castigati. — XLII. In his Aquilium Regulum, a Messalla fratre defensum, Montanus percellit. — XLIII, XLIV. Idem in Marcellum tentat Helvidius, intercedente Cæsare, abolendam priorum temporum memoriam, rato. Itaque in paucos modo sævitum. — XLV. Senenses ob pulsatum senatorem puniti. Antonius Flamma lege repetundarum damnatus. — XLVI. Militaris seditio a Muciano repressa. — XLVII. Abrogati consulatus, quos Vitellius dederat. Funus censorium Flavio Sabino ductum. — XLVIII—L. Luc. Pisonis, Africæ proconsulis, cædes. Servi ejus egregium mendacium. OEensium Leptitanorumque discordiæ compositæ. Fusi Garamantes. — LI. Parthorum auxilia non recipit Vespasianus. — LII. Hunc iratum Do-

mitiano Titus mitigat. — LIII. Cura restituendi Capitoli in L. Vestinum collata.

LIV. Audita mors Vitellii duplicaverat bellum per Gallias Germaniasque. Cum incendio Capitoli finis imperio adesse creditus. — LV—LVIII. Interfecto Hordeonio, conspirant cum Civile et Classico Julius Tutor et Julius Sabinus : nutant reliquæ Galliæ. Romanæ quoque legiones tentantur, frustra renitente Vocula, quo — LIX, LX, cæso, vinctisque Herennio et Numisio legatis, istas pro imperio Galliarum sacramento adigit Civilis, Tutor Agrippinenses, Classicus obsessos ad Vetera. — LXI. Civilis, voti compos, crinem deponit. Tum et major auctoritas Veledæ. — LXII. Captarum legionum mæstum silensque agmen. Ala Picentina necem Voculæ vindicat. — LXIII—LXV. Colonia Agrippinensis, Transrhenanis gentibus invisa, in summum discrimen adducta, cum Civile societatem init, Veledæ numen donis placat. — LXVI. Civilis Betasios, Tungros, Nervios in fidem accipit. — LXVII. Fusi Lingones a Sequanis. J. Sabinus victus latet. — LXVIII. Mucianus cum Domitiano ad bellum accingitur. — LXIX. Remi Gallias in fide Romana conservant, exceptis Treveris atque Lingonibus. — LXX. Sed nec iis, nec reliquis civitatibus, nec ipsis ducibus satis consilii ac concordiæ. Tutor ad Bingium victus. — LXXI. Petilius Cerialis Magontiacum venit, spes Romanorum erigit, Valentinum ducem magna strage adfectum capit. — LXXII. Treveros intrat. Militibus, exitium urbis poscentibus, resistit. Victas legiones in castra recipit. — LXXIII, LXXIV. Treveros et Lingonas officii admonet. — LXXV. Civilis et Classicus ad Cerialem literas mittunt, ad quas ille nihil. — LXXVI. Civilis cunctandum, Tutor et Classicus statim pugnandum, statuunt. — LXXVII—LXXVIII. Atrox prælium, quo Cerialis, initio victus, mox victor castra hostium excindit. — LXXIX. Agrippinenses a Germanis desciscunt. — LXXX. Mucianus Vitellii filium interficit. Antonius Primus, ad Vespasianum profectus, non pro spe excipitur. — LXXXI. Multis miraculis cælestis in Vespasianum favor ostensus. Ipse oculorum tabe notum,

alium manu ægrum, sanitati restituit. — LXXXII. Confirmatur omine in templo Serapidis, cujus — LXXXIII, LXXXIV, origo Sinopensis, templum Alexandriae magnificentum, nomen. — LXXXV. Valentinus supplicio adfectus. — LXXXVI. Domitianus, frustra tentato Ceriale, an sibi exercitum imperiumque traditurus foret, literarum studium et amorem carminum simulat.

Gesta hæc partim eodem anno, partim

IMP. VESPASIANO ITERUM, TITO FIL. COSS.

I. INTERFECTO Vitellio, bellum magis desierat, quam pax coeperat. Armati per urbem victores implacabili odio victos consecrabantur: plenæ cædibus viæ, cruenta fora templaque, passim trucidatis, ut quemque fors obtulerat. Ac mox, augescente licentia, scrutari ac protrahere abditos: si quem procerum habitu et juvena conspexerant, obtruncare, nullo militum aut populi discrimine. Quæ sævitia, recentibus odiis, sanguine explebatur, dein verterat in avaritiam: nihil usquam secretum aut clausum sinebant, « Vitellianos occultari, » simulantes. Initium id perfringendarum domuum; vel,

COMMENTARIUS.

Ut quemque fors obtulerat. Fors edidimus, ut supra 14, 5, latinitate jubente et perpetua bonorum scriptorum consuetudine: et sic placebat magno Bentleio ad Horat. S. 1, 6, 54. Vulg. *sors*. ERM. Sic et Bud. Ernestium sequuntur Brot. et Lall.

* *Augescente lic.* V. D. de Lamalle.

Procerum habitu et juvena. Dnas notas Germanici milites habebant, proceritatem corporis itemque juventam. Nam Germani plerumque proceri; et milites, a flore et robore ævi colligebantur. LARS. (Sic c. 14,

de Batavis: et est plerisque proceræ pueritia.) Sed male *prospexerant* edebatur ante vulgo: quod sane sic non dicitur: et MSS. Flor. Reg. (Bud.) Harl. Agr. Oxon. Guelf. ed. pr. consentiunt in *conspexerant*. Id itaque cum J. Gronovio edidi. ERM. Nullo militum a. populi discrimine. Quum milites tantum, Germani in primis, viderentur ac dicerentur peti, etiam alii togati et innoxii promiscue interficiebantur. ERM.

Verterat in avar. Grotot. quid, si vertebat?

si resisteretur, caussa cædis, nec deerat egentissimus quisque ex plebe: et pessimi servitiorum prodere ultro dites dominos: alii ab amicis monstrabantur. Ubique lamenta, conclamationes, et forma captæ urbis: adeo ut Othoniani Vitellianique militis invidiosa antea petulantia desideraretur. Duces partium, accendendo civili bello acres, temperandæ victoriæ impares: quippe in turbas et discordias pessimo cuique plurima vis; pax et quies bonis artibus indigent.

II. Nomen sedemque Cæsaris Domitianus acceperat: nondum ad curas intentus, sed stupris et adulteriis filium principis agebat. Præfectura prætorii penes Arrium Varum: summa potentiæ in Primo Antonio: is pecuniam familiamque e principis domo, quasi Cremonensem prædam, rapere: ceteri modestia, vel ignobilitate, ut in bello obscuri, ita præmiorum expertes. Civitas pavida et servitio parata, « occupari redeuntem Tarracina

Fortuna captæ urbis. Non displicet Vertranii divinatio, *forma captæ urbis.* Lira. Frustra repugnant Salinerius et Gruterus, cujus rationem ne intelligo quidem. *Fortuna captæ urbis* ante declarata: sequebatur, ut luctus inde ortus describeretur, quæ est species et forma captæ urbis, non fortuna. Habuit Tacitus in animo locum Livii, velut 1, 29, non fuit tumultus ille, nec pavor, qualis captarum urbium esse solet. *Fortunam et formam* in MSS. sæpe confundi, supra jam monuimus. Similiter A. 15, 63, confusa *formido* et *fortitudo*. ERN. Cf. H. 3, 28, 83, et Ann. 1, 41. Sic et Ovid. Trist. 1, 3, 26, *Hæc facies Trojæ, quum caperetur, erat.*

Nomen sedemque Cæsaris etc. Qui attente hæc leget, animadvertet,

aliquid esse, quod offendat. Constaret oratio, si esset *agens*, pro *agebat*; aut *sed*, quod est post *intentus*, ante *nondum*. Sed libri scr. et edd. in vulgato consentiunt. Fortasse consulto a Tacito forma orationis mutata est. Cf. ad c. 4. ERN. Hoc *Cæsaris* nomine nullum imperium in Domitianum esse collatum, sed jurisdictionem tantum, ex c. seq. patet, ubi *prætura* illi et *cons. imperium* decretum narratur. Cf. Cuperi præf. ad Lact. de Mort. persec. et epist. H. Norisii subjuncta.

Servitio parata, occupari. Rhen. (e Bud.) edidit *occupare*. Vetus restituit Lipaius. Sed interpunctio ab Rhenano inducta, recte habet. Superiores valde hic turbant. Mox MS. *Agr. postulabant.* ERN.

L. Vitellium cum cohortibus, exstinguique reliqua belli, » postulabat. Præmissi Ariciam equites : agmen legionum intra Bovillas stetit : nec cunctatus est Vitellius, seque et cohortes arbitrio victoris permittere : et miles infelicia arma, haud minus ira, quam metu abiecit. Longus dëditorum ordo, septus armatis, per urbem incescit : nemo supplici vultu, sed tristes et truces, et adversum plausus ac lasciviam insultantis vulgi immobiles : paucos erumpere ausos, circumjecti pressere : ceteri in custodiam conditi. Nihil quisquam locutus indignum, et, quamquam inter adversa, salva virtutis fama. Dein L. Vitellius interficitur, par vitiis fratris, in principatu ejus vigilantior ; nec perinde prosperis socius, quam adversis abstractus.

III. Iisdem diebus, Lucilius Bassus, cum expedito equite, ad componendam Campaniam mittitur : discordibus municipiorum animis, magis inter semet, quam contumacia adversus principem. Viso milite quies : et minoribus coloniis impunitas. Capuæ legio tertia hiemandi caussa locatur, et domus illustres afflictæ ; quum contra Tarracinenses nulla ope juvarentur.

Ariciam equites. Liber unus, *Arrian. equites* : quid ? an Arrii Vari turmas intelligit ? Non opinor : et magis est, ut vera sit vulgata. Lips. Intelligi opinor ed. pr. in qua est *Artiani*, vitiose pro *Arriani*. Sequentia satis indicant, hic nomen loci requiri. Ean. Bud. vitiose *Ariciani*.

Circumjecti pressere. Dictum esse pro opprèssere, interfecere, supra A. 14, 5, monuimus, et sequentia facile arguunt. Itaque Faernus etiam corripbat *opprèssere*. Etiam ap. Cic. Verr. 4, 6, in libris confunduntur

opprèssere et pressere. Sed ibi *opprèssere* verius est. Mox idem *per vitiis fratri*, pro *fratris*, idque probabat Ursinus. Ean. Brot. mallet *opprèssere et fratri*. Bud. *fratris*.

Adversis abstractus. Adversa fratris fortuna et exitio et ipse afflictus, ad perniciemque vocatus est, ut Ann. 4, 13, ubi eadem loquendi forma. Faernus, non adsecutus, corripbat *in gemonias tractus*, probante Ursino, et viro docto in marg. Gryph. Ean. Pro *in gemonias* legitur in ed. 8. Frf. 1607 ; et fol. Par. 1608, in *Germanias*, turpi vitio.

Tanto proclivius est injuriæ, quam beneficio, vicem exsolvere : quia gratia oneri, ultio in quæstu, habetur. Solatio fuit servus Verginii Capitonis, quem proditorem Tarracinensium diximus, patibulo adfixus, in iisdem annulis, quos acceptos a Vitellio gestabat. At Romæ senatus cuncta principibus solita Vespasiano decernit, lætus et spei certus : quippe sumpta per Gallias Hispaniasque civilia arma, motis ad bellum Germanis, mox Illyrico, postquam Ægyptum, Judæam Syriamque et omnis provincias exercitusque lustraverant, velut expiato terrarum orbe, cepisse finem videbantur. Addidere alacritatem Vespasiani literæ, tamquam manente bello scriptæ : ea prima specie forma : ceterum ut prin-

Acceptos a Vitellio. Rhenanus (duce Bud.) delevit a : restituit Lipsius. **ERN.**

Senatus cuncta principibus solita. Putant intelligi SC. cujus fragmentum post alios ad h. l. edidit Ryckius : quod mihi non videtur. In eo SC. est lex et formula imperii ac potestatis, quam imperatores habuere, quo de eio die actum. V. ad c. 6; hic intelligantur honores, qui novis principibus decerni soliti. Ii qui fuerint, docebit et sententiam nostram confirmabit locus similis de initiis Othonis H. 1, 47, *Accurrunt patres : decernitur Othoni tribunitia potestas, et nomen Augusti et omnes principum honores.* Add. 2, 55. *Infra Illyrico*, quod edidit Rhen. (e Bud.) pro *Illyricos*, etiam MS. Gneff. ed. pr. **ERN.** Vide dicta ad c. 6.

Ea prima specie forma. Sc. literarum : hæc erat forma epistolæ primum et obiter legenti : sed, si accuratius considerabatur, reperiebatur

loqui, ut jam confecto bello, et principatum jam adeptus. Omnes libri in hac lectione consentiunt, præter MS. Agr. qui habet *formidata* : quod placet Ryckio, non mihi, qui sensum commodum hujus lectionis nullum video. Quid enim formidabile in eo, si ita scribit, tamquam nondum finito bello, nondum certo, uter victor : in quo non poterat non modeste scribere, nihil sibi arrogans. Ceterum, etsi non dicam cum Ryckio, in vulgata nullum sensum esse, quem satis ante declaratum puto : tamen eam non admodum elegantem credo, et verba illa supervacua ; quæ, si abessent, nemo desideraret. Neque enim aliud his verbis inest, quam quod in antecedentibus est : *ut manente bello scriptæ.* Unde mihi suspicio nata est, ea verba esse a glossatore, qui præcedentia sic interpretatus sit : prima specie eam formam literarum fuisse, tamquam adhuc durare bellum crederet, re vera ut principem, velut

ceps loquebatur, civilia de se, et reipublicæ egregia : nec senatus obsequium deerat. Ipsi « consulatus cum Tito filio, prætura Domitiano et consulare imperium » decernuntur.

IV. Miserat et Mucianus epistolas ad senatum, quæ materiam sermonibus præbuere: « si privatus esset, cur publice loqueretur? potuisse eadem, paucos post dies, loco sententiæ dici » : ipsa quoque insectatio in Vitellium sera, et sine libertate. Id vero erga rempublicam

jam parto principatu, scripsisse. Tanto facilius recipi glossa poterat, quod cum ea melius coire sequentia videbantur, quam cum *ut manente bello scriptæ*. ERN.

Civilia de se, et rep. egregia. Sic vett. edd. omnes et MS. Guelf. Sed Muretus emendabat, c. d. se, de rep. e., quod placebat et Groslotio, recepitque Pichena, secutis posteris editoribus omnibus. At J. Gronovius putat scripturam Flor. et R. P. legendam et reipublicæ : quod non spernendum. ERN. Immo unice verum. Sic et Bud. et r. p. *egregia*. Recepere Brot. et Lall.

* *Senatus obsequium.* Quo princeps senatum prosequabatur. Sic D. de Lamalle.

Consulare imperium. Intelligit potestatem consularem, ut Suetonius loquitur, Domit. c. 1, *Cæsar consalutatus, honorem præturæ urbanæ, cum potestate consulari suscepit* etc. Lrs. Add. Græv. ad Sueton. l. c. Pagius ad a. C. 69, qui intelligi putant potestatem proconsularem, qua posset mitti in provincias quascunque. Dio 54, 10, p. 527, non adversatur, sed tamen latius patuisse ostendit, dicens, imperii cons. fuisse, ut posset quis semper et ubique duo-

decim lictoribus uti, et semper sella curuli sedere inter consules. ERN. Egregie hunc locum illustrat numus, in quo hinc IMP. CÆSAR. VESTASIANVS. AVG. caput laureatum; illinc T. CÆS. AVG. P. COS. D. CÆSAR. AVG. P. PR. Capita adversa Titi et Domitiani. De quo Eckhel Doctr. NN. vet. t. 6, p. 368.

Cur publice loqueretur. Idem fere est, quod ap. Cic. Ep. 15, 1 et 9; et Livium 1, 45; 5, 50, *publice scribere* : sed tamen aliquid amplius. Nam illud quoque, qui non principes essent, fecere, de rebus a se gestis scribentes ad senatum, a quo missi essent. Sed Mucianus, non ut magistratus provinciales solebant, de rebus a se gestis scripserat, sed alia ad remp. pertinentia literis complexus erat, quæ pro sententia coram dicere cuivis senatori licebat, scribere ad senatum, non nisi principes solebant. ERN.

Sera et sine libertate. Sera, quia jam afflictis aut nulli erant : non libera, quia sine periculo mortuis vel invalidis insultabatur. Lrs. *Sine libertate* capio : sed ea insectatio jam non indicabat, liberum esse Mucianum, h. e. audere, quæ recta essent, quasque sentiret, etiam cum periculo

superbum, erga principem contumeliosum, quod, « in manu sua fuisse imperium donatumque Vespasiano, » jactabat. Ceterum invidia in occulto; adulatio in aperto erant: multo cum honore verborum « Muciano triumphalia » de bello civili data: sed « in Sarmatas expeditio » fingebatur. Adduntur « Primo Antonio consularia, Cornelio Fusco, et Arrio Varo, prætoria insignia. » Mox Deos respexere: « restitui » placuit « Capitolum: » eaque omnia Valerius Asiaticus, consul designatus, censuit: ceteri vultu manuque: pauci, quibus conspicua

dicere: quum jam nullum a Vitellio periculum esset. Ante Pichena bene edidit *Vitellium* e MS. Flor. cui consentit ed. pr. Ceteri libri, quos vidi ante Pich. *Vitellianos*. ERN. Sic et Bud.

De bello civili data. MS. Flor. *civium*, ut et ed. pr. quod corruptum videtur Pichena. J. Gronovius putat corrigi posse *civium*. *Bellum civium* etiam c. 72, Tacito reddidimus. Sed mavult: *de bello civili non data*: quod nullo modo probari potest. Nam, sive capias, de bello civili non solita dari, quod ita est, eoque haud dubie respexit Tacitus: deerit verbum, ad quod referantur *triumphalia*. Sin sic, ut Gron. haud dubie voluit, data triumph. non de bello civili, sed de Sarmatis, structura verborum est durissima, et a more Latinorum abhorrens. Sensus est: Re vera de bello civili data sunt, sed sub prætextu belli Sarmatici feliciter gesti, ut sc. sine reprehensione darentur. ERN. J. Gron. conjectura nititur lectione cod. Flor. in quo est *civium*.

In Sarmatas expeditio. Quæ fuerit, non dixit; neque debuit: nam apparet, exiguum aliquid fuisse. At-

que hoc factum opinari licet ipso civili isto bello, quum Mucianus lento itinere in Thraciam et Mæsiam venit. LIRA. Per Sarmatas intelligi Dacos credo cum Colero, Gronovio, Ryckio, e 3, 46. Sarmatarum, Getarum, Dacorum nomina sæpiissime confunduntur apud veteres, propter viciniam. *Fingebatur* intelligo prætendebatur, caussa tribuendorum triumphalium ferebatur. ERN. Jun-guntur etiam Sarmatæ Dacique c. 54.

Mox deos respexere. Sic MSS. Flor. Bud. Guelf. et sic primus edidit Rhenanus cum seqq. omnibus. At ed. prima ceteræque ante Rhen. MS. Agr. *respicere restituique*. ERN. De Puteol. ed. id non valet. Is dedit: *respexere. Restitui*.

Ceteri, vultu manuque. Ratio assentiendi in senatu, voce aut signo: signo dupliciter, pedibus aut manu: pedum in discessione usus. Manus etiam in sessione aut statione, quum ea exporrecta significarent talem sententiam se approbare. Vopiscus in Aurel. 20: *Deinde aliis manus porrigentibus, aliis pedibus in sententiam euntibus, plerisque verbo consentientibus conditum est* SC. Seneca ep. 8: *Non videor tibi plus prodesse,*

dignitas, aut ingenium adulatione exercitum, compositis orationibus adsentiebantur. Ubi ad Helvidium Priscum, prætorem designatum, ventum, prompsit sententiam, ut honorificam in bonum principem, ita falsa aberant; et studiis senatus adtollebatur: isque præcipuus illi dies, magnæ offensæ initium, et magnæ gloriæ fuit.

V. Res poscere videtur, quia iterum in mentionem incidimus viri, sæpius memorandi, ut vitam studiaque ejus, et quali fortuna sit usus, paucis repetam. Helvidius Priscus, Tarracinæ municipio, Cluvio patre, qui

quam si in senatu candidato vocem et manum commodarem? Isidorus hanc notam ad exercitum quoque transfert 1, 25: Mos est militaris, ut, quoties consentiat exercitus, quia voce non potest, manu promittat.
LIRS.

Prompsit sententiam, falsa. Aut mihi mens, aut huic loco aliquid deficit. Quid enim hic, in quo Helvidius offenderit? Sed nec ista ipsa sententiola integra: scripseritque Tacitus, *ut honorificam in bonum principem, ita adulationis expertem*. Certè membrum tale aliquod requiro. Rodolphus enim non explet, qui legit: *ut honorif. in bon. principem, ita falsa aberant*: qui sententiam sequentem debilitat et enervat. LIRS. Lectionem MS. Agr. probant Grotius et Freinsh.: in textum recepit Ryckius. Lipsii supplementum probari non potest: existeret enim *ταυτολογία*: quippe *falsa aberant*, nihil aliud est, quam expers adulationis erat sententia. Nam *falsa* sunt ficta, simulata, ut sæpe apud alios, quæ maxime sunt in adulatione, et de adulationibus dicuntur, ut adulatores ipsi *falsi* appellantur A. 1, 7; 3, 3 etc. Add. Cort. ad Sall. Cat. 10.

Ego non dubitavi Ryckii exemplum sequi. Corruptelæ causa, quod non putabant librarii, verba *falsa aberant*, coire posse cum *honorificam in bonum principem*; quod et alibi turbas dedit. V. ad c. 3. Sed Tacitus et alibi hac forma utitur, ut adjectivum per talem periphrasin exprimat. Nec ignoro, *ita* ab optimis scriptoribus interdum post *ut, sicut*, omitti et intelligi. V. intt. ad Liv. 34, 9; sed id in præsentī forma nimis plus durum foret. Nam in omnibus, quæ vidi, exemplis consequens simile est antecedenti, genere verborum. Itaque si, pro *falsa erant*, esset *adulationis expertem*, nihil addendum censerem. *Adtollebatur* MSS. Flor. Agr. ed. pr. quod recte recepit Pichena. Alii in his Bud.) *attollebantur*. ERR. Loci nebulas dispulisse se credit Colerus legendo *honorificam, ut in b. pr. transposita* particula. Bip. sic: (*falsa aberant*) *item st. s. att.* Equidem non video, qui *τὸ ἴtem τῷ ut* respondeat. In Ryckii lectione adquiesco.

Iterum. Cf. H. 2, 91.

Italiæ septima, Tarracinæ municipio. Locus nec bonus, nec firmus, de firmissimo viro. Nam li-

ordinem primipili duxisset, ingenium illustre altioribus studiis juvenis admodum dedit: non ut plerique,

bris, (etiam Bud.) abest vox *septima*: quam nos tamen inseruimus, sententiæ utenque fulciendæ, admonitionibus Vertranii et Ferretti. Scimus enim, Italiam totam in XI regiones divisam ab Augusto: itaque quam regionis hic mentio, *ἀλλὰ*, aiunt, numerum ejus a Cornelio expressum. Sed jure ambigo: primum, quia non Tacito, non aliis historicis usurpatum, ut in oppidi mentione regionem Italiæ adjungant. Et, ut id in loco ignotiore fiat, quid opus in Tarracina, municipio tam vicino urbi, tam noto? Denique libri etiam in illo ipso verbo vacillant. Nam Vaticano est, *Tarentum municipio*: Farnes. *Tarentinæ*: priscis editionibus, *Tarentino*. Mirum vero, si libri omnes in oppido toties jam ante sine errore alio nominato, hic demum offendant. At pro, *regione Italiæ* subit opinari, *origine Italica*. Non externum sollicit fuisse, ut tunc in senata plurimi, non solum multi. Lips. Rationes Lipsii contra valgatam bene habent. Nec spernam ejus correctionem, si corruptela loci nata est a vitiosa scriptura. Sed valde vereor, ne quis in margine adscripserit regionem Italiæ, cujus esset Tarracinense municipium et quidem sic, ut Freinshemio placebat legendum esse, *regione I. Italiæ*: nam regioni primæ adscriptum omne Latium, in quo Tarracina: idque in textum migraverit, et quidem alieno loco: nam esse debebat post verba *Tarracinæ municipio*, e consuetudine aliorum scriptorum. Sed urbibus tam notis non solent tale quid addere historici elegantiores,

nec aliud exemplum in Tacito reperi. Probat sententiam nostram *Brotier*. Ceteram ed. pr. habet mox *Chunio*. Eam. Jam Mercerus sensit, glossæ esse. Tollo cum Bip. Dein Bud. *Chulno*.

Ingenium illustre. Cicero Cælium appellat *adollescentem illustri ingenio, industria, gratia*. Valerius M. 9, 12, 7, de C. Licinio Calvo: *illustris ingenii orator*. Noster A. 5, 8: *Pomponius multa morum elegantia et ingenio illustri*. Nihil aliud de hoc quam 6, 47, de Vibio Marso dicit: *illustris studiis erat*. *Illustre* igitur ingenium est eloquentiæ speciminibus celebratum. V. inf. hoc lib. c. 42: *ignotum adhuc ingenium et nullis defensionibus expertum*. A. 16, 29: *neque famosi carminis, quia protulerit ingenium*: i. specimena doctrinæ atque eloquentiæ ediderit. Appuleius in Apolog. post med. de accusationibus nobilium reorum: *qui mos incipientibus adolescentulis ad illustrandum ingenii florem apud antiquos concessus*. Nimirum, postquam eloquentia doctæque dicendi ac scribendi arte inclarnisset, ad philosophiam eum se vult contulisse. Gron.

Non ut plerique. Disce juvenis, et vide verum finem, quem sapientiæ studiis proponas. Lips. Ceterum alterum *ut*, quia non est in MSS. Flor. Agr. ed. pr. debuit Ryckius, addito: *et solet subintelligi*: quod utinam exemplis idoneis probasset. Sed falsum est, in tali structura omitti et intelligi posse, ut recte monuit J. Gronovius, qui hic aliquid vitii latere putat. Mox MS.

ut nomine magnifico segne otium velaret, sed quo firmior adversus fortuita rempublicam capesseret: doctores sapientiæ secutus est, qui sola bona, quæ honesta; mala tantum, quæ turpia; potentiam, nobilitatem, ceteraque extra animum, neque bonis, neque malis adnumerant. Quæstorius adhuc, a Pæto Thræsea gener delectus, e moribus soceri nihil æque ac libertatem hausit: civis, senator, maritus, gener, amicus, cunctis vitæ officiis æquabilis, opum contemptor, recti pervicax, constans adversus metus.

VI. Erant, quibus adpetentior famæ videretur, quando etiam sapientibus cupido gloriæ novissima

Agr. ceteraque, quæ extra animum. ERM. Nec cod. Bud. alterum ut habet. Idem doctores sapientum.

Quæstorius adhuc. Quæstor autem fuit sub Nerone et Achaïam administravit: quod scholiastes in Sat. 5, 36, Juvenalis prodidit. At prætor demum sub Vespasiano, diserte ita scribente Suetonio cap. 15. Nominatur tamen Tacito A. 12, 49, *Helvidius Priscus legatus legionis*, a. U. 805, quem, ex more ejus ævi, prætorium legatum fuisse probabile est: quis ergo iste? non noster, quia tunc sub Claudio nec quæstor. An pater ejus? non, quia Tacitus hic *Cluvium* illi patrem dat duntaxat *primipilarem*. Suspicio avunculum fuisse, et ab eo in nomen et familiam adoptatum. Nam unde alioqui *Helvidius* e *Cluvio* patre? Notandum hoc sane est ad viri magni notitiam. Item illud, quod aliam etiam uxorem ante habuerit, et ex ea *Helvidium juniorem*, quem Domitianus interfecit: Plinio Ep. 3, 11, et Tacito Agr. 45, laudatum item, et patre dignum vi-

rum. Vide, quæ noto in fine *Agricolæ*. LRS.

Gener delectus. Conf. A. 16, 28, 35.

Civis, senator. Magnæ laudes; et quæ jure nos rapiant in admirationem viri, cui Tacitus ipsum familiarem fuisse, mihi liquet. Non minora de eo elogia sparsum reperias in Diss. Epicteti apud Arrianum 1, 2; 4, 1; et Plinius etiam in Epistolis celebrat 7, 19; 9, 13. At tam illustre sidus (heu, quid speremus?) in tenebris pæne jacebat, abaque una hac Taciti face. LRS.

Quando etiam sapientibus. Verissime: nec mutandum. Omnes adfectus facilius a sapiente exuuntur, quam hæc cupido: et in magnis viris (Val. Flacc. 1, 76) ... *tu sola animum mentemque peruris*, *Gloria*. Plato ad hanc mentem aptissime ap. Athen. 11, p. 250, *Τὴν κακοφύλιαν, ὡς τελευταίον χιτῶνα, ἢ ψυχὴν τιφουσι ἀποτίθουσιν*. Et noster in Agr. 9, *Fama*, cui sæpe etiam boni indulgent. LRS. Cf. et Simplic. ad

exiit. Ruina socii in exilium pulsus, ut Galbæ principatu rediit, Marcellum Eprium, delatorem Thraseæ, accusare adgreditur. Ea ultio, incertum, major an justior, senatum in studia diduxerat: nam, si caderet Marcellus, agmen reorum sternebatur. Primo minax certamen, et egregiis utriusque orationibus testatum: mox, dubia voluntate Galbæ, multis senatorum deprecantibus, omisit Priscus; variis, ut sunt hominum ingenia, sermonibus moderationem laudantium, aut constantiam requirentium. Ceterum eo senatus die, quo « de imperio Vespasiani » censebant, placuerat

Epict. c. 48, ubi melius φιλοδοξίας loco δόξης.

In exilium pulsus. A. 16, 33. Mox Bud. deduxerat: male.

Galbæ principatu rediit. Unde? Apollonia. Illic enim in exilio egit: quod nos docet scholiastes in Sat. Juvénalis 5, 36, *Elvidius Priscus, post damnationem socii Pæti Thraseæ, interdicta sibi Italia, Apolloniam concessit.* LIPS.

Agmen reorum. Rei omnes litigatores dicti, accusati et delatores. V. Cic. de Orat. 2, 79. Cf. Marc. Don. ad h. l. Taciti.

Et egregiis utriusque orationibus testatum. Nostri libri. Visum Rhénano (e Bud.) certatum. LIPS. Sane testatum vix convenit verbo certamen. Dicitur enim de rebus in animo latentibus, ut amore, odio, quum actionibus, verbis patefiunt. Itaque certatum non displicet, quod inde a Rhén. usque ad Lipsium editum est. Muretus etiam malebat utrinque pro utriusque, probante Pichena. Utrumque rectum est. Mox *omittere reum*, supra jam illustravimus. ERN. Cod. Flor. et Agr. *utriusq. orat.*: sic et

edd. ante Rhén. qui e Bud. ordinem invertit.

Eo senatus die, quo de imperio Vespasiani censebant. Hoc factum credo alio die et conventu senatus, quam de quo supra dixit c. 3. Nullo modo intelligi potest, quomodo omnia, quæ supra commemorata sunt, et hanc concertationem Helvidii et Marcelli, idem dies capere potuerit. Ceterum hic sermonem esse arbitror de SC. cujus fragmentum superest, quodque nos ad calcem volum. seq. exprimi curavimus, cum quibusdam animadversionibus. Legatos mitti placuit, qui SC. perferrent, ut alias quoque factum republ. libera. ERN. Mihi, ut Bipontinis, secus videtur. Gesta unius diei huc usque procurunt. Id narrationis series docet. Regiæ legis formula, cujus fragmentum in basilica Lateranensi servatur, prioribus jam principibus concessa repetit. Parum ergo ea res temporis absumpsit. Tum properati alii quoque honores. Sententia Helvidii Prisci, ut inter patres concertationi, sic narrandis vitæ ejus momentis, ansam dedit Cornelio, quibus expo-

« mitti ad principem legatos. » Hinc inter Helvidium et Eprium acre jurgium. Priscus, « eligi nominatim a magistratibus juratis; » Marcellus « urnam » postulabat : quæ consulis designati sententia fuerat.

VII. Sed Marcelli studium proprius rubor excitabat, ne, aliis electis, posthabitus crederetur; paullatimque per altercationem ad continuas et infestas orationes pro-
 vecti sunt, quærente Helvidio, « quid ita Marcellus
 iudicium magistratuum pavesceret? esse illi pecuniam
 et eloquentiam, quis multos anteiret, ni memoria fla-
 gitiorum urgeretur: sorte et urna mores non discerni:
 suffragia et existimationem senatus reperta, ut in cu-
 jusque vitam famamque penetrarent: pertinere ad utili-
 tatem reipublicæ, pertinere ad Vespasiani honorem,
 occurrere illi, quos innocentissimos senatus habeat, qui
 honestis sermonibus aures imperatoris imbuant: fuisse
 Vespasiano amicitiam cum Thræsea, Sorano, Sentio:

aitis redit ad persequendam litem ip-
 sam. Denique, si alio die de lege
 regia esset actum, clarius id indica-
 turum fuisse auctorem puto.

Posthabitus. Bud. inepte *preha-*
bitus.

Per altercationem. Verbum pro-
 prium de disputationibus adversan-
 tium sibi senatorum, de quo tirones
 videant dicta in Clav. Cic. *Alterca-*
tionibus opponuntur *continuas ora-*
tionem. Et verbum *infestas* indicat,
 in altercationibus nihil inimici ne-
 cessario inesse. EAM.

Urgeretur. Ita Flor. (Bud.) Guelf.
 edd. Puteol. et seqq. omnes. Lipsius
 tacite edidit *urgetur*, pro quo statim
 Pichena vetus restituit. Utrumque
 eodem redit. Mox ed. pr. *extimatio-*
nem. V. ad A. 15, 21, ubi quæ dixi-
 mus, ex h. l. confirmantur. Nam et

hic, quæ nunc *existimatio* est, mox
iudicium vocatur. Post in *cujusque*
 MS. Flor. ed. pr. Pich. seqq. Alii
 (et Bud.) *unius cujusque.* Porro
 Flor. *vita famamque.* Guelf. ed. pr.
 Rhen. (e Bud.) seqq. *vitam famam-*
que. Put. Ber. Alc. *vitam, famam.*
 EAM.

Senecione. Male: fateor fuisse He-
 rennium Senecionem inagnem vi-
 rum, sed quem Domitianus occide-
 rit, non Nero. Sequor igitur libros
 scriptos, qui hic, *Sentio*: etsi virum
 ignoro. Lrs. *Sentio* Flor. (Bud.) ed.
 pr. MS. Guelf. Agr. *Senecio*, e qua
 lectione natum videtur *Senecione*.
 Mox negatio *non*, quam se addidisse
 (e Bud.) ait Rhenanus ante *oportet*,
 in ed. Alciati exciderat errore ope-
 rarum. Nam in aliis ante eam edd.
 omnibus est. EAM. Brof. conjecit,

quorum accusatores, etiamsi puniri non oporteat, ostentari non debere : hoc senatus iudicio velut admoneri principem, quos probet, quos reformidet : nullum majus boni imperii instrumentum, quam bonos amicos. Esse satis Marcello, quod Neronem in exitium tot innocentium impulerit : frueretur præmiis et impunitate; Vespasianum melioribus relinqueret. »

VIII. Marcellus, « non suam sententiam impugnari, sed consulem designatum censuisse, » dicebat, « secundum vetera exempla, quæ sortem legationibus posuissent, ne ambitioni aut inimicitias locus foret : nihil evenisse, cur antiquitus instituta exolescerent : aut principis honor in cujusquam contumeliam verteretur : sufficere omnes obsequio : id magis vitandum, ne pervi-

leg. Seneca, ut superadditum in cod. Vatic. 1958.

Quam bonos amicos. Esse satis Marcello. MSS. Flor. Guelf. Agr. edd. ante Rhea. *Quam bonos amicos esse. Satis Marcello :* quam interpunctionem recepit Ryckius. ERM. Item Brot. Lall. Contra nostram Rhen. e Bud. dedit. Recepere Bip.

Secundum vetera exempla. Hoc virum doctum valde anxium habuit, qui negabat de more eo se legisse. Ego ita accipio, non quasi semper legati forte olim missi, sed sæpe : et in eam rem exempla hæc reperio. Cicero ad Att. 1, 19, *Senatus decrevit, ut legati cum auctoritate mitterentur.* Addit post pauca : *Hoc non queo præterire, quum de consularibus mea prima sors exisset, una voce senatus frequens retinendum me in urbe censuit.* E quibus, sortitionem illio fuisse, clare vides. Dio 59, 23, *Πρίσθους τε ἐπ' αὐτοῖς ἄλλους κλήρω, καὶ τὸν Κλαύδιον αἰρετὸν, ἱστμήσαν.*

Plura exempla avide quæsi : sed, ut verum fatear, clamavi Hylam. Lira. Ceterum edd. pr. Beroald. Alc. addunt *sed.* Contra MS. Guelf. ed. Puteol. *sed vetera :* ut tamen in margine MS. sit alia manu *secundum.* Sed delevit Rhenanus (duce Bud.). Si censuisse abesset, probarem lectionem MS. Guelf. Nunc alterum *sed* locum non habet. Ceterum oratio est, ut alibi durior : quæ molliretur, si esset : *sed cons. designatum : eum censuisse* etc. Verum non necessarium puto, aliquid mutari. ERM. Repetito *sed* subesse vim judicabat Gruterus.

Id magis vitandum. Vitandum non erat in MS. Bud. Guelf. Sed in hoc est scriptum alia manu ad marginem : nec id verbum intelligi omissum potest. Verum excidit, ut alia in his aliisque Taciti MSS. Mox *quorundam* Flor. ed. pr. Rhen. (e Bud.) seqq. Reliqui edd. et Guelf. *cujusquam*, quod e præcedentibus temere

cacia quorundam irritaretur animus, novo principatu suspensus, et vultus quoque ac sermones omnium circumspectans. Se meminisse temporum, quibus natus sit, quam civitatis formam patres avique instituerint: ulteriora mirari, præsentia sequi: bonos imperatores voto expetere, qualescumque tolerare. Non magis sua oratione Thræseam, quam iudicio senatus, afflictum: sævitiam Neronis per huiusmodi imagines illuisse; nec minus sibi anxiam talem amicitiam, quam aliis exsilium. Denique constantia, fortitudine, Catonibus et Brutis æquaretur Helvidius: se unum esse ex illo senatu, qui simul servierit: suadere etiam Prisco, ne supra principem scanderet: ne Vespasianum, senem triumphalem, juvenum liberorum patrem, præceptis coaceret. Quomodo pessimis imperatoribus sine fine dominationem, ita quamvis egregiis modum libertatis placere. » Hæc, magnis utrimque contentionibus jactata, diversis studiis accipiebantur. Vicit pars, quæ sortiri legatos malebat, etiam mediis patrum adniten- tibus, retinere morem: et splendidissimus quisque eodem inclinabat, metu invidiæ, si ipsi eligerentur.

IX. Secutum aliud certamen. Prætores ærarii (nam

repetitum. Denique pro *se meminisse* Rhenanus (ex ingenio) malebat *meminisset*. ERM.

Per huiusmodi imagines illuisse. Bene ita libri. Hoc enim dicit Eprius: non se magis auctorem interficiendi claros viros Neroni fuisse, quam senatum universum qui eos damnaverit. Sed Neronem videlicet hoc quasi velum prætendisse sceleribus, ut, quæ sponte iussurus erat, ea per accusatores et senatum exerceret: atque ita imagine quadam justitiæ ho-

minibus vere illuderet. Vulgo est *illuxisse*. LRS. Nempe in edd. inde a Puteol. Nam in ed. pr. est *inluxisse*, ut in MSS. Flor. (Bod.) Guelf. ERM. *Senem triumphalem*. Vid. Suet. Vesp. 4.

Contentionibus jactata. Cod. Agr. *concertationibus jact.*

Prætores ærarii. De his diotum ad A. 1, 75. Add. ad 13, 28. Sequentia suspecta esse possunt. Quorum enim hoc additur? quum non additum sit A. 1, 75, quum res nota

tum a prætoribus tractabatur ærarium) « publicam paupertatem » questi, « modum impensis » postulaverant. Eam curam consul designatus, ob magnitudinem oneris et remedii difficultatem, principi reservabat. Helvidius, « arbitrio senatus agendum, » censuit. Quum perrogarent sententias consules, Vulcatius Tertullinus, tribunus plebis, intercessit, « ne quid super tanta re, principe absente, statueretur. » Censuerat Helvidius, « ut Capitolium publice restitueretur, adjuvaret Vespasianus. » Eam sententiam modestissimus quisque silentio, deinde oblivio transmisit : fuere, qui et meminissent.

X. Tum invectus est Musonius Rufus in « Publium Celerem, a quo Baream Soranum falso testimonio circumventum, » arguebat. Ea cognitione renovari odia accusationum videbantur : sed vilis et nocens reus protegi non poterat. Quippe Sorani sancta memoria : Celer professus sapientiam, dein testis in Baream, proditor corruptorque amici, et cujus se magistrum ferebat.

esset ex ipsius traditione 13, 28, quæ et ad Trajanum usque duravisset. Pro *impensis* MS. Guelf. vitiose *impensius*. ERN.

Perrogarent sententias. Sic ed. pr. Rhen. (e Bud.) seqq. Ceteri edd. etiam MS. Guelf. *prorogarent* : male. Sueton. Aug. 35, *sententias de majore negotio, non more atque ordine, sed, prout libuisset, perrogabat* : ubi similiter variatur. Vid. ibi Oudend. ERN.

Fuere, qui et meminissent. Qui et apud Vespasianum nempe deferrent : quare ? quia hæc sententia dignitatem principis minuebat, senatus populi que augebat : a quo restitui Ca-

pitolium, duntaxat adjuvante Vespasiano, volebat. LRS.

Protegi non poterat. Cod. Agr. *eripi n. p.* De P. Egnatio Celere v. A. 16, 32.

Proditor corruptorque amicitia, cujus. Non damno : revera enim philosophus magister amicitia, uti et aliarum virtutum est. Nec tamen vetus conjectura mea mihi eviluit, *corruptorque amici et cujus se magistrum ferebat*. Vix enim est, ut Tacitus omiserit, quod valde ad rem et ad culpam facit, fuisse hunc Celerem Bareæ præceptorem. Juvenalis docet 3, 116, *Stoicus occidit Baream, delator amicum Discipulum*.

Proximus dies causæ destinatur : nec tam Musonius aut Publius, quam Priscus et Marcellus ceterique, motis ad ultionem animis, expectabantur.

XI. Tali rerum statu, quum discordia inter patres, ira apud victos, nulla in victoribus auctoritas, non leges, non princeps in civitate essent, Mucianus, urbem ingressus; cuncta simul in se traxit: fracta Primi Antonii Varique Arrii potentia, male dissimulata in eos

que senex. Interpres Juvenalis hanc quoque rem affirmat, in versum 1, 33, ... *magni delator amici. Alii dicunt, philosophum Egnatium Celerem, Barce Sorani magistrum, qui ipsum apud Neronem detulit et damnavit : et ipse postea sub Vespasiano, hoc ipsum Musonio Rufo accusante, damnatus est.* Lrs. Recepit Lipsii correctionem Pichena, quem omnes deinceps secuti sunt. Ed. pr. *cujus se ingratus ferebat.* Ceterum etiam dure dicitur *corruptor amici*, et alio, quam latinitas fert, sensu. Nam *corruptores* dicuntur, qui quocunque modo animum moresque aliorum depravant, ut male sentire et agere incipiant; quod ab h. l. alienissimum. Delator potius amici fuit Celer. Hoc sensit Heinsius unus, quem sciam; qui propterea legendum censebat *corruptor* : ep. ad Græv. t. 4. Coll. Burm. p. 162; idque probabat Grævius ip. p. 170. Verbum *corrumpere* de accusatoribus frequens est hoc sensu. — * V. Ann. 2, 28; 3, 49. — Sed *corruptor* nondum sic reperi. Verbum tamen ipsum usitatum fuit illa ætate, obvium aliquoties apud Senecam (de Ira 2, 10; 3, 37) est. Ean. Bud. pr. c. *amicitiæ ejus se m. f.* Sic se dedisse notat Rhen.; sed in textu est vulgatum, quod et Brot. servat, *amicitiæ*,

cujus. Contra Lall. et Bip. Lipsii lectionem recepere. Quin in voce *corruptor* verum viderit Heinsius, nullus dubito. Quum enim *corrumpere* nostro sit *accusare* (v. index), quidam *corruptor*, accusator? Itaque istam emendationem meam facio. In *corruptore* saltem sensus hic nullus. Si cui hoc minus arrideat, servet, hortor, vulgatum. Ibi *corruptor amicitiæ* erit ejus violator.

Motis ad ultionem animis. Corruptissimus antea locus, quem restitimus ab ingenio : quum libris (etiam Bud.) esset, *motis adulationibus animis* : aut, ut Vatic. *motis adulationi*. Sententia est : Non tam minuti illi et plebei delatores expectabantur, aut expetebantur, quam, erectis semel cupidine ulciscendi animis, illi senatorii et illustres Priscus et Marcellus. Lrs.

Inter patres. Ita Mercerus, et recte; non *partes*. Senatam nempe intelligit discordem, ut ante ostendit. Lrs. Recepit Pichena. Recte. Et clare *patres* exhibet MS. Guelf. in quo alias loco non uno *partes* pro *patres* reperi : quippe sæpe et facile hæc verba confusa sunt. Mox idem liber cum MS. Flor. (et Bud.) habet *princeps*, ut inde edidit Pichena, pro vulg. *principes*. Ean.

Varique Arrii potentia. Ita MSS.

Muciani iracundia, quamvis vultu tegetetur. Sed civitas, rimandis offensis sagax, verterat se transtuleratque. Ille unus ambiri, coli: nec deerat ipse: stipatus armatis, domos, hortosque permutans, apparatu, incessu, excubiis, vim principis amplecti, nomen remittere. Plurimum terroris intulit cædes Calpurnii Galeriani. Is fuit filius C. Pisonis, nihil ausus: sed nomen insigne; et decora ipsi juvena, rumore vulgi celebrabantur: erantque in civitate adhuc turbida, et novis sermonibus læta, qui principatus inanem ei famam circumdarent. Jussu Muciani custodia militari cinctus, ne in ipsa urbe conspectior mors foret, ad quadragesimum ab urbe lapidem, via Appia, fuso per venas sanguine, exstinguitur. Julius Priscus, prætoriarum, sub Vitellio, cohortium præfectus, se ipse interfecit, pudore magis, quam necessitate. Alphenus Varus ignaviæ infamiæque suæ superfuit. Asiaticus enim (is li-

Flor. Guelf. edd. Put. Ber. Alc. At MS. Bud. ed. pr. *Ariique*. In ed. Rhenani haud dubie casu excidit *Arrii*: nam exhibet tantum *Varique*: quum in lemmate notæ, in qua tradit, MS. Bud. tantum habere *Ariique*, sit *Varique Arrii*. Forte *Vari* deleri, et tantum *Arriique* edi voluit, et operæ aberrarunt. Et tamen id vitium operarum diligenter propagatum est, usque ad Pichenam. EAM. In Bud. *Varique* deest.

Unus ambiri, coli. De hac flagranti ambitione Muciani locus incerti scriptoris apud Suidam, in voce Ἀγέλιον, ait: 'Ὅτι Μουκιανὸς ἰ 'Ρωμαῖος τιμᾶσθαι ὑφ' ἀπάντων ὑπὲρ πάντας ἔδειξεν, καὶ ἔχθιστο, εἰ καὶ ὁσισοῦν οὐχ ὅτι ὑβρίσιν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι μὴ οὐ μεγάλως ἀγέλιον. LIPS. Sunt verba Dionis, ut cognitum est,

editis Excerptis de vitiis et virtutib. a Valesio, ubi reperies p. 702, ut observavit Kusterus. Mox MS. Fl. Agr. ed. pr. *amplecti*. Vid. ad 3, 84. Vulgo, *compl*. EAM. Sic et Bud.

Ad quadr. ab urbe lap. Ibi villa erat et monumentum Calpurniorum, ubi hodieque reperiuntur lapides, ad gentis ejus libertos spectantes, ut bene notat ex Corradini Latio vet. t. 2, p. 202, Brotier.

Se ipse interfecit. Ita e MSS. Flor. Oxon. bene editum a Ryckio. Idem fuit in Guelf. a m. pr. correctum a sec. in *ipsum*. Quo exemplo discitur, alia loca, ubi hæc pronomina in eodem casu, extra oppositionem, occurrunt, suspecta merito esse debere, ut infra c. 70. EAM. Bud. *se ipsum*.

Asiaticus enim libertus. Ita edidi

bertus) malam potentiam servili supplicio expiavit.

XII. Iisdem diebus crebrescentem cladis germanicæ famam, nequaquam mæsta civitas excipiebat: « cæsos exercitus, capta legionum hiberna, descivisse Gallias, » non ut mala loquebantur. Id bellum quibus caussis ortum, quanto externarum sociarumque gentium motu flagraverit, altius expediam. Batavi, donec trans Rhenum agebant, pars Cattorum: seditione domestica pulsi, extrema gallicæ oræ, vacua cultoribus, simulque insulam, nunc Bataviam occupavere, quam mare Ocea-

ex ed. princ. Ceteræ omnes, ut MS. Guelph. (Bud.) *Asiaticus* (enim is *libertus*) inepte, ut dudum judicare viri docti. *Enim* et *nam* serviunt transitioni, centiesque sic occurrunt ap. Ciceronem et alios. MS. Agr. *etiam*: quod cum *enim* confundi constat. Si esset (*etenim* is *libertus*) ferri posset. Nam *etenim* in parenthesis usitatum Liv. 3, 24, at illi (*etenim extremum anni jam erat*) etc. et sic idem sæpe. Sed malui lectionem veteris libri, quam conjecturam, sequi. Forte tamen *liberti* verbum est spurium et non a Tacito, sed e nota marginis, *is enim libertus*, in textum venit. EAM. Boxh. interpungi sic jubebat: *Asiaticus enim (is libertus) m. p.* Sed sic jam Puteol. et Alc. et Lipsius in primis editionibus, bono sensu. Recepere Bip. quos sequor, notantque *enim* pro *autem* positum, ut apud Cæs. B. G. 5, 7, et B. C. 2, 32. Addo Plauti Mostell. 5, 2, 12, *Non enim ibis. Brot.* conjectabat *Asiaticus autem.*

Legionum hiberna. Castra addunt Rhen. (e Bud.) et seqq. omnes usque ad Pichenam: male, et contra MSS. EAM.

Id bellum. De quo Josephus Άλλοτ. 7, 4 (23). Mox Bud. *quantum.*

Donec trans Rhenum agebant. Batti tum dicti, sive Catii promiscuo nomine, habitabant ad Adranam flumen, ubi hodieque nominis documentum in *Battenberg, Battenfeld, Battenhausen.* Vid. Altingii Not. Bat. t. 1, p. 15. Cf. poeta Saxo ad a. 778, in Leibnitzi SS. RR. Brunsv. t. 1, p. 128. Tempus migrationis incertum. Diu ante Cæsaris ævum contigisse videtur; is enim, ubi de iis agit B. G. 4, 10, nil adspersit, unde nuperi adventus suspicio.

Insulam inter vada. Valde turbant libri. Quidam *insulam vocatam sitam*: alii *insulam vacatam*: Budensis *insulam Juvata sitam.* Et certe, inter vada, aut vadosa loca, proprie sita non est hæc nobilis insula: quippe inter Rhenum Mosamque, alta et profunda plane flumina: sed vadorum scilicet voce paullo laxius et latius Tacitus usus pro aquis. Quomodo Catullus pro mari 64, 6, *vada salsa cita decurrere puppi*: Virgilius, Ovidius, aliique. Etsi revera vada et brevia multa olim (ut opinor) in illis fluminibus;

nus a fronte, Rhēnus amnis tergum ac latera circumluit: nec opibus, societate validiorum, adtriti, viros tantum armaque imperio ministrant: diu germanicis bellis exerciti: mox aucta per Britanniam gloria, trans-

quum aggeres nondum et certæ ripæ coercerent: ideoque late diffundebantur. An alicui placeat, *insulam Fahali assitam*? Lrps. Vulgata leotio primum edita est a Puteolano, quam et clare exhibet MS. Guelf. ut non dubitandum sit, *re inter esse e MSS.* Ryckius id quomodo intelligat, apud ipsum vide. MS. Flor. *juvata sit an.* ed. pr. *vocata sit an.* In lectione Florentina quid lateat, se propediem daturum promissit J. Gronovius: nescio an, aut ubi, dederit. Colerus corrigebat, *insulam Batavam*, sive *Bataviam*, ut diserte vocant Dio 55, 24, p. 565; et Zosimus 3, 6. Ern. Altling l. c. vulgatum explicat ex H. 5, 23, ubi *superfusus amnis palustrem humilemque insulam in fuciem stagni opplesse* fertur; quod ante aggeres structos frequenter fieri debuit. Id potissimum de Canninefatum, Frisiabonum Frisiorumque minorum regione valere Ryckius putat, quæ demum Wilhelmi R. R. tempore sit Oceani incertis exempta altioribus aggeribus. Ipse Ryckius Coleri conjecturam probat, sed malit *Bataviam*. Bipontini male negant, *re inter* ullum esse vestigium in codd. quippe quod in Guelf. extat, et ex notis literarum exsculpunt *Batavam a se dictam*. Mihi videtur legendum *nunc Bataviam*, et sic refingo. In codd. olim *nunc* ita pingebatur *nc*, unde intelligitur, qui ex *nunc bataviam* ortum *juvata sitam* et similia monstra, vel *inter vada sitam*. Heins. volebat in *Fahali sitam*, quod cod.

Spinæ habebat *vata sitam*. Dottle præfert Lipaii *Fahali assitam*, quia nomen *Bataviæ* videatur Tacito ignotum fuisse.

Mare Oceanum. Sic libri edd. omnes (et Bud.). At MS. Reg. et Harl. a m. sec. *Oceanus*, quod recepit Brotier. Eum imitatus sum, quia in neutra forma, aut adjective, nusquam occurrit. *Mare Oceanus* dicitur ut *Rhenus amnis*. Ern.

Societate validiorum, adtriti. Sententia est: quamquam Romanis socii et foederati Batavi, quæ societas apud potentiores plerumque in servitutem transit, tamen non ita eis factum: libertatem tenuere; nec tributa iis imposita, aut servitii aliæ notæ. Vaticanus liber, *societateve aliorum adstricti*, quod minus placeat. Lrps. Sic etiam ed. pr. *Societateve* etiam MS. Agr. Deinde MS. Guelf. *atteriti*, quæ scriptura et aliis in libris antiquis observata: de eaque jam ad Annales dictum. De re vid. infra c. 17. Ern. Vertranus volebat *a Romanis*. Reg. *Lall. nec opibus romanis societateve valentiorum adstricti*. Bud. vulg. habet *nec op. Rom. societate validiorum attriti*, in quo equidem cum Colero *re Romanis* insititium esse puto et expungo, sensum enim turbat. *Validiores* vel *valentiores* esse Romanos, res ipsa docet. Suffixum *ve* cum seq. *aliorum* ex voce *validiorum* est ortum. Bip. locum ita constituunt: *nec operibus Romanis societateve alienorum attriti*.

Aucta per Britanniam gloria.

missis illuc cohortibus, quas vetere instituto nobilissimi popularium regebant. Erat et domi delectus eques, præcipuo nandi studio, arma equosque retinens, integris turmis Rhenum perrumpere.

XIII. Julius Paullus et Claudius Civilis, regia stirpe, multo ceteros anteibant. Paullum Fonteius Capito, falso rebellionis crimine, interfecit. Injectæ Civili catenæ, missusque ad Neronem et a Galba absolutus, sub Vitellio rursus discrimen adiit, flagitante supplicium ejus exercitu. Inde caussæ irarum, spesque ex malis nostris. Sed Civilis, ultra quam barbaris solitum, ingenio solers, et « Sertorium se, » aut « Hannibalem » ferens, simili oris dehonestamento, ne ut hosti obviam iretur,

Aucta, quod se addidisse (e Bud.) ait Rhenanus, jam ed. pr. exhibet. Ceteræ non habent. Exciderat et in MS. Guelf.; sed additum est in margine, alia, ut videtur, manu. Mox MSS. Flor. (Bud.) Guelf. *erant*: quod mihi tamen b. l. durum videtur: nec ausim textui inferre. Post MS. Reg. et ed. pr., *præcipuus n. st.*, non recte: ars nandi laudatur, non gratia aut dignitas præcipua. Item durius est *perrumpere*, pro quo MS. Reg. (Bud.) et ed. pr. *perrupere*. In illo int. *suetus, doctus*, ut vidit *Brozier*. ERM. Ita jam Pich. et Colerus. In Bud. bene *precipuo*.

Arma equosque retinens. Rom. cod. *arma quoque retinens*, quod haud spreverim; uti non tam ipsi tranatasse, quam equis tramisasse intelligantur. Certe ambiguum mihi, Batavorumne hæc arset opera fuerit, ita ut ipsi, nantes, equos armaque tenuerint: an potius equi ipsi docti sic et facti. E Tacito aut priscis scriptoribus litem hanc haud facile decidat. Noster in Agric. c. 18, viris ip-

sis tribuere iterum videtur: (de Batavis enim illa capio) *lectissimos auxiliarium, quibus nota vada, et patrius nandi usus, quo simul seque et arma et equos regunt, repente immisit*. Xiphilinus in Hadriano, ambigue 69, 9: Τὸ ἰππικὸν τῶν καλουμένων Βατᾶβων μετὰ τῶν Ἰσπαν διηγήσαντο. Hadrianus de Sorano Batavo: *Hadriano potui qui iudice vasta profundi æquora Danubii cunctis tranare sub armis*. LRS. Bud. *arma quosque*.

Claudius Civilis. Hist. 1, 59, vocatur *Julius Civilis*, aliisque (Plat. Epist. p. 770. Frontin. Strat. 4, 3, 14) Græcis et Latinis, ut monet Savilius, qui Paullum et Civilem fratres fuisse putat. Simile est, quod *Felix*, procurator Judææ, modo *Antonius*, modo *Claudius* dicitur. Mox *adiit* edidit Rhen. (e Bud.) Superiores dederant *adit*, ut est in MS. Guelf. Eadem varietas supra, A. 15, 5. ERM. Mox Bud. *illi loco Civili*.

Simili oris dehonestamento. Quum item, ut Hannibal, altero oculo cap-

si a populo romano palam descivisset, Vespasiani amicitiam studiumque partium prætendit : missis sane ad eum Primi Antonii literis, quibus, « avertere accita Vitellio auxilia, et, tumultus Germanici specie, retentare legiones, » jubebatur. Eadem Hordeonius Flaccus præsens monuerat, inclinato in Vespasianum animo, et reipublicæ cura; cui excidium adventabat, si redintegratum bellum, et tot armatorum millia Italiam irruissent.

XIV. Igitur Civilis, desciscendi certus, occultato interim altiore consilio, cetera ex eventu judicaturus, novare res hoc modo coëpit. Jussu Vitellii, Batavorum juvenus ad delectum vocabatur; quem, suapte natura gravem, onerabant ministri avaritia ac luxu, senes aut invalidos conquiendo, quos pretio dimitterent : rursus

tus esset. Liv. 22, 2. ERN. Cf. et Plut. in Sertorio ab initio, et supra, A. 2, 9.

Prætendit. Simulat, ad tegenda consilia utitur. Intelligendum: *consiliis*. Ea simulatio unde speciem acceperit, statim traditur. ERN.

Avertere accita auxilia. MSS. Flor. Agr. (Bud.) et Guelf. (in quo tamen ultima litera a sec. m. addita) *avertaret* : quod est et in ed. pr. deficiente mox præpositione, quæ et a Flor. (et Bud.) abest. Utrumque repetere voluit Rhenanus, sed operæ non paruerunt, ne in secunda quidem edit. Unde altera lectio : *avertere accita a Vit.* in omnibus sequentibus expressa : quam et veram puto : quia et mox *retentare*. Igitur non ininspecto ipso textu Rhenani, sed e notula ejus tradit Ryckius, Rhenanum edidisse *avertaret accita Vitellio*. Ceterum præpositionem merito delevi. Illud autem bene Rhenanus, quod

pro *redintegrandum* edidit (e Bud.) *redintegratum* : quod est etiam in MS. Guelf. ed. pr. ERN.

Dissidii certus. Libri veteres, *desciscendi certus*. Utrum mavis, rectum. LRS. *Desciscendi* etiam Flor. Agr. Guelf. edd. pr. Puteol. Ber. Alc. At nec spreverim lectionem MS. Budens. *discidii*, unde male, ut alibi, factum per operas *dissidii*, jam in prima Rhen. quum in notis diserte *discidii* habeat. Illud (*desciscendi*) restituit Pichena. ERN. In notis ed. sec. male legitur *dissidii*.

Delectum suapte natura gravem. Quippe in longam et longinquam militiam. Velleius in laudibus Tiberii c. 130: *Quanta cum quiete hominum, rem perpetui præcipuique timoris, supplementum, sine trepidatione, delectus providet?* LRS.

Invalidos conquiendo. MS. Guelf. vitiose *conquindos*. Mox Flor. (Bud.) ed. pr. *impubes*, non *impu-*

impubes, sed forma conspiciui (et est plerisque procerâ pueritia) ad stuprum trahebantur. Hinc invidia: et compositæ seditionis auctores perpulere, ut delectum abnuerent. Civilis primores gentis et promptissimos vulgi, specie epularum, sacrum in nemus vocatos, ubi nocte ac lætitia incaluisse videt, a laude gloriaque gentis orsus, injurias, et raptus, et cetera servitii mala enumerat. « Neque enim societatem, ut olim, sed tamquam mancipia haberi: quando legatum, gravi quidem co-

beres, quod bene, ut alibi, a Pichena restitutum: de eoque supra dictum. Post et ex plerisque itidem male MS. Agr. Guelf. sed a manu sec. ed. pr. ERN. Bud. et est. Heins. volebat ut est pl.

Compositi seditionis auctores. Verbum *compositi* semper suspectum habui, quod in MSS. (est etiam in Bud.) et edd. esse videbam: quamquam enim defendi posse videtur loco *Sallustii* ap. Carisium, ubi *lanii* etc. *pretio compositi*, i. e. parati, occurrunt, sicque interpretatur h. l. Gesnerus, tamen durissimum esse nemo neget. Neque vero auctores seditionis parantur, sed socii ab auctoribus. Sed suspicionem corruptelæ confirmavit ed. princ. quæ habet *compositæ seditionis auctores*, quod, ut verissimum, recipere non dubitavi. Sic et in MS. Reg. reperit *Brozier*, idque et ipse (et *Lall.*) recepit. *Sallust. Jug. 43, rebus paratis compositisque*; ib. 111, *compositus dolus*. *Liv. 4, 13, composita consilia.* *Composita seditio* est præparata clam et instructa. Alias non ignoro, *compositam seditionem* dici etiam, quæ finita sit, ut ap. Sueton. Cæs. 4, et alibi. Atque hæc forte causa corruptelæ, quod librarii eo sensu com-

positam seditionem dici non putabant: quod non mirandum, quum etiam Sigonio *componere consilium* ap. Livium l. c. dura phrasis visa sit. Mox *servitia mala*, quod se (e Bud.) correxisse Rhenanus dicit *servitii mala*, erat vitium operarum in ed. Alciati. Nam superiores omnes *servitii*. ERN.

Sacrum in nemus. Vide de Germ. 9. Ubinam hoc fuerit, disquirat Altling. in Not. G. Inf. t. 1, p. 103.

Quando legatum. Nota interrogandi hæc scripserim: atque interpreter: en, usque eo viles Romanis sumus, ut non legati aut prætores saltem nos diripiant: id est, honestiorum manibus pereamus: sed latrunculi aliquot minuti, præfecti et centuriones. LIRS. Si hæc interrogative capiantur, sensus et consuetudine loquendi erit: non venire legatum, sed præfectos et centuriones ad se spoliandos: quod est falsum. Igitur veterem revocavi interpunctionem, quæ ante Lipsium fuit. *Quando accipio dictum pro quippe*, quod in oratione obliqua, ut *quando*, cum infinitivo dicitur. Ceterum non pro certo dicam, locum nihil corruptelæ habere. MS. quidem Agric. habet: *quando legatum....*

mitatu et superbo cum imperio, venire ? tradi se præfectis centurionibusque : quos ubi spoliis et sanguine expleverint, mutari, exquirique novos sinus et varia prædandi vocabula. Instare delectum, quo liberi a parentibus, fratres a fratribus, velut supremum dividantur. Nunquam magis afflictam rem romanam, nec aliud in hibernis, quam prædam et senes : adtollerent tantum oculos, et inania legionum nomina ne pavescerent : at sibi robur peditum equitumque : consanguineos Germanos : Gallias idem cupientes : ne Romanis quidem ingratum id bellum, cuius ambiguum fortunam

venire parum : idque melius putabat Ryckius. In ed. pr. autem est *quemdam* pro *quondam*. Etiam *quidem* friget. ERN. — * *D. de Lamalle* tollit signum interrogandi, et *quando* exponit per *aliquando*. — Clarior omnino loci sensus admissio interrogationis signo, ut et Broterio visum et Bip. Nec enim continuo legati in Batavis adfuisse putandum est: *Quidem* erit pro *etiamsi*. Mox Bud. *centurionibus* sine copula.

Exquirique novos sinus. Sinus sc. pecaniam qui sint, dictum ad H. 2, 92. Ed. pr. *exequique*. ERN. Bene Bip. huc afferunt locum Plinii 12, 24 (28), ubi *sinus* de aranei reticulis, quibus qui implicantur, exitum non habent, prædæque sunt.

Adtollerent tantum oculos etc. Attollere oculos dicuntur, qui animum capiunt amoliendæ a se servitutis, qui pati injurias amplius nolunt etc. Formula sumpta e Livio 6, 16, etc. *Inania legionum nomina* vocat legiones infrequentes, invalidasque, quas nemo debeat timere : quum alias vel nomen legionum romanarum ut olim phalangis Macedonicæ terrori esset. ERN.

Esse sibi robur... Germanos. Esse abest a Flor. Agr. Bud.; sed ejus loco in hoc et, ut ed. pr. *Germanos* a MSS. Bud. Guelf. in quo tamen in margine, ab eadem, ut videtur, manu additum est. Verba sequentia: *Gallias idem cupientes* exciderunt in ed. J. Fr. Gronov. In MS. Vatic. supra *Gallias* scriptum *Gallos*. ERN. Teste Ryckio in Flor. 2 m. loco *esse*, quod deest, apposuit *at*. Bud. habet *et*. Agr. sic: *sibi robur*, sine copula. Male hæc narrant Bip. Sed recte recepere *at*. Sequor.

Ne Romanis quidem ingratum id bellum. Flavianis et melioribus omnium Romanorum, quos erat credibile Vespasianum Vitellio prælaturos, et ideo hos, qui limitem obsidebant, tamquam portionem Vitellianæ factionis impediri proprio negotio, ne creato et subornato a sese imperatori, si necessum foret, auxilio venire possent, virosus haud invitos. Sic et *imputaturos* profecto Batavos, non Vitellianorum duces, ut putavit optimus Pichena. GRON. Hæc sunt subobacura, nec, ut opinor, vera. Sensus est : Romanis gratum faciemus bello movendo, quia putabunt,

Vespasiano imputaturos : victoriæ rationem non reddi. »

XV. Magno cum assensu auditus, barbaro ritu et patriis execrationibus universos adigit. Missi ad Canninefates, qui consilia sociarent. Ea gens partem insulæ colit, origine, lingua, virtute, par Batavis; numero superantur. Mox occultis nuntiis perlexit Britannica auxilia, Batavorum cohortes, missas in Germaniam, ut supra retulimus, ac tum Magontiaci agentes. Erat in Canninefatibus, stolidæ audaciæ Brinno, claritate natalium insigni: pater ejus, multa hostilia ausus, Caianarum expeditionum ludibrium impune spreverat. Igiture ipso rebellis familiæ nomine placuit, impositusque scuto,

id in Vespasiani gratiam motum esse. Itaque, si male successerit, culpam Vespasiani fore iudicio Romanorum, sibi nil metuendum. Mox *adigit barbaro r. et p. exsec.* est imitatio formulæ *adigere sacramento.* ERN.

Canninefates. Ursinus ex lapide cit. ad A. 4, 23, ubi vis vult scribi *Cannanefas*, sed neque lapides neque libri in hac scriptura consentiunt. Antiqui nominis memoria videtur superesse in vico *Kennebourg*. Cf. Bucher. in Belg. Rom. p. 183. Plura Ryckius.

Missas in G. Brot. forsitan remissas.

Ut supra retulimus. Hist. 2, 69. Ceterum cohortes Batavorum sunt ipsa Britannica auxilia, quod diu in Britannia auxiliorum nomine militaverant. ERN.

Brinno. Vid. notam mox sequentem. ERN.

Cai. expeditionum ludibrium. Intelligi planum est puerilem illam expeditionem quam describit Suet. in Caio 43 seq. ERN.

Nomine placuit. Sive etiam *omine.* At *Brinionem* ipsum *Brunonem* scri-

bi, verius fortasse sit. LIRS. Ed. pr. (et cod. Bud.) habet *homine*. Puteolanus edidit *omine*, quod omnes secuti sunt ante Lipsium, in cujus editione primum *nomine* reperi. Videtur sic habuisse exemplum, quod ille primum accommodavit novæ editioni. Id an habuerit hanc lectionem e MS. consulto positam, ignoro. Pichena, qui *nomine* dicit se præferre lectioni *omine*, non dicit quid sit in MS. Flor. nec J. Gron. In eo tamen esse *nomine*, ut in Guelf. Reg. et aliis, videtur. *Omine* reperit Brotier in MS. Harl. Oxon. et alio, idque prætulit. Nunc vulgatam nec mihi displicet: videturque fortius *nomine*, si id est pro *caussa*, non ut illud nomen illi familiæ unitatum, proprium ac perpetuum fuerit. MSS. Flor. Agr. *Brinno*; quibus consentiunt MS. Guelf. ed. pr. in quibus *Brino*; nisi quod hæc semel *Brunno*, quod favet Lipsei conjecturæ. Nec aliud est *Breno* et *Brenno*, quod Puteol. Ber. Alc. habent. Rhenanus induxit e Bud. *Brinio*: ipse tamen magis inclinat in *Brinno*. Et tamen

more gentis, et sustinentium humeris vibratus, dux deligitur; statimque accitis Frisiis (transrhenana gens est) duarum cohortium hiberna, proxima occupatu, Oceano irrumpit. Nec præviderant impetum hostium milites: nec, si prævidissent, satis virium ad arcendum erat. Capta igitur et direpta castra: dein vagos, et pacis modo effusos, lixas negotiatoresque romanos invadunt. Simul excidiis castellorum imminebant; quæ a præfectis cohortium incensa sunt, quia defendi nequibant. Signa vexillaque, et quod militum, in superiorem insulæ partem congregantur, duce Aquillio, primipilari; nomen magis exercitus, quam robur. Quippe, viribus cohortium

illud omnes secuti sunt, usque ad Ryckium, qui *Brinno* cum J. Gron. edidit. ERM. *Homine* est pro *omine*, ut medio ævo *hortus* pro *ortus*. Quæ mox de *omine* et nomine dicta sunt in edit. priore, turbata fuere; puto me verum sensum restituisse. Mox Rhen. duce Bud. sustulit verbum *placuit*. — *Impositusque scuto, more gentis*. Mos igitur ille ignotus Romanis, eo quidem ævo. Nam postea irrepsit, sed non nisi cum Barbaris. Galli, Gothi, Franci hunc in cooptando principe ritum habuerunt: et notavit atque exemplis firmavit P. Pithæus. Illum vide Subsecivor. 2, 6. Sed addo, etiam Græcis levationem hanc in scutum usurpatam, inter solennia principatus. Zonaras de Hypatio 14, 6, qui seditiosæ contra Justinianum electus: καὶ ἰὼ ἀσπίδες αὐτὸν μεταίρειν ἄρατες, ἀναγορεύουσι βασιλία. Nicephorus Gregoras 1, 2, de Theodoro Duce filio: Ἀναγορεύεται δ' ὑστέρην βασιλεὺς παρ' ἐκείνῳ τῇ ὑπάρχον ἀσπίτι, καθεσθῆς ἰὼ ἀσπίδες, κατὰ τὸ ἐν ταύτοις ἰσχυραυτῇ ἴδεσ. Curopalates de offi-

ciis aula c. 17: Ὁ τίς βασιλεὺς ἐπὶ σκουταρίου καθεσθῆς, ἰσχυρταὺς ἐς ὕψος. In Excerptis Georgii Pachymerii 2, 4: Imperatorio clypeo insidet is qui imperio destinatur. Adde Zosimum 3, 9, in electione Juliani. LIRS.

Proximo occupato Oceano. Legam proxima occupatu, Oceano irrumpit; hac mente: ut Brinio duarum cohortium castra, quæ finitima Canninefatibus, per Oceanum irruerit. Et accedit quod in Flor. est *proxima occupata*. LIRS. Recepit Pichena. MSS. Agr. (Bud.) Guelf., *proximo occupata Oceano*. Ed. pr. consentit cum Flor. Ceteræ usque ad Pich. *proximo occupato Oceano*. ERM. Acid. volebat *qua proxima occupatu*, et deinde *adscitis*, pro *accitis*. Dotteville o cod. suo dat *uni hiberna proximo occupata Oceano*.

Congregantur. Ed. pr. *congregantur*, non male. ERM. In *superiorem insulæ partem*. Sic Rhen. e Bud. Prius in *superiore ins. parte*.

Viribus cohortium abductis. Bona et fida lectio e libris. Frustra Rhen.

abductis, Vitellius, e proximis Nerviorum Germanorumque pagis, segnem numerum armis oneraverat.

XVI. Civilis, dolo grassandum ratus, incusavit ultro præfectos, «quod castella deseruissent. Se cum cohorte, cui præerat, Canninefatem tumultum compressurum: illi sua quisque hiberna repeterent.» Subesse fraudem consilio, et dispersas cohortes facilius opprimi, nec Brinnonem ducem ejus belli, sed Civilem esse, patuit: erumpentibus paullatim indiciis, quæ Germani, læta bello gens, non diu occultaverant. Ubi insidiæ parum cessere, ad vim transgressus, Canninefates, Frisios, Batavos propriis cuneis componit: directa ex diverso acies, haud procul a flumine Rheno, et obversis in

e Bud. admutilato codice turbat, miscet. Vitellius quidem non cohortes ipsas, aut legiones omnes e Germania abduxit: sed illis, manentibus nomine et specie, valentissimum quemque militem subtraxit, id est, vires cohortium abduxit, ut hic ait. Lrs. Nempé, quia in MS. abfuerat quippe viribus, Rhenanus correxit, robur, cohortibus abductis, Vitellius etc. Eadem verba absunt a MS. Guelf., qui insuper habet *abductum*, refertque ad *numerum*. Ed. pr. *quibus viribus c. adductis*. Puteol. *quippe v. c. adductis*, cum seqq. usque ad Rhenan. quem ceteri deinde secuti sunt usque ad Lips., qui edidit quod est in textu. Mox pro *proximis*. ed. pr. *primis*, solenni confusione. Ean.

Tumultum compressurum. Sic bene e MS. Bud. edidit Rhen.; sic ante ed. pr.; sic MS. Reg. Ceteri ante Rhen. dedere *oppress.*, quod est et in MS. Guelf. Paulo post MS. Reg. ed. pr. *ducem esse belli, sed Civilem, eis patuit*. In vulgata lectione ejus lan-

guet, in altera *eis*; quod si deleatur, *ducem esse belli* prætulerim. Ean. Bud. levi errore *tumulum* habet pro *tumultum*, sed bene *compressurum*.

Nec Brinnonem. MS. Agr. ed. pr. *nec Br. esse ducem belli, sed Civilem eis patuit*. Mox *indiciis, quæ occultaverant*, pro *indiciis conjurationis, quam* etc. Vid. ad A. 1, 4. Deinde in MS. Guelf. verba *propriis cuneis* in margine sunt a manu sec. Ean. Bud. male *ejus* pro *eis* *patuit*.

Directa ex diverso acies. Sic libri omnes, nisi quod princ. (et Bud.) *detecta*, vitiose. At Pichena corrigebat *acies*, quia sequitur *obversis navibus*; quod placet. Mox pro *quas* ed. pr. (et Bud.) *quasi*; et sic volebat Rhen., sed operæ non parvere. Itaque illud in omnibus sqq. est, et simul *appulerat*, vitio operarum: quod tamen usque ad Lipsium servatum. Infra: *centurionesque eadem vol.* in MS. Guelf. sunt in marg. a man. sec. Ean. Bud. *appulerant*. Dein nisi *eadem* *volentis*.

hostem navibus, quas, incensis castellis, illuc appulerant: nec diu certato, Tungrorum cohors signa ad Civilem transtulit: perculsi que milites improvisa proditione a sociis hostibusque cædebantur. Eadem etiam navibus perfidia. Pars remigum e Batavis, tamquam imperitia, officia nautarum propugnatorumque impediabant: mox contra tendere, et puppes hostili ripæ objicere: ad postremum gubernatores centurionesque, nisi eadem volentes, trucidant, donec universa quatuor et viginti navium classis transfugeret, aut caperetur.

XVII. Clara ea victoria in præsens, in posterum usui: armaque et naves, quibus indigebant, adepti, magna per Germanias Galliasque fama, *libertatis auctores* celebrabantur. Germaniæ statim misere legatos, auxilia offerentes. Galliarum societatem Civilis arte donisque affectabat, captos cohortium præfectos suas in civitates remittendo: cohortibus, abire, an manere mallent, data potestate: manentibus honorata militia; digredientibus spolia Romanorum offerebantur. Simul secretis sermonibus admonebat « malorum, quæ tot annis perpassi, miseram servitutem falso pacem vocarent. Batavos, quamquam tributorum expertes, arma contra communes dominos cepisse: prima acie fustum victumque Romanum: quid? si Galliæ jugum exuant? quantum in Italia reliquum? provinciarum sanguine provincias vinci: ne Vindicis aciem cogitarent: batavo equite protritros Æduos Arvernosque: fuisse inter Verginii auxilia Belgas: vereque reputantibus, Galliam suismet viribus concidisse. Nunc easdem omnium partes, addito, si quid militaris disciplinæ in castris Ro-

manorum viguerit : esse secum veteranas cohortes, quibus nuper Othonis legiones procubuerint. Servirent Syria, Asiaque, et suetus regibus Oriens : multos adhuc in Gallia vivere, ante tributa genitos. Nuper certe, cæso Quinctilio Varo, pulsam e Germania servitutem : nec Vitellium principem, sed Cæsarem Augustum bello provocatum. Libertatem natura, etiam mutis animalibus, datam : virtutem proprium hominum bonum. Deos fortioribus adesse. Proinde arriperent vacui occupatos, integri fessos : dum alii Vespasianum, alii Vitellium, foveant, patere locum adversus utrumque.»

XVIII. Sic in Gallias Germaniasque intentus, si destinata provenissent, validissimarum ditissimarumque nationum regno imminebat. At Flaccus Hordeonius primos Civilis conatus per dissimulationem aluit. Ubi « expugnata castra, deletas cohortes, pulsum Batavorum insula romanum nomen, » trepidi nuntii afferebant, Mummium Lupercum, legatam, (is duarum legionum

Multos adhuc in Gallia. Cautè vide legas. Si enim de prima servitute et stipendio, quod Cæsar imposuit, capis, capieris. Quomodo enim vera hæc adsertio, quum ab eo tempore ad hunc diem, anni sint inter fere CXX? nec tam vitales, ut opinor, tunc nostri Galli. Sed ad Augustum ejusque ævum id referri verius erit : qui census tributumque instituit, quod penderent Galli; idque in consulatu suo septimo. Ad quam rationem nihil absurdi, aut vani in hac oratione Civilis. Lips.

Mutis animalibus. Acidalius conjicit brutis. Quasi non muta eadem, quæ bruta, et quidem elegantius. Vide ad Senecam ep. 90. GRON. Cicer. N. D. 2, 53 : An bestiarum?

nihilo probabilius, deos mutarum et nihil intelligentium causa tantum laborasse. Sc. mutæ non intelligendum, quæ soni nihil edant, sed quæ loqui non possint. MS. tamen Guelf. mutis, sed ita ut l supra adscriptum sit; item ed. pr. Ea verba in MSS. confundi, dudum alii notarunt. ERN. Bod. mutis.

Hominis bonum. MSS. Flor. Bod. Agr. ed. pr. hominum : quod cum J. Gronovio recepit. Nam et alia sunt in Tacito similiter desinentia V. Jac. Gron. ad H. 3, 11. ERN.

Arriperent vacui occupatos. Int. in utroque, aliis bellicis. Arripere autem pro vim inferre, bellum, elegantè. ERN.

Mummium Lup. MS. Guelf. (Bod.)

hibernis præerat) « egredi adversus hostem » jubet. Lupercus legionarios e præsentibus, Ubios e proximis, Treverorum equites, haud longe agentes, raptim transmisit, addita Batavorum ala, quæ jam pridem corrupta, fidem simulabat, ut, proditis in ipsa acie Romanis, majore pretio fugeret. Civilis, captarum cohortium signis circumdatus, ut suo militi recens gloria ante oculos, et hostes memoria cladis terrerentur, matrem suam sororesque, simul omnium conjuges parvosque liberos, consistere a tergo jubet; hortamenta victoriæ, vel pulsus pudorem. Ut virorum cantu, feminarum ululatu, sonuit acies, nequaquam par a legionibus cohortibusque redditur clamor. Nudaverat sinistrum cornu Batavorum ala transfugiens, statimque in nos versa: sed legionarius miles, quamquam rebus trepidis, arma ordinesque retinebat. Ubiorum Treverorumque auxilia, foeda fuga dispersa, totis campis palantur. Illuc incubare Germani. Et fuit interim effugium legionibus in castra, quibus *Veterum* nomen est. Præfectus alæ Bata-

et alii *Munium*. Idem videtur dare voluisse Spirensis in ed. pr. ubi *munivit*: nam aliis locis est *Munius*, ut c. 22, ubi et Put. sic: (non Bud. qui ut) ceteræ edd. *Munius*. Vera et antiqua scriptura *Mummius*, quam et Ryckius expressit. Fuisse legatum legionis, non legatum simpliciter, patet e c. 22. ERN.

Fidem simulabat. Sic rescripsi necessario, propter rationem linguæ latine præ vulgato *simulat*, quod hic stare nullo modo potest. Id ortum est e compendiarie scriptura, ut sæpe alibi in libris scriptis et editis. Res est ita evidens, ut omnes probaturos correctionem confidam. Paulo post pro *fugeret* MS. Bud.

fungeretur: male. ERN. Quid hoc monstri? Vulgatum ego ubivis deprehendo *simulabat*, non *simulat*. Vana ergo querela.

Ante oculos et hostes. Bip. ex ingenio *ante oculos esset, hostes*. Egrege, quaeritur, an vere? codices obstant: nec in vulg. dura ellipsis. Mox *hortamenta vict.* etc. cf. Germ. 7.

Nequaquam par. Quod valde Romani observabant, et velut omen habebant eventus. Appianus in Parthicis 27: *Crassus jussit eos clamorem tollere, in quo maxime militum mæstitia deprehensa est, exilem et dissonum clamorem edentium. Contra, a Barbaris clarus et fortis est redditus.* LIRA.

vorum, Claudius Labeo, oppidano certamine æmulus Civili, ne interfectus invidiam apud populares, vel, si retineretur, semina discordiæ præberet, in Frisios avehitur.

XIX. Iisdem diebus, Batavorum et Canninefatium cohortes, quum jussu Vitellii in urbem pergerent, missus a Civile nuntius assequitur. Intumescere statim superbia ferociæque, et «pretium itineris, donativum, duplex stipendium, augeri equitum numerum», promissa sane a Vitellio, postulabant, non, ut assequerentur, sed causam seditioni. Et Flaccus, multa concedendo, nihil aliud effecerat, quam ut acrius exposcerent, quæ sciebant negaturum. Spreto Flacco, inferiorem Germaniam petivere, ut Civili jungerentur. Hordeonius, adhibitis tribunis centurionibusque, consultavit, «num obsequium abnuentes vi coaceret.» Mox, insita ignavia et trepidis ministris, quos ambiguus auxiliorum animus et subito delectu suppletæ legiones augebant, statuit, continere intra castra militem. Dein poenitentia, et arguentibus ipsis, qui suaserant, tamquam secuturus, scripsit Herennio Gallo, legionis primæ legato, qui Bonnam obtinebat, ut «arceret transitu Batavos: se cum exercitu

Claudius Labeo. In MS. Guelf. est in marg. (in Bud. deest). Mox habet *oppidanorum*; male. Deinde *esset invidia* MS. Agr. ed. pr. Ryckius conjiciebat *invidiæ esset*; non male. Mox *advehitur* ed. pr. ceteræque ante Rhen. V. ad A. 16, 2. EBN. Bud. *oppidano*, i. e. ut inter cives ejusdem oppidi certamen fieri solet. Mox idem *invidia*, puto, lineola omissa. Dein *avehitur*.

Batavorum et Canninef. cohortes. Ego auxiliares scriptas ex istis po-

pulis puto, quod patet e c. 20, init. Aliter sentit Schelius ad Hygin. p. 87. EBN.

Nihil aliud effecerat. Bud. *nihil effecerat*.

Qui Bonnam obtinebat. MS. Guelf. q. B. *partem obt.* et in marg. insuper additum *exercitus* post *obt.* Sed *partem* est in litura: nempe est lectio ed. pr. *bonam obtinebat partem exercitus*. Mox *terrere* MSS. Flor. (Bud.) Guelf. edd. pr. Put. Ber. Alc. idque restituit Pichena. Ceteræ inde a

tergis eorum hæsurum. » Et opprimi poterant, si hinc Hordeonius, inde Gallus, motis utrimque copiis, medios clausissent. Flaccus omisit inceptum, aliisque literis Gallum monuit, ne terreret abeuntes. Unde suspicio, sponte legatorum excitari bellum: cunctaque, quæ acciderant, aut metuebantur, non inertia militis, neque hostium vi, sed fraude ducum evenire.

XX. Batavi, quum castris Bonnensibus propinquarent, præmisere, qui Herennio Gallo mandata cohortium exponeret: « nullum sibi bellum adversus Romanos, pro quibus totiens bellassent. Longa atque irrita militia fessis, patriæ atque otii cupidinem esse. Si nemo obsisteret, innoxium iter fore; sin arma occurrant, ferro viam inventuros. » Cunctantem legatum milites perpulerant, « fortunam prælii experiretur. » Tria millia legionariorum et tumultuariæ Belgarum cohortes, simul paganorum lixarumque ignava, sed procax ante periculum manus, omnibus portis erumpunt, ut Batavos

Rhen. *teneret*, quod melius videbatur Freinshemio. ERN. Bud. *qui bona obtinebat*. Dein *teneret* ap. Rhen. vitio operarum debetur; ipse enim nihil notat. Id perperam retentum a seq.

Cunctaque, quæ acc. Hæc est scriptura MSS. Flor. Agr. Guelf. (in quo tamen *quæ* excidit). edd. ante Rhen. omnium, nisi quod in *pr. quæ* abest. Itaque merito restituit J. Gronovius pro vulgato *quin cuncta*, quod est e conjectura Rhenani, ducta e MS. Bud. in quo corrupte erat *qui cunctaque*. ERN. Put. Ber. Alc. sane istud *quin* non habent.

Fraude ducum evenire. Vocem sustuli, *metuebantur*, auctore Vaticano, quæ perperam hic inserta, et de priorre linea repetita. LIRS. Est vitium

operarum, quod ex ed. Rhen. ad ceteras propagatum est. ERN. Immo hoc vitium est cod. Bud. in quo id verbum ita reperitur. Mox idem male *Bononiensibus*, sic et paullo post.

Mandata exponeret. MS. Flor. (Bud.) ed. *pr. exponeret*, quod probat J. Gron. Sic et MS. Reg. Ad rem nihil interest. Recepit tamen *Brotier*. ERN. Bene.

Lixarumque ignavia. Sic MSS. et edd. ante Rhen. qui (ex iugenio) correxit *ignava*; recte: nec ullo modo *ignavia* ferri potest: ut mirum sit a Gronovio id esse repetitum. Mox *circumdant* male MS. Bud. quod tamen probat Rhen. syllaba excidit, ut alias. ERN. Varie hic peccat Bud. *manibus, rumpunt, patebant*, etc.

numero impares circumfundant. Illi, veteres militiæ, in cuneos congregantur, densi undique, et frontem tergaque ac latus tuti. Sic tenuem aciem nostrorum perfringunt. Cedentibus Belgis, pellitur legio, et vallum portasque trepidi petebant. Ibi plurimum cladis: cumulatæ corporibus fossæ: nec cæde tantum et vulneribus, sed ruina et suis plerique telis interiере. Victores, colonia Agrippinensium vitata, nihil cetero in itinere hostile ausi, Bonnense prælium excusabant, tamquam petita pace, postquam negabatur, sibimetipsi consu-
luissent.

XXI. Civilis, adventu veteranarum cohortium, justiam exercitus ductor, sed consilii ambiguus, et vim romanam reputans, cunctos, qui aderant, in verba Vespasiani adigit: mittitque legatos ad duas legiones, quæ priore acie pulsæ, in Vetera Castra concesserant, « ut idem sacramentum acciperent. » Redditur responsum, « neque proditoris, neque hostium se consiliis uti. Esse sibi Vitellium principem, pro quo fidem et arma usque ad supremum spiritum retenturos: proinde perfuga Batavus arbitrum rerum romanarum ne ageret, sed

Illi veteres militiæ. Ipsa est Taciti phrasis, et egregia restitutio Florentino codici debetur, atque industriæ Pichenæ. Lrrs. Sic et in cod. Vatic. ed. pr. Altera lectio *veteris militiæ memores* aliis MSS. et edd. inde a Puteol. usque ad Lipsii posteriores edd. quæ post Pichenæ ed. prodire. Post *in cuneis* male edd. Puteol. seqq. usque ad Pich. *In cuneos verum* est, quod habent Flor. Agr. ed. pr. ex qua male in nota Gruteri apud Gronovios laudatur *in aneis*. Ern. Bud. *veteris militiæ inciviles congr.* unde Rhen. fingeat *vi habi-*

les. Vitium, quod in Gronovius notatur, ad eos ex ipsa editione Gruteri transit a. 1607.

Perfuga Batavus, etc. Edd. Pat. Ber. Alc. *perfugus* (Bud. bene *perfuga*). Videtur Puteol. in cod. *perfuga* habuisse, atque inde fecisse *perfugus*: nam illæ voccs sæpe in MSS. permutantur a librariis, ignaris *perfugam* pro desertore dici. Vid. Drakenb. ad Liv. 22, 23. Post *arbitrium* MSS. Flor. (Bud.) Guelf. ed. pr. Ceteræ omnes *arbitrum*. Illud præfert J. Gronovius. Recte. Vid. ad A. 13, 14. Ceterum utrumque la-

meritas sceleris poenas exspectaret. » Quæ ubi relata Civili, incensus ira, universam Batavorum gentem in arma rapit. Junguntur Bructeri Tencterique, et excita nuntiis Germania ad prædam famamque.

XXII. Adversus has belli concurrentis minas legati legionum, Mummius Lupercus, et Numisius Rufus, vallum murosque firmabant. Subversa longæ pacis opera, haud procul castris, in modum municipiû exstructa, ne hostibus usui forent. Sed parum provisum, ut copiæ in castra conveherentur : rapi permisere. Ita paucis diebus

tine dicitur. Mox pro quæ male quippe ed. Beroald. Alc. Puto esse vitium operarum in ed. Ber. EAM. A. 13, 14, noster admisit *arbitrium*. Quidam et hic? Sic et Brot. Lall. Bip. Vide et dicta ad 15, 17; 16, 11.

Belli concurrentis. Non est ingruentis simpliciter, ut Ryckius interpretatur, sed undique ingruentis, propter concursum populorum ad Civilem. Sic *concursum occupationum* dixit Cicero epist. 7, 33. EAM. Recte Bip. monent accusandi casu non gignendi accipiendum *concurrentis*, pro quo propterea usitatus ponunt *concurrentes*. Sufficit monuisse.

Numisius Rufus. Μῦμιος ὁ ἀνὰ πρῶτα putat Savilius : nam solum Lupercum *duarum legionum hibernis præfuisse*, c. 18, nec Numisium ad Vetera fuisse, sed ap. legionem XVI, cujus castra ad Novesium. Primum argumentum infirmum. Nam etai pares legati legionum, tamen ei potuit a legato Hordeonio summa rei tradita esse, ut ei alter parere cogeretur, ut Voculæ c. 24. Dein c. 26, XIII legio Novesii est, legato Gallo : quamquam de legione ambigi potest. Vid. ibi not. EAM.

Longæ pacis opera. Id est, procestria, et quæ ædificari ante castra solent, visibus lixarum aut advenarum. Me vide Milit. Dial. 5, 1. LIPS.

Sed parum provisum, ut. Itane in literæ unius salebra viri docti hæserint? Nam, *ni*, antea legebatur, non, *ut*, velut nos emendavimus. Itaque consensu Vertranus et Rhennanus corrigunt, *sed parvum provisum, ni copiæ*; et *provisum* interpretantur *commeatum*, *annonam*, (ut H. 2, 5.). Ludibria : nostra sententia clara. Peccatum, inquit, in eo a duobus, quod, dum ædificia pro castris diruantur, *commeatum* aliasque tolerandæ obsidioni diripi permisere potius, quam ut in castra conveherent ad usum. LIPS. Ed. pr. (et cod. Bud.) *vi. Ni* tamen defendunt Salinerius et Ryckius, et sic capiunt : *sed parum consultum castris erat diruendis procestriis*, si non curaretur simul, ut inde copiæ in castra conveherentur, alendis per obsidionem militibus. Non male. Et sic MSS. plures, unde recepit Brotier. Mihi tamen ut rectius videtur sensu meo, propter formam orationis : *nam rapi permisere.* EAM.

per licentiam absumpta sunt, quæ adversus necessitates in longum suffecissent. Civilis, medium agmen cum robore Batavorum obtinens, utramque Rheni ripam, quo truculentior visu foret, Germanorum catervis complet, adsultante per campos equite. Simul naves in adversum amnem agebantur. Hinc veteranarum cohortium signa, inde depromptæ silvis lucisve ferarum imagines, ut cuique genti inire prælium mos est, mixta belli civilis externique facie obstupefecerant obsessos: et spem oppugnantium augebat amplitudo valli, quod, duabus legionibus situm, vix quinque millia armatorum tue-

Utramque Rheni ripam. Vox *utramque* Budensi abest. Et vero, cur utramque ripam milite compleverit, quum hæc in altera gesta? Inducatur igitur id verbi, aut rescribatur, *utrimque*. Id enim veri speciem habet, supra infraque castra militem locatum, ad obsessorum terrorem. LIRS. Sed bene defenditur *utramque* a Pichena; idque habent libri præter Bud. omnes. Consulto utramque ripam implevit milite, ut abundare copiis videretur, et tanto plus adpectus terroris incuteret. ERN. Acid. volebat *utrimque*. Mox Bud. *visui*.

Silvis lucisque. Sic libri nostri, non *jugisque*. Enimvero in sacris Germanorum lucis ferina ista signa. Tacitus de moribus gentis 7: *Effigiesque, et signa quædam detracta lucis in prælium ferunt*. LIRS. Ed. pr. *lucisve*. Ceteræ usque ad Lips. *jugisque*, quod et Guelf. (et Bud.) habet. *Brotier* suspectum habet *lucisque* l. c. ut e Mor. Germ. additum. Proprium in hac re est verbum *lucis*, ut ex illo loco et aliis patet: id adeo deleri non potest. Si *silvis* quis deleri malit: frequens est verbo speciei addere

genus, lucis silvas. ERN. Grut. præferebat *lucisve*. Placet.

Juxta belli civilis. Puto germanum esse. Romanus tamen codex itemque Flor. *mixta belli civilis*: non item male. LIRS. Rom. cod. est ed. pr. eam lectionem bene recepit Pichena. MS. Guelf. edd. Put. Ber. Alc. *juxta*. Rhen. seqq. *juxta*: quod sane eundem sensum efficeret, si a libris acc. firmaretur. ERN. Est in Bud. et sic A. 1, 48, *innocentes ac noxius juxta cadere*. J. Fr. Gronovius Obs. 1, 17, hoc loco quoque legebat *juxta* reddebatque iſt *ſenſu*. Utrum Taciti sit, non dixerim. Recentiores editores in *mixta* conspirant.

Quinque millia armatorum Rom. Verbum *Romanorum* agnoscunt omnes MSS. præter Budens. et eidd. ante Rhenanum: a quo delatum restituit Pichena. Recte *Romanorum* additum dicit Pichena, ut *armatos* a laxis et id genus hominibus distinguantur, quos ad belli ministeria assumptos, mox dicit Tacitus. ERN. Quasi vero, si absit *Romanorum*, milites a laxis distingui nequeant. Ea vox profecto abundat. Delevi.

bantur. Sed lixarum multitudo, turbata pace illuc congregata, et bello ministra aderat.

XXIII. Pars castrorum, in collem leniter exsurgens; pars æquo adibatur: quippe, illis hibernis obsideri premique Germanias, Augustus crediderat: neque unquam id malorum, ut oppugnatum ultro legiones nostras venirent. Inde non loco, neque munimentis labor additus: vis et arma satis placebant. Batavi Transrhenanique, quo discreta virtus manifestius spectaretur, sibi quæque gens consistunt, eminus lacescentes. Post, ubi pleraque telorum turribus pinnisque moenium irrita hærebant, et desuper saxis vulnerabantur, clamore atque impetu invasere vallum, appositis plerique scalis, alii per testudinem suorum: scandebantque jam quidam, quum, gla-

Prius pro *sium* Rhen. volebat *tum*.

Leniter assurgens. MSS. Flor. Agr. (Bud.) ed. pr. *exsurgens*. Eodem verbo usus est H. 2, 14. Et hic potius alterum substitutum a librariis videtur, quod tritum est usu, quam *exsurgens* illi. ERN. Suus sit honor codicibus. Repono *exsurgens*. Sic et Bip.

Neque unquam id malorum. Crediderat intell. timuerat: nunquam eo rem redituram putarat. Est durus loquendi modus; sed in quo libri omnes consentiunt. ERN. Cur timuerat? Potius suo sensu, *crediderat*, sic coerceri Germanias, neque unquam id malorum *oriurum* etc.

Non... labor additus. Formula Virgiliana (G. 1, 150), *mox et frumentis labor additus*: sed alio sensu: h. l. est, nihil artis aut operæ adsumptum, ad locum munitiorem operibus reddendum, ut major in oppugnando labor esset. ERN.

Quo discreta virtus etc. Simile quid 3, 27.

Sibi quæque gens consistunt. Durius dictum pro *seorsim*, non permixti inter se. Rhenanus conjiciebat *simul*: quæ verba et alibi confusa notarat: si quid mutandum, malim *soli*: sic infra c. 46, *separatim assistere*. Mox pro *hærebant* MSS. Vatic. Agr. ed. pr. *pendebant*, quod magis placebat Grutero. ERN. Sibi Bip. reddunt *secum*. Livius dixisset *pro se quæque*; ut 26, 36. Cf. Hiller. Racem. 12. Mox Bud. *oppositis plerique scalis*, ut Rhen. notat. In edd. Gronov. ea verba deesse dicuntur, *perperam*. Bud. *herebant*: hujus glossa mihi videtur *esse pendebant*. Bip. hoc præferunt.

Per testudinem suorum. Explico in Poliorc. 1, 5. LIPS.

Scandebantque jam quidam. Hæc interpunctio est a Pichena, auctore Flor.; nam ante conjungebantur hæc

diis et armorum incussu præcipitati, sudibus et pilis obruuntur, præferoces initio, et rebus secundis nimii. Sed tum prædæ cupidine adversa quoque tolerabant. Machinas etiam, insolitum sibi, ausi: nec ulla ipsis solertia: perfugæ captivique docebant struere materias in modum pontis; mox subjectis rotis propellere: ut alii superstantes, tamquam ex aggere, præliarentur; pars intus occulti muros subruerent. Sed excussa balistis saxa stravere informe opus: et crates vineasque parantibus adactæ tormentis ardentes hastæ: ultroque ipsi oppugnatores ignibus petebantur; donec, desperata vi, verterent consilium ad moras, haud ignari paucorum dierum inesse alimenta, et multum imbellis turbæ. Simul ex inopia proditio, et fluxa servitiorum fides, ac fortuita belli sperabantur.

XXIV. Flaccus interim, cognito castrorum obsidio, et missis per Gallias, qui auxilia concirent, lectos e legionibus Dillio Voculæ, duodevicesimæ legionis legato, tradit, ut quam maximis per ripam itineribus celeraret. Ipse pavidus, invalidus corpore, invisus militibus: neque

cum antecedentibus et punctum erat post *vallum*. Sed eadem interpunctio in ed. pr. Infra ed. pr. *nec ullam sibi ipsis sollicitiam*, et post *ducebant*. ERM. Bud. *nec ulla ipsis sollicitia.... docebant*. Prius *scandebant* sine copula. Mox *suprastantes*.

Struere materias. Sic edidit primus Rhen. (e Bud.) idemque est in Guelf. Ante erat *machinas*. Materias struebant in modum pontis, i. e. e trabibus conficiebant machinas altas, in quibus, ut pontibus, consisterent. ERM. Cf. Veget. 4, 17.

Sperabantur. Cod. Agr. *spectabantur*.

Lectos e legionibus. Præpositio addita a Pichena (suadente Mureto). *Duodevicesimæ* idem restituit, ut alibi. At *duo et vices*. edd. pr. Rhen. (e Bud.) seqq. usque ad Pich. et MSS. Flor. Reg. Oxon. unde restituit Brotier. Vid. ad H. 1, 55. ERM.

Ipse pavidus torpere. Quædam editiones, *ipse navibus invalidus corpore*. Forte, *ipse pavidus, invalidus: torpere*. Duplex certe vitium et segnitudo huic seni, corporis animique. LRS. Lectio *ipse navibus invalidus corpore* est et in Flor. Agr. (Reg. Lall.) ed. pr. nec in alia ed. re-

enim ambigue fremebant, « emissas a Magontiaci Bata-
vorum cohortes, dissimulatos Civilis conatus, adsciri
in societatem Germanos : non Primi Antonii, neque
Muciani ope Vespasianum magis adolevisse : aperta odia
armaque palam depelli : fraudem et dolum obscura,
eoque inevitabilia. Civilem stare contra, struere aciem :
Hordeonium e cubiculo et lectulo jubere, quidquid
hosti conducat. Tot armatas fortissimorum virorum
manus unius senis valetudine regi. Quin potius, inter-
fecto traditore, fortunam virtutemque suam malo omine
exsolverent. » His inter se vocibus instinctos flammavere
insuper allatae a Vespasiano literae, quas Flaccus, quia

peri. Unde Pichena conjiciebat : *ipse pavidus, invalidus corpore*. Jac. Gro-
novius *navibus* suspicatur factum ex
ignavus. Ceterum Pichena correctionem recepit. ERM. Bud. *ipse na-
vibus corpore invisus mil.* quod ad
vulg. propius accedit. Sed lectio
Flor. a Pichena emendata mihi po-
tior videtur, quam cum Brot. et Lall.
recipio. *Dotteville* istam servat to-
tidem verbis, *navibus* intelligit se-
cutum Flaccum in Rheno, verum
dura nimis haec ellipsis. Mox Bud.
Agr. *premebant*.

Adsciri in societatem. *Adsciri*
MSS. Flor. et edd. ante Rhen. qui,
nescio an e Bud. prætulit *acciri* (ita
Bud. *acciri*). Vetus Pichena resti-
tuit. Idem verbum c. 80, de eo dixi-
mus ad Agric. 19. ERM.

Aperta odia, armaque. Sallus-
tiana imitatio est in Or. 2, ad Cæs. :
*Hostem adversum deprinere, homini
strenuus haud difficile est : occulta
pericula neque vitare, neque facere,
bonis in promptu est.* LRS.

Interfecto traditore. Traditorem

pro proditore non difere veteres :
nec huc pertinent *traditores* Chris-
tiani, quos Ryckius adfert. N. Hein-
sius corrigit : *interfecto traditove*,
nempe custodiæ, quæ ad imperato-
rem adduceret. Alii malunt *prodito-
re*, quod magis placet : nam illud
durius, sive custodiæ intelligas, sive
hostibus. Mox ei c. 25, *proditio* ex-
probratur. *Tradere* et *prodere* in
libris permutari aliquot locis notavit
ad Livium Drakenb. (V. saltem ad
3, 54). Mox ed. pr. *a malo omine*.
ERM. *Tradere* et noster et Livius eo
sensu. Quidni et *traditor* noster dixe-
rit? Nec obstat, quod aliis alia sig-
nificatione accepta vox sit. Brot. et
Lall. præferunt *traditove*. — * Apud
Sedulium *traditor* a *proditore* dis-
tinguitur 5, 61.

Vocibus insistentes. Alii, *vocibus
instinctos*. LRS. Hoc verum, bene-
que receptum a Pichena, auctore
Flor. Consentit MS. Reg. Agr. ed.
pr. similiter Tacitus A. 2, 46. ERM.
Et in Agr. 35. Bud. *vocis insis-
tentes*.

occultari nequibant, pro concione recitavit: vinctosque, qui attulerant, ad Vitellium misit.

XXV. Sic mitigatis animis, Bonnam, hiberna primæ legionis, ventum. Infensor illic miles, culpam cladis in Hordeonium vertebat: « ejus jussu directam adversus Batavos aciem, tamquam a Magontiaci legiones sequerentur: ejusdem proditione cæsos, nullis supervenientibus auxiliis. Ignota hæc ceteris exercitibus, neque imperatori suo nuntiari, quum accursu tot provinciarum exstingui repens perfidia potuerit. » Hordeonius exemplaria omnium literarum, quibus per Gallias, Britanniamque, et Hispanias auxilia orabat, exercitui recitavit; instituitque pessimum facinus, ut epistolæ aquiliferis legionum traderentur; a quis ante militi, quam ducibus, legebantur. Tum e seditiosis unum vinciri jubet, magis usurpandi juris, quam quia unius culpa foret. Motusque Bonna exercitus in coloniam Agrippinensem; affluent-

Exemplaria o. l. MSS. Flor. Bud. Guelf. *exemplares*: edd. omnes *exemplaria*. ERN. *Exemplares*, Rhen. intelligit literas. Sed adjectivum id primum occurrit apud Macrobi. qui in Somn. Scip. 1, 8, habet *exemplares virtutes*.

Epistolæ aquiliferis. Cur aquiliferis? quia legendæ nimirum ad signa: id est, in principiis. Facit omnino ad hunc morem, quod Spartianus in Pescennio Nigro, c. 4, refert ex epistola M. Antonini imp. *Itaque misi literas recitandas ad signa*. LRS. Si aquiliferi centuriones primipilares, ut supra diximus placere Fabretto, alia causa instituti erit. Nam per centuriones talia vulgari solita. Mox Lipsius volebat legi *legantur*: sine necessitate. Verba posteriora dicuntur e persona Taciti.

MS. Agr. *duci*. ERN. Bud. *ducibus*. Acid. *pessimum facinus* includit parenthesi cum exclamatione.

Magis usurpandi juris. Vaticanum jure sequor in elegantissimo genere dicendi. Nam vulgati scilicet, *caussa*, inculcaverant, sine *caussa*. Prisci autem hac brevitate sermonis usi sæpe. Sallustius Jug. 88: *Quæ postquam gloriosa modo neque belli patrandi cognovit*. Livius 27, 9: *Es prodendi imperii Romani, tradendæ Annibali victoriæ, esse*. Plautus Rud. 5, 3, 18: *Jusjurandum rei servandæ, non perdundæ, conditum est*. Ulpianus: *Si quis evitandi criminis id egit, ut reip. caussa abesset*. Recte enim ita liber Flor. LRS. Abest *caussa* etiam ab ed. pr. ERN. Item a Bud. et Reg. Lall.

bus auxiliis Gallorum, qui primo rem romanam enixe juvabant: mox, valescentibus Germanis, pleræque civitates adversum nos armatæ spe libertatis; et, si exuisent servitium, cupidine imperitandi. Gliscebant iracundia legionum, nec terrorem unius militis vincula indiderant: quin idem ille arguebat ultro « conscientiam ducis: tamquam nuntius inter Civilem Flaccumque falso crimine testis veri opprimeretur. » Conscendit tribunal Vocula mira constantia, prehensumque militem ac vociferantem « duci ad supplicium » jussit: et, dum mali pavent, optimus quisque jussis parvare. Exin consensu « ducem Voculam » poscentibus, Flaccus summam rerum ei permisit.

XXVI. Sed discordes animos multa efferabant: inopia stipendii frumentique; et simul delectum tributaque Galliæ adspernantes; Rhenu incognita illi cælo siccitate vix navium patiens; arti commeatus: dispositæ per omnem ripam stationes, quæ Germanos vado arcerent: eadēque de caussa minus frugum, et plures, qui consumerent. Apud imperitos prodigii loco accipiebatur ipsa aquarum penuria, tamquam nos amnes quoque et vetera imperii munimenta desererent: quod in pace *fors*, seu *natura*, tunc *fatum* et *ira Dei*, vocabatur. Ingressis Novesium tertiadecima legio conjungitur. Additus Vo-

Adversum nos armatæ. MSS. Fl. Bud. ed. pr. *arma*, quod recepit J. Gron. intelligique vult *sumpsere*, quod additur in MS. Agr. Sane *armis* sæpe *armati* substituti in libris scr. ut pluribus locis ad Livium docuit Drakenb. (ut ad 22, 37.) Sed mihi durior illa ellipsis videtur. Hæsit fortasse librarius in verbo, quod hic significat, arma cepere. Itaque

non ausus sum imitari Gronovium. In ed. pr. excidit *nos*, ut in MS. Agr. ERN. Bip. legunt *armari*.

Incognita illi cælo. Illi abest a MSS. Bud. Guelf. ERN.

Tunc fatum. Simile huic 1, 86.

Tertiadecima legio. MS. Agr. ed. pr. XVI. Ceteræ edd. vulgatum habent. Ejusdem legionis iterum mentio infra c. 62, ibi quoque XVI

culæ in partem curarum Herennius Gallus, legatus : nec ausi ad hostem pergere, loco, cui *Gelduba* nomen est, castra fecere. Ibi struenda acie, muniendo vallandoque, et ceteris belli meditentis militem firmabant. Utque præda ad virtutem accenderetur, in proximos Gugernorum pagos, qui societatem Civilis acceperant, ductas a Vocula exercitus. Pars cum Herennio Gallo permansit.

XXVII. Forte navem, haud procul castris, frumento gravem, quum per vada hæsisset, Germani in suam ripam trahebant : non tulit Gallus, misitque subsidio cohortem. Auctus et Germanorum numerus ; paulatimque aggregantibus se auxiliis, acie certatum. Germani multa cum strage nostrorum navem abripiunt. Victi (quod tum in morem verterat) non suam ignaviam, sed perfidiam legati culpabant. Protractum e tentorio, scissa veste, verberato corpore, « quo pretio, quibus consciis, prodidisset exercitum, » dicere jubent. Redit

MS. Flor. sed MS. Agr. ed. pr. XIII. Ex quibus patet, ex priori loco petitum argumentum Pichenæ pro legione XIII adversus Meroerum, corrigentem c. 62, XVI nil valere. Illud efficacius, quod 3, 22, legio XVI a Vitellio in Italiam abducta dicitur. Sed et aliæ ab eo abductæ tum, in hoc bello memorantur. ERN. Bud. hic et c. 62, XIII. Fuere autem duæ legiones hoc numero, altera, quæ Vespasiano accesserat H. 2, 86, altera, de qua h. l. in verba Vespasiani adigetur serius c. 62.

Loco Gelduba nomen est. Ed. pr. habet loco, cui G. n. e., quod cum Grutero verum puto. Scio formulam illam usitatam Livio : sed, ubi ea occurrit, semper præcedit *ibi*, aut simile quid : idque ubi est, male

pronomen inseritur, ut fit subinde in libris : quod hic secus est, ubi nil præcessit, ad quod verba loco G. n. e. referantur. Noster infra c. 84, loco, cui nomen Rhacotis. Ita omnes libri. Mox *incenderetur*, edd. Puteol. seqq. usque ad Pich. MS. Guelf. *incederetur* vitiose. Paulo post *Vocula* sine præpositione MSS. Flor. Bud. edd. pr. Rhen. Gryph. Ceteri libri addunt. MS. Agr. *Voculæ*. ERN. Bud. *accederetur*.

Gugernorum pagos. De scriptura nominis vid. ad 5, 16. ERN.

Auctus et Germ. numerus. Edd. Puteol. Ber. Alc. est male : item mox *arripiunt*, quod est etiam in ed. pr. Ceteræ inde, a Rhen. (e Bud.) omnes *abripiunt*, consentiente Guelf. ERN. Bud. *auctus et*.

in Hordeonium invidia. Illum « auctorem sceleris, » hunc « ministrum » vocant; donec, exitium minitantibus exterritus, prodicionem et ipse Hordeonio objecit: vinc-tusque, adventu demum Vocolæ exsolvitur. Is postera die auctores seditionis morte affecit. Tanta illi exercitui diversitas inerat licentiæ patientiæque: haud dubie gre-garius miles Vitellio fidus: splendidissimus quisque in Vespasianum proni: inde scelerum ac suppliciorum vices, et mixtus obsequio furor; ut contineri non pos-sent, qui puniri poterant.

XXVIII. At Civilem immensis auctibus universa Germania extollebat, societate nobilissimis obsidum firmata. Ille, ut cuique proximum, « vastari Ubios Tre-verosque, et aliam manum Mosam amnem transire » jubet, « ut Menapios, et Morinos, et extrema Galliarum

At Civilem immensum. Locum rec-te ita purgavimus, quum legeretur, *immensis auctibus*, vulgo. In Covarr. erat *auctibus*: in Rodolphi codice *laudibus*. Quæ omnes externæ et ad-dititiæ voces, pro libito explen-tiam. At mihi Vaticanus ille bonus bene prævit, qui legit, *immensis universa Germ.* Ex quo phrasim fa-cile elicui Tacito et Sallustio notam. Noster A. 3, 30: *Opunque, quis domus illa immensum viguit, primus accumulatur.* Sallustius 3, Hist. ap. Non. 1, 83: *Neque jam sustineri poterant, immensum aucto mari et vento gliscente.* Nec tamen absurde etiam scripseris *immensum quan-tum.* Nam Vaticano certe spatium aliquod post eam vocem est, quasi altera defiat. Pichenæ quidem pla-cere video, ex Flor. *immensis auc-tibus*: quod interpretatur, auctum valde viribus copiisque, a Germa-

nis. Ut quisque volet: at nimia pro-re et vero illa locutio sit *immensis auctibus*. Ubi hæc tam magna? ne dicam, *immensa*. LIRS. Pichenæ cor-rectionem omnes postea receperunt. Recte. *Actibus* edd. omnes ante Lips. *Actus* et *auctus*, ut ipsa verba *agere* et *augere*, sæpe in libris confundun-tur, v. Drakenb. ad Liv. 4, 2; 21, 61. Bene comparavit Acidalius Vell. 2, 40, *hujus viri fastigium tantis auctibus fortuna extulit*: ususque eo verbo aliquoties Livius, ut II. cc. ERM. In verbis Lipsii in utraque edi-tione Ernesti, immo et utraque Gro-noviorum, ultima phrasis turpiter truncata hic a me est restituta. Bud. *immensis artibus*, vitiose. Faernus legebat *auctibus*.

Transire jubet. Faernus, Acida-lius, Freinsh. corrigunt *transiri*, aut *et aliam manum*. Excusari vulgatum utcumque potest, si intelligas *duces*

quateret. » Actæ utrobique prædæ; infestius in Ubiis, quod gens germanicæ originis, ejurata patria, Romanorum nomen, *Agrippinenses* vocarentur. Cæsæ cohortes eorum, in vico Marcoduro, incuriosius agentes, quia procul ripa aberant. Nec quievire Ubii, quominus prædas e Germania peterent: primo impune, dein circumventi sunt; per omne id bellum meliore usi fide, quam fortuna. Contusis Ubiis, gravior et successu rerum ferocior Civilis, obsidium legionum urgebat; intentis custodiis, ne quis occultus nuntius venientis auxilii penetraret: machinas molemq; operum Batavis delegat: Transrhenanos, « prælium » poscentes, « ad scindendum vallum ire, detrusosque redintegrare certamen, » jubet; superante multitudine et facili damno: nec finem labori nox attulit.

populorum. Mox *quateret* MSS. (Flor. Agr. Reg. *Lall.*) edd. vett. ante Rhen. nisi quod princ. vitiose *quæreret* refer. *ad manum.* Rhenanus correxit (e Bud.) *quaterent*, quod omnes secuti sunt usque ad Ryckium. ERN. Lego cum Freinsh. et Bip. *aliam manum.* Solet in MS. codd. lineola accusativi index omitti. Ryckius subaudiebat suos et vulg. *servat alia manu.*

Quos genus Germanicæ. E Budensi et Romano colligas, quod *gens German.* et statim *vocarentur.* LIRS. Ita placebat et Rhenano aliisque: aliis aliter. Mox Lipsius alique *Romano*: Gruterus per glossam additum *Romanorum nomen* (quod habent MSS. Flor. Bud. Agr. (Reg. *Lall.* ed. pr.) idque in textum venisse, dein mutatum esse in *R. nomine*, favente Ryckio. At J. Gronovius (it. *Brot. Lall.*) illud ipsum *Romanorum nomen* recepit, com-

parans illud: *nomen ego Ausonius*: quem nos, ob auctoritatem librorum, secuti sumus. Idem libri *vocarentur*: ceteri inde a Pateol. usque ad Pichenam *vocarent.* ERN. Bud. *quos gens.* Bip. lectionem Gronovii et Ernesti servant, sed *Romanorum nomen* iis est *Rom. colonia*, quasi *familia vel clientela*, ut A. 3, 30, in *nomen addiscere.*

In vico Marcoduro. Hodie *Düren* ad *Ruram.*

Nec finem labori nox attulit. Ed. Ven. *nec finem quidem labori.* Videtur iste codex significare: *Ne nox quidem finem labori attulit.* GROS. Similiter Oxon. *Guelf. ne finem quidem labori.* Ed. Venetæ i. e. Pateol. consentiunt Ber. Alc. Vulgatum est ab ed. pr. Rhen. idque verum, quod et MS. (Flor. Agr.) Reg. habet. Gronov. tamen correctionem, si libri magis faverent, probarem. ERN. A *Nec caput incipere jubet Freinsh.*

XXIX. Congestis circum lignis accensisque, simul epulantes, ut quisque vino incaluerat, ad pugnam temeritate inani ferebantur. Quippe ipsorum tela per tenebras vana : Romani conspicuam Barbarorum aciem, et, si quis audacia aut insignibus effulgens, ad ictum destinabant. Intellectum id Civili : et, « restincto igne, misceri cuncta tenebris et armis » jubet. Tum vero strepitus dissoni, casus incerti, neque ferendi, neque declinandi providentia. Unde clamor acciderat, circumagere corpora, tendere arcus : nihil prodesse virtus, fors cuncta turbare, et ignavorum sæpe telis fortissimi cadere. Apud Germanos inconsulta ira : romanus miles, periculorum gnarus, ferratas sudes, gravia saxa, non forte jaciebat. Ubi sonus molientium, aut appositæ scalæ hostem in manus dederant, propellere umbone, pilo sequi : multos, in mœnia egressos, pugionibus

Insignibus effulgens. MS. Agr. addit *armis*. *Insignia arma* non uno loco dixit Livius : sed et infra c. 46, *insignia* et *arma* distinguuntur. *Insignia* de toto ornatu militari capienda. H. 1, 38, ut *prætorianus aut legionarius suis insignibus distingueretur*. Mox *miscere* J. Gronovius : quod et ipsum latinum est, sed *misceri* melius, quod MSS. (etiam Bud.) et edd. veteres habent. Ean.

Tendere arcus. Mihi suspectum, et tibi, si attendes. Quorsum hic arcus ? De Germanis sermo est, quibus haud crebra ea arma : sed nec ille sensus ad Taciti sensum. Mihi videbatur, *tendere armis*. Et ita solet : ubi periculum, eo armis tendimus. Lips. Acidalius malebat *jactus*. *Arcus* certe verum esse vix potest. Nam intelligitur eo, quod respondet *τῇ unde*. Sed *arcus tendi* vulgo

dicitur simpliciter, non *aliquo*. Tela diriguntur in certum locum, non arcus, proprie. Itaque Lipsiana correctio valde aridet : nec sufficit pro vulgata lectione, demonstrasse, aliquem usum arcus etiam inter Germanos fuisse. Mox in ed. pr. excidit *virtus*. Ern. Bud. habet. De arcuum usu apud Batavos nullum dubium. *Tendere arcus*, propria et apta dictio. Lipsius *τῇ arcus* prius substituere parabat *arius*, quod Colerus impugnat, cui posteriores istius curæ nondum visæ. Lall. probat *armis*, frustra. Recte Rychius non magis de Germanis hic, quam de Romanis, esse sermonem adnotat.

Periculorum gnarus. Edd. ante Rhen. omnes, MS. Guelf. (et Bud.) *ignurus*. Ean. Rhen. emendavit ex ingenio.

fodere. Sic exhausta nocte, novam aciem dies aperuit.

XXX. Eduxerant Batavi turrim, duplici tabulato, quam, prætoriae portæ (is æquissimus locus) propinquantem, promoti contra validi asseres et incussæ trabes perfregere, multa superstantium pernicie : pugnatumque in percussos subita et prospera eruptione. Simul a legionariis, peritia et arte præstantibus, plura struebantur. Præcipuum pavorem intulit suspensum et nutans machinamentum, quo repente demisso, præter suorum ora singuli pluresve hostium sublime rapti, verso pondere intra castra effundebantur. Civilis, ommissa oppugnandi spe, rursus per otium adsidebat, nuntiis et promissis fidem legionum convellens.

XXXI. Hæc in Germania ante Cremonense prælium gesta, cujus eventum literæ Primi Antonii docuere, addito Cæcinæ edicto : et præfectus cohortis e victis, Alpinus Montanus, fortunam partium præsens fatebatur. Diversi hinc motus animorum. Auxilia e Gallia, quis nec amor, nec odium in partes, militia sine affectu, hortantibus præfectis, statim a Vitellio desciscunt : vetus miles cunctabatur. Sed adigente Hordeonio Flacco, ins-

Val. ass. et inc. tr. p. Cf. Cæsar B. C. 2, 2. *

Pavorem intulit. Cod. Agr. et Reg. *Lall. terrorem.* Prius Bud. *ruptione.*

Verso pondere. Machina fuit similis Archimedæ ap. Liv. 24, 34. Sed est aliquid obscuritatis in *verso pondere*. Nam in sublime rapiebantur pondere tollenonis, e quo manus ferrea pendebat, in solum depresso, ut naves apud Livium. Sed *rapti in altum* deinde dicuntur in castra *effusi verso pondere* : sc. conversione quadam ponderis et tollenonis ipsius, ut

manus ferrea versus castra torqueretur, et rapti supra castra penderent, atque ita in castra præcipites darentur, vel machinæ totius, verso ejus cardine. ERN. Cf. Veget. 4, 21, et Festus.

Nuntiis et promissis. Copalam bene Rhen. inseruit e Bud.

Cæcinæ edicto. Is enim tum consul. Videtur cohortatus esse edicto alias legiones, ut partes Flavianas amplecterentur. ERN.

Alpinus Montanus. Trevir, de quo 3, 35.

Hort. præfectis. Bud. *tribunis.*

tantibus tribunis, dixit sacramentum, non vultu, neque animo, satis affirmans; et, quum cetera jurisjurandi verba conciperent, *Vespasiani* nomen hæsitantes, aut levi murmure, et plerumque silentio transmittabant.

XXXII. Lectæ deinde pro concione epistolæ Antonii ad Civilem, suspensiones militum irritavere, tamquam ad socium partium scriptæ, et de Germanico exercitu hostiliter. Mox adlatis Geldubam in castra nuntiis, eadem dicta factaque; et missus cum mandatis Montanus ad Civilem, « ut absisteret bello; neve externa armis falsis velaret. Si Vespasianum juvare adgressus foret, satisfactum coeptis. » Ad ea Civilis primo callide; post, ubi videt Montanum præferocem ingenio, paratumque in res novas, orsus a questu periculisque, quæ per quinque et viginti annos in castris Romanis exhausisset, « Egregium, » inquit, « pretium laboris recepi, necem fratris, et vincula mea, et sævissimas hujus exercitus voces, quibus ad supplicium petitus, jure gentium poenas reposco :

Verba conciperent. Ita, ut præibantur verba, pronunciarent. Verbum proprium in jurejurando. Unde *conceptis verbis jurare.* Eadem formula mox c. 41. ERN.

Neve externa armis falsis velaret. Clarius *externa arma*: hoc sensu, ne Civilis ultra tegetet perfidiam et rebellionem: neu, quod revera externum bellum erat, tegetet et velaret, quasi pro Vespasiano sumptum et civile. LRS. Nulla est necessitas ita corrigendi. *Externa* sunt hostilia, hostilis animus, ut alibi. *Armis* omnes scr. (Bud. etiam) et edd. ante Lipsium. Itaque id post Ryck. et J. Gron. restitui. Sensus est, ne specie belli pro Vespasiano gerendi hostilem adversus Romanos animum te-

gere conaretur. ERN. *Externa* noster non semel ita sumit. Vid. H. 1, 79; 3, 5; et infra c. 72.

Pretium laboris cepi. Edd. Puteol. Ber. Alc. *cœpi* vitiosæ pro *cepi*, quod ceteræ edd. habent inde a Rhen. Sed MS. Flor. (et Bud.) *recipi*, Agr. ed. pr. *recepti*: quod verum esse locus Virgilii arguit, quem haud dubie in animo habuit, *Æn.* 4, 93: *Egregiam vero laudem et spolia ampla refertis*, ubi etiam sufficiebat *feris*: itaque *recepti* in textum. Infra cum Rycio edidi *præmium effusi* etc. pro *pretium*, quod alibi defendi, quia illud MSS. Flor. (Bud.) Agr. ed. pr. habent, et ne his eodem verbo utatur. Sic placebat et J. Gron. ERN.

vos autem, Treveri, ceteræque servientium animæ, quod præmium effusi totiens sanguinis expectatis, nisi ingratam militiam, immortalia tributa, virgas, secures et dominorum ingenia? En ego præfectus unius cohortis, et Canninesfates Batavique, exigua Galliarum portio, vana illa castrorum spatia excidimus, vel septa ferro fameque premimus: denique ausos aut libertas sequetur, aut victi iidem erimus.» Sic accensum, sed «molliora referre» jussum, dimittit. Ille, ut irritus legationis, rediit, cetera dissimulans, quæ mox erupere.

XXXIII. Civilis, parte copiarum retenta, veteranas cohortes, et quod e Germanis maxime promptum, adversus Vocolam exercitumque ejus mittit; Julio Maximo et Claudio Victore, sororis suæ filio, ducibus. Rapiunt in transitu hiberna alæ, Asciburgii sita; adeoque improvisi castra involavere, ut non adloqui, non pandere aciem Vocola potuerit. Id solum, ut in tumultu, monuit, «subsignano milite media firmare:» auxilia pas-

Vos autem, Treveri. Bud. *vosque, Treveri.*

Molliora referre. Sic MS. Flor. unde recepit Pichena cum seqq. Consentit ed. pr. At Puteol. Ber. dedere *moliora*, quod eodem redit: nam sæpe talis scriptura in vett. libris. Id mutatum est in *meliora* in ed. Alc. forte ab operis, velut vitiosum: nam alias presse Beroaldum sequitur. Inde omnes *meliora*, quod tamen et MS. Reg. (et Agr.) habet. Illud h. l. melius putavi. Vid. tamen ad 1, 69, ubi paullo aliter est. Ern. Bud. quoque *molliora referre*, licet syllabis male distractis.

Sororis suæ filio. Romanus cod. et Rodolphus *sororis suæ viro*. Lips. In ed. Rom. quam Lipaius laudat,

non est *viro*, sed *sororis suæ victores*, vitiose repetito verbo, quod ante erat *Claudio victores pro victore*. Mox quæ edd. habeant *capiant* pro *rapiunt*, ut tradit Gruterus, nescio. Meæ omnes (et Bud. cod.) *rapiunt*. V. ad 2, 17. Ern. Bud. *sor. sue filio*. Mox *Asciburgium* hodie *Asburg*.

Subsignano milite etc. Subsignani militis et supra 1, 70, mentio a Tacito injecta. Is qui sit, parum inter eruditos convenit. Adhuc nihil melius vidi, quam quod Salmasio de Mil. R. c. 4, p. 40, et Schelio ad Hygin. p. 40, placet, *subsignanos* dici, qui sint sub signis, et armati sua signa, sive in acie, sive in agmine, sequantur. Nam *legiones* di-

sim circumfusa sunt. Eques prorupit, exceptusque compositis hostium ordinibus, terga in suos vertit: cædes inde, non prælium. Et Nerviorum cohortes, metu seu perfidia, latera nostrorum nudavere. Sic ad legiones perventum; quæ, amissis signis, intra vallum sternebantur; quum repente novo auxilio fortuna pugnae mutatur. Vasconum lectæ a Galba cohortes, ac tum accitæ, dum castris propinquant, audito præliantium clamore, intentos hostes a tergo invadunt, latioremq, quam pro numero,

cantur *sub signis esse* Pollioni ap. Cic. ep. 10, 33; et duci, ad Att. 16, 8. Itaque antesignani primi subsignanorum, postsignani postremi. Sed tamen adversatur locus Livii 8, 8, ubi dicit: *Hoc XXX manipulorum agmen antesignanos appellabant* (sic enim legendum, non *antepilanos*), *quia sub signis alii XV ordines locabantur*: qui locus est huic nostro similis. Unde suspicor *subsignanum* militem h. l. esse subsidia, quibus acies firmatur, h. l. media, idque est verbum proprium de subsidiis. Ceterum non negem, *subsignanos* etiam eo modo dici, quo Salmasius vult, sicut et formula, *sub signis esse*, duobus modis dicitur. Sed illud h. l. est aptius. Ceterum illud convenit ex h. l. intelligere, eo nomine solos legionarios intelligi. Distinguuntur enim clare ab auxiliis. Itaque dicuntur discessu Nerviorum, (ea erant auxilia,) Romanorum i. e. legionariorum latera nudata. Sensus igitur loci hic: mediam aciem, in cuius robore et firmitate res maxime verteretur, firmarent milite, non quovis, sed legionario, cuius maxima vis: h. e. quam plurimum legionarii militis ibi locarent. Ceterum *mænia pro media* habent MS. Agr. ed. pr. Ma-

le. Item uterque liber *latera nostra*. ERN. Bud. *media*. Dein *latera nostrorum*. V. D. de Lamalle, p. 338.

Terga in suos vertit. Non est argutandum in verbis cum Mureto, qui in suos deleri volebat, quod terga hostibus darentur, non in eos verterentur, qui fuga petuntur. Fugam direxere versus suos. ERN.

Dum castris propinquant. Bud. *appropinquant*.

Intentos hostes. Intell. in milites, qui in castris. Liv. 2, 53: *Pars Romanos toto impetu intentos in castra adoriantur*; et sic alibi sæpe. Etiam sequens forma, *latiorem, quam pro numero, terrorem faciunt*, est e Livio. Mox *Romanis* aberat a MS. Bud. nec est in Flor. (nec Agr.) ed. pr. sed vix commode abfuerit. J. Gronovius, hoc sentiens, interpolationem mutandam putat sic: *aliis* (i. e. Romanis) *a Novesio, aliis a Mag. u. c. a. credentibus, is error addit animum*: quod probari non potest. In verbis *Is error* initium esse novæ sententiæ, facile sentiat quisvis. Scriptum fuit olim, *Is error Rom.* Itaque facile hoc excidere potuit. ERN. Mox cod. Agr. *suscepere*. Bud. priora sic: *clamore intento hostis* (accusandi casu, puta) *a t. inv.*

terrorem faciunt; aliis a Novesio, aliis a Magontiaco, universas copias advenisse credentibus. Is error Romanis addit animos; et, dum alienis viribus confidunt, suas recepere. Fortissimus quisque e Batavis, quantum pedittum erat, funduntur; eques evasit cum signis captivisque, quos prima acie corripuerant. Cæsurum eo die, in partibus nostris, major numerus et imbellior; e Germanis ipsa robora.

XXXIV. Dux uterque, pari culpa meritis adversa, prosperis defuere. Nam Civilis, si majoribus copiis instruxisset aciem, circumiri a tam paucis cohortibus nequisset, castraque perrupta excidisset. Vocula nec adventum hostium exploravit, eoque simul egressus victusque; dein victoriæ parum confisus, tritis frustra diebus, castra in hostem movit; quem si statim impellere, cursumque rerum sequi maturasset, solvere obsidium legionum eodem impetu potuit. Tentaverat interim Civilis obsessorum animos, tamquam perditæ apud Romanos res, et suis victoria provenisset: circumferebantur signa vexillaque; ostentati etiam captivi: ex quibus unus, egregium facinus ausus, clara voce gesta patefecit, confossus illico a Germanis: unde major indici fides. Simul vastatione incendiisque flagrantium villarum, venire victorem exercitum, intelligebatur. « In conspectu castrorum constitui

Circumiri a tam paucis. MS. Reg. Agr. ed. pr. *circumveniri*. Eadem ed. *nequivisset et excidissent*, ut MS. R. Mox Flor. Agr. ed. pr. *potuit*: idque recepit Ryckius. Pro eodem Rhen. (e Bud.) edidit eo, quod secuti sunt ceteri, usque ad Lips. ERN. Bud. *circuiri*. . . . *nequivisset* . . . *excidisset*. Dein vox *potuit* vel *potuisset* deest in Bud. Illud habet et cod. Reg. Lall. Recepi cum

Bip. Brot. Lall. Mox Bud. *promovisset*.

Confossus illic. Freinsh. corrigebat *illico*; non male, sed tamen sine necessitate. *Illic* est *αὐτοῦ*, ibi, in illo ipso loco: adeo ira incensi erant hostes, ut ne differre quidem eandem possent, et hoc ipso rem suspitionem facerent. ERN. *Illico* omnino rectius. Sic et Bip. Vocalem finaleu sequens a absorpsit.

signa, fossamque et vallum circumdari, » Vocula jubet; « depositis impedimentis sarcinisque, expediti certarent. » Hinc in ducem clamor pugnam poscentium : et minari adsueverant. Ne tempore quidem ad ordinandam aciem capto, incompositi fessique praelium sumpserunt : nam Civilis aderat, non minus vitiis hostium, quam virtute suorum, fretus. Varia apud Romanos fortuna, et seditiosissimus quisque ignavus : quidam, recentis victoriæ memores, retinere locum, ferire hostem, seque et proximos hortari; et, redintegrata acie, manus ad obsessos tendere, « ne tempori deessent. » Illi, cuncta e muris cernentes, omnibus portis prorumpunt. Ac forte Civilis lapsu equi prostratus, credita per utrumque exercitum fama, « vulneratum aut interfectum, » immane quantum suis pavoris, et hostibus alacritatis, indidit.

XXXV. Sed Vocula, omissis fugientium tergibus, vallum turresque castrorum augebat, tamquam rursus obsidium immineret; corrupta totiens victoria, non falso suspectus bellum malle. Nihil æque exercitus nostros, quam egestas copiarum, fatigabat. Impedimenta legionum cum imbelli turba Novesium missa, ut inde, terrestri itinere, frumentum adveherent; nam flumine

Depositis impedimentis. Ut depos. habent edd. inde a Puteol. omnes. At ut omittunt MSS. Flor. Bud. Agr. ed. pr.; itaque cum J. Gronovio delevi. Commode enim abesse potest. Mox vitio operarum in ed. Puteol. *asseverant*, quod inde in edd. Beroald. et Alc. fluxit. ERN. Correxerit Rhen. e Bud.

Cuncta e muris cernentes. Hæc desunt in Bud.

Credita. Rhenanus (ex ingenio) *edita.* Ego *dedita*, vel *didita*. LIPS.

Credita quoque bene habet, nec contra libros mutandum. Vid. Gron. Obs. 3, 10, p. 520. ERN.

Ut inde terrestri. Præcessit de *impedimentis legionum et imbelli turba*: an illi igitur frumenta adveherent, inter medios ita hostes? ridiculum. Puto defectum aliquem esse, et asteriscum ante hæc verba ponendum *ut inde terrestri*. Vide sequentia, agnosces. LIPS. *Impedimenta*, id est currus et jumenta. *Imbelli turba*, laxis et calonibus, ut multæ manus

hostes potiebantur. Primum agmen securum incessit, nondum satis firmo Civile; qui, ubi «rursus missos Novesium frumentatores, datasque in præsidium cohortes, velut multa pace ingredi accepit,» rarum apud signa militem, arma in vehiculis, cunctos licentia vagos, compositus invadit; præmissis, qui pontes et viarum angusta insiderent; pugnatum longo agmine, et incerto Marte, donec prælium nox dirimeret. Cohortes Geldubam perrexere, manentibus, ut fuerant, castris, quæ relictorum illic militum præsidio tenebantur. Non erat dubium, quantum in regressis discriminis adeundum foret, frumentatoribus onustis percussisque. Addit exercitui suo Vocula mille delectos e quinta et quintadecima legionibus, apud Vetera obsessis, indomitum militem

citius expedirent negotium frumentandi. Sed qui medios inter hostes? Primum præsidio cohortium additarum, quod hic tacuit, mox nominaturus. Deinde minus in itinere timebant ob recentem victoriam. GRON. In *imbelli turba* sunt et milites minus strenui. Respice ad c. 33.

Qui reversus, missos. Magis placet quod e quibusdam libris eruas, *qui ubi rursus missos.* Sententiam certe aptius necit. LRS. Sic et MSS. Flor. Agr. Guelf. nisi quod *urbi* pro *ubi* in margine, quæ scriptura et in ed. pr. Puteol. dedit *qui rursus miss.* cum seqq. (sic et Bud.) *Reversus* nusquam in meis, nisi in ed. Lips. reperi, quod nescio unde ductum sit. Haud dubie e vitio operarum natum est, aut ex ed. ignobili. ERN.

Onustis paucisque. Ed. Rom. *onustis percussisque.* LRS. Decepit Lipsium, quisquis ei dixit in illa ed. esse *percussis*: at est in MS Agr. a quo non longe abit Flor. (Bud.) et

ed. pr. in quibus *periculis*. Itaque bene *percussis* receptum a Ryckio et J. Gron. *Percussi* erant frumentatores e calamitate paullo ante accepta. MSS. Guelf. Oxon. *vehiculisque*. Edd. inde a Puteol. usque ad Ryck. *paucisque*: quod pro correctione *periculis* habeo. ERN. *Percussus* nostro frequens. V. c. 17 et 30.

E quinta et quarta decima. Mercurus recte iudicabat, scribendum *quintadecima*, et pluribus id demonstrat Freinsh. Nam c. 36, *clare quintadecimani*, consentientibus libris, et *quartadecima* legio tum in Britannia, H. 3, 23, ubi v. Lips. In MS. Agr. (et Reg. Lall.) et ed. pr. *quinta et decima*: quod recte Ryckius iudicat ei correctioni favere: nam nullam aliam ob causam excidit verbum, nisi quod librarius eandem vocem vitiose his positam putaret. Itaque non dubitavit sic corrigere. ERN. Egregie Bud. *quinta et quintadecima*. Rhen. non adtendit.

et ducibus infensum. Plures, quam jussum erat, profecti, palam in agmine fremebant, « non se ultra famem, insidias legatorum, toleraturos. » At, qui remanserant, « desertos se, abducta parte legionum, » querebantur. Duplex hinc seditio; aliis revocantibus Vocolam, aliis redire in castra abnuentibus.

XXXVI. Interim Civilis Vetera circumsegit. Vocula Geldubam, atque inde Novesium concessit. Civilis capit Geldubam. Mox, haud procul Novesio, equestri prælio prospere certavit. Sed miles secundis adversisque perinde in exitium ducum accendebatur. Et adventu quintanorum quintadecimanorumque auctæ legiones, *donativum* exposcunt, comperto, pecuniam a Vitellio missam. Nec diu cunctatus Hordeonius nomine Vespasiani dedit; idque præcipuum fuit seditionis alimentum. Effusi in luxum et epulas, et nocturnos coetus, veterem in Hordeonium iram renovant; nec ullo legatorum tribunorumve obsistere auso (quippe omnem pudorem nox ademerat), protractum e cubili interficiunt. Eadem in Vocolam parabantur, nisi servili habitu, per tenebras, ignoratus evasisset. Ubi, sedato impetu, metus rediit; centuriones cum epistolis ad civitates Galliarum misere, auxilia ac stipendia oraturos.

XXXVII. Ipsi, ut est vulgus sine rectore præceps, pavidum, socors, adventante Civile, raptis temere armis

Effusi in luxum.... renovant. MS. Agr. ed. pr. *effusus in luxum.... cætus miles.... renovavit.* Sic et ceteræ ante Rhen. nisi quod *miles* omittunt. ERN. In cod. Agr. a sec. m. additum. Rhen. e Bud. verum dedit, quod hic legitur.

Auxilia ac stipendia. I. e. milites et pecuniam, sc. quæ in stipendiis militum consumeretur. Livius 2,

54, *induciæ in annos quadraginta petentibus datæ, frumento stipendioque imperato.* Mox *pavidum.* MSS. Flor. (Bud.) Guelf. edd. Put. Ber. ceteræque usque ad Lips. qui edidit *pavidus*, quod et ed. pr. exhibet. Pichena *pavidum* restituit. Tacitus nec illud genus refugit, sed libri plures et potiores sequendi. ERN.

ac statim omissis, in fugam vertuntur. Res adversæ discordiam peperere, iis, qui e superiore exercitu erant, causam suam dissociantibus. Vitellii tamen imagines, in castris, et per proximas Belgarum civitates, repositæ, quum jam Vitellius occidisset. Dein mutati in poenitentiam primani quartanique et duodevicesimani, Voculam sequuntur; apud quem resumpto Vespasiani sacramento, ad liberandum Magontiaci obsidium ducebantur. Discesserant obsessores, mixtus ex Cattis, Usipiis, Matiacis exercitus, satietate prædæ, nec incruenti. In via dispersos et nescios miles noster invaserat. Quin et lorica vallumque per fines suos Treveri struxere, magnis

Vitellius occidisset. Ita MSS. Flor. Agr. Guelf. edd. ante Rhen. Pich. seqq. At Rhen. e MS. Bud. (qui habet *occurrisset*) edidit *corruiisset*, quod servatum usque ad Pichenam: nec id minus bene dicitur. ERN.

Duodevicesimani. Vide dicta ad H. 1, 55, et 4, 24. Bud. hic *duo et vic.*

Ad liberandum Mag. obsidium. Liberandum pro solvendum, antiquius genus dicendi: cui simile Ciceronis de Off. 1, 10, *quæ promissa liberantur jure prætorio*, etc. pro a quibus, a quorum servandorum necessitate liberantur homines jure prætorio: alias usitatum *urbem obsidione liberare*. ERN.

Mixtus ex Cattis etc. Primo MS. Bud. ed. pr. et, solenni errore. MS. Agr. *Caucis*: ed. pr. *Cautis* (Bud. *Caitis*). Vulgatum verum vicinia populorum arguit. Deinde *societate prædæ*, pro *satietate prædæ*, MS. Agr. (et Reg. *Lall.*) ed. pr. ut referatur non ad *discesserant*, sed ad *mixtus*. Societas prædæ sane barbaris istis caussa se jungendi et alibi

traditur. Itaque blanditur ea lectio Ryckio: cui non vero simile videtur in illa obsidione prædæ multum factum. Neque ipse adeo ab illa sententia abhorreo: sed tamen non ita firma ista, ut propterea aliquid mutare sustinuerim. Et alioqui *societas* passim in libris vitiose pro *satietas* datum est. V. v. c. ad Liv. 7, 40. ERN. Prius legebatur *Mixtus Cattis*. Præpositionem adjecit Rhen. e Bud. in quo et pro *ex*, quod et alibi in hoc codice occurrit. Sic c. 16, is habet *pars remigum et Batavis*.

Nec incruentati. Ita *dispersos et nescios*. Judicabam deesse quippiam: nunc restituere juvante Romano cod. posse videor, *nec incruenti. In via dispersos*. LRS. Nempe illa editio habet, ut Flor. (et Bud.) *nec incruentari via disp.* MS. Agr. *incruenti. Vja.* ERN.

Vallumque per fines suos. Transrhenanos intelligendos ad utramque Loganaë ripam, veram Treverorum patriam, docet vir eximius Crollius, cui potissimum debentur Bipontinorum in Tacitum nostrum curæ.

que invicem cladibus cum Germanis certabant, donec egregia erga populum Romanum merita mox rebelles foedarent.

XXXVIII. Interea Vespasianus iterum ac Titus consulatum absentes inierunt; mæsta et multiplici metu suspensa civitate, quæ, super instantia mala, falsos pavores induerat; « descivisse Africam, res novas moliente L. Pisone. » Is præerat provinciæ, nequaquam turbidus ingenio; sed, quia naves sævitia hiemis prohibebantur, vulgus, alimenta in dies mercari solitum, cui una ex republica annonæ cura, clausum litus, retineri com-meatus, dum timet, credebat; augmentibus famam Vitellianis, qui studium partium nondum posuerant; ne victoribus quidem ingrato rumore, quorum cupiditates, externis quoque bellis inexplébiles, nulla unquam civilis victoria satiavit.

XXXIX. Kal. Januariis in senatu, quem Julius Frontinus, prætor urbanus, vocaverat, legatis exercitibusque ac regibus, « laudes gratesque » decretæ; et Tertio Juliano prætura, « tamquam transgredientem in

Is præerat provinciæ. Præerat non est in Flor. Bud. ed. pr. frustra-que tentat explicare Rhenanus ita: non turbidus provinciæ, natura ingenii sui. Immo excidit vox, ut aliæ alibi (et in Bud. non raro). *Turbidus ingenio* usitata Tacito phrasis. Jac. Gronovius suspicatur fuisse *is proc. vel pro. provinciæ*, i. e. *proconsul*, atque hinc omissum verbum, non adsequente et vitiosum putante librario. Non credo. ERN.

Una ex rep. annonæ cura. Nihil mutandum. Tale illud Juvenalis de populo Romano est 10, 80:*duas tantum res anxius optat, panem et*

circenses. Nam *Pana* substituunt leguntque male. LIPS. Cui una exciderant e MS. Bud. iterum tendente defendere Rhenano: frustra. ERN.

Regibus. Sohemio, Antiocho, Agrippæ.

Tertio Juliano. Tertio MS. Guelf. edd. Rhen. seqq., ut infra c. 40, quamquam et ibi Ursinus e cod. vet. laudat *Tito*, et 2, 85. Sed MSS. Flor. Agr. edd. ante Rhen. *Tito*. Mox *tamquam* Flor. ed. pr. Pich. seqq. Ceteri scr. et edd. *quod*: illud verum. Prætextui ficto aptius est. ERN. Bud. nec *quod* nec *tamquam* habet: male. Idem *Tito Juliano*. Sed

partes Vespasiani legionem deseruisset, » ablata, ut in Plotium Griphum transferretur. Hormo dignitas equestris data. Et mox, ejurante Frontino, Cæsar Domitianus præturam cepit. Ejus nomen epistolis edictisque præponebatur, vis penes Mucianum erat; nisi quod pleraque Domitianus, instigantibus amicis, aut propria libidine, audebat. Sed præcipuus Muciano metus e Primo Antonio Varoque Arrio; quos recentes, clarosque rerum fama ac militum studiis, etiam populus fovebat, quia in neminem ultra aciem sævierant. Et ferebatur Antonius Scribonianum Crassum, egregiis majoribus et fraterna imagine fulgentem, ad capessendam rempublicam hortatus; haud defutura conscriptorum manu, ni Scribonianus abnuisset, ne paratis quidem corrumpi facilis, adeo metuens incerta. Igitur Mucianus, quia propalam opprimi Antonius nequibat, multis in senatu laudibus cumulatam, secretis promissis onerat, « citeriorem Hispaniam » ostentans, « discessu Cluvii Rufi vacuam; » simul amicis ejus tribunatus præfecturasque largitur. Dein, postquam inanem animum spe et cupi-

Rhen. *Tertio*, idque ex ingenio, quia c. seq. etiam Bud. sic. In nota Ursini legitur *Titio* pro *Tito*, forsitan per vitium operarum.

Edictisque præponebatur. Præferebatur edd. Pateol. Ber. Alc. *Præponebatur* edd. Rhen. (e Bud.) seqq. usque ad J. F. Gronovium, qui tacite edidit *præponebatur*, quod servavit filius: idque verum est. Firmant, præter latinitatem, MSS. Agr. Guelf. Ursin. ed. pr. Deinde *vis* primus edidit tacite Lipsius: quum MSS. et edd. vet. habeant *jus*. Sed illud res et latinitas probat: supra 2, 39: *honor imperii: penes Titianum fra-*

trem, vis ac potestas penes Proculum: et centies *vis* et *jus* permittantur, ut jam alibi diximus. Denique erat MSS. Flor. Agr. Guelf. edd. ante Rhen. Pichena seqq. ERN. Delevit Rhen. quia in Bud. deest. In eodem *jus*, an *vis*, dubium.

Varoque Arrio. Bud. *varioque ario*. Emendavit Pich. e Flor.

Antonius Scrib. Fratrem L. Pisonis, quem Galba adoptaverat. ERN. Cf. 1, 15, 47, 48. Mox Bud. *patris*.

Inanem animum etc. I. e. inanis gloriæ et honorum cupiditate captum, adeoque facilem deceptu talibus promissis. Mox ed. pr. vitiose

dine impleverat, vires abolet; dimissa in hiberna legione septima, cujus flagrantissimus in Antonium amor: et tertia legio, familiaris Varo Arrio miles, in Syriam remissa: pars exercitus in Germanias ducebatur. Sic egesto, quidquid turbidum, redit urbi sua forma, legesque, et munia magistratuum.

XL. Quo die senatum ingressus est Domitianus, « de absentia patris fratrisque, ac juvenia sua » pauca et modica disseruit, decorus habitu; et, ignotis adhuc moribus, crebra oris confusio pro modestia accipiebatur. Referente Cæsare, « de restituendis Galbæ honoribus, » censuit Curtius Montanus, « ut Pisonis quoque memoria celebraretur. » Patres utrumque jussere; de Pisone irritum fuit. Tum sorte ducti, « per quos redderentur bello rapta, quique æra legum, vetustate delapsa, noscerent figerentque, et fastos, adulatione temporum foedatos, exonerarent, modumque publicis impensis facerent. » Redditur Tertio Juliano prætura, postquam cognitus est ad Vespasianum confugisse; Gripho honor mansit.

adolet. MS. Agr. adimit. ERN. Bud. *abolet.*

Redit urbi sua f. Ed. pr. *redit sua forma legibus et muniis magistratuum.* Vulgatum melius est. Non forma legibus redit, sed vis. ERN. Mox Bud. *de essentia.*

Et ignotis adhuc moribus. MS. Guelf. *ignotus:* et in ed. pr. punctum post *moribus.* Vulgatum verum est. ERN. Bud. habet.

Tum sorte ducti etc. Bud. *Tum rapta,* omissis intermediis. Et hanc lacunam tueri nititur Rheu.

Quique æra legum etc. MS. Guelf. *erant:* vitio, quod natum e scriptura *era,* ut est in ed. pr. Deinde

edidi *dilapsa,* pro *delapsa,* quod nihili est, ex ed. pr. Adde ad Ann. 4, 43, ubi similiter Tacitum correximus. De re v. Sueton. Vesp. 8. ERN. Bud. male *erat.* Mox *delapsa,* bene. Nec huc facit locus Suetonii, in quo de conflagratis sermo, ut recte monent Bip.

Et qui fastos. Sic vulg. Sed Flor. et Bud. id *qui* non habent. Delevit jam Pichena. Prius *Huet* volebat *refigerentque.*

Fastos adulatione corruptos. Adscriptis honoribus per adulationem, qui non contigerant hominibus: de quo et apud Ciceronem Liviumque reperiuntur querelæ. ERN.

Repeti inde cognitionem inter Musonium Rufum et P. Celerem placuit, damnatusque Publius et Sorani Manibus satisfactum. Insignis publica severitate dies, ne privatim quidem laude caruit: justum indicium explesse Musonius videbatur; diversa fama Demetrio, cynicam sectam professo; quod manifestum reum ambiciosius, quam honestius, defendisset. Ipsi Publio neque animus in periculis, neque oratio suppeditavit. Signo ultionis in accusatores dato, petit a Cæsare Junius Mauricus, « ut commentariorum principalium potestatem senatui faceret, per quos nosceret, quem quisque accusandum poposcisset. Consulendum tali super re principem, » respondit.

XLJ. Senatus, inchoantibus primoribus, jusjurandum concepit, quo certatim omnes magistratus, ceteri

Justum judicium explesse. Sic edd. Enim vero non convenit hoc accusatori, sed iudicibus, qui justum judicium explesse dici possunt. Igitur correxi *indiciū*, quod est accusatoris ut A. 4, 31, ubi accusator *indicio perculisse* aliquem dicitur. Sic *justa indicia*, quamquam alia in re, sunt H. 1, 3. Porro *indiciū* dicitur *labare*. A. 15, 55, etc. Sæpe in veteribus libris ex *indiciū* factum est *judiciū*, præsertim in tali re. Mox *diversa fama* male abest ed. pr. ERN. Bud. *judiciū*, et sic alii, ut puto, codices, nemo enim aliud indicat. Ernesti emendationem Bip. recepere tacite, et Bahrdt expressit in versione. Reliqui vulg. servant. *Diversa fama* est in Bud.

Ipsi Publio neque animus. Vox *neque* addita, auctore Vatic. Lirs. Firmant Flor. Guelf. qui tamen in margine habet, ed. pr. a MS. Bud.

voces *ipsi Publio neque* aberant, ut mox *dato*. ERN.

Junius Mauricus. MSS. Flor. (Bud.) Guelf. *Maricus*. Agr. ed. pr. *Martius*. Vulgatum defendit Rychius e Plin. ep. 4, 22, ubi idem nomen. Sed et ap. Plin. 1, 5, codd. fluctuant inter *Mauricus* et *Maricus*: item 3, 11, ad quæ loca v. Cortium: quem dissensus librorum in hoc Taciti loco latuit. Mox male *princeps* edd. Puteol. Ber. Alc. Domitianus princeps non erat. ERN. Correxuit et Bud. Rhenanus.

Inchoantibus primoribus. *Inchoare* dicitur exquisitius, ut passim apud Livium, pro *relationem facere*; quod hic per egressionem relationis factam: dicitur etiam apud eundem Livium *mentionem facere*. Iterum noster clare sic infra c. 44. ERN.

Jusjurandum, quo certatim. Est juramentum a toto senatu editum,

ut sententiam rogabantur, « Deos testes » advocabant, « nihil ope sua factum, quo cujusquam salus læderetur, neque se præmium, aut honorem, ex calamitate civium cepisse; » trepidis, et verba jurisjurandi per varias artes mutantibus, quis flagitii conscientia inerat. Probabant religionem patres, perjurium arguebant: eaque velut censura in Sarioleum Voculam, et Nonium Actianum, et Cestium Severum acerrime incubuit, crebris apud Neronem delationibus famosos. Sarioleum et recens crimen urgebat, quod apud Vitellium molitus eadem foret: nec destitit senatus manus intentare Voculæ, donec curia excederet. Ad Pactium Africanum transgressi, eum quoque proturbant; tamquam Neroni Scribonios fratres, concordia opibusque insignes, ad exitium

de calumnia quam nemini capitalem intulissent. Sed hic non video, cur ita *certatim* magistratus præstiterit: neque enim in honorem principis, aut adulatio aliqua fuit, immo cunctanter potius hoc agendum. Sane ea vox suspecta est: et *seriatim*, aut tale quid malim: quia certum habeo, ordine quodam magistratus omnes id præstitisse, et digniores primo. LIPS. *Certatim* omnes libri habent, idque ponitur ad indicandam alacritatem et studium: sic *certamen* de studio, H. 1, 32. Mox in MS. Bud. erat *omnis inens* (vel *mens*, dubium enim) e quo Rhenanus faciebat *inens*: male. Nam nec magistratus illius anni esse possunt, quia hæc non Kal. Jan. acta; nec designati in proximum annum, qui nondum creati. Si quid hic latet, quod a Tacito sit, puto esse *deinceps*, i. e. ex ordine dignitatis ac loci, quod bene convenit sequentibus: *ceteri*, ut s. r., i. e.

eo ordine, quo rogati essent. ERM.

Probabant rel. patres, perj. arguebant. Recte hoc sic capit Pichena: patres hos, de quibus ultimo loco dixit, laudasse quidem hactenus, quod non jurassent eodem modo, quo ceteri, quamquam per ironiam; ceterum tamen perjuros esse, qui ne cetera quidem vere jurassent, et ea re conscientiam scelerum prodidisse. ERM. *Religio* hic scrupulum notat, ut apud Cic. Catil. 3, 6, ut, *quæ religio C. Mario cl. viro non fuerat... ea nos religione... liberemur.* Bene hoc expressit Dotteville in versione. Contra Bip. *religionem* intelligunt de verum jurantibus.

Sarioleum Voc. Sannolenum MS. Agr. ed. pr. quæ tamen mox *Sarioleum* exhibet. Mox Guelf. ed. pr. *Novium*: edd. Puteol. Ber. Alc. *Nonium*. ERM. Bud. *Sarioleum*. Idem *Nonium*, unde Rhen. restituit.

Scribonianos fratres. Junctum eos iterum nominat A. 13, 48. *Ad Scri-*

monstravisset. Africanus neque fateri audebat, neque abnuere poterat; in Vibium Crispum, cujus interrogationibus fatigabatur, ultro conversus, miscendo quæ defendere nequibat, societate culpæ invidiam declinavit.

XLII. Magnam eo die pietatis eloquentiæque famam Vipstanus Messala adeptus est, nondum senatoria ætate, ausus pro fratre, Aquilio Regulo, deprecari. Regulum subversa Crassorum et Orphiti domus in summum odium extulerat. Sponte ex SC. accusationem subiisse juvenis

bonios fratres ea cura transfertur. Nec temere aut jungit, aut concordiam laudat. Audi Xiphilinum, qui unus hæc illustrat, in Nerone 63, 17: Ἀδελφοί τε, inquit, καὶ ἡλικιωταὶ τρέποντι τὰς ὄντας, καὶ μηδὲν μηδὲν ποτε αὐτοῦ ἀλλήλων πράξαντες, ἀλλ' ὥσπερ τῷ γένει, οὕτω καὶ τῇ προαιρέσει τῇ τε οὐσίᾳ, συμπεφυκότες. Addit deinde: quum utrique Germaniæ præfuissent, vocatos a Nerone in Græciam; ibique incisis sponte venis periisse. Sed recte-ne Scribonianos hic legimus? non opinor. Taciti loco dicto Scribonios habes: et in Xiphilino Σκριβωνίων. Lips. Scribonios plane MSS. Flor. (Bud.) Agr. ed. pr. Itaque bene recepere Ryckius et J. Gronov. Mox quod Rhenanus corrigere se dicit *Vibium Crispum*, id et aliæ ante habent edd.; nam in ed. Alc. *Crispium* manifeste est vitium operarum. Ed. pr. *Jubium*, inversa, ut sæpe, prima syllaba. ERN. Bud. male *urbium scriptum*: et paullo ante *perturbant*. Scribonios istos *Rufum* et *Proculum* cognominatos fuisse, docet Xiph. l. c.

Fatigabatur. Sola ed. pr. *fatigare* tur: quod non spernendum. Mox verba *miscendo*, quæ defendere ne-

quibat, sic accipienda sunt: dum iis, quæ in Vibium Crispum conferebat, admiscet ea, quæ abnuere ipse ac defendere non poterat, eaque cum Vibio communicat, impunitatem obtinuit societate alterius. Sic Or. 5, non *patiar*, *Maternum societate plurimum defendi*. ERN.

Vipstanus Mess. Sic cum Ryckio, ut alibi, edidimus. MSS. et edd. inde a Puteol. usque ad Lips. *Vipsanus*. At ed. pr. (et cod. Bud.) *Vipstanus*. Quibus lectionibus comparatis, prorsus confirmatur correctio Ryckiana, quam lapides veteres etiam desiderant: sed jam supra pluribus locis sic correctum est. Ceteræ edd. *Vipsanius* inde a Lipsio. ERN.

Aquilio Regulo. Est omnino ille Regulus, Plinio in Epistolis 1, 5; 2, 20; 4, 2; 6, 2, meritissimo flagellatus, et alibi *bipedum nequissimus* dictus. Observa ergo de Messala diversissimo fratre. Lips. Mox MS. Agr. ed. pr. *Orfita*. MS. Guelf. *Orficii*. ERN. Bud. *Orphici*.

Sponte ex SC. Non de nihilo ambigit Rhenanus. Si enim ex SC. subiit, quomodo sponte? Divinat sponte ex se: hand inepte. — Quid si, sponte, nec SC. Lips. Ex se plane

admodum, nec depellendi periculi, sed in spem potentiae videbatur: et Sulpicia Prætextata, Crassi uxor, quatuorque liberi, si cognosceret senatus, ultores aderant. Igitur Messala non caussam, neque reum tueri, sed periculis fratris semet opponens, flexerat quosdam. Occurrit truci oratione Curtius Montanus, eo usque progressus, ut, « post cædem Galbæ, datam interfectori Pisonis pecuniam a Regulo, appetitumque morsu Pisonis caput, » objectaret. « Hoc certe, » inquit, « Nero non coegit, nec dignitatem, aut salutem, illa sævitia redemisti. Sane toleremus istorum defensiones, qui per-

MS. Agr.; sed ea lectio *ταυτολογία* ineptam, meo sensu, habet. Lipsiana ratio melior, probata et Pichenæ: nec tamen mihi satisfacit. Gruterus insititium putat: quod non adeo displicet. Sed non ex eo natum hoc *ὑμβλημα* putem cum Grutero, quod aliquis *spon*te interpretatus erat in libro scripto *ex se*. Facilius *τὸ ex se* per *spon*te glossator explicuerit, quam hoc per illud: sed potuit aliquis ad explicandum *spon*te adscripsisse, *non ex SC.* et hinc illud *ὑμβλημα* nasci. Sed hæc incerta sunt, sine libris. Vitiosum quidem esse vulgatum, de eo non ambigitur. Post *subisse* dedimus pro *subisse* e MSS. Harl. Oxon. ed. Puteol. Ern. Pich. conjicit *spon*te, *nec senatu consulto*. Bip. legunt *spon*te *antequam ex SC.* ex similitudine vocum alteram omissam a librario rati. Addunt, sæpius datos a senatu patronos se excusasse. Id et de accusatoribus valet. Inuit ergo hic Tacitus, decretam sibi SC. accusationem avide arripuisse Regulum, quæ est interpretatio Huetii, vera, ut puto. Itaque verba *ex SC.* cancellis, quibus

includerat Ernesti, libero et sanum esse locum pronuntio cum Brotorio — * Contra *D. de Lamalle* tollit *SC.*

Crassi uxor. Vox *uxor* abest Rom. edit. Rectissime. Vix enim aliter præci locuti aut scripsere, quam Terentia Tullii, Livia Drusi, etc. quum intelligant uxorem. Lips. MSS. quidam (in his Bud.) et ed. pr. *supplicia*; vitiose. At *uxor* et a MS. Agr! abest. Ern. Bud. habet. Parum refert.

Curtius Montanus. Ejus mentio apud Juven. Sat. 4, 107.

Appetitumque morsu. Copulam quæ addidit ex Flor. Pichena: quam habet et ed. pr. (non Bud.) Mox *hoc certe* e Flor. Agr. Ryckius. Consentit ed. pr. Ceteri libri omnes (etiam Bud.) *hæc certe.* Ern.

Aut salutem, illa sævitia. Ex ductu scripturæ Vaticanæ restitui. Nam ibi, *nec dignitatem hausta litem.* Vulgo, *nec dignitatem aut ista lucem.* Lips. Vaticano consentit ed. pr. et MS. Guelf.; sed a man. sec. Ern. Bud. *aut ista lucem*, sed pro *aut ista* videtur adfuisse *hausta*.

dere alios, quam periclitari ipsi, maluerunt. Te securum reliquerat exsul pater, et divisa inter creditores bona, nondum honorum capax ætas; nihil quod ex te concupisceret Nero, nihil quod timeret; libidine sanguinis et hiatu præmiorum ignotum adhuc ingenium, et nullis defensionibus expertum, cæde nobili imbuisti; quum ex funere reipublicæ, raptis consularibus spoliis, septuagies sestertio saginatus, et sacerdotio fulgens, innoxios pueros, illustres senes, conspicuas feminas eadem ruina prosterneret; quum segnitiam Neronis incusares, quod per singulas domos, seque, et delatores fatigaret; posse universum sepatum una voce subverti. Retinete, patres conscripti, et reservate hominem tam expediti consilii, ut omnis ætas instructa sit, et quomodo senes nostri Marcellum, Crispum, juvenes Regulum, imitentur. Invenit etiam æmulos infelix nequitia; quid si floreat vigeatque? Et quem adhuc quæstorium offendere non audemus, prætorium, et consula-

Consularibus spoliis. Eo dictum, quia consulatum acceperat, præmium accusationis. Nam ita obtinebat, ut accusanti et dampnanti non pecuniæ solum merces esset, sed et honoris aut magistratus, quem reus habuisset. Dio 46, 49, de accusatoribus percussorum Cæsaris, *παλὸν χρόνον τὸ γὰρ ἐν αὐτῷ τοῦ ἐλόντος οὐσίας, καὶ τὴν τιμὴν, ἢ τὴν ἀρχὴν τὴν ἐστίου, εἴ τινα ἔρα ἔχον ἦν, ἐλάμβανον.* Tacitus sæpe indicat et clare, initio libri 1: *Nec minus præmia delatorum invisa, quam scelera: quum alii sacerdotia et consulatus, ut spolia, adempti, procurationes alii et interiorum potentiam, agerent, ferrent cuncta.* Lips. Immo consulatum nondum adeptus erat Regulus; quippe mox diserte quæstorius vocatur. *Spolia consularia* sunt præ-

mia, quæ, everso per accusationem consulari, acceperat. Eam.

Septuagies sestertio signatus. Volebam *dignatus*: ut in Virgilio 3, 475, *Conjugio Anchisa Veneris dignate superbo*: et ipso alibi Cicero. At nunc placet magis Faerni conjectura, *saginatus*. Lips. Sic et Scalligero (Ursino, Pichenæ, aliis) placebat. Recepit Berneggerus: scr. (etiam Bud.) et edd. ante omnes *signatus*, nisi quod Lipsius in prioribus edd. et adhuc in tertia *dignatus* edidit, quod inde in Pichenæ ed. fluxit. Postremis edd. Lipsius *signatus* reposuit. Eam. Rhen. conjiciebat *designatus*.

Retinete, p. c., et reservate etc. Imitatio verba Ciceronis Verr. 2, 31. Eam.

Consularem visuri sumus. Lipsius

rem visuri sumus? An Neronem extremum dominorum putatis? Idem crediderant, qui Tiberio, qui Caio, superstitibus fuerunt; quum interim intestabilior et saevior exortus est. Non timemus Vespasianum; ea principis aetas, ea moderatio. Sed diutius durant exempla, quam mores. Elanguimus, patres conscripti, nec jam ille senatus sumus, qui, occiso Nerone, delatores et ministros more majorum puniendos flagitabat. Optimus est, post malum principem, dies primus. »

XLIII. Tanto cum assensu senatus auditus est Montanus, ut spem caperet Helvidius, posse etiam Marcellum prosterni. Igitur a laude Cluvii Rufi orsus, qui, perinde dives et eloquentia clarus, nulli unquam sub Nerone periculum facessisset, crimine simul exemploque Eprium urgebat; ardentibus patrum animis: quod ubi sensit Marcellus, velut excedens curia: « Imus, »

in margine *ausuri*. Vulgatum bene habet, et *videre* sic eleganter passim dicitur pro *ferre*, tolerare, perpeti. Mox ed. pr. *exceptus est*, pro *exortus*. EBN. Bud. *exortus*.

Exempla, quam mores. Inepta aut nihili sententia. Rodolphus, *quam homines*. Vis ad verum duci? *lege, amores*: tum alteram literam divide, habes *autores*: id est, rem et sententiam meram. O quam levia saepe turbant! Lips. Mihi, uti Rychio, vulgatum sanum videtur. Majorum exemplorum vis, inquit, longius durat, quam virtus bonorum principum. Mox MS. Agr. ed. pr. *elanguemus*. Vulgatum melius puto. EBN. *Homines* in cod. Agr. non est nisi a m. sec. prius videtur fuisse *mores*. Bud. *mores*: et mox *elanguimus*.

Periculum facessisset. MS. Harl.

Agr. ed. pr. *fecisset*, quam formam jam aliis locis apud nostrum vidimus. A. 1, 74; 13, 33. EBN. Bud. *facessisset*.

Marcellus. Hic homo eloquens magis, quam sapiens aut bonus, ea vi accusatores omnes repressit, aut rejecit; et simul Vespasianum mox suum fecit. Quod idem in Vibio Crispo. Auctor Dialogi de Caussis corr. eloq., c. 5, super hac re: *Quid aliud infestis patribus nuper Eprius Marcellus, quam eloquentiam suam opposuit? quum accinctus et minax disertam quidem, sed inexercitatum ejusmodi certaminum et, utem, Helvidii sapientiam elusit*. Jam et de gratia apud principem, ibidem de illis duobus, c. 8: *Multos jam annos, ... ac donec libuit, principes fori, nunc principes in Caesaris amicitia, agunt feruntque cuncta*. Lips.

inquit, « Prisce, et relinquimus tibi senatum tuum ; regna, præsentē Cæsare. » Sequebatur Vibius Crispus ; ambo infensi vultu diverso. Marcellus minacibus oculis, Crispus renidens ; donec accursu amicorum retraherentur. Quum glisceret certamen, hinc multi bonique, inde pauci et validi, pertinacibus odiis tenderent, consumptus per discordiam dies.

XLIV. Proximo senatu, inchoante Cæsare, « de abolendo dolore iraque, et priorum temporum necessitatibus, » censuit Mucianus prolixè pro accusatoribus ; simul eos, qui coeptam, dein omissam, actionem repeterent, monuit sermone molli, et tamquam rogaret. Patres coeptatam libertatem, postquam obviam itum, omisere. Mucianus, ne sperni senatus iudicium, et cunctis sub Nerone admissis data impunitas videretur, Octavium Sagittam, et Antistium Sosianum, senatorii ordinis, egressos exsilium, in easdem insulas redegit. Octavius Pontiam Postumiam, stupro cognitam, et nuptias suas abnuentem, impotens amoris interfecerat ; Sosianus pravitatem morum multis exitiosus. Ambo gravi senatus consulto damnati pulsique, quamvis concesso aliis reditu, in eadem poena retenti sunt. Nec ideo lenita erga Mucianum invidia : quippe Sosianus ac Sagitta viles, etiam si

Coeptam libertatem. Prisci libri *coeptatam* : ex quo velim *coeptam tantum*. Lirs. *Coeptatam* MSS. Flor. (Bud.) Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc. seq. usque ad Rhenani secundam, in qua errore operarum *ceptam* editum, unde in Lipsianas venit et alias. Pichena vetus reddidit. Sed ed. pr. *coeptam voluntatem*. Ern. In nota Lipsii iterum grave mendum, utriusque Gronovianæ et Ernestinæ editioni inherens, sustulit.

Octavium Sagittam. Adiciunt *Sabinum* Flor. (Bud.) Guelf. Harl. Oxon. Agr. etc. ed. pr. Puteol. Ber. Alc. *Octavium Sabinum Sagittam*. Supra A. 13, 44, dicitur modo *Octavius Sagitta*. Sed, in tanto librorum consensu, addendum putavi. Ern. Sed is consensus parum probat, quum constet, omnes ex uno Flor. fluxisse. Sic et Bip. Intrusum nomen eiecit et Lall.

reverterentur; accusatorum ingenia, et opes, et exercita-
malis artibus potentia timebantur.

XLV. Reconciliavit paullisper studia patrum habita-
in senatu cognitio secundum veterem morem. Manlius
Patruitus, senator, « pulsatum se in colonia Senensi, coetu
multitudinis, et jussu magistratuum, » querebatur; « nec
finem injuriæ hic stetisse; planctum, et lamenta, et su-
premorum imaginem, præsentī sibi circumdata, cum

Manlius Patricius. Vatic. et Rom. *Patruitus*. Fortasse *Patruinus*: quod nomen in Symmachi epistolis plus semel leges. Lirs. *Patruitus* etiam Flor. (Bud.) Agr. ed. pr. et simul senator. Illud Pichena, hoc J. Gron. recepit. *Vulgo senatorii ordinis*, quod e c. 44 datum videtur. *Guelf. ordinis senatorum*. Veteres libri scr. et edd. etiam *Malius* vel *Mallius*, usitata in vet. libris scriptura in hoc nomine. *Exn. Senator vel ordinis senatorii deest* in Bud. Idem *Manlius*, bene.

Pulsatum se in colonia. Grande priscis illis moribus crimen: nam nec convicio senatorem aspergere licebat impune. Arnobius, l. 4, p. 189: *Magistratum in ordinem redigere, senatorem autem convicio prosequi, suis esse decretis periculosissimum poen- nis*. Salvianus, l. 6: *Illustrem ac præpotentem virum nequaquam ex-honorari a quoquam licet; et si quis- quam exhonorerit, decretis legatibus reus sistitur, et injuriarum auctor jure damnatur*. Lirs. Quid intersit inter *pulsare* et *verberare*, docet Ulpianus D. 47, t. 10, l. 5.

Colonia Senensi. *Seniensi* in Vatic. semper. Lirs. Item Fl. Agr. *Guelf. ubi Seniensi*. Ed. pr. *Semensi*, vitiose sive pro *Senensi*, sive pro *Seniensi*. Ceteræ edd. omnes

ante Lips. *Senensi*: ut MSS. quatuor ap. Broterium. A Senis (Etruriæ oppidum est) fieri *Senensis* et *Seniensis*, putat Ryckius. Atque etiam ipsam urbem *Seniam* dictam, voluit ex inscr. antiqua docere J. Gronovius: quibus et adstipulatur Cellarius in Geogr. ant. 2, g. Mihi tutius visum est, cum Broterio sequi usitatam scripturam hujus nominis et MSS. qui eam retinent, quam qui ab ea abeunt: præsertim quum scirem, quam sæpe et varie nomina hominum et locorum in libris scriptis et edd. vitiosa sint; inprimis in libris Plinii majoris. *Exn. Bud. hic Seniensi*, mox *Semensium*. Equidem Broterio et Ernestio adstipulor. Ut enim a Verona non sit Veroniensis, sic nec a Sena *Seniensis*. Dictam autem *Senam* coloniam, etiam e Strabone patet, qui l. 5, p. 227, Σῆνα appellat. Male huc trahunt titulum a Gronovio citatum et a Fabretto p. 712, et Grutero p. 372, 7, productum. Is enim ad *Seniam* Dalmatiæ spectat, teste Appiano, p. 367, qui primus dedit. Hanc *Seniam* non esse Taciti vel inde constat, quod Plinius 3, 21 (25) non coloniis eam adnumerat, quum contra istam Etruriæ ib. 5 (8) *coloniā* dicat *Senensem*.

contumeliis et probris, quæ in senatum universum jacerentur.» Vocati, qui arguebantur : et, cognita caussa, in convictos vindicatum : additumque SC. quo Senensium plebes modestiæ admoneretur. Iisdem diebus Antonius Flamma Cyrenensibus damnatur lege repetundarum, et exsilio ob sævitiam.

XLVI. Inter quæ militaris seditio prope exarsit. Prætorianam militiam repetebant a Vitellio dimissi, pro Vespasiano congregati; et illectus in eandem spem, e legionibus miles promissa stipendia flagitabat; ne Vitelliani quidem sine multa cæde pelli poterant; sed immensa

Cognita caussa. In Freinsb. ed. 2, jussa; male, idque et in ed. J. Fr. Gron. sic servatum.

In convictos vindicatum. Imitari videtur Sallustium Cat. 9 et aliis locis. Sed tamen et Cicero hac forma usus est, ut Verr. 5, 50. ERN.

Cyrenensibus damnatur. Pro a Cyren., ut corrigi volebat vir doctus in marg. Gryph. *Damnare* quo sensu hic accipiendum, supra dictum A. 3, 36. Sed *Cyrenensibus* primus edidit Rhen. (ex ingenio). MSS. et edd. ante Rhen. *Cyrensisibus*, vel *Ci-rensibus*. In MS. Agr. supra scriptum *Cretensibus*. Nihil in silentio aliorum de hoc Flamma scriptorum, certi dici potest. ERN.

Prætorianam militiam. De hoc loco agit Perizon. de Prætor. diss. 2, p. 134. ERN.

Lectus in eandem spem. Sic libri: nisi quod ed. pr. *lectus eadem specie*, vitiose pro *spe*: quod eodem redit. Sed pro *lectus* Muretus malebat *erectus*: quod placebat etiam Ursino. *Erecti in spem* dicuntur, qui sua sponte spem concipiunt. At hic promissa stipendia flagitant; quod

indicio est, iis spem prætorianæ militiæ factam. Itaque malim *illectus* vel *allectus*, ab *allicere*. In spem allicere est usitata bonis scriptoribus phrasis. Fraudi fuere verba *e legionibus*, quæ ad participium referebant librarii, quum ad *miles* referenda sint. *Miles e legionibus* est legionarius, ut alibi. Facta erat legionarii spes prætorianæ militiæ, ut eo firmiores essent et constantiores in partibus Flavianis. *Promissa stipendia* sunt stipendia prætoriana, militia prætoriana. ERN. Ursinus vulg. dicit esse *electus*, quod nuspiam reperio. *Inlectus* cum Bip. recipio.

Pelli poterant. In MS. Flor. sequuntur verba *sed immensa pecunia fer*: item in Guelf. in quo est *ferunt*, et ed. pr. in qua *fer*: quod idem est. In Agr. alia verba adduntur e c. 53; sed post hæc transpositio in tribus prioribus libris. Sequuntur enim e c. 52, *ne criminantium nuntiis*, usque ad finem c. 53, *retinenda erat*. Puteolanus eo ordine, qui nunc est, edidit. ERN. Scilicet sic, ut post *pelli poterant* statim sequatur *Ingressus castra* etc.

pecunia dicebatur, qua tanta vis hominum retinenda erat. Ingressus castra Mucianus, quo rectius stipendia singulorum spectaret, suis cum insignibus armisque victores constituit, modicis inter se spatiis discretos. Tum Vitelliani, quos apud Bovillas in deditionem acceptos memoravimus, ceterique, per urbem et urbi vicina, conquisiti, producuntur prope intecto corpore. « Eos » Mucianus « diduci, et Germanicum Britannicumque militem, ac si qui aliorum exercituum, separatim adsistere, » jubet. Illos primus statim adspectus obstupescerat; quum ex diverso velut aciem, telis et armis truem, semet clausos nudosque, et illuvie deformes, adspicerent. Ut vero huc illuc distrahi coepere, metus per omnes, et præcipua Germanici militis formido, tamquam ea separatione ad cædem destinarentur; prensare commanipularium pectora, cervicibus innecti, suprema oscula pe-

Ita plane habet Bud. cod. et Puteol. editio cum seqq. absque illa transpositione, quam e cod. Flor. notavit Pich. (de Guelf. et Agr. dubitare licet.) Verba, quæ in cod. Agr. adduntur, sunt ista: *sed immensa pecunia tanta vis hominum retinenda erat*. Ex quibus collatis cum iis, quæ ex cod. Flor. et Guelf. referuntur, Bip., quos lubens sequor, acute non minus quam vere locum nostrum ita refingunt: *sed immensa pecunia dicebatur, qua tanta vis hominum retinenda erat*, ubi dicebatur loco *reuerfer (ebatur)*. Flor. pro *promittebatur*: ut apud Nonium 4, 122. Ceterum verba ista: *quo tanta vis hominum retinenda erat*, capiti 53, nullatenus convenire, sensit non nemo interpretum. Sic Guerin non videre se ait, quid *aliquid templo adjecta ad tantam vim hominum retinendam*

faciat. In Bud. *et ingressus m. sec.* adjecit *post hec*.

Stipendia spectaret. Usitatus dixisset *nosceret*: ut *causas noscere* dicunt, et similia. Mox *cum insignibus suis v. ad c. 29*. Infra pro *separatim* MSS. Flor. Guelf. ed. pr. *separati*. omissa virgula supra litera ultima: nam vulgatum verum haud dubie. Sic supra 3, 59, *contempti* pro *contemptum* vidimus in libris Ern. Bud. *separatim*. Idem et Agr. *deduci*, male.

Ad cædem destinarentur. Sic edit (e Bud.) Rhen. Ante editi omnes et Guelf. *destinaretur*. Ern.

Prensare commanipularium. Ita lego: non tamen male, *prensare commanipulares, pectori, cervicibus innecti*. Lips. Consentit lectioni Lipsianæ Flor. item Guelf. in quo tamen *prensare est* in margine tantum. At

tere, «ne desererentur soli, neu, in pari caussa, disparem fortunam paterentur;» modo Mucianum, modo absentem principem, postremum cælum ac Deos obtestari; donec Mucianus, «cunctos ejusdem sacramenti, ejusdem imperatoris milites» appellans, falso timori obviam iret. Namque et victor exercitus clamore lacrymas eorum juvabat: isque finis illa die. Paucis post diebus, adloquentem Domitianum firmati jam excepere: spernunt oblatos agros; «militiam et stipendia» orant: preces erant, sed quibus contradici non posset; igitur in prætorium accepti. Dein, quibus ætas et justa stipendia, dimissum cum honore, alii ob culpam; sed carptim ac singuli; quo tutissimo remedio consensus multitudinis extenuatur.

XLVII. Ceterum, vera-ne pauperie, an uti videretur, actum in senatu, «ut sexcenties sesterrium a privatis mutuum acciperetur:» præpositusque ei curæ Poppæus Silvanus; nec multo post necessitas abiit, sive ommissa simulatio. Abrogati inde, legem ferente Domitiano, consulatus, quos Vitellius dederat: funusque censorium

Agr. ed. pr. *injecta*, ed. Puteol. Ber. Alc. Ald. *injecti*: quod placet Ryckio (et Grut.). Rhen. Gryph. *invecti*: et ante *cum manipularium*: Aldus *cum prehensare manip. p.* Pro pectora Acidalius malebat *dexterar.* Ego vulgatum probo. *Prensare* dicitur pro amplecti, ut *ambire pectora*, apud Lucanum 8, 67. Deinde *innecti cervicibus* eleganter, ut Ann. 12, 47, *implicare dexterar.* ERN. In Bud. *prensare* deest, quod more suo perperam tuetur Rhen. Tò *innecti* debetur Lipsio. Mox Agr. *postremo*.

Spernunt oblatos agros. Sibi addidit (e Bud.) Rhenanus: quod bene delevit Pichena. *Militiam* intellige inter prætorianos, et *stipendia* præ-

torianorum, qui mox *prætorium* vocantur, ut recte explicat Perizon. l. c. ERN. *Sibi* abest a Flor. et aliis, nec Put. habet, nec Alc.

Sexcenties HS. Faciunt 12,000,000 libr. Franc. Apud Suet. Vesp. 16, legitur perperam *quadringenties* (pro *quadragies*) *millies*, ut viri docti bene notarunt.

Poppæus S. V. ad 2, 86, hic quoque eadem librorum varietas. *Curæ* abest a MS. Agr. ed. pr. ERN. Bud. habet *curæ*. Idem *Pompeius*.

Legem ferente. Ne tirones errent, relatio in senatu facta intelligenda, ut alibi monitum. V. A. 11, 13. Vitiöse Guelf. (Bud.) ed. pr. *abroganti*. ERN.

Flavio Sabino ductum; magna documenta instabilis fortunæ, summaque et ima miscentis.

XLVIII. Sub idem tempus, L. Piso proconsul interficitur. Ea de cæde quam verissime expediam, si pauca supra repetiero, ab initio caussisque talium facinorum non absurda. Legio in Africa, auxiliaque tutandis imperii finibus, sub D. Augusto Tiberioque principibus, proconsuli parebant. Mox C. Cæsar, turbidus animi, ac M. Silanum, obtinentem Africam, metuens, ablatam proconsuli legionem, misso in eam rem legato tradidit; æquatus inter duos beneficiorum numerus, et, mixtis

Summaque etiam miscentis. Rodolphus acute *summaque et ima miscentis*. Lips. Immo MS. Agr. Recepit Berneccerus. Mox *pro consule* Flor. ed. J. Gronov. Sic fuit et in Guelf.; sed litera ultima erasa est. EBN.

Si pauca supra petiero. Rhen. (ex ingenio) et Muretus emendant *repetiero*, quo verbo in hac phrasi alibi noster usus est. EBN. V. A. 16, 18. Omnino *repetiero* rectius. Acid. putat prius leg. *brevissime* vel *quam potero verissime*.

M. Silanum. Dio 59, 20, hæc in rebus Caii mire confundit ac miscet. Nec M. Silano proconsule evenisse divisionem hanc vult, sed ipso L. Pisone. Vide eum: et de hac ipsa cæde Plinium ep. 3, 7. Lips. Adde Wesselingium Obs. 1, 17, qui Dionem bene refellit. EBN. De *Silano* v. ad A. 13, 1.

Beneficiorum numerus. Proprie et ex ævi ejus usu accipe *beneficia*, promotiones ad altiores ordines sive gradus. Castræne in ea re verbum est, Livio sic usurpatum 9, 30: *Ut tribuni militum a populo senideni*

crearentur, quæ antea, perquam paucis suffragio populi relictis locis, dictatorum et consulum ferme fuerant beneficia. Ciceroni etiam epistola ad Rufum quæstorem 5, 20: *De centurionibus tamen et tribunorum militum contubernaliibus, res est in integro; genus enim horum beneficiorum definitum lege non erat.* Nec Valerius alio sensu 4, 7, 5, scripsit: *Ad equestrem ordinem et splendidas militiæ stipendia P. Cælii beneficio pervenerat.* Item Suetonius Tib. 12, clare: *Venit in suspicionem, per quosdam beneficii sui centuriones.* Noster adæque 1, 25: *Primores militum, per beneficia Nymphidii ut suspectos.* Hi tales beneficiarii dicti. Cæsar B. C. 1, 75: *Petrei cum prætoria cohorte barbarisque equitibus paucis, beneficiariis suis.* Passim in lapidibus: EF. COS. ET EF. PR. FR., id est, *beneficiarius consulis, beneficiarius prætoris, beneficiarius præfecti prætorio, aut proprætoris.* Vegetius restringere nomen videtur: et *beneficiarii*, inquit 2, 7, *ab eo appellati, quod beneficio tribunorum promoverentur.* Et ad ejus mentem in

utriusque mandatis, discordia quæsitæ, auctaque pravo certamine. Legatorum vis adolevit diuturnitate officii, vel quia minoribus major æmulandi cura; proconsulum splendidissimus quisque securitati magis, quam potentiae consulebant.

XLIX. Sed tum legionem in Africa regebat Valerius Festus, sumptuosæ adolescentiæ, neque modica ca-

lapidibus lego ista. In Piceno (ap. Grut. 551, 3) BENEFICIARIUS. TRIBVN. DEINDE. OPTIO. IN. CENTVRIA. (Romæ ib. p. 538, 8) CORNELIO. MARCIANO. MILITI. CHORT. XII. VRB. BENEF. TRIBVN. Abiisse in aliud officii nomen videtur, ex Tertulliano de Fuga c. 13: *In matricibus beneficiariorum et curiosorum inter tabernarios et lanios et aleones et lanones Christiani quoque vectigales continentur.* LIPS. Et Pancirollus ad Notit. Dign. Occ. c. 9, volebat corrigi *beneficiariorum*: male. Nam hoc posterioris ætatis verbum. Sed, ut hoc obiter addam, duo sunt ap. veteres beneficiorum genera, quæ subinde confunduntur a doctissimis, ut h. l. ab ipso Lipsio. Alia sunt *beneficia*, quæ ad ærarium deferuntur, ad quæ spectat locus ex ep. Cic. ad quæstorem suum: alia beneficia imperatorum aut aliorum. In illis nihil est, nisi commendatio virtutis et rei benefitæ, quæ deponitur apud ærarium, et venit in civium notitiam, unde aditus munitur ad honores majores: in his est gradus aut honoris collatio, ut tribunatus, præfecturæ, centurionatus etc. verbo honoratoris et utilioris militiæ in quocunque genere: nam et centurionum beneficia sunt. Neque vero solum de militia dicitur, sed et aliis: velut ap. Plin. ep. 10, 48, sunt *buleutæ beneficio*

Cæsaris: nam ibi aut *additi beneficio tuo* cum Casaub. legendum, aut *qui sunt beneficio tuo.* Ut ad Tacitum veniamus, æquatus beneficiorum numerus nihil est aliud, quam numerum locorum militarium, quæ assignarentur arbitrio proconsulis, fuisse inter utrumque ita divisum, ut uterque totidem crearet. ERM.

Pravo certamine legatorum. Distinguendum censeo: et mixtis utriusque mandatis discordia quæsitæ, auctaque pravo certamine. Legatorum *jus* adolevit diuturnitate officii. Hoc enim ait: dum imperant iisdem uterque suo jure sæpe contraria, discordia exorta est, et ea pravo certamine, dum neuter alteri concedere sustinet, aucta. Sed legatorum potestas prævaluit, quia complures per annos eam curam habebant, proconsules quotannis mutabantur, etc. GRON. Ea interpunctio est in MS. Agr. ed. pr. In Guelf. (et Bud.) omnia uno tenore sine interpunctione scripta. Recepit Ryckius, quem imitatus sum. Mox pro *jus*, Guelf. et alii ap. Broterium *vis*, quod non temere spreverim. Saltem *jus* h. l. sic dicitur. ERM. Bud. *jus*, non dubie, ut alibi. Bipont. *recepere vis.* Puto rectius.

Valerius Festus. Plinius ep. 3, 7: *Nuper L. Piso, pater illius, qui a Valerio Festo per summum facinus in Africa occisus est.* LARS.

piens, et affinitate Vitellii anxius. Is crebris sermonibus tentaverit ne Pisonem ad res novas, an tentanti restiterit, incertum; quoniam secreto eorum nemo adfuit, et, occiso Pisone, plerique ad gratiam intersectoris inclinavere. Nec ambigitur, provinciam et militem alienato erga Vespasianum animo fuisse; et quidem e Vitellianis, urbe profugi, ostentabant Pisoni « nutantes Gallias, paratam Germaniam, pericula ipsius, et in pace suspecta tutius bellum. » Inter quæ, Claudius Sagitta, præfectus alæ Petrinæ, prospera navigatione prævenit Papirium, centurionem, a Muciano missum, adseveravitque « mandata interficiendi Pisonis centurioni data: cecidisse Galerianum, consobrinum ejus generumque: unam in audacia spem salutis: sed duo itinera audendi; seu mallet statim arma, seu, petita navibus Gallia, ducem se Vitellianis exercitibus ostenderet. » Nihil ad ea moto Pisone, centurio a Muciano missus, ut portum Carthaginis adtigit, magna voce læta Pisoni omnia, tamquam principi, continuare; obvios, et subitæ rei miraculo ad-

Neque modica cupiens, sed affinitate Vitellii anxius. Primum MSS. Bud. Guelf. *cupido*. Deinde Bud. *si*; Agr. ed. pr. *et*; ceteri scr. et edd. *sed*. Ryckius recepit *et*. Ambigo, utrum præferendum putem. Nihil enim in contextu reperio, unde ratio cum fiducia aliqua pronuntiandi summi possit. Itaque libros plures secutus sum. ERN. Bene Grut. præfert *et*, quia etiam hoc inter causas, cur citius ad res novas transierit. Sic et Bip.

Alienato erga Vesp. Ed. pr. alienatam. Post in ante *pace* deletam volebant Faernus, Muretus, Grotius, etc. quam omnes libri exhibent. ERN. Bip. delent; sed ferri po-

test, judice Acidalio. Servant etiam Brot. Lall.

Præfectus alæ Petrinæ. In Notitia imperii sect. 63, *præfectus alæ Petrianæ* legitur in Britannia, *per lineam valli*. Ubi linea valli non aliud est, quam tractus ille ad vallum a Severo aliisque exstructum. LRS. De *ala Petrina* vid. Lips. ad A. 11, 4. ERN. Mox Bud. *omissum*, vitium e vicinia ortum.

Cecidisse Galerianum. Cod. Bud. *cessisse*. Unde Rhenanus *casos esse Galer.* corripbat. At *cecidisse* iterum sic mox c. 51. ERN.

A Muciano missus. Præpositio deest in Bud. Mox Agr. *ostentaret*.

Læta Pisoni omnia... continuare.

tonitos, ut eadem adstreperent, hortari; vulgus credulum, ruere in forum: « præsentiā Pisonis » exposcere. Gaudio clamoribusque cuncta miscebant, indiligentia veri, et adulandi libidine. Piso, indicio Sagittæ, vel insita modestia, non in publicum egressus est, neque se studiis vulgi permisit; centurionemque percunctatus, postquam, « quæsitum sibi crimen cædemque, » comperit, « animadverti in eum » jussit, haud perinde spe vitæ, quam ira in percussorem, quod idem ex interfecto-ribus Clodii Macri, cruentas legati sanguine manus ad cædem proconsulis retulisset. Anxio deinde edicto Carthaginiensibus increpitis, ne solita quidem munia usurpabat, clausus intra domum, ne qua motus novi caussa, vel forte oriretur.

L. Sed, ubi Festo consternatio vulgi, centurionis supplicium, veraque et falsa, more famæ, in majus innotuere, equites in necem Pisonis mittit. Illi raptim vecti, obscuro adhuc cœptæ lucis, domum proconsulis irrumpunt, dstrictis gladiis; et magna pars Pisonis ignari, quod Pœnos auxiliares Maurosque in eam cædem delegerat; haud procul cubiculo, obvium forte servum, « quisnam, et ubi esset Piso? » interrogavere. Ser-

Vere Acidalius correxit *omina*. Id-que adeo evidens e sequentibus, *ut eadem adstreperent*, ut recipere in textum non dubitarim: secutusque est nos Brétier (et Lall.). *Omina læta Pisoni ut principi continuare* est, lætis ominibus eum omnibus locis, assidue, prosequi, usurpato principis nomine et quicquid appellari principes solent. Grosliotius corripbat *conclamare*, non assecutus verbum vulgatum. Læta omnia nuntiare poterat homo, non clamore conti-

nuare. Mox *indiligentia veri* bene correctum a Rhen. Ed. pr. (et Bud.) *indiligentia viri*. Ceteræ ante Rhen. MS. Guelf. *indulgentia viri*. ERN.

Consternatio vulgi. H. e. concursus in forum ex instinctu et fraude centurionis, clamore præsentiā Pisonis exposcentium, omnibus lætis, ut principem, prosequentium. Tironum caussa dictum. Paulo post ed. pr.: *Pœnos auxiliaresque Mauros*. ERN. Cf. A. 1, 39.

vus egregio mendacio, « se Pisonem esse, » respondit ; ac statim obtruncatur : nec multo post Piso interficitur : namque aderat, qui nosceret, Bebius Massa, e procuratoribus Africæ, jam tunc optimo cuique exitiosus, et in caussas malorum, quæ mox tulimus, sæpius rediturus. Festus Adrumeto, ubi speculabundus substiterat, ad legionem contendit, præfectumque castrorum, Cetronium Pisanum, vinciri jussit, proprias ob simultates ; sed « Pisonis satellitem » vocabat, militesque, et centuriones quosdam puniit, alios præmiis affecit ; neutrum ex merito, sed ut oppressisse bellum crederetur. Mox OEensium, Leptitanorumque discordias componit, quæ,

E procuratoribus Africæ. Ed. pr. *procurator Af.* Si plures in Africa procuratores Cæsaris, vulgatum præferam. Sed in Africa, proconsulari provincia, plures fuisse, nondum reperi et vix credo. In Britannia quidem, provincia Cæsaris, unus tantum fuit, ut patet ex Agric. 15, Ann. 14, 39. Nisi forte illo tempore præter primarium procuratorem alii minores extra ordinem missi fuere, qui certam aliquam partem rei fiscalis, sub primario procuratore, curarent ; quod interdum factum docet Bynkerah. Obs. 2, 21, extr. et variis legum, inscriptionum, locis patet. Id si non placet, et illis temporibus, præsertim in proconsulari provincia unus tantum (nam loca, quæ asseferunt, non attingunt hanc ætatem) aut lectio ed. prim. præferetur, aut *Africæ* putabitur esse a mala manu. Nam potuit esse, *Bebius*, e *procuratoribus*, pro *procurator*, non addito provinciæ nomine : ut supra vidimus e *tribunis*, pro *tribunis* ; quod illi male ab imperitis librariis substitutum in libris vett. notavimus : item

e *primipilaribus* pro *primipilaris*. H. 3, 70. ERM. Lall. exponit : unus ex iis, qui procuratores Africæ fuerant.

In caussas malorum . . . rediturus. I. e. qui postea sæpe in caussis malorum nostrorum futurus erat, sæpe acturus, quæ nos adfligerent. ERM. Cf. Plin. ep. 7, 33.

Ad legionem tendit. Sequentia perfectum desiderant. *Tendit* pro perfecto non accipiam, propter ea, quæ ad Ann. 3, 24, dixi. Cogitavi olim, et hic legendum *tetendit*. Sed in ed. pr. *contendit* reperi, quod recipere non dubitavi. Sic et MS. Reg. Idem fecit Brotier. Eadem habet mox *puniit*, quod post edidit Rhenanus (e Bud.) cum sqq. omnibus : idque est et in Flor. cum Pateol. Ber. Alc. edidissent *punit*, quod est et in Guelf. ERM. Bud. *tendit*. Mox Bud. male *obrepsisse*.

Mox Ophensium. Rodolphus voluit *Ruspensium* : sed a conjectura. Ophensium quidem non alibi mentio in hoc tractu : et putamus rectissime emendatum iri, *Oeensium*, statimque, *populus Oeensis*. Rem tetigi,

raptu frugum et pecorum inter agrestes, modicis principiis, jam per arma atque acies exercebantur. Nam populus OEensis, multitudine inferior, Garamantas exciverat, gentem indomitam, et inter accolas latrociniis fecundam. Unde arctæ Leptitanis res, lateque vastatis agris intra moenia trepidabant; donec, interventu cohortium alarumque, fusi Garamantes, et recepta omnis præda, nisi quam vagi per inaccessa mapalium ulterioribus vendiderant.

LI. At Vespasiano, post Cremonensem pugnam, et prosperos undique nuntios, « cecidisse Vitellium, » multi cujusque ordinis, pari audacia fortunaque hibernum mare aggressi, nuntiavere. Aderant legati regis

Te advoco, C. Plini, in meam fidem et Taciti lucem. Scribis 5, 5, his ipsis verbis: *Ad Garamantas iter inexplicabile adhuc fuit. Proximo bello, quod cum Oeensis Romani gessere, initiis Vespasiani imperatoris, compendium viæ quadridui deprehensum est. Quod illud bellum sub initia Vespasiani, nisi istud? Itaque Plinio quoque prælucent clare hæc Corneliana. Tempus, situs, nomen, omnia conveniunt: et est hoc illud ipsum celebre oppidum, unde Pudentilla Apuleii, ut ipse Apologia commemorat. Scripsit et orationem, Pro statua sibi Oeæ locanda. Lips. MS. Agr. *Aspensium* non *Rusp.* Ed. pr. (et Bud. cod.) *Offens.* Lipsii correctionem recepit Ryckius; de qua v. quos laudat J. Gron. qui vulgatum servat: inprimisque Suritam ad Anton. Itin. p. 62, ed. Wessel. ibique etiam Wesselingium: unde patebit, sæpe istius urbis nomen corruptum in libris, et restitutum a doctis viris. Add. Oudend. ad Sueton. Aug. 4,*

extr. Sed inprimis ex ed. pr. apparet, vere Suritam coniecisse de origine corruptelæ: nempe, ex *Oeensis* primum factum *Ofensis*. Etiam tabula Peutinger. habet *Osa. Pelerin, Recueil de Méd. suppl. 2, p. 48, 49,* e numo antiquo inprimis verum nomen defendit esse *Ocea*, inde *Ocensis*. In numo est *Col. Aug. Oce.* Ceteram Leptis intelligenda magna, in cujus vicinia Oea. ERM. Ptol. 4, 3, *Eœa.* In numo Antonini Pii *Oea.*

Unde arctæ Leptitanis res. Arte MSS. Flor. (Bud.) Agr. Guelf. edd. ante Rhem. qui edidit *arte.* Vetus restituit Ryckius: et hoc consuetudo latine loquentium desiderat, ut vidit Freinshem. Dubitat J. Fr. Gronovius ad Liv. 10, 6, an recte *arcta res* sollicitetur, laudans *duram rem* e Virgilio; non dubitaturus, si consensus vet. librorum cognitum habuisset. Mox MS. Agr. *vastis.* Vnd. ad 2, 32. ERM. Bud. *vastatis.*

Mare aggressi. Ferretus malebat *ingressi*, quod cuivis in mentem ve-

Vologesi, « quadraginta Parthorum equitum millia » offerentes. Magnificum lætumque, tantis sciorum auxiliis ambiri, neque indigere. Gratiæ Vologeso actæ, mandatumque, « ut legatos ad senatum mitteret, et pacem esse sciret. » Vespasianus, in Italiam resque urbis intentus, adversam de Domitiano famam accipit; « tamquam terminos ætatis et concessa filio egrederetur. » Igitur validissimam exercitus partem Tito tradit, ad reliqua Judaici belli perpetranda.

LII. Titum, antequam digrederetur, multo apud patrem sermone orasse dicebatur, « ne criminantium nuntiis temere accenderetur; integrumque se ac placabilem filio præstaret. Non legiones, non classes, perinde firma imperii munimenta, quam numerum liberorum. Nam amicos, tempore, fortuna, cupidinibus aliquando, aut erroribus, imminui, transferri, desinere; suum cuique sanguinem indiscretum, sed maxime principibus; quorum prosperis et alii fruuntur, adversa ad junctissimos pertineant; ne fratribus quidem mansuram concordiam, ni parens exemplum præbuisset. » Vespasianus, haud æque Domitiano mitigatus, quam Titi pietate gaudens, « bono esse animo » jubet, « belloque et armis rempublicam attollere; sibi pacem domumque curæ fore. » Tum celerrimas navium, frumento onustas, sævo adhuc mari committit. Quippe tanto discrimine urbs

miat. At vulgatum quoque rectum. ERM.

Quadraginta Parthorum. Nec nimis pro illo rege et militia totius gentis equestri. Idem numerus in Suetonio c. 6 : *Vologesum promississe XL millia sagittariorum.* Non pugnat : nempe equites illi sagittarii, ut solent, et hippotoxotæ. Qui-

dam tamen libri in Suetonio XV. M. nec audio. LIRA.

Suum cuique sanguinem indiscretum. H. e. liberos cujusque esse ei arctissimo vinculo conjunctos, ut omnia parenti liberisque communia sint. Mox parens pro pater edidi e Flor. Bud. Agr. ed. pr. Post attolleret MS. Guelf. edd. Pat. Ber. Alc.

nutabat, ut decem haud amplius dierum frumentum in horreis fuerit, quum a Vespasiano commeatus subvenere.

LIII. Curam restituendi Capitolii in L. Vestinum

male. ERN. Bud. *attollere*, sed male ibi deest *jubet*.

A Vesp. commeatus subvenere.

Tum cusum fuisse a Corinthiis numum in honorem Domitiani, in ejus postica corona spicea cum epigraphe FERM. IMP. OERM. tradit *Vaillant* in NN. Col. t. 1, p. 139. Verum *Germanici* titulus non ante a. U. 836 Domitiano est inditus, ut bene docet Eckhel in Doctr. NN. vet. t. 6, p. 397.

Curam restituendi Capitolii confert. Confert in illum jam dictum. Sed adfuit igitur Vespasianus, an abfuit? Adfuisse Suetonius fortiter dicit c. 8: *Ipse restitutionem Capitolii aggressus, ruderibus purgandis manus admovit primus, ac suo collo quædam extulit.* Simile et in Dionis compendio legas 66, 10. At Taciti verba et narratio aliorum eunt, et omnia sunt, ut Vespasiano absente. Si præsens, cur in alium transfert? cur nec nominatur quidem? cur cetera omnia, quæ temporum serie narrantur, illo absente gesta? Ego nihil nisi pugnam manifestam hic video, et libens audiam (paci amicus sum) conciliantem. LIRS. Quæ vel pro Tacito, ut a Savilio ad h. l. vel contra eum ab aliis dicta sunt, aut quomodo conciliare cum Suetonio aliisque tentarint viri docti, veluti Ph. a Turro ap. Burm. ad Suet. T. Vesp. 8, non referam. In MS. Guelf. ante *curam rest.* C. est spatium vacuum duorum versiculorum, et par in fine loci hujus de Capitolio. Porro, ut supra diximus ad c. 46, in MSS.

et ed. pr. sunt verba *sed immensa pecunia ferunt*, eaque paullo ante transpositionem, de qua ibi dictam: adde dicta ad extrema hujus capituli. Quæ mihi suspicionem movere, hoc caput aliunde, h. e. ex sequente libro huc translatum esse, aut saltem aliquid ante id omisum. Nam clarum satis est ex initio statim capituli, curam reficiendi Capitolii Vespasiano fuisse mandatam. Id autem ubi dictum est? Res autem est tanta, ut a Tacito præteriri non potuerit. Nam quæ c. 9 extr. dicuntur, non sufficiunt, neque facile credam, absente Vespasiano de ea re aliquid esse statutum. At hoc tempore nondum Romæ fuisse, sed circa finem ætatis demum, eo venisse, series tota rerum declarat. Vid. c. 81. Joseph. Bell. Jud. 7, 4. Pagius quidem non dubitat, advenisse Romam mense Septembri. Sed hæc de conjectura; quam incertam esse facile largiar. Et sunt alia de Capitolio instaurato ambigua etiam in Josepho, de quibus jam dicere nil attinet. ERN. De restituendo Capitolio jam anno superiori in senatu actum. Cf. c. 4 et 9. Quam parum concordent scriptores in omni hoc restituti Capitolii negotio narrando, docet etiam Reimarus ad Dionem l. c.

L. Vestinum equestris ordinis. Estne ille, de quo oratione pro Gallo Claudius Cæsar? *Ex qua colonia (Viennensi) inter paucos equestris ordinis ornamentum L. Vestinum familiarissime diligo.* Ego puto: idque paullo certius, quam eundem

confert, equestris ordinis virum, sed auctoritate fama-
que inter procures. Ab eo contracti haruspices monuere,
«ut reliquię prioris delubri in paludes aveherentur;
templum iisdem vestigiis sisteretur: nolle deos mutari
veterem formam.» Undecimo Kal. Julias, serena luce
spatium omne, quod templo dicabatur, evinctum vittis
coronisque. Ingressi milites, quis fausta nomina, fel-
cibus ramis: dein virgines Vestales, cum pueris puellis-

Martiali intelligi 4, 73: *Quum gra-
vis extremas Vestinus duceret horas;
Et jam per Stygias esset iturus aquas,
Ultima volentes oravit pensa soro-
res, Ut traherent parva stamina
pulla mora.... Tum, largas partius
opes, a luce recessit; Seque mori
post hoc credidit ille senem.* Nam
hic fuerit potius filius ejus, qui vi-
detur e clausula juvenis obiisse. LIPS.

In paludes aveherentur. Ed. pr.
adveherentur: male. Vid. ad 16, 2.
ERN.

Ingressi milites. Acidalius hæc
cum antecedentibus conjungenda pu-
tabat, et sic in ed. pr. reperi. ERN.

Quibus fausta nomina. Non nomina,
ut vulgo. Vaticanus ita jubet, et mos
religionis prius: quibus magnæ
curæ, ut in his talibus initiis homi-
nes præsent bono nomine; id est:
e quorum nominibus captari velut
augurium aliquod posset prosperita-
tis et diuturnitatis. Talia sunt Sal-
vius, Longinus, Statorius etc. Mala
contra, e quibus triste aliquod, in-
firmum, breve, ut Curtius, Minu-
cius, Furius, Hostilius. Cicero de
divinat. 1, 45: *Quum imperator exer-
citum, censor populum, lustraret,
bonis nominibus, qui hostias duce-
rent, eligebantur: quod idem in de-
lectu consules observant, ut primus*

miles fiat bono nomine. Plinius 28,
2 (5): *Publicis lustris etiam nomina
victimarum ducentium prospera eligi-
mus.* Tale vaticinium lenonis illius
Plautini, in Lucrider Persa 4, 4, 73:
*Nomen atque omen quantivis est pre-
tium:.. Mihi quoque Lucridem confido
fore te.* Adi et Festum in *Lucus Lau-
crinus.* LIPS. Firmant MSS. Flor.
Vat. Reg. ed. pr. sed insuper quis.
ERN. Bud. *quibus fausta nomina*, ubi
sec. m. *et nomina* mutare parabat
in *omina* vel *omnia*. Bip. legunt *qui*,
per adpositionem pro *quibus*, et pro-
vocant ad verba cit. Plinii. Sed in
his eo sensu dicendum fuisset *ducen-
tia*, non *ducentium*. Sic et Cicero l. c.
non dicit *bona nomina*, sed *bonis
nominibus*. Falso Ryckium Flor. co-
dici tribuere *qui*, testatur J. Gron.

Felicibus ramis. Id est. e felici ar-
bore (Dis grata, interpretatur Ma-
crobius 2, 16) decerptus. Ammianus
in religione similis 29, 1: *Linteis qui-
dam indumentis amictus, torulo ca-
piti circumflexo, verbenas felicitis ar-
boris gestans.* Huic usu maxime lau-
rus. Livius 40, 37: *Omnes coronati
et lauream in manu tenentes s. appli-
caverunt.* Suidas: *Αἰσάκος, ὁ ἀλάδης
τῆς δάφνης, ὃν κατέχοντες θύουσιν τοὺς
θεοὺς.* LIPS. Locus a Lipsio produc-
tus non Suidæ est, sed Hesychii.

que patrimis matrimisque, aqua, vivis e fontibus am-
nibusque hausta, perluere. Tum Helvidius Priscus,
prætor, præeunte Plautio Æliano pontifice, iustrata

Aqua perluere. Solenni et usitata
iustratione, publice privatique re-
cepta. Tertullianus de Bapt. c. 5 :
*Ceterum villas, domos, templa, to-
tasque urbes aspergine circumlatae
aquæ expiant passim.* Huic rei et
περίπαιθρία vasa in templis, aqua
lustrali plena, qua sacerdotes aut
aditui iustrantes aspergerent, aut
etiâ ipsi seao. Sozomenus 6, 6 :
*Θαλλούς τινες διαβρόχους κατέχων ὁ
ιερεὺς, τῶν μὲν ἑλληνικῶν περιέβαλεν τοὺς
ἐισιόντας.* Ovidius Fast. 4, 728 : *Uda-
que roales laurea misit aquas.* In-
signem ad hanc ablutioem locum
abluto, Æconii in Divinationem :
*Atii delubra dicunt ea templa, in
quibus sunt labra corporum abluen-
dorum mortuorum, ut Dodonæi Jovis
ad Apollinis Delphici, in quorum
delubris lebetes tripodesque viuunt.*
Fallor, aut τὸ *mortuorum*, ab inepte
glossographo est : nec aliunde delu-
bra derivari vult, quam ab ista in
templorum vasis aqua ad delendum.
Lira. Ceterum lectio hæc est e cor-
rectioe Rhenani. Firmatur tamen
initium *aquæ rivis* MS. Gwelf. Ceteri
libri *trinis* vel *trinis* : quod repeti-
tio fortassis nata e voce *matrimis*.
Ryckius corrigi e *vicinis* f. a. e Cic.
N. D. 3, 20. Poterat addi Liv. 1, 45,
extr. Ferri posse vulgatum videtur,
ut periphrasis aquæ vivæ per *μυσο-
μύς* ; et videri possunt hæc sumpta ex
inscriptione, aut SC. in quibus talia
reperiri satis constat. Sed verissime
emendavit J. Granovius *vivis e fon-
tibus a.* præsertim cum τὸ e sit in
eadem libris antiqua. Idque recep-
imus. Voluit et ipse exprimi ; sed

operæ non paruerunt. Nihil tritius
vivo flumine in sacris. Vid. Grom. ad
h. l. In extremo omnes scr. et edd.
ante Rhen. *pluere*, pro quo Ant. Au-
gustinus malebat *perpluere*, quod
magis placet quam *perluere*. Eadem
adpersio illa fuit aræ iustrandæ
causâ, de quo *perpluere* dici potest,
non *perluere*. Eas. Putcol. et Ale.
a *quadrinis* et *font.* Bud. *aquarinis*
et *font.* Unde Rhen. *singebat aqua
rivis et font.* Ant. Augustinus debet
aqua e rivis et font. Rhenanum secuti
sunt editores, donec scitum J. Gre-
novii conjecturam reciperet Ernesti,
quem imitati recentiores. Propositio
e loco τοῦ et debetur Flor. Habet et
Reg. Latl. Augustini *perpluere* lon-
gius petitam judicat Broter. Bud.
male *pluerat*.

Plauto Eliano. Sic Vatic. Barbare
vulgo *Eliatio*. Lira. Consentit ed.
pr. etiam habet *Cliano*. Ryckius con-
jicit scribendum *Plautio Æliano*,
ut intelligatur T. Plantius Silvanus
Ælianus, clarus illis temporibus vir :
de quo est nota inscriptio ap. Gre-
terum p. 453, etiam a Ryckio ad h. l.
allata et accuratius e *Piranesi Anti-
chità Rom.*, tab. xi, a Broterio, qui
et sic edidit, ut *Lallemand* idque
et nos imitati sumus. In ea et ponti-
ficatus tribuitur Plantio. Eas. Bud.
Plauto Eliatio.

Iustrata bove taurisque. Vera die-
tio *ovovetauribus*. Præit Vatic. in
quo, *bovetauribus* : et Covarruvius,
qui *bovetauribus*. Scilicet prius in
iustrationibus, aut piacimenti hoc sa-
crificiæ genus adhibebant, solenni
rita. Livius 8, 10 : *Telo potiri hostem*

suovetaurilibus area, et super cespitem redditis extis,
« Jovem, Junonem, Minervam, præsidesque imperii
deos » precatus, « uti coepta prosperarent, sedesque suas,
pietate hominum inchoatas, divina ope adtollerent; »
vittas, quis ligatus lapis, innexique funes erant, conti-
git. Simul ceteri magistratus, et sacerdotes, et senatus, et
eques, et magna pars populi, studio lætitiaque connixi,
saxum ingens traxere: passimque injectæ fundamen-
tis argenti aurique stipes et metallorum primitiæ,
nullis fornacibus victæ, sed ut gignantur. Prædicere

*fas non est: si potiat, Marti suove-
taurilibus piaculum fieri.* Tac. A. 6,
37: *Sacrificantibus, quum hic more
Rom. suovetaurilia daret, ille equum
placando anni adornasset.* Cato RR.
c. 141 (142): *Cum Divis volentibus,
quodque bene eveniat, mando tibi,
Mani, uti illæ suovetaurilia, fun-
dum, agrum, terramque meam, quæ
ex parte circumferenda censeas, uti
cures lustrare.* Quæ victimæ in hoc
sacro, etsi vox indicat, clare etiam
Varro RR. 2, 1: *Populus Romanus
quum lustratur suovetaurilibus, cir-
cumaguntur verres, aries, taurus.*
Et Quintil. 1, 5, 67: *Nam suove-
taurilia jam persuasum est esse ex
ove et tauro.* Solitaria hæc
etiam dicta, docebit te Festus: nec
abest a Græcorum veteri sacro,
quod illi τριταῖν dicebant, de quo
Eusebius p. 1676, ad Od. λ, 130,
aliique. Liro. Flor. Agr. ed. pr. *bove-
taurilibus.* ERM. Bud. *bove taurisque.*

Super cespitem redditis extis. Edd.
Pat. Ber. Alc. secundum: male, ut
alibi quoque peccatum vidimus.
Reddere proprium de extis verbum
esse, etiam tirones scire arbitror.
ERM. Rhen. e Bud. dedit *super.* Sic
et Flor. et Agr.

Jovem, Jun. Min. Egregie hæc
illustrat numus Vespasiani, in cujus
postica templum hexastylon, statuis
superne et utrinque exornatum, in
cujus-medio signum Jovis sedentis,
cui ad dextram adstat Pallas, ad læ-
vam Juno. Exhibet enim Pedrusi ex
museo Farnesio et eleganter delineat-
um Morellius. In numis Antonini
Pii ista numina eodem honoris dis-
crimine sedentia, in aliis ejusdem
pro Diis ipsis propriæ singulorum
aves, itemque in lucerna fictili apud
Passerium t. 1, p. 29, tres cellæ
templi Capitolini, simili ordine lo-
catæ comparent. Plura dabit ex Titi
et Domitiani numis, itemque ex col-
latis veterum locis Eckhel in Doctr.
NN. vott. t. 6, p. 327.

Quis ligatus lapis. Sic Flor. Alii
et Bud. quibus.

Nullis fornacibus victæ. Victæ
pro coctæ: nam ignis eleganter dici-
tor vincere, quæ duriora sunt, et igni
diu resistunt. Deinde pro *ut gignun-
tur* MS. Flor. ed. pr. *ut signantur*,
MS. Agr. et *signantur*, quod non
displicet Ryckio, sed ut cum se-
quentibus conjungatur, utque di-
serte. Vulgatum verum puto, etsi
id redundat. ERM. Bip. præferunt

liaruspices, ne temeraretur opus saxo aurove, in aliud destinato. Altitudo ædibus adjecta : id solum religio adnuere ; et prioris templi magnificentiae defuisse creditum.

LIV. Audita interim per Gallias Germaniasque mors Vitellii duplicaverat bellum. Nam Civilis, ommissa dissimulatione, in populum Romanum ruere. Vitellianæ legiones vel externum servitium, quam imperatorem Vespasianum, malle. Galli sustulerant animos, eandem ubique exercituum nostrorum fortunam rati; vulgato rumore, « a Sarmatis Dacisque Moesica ac Pannonica hiberna circumsideri : » paria de Britannia fingeantur. Sed nihil æque, quam incendium Capitolii, ut finem imperio adesse crederent, impulerat. « Captam olim a Gallis urbem; sed, integra Jovis sede, mansisse imperium. Fatali nunc igne signum cælestis iræ datum, et possessionem rerum humanarum Transalpinis gentibus portendi, » superstitione vana Druidæ canebant. Incesseratque fama, primores Galliarum, ab Othone adversus

ut signantur, scil. a natura et insignes sunt. Id equidem non capio. Vulgatum bene habet. — * Bud. *gignuntur*.

Defuisse creditum etc. Non credo hæc ad præcedentia referenda : nam illa ad altitudinem operis spectant, hoc ad spatium et amplitudinem. Non satis spatiosum templum esse credebatur, in quod tanta sæpe hominum multitudo conflueret, ut eam capere non posset. Sed ita sententia non est absoluta, nec credibile, nil amplius de ædificatione Capitolii dictum. Unde confirmatur suspicio, ab initio indicata. ERM. Ernesti servarat hic verba : *quo tanta vis ho-*

*minum retinenda erat. Sed rectius ad c. 46 referuntur; id respice. Paulo ante Bud. primoris templi. De magnificentia ejus fuse Brot. in edit. majore. — * Cf. D. de Lamalle, qui post adnuere punctis lacunam indicandam statuit.*

Vel externum. Vel habent Flor. Agr. Guelf. ed. pr. Puteol. Ber. Alc. Restituit Pichena. Paulo post cam Ryckio et J. Gronov. recepi finem imperio, pro imperii, quod et ed. pr. habet. ERM. Bud. vel extremum. Istud vel in Lipsianis omissum. Imperio Flor. Agr., sed Bud. imperii. Mox idem versus Vitellium. Dein Agr. erupit.

Vitellium missos, antequam digrederentur, pepigisse, « ne deessent libertati, si populum Romanum continua bellorum civilium series, et interna mala fregissent. »

LV. Ante Flacci Hordeonii cædem, nihil prorupit, quo conjuratio intelligeretur. Interfecto Hordeonio, commeavere nuntii inter Civilem Classicumque, præfectum alæ Treverorum. Classicus nobilitate opibusque ante alios : regium illi genus, et pace belloque clara origo : ipse e majoribus suis hostis populi Romani quam socius, jactabat. Miscuere sese Julius Tutor, et Julius Sabinus : hic Trevir, hic Lingon. Tutor ripæ Rheni a

Anteibat alios. Brevius et verius. Vatic. et Covarruvizæ, *ante alios*. Sic H. 5, 12 : *Templum in modum arcis, propriique muri labore et opere ante alios*. A. 1, 27 : *Cn. Lentulus ante alios atate et gloria belli*. Lips. Consentit Flor. Agr. ed. pr. Itaque bene *ibat* a Pichena deletum. Ern. Bud. *ante alios*; sed seq. m. addidit *ibat* in margine.

Hostis populi Romani, quam socius, jactabat. Sic restitui. Transmarinum et elegans dicendi genus est, *jactat esse socius* : quod plebs dixerit, jactat se socium esse. Homerus Il. 13, 54 : *ἔντορ δὲ Διὶς ἑὐχῆσ' ἱπποδῆμιος ἑκὼς εἶπας*; et crebro Græci, quos sæpe et vulgò imitati Latini, sed locis hodie fere corruptis. Plautus Asinaria 3, 3, 43 : *Argenti viginti minæ me modo ad mortem appulerunt, Quas hodie adolescens Diabolus ipse daturus dixit*. Ita enim consensu manuscripti : sicut et illo Bacchidibus 1, 2, 47 : *Eia, nunc esse ego opinor Hercules, tu autem Linus*. Apuleium eo exemplo scripsisse censeam l. 7 : *Summos illi promitterent honores habituri mihi* :

nec mutem. Virgilius Æn. 2, 377 : *....sensit medios delapsus in hostes*. Lips. Consentit ed. pr. Guelf. et edd. ceteræ ante Lips. (et cod. Bud.) *is se. E majoribus* est, ad exemplum majorum suorum. Dicebat, majores suos hostes pop. R. fuisse, eorumque exemplum se sequi. Nec absurdum, ut opinor, foret : *is e maj. s. hostis p. R. quam socios jactabat* : magis laudabat et se imitari dicebat eos, qui hostes, quam qui socii pop. Rom. fuissent. Certe in vulgata *e majoribus suis*, durius est. Ern. Conjectura ista Merceri est, Pichenæ probata. *Huet* malebat *a maj. suis*. Bip. *e maj. suis* explicant natus hostis. In Bud. a pr. m. erat *ipse*, unde sec. m. *is se*.

Hic trevir, hic Lingon. Alterum in ille mutari cupiunt Rhen. et Pich. quod non necessarium esse, hodie constat. V. Ryck. MS. autem Flor. habet *Lingonus*; Reg. Agr. ed. pr. *Lingonius*. Brotier suspicatur, Romanos dixisse *Lingonus* pro *Lingo* vel *Lingon*, ut habet Martialis 8, 75, 2. Ern. Bud. *Lingon*. Geminatum pronomen *hic* occurrit et ap.

Vitellio præfectus : Sabinus , super insitam vanitatem , falsæ stirpis gloria incendebatur ; « proaviam suam D. Julio , per Gallias bellanti , corpore atque adulterio placuisse. » Hi secretis sermonibus animos ceterorum scrutari : ubi , quos idoneos rebantur , conscientia obstrinxere , in colonia Agrippinensi in domum privatam conveniunt : nam publice civitas talibus inceptis abhorrebat : attamen interficere quidam Ubiorum Tungrorumque : sed plurima vis penes Treveros ac Lingonas : nec tulere moras consultandi : certatim proclamant ; « furere discordiis populum Romanum , cæsas legiones , vastatam Italiam , capi cum maxime urbem , omnes exercitus suis quemque bellis detineri ; si Alpes præsidiiis firmentur , coalita libertate , dispecturas Gallias , quem virium suarum terminum velint. »

LVI. Hæc dicta pariter probataque : de reliquiis Vitelliani exercitus dubitavere. Plerique « interficiendos » censebant , « turbidos , infidos , sanguine ducum pollutos. » Vicit ratio parcendi ; « ne , sublata spe veniæ , pertinaciam accenderent : adliciendos potius in societa-

Virg. Ecl. 4, 56. Cic. ad Fam. 9, 16 : immo supra A. 14, 8. Mox Bud. *incedebat*.

Animos c. scrutari. Pichena corrigebat *scrutati*, et cum sequentibus conjungebat : eleganter , sed sine libris et non necessario : mox ed. pr. *adstrinxere*, item *Tungrorum*, ut Rhenanus edidit. V. ad 2, 14. ERN. Bud. *scrutari* : quod servant Brot. Lall. Ast Bip. *scrutati*.

Omnes exercitus.... bellis detineri. Sic edidi ex ed. pr. ex quo ab Puteol. factum *destineri*, pro quo Rhen. (e Bud.) dedit *distineri*, quod tamen est et in Guelf. *Detineri*, i. e.

occupatos esse , verum est , ex iis , quas supra ad A. 11, 12, diximus. Singula singuli exercitus bella habebant , non pluribus distinebantur , distrahebantur. Ante bene Rhen. (e Bud.) *cum maxime edidit pro tunc vel tunc maxime*, ut alii habent : ed. pr. *tamen max.* ERN.

Dispecturas Gallias. MS. Agr. *altius desp.* ed. pr. *alias desp.* Vulgatum verum. (Bud. male *disceptas*.) Mox MSS. Bud. Agr. *reliquis*. ERN.

Pertinaciam accenderent. Hoc , ut mollius et Taciti stilo congruentius , recepi e MSS. Flor. Agr. ed. pr. Vulgo , *pertinacia accenderentur* : quod

tem. Legatis tantum legionum interfectis, ceterum vulgus, conscientia scelerum et spe impunitatis, facile accessurum. » Ea primi consilii forma : missique per Gallias concitatores belli. Simulatum ipsis obsequium, quo incantiores Voculam opprimerent. Nec defuere, qui Voculæ nuntiarent; sed vires ad coercendum deerant, infrequentibus infidisque legionibus. Inter ambiguos milites, et occultos hostes, optimum e præsentibus ratus, mutua dissimulatione, et iisdem, quibus petebatur, artibus grassari; in coloniam Agrippinensem descendit. Illuc Claudius Labeo, quem captum, et extra conventum amandatum in Frisios, diximus, corruptis custodibus perfugit : pollicitusque, « si præsidium daretur,

ferrem tamen, si esset accenderetur. Imitatus est *Brotier*. ERN. Bud. *perinaciam attenderent*, vitiose.

Ea primi consilii forma. Sic edidi ex ed. pr. quod verum esse facile patet. Refertur enim ad rationem, quæ vicit. Et ante consultationis facta mentio. Alibi quoque hoc Tacito restituimus. Vulgo *consilii*. Imitatus nos est *Brotier*, qui et in MS. Reg. reperit. ERN. Et *Lall*. In Bud. *consilii*.

Infidisque legionibus. Non erat in cod. Budensi, sicut nec ablativus *artibus*, paullo post. Abest et a Flor. ed. pr. omittitque vult J. Gronovius, negans de tam subdolis fraudibus dici. Frustra. Est imitatio Liviani loci, jam ad Ann. prolata: Annibal sentiebat, *se suis artibus peti* a Fabio. Reperit et in aliis MSS. *Brotier* et recepit. *Grassari* item est verbum Sallustianum et Livianum in tali re. Pro *optimum* MS. Agr. ed. pr. *opportunitatem*. ERN.

Extra conventum. Accipio conventum socialem : ejectum ab iis om-

nibus, qui arma in Romanos junxissent. Si tamen pura est lectio; nam libri quidam *commentum* habent, Flor. *cōntum*. Nihil melius elicio. Lirs. Recte se habet vulgata. Vide *Observ.* 3, 22. Gron. Non placet filio, quod ea vox non est in Flor. MSS. Guelf. Oxon. habent *extra continentem amnem* : quo firmatur Boxhornii conjectura *extra continentem amandatum*. Sed alias hoc dicitur tantum de iis, qui e continente in insulam maris amandantur. Ed. pr. seqq. (et c. Bud.) : *commentum amendatum*. *Conventum* primus tacite edidit Rhenanus. ERN. Ryckius intelligit *conventum juridicum*, i. e. civitatem Batavorum. Bip. conjiciunt *extra civitatem*, item *extra confinium*, quod in textum recepere. Quid, si *extra comitum*? hoc proximum libris foret. *Comitum* scil. locus, in quo negotia publica tractantur, ut Romæ olim, immo extra Romam. Nepos, Ages. 4 : *si privatus in comitio esset Sparta*. Meliora exspecto.

iturum in Batavos, et potiozem civitatis partem ad societatem Romanam retracturum; » accepta peditum equitumque modica manu, nihil apud Batavos ausus, quosdam Nerviorum Betasiorumque in arma traxit; et furtim magis, quam bello, Canninesfates Marsacosque incursabat. Vocula, Gallorum fraude inlectus, ad hostem contendit.

LVII. Nec procul Veteribus aberat, quum Classicus ac Tutor, per speciem explorandi prægressi, cum ducibus Germanorum pacta firmavere. Tumque primum discreti a legionibus proprio vallo castra sua circumdant, obtestante Vocula, « non adeo turbatam civilibus

Bethasiorumque. Sic Lips. edidit primus. Priores rectius sine *h*. MS. Agr. ed. pr. *Becas*. Guelf. *Bert*. Ern. Bud. *Bethasiorum*. Sed sine aspiratione apud Grut. p. 520, 9. Eorum meminit et Plin. 4, 17 (31). Eosdem fuisse *Betasos* cum *Aduatibus* Cæsaris, et in Brabantia habuisse sedem, Cluverius tradit, Germ. ant. 2, 21. In Not. Imp. memoratur sect. 52, *cohors Vetasiarum*. In Capit. Caroli Calvi, in divisione R. Lothar. a. 870 facta, occurrit *Velsatum*, in Ann. Bertin. *Ueosatum*, in NN. Carolingorum *Uviosatum*; id Valesio in Not. Gall. videtur esse *Weset* vel *Wiset* ad Mosam inter Leodium et Trajectum. Ibi quærendos *Betasios* Bipontini autumant. Valesius ipse in voce *Betasii* p. 77, in *Beda*, vico, quem itin. Antonini habet, se invenisse putat; is, hodie *Bidburg*, medio ævo sub nomine *pagi Bedensis* notus erat. Dispicet hoc Danvillio in *Not. de la Gaule*, p. 155, quia Treverorum pagus sic nimium fuisset restrictus. Potius cum P. Divæo de Antiq.

Gall. Belg. suspicatur, in vico *Beets* inter Halen et Leewe ad lævam fl. Getæ in Brabantia superesse memoriam *Betasiorum*.

Marsacos. Plin. 4, 15 (29), *Marsatios* s. *Marsacios*: ed. Parisens. supra laudata *Morsacios*, vitio operarum, ut opinor. Dio quoque 60, 8, *Mapariotus* vocat. Ern. Non ita prorsus se res habet. Dio *Μαυριότιος* nominat, pro quibus Harduinus ad Plinii l. c. putat leg. *Μαπαριότιος*, Leunclavius *Χαίνος*, Reimar. *Μάριος*. Nominis vestigia in *Marsdiep* superesse, docet Alting. p. 93. Habitarunt scil. inter Rhenum et fossam Drusi, quæ nunc *Felavia*. Muretus in loco nostro legebat *Marsatiosque*. In *Marsacosque* conspirant libri.

Cum ducibus Germanorum. Factus volebat *Treverorum*.

Non adeo turbatam. Similem, et e Romano pectore vocem, emisit ille Stilico apud Claudianum de bello Getico 382: *Non ita Romanum Fati violentia nomen Obruit, ut vestros nequeat punire tumultus*. Lips.

armis rem Romanam, ut Treveris etiam Lingonibusque despectui sit. Superesse fidas provincias, victores exercitus, fortunam imperii, et ultiores deos. Sic olim Sacrovirum et Æduos, nuper Vindicem Galliasque, singulis præliis concidisse. Eadem rursus numina, eadem fata, ruptores foederum expectarent. Melius D. Julio divoque Augusto notos eorum animos. Galbam, et infracta tributa, hostiles spiritus induisse. Nunc hostes, quia molle servitium; quum spoliati exutique fuerint, amicos fore.» Hæc ferociter locutus, postquam perstare in perfidia Classicum Tutoremque videt, verso itinere, Novesium concedit. Galli duum millium spatio distantibus campis consedere. Illuc commeantium centurionum militumque emebantur animi: ut (flagitium incognitum) Romanus exercitus in externa verba jurarent, pignusque tanti sceleris nece aut vinculis legatorum daretur. Vocula,

Eadem rursus numina. Sic edidit primus Rhen. (ex ingenio) idque ab omnibus servatum. MSS. Flor. Agr. ed. pr. *nomina* (Bud. *nomine*). At MS. Guelf. *omnia*. Edd. Puteol. Ber. *omina*: ex quo in ed. Alciati lapsu operarum factum *omnia*: atque hinc lectionem hanc protulisse intelligendus est Rhen. cui frustra hic obloquitur Ryckius. *Omnia* mihi non adeo displicet: sed *Numina* præfero. *Eadem Numina*, i. e. æque irata, et perjurium ultura. Solennis deorum mentio in terrendis scædificis. Et pro *Numina* scribi *nomina* solere, id quoque supra vidimus. ERM. Cf. Ann. 1, 73. De *Sacroviro* v. A. 3, 40, 46.

Galbam. Ego potius artem oratoris esse censeo, quam *μνημονικὸν ἐμπόνημα*, ut vult Savilius, ad invdiam faciendam defectoribus Gallici

nominis, quod quædam civitates acceperant, quasi omnibus datum esset interpretantis, et quasi pro eo, quod nonnulli ejusdem gentis populi adepti forent, alii quoque gratiam deberent. Asconius in Divinat.: *Siculis omnibus. Elatorie; quum enim a duobus quæstoribus Sicilia regi soleat, uno Lilybætano, altero Syracusano, ipse vero Lilybætanus quæstor fuerit Sex. Peducaeo prætor, omnibus tamen se placuisse dixit.* GROX. Bip. ita locum explicant: Treviri et Lingones, a Galba percussi et tributa aucta, 1, 53, mox ab eo ad Vitellium descivere, 1, 57, hinc imminuta tributa, molliusque servitium; unde hostiles spiritus induerint, 4, 55. Neque enim benevolentia contineri Treveros, ipse dicit Tutor, Trevir, infra c. 76.

quamquam plerique fugam suadebant, audendum ratus, vocata concione, in hunc modum disseruit.

LVIII. « Nunquam apud vos verba feci, aut pro vobis sollicitior, aut pro me securior. Nam mihi exitium parari, libens audio; mortemque in tot malis honestam, ut finem miseriarum, exspecto. Vestri me pudet miseretque, adversus quos non prælium et acies parantur; id enim fas armorum et jus hostium: bellum cum populo Romano vestris se manibus gesturum, Classicus sperat; imperiumque et sacramentum Galliarum osten-

In tot malis hostium. Haud plane damno. Quil si tamen faciamus, *portum et finem?* Quid si *in tot malis honestam?* LIVS. Tentabam, *otium et finem miseriarum*, 1 Observ. 14. GRON. Melius hoc Lipsiano remodio, aut Pichenzæ, qui *hodie* tentabat; quod sane frigide additum foret: sed tamen nec ipsum satis placet. Ingeniosius est, quod Trillero in mentem venit Obs. crit. 4, 19, p. 423, *hostium et finem m.* ita, ut *hostium* sit *otium*, scriptura in libris antiquis sæpe obvia, ductusque loquendi modus e Stoicorum schola, qui mortem januam, ostium, vocabant, ut locis Senecæ et Arriani ostenditur. Adde plura e Lipsii Manud. ad philos. Stoic. 3, 23. Sed in istis locis aut mentio *carceris et custodiæ*, ut in loco Senecæ, aut aliud quid præcedit, ut in locis Arriani 1, 9 et 24, propter quod ostii vel januæ appellatio convenit morti: velut, abeundum esse e vita, relinquendas miseriae, etc. Simpliciter mortem appellari *ostium* aut *januam miseriarum*, nondum reperi, nec doceri posse credo. Immo ostium miseriarum per latinitatem foret *adius ad miseriae*, ut *janua leti* apud poetas

et centum alia. Ego cum Acidalio delendum puto, et hac male tractum esse e proximo, ubi *jus hostium*. Ceterum est imitatio Sallust. Cat. 51: *in luctu atque miseris mortem ærumnarum requiem, non cruciatum, esse.* Brotier (ut Salinerius) vulgatum explicat mala ex hostibus. Sed mala Voculæ non modo ab hostibus, etiam a suis, erant, ut tota narratio docet. ERM. Colerus dabit *in tot manibus hostium*. Bip. *extremum*, quod, quomodo a librariis potuerit verti in *hostium*, difficile dictu. Potius *honestam* scripserit Tacitus, ut A 1, 70, *honestæ mortis usus*. Id ergo recepi. Ann. quoque 15, 25, pro *inhonesta* libri habent *in hoste*, *inhosta*.

Et jus hostium. Flor. Bud. Agr. addunt *est*.

Imper. et sacr. Galliar. ostentat. I. e. jactat Gallorum sub ductu et auspiciis Romanos militaturos, sacramentoque Gallis dicturos. Mox *virtusque* aberat a MS. Bud. Rycius autem e MS. Agr. edidit *adeo vos*. Sic et MS. Harl. videturque efficacius Broterio. ERM. In Bud. deest *virtus*, remanente *que*, quod negligentiam librarii prodit. Bud.

tat. Adeo nos, si fortuna in præsens virtusque deseruit, etiam vetera exempla deficiunt; quotiens Romanæ legiones perire præoptaverint, ne loco pellerentur: socii sæpe nostri, excindi urbes suas, sequæ cum conjugibus ac liberis cremari pertulerunt; neque aliud pretium exitus, quam fides famaque. Tolerant cum maxime inopiam obsidiumque apud Vetera legiones, nec terrore aut promissis demoventur. Nobis, super arma, et viros, et egregia castrorum munimenta, frumentum et commeatus, quamvis longo bello pares. Pecunia nuper etiam donativo sufficit; quod sive a Vespasiano, sive a Vitellio, datum interpretari mavultis, ab imperatore certe Romano accepistis. Tot bellorum victores, apud Geldubam, apud Vetera, fuso totiens hoste, si pavetis aciem, indignum id quidem: sed est vallum, murique, et trahendi artes, donec e proximis provinciis auxilia exercitusque concurrant. Sane ego displiceam: sunt alii legati, tribuni, centurio denique, aut miles. Ne hoc prodigium toto terrarum orbe vulgetur, vobis satellitibus, Civilem

adeo nos. Acidalius interrogatione hæc et mox sequentia inspiranda putabat. Sicque ad Pichenam usque editiones exhibent.

Tolerant cum maxime. MS. Guelf. *cur nunc maxime*: quod factum e *cum maxime*, ut est in ed. pr. ediditque (e Bud.) Rhenanus. Ceteræ ante Rhen. *nunc maxime*, solenni in hæc voce corruptione. V. ad c. 65. In ed. autem pr. est *tulerant* vitiose, et conjunctum cum antecedentibus. ERN. Mox Bud. male *apud veteres legiones*.

Donativo sufficit. Immo, *sufficit*. Nuper enim donativum acceperant. Supra. LIPS. Recepit recte Pichena. ERN. Bud. *sufficit*.

Sane ego displiceam. Hic et in sequentibus ante oculos habuit locum Livii in or. P. Scipionis post seditionem exercitus in Hispania 28, 27: *Denique ego sim, cujus imperii tædere exercitum* etc. Precum formula deinde ex alio loco sumpta, ut Lipsius monuit. ERN.

Centurio denique aut miles. Centurioque aut m. MS. Guelf. edd. Rhen. (e Bud.) seqq. usque ad Lipsium. ERN. Qui lectionem veterem restituit, quam et Poteol. et Alc. habent.

Ne hoc prodigium toto terrarum orb. v. Friget toto. Puto Tacitum dedisse tantum, non adverbialiter, ut Brotier putabat, sed ut ad prodigium referatur: quamquam totum

et Classicum Italiam invasuros. An, si ad mœnia urbis Germani Gallique duxerint, arma patriæ inferetis? Horret animus tanti flagitii imagine. Tutorin' Trevero agentur excubiæ? Signum belli Batavus dabit? Germanorum catervas supplebitis? quis deinde sceleris exitus? quum Romanæ legiones contra direxerint; transfugæ e transfugis, et proditores e proditoribus, inter recens et vetus sacramentum in visi deis errabitis? Te, Jupiter optime maxime, quem per octingentos viginti annos, tot triumphis coluimus; te, Quirine, Romanæ parens urbis, precor venerorque, ut, si vobis non fuit cordi, me duce hæc castra incorrupta et intemerata servari, at certe pollui foedarique a Tutore et Classico ne sinatis. Militibus Romanis aut innocentiam detis, aut maturam et sine noxa poenitentiam.»

LIX. Varie excepta oratio, inter spem metumque ad pudorem. Digressum Voculam, et de supremis agitantem, liberti servique prohibuere, foedissimam mortem sponte prævenire. Et Classicus, misso Æmilio Longino,

hoc t. terrarum orbe friget, et glossam sapit. Inspice Livium, l. c. ERN.

Tutori Trevero. MS. Flor. ed. pr. *Tutorin*: quod J. Gronov. vult esse *Tutorin'* vel *Tutori ne*. ERN. Bud. *tutor in treviro*, se junctim. Sed vel sic conjecturam Gronovii firmat.

Per octingentos viginti annos. Vid. ad 1, 1, cujus loci lectio hoc ipso loco confirmatur; sed et hic Guelf. *ducentos et XX.* ERN. Longe alia ratio est hujus loci et istius ex H. 1, 1. Respice ibi notata.

Si vobis non fuit cordi. Imitatum clare e Livio 9, 8: *Vos, Diî immortales, precor, quæsoque, si vo-*

bis non fuit cordi Sp. Postumius cum Samnitibus bellum gerere. Tacitus infra 81: *Id fortasse cordi Diis, et divino ministerio principem electum.* Nec quidquam hic scrupi aut nodi. Rhenanus tamen ait in Budensi, *ad cordi*, non legi: ex quo ille juratus emendat, *si vobis non fuit*: id est, licuit, inquit, more Græco. Bene, Beate, Manibus tuis sit; nam perjuria hæc literatorum, pariter ac amantium, ut spero, venti auferunt. LIRS. Perperam quoque Rhen. aliam omissionem Bud. codicis tuetur, habet enim *servari, at Classico ne sinatis*, sed patet, ab ad et transiliasse librarium.

desertore primæ legionis, cædem ejus maturavit. Herennium, et Numisium, legatos, vinciri satis visum. Dein, sumptis Romani imperii insignibus, in castra venit. Nec illi, quamquam ad omne facinus durato, verba ultra suppeditavere, quam ut sacramentum recitaret. Juravere, qui aderant, « pro imperio Galliarum. » Interfectorem Vocolæ altis ordinibus, ceteros, ut quisque flagitium navaverat, præmiis adtollit. Divisæ inde inter Tutorem et Classicum curæ. Tutor valida manu circumdatos Agrippinenses, quantumque militum apud superiorem Rheni ripam, in eadem verba adigit, occisis Magontiaci tribunis, pulso castrorum præfecto, qui detrectaverant. Classicus corruptissimum quemque e deditis « pergere ad obsessos » jubet, « veniam ostentantes, si præsentia sequerentur : aliter nihil spei, famem, ferumque, et extrema passuros. » Adjecere, qui missi erant, exemplum suum.

LX. Obsessos hinc fides, inde egestas, inter decus ac flagitium distrahebant. Cunctantibus solita insolitaque alimenta deerant; absumptis jumentis, equisque, et ceteris animalibus, quæ profana foedaque in usum necessitas

Sumptis Rom. imp. insignibus. Pichena de aquilis, vexillis etc. capit. Non video tamen, quid impediat quo minus et Classicus lictores cum fascibus habuerit. Mox *alti ordines* sunt, qui alias *primi* dicuntur. Primorum ordinum centurionem fecit. Dein *flagitium navare* dixit, pro operam in flagitio perpetrando navare ut 5, 25, *bellum alicui navare*. Sive, flagitio perpetrando alicui prodesse, operam navare, quæ constet flagitio. Nec Cicero hoc genus loquendi refugit. Nam ep. 9, 2, est *navare rem-*

publicam. Quod ad H. 5, 25. Acidalius laudat e Cicerone (ep. 5, 10) : *navare benevolentiam* : id alienum est : nam ibi navare simpliciter est præstare, ut in *operam navare*. E.R.N.

In eadem verba adigit. Hic olim punctum vulgo. Ex admonitione Merceri Pichena sustulit, et post *detrectaverant* posuit. Ita et M.S. Guelf. et edd. ante Rhen. omnes, præter primam. Male interpunctio in ed. Rhen. mutari cœpta. Ed. pr. (et cod. Bud.) *occisi tribuni*, vitiose. E.R.N.

vertit. Virgulta postremo, et stirpes, et internatas saxis herbas vellentes, miseriarum patientiæque documentum fuere: donec egregiam laudem sine turpi macularent, missis ad Civilem legatis, vitam orantes. Neque ante preces admissæ, quam in verba Galliarum jurarent. Tum, pactus prædam castrorum, dat custodes, qui pecuniam, calones, sarcinas retentarent, ac qui ipsos leves abeuntes prosequerentur. Ad quintum fere lapidem coorti Germani incautum agmen adgrediuntur. Pugnacissimus quisque in vestigio, multi palantes, occubuerunt: ceteri retro in castra profugiunt; querente sane Civile et increpante Germanos, « tamquam fidem per scelus abrumperent. » Simulata ea fuerint, an retinere sævientes nequiverit, parum affirmatur. Direptis castris, faces injiciunt; cunctosque, qui prælio superfuerant, incendium hausit.

LXI. Civilis, barbaro voto, post coepta adversus Ro-

Ac qui ipsos leves. Ita editum inde a Rhesano e MS. Bud. ut opinor. (Minime, sed ex ingenio, nam Bud. atqui.) Favent Flor. ed. pr. in quis *at qui.* MS. *Guelph.* edd. ceteræ ante Rhen. *aut qui.* Pichena edidit atque ipsos: male: nam copula quidem desideratur, sed etiam *qui.* Non enim custodes iidem prosecuti sunt abeuntes, sed alii, ut bene movit Ryckius: qui e suo MS. edidit *et qui.* Ego vetus restitui. Forte fuit *atque qui*, quam formam Tacitus non refugit. *Leves* intelligit Brotier de spoliatis, qui eam ob causam leves essent, ut et alii cepere; Ryckius levis armaturæ milites, qui prosequerentur. De Romanis melius foret *inermes* aut simile quid, quam *leves*, quod nusquam in tali contextu additur, ad exprimendum pericu-

lum. Et nescio, an verbum sit a glossa, præsertim quam durius concurrat cum *abeuntes*: nec, opinor, simile exemplum reperietur.

Civilis, barbaro voto. Patria et solenne Germanis hoc votum. Tacitus de moribus ejus gentis 31: *Aliis Germanorum populis usurpatum, rursus et privata cujusque audientia, apud Catos in consensum vertit, crinem barbarumque summittere, nec, nisi hostis cæso, exuere votivum obligatumque virtuti oris habitum.* Mansit inferiore ævo. Et lego apud Diaconum de Gentis Longob. 3, 7: *Sex milia Saxonum, qui bello superfuerant, devoverunt se, neque barbam, neque capillos ramos, nisi se de Suevis hostibus ulciscerentur.* Pulchre igitur et decore Silius Sermenti Gallo hoc affingit Punic. 4, 200:

manos arma, propexum rutilatumque crinem, patrata demum cæde legionum, deposuit. Et ferebatur, parvulo filio quosdam captivorum, sagittis jaculisque puerilibus figendos, obtulisse. Ceterum neque se, neque quemquam Batavum, in verba Galliarum adegit: sisus Germanorum opibus; et, si certandum adversus Gallos de possessione rerum foret, inclitus fama et potior. Mummius Lupercus, legatus legionis, inter dona missus Velede. Ea virgo nationis Bructeræ late imperitabat; vetere apud Germanos more, quo plerasque feminarum fatidicas, et, augescente superstitione, arbitrantur deas. Tuncque Velede auctoritas adolevit: nam « prosperas Germanis res et excidium legionum » prædixerat. Sed Lupercus in itinere interfectus. Pauci centurionum tribunorumque, in Gallia geniti, reservantur, pignus societatis. Cohortiana, alarum, legionum hiberna subversa cremataque: iis tantum relictis, quæ Magontiaci ac Vindonissæ sita sunt.

Occumbit Sarmens, flavam qui ponere victor Casariam crinemque tibi, Gradive, volebat. Quin et Romani usurparunt interdum, ut Julius Cæsar, de quo Suetonius 67: Diligebat quoque milites usque adeo, ut, audita clade Tisuriana, barbam capillumque submisisset, nec ante dempsisset, quam vindicasset. Lira. MS. Agr. perplexum. Ed. pr. propexum: vitiose utrumque. Ean. Bud. propexum. Rutilus comas noster Germanis tribuit et de Mox. c. 4: Galliarum inventum esse rutilandis capillis ex sebo et cinere. Plin. refert 28, 12 (51). Quin et de Romanis matronis simile quid narrat Val. Max. 2, 1, 5.

Mummius Lupercus. V. ad c. 18.

Mox Velede e MSS. Flor. (Bud.) Agr. edidit Ryck. et J. Gronov. Sic et ed. pr., sic Græci. V. Ryck. ad h. l. De ea noster et in Germania, ubi v. Lira. ad c. 8. Ean. Bud. Mummius. Ante Ryckium legebatur Velede duplici elemento. Mox Bud. tunc sine conjunctione. Apud Gallos Germanosque præcipuo cultu matres vel matras fuisse cultas, monumenta loquuntur. Cf. Spon. Misc. erud. ant. 3, 77.

Arbitrantur Deas. Sic volebat corrigi Muretus. Recte: nec enim ulla ratio est, quare conjunctiva usus sit. Atque ita place est in ed. pr. unde sic edidimus. Ceteri edd. et scr. (etiā Bud.) arbitrantur. Ean.

Vindonissæ sita. V. ad c. 70.

LXII. Legio sextadecima cum auxiliis simul deditis a Novesio in coloniam Treverorum transgredi jubetur, præfinita die, intra quam castris excederet. Medium omne tempus per varias curas egere; ignavissimus quisque, cæsorum apud Vetera exemplo, paventes; melior pars rubore et infamia: « quale illud iter? quis dux viæ? et omnia in arbitrio eorum, quos vitæ necisque dominos fecissent. » Alii, nulla dedecoris cura, pecuniam, aut carissima sibimetipsi circumdare. Quidam expedire arma, telisque tamquam in aciem accingi. Hæc meditantibus, advenit proficiscendi hora, expectatione tristior. Quippe intra vallum deformitas haud perinde notabilis: detexit ignominiam campus et dies. Revulsæ imperatorum imagines, inhonora signa, fulgentibus hinc inde Gallorum vexillis; silens agmen, et velut longæ exsequiæ; dux Claudius Sanctus, effosso oculo;

Legio XIII. V. dicta ad c. 26.

Hæc meditantibus. Quis neget a Liviano exemplari esse? qui in dedicatione illa turpi ad Furculas 9, 5: *Hæc frementibus*, inquit, *hora fatalis ignominia advenit, omnia tristiora experiundo factura.* LIRS.

Innexa signa. Budensis codex *in hora signa.* Rom. *in ora.* Divinabam elim, *inversa signa*: quod ignominia fuit, et victos se fatentium. Spartianus in Severo 7: *In palatium eodem habitu perrexit, prælatis signis quæ prætorianis ademeral, supinis, non erectis.* Idem usurpatum in dolore. Tacitus A. 3, 2: *Præcedebant incomperta signa, versi fasces.* Peto Albinovanus ad Liviam v. 141: *Quos primum vidi fasces, in funere vidi; Sed vidi veros indiciumque mali.* At nunc patem commodius legi *inhonora signa*, id est, squallida, non

uncta, non nitidata: quæ opponit *fulgentibus Gallorum vexillis*: aut potius retineri illud *innexa*, cum explicatione, *signa innexa*, id est, sine nexu et nuda fuisse. Nam solent imagines principum, clypei, etiam coronæ et talia innecti. LIRS *In hora* etiam Flor. *In ora Agr. Inhonora* jam correxerat Victorius, loco supra indicato ad 15, 25. Lipsii correctionem recepit Pichena cum seqq. omnibus. J. Gronovius tamen e lectione Florentina otius extricabat *vitiore*. ERN. Alias aliorum conjecturas exhibet J. Gron. Exemplum rei habes A. 1, 24, ubi *legiones nullis insignibus fulgentes.* Bud. *revolte.* Sic ubique *volgus*, *vulgatus* et similia

Dux Claudius Sanctus. Ducem viæ deditis datum intelligi, jam a Pichena monitum. Is *dirus ore* dicitur, ob deformitatem ab effosso oculo.

dirus ore, ingenio debilior. Duplicatur flagitium, postquam, desertis Bonnensibus castris, altera se legio miscuerat: et, vulgata captarum legionum fama, cuncti, qui paullo ante Romanorum nomen horrebant, procurrentes ex agris tectisque, et undique effusi, insolito spectaculo nimium fruebantur. Non tulit ala Picentina gaudium insultantis vulgi; spretisque Sancti promissis aut minis, Magontiacum abeunt; ac forte obvio interfectore Vocolæ, Longino, coniectis in eum telis, initium exsolvendæ in posterum culpæ fecere. Legiones, nihil mutato itinere, ante mœnia Treverorum considunt.

LXIII. Civilis et Classicus, rebus secundis sublatis, an coloniam Agrippinensem diripiendam exercitibus suis permetterent, dubitavere. Sævitia ingenii et cupidine prædæ ad excidium civitatis trahebantur; obstabat ratio belli, et novum imperium inchoantibus utilis clementiæ fama. Civilem etiam beneficii memoria flexit, quod filium ejus, primo rerum motu, in colonia Agrippinensi deprehensum, honorate custodierant. Sed Transrhenanis gentibus invisa civitas, opulentia. auctuque: neque alium finem belli rebantur, quam si promiscua ea sedes omnibus Germanis foret, aut, disjecta, Ubios quoque dispersisset.

LXIV. Igitur Tencteri, Rheno discreta gens, missis legatis, mandata apud concilium Agrippinensium edi jubent; quæ ferocissimus e legatis in hunc modum protulit: « redisse vos in corpus nomenque Germaniæ, com-

Atque hinc intelligi debet alterum *debilis ingenio*. Nam *debiles* dicuntur capti aliquo membro. Itaque nil aliud est, quam si dixisset, *fœdus ore, ingenio fœdior*. Ceterum colon esse debet post oculo, ut in

edd. primis, non comma. ERM.

Sævitia ingenii. Sic editum a Pichena e lectione Flor. *ingenti*, quæ est et in Vatic. (Bud.) Guelf. Agr. ed. pr. ceterisque ante Rhen. *Ingenita* primus tacite edidit Rhen. ERM.

munibus deis, et præcipuo deorum, Marti, grates agimus; vobisque gratulamur, quod tandem liberi inter liberos eritis. Nam ad hunc diem flumina, ac terras, et cælum quodammodo ipsum clauseraut Romani, ut colloquia congressusque nostros arcerent; vel, quod contumeliosius est viris ad arma natis, inermes ac prope nudi, sub custode et pretio coiremus. Sed, ut amicitia societasque nostra in æternum rata sit, postulamus a vobis, muros coloniæ, munimenta servitii, detrahatis: (etiam fera animalia, si clausa teneas, virtutis obliviscuntur:) Romanos omnes in finibus vestris trucidetis; haud facile libertas et domini miscentur, bona interfectorum in medium cedant, ne quis oculere quidquam aut segregare caussam suam possit. Liceat nobis vobisque utramque ripam colere, ut olim maioribus nostris: quomodo lucem diemque omnibus hominibus; ita omnes

Sed præcipuo deorum. MSS. Flor. (Bud.) Agr. ed. pr. et *præcipuo*: unde cum Ryckio recepinus: *sed* ferri non potest, nisi intelligas, *sed* præcipue *præcipuo deorum*. Verum etiam *et* hanc vim habere potest, e more Taciti, ut supra vidimus, pluribus locis. EAM.

Sub custode et pretio. Hoc quo pertineat, patet e responsione Agrippinensium: *Pectigal et onera commerciorum resolvimus: sint transitus incustoditi.* EAM. Bud. male *inermes nec probe nudi*. Positi a C. Cæsare *custodis*, simili sensu, quo hic, meminit Seneca de Ira 2, 33.

In æternum rata sit. Sic edidimus ex ed. pr. cui consentit MS. Agr. et Reg. Vulgo (et Bud.) *sint*. Si *rata* esset, nihil mutandum foret: nam ejus formæ exempla multa. Altera illa excusari quidem potest Græco-

rum more, qui etiam post femininum unum, neutrum ponunt, intell. *χρῖμα*, sed non nisi in summo consensu omnium librorum. Mox eadem ed. *si clausa tenetis*: nec hoc male. Ceterum sententiæ, de animalibus feris et de libertate cum servitate non consistente, in parenthesi accipiendæ. Nam ista conjuncta sunt, *detrahatis...trucidetis...bona...cedant*: quod in vulgata interpanctione non satis perspicuum est. EAM. Bud. *teneas*.

Quomodo lucem noctemque. Perspicue rectum, atque ita in Vat c. Vulgo, *lucem diemque*, quasi ea differant. LRS. Male Lipsius. Recte Pichena, qui veterem lectionem reposuit, quam tuentur MSS. Flor. (Bud.) Agr. edd. inde a Puteol. omnes. Vaticano consentit ed. pr. Latini verba nonnulla solent conjungere, quam-

terras fortibus viris natura aperuit. Instituta cultumque patrium resumite, abruptis voluptatibus, quibus Romani plus adversus subjectos, quam armis, valent; sincerus, et integer, et servitutis oblitus populus, aut ex æquo ageitis, aut aliis imperitabitis. »

LXV. Agrippinenses, sumpto consultandi spatio, quando neque subire conditiones metus futuri, neque palam adspernari conditio præsens, sinebat, in hunc modum respondent: « Quæ prima libertatis facultas data est, avidius quam cautius, sumpsimus, ut vobis ceterisque Germanis, consanguineis nostris, jungeremur. Muros civitatis, congregantibus se cum maxime Romanorum exercitibus, augere nobis, quam diruere, tutius est. Si qui ex Italia, aut provinciis, alienigenæ in finibus nostris fuerant, eos bellum absumpsit, vel in suas quis-

vis idem fere significantia, etiam qui brevitate adamarant, ut multis exemplis e Sallustio et Tacito doceri potest: sic statim *sincerus et integer*, alibi *instructus armatusque, quies et otium*. Ex eo genere *lux et dies*. ERN. Sic et supra *in lucem ac diem proferebant*; et c. sq. 65, *nova et recentia jura*.

Abruptis voluptatibus, quibus.. Ambigua lectio. Quam posui, libri firmant, nec ratio impugnat. Vere enim inter Romanas artes fuit, ad homines in imperio retinendos, molles vires eorum, et per delicias amonæque voluptates frangere. Tacitus in Agricola 21: *Sequens hiems saluberrimis consiliis absumpta, ut homines dispersi ac rudes, eoque bello faciles, quieti et otio per voluptates assuescerent*. Et paullo post: *Paulatimque discessum ad delinimenta vitiorum, porticus et balnea et conviviorum elegantiam, idque apud im-*

peritos humanitas vocabatur, quam pars servitutis esset. At veteres tamen editiones, *abruptis vectigalibus*: quod stabiliri pro eius responso Ubiorum videtur, ad hanc orationis partem: *vectigal et onera commerciorum resolvimus*. Lrvs. *Voluptatibus* etiam MSS. Agr. (Bud.) Guelf. In ed. pr. (et cod. Reg. Lall.) *vitiose voluntatibus*. Ceteræ edd. ante Lipsium *vectigalibus*. ERN. Ista de *vectigali et oneribus commerciorum* non huc faciunt, sed ad superiora, ut bene Ernesti monuit et Acidalius docet.

Metus futuri. Metu male MS. Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc. Post tum maxime libri iidem. Nam perpetua in hoc verbo est in libris vet. aberratio a librariis orta, qui illud cum maxime pro nunc, eo tempore, non concoquebant. ERN. Bud. *metus futuri*. Idem cum maxime. Mox vere multis modis peccat. Habet *cautum.. assumpt.. societatis.. vobiscum*.

que sedes refugere. Deductis olim, et nobiscum per conubium sociatis, quique mox provenere, hæc patria est: nec vos adeo iniquos existimamus, ut interfici a nobis parentes, fratres, liberos nostros velitis. Vectigal et onera commerciorum resolvimus. Sint transitus incustoditi; sed diurni et inermes; donec nova et recentia jura in vetustatem consuetudine vertantur. Arbitrum habebimus Civilem et Veledam, apud quos pacta sancientur. » Sic lenitis Tencteris, legati ad Civilem et Veledam missi cum donis, cuncta ex voluntate Agrippinensium perpetrare. Sed coram adire adloquique Veledam negatum: arcebantur adspectu, quo venerationis plus inesset. Ipsa edita in turre; delectus e propinquis consulta responsaque, ut internuntius numinis, portabat.

LXVI. Civilis, societate Agrippinensium auctus, proximas civitates affectare, aut adversantibus bellum inferre, statuit: occupatisque Sunicis, et juventute

Eductis olim. Scribe *deductis olim*: colonos veteres intelligit. LRS. Sic Flor. (Bud.) Agr. Guelf. ed. pr. omnes ante Lipsium quas vidi: ut nesciam, unde illud *eductis* sit. Ex quacumque ed. laudetur, est in ea vitium operarum, quod hanc notam, ut alias in hunc auctorem, peperit. *Qui provenere*, sunt nati e nobis. Verbum *provenire* usitatum de prole, ut *proventus*. ERN.

In vetustatem consuetudine. Aptius et concinnius visum, quam illud tritum, *vetustatem et consuetudinem*. Quod autem posui in Farnesiano est. LRS. Sic et Flor. Agr. Copula et ab ed. pr. abest. Sed tamen est *consuetudinem*. MS. (Bud. et) Guelf. in *vetustate et consuetudine*. ERN.

Ipsa edita in turre. Romana edit. et Rodolphus: *ipsa adyta intrare*,

dilectus e prop. Quam lectionem haud temere spernam. Ut de fatidico numine quopiam loquitur: cui rei apta hæc adytorum vox. Vulgata nihilo secius valde probō. LRS. Editio Lipsio laudata habet *edita*, non *adyta*. ERN. Bud. *edita in turre*. Lectio altera *adyta intrare* non est ex ingenio Rodolphi, ut Bip. putant, sed in MS. ejus, teste Ryckio. Reg. Lall. quoque habet *edita intrare*, nec Lallemando displicet, nec Ryckio. Turris ista videtur ad Luppianam fuisse sita. Cf. 5, 22.

Occupatis Sunicis. Hæc scriptura in Flor., teste J. Gron., Guelf. Harl. Oxon. etc. edd. inde a Puteol. Nam ed. pr. valde perverse *sumas*. Habitasse inter Ubios et Tungros putantur. ERN. Bud. *Sunucis*, ut in omnibus MSS. apud Plin. 4, 17 (31).

eorum per cohortes composita, quo minus ultra pergeret, Claudius Labeo Betasiorum, Tungrorumque, et Nerviorum tumultuaria manu restitit; fretus loco, quia pontem Mosæ fluminis anteceperat: pugnabaturque in angustiis ambigue, donec Germani transnatantes terga Labeonis invasere. Simul Civilis, ausus, an ex composito, intulit se agmini Tungrorum, et clara voce; « non ideo, » inquit, « bellum sumpsimus, ut Batavi et Treveri gentibus imperent. Procul hæc a nobis arrogantia: accipite societatem: transgredior ad vos, seu me ducem, seu militem, mavultis. » Movebatur vulgus, condebantque gladios; quum Campanus ac Juvenalis, ex primoribus Tungrorum, universam ei gentem dedidere. Labeo, antequam circumveniretur, profugit. Civilis Betasios quoque ac Nervios, in fidem acceptos, copiis suis adjunxit; ingens rerum, percussis civitatum animis, vel sponte inclinantibus.

LXVII. Interea Julius Sabinus, projectis fœderis

De situ v. Cluv. Germ. ant. 2, 19. D'Anville, Not. de la Gaule, p. 626. Nominis memoria in vico *Sinnich*, Com. Limpurg. V. Bucher. Belg. Rom. p. 178 et 184.

Tungrorum. Ita plene Bud. Sed supra c. 55 *Tugrorum*, deficiente scil. lineola super u. Contra 2, 14, habet *Turingorum*. Mox Bud. *tranantes*.

Seu me ducem. Insidiosa modestia dictam: ut a Sallustii Catilina 20: *Vel imperatore, vel milite, me utimini*. Lirs.

Profugit. In avia Belgarum, c. 70. Esse paludes Flandrorum prope Brugas, conjicit Bucherius l. c.

Ingens rerum. MS. (Bud.) Agr. ed. pr. Item MS. Guelf. Sed a man. sec. in margine addunt *tumultus*:

unde Heinsius ap. Ryckium facit *cumulus* e 2, 24, elegantissima correctione, de qua vix dubitem. Edd. Puteol. Ber. Alc. *vigens rerum*. Post ed. pr. corrupte *perculsit civitates animis*, ut correxit man. sec. in MS. Guelf. quum ante fuisset id, quod editur. Ern. Sic A. 1, 69: *ingens animi femina*. Post Bud. *perculsit civitatum animis*.

Julius Sabinus. Alius ab isto, qui Senecæ patri nominatur Controv. 27, s. 9, 4, in quo corrupte legas: *Et ab Julio et a Sabino*. Scio junctim fuisse ab *Julio Sabino*, qui Gallis præfuit sub Caio: paterne hujus? Dionem vide 66, 3. Lirs.

Projectis fœderis Romani. Aut nihil, aut nimis, in hoc loco video.

Romani monumentis, *Cæsarem* se salutari jubet; magnamque et inconditam popularium turbam in Sequanos

Quale istud est, *projicere monumenta foederis*? pingue et insulsum. Aliorum emendatione traxerim: *prolectus Romani generis monumentis*. Sabinus, inquit, invitatus et inductus stirpis suæ origine, *Cæsarem* se appellat. Quid mirum? ecce supra 55 scriptum: *Sabinus falsæ stirpis gloria incendebatur*. *Proaviā suam D. Julio, per Gallias bellanti, corpore et adulterio placuisse*. Possis eodem sensu: *prolati R. generis*. Lirs. Atqui omnia plena moris, quam significat his verbis Tacitus. Dionysius Halic. 4, 26, de pactis a Ser. Tullio cum Latinis: ἵνα δὲ μηδὲς χρόνος αὐτοὺς (τοὺς νόμους) ἀφανίσῃ, στήλην κατασκευάσας χαλκῇν, ἔγραψεν ἐν ταύτῃ τάτῃ δίδξαντα τοῖς συνεδρίοις καὶ τὰς μετασχούσας τῆς συνόδου στήλαις. Eodem de foedere, quod Gabinis dedit Superbus ib. 4, 58: Τούτων ἴσθι τῶν ὀρκίων μνημείον ἐν Ῥώμῃ κείμενον ἐν ἱερῷ Διὸς Πισίου, ὃν Ῥωμαῖοι Σάγκον καλοῦσιν, ἀσπίς ξυλινὴ, βύρση βοεῖα περίτονος, τοῦ σφαγισθέντος ἐπὶ τῶν ὀρκίων τότε βοός, γράμμασιν ἀρχαῖοις ἐπιγεγραμμένη τὰς γινομένης αὐτοῖς ὁμολογίας. Cicero pro Balbo, 23: Cum Latinis omnibus foedus ictum Sp. Cassio Postumo Cominio cos. quis ignorat? quod quidem nuper in columna aenea meminimus post Rostra incisum et proscriptum fuisse. De eodem Livius 2, 33: nisi foedus cum Latinis columna aenea insculptum monumento esset. Apud Arrianum de exped. Alex. 2, p. 83, Pharnabazus cavet ab obsessis deditisque: Μιτυληναίους καθελεῖν τὰς πρὸς Ἀλέξανδρον σφίσι γινομένης στήλας,

ξυμμάχους δὲ εἶναι Δαρσίου. Livius rursus 26, 24: Hæc convenerunt, conscriptaque biennio post Olympiæ ab Ætolis, in Capitolio ab Romanis, ut testata sacris monumentis essent, sunt posita. Foedus Smyræorum et Magnetum in Marmoribus Aronde-lianis: Ἀναγραφέντων δὲ καὶ τῇ ὁμολογίᾳ ἐν στήλαις ἐκείναις, τὰς δὲ ἀνατιθέντας, Σμυρναῖοι μὲν ἐν τῇ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Στρατονικίδος ἱερῇ, καὶ ἐν Μαγνησίᾳ δὲ πρὸς τῇ Μαιάνδρῳ ἐν τῇ τῆς Ἀρτίμιδος τῆς Λευκοφρύνης ἱερῇ· οἱ δὲ ἐν Μαγνησίᾳ κάτοικοι ἐν τῇ ἀγορῇ παρὰ τοῖς βωμῶν τοῦ Διονύσου καὶ τὰς τῶν βασιλέων εἰσόδους etc. Polybius in Excerpt. Vales. lib. 27 (ed. Schweigh. l. 4, p. 385): Ὑπαρχοῦσας γὰρ αὐτῇ οὐ μόνον φιλίας, ἀλλὰ συμπολιτείας πρὸς Ἀπολλωνιάδας, καὶ καθύλου κοινησίας πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις νομιζομένων δικαίων, καὶ περὶ τούτων κειμένην ἱερῶν συνθήκην παρὰ τὸν Δία τὸν Ἰδαῖον. Memnon de Romanis et Heraclien-sibus ap. Phot. n. 224, c. 28: Καὶ χαλκοὶ πίνακες δύο τῆς ὁμολογίας εἶναι καὶ ὁμοίας ἔφερον· ὃν ὁ μὲν παρὰ Ῥωμαίοις ἐν τῇ κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἱερῇ τοῦ Διὸς καθυλάθην, ὁ δὲ κατὰ τὴν Ἡράκλειαν καὶ αὐτὸς ἐν τῇ τοῦ Διὸς ἱερῇ. Auctor 1 Maccab. 14: καὶ ἐπιγράψαν ἐν δόξιοις χαλκαῖς, καὶ ἰδόντες ἐν στήλαις ἐν ἑρῇ Σιών. Josephus contra Apionem 2, 4: ἀναγνοὺς τὴν εἰσόδον, τὰς ἐστῶσας ἐν Ἀλεξανδρίᾳ, καὶ τὰ δικαιώματα περιέχουσας, ἀκαίρως ὁ μίγας τοῖς Ἰουδαίοις ἔδειξε. Hujusmodi igitur, στήλαις, cippis, vel columnis, tabulisve aut δίσκοις, quibus foedus, quod Romani Lingonibus dederant, incisum erat, pa-

rapit, conterminam civitatem et nobis fidam : nec Sequani detrectavere certamen. Fortuna melioribus adfuit : fusi Lingones. Sabinus festinatum temere prælium pari formidine deseruit ; utque famam exitii sui faceret, villam, in quam perfugerat, cremavit ; illic voluntaria morte interiisse creditus. Sed, quibus artibus latebrisque vitam per novem mox annos traduxerit, simul amicorum ejus constantiam, et insigne Epponinæ uxoris exemplum, suo loco reddemus. Sequanorum prospera acie belli impetus stetit. Resipiscere paulatim civitates, fasque et fœdera respicere, principibus Remis ; qui per Gallias edixere, « ut missis legatis in commune consularent, libertas an pax placeret. »

LXVIII. At Romæ cuncta in deterius audita Mucianum angebant, ne, quamquam egregii duces (jam enim

hlicque propositum, eversis et contractis intellige. GRON.

Fusi Lingones. Tangit hoc bellum, quod in Johanne Satisberienſe legitur 5, 7 : *Auspiciis imp. Cæsaris Domitiani Germanico bello, quod Julius Civilis in Gallia moverat, Lingonum opulentissima civitas, quam ad Civilem desciverat, quum advenientem ab exercitu Cæsaris populationem timeret, quod præter spem inviolata nihil ex rebus suis amiserat, ad obsequium redacta, septuaginta millia armatorum tradidit ei. Quæ totidem verbis apud Frontinum Strat. 4, 3, 14. LIRS.*

Insigne Epponinæ etc. Vere insigne et rarum, plenumque fidei in sexu infido. Non est in libris, qui exstant. Servavit enim Tacitus in ultimum Vespasiani annum, quum et Julius hic Sabinus (qui gloriabatur a Cæsare genus ducere) et ista

ipsa Epponina interfecti. Tota historia, dignissima lectu, apud Plutarchum diffuse est in Erotico extremo. Aliquid et Dionis compendium in Vespasiano 66, 3. LIRS.

Epponinæ. At Plutarchus *Empo-* nam scribit, et id nomen Gallis Heroïnâ signare addit : ἡ δὲ γυναῖκα, inquit, πατρὶν ἀρίστην ἡγήμενος, ἡ ἰκεῖ μὲν Ἐμπονὴν, ἐκάλουν, ἑλληνιστὶ δὲ ἂν τις ἡραΐδα προσαγορεύσειεν. LIRS. Pro Ἐμπονὴν leg. Σεμονὴν, Salmasius autumat, quia *Semo* heroem denotat. Xiphil. l. c. c. 16, *Peponilam* vocat.

Nequaquam egregii. Mercero accedo : ne, quamquam egregii duces (jam enim Gallum Annium et Petilium Cerialem delegerat) summam belli parum tolerarent. LIRS. Recepit Merceri correctionem Pichena. (Probat et Acidalius.) Ante erat in omnibus (etiam Bud.) *Mucianum an-*

Gallum Annium et Petilium Cerialem delegerat) summam belli parum tolerarent. Nec relinquenda urbs sine rectore. Et Domitiani indomitæ libidines timebantur ; suspectis, uti diximus, Primo Antonio, Varoque Arrio. Varus, prætorianis præpositus, vim atque arma retinebat. Eum Mucianus pulsum loco, ne sine solatio ageret, annonæ præfecit : utque Domitiani animum, Varo haud alienum, deliniret, Arretinum Clementem, domui Vespasiani per adfinitatem innexum, et gratissimum Domitiano, prætorianis præposuit, « patrem ejus, sub Caio Cæsare, egregie functum ea cura, » dictitans ; « lætum militibus idem nomen, atque ipsum, quamquam senatorii ordinis, ad utraque munia sufficere. » Assumuntur

gebant. Nequaquam egregii duces. Jam enim.... tolerare. Nec in MSS. aliquid auxilii. Vir doctus in ed. Gryph. *nec, quamquam.... poterant, tolerare.* ERM. Similis constructio verborum occurrit H. 2, 23.

Petilium Cerialem delegerat. Immo ex Josepho 'Αλλοτ. 7, 4 (23) proprie non delegerat ipse, aut Vespasianus, sed casu et bona sorte Petilius consul creatus a Vespasiano in Britanniam missus erat. Ille vero, audita hac rebellione, opportune supervenit, et hostes vicit. Notat et Dio 66, 3. LRS. Hanc notam, a Gronovio omissam, ex edit. a. 1627, in-fol. Antw. supplere visum. Ceterum Dio Κεράλλος vocat.

Arretinum Clementem. Sic vocant omnes scr. et edd. et h. l. et ap. Sueton. Domit. 11, recte. Frustra Ursinus inscriptionem opponit tot libris, in qua *Arrecinus* vocetur. Aut vitiosus est ille titulus ap. Grut. 4, 6, aut ad alium pertinet, ut visum Ryckio ad h. l. ERM. Bud. *Arrecinum*.

Quamquam senatorii ordinis. Suetonium igitur culpæ quis purgat, scribentem Titum primum e senatoriis prætorio præfectum ? In Tito 6 : *Præfecturam quoque prætorii suscepit : nunquam ad id tempus nisi ab equite Romano administratam.* Occulte adsentitur Plinius præf. operis : *Dum illud patri pariter et equestri ordini præstas, præfectus prætorio ejus.* Tamen noster palam affirmat, Clementem hunc Arretinum et præfectum et senatorem fuisse. Adde quæ notavi ad A. 4, 40. LRS. Sed vide, quæ pro Suetonio ibi diximus. Ed. pr. pro *quamquam* habet *tamquam* : male : nec in eo quicquam pro Suetonio auxilii, ut Gruterus sperabat. ERM. Cf. omnino Oudend. ad Suet. 1. c. et Guther. de Offic. dom. Aug. 2, 4.

Assumuntur e civitate clarissimus quisque. Post brevem quasi digressionem redit ad rem, de expeditione a Muciano suscepta, et commemorat, quos secum in Galliam abduxe-

e civitate clarissimus quisque, et alii per ambitionem. Simul Domitianus Mucianusque accingebantur, dispari animo; ille spe ac juventa properus, hic moras nectens, quis flagrantem retineret, ne ferocia ætatis et pravis impulsoribus, si exercitum invasisset, paci belloque male consularet. Legiones victrices, sexta et octava, Vittelianarum unaetvicesima, e recens conscriptis secunda, Penninis Cottianisque Alpibus, pars monte Graio, traducuntur; XIV legio e Britannia, sexta ac decima ex Hispania accitæ. Igitur venientis exercitus fama, et suopte ingenio, ad mitiora inclinantes Galliarum civitates, in Remos convenere. Treverorum legatio illic operiebatur, acerrimo instinctore belli Tullio Valentino. Is, meditata oratione, cuncta, magnis imperiis objectari solita, contumeliasque et invidiam in populum Romanum effudit; turbidus miscendis seditionibus, et plerisque gratus vecordi facundia.

LXIX. At Julius Auspex, e primoribus Remorum, « vim Romanam pacisque bona » dissertans, et « sumi

rit. Mox MS. Guelf. *dispersi*, at in marg. *dispari*. ERM.

Si exerc. invasisset. I. e. Si exercitum regere et bellum gerere per festinationem cœpisset. ERM.

Sexta et octava. MSS. Flor. XI et VIII. Guelf. edd. Puteol. seqq. usque ad Pichenam VI et XVIII. MS. Agr. *tertia decima octava*: ed. pr. XXVIII. Bene Savilius correxit VI et VIII; recepit Pichena. H. 2, 83, 85. ERM. Flor. *vim* XI, VIII. Bud. *viz* XI, VIII. Id autem signi in scriptis medii ævi denotat *videlicet*. Forsan in Flor. similis nota. Bip. præferunt XI et VIII. Sed in lapidibus diserte legio VI *victrix* appellatur, et VIII in numis Carausii in-

victa. Cf. Brot. ad H. 2, 6. Pro XI stat, quod 3, 50 *victricibus* se adjunxit.

Tertia ac prima. Savilius legit: *sexta ac decima*. Nam supra (3, 44) sic in Hispania collocavit. Tamen et tertia ibi fuit, et diuturna: nec aliam causam arbitror, cur Hispani hodieque legiones suas *Tertios* appellent. LRS. Recepit et hoc Pichena. MS. quidem Flor. VI ac prima. ERM. Bud. III ac prima. De legionibus earumque statione v. Brot. l. c. Sexta ad Cerialem advenit 5, 13. Decima 5, 19. Prius libri *Cottianis*. Nomen *Tertios* in Hispania inde a Phil. V non amplius eo sensu usurpatur.

bellum etiam ab ignavis, strenuissimi cujusque periculo geri, jamque super caput legiones, » sapientissimum quemque reverentia fideque, juniores periculo ac metu, continuit : et Valentini animum laudabant, consilium Auspiciis sequebantur. Constat, obstitisse Treveris Lingonibusque apud Gallias, quod, Vindicis motu, cum Verginio steterant. Deterruit plerosque provinciarum æmulatio ; « quod bello caput ? unde jus auspiciumque peteretur ? quam, si cuncta provenissent, sedem imperio legerent ? » Nondum victoria, jam discordia erat : aliis fœdera, quibusdam opes viresque, aut vetustatem originis, per jurgia jactantibus. Tædio futurorum præ-

Constat obstitisse. Obstitisse MSS. Agr. (Bud.) Guelf. edd. ante Rhen. omnes. Rhenanus, non Pichena, ut putat Ryckius, primus edidit *obstitisse* ; quod omnes, quos vidi, secuti sunt præter Lipsium et Ryckium. Aliis quidem locis editur *obstitit*, *obstitisse*. Itaque hæc scriptura et h. l. tenenda. Add. ad 3, 31. ERN. Errori typographico videtur deberi Rhen. *obstitisse*.

Unde jus auspiciumque. Jus MSS. Flor. Bud. Agr. Guelf. ed. pr. Rhen. seqq. Ceteræ ante Rhen. *vis*, solita confusione, de qua sæpe dictum. Ut in imperatore summo jus, s. potestas et auspicia, et jus potestasque sine auspiciis esse potuit sub Cæsaribus, sic h. l. apte hæc duo conjunguntur. Quem illum fore Gallorum qui potestatem belli gerendi daret, penes quem essent auspicia : verbo, quem imperatorem in Gallia fore. Sic ap. Liv. 22 ; 1, junguntur *justum imperium* et *auspicium*. ERN.

Per jurgia jactantibus. Sumpsit lectionem a P. Manutio : qui amice mihi in pomeridiano sermone contri-

buit. Nam vulgo est, *perjuriaque jactantibus* : in MSS. *perjuria jactantibus* : quod Manutianam conjecturam firmat. Romano tamen libro est, *pro jure jactantibus* : quod rejicere, injurium sane sit. LRS. Si Romanus liber est ed. pr. a Spirensi edita, ut alibi in notis Lipsii et Græteri, falsus est Lipsius. Nam habet *perjuria* sine copula. (Sic et Bud.) At MS. Agr. *pro jure*, quocum in hoc libro quarto valde alias consensu ed. Rom. recepit. Quod non imiter. Nam *pro jure* jam intelligitur in verbo *jactantibus*. Ista enim jactabantur, ut sibi maxime imperium et sedem imperii deberi apparet. Lazarus Superantius et Salinerius non adeo absurde defendebant vulgatum *perjuriaque*, et interpretabantur de crebra defectione a Rom. et rebellione, velut ea re meritos se dixerint principatum. Vix tamen credo *perjuriis* simpliciter in tali contextu, ubi non sermo de fœderibus etc. dici de defectione et rebellione, rebellibus *perjuria* expre-

sentia placuere. Scribuntur ad Treveros epistolæ, nomine Galliarum, « ut abstinerent armis, impetrabili venia et paratis deprecatoribus, si poeniteret. » Restitit idem Valentinus, obstruxitque civitatis suæ aures, haud perinde instruendo bello intentus, quam frequens concionibus.

LXX. Igitur non Treveri, neque Lingones, ceteræve rebellium civitates, pro magnitudine suscepti discriminis agere. Ne duces quidem in unum consulere. Sed Civilis avia Belgarum circumibat; dum Claudium La-beonem capere, aut exturbare nititur. Classicus, segne plerumque otium trahens, velut parto imperio fruebatur. Ne Tutor quidem maturavit superiorem Germaniæ ripam, et ardua Alpium præsiidiis claudere. Atque interim unaetvicesima legio Vindonissa, Sextilius Felix cum auxiliariis cohortibus, per Rhætiā irrupere. Accessit ala singularium, excita olim a Vitellio, deinde in partes

brari sæpe, scio. *Per jurgia* autem aptissimum huic loco, propter antecedentia illa, *jam discordia erat.* EAM. Utrum verum, dubius hæreo. Ryckium sequuntur Bipontini, leguntque *pro jure*. Recentiores alii *per jurgia* servant. Quod siunt, hoc jam intelligi ex *discordia*, valet etiam de *jure*, quod itidem in *jactantibus* latet.

Ne Tutor quidem maturavit etc. Ex hoc loco collato cum H. 1, 61, et Bochat *Mém. sur l'hist. anc. de la Suisse*, t. 1, p. 390. *Perreciot*, Acad. Vesontinæ antehac a secretis, ostendit, Helvetios olim ad superiorem Germaniam spectasse. V. *Grandier*, *Hist. d'Alsace*, t. 1, p. 169.

Præsiidiis claudere. Rom. *Præsiidiis capere*: quod recipio. LRS. Immo *claudere*, ut Guelf. (Bud.) et

edd. ante Lipsium, quas habui, omnes. EAM.

Unaetvicesima legio Vindonissa. I. e. ab statione sua quæ Vindonissæ erat, Helvetiorum oppido: hodie vulgo *Windisch*, ap. monasterium Kungasfelden, ubi sepultura comitum Hababurgicorum. Nam ibi legio XXI stabat. Unde inscriptiones in istis regionibus repertæ, in quibus Leg. XXI occurrit: quas vide in Bretingeri Comm. in antiqua monum. Tigur. §. 18, ap. Schelhorn. in Amœnit. Literar. t. 7, p. 49. EAM. Et *Loys de Bochat*, *Mém. de la Suisse*, t. 1, p. 390.

Ala singularium. *Singulares equites* qui sint nondum satis convenit. Mihi placet, esse gradum honoratioris militiæ equestris, qualis fuit etiam prætorianorum; etai in hono-

Vespasiani transgressa. Præerat Julius Briganticus, sorore Civilis genitus, ut ferme acerrima proximorum odia sunt, invisus avunculo infensusque. Tutor, Treverorum copias, recenti Vangionum, Caracatium, Tribocorum delectu auctas, veterano pedite atque equite firmavit, corruptis spe, aut metu subactis legionariis; qui primo cohortem, præmissam a Sextilio Felice, interficiunt; mox ubi duces exercitusque Romanus pro-

ratioribus illis. Olim jam, libera Republica tales gradus: unde equites extraordinarii, selecti, etc. Hæc genera ab Augusto instituta, nova genera honorum ubivis, querente ut hoc plures beneficii sui facere ac sibi obstringere posset. Sic post singulares dicti clerici, non modo *μονάζοντες*, quamquam hi quoque, sed etiam ceteri, quod ii perfectionem christianam appetere. V. Glossar. Nomic. Cod. Theodos. ERM. Ex Hygini Gromatico, p. 4, docet Fabretti Inscr. c. 5, p. 354, fuisse gradum militiæ prætorianæ proximum, tum munere custodiæ, tum prætenturæ vicinia. Dicuntur et equites singularii Augg. apud Grut. p. 1028, 2.

Acerrima proximorum odia. Exsequitur Aristoteles Politic. 7, 7, et causam donat: vide. Sed breviter, pro nostra re: proverbio jactatum ait, *Χαλεποὶ πόλεμοι ἀδελφῶν* καὶ, οἵτις *εἰς τὴν πόλιν* καὶ *εἰς τὴν πόλιν* *μυσσοῦσι*. LIPS.

Caracatium. Cluverius *Nemetum* et mox *Nemetibus*. Sed hæc nimis abeunt a veterum et vulgatorum vestigiis. Suspicebam *Vangionum*, *Tabernatium*, *Tribocorum*, deinde, *Tribocis*, *Vangionibusque* et *Tabernatibus*. Ipsum Cluverium vide Germ. Ant. 2, 12. GRÆC. Non mitior hæc correctio, quam Cluveriana. MS.

Flor. *Caracatium*. Bud *Ceracat*. Agr. ed. pr. *Caratacium*. Lectionem Florentinam probat Ryckius, intelligitque *Cærasos*, Cæsaris, B.G. 2, 4, quod situi populi istius non convenire, bene docet Cellarius Geogr. Ant. t. 1, p. 245, nihil ipse definiens, quod optimum factu puto. Rhenanus Rer. Germ. 3, p. 326, suspicatur fuisse in eo loco, ubi arx *Drakenfels* fuerit. Eam sic fortasse dictam a loco, quasi *Racatium* h. e. *Caracatium*. Mox lectu MS (Bud.) Guelf. edd. Puteol. seqq. omnes ante Pichenam. At infra, ubi similis varietas c. 77, nihil a Pichena mutatum. ERM. Brot. et Lall. recepere. *Caracates*. Vales. Not. Gall. p. 42. *Caracates* male in sede Tribocorum locat, iisque Argenteratum adsignat, quod nullo modo admittendum Schœpflinus nostras docet Alsat. ill. t. 1, p. 62. Neque audiendus Laguille, in *Notice de l'anc. Gaule*, p. 9, qui *Saracates* effingit, Saræ fluminis adcolas. Placet hoc Bipontinis, qui potius *Saravates* a Saravo dictos autumat. D'Anville in *Not. de la Gaule*, p. 198, nomen vulgatum servat, *Caracatesque* Vangionibus ad latus ponit, urbemque iis Magontiacum tribuit. Hoc et in tabula Galliæ antiquæ ita expressit.

Exercitusque Romani. MS. Flor.

pinquabant, honesto transfugio rediere; secutis Tribocis, Vangionibusque, et Caracatibus. Tutor, Treveris comitantibus, vitato Magontiaco, Bingium concessit, fidens loco, quia pontem Navæ fluminis abruperat, sed incursu cohortium, quas Sextilius ducebat, et reperto vado, proditus fususque. Ea clade perculsi Treveri, et plebes, omissis armis, per agros palatur: quidam principum, ut primi posuisse bellum viderentur, in civitates, quæ societatem Romanam non exuerant, perfugerunt. Legiones a Novesio Bonnaque in Treveros, ut supra memoravimus, traductæ, se ipsæ in verba Vespasiani adigunt. Hæc Valentino absente gesta: qui, ubi adventabat furens, cunctaque rursus in turbas et exitium conversurus, legiones in Mediomatricos, sociam civitatem, abscessere. Valentinus ac Tutor in arma Treveros retrahunt; occisis Herennio ac Numisio, legatis, quo minore spe veniæ cresceret vinculum sceleris.

LXXI. Hic belli status erat, quum Petilius Cerialis

Roman; quod Ryckius explicat *Romanus*: quippe ista syllaba subinde in libris scr. et edd. pr. hac figura exprimitur. Consentunt Guelf. (Bud.) Agr. ed. pr. Ceteræ ante Rhen. per compendium *Ro.* exprimunt. Primus Rhenanus edidit *Romani* tacite, nec scio, an e libro (immo ex ingenio). Igitur tutius putavi scripturam librorum MSS. et edd. vett. sequi. **ERN.**

Quia pontem Navæ fl. abruperat. MS. Flor. (Bud.) ed. Put. Ber. Alc. *Navas*: item MS. Guelf. a m. pr. at m. s. fecit *naves*, ut est in ed. pr. MS. Agr. *Vis fluminis.* Rhenanus edidit *Navæ*. **ERN.** Ex ingenio. Surita ad Anton. Itin. p. 253, ex MS. cœnobii Carthus. Aulæ Dei quoque

profert *vis fluminis.* Navæ clâdisque Romanæ meminit Ausonius in *Mosella*.

Supra memoravimus. Cap. 62.

Se ipsas. Omnes libri, quos scio vidique, habent *se ipsas*, pro quo haud dubie rescribendum *seipsæ*. V. ad c. 11. **ERN.** Bud. *se ipsa*.

In Mediom. sociam civitatem. Auctores docti novi operis Diplomatici t. 3, p. 172, not. 1, non improbabile esse dicunt, quod Hadr. Valesius Notit. Gall. p. 328, h. l. civitatem Mediom. non de urbe, sed de populo capiendam judicet, propter notitias veteres Gall. ap. Bouquetum. Immo res et latinitas docent ita esse, sed antiqua et vera. **ERN.**

Magontiacum venit : ejus adventu erectæ spes. Ipse, pugnae avidus, et contemnendis, quam cavendis, hostibus melior, ferocia verborum militem incendebat; ubi primum congregari licuisset, nullam prælio moram factururus: delectus per Galliam habitos in civitates remittit, ac nuntiare jubet, « sufficere imperio legiones: socii ad munia pacis redirent, securi, velut confecto bello, quod Romanæ manus exceperant. » Auxit ea res Gallorum obsequium: nam, recepta juventute, facilius tributa tolerare, proniores ad officia, quod spernebantur. At Civilis et Classicus, ubi « pulsum Tutorem, cæsos Treveros, cuncta hostibus prospera » acceperunt, trepidi ac properantes, dum dispersas suorum copias conducunt, crebris interim nuntiis Valentinum monuere, « ne summæ rei periculum faceret. » Eo rapidius Cerialis, missis in Mediomatricos, qui breviori itinere legiones in hostem vertent; contracto, quod erat militum Magontiaci, quantumque secum transvexerat, tertiis castris Rigodulum venit; quem locum magna Treverorum manu Valentinus insederat, montibus, aut Mosella amne septum: et addiderat fossas obicesque saxorum: nec deterruere ea munimenta Romanum ducem, quo minus peditem perrumpere juberet, equitum aciem in collem erigeret, spreto hoste; quem, temere collectum, haud ita loco juvari, ut non

Erectæ spes. Bud. male *erepte*. Sic mox loci pro socii.

Rigodulum Venit. Vatic. *Ridogulum*. Hodie dimidiatum nomen tenet, aliquot milliaribus supra confluentes, pagus *Rigol* dictus. Lrs. MS. Agr. ed. pr. *Rigodolum*: mox aut *Mosella* MS. Flor. (Bud.) edd. Rhen. seqq. ante Pichenam, et J. Gron. i. e. alio loco montibus, alio amne.

Ceteræ edd. et M. a. MS. Guelf. ac. Illud melius. Reliqua loca arte septa, ut patet e sequentibus. E. x. In Diplomate Dagoberti ap. Zyllesium in Def. Abb. S. Maximini occurrit *Regiodola vallis*; hodie vicus superest nomine *Reol*. V. D'Anville, *Not. de la Gaule*, p. 554.

Ut non plus suis in v. f. Gros- lotius leg. suadebat ut non plus vis

plus suis in virtute foret. Paullum moræ in ascensu, dum missilia hostium prævehuntur; ut ventum in manus, deturbati ruinæ modo præcipitantur. Et pars equitum, æquioribus iugis circumvecta, nobilissimos Belgarum, in quis ducem Valentinum, cepit.

LXXII. Cerialis postero die coloniam Treverorum ingressus est, avido milite eruendæ civitatis: « hanc esse Classici, hanc Tutoris, patriam; horum scelere clausas cæsasque legiones. Quid tantum Cremonam meruisse; quam e gremio Italiæ raptam, quia unius noctis moram victoribus adtulerit? Stare in confinio Germaniæ integram sedem, spoliis exercituum et ducum cædibus ovantem. Redigeretur præda in fiscum; ipsi sufficere ignes, et rebellis coloniæ ruinas, quibus tot castrorum excidia pensarentur. » Cerialis, a metu infamiæ,

in v. f. Vix credo, sic latine dici.

In ascensu. Ed. pr. Rhen. (e Bud.) seqq. omnes. Ceteræ ante Rhen. *ascensu*, quod etiam est in MS. Guelf. Quæ scriptura nata est a pronuntiatione molliori literæ tertiæ: cujus generis, multa in libris medio ævo scriptis, ut *ascissere*, pro *asciscere* et alia. ERM.

Ut ventum in manus. Sic Flor. (Bud.) Agr. ed. pr. Recte. Sic Ann. 2, 80, ut *venere in manus*. Cf. c. 76, et sic alii quoque. Liv. 2, 46, ubi v. Gronov., quem jam laudavit Ryckius, qui et sic edidit cum J. Gronovio. Ceteri *ad. Post deturbati* intell. *hostes*. Pro *modo* MS. Agr. *more*. ERM. Bud. *modo*.

Eruendæ civitatis. I. e. delendæ funditus. Sumptum e Virgilio, *Æn.* 2, 611, 612, *totamque ab sedibus urbem eruit*. ERM.

Hanc esse. Bud. *Ac esse*.

Redigeretur præda in fiscum. Sic

Flor. Bud. Agr. ed. pr. nisi quod Flor. *redigetur*. Edd. Puteol. et ceteræ ante Pichenam *redigeret prædam in f.* ut et Guelf. ERM. Bud. vitiōse *redigeretur prædam*.

Cerialis metu infamiæ. Vulgati (et Bud.) *Cerialis a metu*. Mihi vox aliqua excidisse videtur, et alternasse causas, ut solet, Tacitus: *Cerialis emptus an metu infamiæ: sive, Cerialis clementia, an metu*. LRS. Præpositio est in Flor. (Bud.) Guelf. ed. pr. seqq. ante Lipsium omnibus. Exempla, quibus eam defendit Sallustius, sunt aliena. Sed sunt per multa apud Livium idonea. Vid. viros doctos ad 24, 30, 26, 1, et qui ad locum posteriorem a Drakenb. laudantur. In illo loco defendit bene Lipsius adversus eos libros, qui ei præpositioni obstituerunt. Quum a pro propter non concoquerent. Itaque hic quoque restitui. ERM. Bip. legunt. *Cerialis autem m. inf.*

si licentia sævitiaque imbuere militem crederetur, pressit iras : et paruere, posito civium bello, ad externa modestiores. Convertit inde animos accitarum e Mediomatricis legionum miserabilis adspectus. Stabant conscientia flagitii mæstæ, fixis in terram oculis. Nulla inter coeuntes exercitus consalutatio : neque solantibus hortantibusve responsa dabant, abditi per tentoria, et lucem ipsam vitantes : nec perinde periculum aut metus, quam pudor ac dedecus, obstupescerat; attonitis etiam victoribus, quis vocem precesque adhibere non ausi, lacrymis ac silentio veniam poscebant; donec Cerialis mulceret animos, « fato acta » dictitans, « quæ militum ducumque discordia, vel fraude hostium, evenissent. Primum illum stipendiorum et sacramenti diem haberent; priorum facinorum neque imperatorem, neque se meminisse. » Tunc recepti in eadem castra, et edictum per manipulos, ne quis, in certamine jurgiove, seditionem aut cladem commilitoni objectaret.

LXXIII. Mox Treveros ac Lingones, ad concionem

Posito civium bello. Civium MSS. Flor. Bud. Agr. ed. pr. quod exprimendum curavi! quod imitatus est Brotier (et Lall.). Etiam aliis locis substantivo pro adjectivo uti Tacitum, ut *Campus Martis*, vidimus, et librarios adjectivum substituisse. ERM. Vulgo civili.

Consalutatio. Bud. male consultatio. Mox proinde, ut sæpe alias. Prius cod. Agr. masti, bene, ut mox abditi.

Qui vocem precesque. Muretus deletum it qui: Acidalius corrigit quia. Ryckius occurrit sic, ut interpunctionem mutet: *obstupescerat, attonitijs etiam victoribus: qui v. p. referatque* et qui ad exercitum vel milites. Sed sic quoque durissima

structura. Ego Muretum sequor. Qui temere et alienis locis intrusum non uno loco vidimus. ERM. Brot. Lall. Dotteville, vulgatum servant, victores ipsos veniam pro istis petiisse, rati. Bip. probabili conjectura legunt *quis pro quibus*, scil. victoribus. Sequor. Bud. qui.

Fato acta dictitans. Vereor, ne Tacitus dederit *fato facta*: idque est perpetuum in ea sententia verbum. Cic. Phil. 2, 1, *quoniam fato meo fieri dicam*, etc. Post *ducumque* bene edidit Pichena pro *ducumve*. Sic et (Bud. et) ed. pr. Item mox vitiose edd. ante Rhen. *illorum*, præter princ. quæ habet *illum*, ut et Guelf. ERM. Et Bud.

vocatos, ita alloquitur : « Neque ego unquam facundiam exercui ; et populi Romani virtutem armis affirmavi. Sed, quia apud vos verba plurimum valent, bonaque ac mala non sua natura, sed vocibus seditiosorum, æstimantur ; statui pauca disserere, quæ, profligato bello, utilius sit vobis audisse, quam nobis dixisse. Terram vestram, ceterorumque Gallorum, ingressi sunt duces imperatoresque Romani, nulla cupidine, sed majoribus vestris invocantibus, quos discordiæ usque ad exitium fatigabant : et acciti auxilio Germani sociis pariter atque hostibus servitutem imposuerant. Quot præliis adversus Cimbros Teutonosque, quantis exercituum nostrorum laboribus, quove eventu Germanica bella tractaverimus, satis clarum. Nec ideo Rhenum insedimus, ut Italiam tueremur ; sed ne quis alius Ariovistus regno Galliarum potiretur. An vos cariores Civili Batavisque et Transrhenanis gentibus creditis, quam majoribus eorum patres avique vestri fuerunt ? Eadem semper caussa Germanis transcendendi in Gallias, libido atque avaritia, et mutandæ sedis amor, ut, relictis paludibus et solitudinibus suis, fecundissimum hoc solum vosque ipsos possiderent. Ceterum libertas et speciosa nomina prætexuntur : nec quisquam alienum servitium et dominationem sibi concupivit, ut non eadem ista vocabula usurparet. »

Neque ego unquam etc. Est imitatio orationis Livianæ 28, 27. ERN.

Æstimantur. Bud. *extimantur.* Cf. notata ad A. 13, 17 ; 15, 21 ; H. 1, 14.

Satis clarum. MS. Agr. (et Reg. Lull.) ed. pr. *satis claret* : verbo poetico, quod Tacitus non refugerit : nec displicet Ryckio. Et sic

correxerat quoque manus docta in ed. Gryph. ERN. Bud. *clarum.*

Rhenum insedimus. Int. coloniis, classibus. ERN.

Ceterum libertas. Bud. *ceterorum.*

Nec quisquam. Vitium operarum, in ed. Alciati *ne quisquam* pro *nec quisq.* exprimentium, peperit notam Rhenano. ERN.

LXXIV. « Regna bellaque per Gallias semper fore, donec in nostrum jus concederetis. Nos, quamquam totiens lacessiti, jure victoriae id solum vobis addidimus, quo pacem tueremur. Nam neque quies gentium sine armis, neque arma sine stipendiis, neque stipendia sine tributis haberi queunt. Cetera in communi sita sunt. Ipsi plerumque legionibus nostris praesidetis; ipsi has aliasque provincias regitis: nihil separatum, clausumve. Et laudatorum principum usus ex aequo, quamvis procul agentibus; saevi proximis ingruunt: quomodo sterilitatem, aut nimios imbres, et cetera naturae mala, ita luxum, vel avaritiam dominantium tolerate. Vitia erunt, donec homines; sed neque haec continua, et meliorum interventa pensantur: nisi forte, Tutore et Classico regnantibus, moderatius imperium speratis; aut minoribus, quam nunc, tributis parabantur exercitus, quibus Germani Britannique arceantur. Nam pulsus (quod dii prohibeant) Romanis, quid aliud, quam bella om-

Id solum vobis addidimus. Suavius hoc addidimus, quam bonus Fulvius putavit (qui *ademinus* malebat). Significat enim interdum, quae Menander vocat *ἰρίτερα κακὰ*, ut sit, id oneris imposuimus, durius in vos statuimus: ut Maroni 6, 90, *Teucris addita Juno*. Vide ad Senecae Herculem Furentem 1237. GRON.

Laudatorum principum. Acuta guome: quam non abest, quin calide abductam Sallustio credam, in oratione Sallae ad Bocchum Jug. 102: *Tibi vero nulla amicitia opportunior nostra: primum quod procul absumus, in quo offensae minimum, gratia par, ac si prope adessemus.* LIPS.

Quomodo sterilitatem. Pulchrum documentum in mala publica et ad

ea fortiter sustinenda. Seneca praeferat, de Const. sapientis 9: *Omnia itaque sic putat, ut histis rigorem, et intemperantiam caeli, ut fervores, morbosque, et cetera forte accidentia.* At Dio Ciceronem ita loqui facit, ubi amnestiam suadet, post eundem Caesaris 44, 32: *Ὅτι τὰ μὴ γρηγορήσεια πάντα χαλάζει τί τις καὶ κατακλυσμῶ τρέποι συμβιβάζονται νομίσαντες, ἀλλὰ παρὰδοτε.* Plane gemina sunt, et aut ab inventione, aut imitatione. LIPS. Infra vitiose edd. Puteol. Beroald. Alc. *parabantur.* ERN. Emendavit Rhen. e Bud.

Quid aliud quam bella. Otaculum, ejus fidem proavi viderunt: et nos videmus, videbimusque, quomodo,

nium inter se gentium existent? Octingentorum annorum fortuna disciplinaque compages hæc coaluit, quæ convelli, sine exitio convellentium, non potest. Sed vobis maximum discrimen, penes quos aurum et opes, præcipuæ bellorum causæ. Proinde pacem, et urbem, quam victi victoresque eodem jure obtinemus, amate, colite. Moneant vos utriusque fortunæ documenta, ne contumaciam cum pernicie, quam obsequium cum securitate, malitis.» Tali oratione graviora metuentes composuit, erexitque.

LXXV. Tenebantur victore exercitu Treveri, quum Civilis et Classicus misere epistolas ad Cerialem, quarum hæc sententia fuit: «Vespasianum, quamquam nuntios occultarent, excessisse vita. Urbem atque Italiam interno bello consumptam. Muciani ac Domitiani vana et sine viribus nomina. Si Cerialis imperium Gallicarum velit, ipsos finibus civitatum suarum contentos; si prælium malit, ne id quidem abnuere.» Ad ea Ce-

secta in tot dominos, Europa non rodiet unius auriga habenas. Plutarchus igitur vere de Fort. Rom. p. 316: *Imperium Romanum velut anchoram esse, scripsit, fluctuanti mundo.* Et nonne a Crispo suo hoc effatum sumpsit noster? sumpsit. Ille sic ad Cæsarem in fine: *Quippe si morbo jam aut fato huic imperio secus accedat, cui dubium est, quin per orbem terrarum vastitas, bella, cædes oriantur?* Liro.

Quamquam nuntios occultarent. MSS. Farnes. Agt. (et Reg. Lall.) *nuntii.* Idem voluit dare Spirensis, qui edidit *natu.* Placebatque Lipsio et Ryckio. Vulgatum verum puto. Vult, duces occultare domi suæ nuntios, ne colloqui cum militibus et

patefacere mortem Vespasiani possent. Sic ille λογισαίς ap. Theophr. in Char. c. 9: *λίγαι, ὅς καὶ παραπλάνος παρὰ τοῖς ἐν τοῖς πράγμασι, κρυπτομένοις τινα ἐν οἰκίᾳ ἢ ἐν πύλῳτιν ἡμίραν ἔχοντα ἐκ Μακεδονίας, ὅς πάντα τὰῦτα εἶδῃ.* Si nuntii probeatur, legendum simul occultarentur. Nam quum Cerialis epistolas occultaret, ut e sequentibus patet, profecto idem in tabellario fecit. Ean. Bud. vulgatum habet. Brot. *nuntii occultarent.* In loco exponendo Pichenam sequitur Ernesti: contra Salmerius *nuntios* accipiebat pro re nuntiata, et verbum *occultarent* referebat ad Domitianum et Mucianum.

Si... velit... si prælium mallet.

riales Civili et Classico nihil; eum, qui adtulerat ipsas epistolas, ad Domitianum misit. Hostes, divisim copiis, advenere undique. Plerique culpabant Cerialem, passum jungi, quos discretos intercipere licuisset. Romanus exercitus castra fossa valloque circumdedit, quis temere antea intutis consederat. Apud Germanos diversis sententiis certabatur.

LXXVI. Civilis, « opperiendās Transrhenanorum gentes, quarum terrore fractae populi Romani vires obtererentur. Gallos quid aliud, quam praedam victoribus? et tamen, quod roboris sit, Belgas, secum palam, aut voto stare. » Tutor, « cunctatione crescere rem Romanam, » affirmabat, « coeuntibus undique exercitibus. Transvectam e Britannia legionem; accitas ex Hispania; adventare ex Italia; nec subitum militem, sed veterem expertumque belli. Nam Germanos, qui ab ipsis sperentur, non juberi, non regi, sed cuncta ex libidine

Alterutrum est vitiosum, et aut *vellet* legendum, aut *malit*. Posterior latinus est; itaque sic correxi. ERM. Recepere emendationem Bip.; sed Brot. et Lall. vulgatum servant *mallet*. Sic et Bud. Idem prius *Muciani ac*, ut Flor. vulgo et.

Qui attulerat ipsas epistolas. Quis attentus lector hæreat necesse est in *ipsas*, quod hic certe friget. Itaque aut delendum est, aut, quod melius est, cum Acidalio scribendum *ipsasque epistolas*. ERM. Probat quoque Lall. Receptit Dotteville.

Quis temere antea intutis consederat. Valde variant libri in voce *intutis*. MS. Guelf. in *tutius*. Ed. pr. *intutus*: ed. Puteol. in *tutis*. Cetera inde a Beroaldina *intutis*. (Sic et Bud.) Etsi parum referre arbitror, utrum in *tutis*, an *intutis* legas, quip-

pe illud significare potest causam, quare castra non munierit, quia in tutis locis se consediisse putarat: nam et Livio dicuntur castra in *tuto* collocari, et *legiones in tutum duci*: tamen, quia *intuta* est usitatum castrorum ap. Livium epitheton, atque ea scriptura in plerisque libris est, *intutis* prætuli. Ne *intutus* quidem absurdum. Mox MS. (Bud.) Guelf. ed. J. F. Gron. vitiose *obtererentur*: item ed. pr. *obterentur*. ERM.

Aut voto stare. MS. Bud. Guelf. *vastare*. Hic tamen alteram lectionem in margine habet. Mox a *Brit.* edd. Puteol. seqq. ante Pich. item MS. (Bud.) Guelf. ERM. Correxerit Pich. e Flor. Prius Rhen. conjectabat aut *clam stare*.

Qui ab ipsis sperentur, non juberi. MS. Guelf. vitiose *seperentur*, ed.

agere; pecuniamque, ac dona, quis solis corrumpantur, majora apud Romanos, et neminem adeo in arma primum, ut non idem pretium quietis, quam periculi, malit: quod si statim congrediantur, nullas esse Ceriali, nisi ex reliquiis Germanici exercitus, legiones, foederibus Galliarum obstrictas: idque ipsum, quod inconditam nuper Valentini manum contra spem suam fuderint, alimentum illis ducique temeritatis. Ausuros rursus venturosque in manus, non imperiti adolescentuli, verba et conciones, quam ferrum et arma, meditantis, sed Civilis et Classici; quos ubi adspexerint, redituram in animos formidinem, fugam, famemque, ac totiens captis precariam vitam; neque Treveros, aut Lingonas benevolentia contineri; resumpturos arma, ubi metus abscesserit. » Diremit consiliorum diversitatem, adprobata Tutoris sententia, Classicus; statimque exsequuntur.

Ber. *spernuntur*, vitio operarum, quod servatum in ed. Alc. notulam Rhenani peperit, (qui *sperentur* e Bud.) *Non juberi* est, non pati posse imperia, non aduetos imperiis accipiendis. EARN.

In arma primum. Sic MSS. Flor. (Bud. Reg. Lall.) Agr. ed. pr. idque cum Ryckio et J. Gron. recepi, quum etiam alibi in Tacito *promptus*, quod ceteros scr. et edd. obtinet, illi verbo substitutum viderimus: etsi eeterum etiam *promptus in arma* bene dici puto, de eo, qui facile impelli ad arma capienda potest, sed ita, ut animum ferocem indicet: quod hic non est. H. 2, 33: *Otho pronus ad decertandum*, non *promptus*: h. e. melius putans decerni prælio. Mox Germanici ab

Rhenano est (ex Bud.) scr. et edd. ante Rhen. omnes *Germani*. EARN. Bene c. seq. *promptus inter tela*, in re præsentis scil.

Non imperiti adolescentuli. Sic primus edidit (ex ingenio) Rhenanus, quum ante esset inde a Puteol. editum *non imperitia militum, sed adolesc.*, testatus in nota, se edere *imperitia adol.*; sed operæ in nota videntur aberrasse: id tamen in ed. sec. et ab omnibus servatum est, qui notas Rhenani recoxere. Ed. pr. (et cod. Bud.) *imperitia adolesc.* Ultima litera nata est e prima sequentis verbi, ut alibi: at Guelf. ut ed. Puteol. EARN. *Imperitium adolescentulum* intelligit *Tullium Valentinum*, de quo c. 68 seq. Mox Bud. *famamque*.

LXXVII. Media acies Ubiis Lingonibusque data : dextro cornu cohortes Batavorum ; sinistro Bructari Tencterique : pars montibus , alii , viam inter Mosellamque flumen , tam improvisi adsiluerunt , ut in cubiculo ac lectulo Cerialis (neque enim noctem in castris egerat) pugnari simul , vincique suos audierit , increpans pavorem nuntiantium , donec universa clades in oculis fuit. Perrupta legionum castra , fusi equites : medius Mosellæ pons , qui ulteriora coloniae adnectit , ab hostibus insessus. Cerialis , turbidis rebus intrepidus , et fugientes manu retrahens , intacto corpore promptus inter tela , felici temeritate , et fortissimi cujusque adkursu , reciperat pontem electa manu firmavit. Mox in castra reversus , palantes captarum apud Novesium Bonnamque legionum manipulos , et rarum apud signa militem , ac prope circumventas aquilas videt. Incensus ira , « non Flaccum , » inquit , « non Voculam deseritis. Nulla hic proditio ; neque aliud excusandum habeo , quam quod vos , Gallici foederis oblitos , redisse in memoriam Romani sacramenti , temere credidi. Annumerabor Numi-

Viam inter Mosellamque flumen. Savilius , qui reprehendit Tacitum , velut non bene descripserit locum pugnae , refellit Ryckius. Mox *improvisa* MS. (Flor. Bud.) Guelf. ed. pr. ceteraque ante Rhen. qui tacite *improvisi* (ex ingenio) edidit. Forte fuit *alia*. Sed Tacito solenne , post *pars* dicere *alii* : idque omnes libri habent ; et quidem Flor. (Bud.) ed. pr. his deinceps. Jac. Gronovius pro neutro habet. ERM.

Mosellæ pons. Meminit ejus , suo tempore constructi , Strabo 4 , p. 193.

Lecta manu. MS. Flor. (Bud.) Agr. Guelf. edd. ante Lipsium om-

nes *electa* : idque restitui. V. ad c. 70. ERM. Ryckius in Flor. esse refert *delecta* , quod receperunt Bip. Sed J. Gron. *electa* ibi legi testatur.

Oblitos prædixerim. Vocem *prædixerim* corruptam , aut superfluum , vides. Rodolphus pro ea legisse videtur *oblitos* , *proximam memoriam*. In Flor. est , *temere* pro *tenere*. Quo leni ductu hæc concinno : *oblitos* , *redisse in memoriam R. s. temere credidi*. Et collineavi atque attigi. LIPS. Veniebat sub acumen sili : *quod vos , Gallici foederis oblitos* , *repetisse memoriam Romani sacramenti temere credidi*. Justinus 35 , 2 :

sius et Herenniis; ut omnes legati vestri, aut militum manibus, aut hostium, ceciderint. Ite, nuntiate Vespasiano, vel, quod propius est, Civili et Classico, relictum a vobis in acie ducem: venient legiones, quæ neque me inultum, neque vos impunitos, patiantur.»

LXXVIII. Vera erant, et a tribunis præfectisque eadem ingerebantur. Consistunt per cohortes et manipulos; neque enim poterat patescere acies, effuso hoste, et impredientibus tentoriis sarcinisque, quum intra vallum pugnaretur. Tutor, et Classicus, et Civilis, suis quisque locis, pugnam ciebant; Gallos pro *libertate*, Batavos pro *gloria*, Germanos ad *prædam* instigantes. Et cuncta pro hostibus erant; donec legio unaetvicesima, patey-tiore, quam ceteræ, spatio conglobata, sustinuit ruentes; mox impulit. Nec sine ope divina, mutatis repente

prioris sacramenti religionem novi regis superbiam præferentes. Suetonius, Claudio 13: legionibus, quæ sacramentum nutaverant, in poenitentiam religione conversis. Quum memoriam dicit, intelligit reverentiam. Gron. MS. Bud. prædixi, quod melius respondet verbo credidi. Sed verbum ipsum suspectum est. Pichena et retinere m, R. plii aliter. Tenere credidi MSS. Agr. Guelf. etc. edd. ante Pichenam omnes, a quo recepta hodie lectio est. In ed. pr. neque temere est, neque tenere. Sensus loci non est obscurus: at lectio certa non est. Ern. Rhen. hic criticos in errorem induxit. Bud. enim clare habet prædixerim. Lipsii emendationem probat Brot., recepte Bip. jure meritoque. Gruterus dabit produxisse. J. Gron. præfiscini. Dein Bud. temere didi: ubi temere, egregie, sed cauda hujus vocis caput

sequentis abstulit. Prius excusandum, Ferretus; alias accusandum.

Ite, nuntiate Vespasiano. Similis invidiæ metum suis militibus jam fugientibus Sulla injicit: Siquis vos, milites, rogaverit, ubi Sullam imperatorem vestrum reliqueritis, respondete, apud Orchomenum pugnantem. Atque ille hac increpatione rem labentem sustinuit. Plutarchus Sulla 21, p. 75, et Appianus Mithr. c. 49. Lirs. Mox Bud. nobis, nos.

Classicus et Civilis. Supplevit Rhen. conjunctionem e Bud.

Legio unaetvicesima. Sic latinitas jubet legi. Male in ed. Alciati, quod ante erat XXI expressere operæ vicesima prima; idque propagatum ad omnes ante Pichenam. Unaetvic. MS. Agr. Ed. pr. hic valde corrupte legio ex prima potentiore etc. Add. ad 1, 61. Ern. Bud. XXI potentiore.

Nec sine ope divina. Facessant

animis, terga victores vertere. Ipsi, territos se cohortium adspectu, ferebant, quæ primo impetu disiectæ, summis rursus jugis congregabantur, ac speciem novi auxilii fecerant. Sed obstitit vincentibus pravum inter ipsos certamen, hoste omisso, spolia consecrandi. Cerialis, ut incuria prope rem afflixit, ita constantia restituit; secutusque fortunam, castra hostium eodem die capit, excinditque.

LXXIX. Nec in longum quies militi data. Orabant auxilium Agrippinenses; offerebantque uxorem ac sororem Civilis, et filiam Classici, relictæ sibi pignora societatis. Atque interim dispersos in domibus Germanos trucidaverant. Unde metus et justæ preces invocantium, antequam hostes, reparatis viribus, ad spem, vel ad ultionem accingerentur. Namque et Civilis illuc intenderat, non invalidus, flagrantissima cohortium suarum integra; quæ ex Chaucis Frisiisque composita, Tolbiaci, in finibus Agrippinensium, agebat. Sed tristis nuntius avertit, « deletam cohortem dolo Agrippinensium; » qui largis epulis vinoque sopitos Germanos, clausis foribus, igne injecto, cremavere. Simul Cerialis proprio agmine subvenit. Circumsteterat Civilem et alius metus, ne quartadecima legio, adjuncta Britannica classe,

ergo, qui impietatis notam nostro inurere sustinent. Cf. et c. 81.

Rem afflixit. Ita MS. (Bud.) Reg. edd. pr. Rhen. seqq. at mediæ, item MS. Guelf. res. ERN.

Integra et e Chaucis. Rom. cod. et editiones aliæ (ante Rhen.) *integra manu*, et *e Chaucis*. Legam, *integra manente*, e *Chaucis*. Flor. porro, *integraque ex*: si plene, *facias cum Pichena, integra: quæ.*

LIRS. Vox *manu* abest a MS. Guelf. ERN. Et Bud. in quo *integra et e Chaucis*. Rhen. subaudit *existente integra*.

Tolbiaci. Farnes. *Colbiaci*: in Itin. Antonini *Tobiaci*. LIRS. MSS. Fl. Agr. ed. pr. *Tolbiaci*: at MS. (Bud.) Guelf. ed. Puteol. *Calbiaci*. Ber. Alc. *Gallbiaci*, quod est vitium operarum. *Tolbiaci* restituit Rhen. Hodie dicitur *Zullich*. ERN. Item *Zulpick*.

afflictare Batavos, qua Oceano ambiuntur. Sed legionem terrestri itinere Fabius Priscus, legatus, in Nervios Tungrosque duxit: cæque civitates in deditionem acceptæ: classem ultro Canninefates aggressi sunt; majorque pars navium depressa, aut capta: et Nerviorum multitudinem, sponte commotam, ut pro Romanis bellum capesseret, iidem Canninefates fudere. Classicus quoque adversus equites, Novesium a Ceriali præmissos, secundum prælium fecit: quæ modica, sed crebra damna, famam victoriæ nuper partæ lacerabant.

LXXX. Iisdem diebus, Mucianus Vitellii filium interfici jubet; mansuram discordiam obtendens, ni semina belli restinxisset: neque Antonium Primum adsciri inter comites a Domitiano passus est; favore militum anxius, et superbia viri, æqualium quoque, adeo superiorum, intolerantis. Profectus ad Vespasianum Antonius, ut non pro spe sua excipitur, ita neque averso imperatoris animo. Trahebatur in diversa; hinc meritis Antonii, cujus ductu confectum haud dubie bellum erat; inde Muciani epistolis; simul ceteri, ut infestum tumidumque insectabantur, adjunctis prioris vitæ criminibus:

Classem ultro. MS. Agr. vero: quod placet Ryckio. Eax. Bud. ultro. Prius *terrestri itinere*, et, ut videtur, militari via, quæ adhuc satis integra. Cf. Brotier.

Favore militum anxius. In ed. Alciati errore operarum temere repetitur *est post anxius*, quod notulæ materiam præbuit Rhenano. Eax.

Pro spe sua excipitur. Sic Rhen. e Bud. prius erat *accipitur*.

Neque averso Imp. animo. Ed. pr. (et cod. Bud.) *adverso*. Mox pro

vocare MS. Agr. *provocare*. Vulgatum (quod in Bud.) *exquisitius*. Virg. G. 4, 76, *magnisque vocant clamoribus hostem*: ubi Servius interpretatur *provocant*. Sic etiam cape G. 1, 388, *Tum cornix plena pluviam vocat improba voce*: et noster ipse *hostem vocare* dixit in Germ. c. 14. Ed. pr. *natare*: quæ et in aliis libris confusio observata est. V. Drakenb. ad Liv. 7, 2, et quos ibi laudat. Eax.

Prioris vitæ crim. Cf. A. 14, 40; H. 2, 86.

neque ipse deerat, arrogantia vocare offensas, nimis commemorandis, quæ meruisset. « Alios, ut imbelles, Cæcinam, ut captivum ac dedititium, » increpat. Unde paulatim levior viliorque haberi, manente tamen in speciem amicitia.

LXXXI. Per eos menses, quibus Vespasianus Alexandriæ statos æstivis flatibus dies, et certa maris opperiebatur, multa miracula evenere, quis cæli favor, et quædam in Vespasianum inclinatio Numinum ostenderetur. Ex plebe Alexandrina quidam, oculorum tabe notus, genua ejus advolvitur, « remedium cæcitatæ » exposcens gemitu; monitu Serapidis Dei, quem dedita superstitio-

Statos æstivis flatibus dies. Lipsius in marg. conjicit *estesiarum flatibus*. Ajdalius *etesius flatibus*. Frustra, ut patet e sequentibus; quibus declaratur, nihil aliud expectatum, nisi tempus æstivum, quo tuta navigatio, nec facile tempestas ingruit. Josephus *finem hiemis* vocat. Et *etesiarum flatas* adversi navigantibus Alexandria, auctore Cæsare Bell. Civ. 3, 107, ut bene notat Savilius. ERN. Cf. Veget. 5, 9. (4, 39.)

Quis cælestis favor. Cælestis e conjectura Rhenani editur in omnibus inde a Rhen. Edd. Put. Ber. Alc. e cælis. At MS. Guelph. ed. pr. *quis cæli favor*: quod recipere non dubitavi: certe vulgato præferendum, ut mære conjecturæ. MS. Bud. *cælis est*. Agr. *cælitum*: quod probari non potest, quia mox *Numinum* sequitur, quod ab illo nil differt. Mox e plebe MS. (Bud.) Agr. ed. pr. ERN. Bip. præferunt *quis e cælis*.

Oculorum tabe notus. Si est ea, quæ Græcis *φθίσις* dicitur, ut placeat viro docto apud Ryckium (ne causam dissentienti video) intelli-

gitur cæcitas e nimia pupillæ contractione, cui contrarium est alterum genus e nimia dilatatione, sine vi contrahendi se: de ea phthisi extat erudita disputatio Mancherti medici Tubingensis, quem tamen hic locus Taciti fugit. ERN. In definitionibus, quæ tribuuntur Galeno, *tabes a phthisi est pupillæ imminutio cum obscuracione*.

Remedium exposcens gemitu: monitu S. Vix credam, Taciti aures talisse gemitu: monitu; meas quidem offendit. *Gemitu* aut sparium (sufficit enim *exposcens*, ut *orantes* ap. Suetonium c. 7,) aut corruptam puto. Ceterum in libris nihil auxilii, nisi quod in Guelph. est *in gemitu*: unde non absurde corrigas, *ingemitum*. Orat remedium cæcitatæ sibi ab illo adhiberi, quod ei insitam divinitas esset. Sic Plutarchus in Pyrrh. c. 3, tradit, Pyrrhum liencos curasse dextro pede pressos, existimatumque, in majore ejus pedis ungue esse *Θίαυ δινάμιν*, unde illum, cremato reliquo corpore, illatum ab igni mansisse. Mox *Serapidis*, quod

nibus gens ante alios colit; precabaturque principem,
« ut genas et oculorum orbes dignaretur respergere oris
excremento. » Alius manum æger, eodem Deo auctore,
« ut pede ac vestigio Cæsaris calcaretur, » orabat. Ves-
pasianus primo irridere, adspernari; atque, illis in-
stantibus, modo famam vanitatis metuere, modo obse-
cratione ipsorum et vocibus adulantium in spem induci:
postremo existimari a medicis jubet, an talis cæcitas ac
debilitas ope humana superabiles forent. Medici varie
disserere; « huic non exesam vim luminis, et redituram,
si pellerentur obstantia; illi elapsos in pravam artus, si

edidit pro *Sarapidis*, e Flor. Pichena, est in (Bud. et) omnibus edd. inde a Puteol. Solus Lipsius edidit *Sarapis*, nescio unde. MS. Agr. ed. pr. *Serapis*, et sic correxerat vir doctus in margine Gryphii. Mox ed. pr. *dicta gens superstitionibus*, item paullo post: *respuere oris excremento*. ERM. De Vespasiani miraculis egit Brot. in ed. maj. t. 3, p. 529. Similium ab Antonino imp. patratorum mentio fit in tabella marmorea, quæ olim stetisse putatur in templo *Æsculapii* insulæ Tiberinæ, quam exhibet Grut. p. 71. Promiscue olim *Serapis* et *Sarapis* dictus. V. ib. p. 22.

Manu æger. MS. Flor. *manum*: quod recepit J. Gronovius. Consentit Guelf. Nec indignum Tacito, græcismi amatore: unde Gronovium imitati sumus. Ceterum dissensus Suetonii jam aliis notatus, de crure eadem traquentis. ERM. Bud. corrupte *magnum*. Græcismi exempla v. A. 15, 64; H. 1, 42. Contra Suetonium cum nostro facit Dio 66, 5.

Existimari a medicis jubet. Sic accipienda et legenda vetus MSS. (in his Bud.) et ed. pr. scriptura *exti-*

mari, quam Puteolanus primus convertit in *estimari*: unde vulgatos omnes hic *æstimari* obtinet: male, ex iis, quæ ad Ann. 13, 17, de hoc verbo diximus. Etenim *judicium* medicorum requirit, an ex res fieri possint: quæ est *existimatio*, non *æstimatio*. ERM.

Huic non exesam vim etc. Aut excidit *videri* ante *vim*, aut tamen intelligendum, ut *ratus* et similia apud nostrum non uno loco. Ed. pr. *excessam*, et sic correctum in MS. Guelf. a man. sec. Mox idem MS. *parvum* a m. pr. sed *pravum* a sec. *Integrare* ed. pr. et sic laudat Rhenanus in nota ad h. l. intelligique vult vim salubrem. Denique *parati*, quod idem Rhen. placebat, e vestigiis MS. Bud. in quo *parati*, jam reperi in ed. pr. et sic edidit Lipsius et seqq. omnes. Ceteri *peracti*. ERM. Nihil hic excidit. Quæ referuntur, pendent a verbo *disserere*. Bud. *exesam... pravum... integrare*.

Elapsos in pravam artus. Ita Rhen. e Bud. bene. Ap. Pat. est *elapso.... artus*. Ap. Alc. *elapso.... artu*. Prins Bip. sed *redituram*. Verum eodem

salubris vis adhibeatur, posse integrari. Id fortasse cordi Deis, et divino ministerio principem electum: denique patrati remedii gloriam penes Cæsarem, irriti ludibrium penes miseros, fore. » Igitur Vespasianus, cuncta fortunæ suæ patere ratus, nec quidquam ultra incredibile, læto ipse vultu, erecta, quæ adstabat, multitudine, jussa exsequitur: statim conversa ad usum manus, ac cæco reluxit dies. Utrumque, qui interfuere nunc quoque memorant, postquam nullum mendacio pretium.

LXXXII. Altior inde Vespasiano cupido adeundi

sensu quoque et frequens ponitur.

Cuncta fortunæ suæ patere. In hoc quoque loco mihi accidit, ut, quum primum legerem, vitium operarum putarem, pro *parere*. Post et in aliis libris *patere* vidi, et nunc in omnibus esse cognovi. Tamen *parere* esse a Tacito non dubito. Atque ego non ignoro, etiam *patere* dici pro *esse in potestate* alterius, eique subinde male substitui *parere*, ut bene docet Curtius ad Sallust. Cat. 10. Sed in istis locis semper aditus quidam ad aliquam rem intelligi potest, ut in maria, fines, rem familiarem alterius, oppida etc. quod hic non est. Sed ut *Fortuna rerum domina* dicitur, *omnia in re dominari*, sic *omnia Fortuna parere*. Ceterum illa verba confundi centies in libris scr. sæpe a viris doctis notatum est. In ed. pr. est: *cuncta fortunæ primæ ratus*. E. N. Bud. *patere*.

Erecta q. ad. multitudine. Bud. male *erepta*. Pricæus ad Apul. Met. 2, p. 125, suadet leg. *adrecta*, præclare, si libri adsentirent. Interim Cic. quoque *erectum* pro *adtentio* dicit. Vide in Bruto c. 54, *erectos intuentes judices*.

Nullum mendacio pretium. Quis

autem gratuito mendax sit? ... *quum sint præmia falsi Nulla, ratam debet testis habere fidem*, ait Ovidius Tr. 3, 10, 35. Lira. Ceterum super hac re quæ disputentur, non vacat commemorare, nec ratio notarum desiderat. Tacitus non videtur alienus fuisse ab ea parte, ut fidem facti agnosceret. Nam et *notum tabe oculorum* hominem illum vocat, ut nulla simulatio cæcitatæ locum habuisse innuat, et actam rem præsentem magna hominum multitudine, in loco publico, et memoratam suis quoque temporibus a testibus oculatis, sublata Flavio gente, ubi nulla adulandi aut mentendi causa. Quæ contra hæc miracula disputantur a quodam Jac. Serces in libro de miraculis, quo a dæmonibus miracula patrari negat, p. 276, non admodum probabilia puto, et concionatorie magis, quam subtiliter et dialectice disputata; veriorque, ut divinis miraculis valde consulant, qui in tam diligenter narratis rebus nihil nisi fraudes humanas agnoscant. E. N. Rectiora dabit Brot. ad h. l. Mirum certe Ernesti iudicium videri debet. Similes principum fraudes, vel eis saltem tributas, collegit Lupanus ad h. l.

sacram sedem, ut super rebus imperii consuleret. « Ar-
ceri templo cunctos » jubet: atque ingressus intentusque
Numini, respexit pone tergum e primoribus Ægyptio-
rum nomine *Basiliden*; quem procul Alexandria plu-
rium dierum itinere, et ægro corpore detineri haud
ignorabat. Percunctatur sacerdotes, « num illo die *Basi-
lides* templum inisset? » Percunctatur obvios, « num in
urbe visus sit? » Denique, missis equitibus, explorat,
illo temporis momento octoginta. millibus passuum ab-
fuisse. Tunc divinam speciem, et vim responsi ex nomine
Basilidis interpretatus est.

LXXXIII. Origo Dei nondum nostris auctoribus ce-
lebrata; Ægyptiorum antistites sic memorant: Ptole-
mæo regi, qui Macedonum primus Ægypti opes firma-
vit, quum Alexandria recens conditæ moenia, templa-
que, et religiones adderet, oblatum per quietem, decore
eximio, et majore quam humana specie juvenem, qui
moneret, « ut, fidissimis amicorum in Pontum missis,
effigiem suam acciret; lætum id regno, magnamque et

Respexit pone tergum. Nempe, quum se precibus factis repente con-
vertisset, ominis captandi causa. Vid. quæ dixi ad Sueton. Vesp. c. 7.
EAM.

E primoribus Ægyptiorum Basiliden. Firmat hoc valde viri eximii
conjecturam Lævini Torrentii, in Suet. Vesp. *Basilides libertus obtu-
lisse ei visus est.* Quomodo libertus, si sacerdos? si, quod hic dicitur, e
primoribus Ægyptiorum? Bene igitur ille magnus amicus noster *Basi-
lides obtulisse*, deleta voce *libertus*, perperam infarcta. LRS. V. quæ ad
Suetonium diximus pro vulgata Suetonii, quorum nondum pœnitet.
Post pro *equitibus* MS. Agr. ed. pr.

militibus. EAM. Bud. *equitibus.* In loco Suetonii Ernesti intelligit *liber-
tum* Vespasiani. Contra Cannegieter, de mut. Rom. sub Princ. ratione
p. 70, Deorum quoque fuisse servos et libertos docet, qui Deos suos do-
minos salutare sint soliti.

Ex nomine Basil. exempla ominis
ex re obvia accepti corrasit Lupanus.

Origo Dei etc. Totum hunc locum
si per partes illustrare libuisset, com-
parandis aliorum scriptorum locis,
larga fuisset materies. Sed hoc nec
institutum nostrum fert, nec valde
utile putamus. Videant, qui volent,
Plutarchum de Iside et Osiride, Gy-
raldum in Hist. Deor. Synt. 6. Voss.
de Idol. 1, 29, etc. EAM.

inclutam sedem fore, quæ excepisset : » simul visum eundem juvenem in cælum igne plurimo adtolli. Ptolemæus, omine et miraculo excitus, sacerdotibus Ægyptiorum, quibus mos talia intelligere, nocturnos visus aperit. Atque illis, Ponti et externorum partum gnaris, Timotheum, Atheniensem, e gente Eumolpidarum, quem, ut antistitem cærimoniarum, Eleusine exciverat, « quænam illa superstitio, quod Numen? » interrogat. Timotheus, quæsitis, qui in Pontum meassent, cognoscit, urbem illic Sinopen, nec procul templum, vetere inter accolæ fama, Jovis Ditis; namque et muliebrem effigiem adsistere, quam plerique Proserpinam vocent. Sed Ptolemæus, ut sunt ingenia regum, pronus ad formidinem, ubi securitas rediit, voluptatum quam religionum adpetens, negligere paulatim aliasque ad curas animum vertere; donec eadem species, terribior jam et instantior, exitium ipsi regnoque denuntiaret, ne jussa patrarentur. Tum legatos et dona Scydrothemidi, regi, (is tunc Sinopensibus imperitabat) expediri jubet; præcipitque navigaturis, « ut Pythium

Quibus mos est. Heinsius malebat *dos*. Sic Phædrus in prol. *Duplex libelli dos est*, ubi vid. P. Axenius. Cf. et Jaretus ad Symm. ep. 1, 83. Prius Bud. *homine pro omine*, solenni more mediæ ævi, ut *hortus pro ortus*.

Antistitem cærimoniarum Eleusini exciverat. Tacitum scripuisse puto *Eleusine*. Vide quæ ad Senecas p. 343. Gæox. Adjuvant MS. Flor. ed. pr. in quis *Eleusim*. E. N. Bud. quoque *Blausim*, quod conjecturam Gron. firmat. Sic et Reg. *Lall.* qui bene recepit.

Quæsitis qui. Ed. Alciat. *quasi-*

tus, errore operarum. Edd. Putcal. Ber. Alc. *Synopen*, male. Prima et reliquæ *Sinopen*. Eadem mox corrupte *veteros inter u. f. J. diassinum*. E. N. Bud. *Synopen*. Commodæ apud Vassant NN. Col. t. 2, p. 42, numus Caracallæ Sinopensis Jovem Ditem exhibet, in testisternio cumbantem, capite calathæ ornato. d. aquilam, s. hastam. Mox Bud. *veteres i. a. f. J. ditis*.

Scydrothemidi. MS. Agr. *Ciarotemidi*: ed. pr. *Ciarotemadi* semper. MS. Guelf. Mox MSS. Flor. Guelf. Agr. edd. ante Rhen. *præce: itque*, quod recepit J. Gronovius. Sed *præ-*

Apollinem adeant. » Illis mare secundum ; sors oraculi haud ambigua ; « irent, simulacrumque patris sui revererent, sororis relinquerent. »

LXXXIV. Ut Sinopen veneret, munera, preces, mandata regis sui Scydrothemidi adlegant ; qui versus animi, modo Numen pavescere, modo minis adversantis populi terreri ; sæpe donis promissisque legatorum flectebatur. Atque interim triennio exacto, Ptolemæus non studium, non preces, omittere. Dignitatem legatorum, numerum navium, auri pondus augebat. Tum minax facies Scydrothemidi offertur, « ne destinata Deo ultra moraretur. » Cunctantem varia perniciēs, morbique, et manifesta cælestium ira graviorque in dies fatigabat. Advocata concione, « jussa Numinis, suos Ptolemæique visus, ingruentia mala » exponit. Vulgus adversari regem, invidere Ægypto, sibi metuere templumque circumcidere. Major hinc fama tradidit,

capit verum, quia sequitur adeant : et sæpe sic turbatum in temporibus his vidimus. Post *Pythicum* MSS. Flor. (Bud.) Agr. et ed. pr. *Platicum*. Enn. Bud. *Scydrothemidi*. Idem *precipitque*, quod recte Rhen. recepit. In aliis verbis Bud. *pōboat*, habet *verteret, paterentur*.

Qui diversus animi. MSS. Flor. (Bud.) Agr. *versus* : male. In utramque partem animo distrahebatur, modo volens accipere conditiones, modo nolens. Infra MS. Agr. ed. pr. *a Deo*. Sed præpositio orta est ex ultima præcedentis verbi. In ed. pr. *moraretur* excidit. Enn. Bud. *Deo*. Bip. *restituere versus*, sequor : est autem mutatus, s. mutabilis.

Adversari regem. Recte Mutetus *aversari* corrigi : nam remittendi at-

que obstandi significatio locum hic non habet, ut visum Pichenæ. Vulgus audire regis dicta volebat, quod est *aversari*. V. ad H. 1, 1. Ed. pr. et MS. Agr. *reges*, quod placet Ryckio, ut ad Scydrothemidem et Ptolemæum pertineat. Male : ut e dictis patet. Invidebant porro Ægypto possessionem illius Dei sui gloriamque ex Deo ad se translati ; denique metuebant, ne sibi perniciosum foret, si Deum suum a se abduci sinerent. Enn. Bud. *regem*. In voce *adversari* iterum ab Ernestio discedo. Probata latinitatis verbum esse ex Plauto patet, qui paregmeno usus in Merc. 2, 3, 43, sic : *nolo adversari tuam adversus sententiam*.

Major hinc fama tr. MS. Guelph. *maforum*. *Major fama* est mirabi-

« Deum ipsum appulsas litori naves sponte conscendisse. » Mirum inde dictu, tertio die, tantum maris emensi, Alexandriam appelluntur. Templum pro magnitudine urbis exstructum loco, cui nomen Rhacotis: fuerat illic sacellum, Serapidi atque Isidi antiquitus sacratum. Hæc de origine et advectu Dei celeberrima. Nec sum ignarus, esse quosdam, qui « Seleucia, urbe Syriæ, accitum, regnante Ptolemæo, quem tertia ætas tulit; » alii « auctorem eundem Ptolemæum, sedem, ex qua transierit, Memphim » perhibent, inclytam olim t veteris Ægypti

lior, ob rei miraculum majus fide. Mox ed. pr. *totum maris*. ERN. Bud. *major.... tantum*.

Rhacotis. Olim vicus, postea pars Alexandriæ, navalibus imminens. Strabo 17. p. 792. Serapeum Alexandrinum describit Amm. Marcell. 22, 16. Ejus meminit et Dionys. v. 255, Ἰσὶς Σινωπίταις Διὸς μεγάλῳ μί-
λασσαν.

Serapidi atque Isidi sacrum. Savi-
lius tentat *Osiridi*: quia, tum de-
mum advectus, Deus non ante sa-
cellum habere potuerit. Atque etiam
Bochart Hieroz. 1, 3, 34, erroris
arguit Tacitum, quem putat natum
e male intellecto scriptore Græco,
unde hæc hausta; verbo *τετίμηται*
(quo et Clemens Alex. Protrept.
p. 31, utitur hanc rem narrans)
accepto, *cultus est*, quum sit *colitur*.
Sed Serapidis cultus jam ante apud
Ægyptios: nunc Serapis Sinopensis
ejusque simulacrum inde advectum
colicœpit: ut diserte tradit Plutarch.
de Isid. et Osirid. p. 302: Εἰς Ἀλεξάν-
δρειαν κομισθεὶς τὸ παρ' Αἰγυπτίους
ὄνομα τοῦ Πλούτωνος ἐκτίσται τὴν
Σαράπιν. ERN.

Et advectu Dei. MS. Guelf. edd.

ante Rhen. omnes *adventu*. An e MS.
Bud. illa lectio sit, nescio. (Omnino
sic est.) Alioqui verba hæc *velo* et
venio, et ducta hinc, passim in scrip-
tis libris confunduntur. Sed tamen
et *adventus* solenne verbum in hac
re. Cic. Nat. D. 3, 23. *Apollo tertius*
Jove tertio natus, quem ex Hyperbo-
reis Delphos ferunt advenisse. Ovid.
Fast. 4, 247, de Rhea: *unde petita*
venerit: ibid. 1, 239, *at bona poste-*
ritas puppim servavit in ære, hos-
pitiis adventum testificata Dei. Unde
et tales Dii *advenæ* dicuntur. Noster
in Germ. c. 2. *Germanos indigenas*
crediderim, minimeque aliarum gen-
tium adventibus et hospitibus mixtos.
Sed tamen idem c. 9, *advectam re-*
ligionem dixit. Quare si notatum re-
perissem, *adventum esse* in Florent.
id restituissem: nunc suspicor *ad-*
vectum ibi esse. Itaque servavi. EAM.
Brot. et Bip. iterum ded. re *ad-*
ventu.

Ptolemæo. Est is, qui Evergeta
cognomine dicitur. Mox copula et
vel. e Flor. a Pichena adlita, est
etiam in Guelf. (et Bud.) edd. vet.
Excidit temere in ed. Rhen. secunda,
unde et a Lipsio neglecta. EAM.

columen. Deum ipsum multi « Æsculapium, quod medeatur ægris corporibus; » quidam « Osirin, antiquissimum illis gentibus Numen; » plerique « Jovem, ut rerum omnium potentem; » plurimi « Ditem patrem, insignibus, quæ in ipso manifesta, » aut per ambages conjectant.

LXXXV. At Domitianus Mucianusque, antequam Alpibus propinquarent, prosperos rerum in Treveris gestarum nuntios acceperere. Præcipua victoriæ fides, dux hostium Valentinus, nequaquam abjecto animo, quos spiritus gessisset, vultu ferebat. Auditus ideo tantum, ut nosceretur ingenium ejus, damnatusque, inter ipsum supplicium, exprobranti cuidam « patriam ejus captam, accipere se solatium mortis, » respondit. Sed Mucianus, quod diu occultaverat, ut recens exprompsit: « quoniam benignitate Deum fractæ vires hostium forerent, parum decore Domitianum, confecto prope bello, alienæ gloriæ interventurum. Si status imperii, aut salus Galliarum in discrimine verteretur, debuisse Cæsarem in acie stare; Canninefates, Batavosque minoribus ducibus delegandos. Ipse Lugduni vim fortunamque principatus e proximo ostentaret, nec parvis periculis immixtus, et majoribus non defuturus. »

LXXXVI. Intelligebantur artes; sed pars obsequii in eo, ne deprehenderentur: ita Lugdunum ventum. Unde creditur Domitianus, occultis ad Cerialem nuntiis,

Osirin, antiquiss. Male in Ern. sec. legitur aut antiquiss.

Valentinus, nequaquam. Bip. *Valentinus. Is nequaquam.*

In discrimine verteretur. In discrimine MSS. Flor. (Bud.) Guelf. Agr. edd. pr. Rhen. seqq. ante Pi-

chenam: unde restitui. Puto dictum pro in discrimine versaretur: non sic legendum, ut Brotier accepit. Jac. tamen Gronovius accipit, ut 2, 28: Sin victoriæ sanitas etc. in Italia verteretur. Edd. Puteol. Ber. Alc. Pich. seqq. in discrimen. Ern.

fidem ejus tentavisse, « an præsentī sibi exercitum imperiumque traditurus foret : » qua cogitatione bellum adversus patrem agitaverit, an opes viresque adversus fratrem, in incerto fuit : nam Cerialis salubri temperamento elusit, ut vana pueriliter cupientem. Domitianus, sperni a senioribus juventam suam cernens, modica quoque et usurpata antea munia imperii omittebat; simplicitatis ac modestiæ imagine, in altitudinem conditus,

Qua cogitatione bellum. Spernimus ut spurcum, *cogitare cogitatione.* Rom. cod. *qua contagione* : ex quo vere emendo, *contatione.* Contari, velut conto explorare : et proprie noster hic usus. Lirs. *Contagione cogitaverit* etiam MS. Agr. (et Reg. Lall.) quod præferendum putat vulgatæ e Flor. lectione Ryckius. Utinam dixisset, quis ille melior sensus foret, qui ex hac lectione existeret. *Agitaverit*, quod e Flor. recepit Pichena, probo, idque verbum, et alibi Tacitus in tali re usurpat. Sed tamen adhuc in *cogitatione* hæreo : nec *cunctatione*, aut Gruteri *rogitatione* satisfacit. Forte scripsit Tacitus : *qua sollicitatione.* Nam *solicitari* dicuntur, quorum fides tentatur. Ern. Bud. *cogitatione.... cogitaverit.* Rectius *agitaverit.* Sed *cogitatione* probum, ut A. 15, 54. Velleius 1, 10, ubi Lipsius quoque malebat *contatione.* Gruterus in nostro loco volebat *rogitatione.* Mox Bud. *virosque.*

Simplicitatis ac modestiæ. MS. Guelf. edd. Puteol. ceteræque ante Rhen. addunt *simul.* Ern. Illud *simul* nec est in Flor. nec in Bud. Servavit tamen Rhen. Paulo ante pro *senioribus* Barthius conjectat *sanioribus*, frustra. Dein Bud. *ante ea.* Sic et Agr.

In altitudinem. In *altitudine* MS. Agr. ed. pr. *In altitudinem conditus* interpretantur abdens et occultans cupiditates suas. *Altitudinem* sic dici docuimus ad A. 3, 44; sed *in altitudinem se condere* aiquid duri habet. Mihi Tacitus scripsisse videtur *in solitudinem conditus*, quod et lenius et contextui aptius est : præsertim quum faveat mirifice locus Quintiliani Inst. Or. 10, 1, 91, qui mox a Lipsio profertur (secundum Lipsii correctionem, quæ probatur et Schelio ad Dial. de Or. c. 9, et recepta est a Gesnero), ubi *secessisse* dicitur juvenis Domitianus et in isto secessu carmina scripsisse : *secedere* planissime est *in solitudinem condi* : nam, qui secedunt, *abdiiti agris, domo* etc. sæpe dicuntur a Suetonio et aliis. Atque hoc ipsum est modestiæ, et stilo Taciti, abstinere se a publicis negotiis, et, remotum a celebritate, vacare studiis literarum, aut alii rei, quæ nihil conjuncti habeat cum republica. Ern. Bip. Lipsio tribuunt lectionem *in solitudinem*, quæ debetur Ernestio. Recte vero propugnant *altitudinem* eo sensu, quo supra A. 3, 44. *Solitudo* huc non facit, quoniam, qui ab imperii curis secedit, ea propter non in solitudinem abit.

studiumque literarum, et amorem carminum simulans, quo velaret animum, et fratris æmulationi subduceretur, cujus disparem mitioremque naturam contra interpretabatur.

Amorem carminum simulans. Simulans tantum? ita. Suetonius 2 : *simulavit* (Domitianus hic iste) *mire modestiam, in primisque poeticæ studium, tam inusitatum antea sibi, quam postea spretum et abjectum.* At scriptores ejus ævi campum hunc adulatorium egregie exercent, et vatem faciunt supra vates. Omitto poetas (more mentiri aliquid et extollere iis fas) ecce nostrum senem Fabium l. c. : *Hos nominavimus, quia Germanicum Augustum* (cave aliam ab isto intelligas) *ab institutis studiis deflexit cura terrarum; parumque Diis visum est, esse eum maximum poetarum. Quid tamen iis ipsis operibus ejus, in quæ donatus imperio juvenis successerat* (scribo, secesserat) *sublimius, doctius, omnibus denique numeris præstantius?* Ite, Homere et Virgili, erepta vobis a Paride hoc palma. Plinius etiam

præfatione ad Titum : *Quantus in poetica es? o magna fecunditas animi! quemadmodum fratrem quoque imitaberis, excogitas!* Hæc turpia, atque utinam tamen timeam, nequis hodie apud principes sic peccet? Lrs. Poetarum Silii, Val. Flacci, Martialis loca indicat Dodwell. *Annal. Velleii*, §. 14. Mox MS. (Bud.) *Guelf. subduceret.* ERN.

Contra interpretabatur. Scripti libri subtexunt, neque vos impunitos patiantur. Perperam : quia verba sunt ex oratione Cerialis supra repetita. Farnesinus adscribit *deest hic aliquantulum*, cui fidem habeo. Lrs. Verba neque vos i. p. sunt etiam in ed. pr. MS. Agr. *interpretabantur.* ERN. Bud. *interpretabatur*, subjunctis istis spuris, quæ non sunt in Flor. hic ita : *Cornelii Taciti liber XX explicat. Incipit XXI.*

C. CORNELII TACITI

HISTORIARUM

LIBER QUINTUS.

BREVIARIUM LIBRI.

CAP. I. Interim Titus cum valido exercitu prope Hierosolyma castra facit. — II—V. Judaicæ gentis primordia, sacra, instituta, deque iis maligna profanorum judicia. — VI, VII. Descriptio terræ finiumque, balsami, Libani, Jordanis, lacus bitumen egerentis, camporum torridorum, fructuum in cinerem vanescentium, Beli amnis, cujus arenæ vitro inservientes. — VIII. Hierosolyma genti caput. Immensæ opulentiae templum. Judæorum sub aliis gentibus, et suis regibus fata; — IX, varia sors sub Romanis. — X—XII. Bellum sub Gessio Floro procuratore ortum. Titus Judæos, in urbem compulso, obsidet. Hierosolymorum munitiones, copiae, duces. — XIII. Prodigia ante obsidium.

XIV. Interea Civilis, reparato per Germaniam exercitu, bellum renovat. — XV. Manum conserit cum Ceriali, satis prospere. Uterque, ad maturandum summæ rei discrimen erectus, — XVI, XVII, aciem instruit, suos adloquitur. — XVIII. Fit atrox pugna, qua, proditione cujusdam Batavi, Germani vincuntur. — XIX, XX. Civilis, in Batavorum insulam transgressus, præsidia Romanorum invadit, Verace, Classico, Tutore suffultus. — XXI. Ambiguum prælium. Subvenit Cerialis fortunamque vertit; — XXII, at parum providus ferme opprimitur. — XXIII. Civilis navalem aciem ostentat, sed a Ceriali trans Rhenum pellitur. Hic, insulam Batavorum populatus, superfuso amne, no-

vum discrimen adit. — XXIV, XXV. Tum hostium animos occultis nuntiis labefactat. — XXVI. Civilis, petito colloquio, ad deditionem se pronum profitetur.

I. EJUSDEM anni principio, Cæsar Titus, perdomandæ Judææ delectus a patre, et prælatis utriusque rebus militia clarus, majore tum vi famaue agebat, certantibus provinciarum et exercituum studiis: atque ipse, ut super fortunam crederetur, decorum se promptumque in

COMMENTARIUS.

Perdom. Judææ delectus. Ed. pr. *delegatus.* Immo ei potius Judæa perdomanda delegata; qua phrasi sæpe Suetonius utitur. Ceterum sæpe tentatus suum corrigere *relictus.* Nam profecto verbum *delectus* non satis dignum imperatoris filio, aut aptum videtur. Consentit Sueton. Tit. 5, qui eum *ad perdomandam Judæam relictum* dicit: quod e nostro sump-tum videtur. Et Tacitus c. 10: *simul manere apud exercitum Titum.... utilius videbatur.* ERN.

Privatis utriusque. Probam lectionem censeam et sententiam, absque libris sit: qui consensu omnes, *prelatis utriusque*, aut, *prelatis.* Ego, quamquam intentus, nihil elicio. LIPS. *Prælati* Flor. Agr. ed. pr. *Preliatis* Bud. *Præliantis* Guelf. ed. Put. Ber. Alc. *Privatis* est e correctione Rhenani, sumpta ex H. 3, 65: *Fl. Sabinus...privatis utriusque rebus auctoritate pecuniaque Vespasianum anteibat.* ERN. Lectionem codicum vindicant Bip. leguntque *prælati*, cui simile c. 8, *præpotuere*: suntque *prælatæ utriusque res* honores utrique delati, ut ap. Virgil. *Æn.* 5, 541: *Nec bonus Eurytion prælato invidit honori, quem v. 534*

dixerat *exsortem*, i. e. extra ordinem delatum. Ut codicibus quoque sit *prælatus* honos, recipio emendationem, etsi non negem, conjecturam Rhenani multum mihi blandiri. Quod autem ante *clarus* inserendam particulam *jam* judicant Bip. mihi non necessarium videtur; intelligitur quippe ex nexu, et præcedenti voci subjuncta, auribus ingrata fuerit.

Ut superior sui jam. Hic quoque me locus diu torsit, per singulos apices et ductus scripturæ veteris euntem. Sed exclamare tandem cum philosopho possum, *ὅπως*. Budensis habuit *superior unam crederetur.* Vatic. *superiori unam.* Ex quo, vix duabus literis leviter mutantibus, facio: *ipse ut super fortunam*, eleganti sententia. Titus, inquit, jam tum privatus clarus bello: nunc multo promptior, ut parem, vel superiorem se potius fortuna hac imperatoria ostenderet. Rhenanus divinabat: *ut superiori via ingrederetur.* Farnes. autem cod. et Rom. abeant ab hoc scripto longius, *ut superior omnibus crederetur.* LIPS. Lipsii correctionem recepit Pichena, servaruntque sequentes edd. Vaticano MS. consentit Flor. Farnesiano MS. Agr. (et Reg.

armis ostendebat, comitate et alloquiis officia provocans; ac plerumque in opere, in agmine, gregario militi mixtus, incorrupto ducis honore. Tres eum in Judæa legiones, quinta, et decima, et quintadecima, vetus Vespasiani miles, excepere: addidit e Syria duodecimam, et adductos Alexandria duoetvicesimanos tertianosque: comitabantur viginti sociæ cohortes, octo equitum alæ; simul Agrippa Sohemusque, reges, et auxilia regis Antiochi, validaque, et, solito inter accolæ odio, infensa Judæis Arabum manus; multi, quos urbe atque Italia sua quemque spes acciverat occupandi principem adhuc vacuum. His cum copiis fines hostium ingressus, composito agmine, cuncta explorans, paratusque decernere, haud procul Hierosolymis castra facit.

II. Sed, quia famosæ urbis supremum diem tradituri

Lall.) eamque lectionem præfert Ryckius, quæ mihi nimis languida videtur. MSS. Guelf. Oxon *ut imperio dignus jam crederetur*. Mihi et hoc et alterum, Ryckio probatum, conatus corrigentium corruptum locum videtur, sed hoc tamen Ryckiano melius. Lipsii correctio an vera sit, non pro certo dicam, præsertim quum a multis impugnari videam: dignam quidem Tacito esse credo. Nec spernam Trilleri conjecturam, Obs. crit. 4, 2, p. 312, e vestigiis cod. Bud. legentis, *superior animo*. Licet etiam nobis conjectare? Forte fuit, *ut sua par fortuna cr.* quæ certe sententia huic loco est aptissima. Ern. Vulgata lectio jure suo non displicet Pichenæ, Salinerio, Acidalio, Grutero; sed emendatio Lipsii optimis codicibus magis convenit, nec patet, unde vulgata sit ducta.

Tres cum. Ern. MS. Guelf. et inde a Rhen. omnes edd. At MS.

Bud. cum: edd. Put. Ber. Alc. tum: ed. pr. *tres in Jud.* Ern. Rhen. emendavit ex ingenio.

Addidit e Syria etc. Sic edidi ex ed. pr. quæ est vera lectio. Sic est et in MS. Reg. Præpositio *e* est in edd. omnibus ante Rhen. Ea in MS. Guelf. mutata est in *ei*, ut a Rhen. in *et*, ut sensus constaret. Sed *tradidit* vitiosum esse patet ex eo, quod id verbum plane alienum est a sequentibus *adductos Alexandria d. t.* quum hæc contra aptissima sint verbo *addidit*. Ern. Bud. ut vulg. *tradidit e Syria*.

Principem adhuc vacuum. Forma dicendi a provinciis ducta est, quæ vacuæ dicuntur, quum non habent rectorem. Ita *princeps vacuus* est, cujus animus nondum inclinat in aliquem, cui in primis credat se, quem in primis audiat etc., a quo genere principes plerumque regantur. Est ergo bellissime expressa sententia. Ern.

sumus, congruens videtur, primordia ejus aperire. « Judæos, Creta insula profugos, novissima Libyæ in-
disse, » memorant, « qua tempestate Saturnus, vi Jovis
pulsus, cesserit regnis; » (argumentum e nomine petitur;
« inclytum in Creta Idam montem, accolæ Idæos; aucto
in barbarum cognomento, Judæos vocitari;) » quidam,
« regnante Iside, exundantem per Ægyptum multitu-
dinem, ducibus Hierosolymo ac Juda, proximas in
terras exoneratam; » plerique, « Æthiopum prolem,
quos, rege Cepheo, metus atque odium mutare sedes per-
pulerit. » Sunt, qui tradant, « Assyrios convenas, in-

Primordia ejus aperire. Si, quæ de rebus Judaicis tradit Tacitus, omnia excutere diligentius vellemus, plurima dicenda forent. Sed istas disputationes non capiunt notæ, in quibus maxime spectatur, ut emendata verba sint, et intelligatur sensus eorum. Adpergemus tamen subinde aliquid, ubi opus videbitur. Illud ab initio mirari libet, qui commiserit Tacitus, ut Josephi libros non censeret, qui illis temporibus non obscuro erant Romæ, et e scriptoribus externis potius hauserit, quam auctore Judaico. Verum hoc quoque pro Tacito dicam, non omnia eum pro certis tradere, sed quæ vulgo traderentur, in compendium congesta lectoribus proponere voluisse. Late totam hunc locum exsecutus est Christ. Wormius, in *Corruptis Antiquitatum Ebr. apud Tacitum et Martial. vestigiis*, Hafniæ 1693. ERN. Egregie etiam ista illustravit Brotier.

Accolæ Idæos.... Judæos vocitari. Unde hæc traditio de Creta, Judæorum patria, docet Huet, *Dém. Evang. prop. 4, 9, p. 194*; putat-

que, exoticos scriptores *Idæos Cre-
tenses* cum *Judæis* confudisse. Negat hoc Fr. Ad. Lampe, *De Cymb. vet. 2, 9 et 12.* At ipse tamen firmat, dum Tacitum, similitudine nominis deceptum, *Judæos ex Creta provectos* affirmare, tradit, quom *Idæos* deberet.

Aucto in barbarum cognomento. *Morem* addunt MS. Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc.; male. *Barbarorum* est in MS. Agr. ed. pr. Vulgatum tuentur MSS. Flor. Bud. unde edidit Rhenanus, et Tacitus ipse A. 6, 42: *neque in barbarum corrupta.* Additur *quasi Idæos* in MS. Guelf. edd. Put. Ber. ceterisque ante Pich. (Bud. *quasi Ydeos*) post *vocitari*; male. Ceterum magis de Græca, quam Latina pronuntiatione intelligenda sunt Taciti verba. Nam in Græca, e trissyllabo fit quadrisyllabum: augeri autem verba dicuntur ab accessione novarum syllabarum, quamquam et accessio literæ u intelligi potest. ERN. Pichena delevit, quia non in Flor.

Sunt, qui tradant. Tradunt MS. Guelf. edd. Puteol. Ber. Alc.; tra-

digum agrorum populum, parte Ægypti potitos, mox proprias urbes, Hebræasque terras, et propiora Syriæ coluisse rura. » Alii, « Judæorum initia, Solymos, carminibus Homeri celebratam gentem, conditam urbem Hierosolyma nomine suo fecisse. »

III. Plurimi auctores consentiunt, « orta per Ægyptum tabe, quæ corpora foedaret, regem Bocchorim,

dant verum est (dedit Rhen. e Bud.). Semper Tacitus conjunctivo in hac forma utitur. Sed sæpe sic peccarunt librarii, ut non uno loco ad Livium notavit Drakenb. Nec mirum: quum etiam hodie vulgo hanc elegantiam ignorent, fugiantque in scribendo. Post ed. pr. *indignum* (Bud. *indignum*). Deinde *ac* ante *mox* delevi, cum Ryckio et J. Gron. quod addiderat de conjectura Rhen., quia in Bud. erat *an mox*. Abest *ac* a MSS. Flor. Guelf. Oxon. Agr. edd. ante Rhen. Ceterum hic in bonum auctorem incidit Tacitus, et hæc verissima traditio. Nam e Mesopotamia gentis origo, quæ est veteris regni Assyriaci pars. EARN. Bud. *partem Ægypti potitos*.

Coluisse. Clara. Verum hic, puto, vidisse Bip. qui τῇ *clara* substituunt *rura*, et eo, quo expressi, modo distinguunt. Bud. male *propiora*.

Carminibus Homeri. Locus Homeri notus (ex Il. ζ, 184, 204; Od. ε, 283): sententia tantum valde ambigua inter natantes scholiastas. Sunt, qui designari Lycios aut finitimos quosdam velint: quo Strabo 14, p. 607, et Eustathius ad Il. ζ, 184, et Pindari interpretes ad Ol. 13, 129 inclinant. Sunt, qui Pisidas: quo Plinius 5, 27 (24), et Stephanus. Sunt, qui Judæos: quod noster hic suggerit, et Tzetzes Chil. 7, 149. Eusebius etiam

Pr. Ev. 9, p. 243. Chærii poetæ testimonio, Hebræos Solymos olim dictos censet evinci. Nec Q. Calaber sane aliter apud Homerum accepit, ideoque 2, 120. . . Σολύμωσι τὸν ἱερὰ τὸν dixit: sacri epitheto *sacram* indicans gentem. LIPS.

Condita urbi Hierosolymam nomen e suo fecisse Sic edidit Rhen. e vestigiis MS. Bud. in quo *condita urbi Ierosolimam nomine suo fecisse*, ut in Guelf. Ceteri MSS. et edd. ante Rhen. *conditam urbem*. Rhenani correctionem adjuvat species imitationis Virgilianæ G. 1, 137: *stellis numeros et nomina fecit*: quamquam et Livius alique hac forma utuntur: quum contra vix doceri possit, *urbem facere* bene dici. Ceterum omnes libri consentiunt in *Hierosolymam*, pro quo facile concedo Oudendorpio legendum *Hierosolyma*, quo genere et alibi noster utitur (Cf. 2, 4. 5, 1, 9, 10, 11). Vid. ipsum ad Sueton. Aug. 93, et quæ nos diximus ad Ann. 6, 33, de *Artaxatis*. Rarsus tamen *Hierosolymam* in quibusdam libris infra c. 10. EARN.

Orta per Æg. tabe. Vutiliginem appellat Justinus 36, 2, uti optime restituit optimus et doctissimus Bongarsius. LIPS. Hæc nota ab Ernestio erat prætermissa.

Regem Occhorim. Ita libri vet. quos sum secutus, non *Bocchorim*,

adito Hammonis oraculo, remedium petentem, purgare regnum, et id genus hominum, ut invisum Deis, alias in terras avehere, jussum. Sic conquisitum collectumque vulgus, postquam vastis locis relictum sit, ceteris per lacrymas torpentibus, Mosen, unum exsulum, monuisse, ne quam Deorum hominumve opem expectarent, utrinque deserti, sed sibi, ut duci cælesti,

etiam vulgatæ huic scripturæ adsertor Justinus venit, Δόγμ' ἀραινετικῶν, c. 9. Nam ait : Τίταρτον δὲ φασὶ νομοθεῖσθαι Βόρχορι τὸν βασιλιά, σοφόν τινα καὶ πανουργία διαφύοντα. Etiam Orosius 1, 10, qui, locum hunc totum transcribens, Bocchorim tamen appellat. Sed et Plutarchus ita nominat, libello περὶ δυσσωπίας, p. 529. Itaque jure vacillo. Nam Clemens, Strom. 1, p. 320, nimis diversus a nobis abit, qui Omosim hunc vel Amasim appellat. At quod ad rem ipsam, falsa est, et refellunt libri sacri. Tamen sumpsit hæc a Lysimacho, uti videre potes apud Josephum contra Apionem 1, 34, ubi item scriptum Bocchoris. Lirs. Ochorim MS. Agr. ed. pr. ut Bocchorim Flor. Guelf. edd. Puteol. ceteræque ante Lipsium, qui Occhorim recepit : Bocchorim restituit Pichena. Ceterum hic rex omnium consensu diu post bellum Trojanum demum imperavit. V. Perizon. Orig. Egypt. c. 19, p. m. 333. ERN. Bud. Bocchorum.

Avehere jussum. MS. Guelf. a m. pr. sic habuit, sed correctum est in abire. Ed. pr. abjicere. Ante edd. Put. Ber. Alc. et invisum; male. ERN. Rhen. ut e Bud.

Postquam vastis locis. Mirum, non addere eum, quibus in locis. At sane ex Tertulliano legendum videatur,

vastis Arabiæ locis. Is enim Apolog. c. 16, narrat Tacitum scripsisse H. 5 : Judæos Ægypto expeditos sive extorres in vastis Arabiæ locis aquarum egenos, etc. Orosio tamen l. c. non aliter lectum, quam nostri libri præferunt. Lirs. Memoriter protulit locum Tertullianus et addidit Arabiæ nomen de suo. Mox exsulem ed. pr. movisse pro monuisse Orosii ed. Venet. 1500, in eademque mox Deorum templorumque hominumve, ut in Paris. 1510. ERN. In Colon. 1526, non est templorumque. Eadem habet monuisse. Sic et heic Bud. et exulum. Idem Moysen.

Ceteris per lacrymas torp. Non placet satis, per lacr. torpere : non solent homines, quum stupent, flere : immo stupore excusso, quum ad se rediere, solent lacrymare. Sed mollius explicari potest : Per lacrymas est inter lacrymas, et torpere, nullum consilium vincendi mali reperire, quomodo non uno loco dictum reperimus. ERN.

Utrinque deserti. Sic MSS. Flor. Agr. (Reg. Lall.) ed. pr. quod bene recepere Ryckius et J. Gron. Ceteri ab utrisque, quæ est glossa τοῦ utrinque, quod de personis exquisitius dicitur. Ceterum hæc verba in MSS. omnibus Orosii ab Havercampo inspectis abfuere, ut et edd. pr. August. Paris. in cujus notula monitum : in

crederent, primo cujus auxilio præsentes miseras populi-
lissent. Adsensere, atque, omnium ignari, fortuitum iter

nostris vetustis verba *ab utrisque deserti* non leguntur. EARN. Bud. *utrisque* sine præpos. quæ et in Flor. deest. — *Sed sibi met* etc. Tentabam: *se sibi met*, et, ut duci cælesti, *crederent primo, cujus auxilio præsentes*. Ante omnia, inquit, *sibi met* ipsi quisque Hebræorum; deinde fortunæ, sive *primo* cuique obvio, per quem utcumque juvarentur, non secus ac misso de cælo duci, *esse* crederent ac permitterent. GRON. Unus Gronovius vidit, ut ex ejus correctione patet, *sibi met* non ad Mosén, sed ad Judæos referri debere. Si ad Mosén pertineret pronomen, deberet esse *sibi*. Nam *sibi met* est *sibi ipse*, in sing. *sibi ipsi* in plurali, cujus rei incitiam et alibi turbas dedit et tenebras obfudit. Ceteram correctio viri excellentis propter inusitatum loquendi modum *se sibi credere*, non magis satisfacit, quam Schelii, qui ad Hygin. p. 137, corrigit *adessent sibi met*: ut duci cælesti *crederent, primo* etc. Nam durum est *e sed* facere *adessent*, et *sibi met* ita ad Mosén refertur, quod latinitas non patitur. In hoc tamen verum vidit Gronovius, quod induci Mosén suadentem judicat, ut primum a semet ipsi auxilium peterent ac sperarent, et a fortuna sua, h. e. ut post explicatur, fortuitum iter ingrederentur pergerentque, qua impetus, quo pedes ferrent, etiam omnium rerum locorumque ignari: deinde, si cujus præsens auxilium cognovissent, ei se crederent: cui respondent ea, quæ mox de aqua inventa traduntur. Sed ad hanc sententiam quomodo accommodanda sint verba, difficile est di-

cere. An partem Gronovianæ correctionis probabimus: *sed sibi met. et ut duci cælesti crederent, primo c.* an sic faciemus: *sed sibi met, ut d. c. crederent, et primo cujus a.* sive, ut Grosliotio placebat, *cujus primo aux.* Nihil enim impedit, quo minus jaceat populum se suamque fortunam pro cælesti duce habere, quæ nihil opis cælestis expectandum dixerat, humanam opem autem ab eo, qui eos primus ab hac difficultate liberasset, primus opem tulisset. Forte etiam verba *ut duci cælesti sunt* a glossa, male referentis *sibi met* ad Mosén: nam, his sublatis, et interposito *et*, eo, quo dixi, loco, omnia bene procedunt. De reliqua parte loci v. not. seq. Ceterum MS. Flor. habet *et sibi met duci cælesti cr.* ut et ed. pr. (et Orosii ed. August.) quæ interponunt post *primo*. Agr. *ut sibi met duci cælesti cr.* sed m. sec. superscripsit *et*. Ceteri libri mei vulgatum habent. Orosii edd. pr. Venet. Paris. *sed sibi met duci cælesti cr.* Havercampus putat, *credentes* in Tacito delendum (quod nec in Orosio edidit) et porro pro *prima sibi met* (Mosi) *crederent porro, cujus aux. recentes m. p. i. e. Ægyptiacas*. Sed *sibi met*, ut dixi, ad Mosén referri non potest. EARN. Quæ hic de Havercampo monentur, non ita se habent. *Is tamen credentes* non delevit, sed falso positum ex duplici scriptura *et præsentes* ortum adserit. In Bud. *et duci* erasis superscriptum.

Cujus auxilio credentes, etc. Citat etiam ita Orosius: ambigo tamen et contor, an non vox, *credentes*, ejicienda sit. Et jam video abesse in

incipiunt. Sed nihil æque, quam inopia aquæ fatigabat : jamque haud procul exitio, totis campis procubuerant ; quum grex asinorum agrestium, e pastu, in rupem nemore opacam, concessit. Secutus Moses, conjectura heribidi soli, largas aquarum venas aperit : id levamen ; et continuum sex dierum iter emensi, septimo, pulsus cultoribus, obtinere terras, in quis urbs et templum dicata. »

IV. Moses, quo sibi in posterum gentem firmaret, novos ritus contrariosque ceteris mortalibus indidit. Profana illic omnia, quæ apud nos sacra ; rursum concessa apud illos, quæ nobis incesta. Effigiem animalis,

Othonis Fris. 1, 18, ubi hæc citat. Lips. Ab ipso Orosii loco abfuisse reperio in MS. ap. Petr. Daniele. Nec est in aliis Orosii MSS. edd. pr. Venet. Paris. August. recteque omissum ab Havercampo. Ern. De Havercampo vide mox monita. Multiplex medicina ægroto adhibita. Freinsh. volebat *cujus consilio*. Is. Pontanus legit *privo* *cujus auxilio*, et *credentes* expungit. Salinerius *pepulissent* futuri significatione accipit, ut ap. Virg. Æn. 2, 136. Lampugnani in cod. suo *pertulissent* se reperisse fingit, vidente Lipsio. Bipontini locum ita concinnant : *sed sibi met quærentes, ut duci cælesti, crederent primo, cujus auxilio præsentis mis. pep.* Putant quippe, istud *quærentes*, a librario omissum, alieno dein loco intrusum, in *credentes*, esse mutatum. Mihi turbas dedisse enclitica pronominis sibi videtur, qua resecta, expulsoque spurio *credentes* omnia plana, sana. Sibi profecto nonnisi ad Mosén referri potest. *Præsentis miseries* intelligo, quibus mox fuerant pressi.

Grex asinorum agrestium. Ed. pr. corrupte *assiriorum agrestium* ; et mox *conscendit*. Ern.

Id levamen. MS. Guelf. *idem levamen* : male. Ceterum post hæc verba interpunctio major esse debet, ut in edd. Put. Ber. aliisque vett. non commua, ut in recentioribus, intelligendumque *fuit*, quod alibi in hac forma narrandi addit. Incipit enim deinde nova sententia. Mox in *quis* MS. Flor. ed. pr. Eadem post *dedicata sunt*. Sed *sunt* abest a MSS. Flor. et Agr. quod elegantius est. Itaque delevi. Ern. Bud. in *quibus... dicata sunt*. Prius male, *continuere*.

Ritus... indidit. Imposuit, præcripuit. Sic et alibi de legibus loquitur. Mox frustra Acidalius pro *illo* volebat *illis*. Nam *illic* pro *apud illos* dixit variandæ orationis causa. Sic paullo antea *utrinque* pro *ab utriusque*, et infra c. 5, *illuc* pro *ad illos*. Ern.

Effigiem animalis. Hoc de capite asini magno consensu omnes veteres tradiderunt : ne tantopere noster culpetur, tamquam *mendaciorum*

quomonstrante, errorem sitimque depulerant, penetrati sacravere; cæso ariete, velut in contumeliam Hammonis. Bos quoque immolatur, quem Ægyptii Apin colunt. Sue abstinent, memoria cladis, qua ipsos scabies quondam turpaverat, cui id animal obnoxium. Longam olim famem crebris adhuc jejuniis fatentur; et raptarum frugum argumentum panis Judaicus, nullo fermento, retinet. « Septimo die otium placuisse, » ferunt; « quia is finem laborum tulerit; dein, blandiente inertia, septimum quoque annum ignaviæ datum. » Alii, « honorem eum Saturno haberi; seu principia religionis tradentibus

plenissimus scriptor. Et sane Strabo, Plutarchus, Democritus apud Suidam multo majora deliria delirarunt contra gentem et libros sacros. Lips. Quid locum fabulæ dederit, quæsi- vere Steph. Morinus peculiari disputatione (in ejus Diss. octo, 8. Gen. 1683, p. 157). Bochartus Hierozoic. 1, 2, 18. T. Faber Epp. 1, 6, et alii. In nonnullis edd. recentioribus, ut Gronoviorum, irrepsit *effigies*. ERN.

Errorem sitimque. Errorem suspectum est viris doctis, Acidalio et aliis, quia asinis indicibus sitim depulere, non errorem. Trillerum verbum id tentantem et substituentem *ardorem* vel *mærorem* in Obs. crit. 3, 10, p. 194, refellit Elsner. Sched. Crit., p. 80. Nempe, inventa in desertis locis aqua, quum, paucis diebus post, domini terræ cultæ facti sint, nihil impedit, quo minus ducibus asinis et ab errore, et ab siti liberati dicantur. ERN. Est, qui *ægrorem* vellet, teste Acidalio.

Cæso ariete etc. De his commentitiis rituum causis disputavere Bochartus opere laudato 1, 2, 50, et alii. Illud universe monendum vide-

tur, hoc exemplo patere, quas ineptias proferant, qui rituum aliarumque talium rerum, arbitrio sive divino, sive humano sancitarum, causas ingenio reperire conantur potius, quam e monumentis genuinis et idoneis eruere. Ea ubi desunt, nihil tentandum, si delirare nolis. Atque id Tacitus ipse videtur intellexisse, quum addat: *hi ritus quoquo modo inducti*, et tantum partes egisse narrantis quid scriptores tradiderint vulgo. ERN. Illud de *ariete* spectat ad id, quod frequens pro peccatis populi immolatus.

Qua ipsos scabies. Qua MS. Flor. (Bud.) edd. veteres, præter primam, omnes ante Lipsium, quas vidi. MS. Guelf. a pr. manu habuit *quam*, unde sec. fecit *quod*, ut est in ed. pr. Causa est in verbis *memoria cladis*: ea clades qualis fuerit, deinde explicatur, quod *desiderat qua*. Itaque restituimus. Clades autem non intelligenda de expulsionem ex Ægypto, sed de morbo. ERN. Bip. malunt *quia*.

Tradentibus Idæis. MS. Guelf. (Bud.) edd. omnes ante Lipsium

Idæis, quos cum Saturno pulsos, et conditores gentis accepimus, seu quod e septem sideribus, quis mortales reguntur, altissimo orbe et præcipua potentia, stella Saturni feratur; ac pleraque cælestium vim suam et cursum septimos per numeros conficiant.»

V. Hi ritus, quoquo modo inducti, antiquitate defenduntur: cetera instituta sinistra foeda pravitare valuerunt: nam pessimus quisque, spretis religionibus patriis, tributa et stipes illuc gerebant: unde auctæ Judæorum res: et, quia apud ipsos fides obstinata, misericordia in

Judæis: male. Mox MS. Guelf. edd. ante Rhen. *de septem sid.* EBN. Rhen. e ex ingenio, nam Bud. *de.* Ceterum cognito, nunc aucto Planetarum numero somnia multa, istis fulta, evanuerunt.

Per numeros conficiant. Vera lectio, quam e Vaticano prompsi referente: *per numeros coniciant*: ex quo ego *conficiant*. Aliter vulgati. De re autem ipsa Dionem vide 37, 16, et in primis Alex. Clementem Strom. 6, 16, p. 290. Lira. *Coniciant* etiam ed. pr. MS. Agr. *conjiçant*. At MS. Flor. (et Bud.) *commearent*. MS. Guelf. edd. ceteræ ante Rhen. *ac plerisque cælestium vim suam et cursum... commeare*. Rhenanus ceterique ante Lipsium *dedere*: *ac pleraque c. vi sua et cursu commeare*. Mox MS. Guelf. *his quoquo m.* EBN. Bud. *pleraque*. Bip. coniectant locum ita effingendum: *ac plerisque cæl. vim suam recursu septimos per numeros commeare*.

Stipes illuc congregabant. Cicero pro Flacco 28: *Quum aurum, Judæorum nomine, quotannis ex Italia, et ex omnibus provinciis Hierosolymam exportari soleret, Flaccus sanxit edicto, ne ex Asia exportari liceret.*

Philode Legatione ad Caium, p. 1023: Καθ' ἑκαστον ἑνιαυτὸν ἱεροπομποὶ στέλλονται χρυσὸν καὶ ἄργυρον πλείστον κομίζοντες εἰς τὸ ἱερὸν, τὸν ἀθροισθῆντα ἐκ τῶν ἀπαρχῶν. Et p. 1014: Ἦπίστατο (Τιβέριος) καὶ χρήματα συναγαγόντας ἀπὸ τῶν ἀπαρχῶν ἱερὰ, καὶ πέμποντας εἰς Ἱεροσόλυμα διὰ τῶν τὰς θύσας ἀναξίωντων. Sed et Josephus notat *immensam vim auri congestam in templum ab omni Asia et Europa*: Antiq. 14, 12 (7). Nos plura in *Magnitudine Hebræa*. Lira. Copiosius hæc tractantem v. Gothofr. ad cod. Theod. l. 14. de Jud. et Zornium de Patr. Jud. auro Cor. Ceterum *pessimus quisque* intelligendi de proselytis. Pro *congregabant* MS. Guelf. *congregabant*. MSS. Flor. (Bud.) Agr. ed. pr. *gerebant*. Forte fuit *ferabant*. EBN.

Et, quia apud ipsos etc. Non satis apte coherere orationem in promptu est. Quosdam e suis libris habere ait Acidalius *atqueut... sic adversus etc.* Sed, qui sint isti libri, scire perverlim. Mei omnes vulgatum habent. Videtur autem nunc sententia hæc cum antecedente conjungenda, ut altera causa potentiae: quod adversus suos populares quidem (i. e. *apud*

promptu, sed adversus omnes alios hostile odium, separati epulis, discreti cubilibus, projectissima ad libidinem gens, alienarum concubitu abstinent; inter se nihil illicitum; circumcidere genitalia instituere, ut diversitate noscantur. Transgressi in morem eorum idem usurpant; nec quidquam prius imbuuntur, quam contemnere Deos, exuere patriam, parentes, liberos, fratres, vilia habere: augendæ tamen multitudini consulitur. Nam et necare quemquam ex agnatis, nefas; animasque prælio, aut suppliciiis peremptorum æternas putant. Hinc generandi amor, et moriendi contemptus. Corpora condere, quam

sos) fidem constantissime servant, et misericordes sunt etc. ERM. Recte, puto, priscam Puteolani interpunctionem restituere Bip. etiamsi novam esse arbitrentur. Ego quoque reddidi. Sic et Dotteville.

Alienarum concubitus. I. e. *alienigenarum*, quod frustra reponere tentabat N. Heinsius, quum hodie lexica doceant, *alienos* dici etiam externos, peregrinos, ut *alieni mores*, *alienus orbis* etc. ERM. Bud. *alienarum concubitu*.

Exuere patriam. Rom. cod. *exire*. LIPS. *Exuere* verum est, diciturque pro contemnere, negligere, more Græco. ERM.

Necare quemquam ex agnatis. Qui otiose legerit, nihil offendet: fortasse is, qui intente. Si enim de cade capis tantum, quid in eo novi? Sane et Romanis et Barbaris, plerisque necare consanguineos nefas. Sed alium ego hic sensum odoror et scribo: *necare quemquam ex gnatis*. Scimus Græcis Latinisque in promiscuo usu fuisse abjectiones infantum et expositiones, immo neces. Id aliter in Judæorum moribus, et gentem in-

primis suboli studuisse, adeo ut muliusmodi partum necare fas; notat ut novum noster. Itaque, quia de liberis, jure addit *hinc generandi amor*: quoniam matres scilicet certæ, prolem tollendam. Simile prorsus, quod de Germanis, de Moribus 19: *numerum liberorum finire aut quemquam ex agnatis necare, nefas habetur*. Nam et ibi scribo, *gnatis*. LIPS. Defendunt vulgatum Salinerius et Acidalius, sed ita ut *adgnatos* pro *natis* dictos contendunt. Immo *adgnati* sunt gentis sui homines, quos omnes pro fratribus habebant et pro suis. Et hinc securitas et cupido generantium, quod sciebant, sacrosancitam esse vitam in populo suo: et, si tamen vi aliqua perirent, aliam vitam restare. Mox *animos æternos* MS. Agr. ed. pr. quod non spernendum puto. ERM. Nimium argute Petitus Obs. 2. 4. *ex a. d. natis*; i. e. ex ante diem natis.

Corpora condere. Trillerus, Obs. crit., l. c., p. 195, emendat *condire*: frustra, ut docet Elsnerus in Schediasm. Crit., p. 81. Mos condiendi

cremare, e more Ægyptio; eademque cura, et de infernis persuasio: cælestium contra. Ægyptii pleraque animalia, effigiesque compositas venerantur; Judæi mente sola, unumque Numen intelligunt. «Profanos, qui Deum imagines mortalibus materiis, in species hominum effingant; summum illud et æternum, neque mutabile, neque interituum. » Igitur nulla simulacra urbibus suis, ne-

latet in verbis *eademque cura*. Et, quum de moribus sepeliendi sermo est, cremationi opponitur mos *condendi*, non *condiendi*. ERN.

Eademque cura etc. Varie hic locus legitur in libris. MS. Agr. : *eademque cura de infernis, et persuasio cælestium contra* : quod miror placuisse Ryckio. MS. Guelf. : *eademque c. et d. i. et p. cælestium*. Contra etc. atque sic edd. Put. Ber. Alc. Sed ed. pr. habet vulgatum, nisi quod male interpungit post *cælestium* : atque sic edidit (duce Bud.) Rhen. correctæ insuper interpunctione. Flor. videtur vulgatum habere, quod nihil varietatis notatum est neque a Pich. neque a J. Gron. *Eadem cura* intelligenda de ratione condiendi : similiter Curtius *curare* de pollinctura dixit 10, 10, de Alexandri mortui cadavere : Ægyptii *jussi corpus suo more curare*. Persuasio Ægyptiorum de infernis qualis fuerit, docet Diodorus Sic. 2, 93, p. 58. Per *cælestia* intelligit Deos : quos diversos Ægyptii habebant, neque ita, ut Judæi, de Numine divino sentiebant. ERN. *Eadem cura* ; cum grano salis accipe. Condiebant Ægyptii cadavera intrinsecus : extrinsecus Judæi. Cf. Casaub. ad Lact. 7, 12. *Hæc* quoque malebat *condire*, improbante Broterio. Bud. *amore Ægyptio*.

Judæi mente sola, unumque Numen intelligunt. Bene et vere hæc Tacitus. Ideoque nec statuas Judæis, et ipsum templum sub dio et apertum. Dico, majus illud et exterius templum : nam *interius clausum*, ut mox dicet. Dio 37, 17 : Οὐδ' ἀγαλμα οὐδ' ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἴσχυον ἄβητον δὲ δὴ καὶ ἀσιδῶν ὄντι νομίζοντες εἶναι, περισσότατα ἀνθρώπων θρησκείουσι. καὶ αὐτῇ ἰσὼν τε μέγιστον καὶ περικαλλίστατον, πλὴν καθ' ὅσον ἀχανὲς τε καὶ ἀτάροφος ἦν, ἔξεποίησαν. Sunt hæc verissima, pro Judæorum sano sensu : sed quem illi depravarunt, et, quia sub cælo et in illud adspicientes precabantur, rati sunt, cælum ipsum ab iis adorari. Juvenalis 14, 97 : *Nil præter nubes et cæli lumen adorant*. Alius Satyricus (Petron. in Frag. p. 683) : *Et cæli summas advocat auriculas* : quasi putarent, cælum aures habere, idque invocarent. LIPS. Eadem de Germanis tradit in Germ. c. 9. ERN.

Nulla simulacra urbibus suis. Ego quoque, ut Acidalius, relinquo *suis* : sed ut commodè accipere possim, scribo : *Igitur nulla simulacra urbibus suis, nedum templis sinunt*. Nam quicquid congerant hujusmodi, vulgata *σελοικίαι*. GRON. ERN. *Recepere Brot. Lall. Bip. Dottev*. Ceterum nulla simulacra, scil. Numinis ; nam e præced. *effigiem asini pene-*

dum templis, sinunt. Non regibus hæc adulatio, non Cæsaribus honor. Sed, quia sacerdotes eorum tibia tympanisque concinebant, hedera vinciebantur, vitisque aurea templo reperta, « Liberum patrem coli, domitorem Orientis, » quidam arbitrati sunt, nequaquam congruentibus institutis: quippe Liber festos lætosque ritus posuit; Judæorum mos absurdus sordidusque.

VI. Terra finesque, qua ad Orientem vergunt, Arabia terminantur; a meridie Ægyptus objacet; ab occasu Phœnices et mare; septemtrionem a latere Syriæ longe prospectant. Corpora hominum salubria, et ferentia laborum: rari imbres, uber solum; fruges nostrum ad morem; præterque eas balsamum et palmæ. Palmetis proceritas et decor. Balsamum modica arbor: ut quisque ramus intumuit, si vim ferri adhibeas, pavent venæ;

trali sacratam retulit. Cf. c. 9, ubi et de regibus.

Vitisque aurea. Jos. B. Jud. 5, 5, *vites aureas* in templo fuisse refert, unde botri statura humana, *βότρυς ἀνθρωπίνης*, dependerent. Et Ant. 15, 11, narrat, in fronte supra foris templi expansam fuisse *vitem auream* cum racemis, ex illa sublime dependentibus, qui magnitudine et arte stuporem incuterent adspicientibus. Cf. Duker ad Flor. 3, 5, 30. De Bacchi cultu Hebræis recepto v. Plut. Sympos. 4, p. 671.

A latere Syriæ. MS. Guelf. edd. ante Rhen. *e lat.* S. ERN. Rhen. e Bud. emendavit. Sic et Flor.

Exuberant fruges. Mihi vero vox ea ipsa exuberare videtur, legamque, *uber solum: fruges nostrum ad morem.* LIPS. ERN Bud. *exuperant.* Sed a Flor. et Agr. abest id verbum. Rejiciendum etiam Brot. autumat. Delco cum Bip.

Balsamum. Propriam eam arborem Judææ esse, plerique tradiderunt, nec alibi gigui. Justinus 36, 3: *Opes genti ex vectigalibus opobalsami crevere, quod in his tantum regionibus gignitur.* Atque ita sane tunc fecerit. Postea, non dubium, stirpem eam in Ægyptum transisse, atque illic crevisse. Claudianus in Epithal. Palladii 121: *Gemmatissimæ alii per totam balsama tectum Effudere cadis, duro quæ saucius ungue Niliacus pingui desudat vulnere cortex.* Perseverare etiam illic nostro ævo, qui peregrinati sunt, affirmant. LIPS.

Adhibeas, pavent venæ. Sic interpungenda ista: et in *pavendi* verbo elegans metaphora. Plinius de eadem arbore 12, 25 (54): *Inciditur vitro, lapide, osseisve cultellis: ferro lædi vitalia odit.* Josephus, qui indigena, *ἰξίτι λίθῳ*, aut *ἰξίτι λίθοις* incidi, adserit Ant. 14, 4. Falsus ergo cum Theophrasto 9, 6, Dioscorides, qui

fragmine lapidis, aut testa aperiuntur; humor in usu medentium est. Præcipuum montium Libanum erigit, mirum dictu, tantos inter ardores opacum fidumque nivibus: idem amnem Jordanem alit funditque: nec Jordanes pelago accipitur; sed unum atque alterum lacum integer perfluit, tertio retinetur. Lacus immenso ambitu, specie maris, sapore corruptior, gravitate odoris accolis pestifer, neque vento impellitur, neque pisces, aut suetas aquis volucres patitur: incertæ undæ super-

ferreis unguibus secari arborem credidit 1, 18; falsus compiler Isidorus, qui 17, 8: *percutsum ferreis unguibus corticem*. Pausanias 9, 28, nescio quid de balsamo Arabiæ nugatur et circa eum viperis. LIPS. Ed. pr. *intimuit*. MS. Bud. non habebat si. ERN.

Libanum erigit. Int. e superioribus terra: quod non videns Vertranius, locum temere tentavit. Montes eleganter *attolli, erigi*, dicuntur. Omnino magna est venustas in descriptionibus locorum et rerum naturalium, deligere verba ab animalibus ducta, qualia hic plura posuit Tacitus. Quod deinde e Libano nasci Jordanem dicit, proprie ille quidem ex Antilibano oritur, sed et hic a scriptoribus subinde Libanus dicitur. In sacris quidem libris uterque mons *Libanus* vocatur. ERN.

Unum atque alterum lacum. Ita et Egesippus 3, 26: *Duos lacus victor egressus, tertio retinetur*. At Pausanias repugnat clare, et quidem oculatus, ut ait, testis, 5, 7: 'Εν δὲ τῇ γῇ ποταμὸν τινα Ἑβραίων καὶ αὐτὸς οἶδα Ἰορδάνον λίμνην, Τιβεριάδα ὀνομαζομένην, διοδύοντα, ἡς δὲ τὴν λίμνην ἰτίρην, καλουμένην θάλασσαν νεκρὰν, ἡς ταύτην ἰσίουσα, καὶ ἀπὸ τῆς λίμνης

αὐτὸν ἀναλάμνον. Sed Tacito nos jure fidem habemus, qui in Trachonitide lacum minorem esse scimus, quem primo Jordanis ingreditur, cui Samochonitis nomen. LIPS.

Incertæ undæ superjecta. Emendatio e libris. Vulgo est, *incertum undæ*, quod sententiam etiam aptam recipere potest. Vide de tota re Egesippum 4, 18. LIPS. *Incertum undæ: superjecta* Guelf. edd. inde a Puteol. omnes ante Lips. item ed. Bernecc. Nec id absurdum, modo scribatur *undæ*: nam id idem est, quod *incerta undæ* vel *incertæ undæ*, intelligendumque est. At Agr. (Bud.) *incertæ undæ*, quod est *incertæ undæ*: sed tamen super ultima primæ vocis syllaba adscriptum est *tum*. ed. pr. *incertæ undæ*. Atque hinc et MS. Vat. est lectio a Lipsio inducta, cui et Flor. (et Bud.) consentit; unde et ipse servavi. *Incertæ undæ* sunt, quæ eam speciem naturamque habent, ut dubium videri possit, aqua sit an solum, solida loca: ut recte explicat J. F. Gron. ad Senec. Cons. ad Marciam c. 10. Sic *ambigua natura, ambiguus vultus*, et alia sæpe apud poetas. Sed ambiguum esse potest, utrum post *undæ* interpungendum sit, necne. Nam utrumvis facias,

jacta, ut solido, ferunt; periti imperitique nandi perinde adtolluntur: certo anni bitumen egerit; cujus legendi usum, ut ceteras artes, experientia docuit: ater suapte natura liquor, et sparso aceto concretus, innatat: hunc manu captum, quibus ea cura, in summa navis trahunt: inde, nullo juvante, influit, oneratque, donec abscindas: nec abscindere ære ferrove possis; fugit cruorem vestemque infectam sanguine, quo feminæ per menses exsolvuntur: sic veteres auctores. Sed gnari locorum tradunt, undantes bitumine moles pelli, manuque trahi ad litus; mox, ubi vapore terræ, vi solis, inaruerint, securibus cuneisque, ut trabes, aut saxa, discindi.

VII. Haud procul inde campi, quos ferunt olim uberes, magnisque urbibus habitatos, fulminum jactu ar-

commodus sensus et idem. Sed mihi magis placet interpungi. Ita in sequentibus est explicatio verborum, *incertæ undæ*, quæ in nominativo accipiendæ. Atque veteres libri omnes, etiam ed. pr. sic interpungunt; qui non sine gravi causa sunt deserendi, præsertim quum et totius orationis structura hanc interpunctionem desideret. Series enim hæc est: *incertæ lacus undæ sunt*. Nam primum injecta natant omnia: deinde periti natandi et imperiti eodem modo feruntur, nihil submergitur. Vincula orationis omisit Tacitus. Denique e MSS. Flor. Vatic. ed. pr. edidi *ferunt*, ut volebat etiam J. Gronovius (sic et Bud. et Reg. Lall.). Ita variatur constructio et oratio fit Taciti consuetudini et elegantiae aptior. *Auo'li* de natantibus et c. 14. Vulgo *feruntur*. Ean. Lectio vulg. inde a Put. omnino bonum sensum offert, eamque resituere Bip. Ast a Flor. et conspirantibus codicibus re-

cedere mihi religio est. Neque negari puto, qui *incertum undam eo*, quo Gronovius, modo exponunt, quod et Pichenæ sic visum. Heinsius e MS. Spinæ, quod, quale sit, non indicat, profert *inerti undæ*. Id ipsam Grotio et Freinshemio placuerat. Heinsius malebat *inertes undæ*... *ferunt*. Mox Bud. *attollunt*. — * Cras. Prob. Crit., p. 33, legit *inertes undæ ac sup. ut solidæ ferunt*.

Periti imp. etc. Id *Vespasianum* esse expertum, docet Jos. B. Jud. 4, 5 (8).

Certo anni. Ita libri: et phrasia nota et Tacito frequens: vulgati vocem addunt, *certo anni tempore*. Lira. *Tempore* abest ab ed. pr. Ean. Sed Put. Alc. Rhen. item cod. Bud. habent.

Urbibus habitatos. MS. Oroii Periz. edd. Venet. August. *habitas*. Ean. Put. Alc. Rhen. *habitatos*. Sic et c. Bud.

Fulminum jactus. Ex Oroio 1, 5,

sisse; et manere vestigia; terramque ipsam, specie torridam, vim frugiferam perdidisse. Nam cuncta sponte edita, aut manu sata, sive herbæ tenues, aut flores, ut

qui hæc expresso etiam Cornelii nomine transcripsit, legas *fulminum ictu*. LIRS. At MSS. optimi et veteres edd. Orosii habent *jactu*: quod et edidit Havercampus. Et *fulminum jactu* Cicero non uno loco dixit, ut docet ad h. l. Pichena. (Cf. Catil. 3, 8; Divin. 2, 18.) Ceterum *fulminum* edidit primus (e Bud.) Rhen. et sic MS. Guelf. Ceteri ante Rhen. *fulminis*. *Fulminum* etiam Orosius. ERN. Flor. et Bud. *jactu*. Sic et edd. vett. Heinsius volebat *tactu*, ut A. 13, 24; 14, 12.

Terramque specie torridam. In eodem Orosio *terramque ipsam, specie solida*. LIRS. *Ipsam* etiam Flor. unde edidit Pichena, Guelf. (Bud.) Agr. ed. pr. et Orosius. *Solidam* Orosii plerique MSS. edd. vett. Sed tamen quidam scr. et edd. etiam *solida*, i. e. integra, ut visu sterilitatem non deprehendas. Certe verbum, quod *sp̄cie* addatur, aliquid boni indicare debet: quamquam *specie* bona est, tamen *vim frugiferam* non habet. Sed tale non est *torridam*. Itaque hoc verbum sanum judicare non possum. Adde notam proxime seq. ERN. Bip. ex cit. Orosii loco exculpunt *specie solita*. Id mihi non arridet. Non credibile est, Tacitum iisdem verbis tam prope iterum fuisse usurum. Porro autem Strabo 16, p. 764, eam terram *καρπιδὴν* eodem sensu dicit. *Specie* minus recte capit ERN. Notat hic *visu*, qui primus ejus significatus et nativus. Firmitat narrationem Taciti etiam cit. a Brot. Hasselquist in *Foy. dans le Levant*, t. 2, p. 86.

Sive herba tenuis aut flore. Sic edidit Rhenanus, quum ante legeretur edd. pr. Ber. Alc. *herbas tenues aut flores*, quod in MS. Bud. erat *tenuis*. Id sane et a pr. manu habuit Guelf. habet et Puteol. quod non est temere. Itaque Rhenanum bene correxisse puto, nec imiter Ryckium, qui e MS. Agr. edidit: *sive herbæ tenues, aut flores, ut solitam in speciem adolevere*, consentiente tamen ed. pr. nisi quod *herbas* præfert. Nam, quorsum addiderit Tacitus herbas tenues aut flores, quæ sane sunt in rebus sponte natis, aut manu satis. Immo vult dicere, nihil ibi in usum hominum nasci: ne ea quidem, in quibus herba et folia tantum spectantur, aut flores, habere suam utilemque naturam, nedum frugifera: hoc est, quum, pro sua quodque natura, vel herba tenuis, vel flore, vel in solitam speciem adolevere etc. Ceterum Salmasius (ad Solin. p. 430) corripbat in *solidam speciem*, capiebatque de fructibus: quod ego non adeo spernam: aptum enim contrariis, *inania velut in cinerem vanescunt*. Sed tamen et *solitam* commodum sensum facit. Ac suspicari licet, *solidam* pro *torridam* ap. Orosium hinc natum. ERN. Lege *solidam in spem*. Ovid. Met. de herba 15, 203: *Turget, et insolida est, et spe delectat agrestes*, ubi forte legendum: *in solida est, vel in solida jam spe delectat*. *Spes anni* et *vota coloni* passim apud poetas. Possis et *sive herba tenuis aut flore*, sive, *ubi solidam in spicam adolevere*: sed in *spem* verum est:

solitam in speciem adolevere, atra et inania velut in cinerem vanescunt. Ego, sicut inclytas quondam urbes igne cælesti flagrasse concesserim, ita halitu lacus infici terram, corrumpi superfusum spiritum, eoque foetus segetum et autumnii putrescere reor, solo cæloque juxta gravi. Et Belus amnis Judaico mari illabitur; circa cujus os collectæ arenæ, admixto nitro, in vitrum excoquantur, modicum id litus et egerentibus inexhaustum.

agit de segete: notum illud Helenæ ad Paridem in Ovid. Her. 17, 263: *et adhuc tua messis in herba est*. HEINS. Bene hoc de Orosio monet Ern. Locus Taciti dubius. Pro lectione inde a Rhenano recepta facit, quod et in Flor legitur *floræ*: nec me movet, quod Bip. de particula *tenuis* adferunt. Verum idem Flor. habet *herbas tenues*, teste Ryckio, ut Ber. et Alc. Rem conficit, meo arbitrato, testimonium aliorum, cum lectione Agr. concordans. Sane Jos. B. Jud. 4, 27, itidem refert: *fructum plantarum, quum edulibus sit similis, in fumum vanescere*. Eodem respicit vox *inania* apud nostrum. Itaque cum Bip. Ryckianam lectionem reducere non dubitavi.

Judaicas quondam urbes. Libri aliquot *inclytas urbes*: nec aliter Orosius. Lira. Sic diserte ed. pr. MS. Agr. Fayet et Flor. (et Bud.) habens *indicas*: quo motus Pichena recepit. *Indius et inclytus* confundi supra (ad H. 3, 44) vidimus; quod non longe ab hac lectione differt. Ern. — * Trillerus, Obs. Crit. 3, 10, p. 196, legit *integras*, nec improbat *inclytas*.

Infici terram. MS. Guelf. *interfici*: in margine autem *infici*, man. sec. *Interficere messes* ap. Virgilium G. 4, 330, et similia non ignoro,

unde hæc scriptura defendi possit: sed vulgatum h. l. melius puto. Infici terram velut veneno aliquo. Per *superfusum spiritum*, intell. aerem. Ern. Bud. *infici*.

Belus amnis. MS. Guelf. edd. ante Rhen. *Belus*. Ern.

Collectæ arenæ, admixto nitro. Non, *conjectæ*. Farnesianus etiam recte: *lectæ arenæ*. Plinium adi 36, 26 (65), Strabonem 16, p. 758. Lira. *Lectæ* etiam Flor. Agr. ed. pr. Ceteræ edd. ante Lips. omnes *conjectæ*. Item omnes ante Rhen. *vitro*, quod ille correxit e Plin. l. c. Ern. Bud. vitiose *tecte*.... *vitro*.

Modicum id litus etc. Plin. l. c. auctore *quingentorum passuum spatium*: Josepho B. J. 2, 9 (10): *centum cubitorum*: unde Bochartus Hieroz. 2, 5, 9, in Plinio bene corrigit *quinquaginta*, ut jam monuit Ryckius: nam *quinquaginta passus* centum cubitos efficiunt. Isidorus 16, 15, *quinque millium*, manifeste confusa totius fluminis mensura ap. Plin. l. c. cum mensura litoris arenosi. Sed de conjectura induxit Rhenanus. MSS. (etiam Bud.) et edd. vet. et, quod centies pro *sed* apud nostrum occurrit, et frustra passim tentatur, ut sæpe monimus. Itaque vetus restituimus. V. ad A. 5, 3, Ern.

VIII. Magna pars Judææ vicis dispergitur : habent et oppida. Hierosolyma genti caput : illic immensæ opulentiae templum, et primis munimentis urbs, dein regia : templum intimis clausum : ad fores tantum Judæo adi-

Genti caput. Edd. ante Rhen. MS. Guelf et alii *gentis*. Nil interest. Ean. Bud. *genti*.

Primis munimentis urbs. Ex Josepho et Zonara legam et *trinis munimentis*. Nam triplici muro circumdatam eam fuisse, uterque is scriptor te docebit. Josephus Haloseos 6, 1, Zonaras 6, 19. Lrs. *Munimentis MSS.* (etiam Bud.) edd. pr. Put. At ed. Ber. vitiose *monumentis* dedit, quod fideliter expressit ed. Basil. Alciati. *Primis mun.* urbs est, urbs et ejus munimenta primum adeunti occurrunt : intra urbem est Regia, et omnium munitissimum templum. Sed vide notam seq. Ean. *Trinis* volebat et Heinsius.

Urbs de jugis. Jure nato, et moxum libri Farnes. (Flor. Reg. Lall.), *urbs deingia templum clausum.* Vatican. *urbs ob demgia.* At Jos. Mercerus legit : *primis munimentis urbs, dein regia.* Feliciter. Tacitus ipse juvat, infra c. 11 : *Alia intus moenia regiae circumjecta.* Lrs. Recepit Pichena cum seqq. præter Ryckium. MS. Guelf. ed. pr. ceteræque ante Rhen. *dein jugis.* In ed. Rhen. est *de jugis* divisim, nescio unde, et quo consilio, tacite editum; ut vitium operarum videatur. Et ea lectio tamen constanter ab omnibus servata. Unde apparet, frustra laborare, qui (ut Marc. Donatus) reverentia antiquæ lectionis conantur explicare, quomodo Hierosolyma *urbs de jugis* vocetur. Ean. Bud. et pr. m. *urbs de vigia* (s. *de jugia*). Bip. totum locum

ita refingunt : *ex pr. m. urbi, dein vigiliis, ad postremum feminis clausum.* In alia abt Heinsius. Equidem ingenue fateor, mihi non liquere. A Mercero receptam lectionem sat commode reddit Dotteville interpres.

Templum intimis. Quomodo, *intimis*? Ablego eam vocem cum nonnullis libris et lego : *trinis munimentis * urbs, ob de jugia. Templum clausum : ad fores tantum Judæo auditus.* Aut, si retineri placet, scribam apposite, *templum intinum*, sive magis *interius*. Duplex enim templum, exterius et interius, ut Zonaras 6, 23, et Josephus Ant. 6, 9 (4), et 15, 14 (11), et B. Jud. 5, 5, describunt appellantque : et exterius patet, sola interior domus clausa. Rodolphus hæc omnia concinnat (sed ab ingenio, opinor), et *primis munimentis urbis, alienigenis templum interius clausum.* Lrs. Id tamen recepit Ryckius (* et Heinsius). *Ex pr. m. urbis* probari possit. Nam profecto templum præcipuum urbis munimentum. V. c. 12. Ita sensus sit : templum illud est primarium urbis propugnaculum : proximum est regia. *Urbis* vestigia in ed. pr. in qua est *ursob*, quod ex *urbs* factum videtur. Deinde punctum esse debet post *regia*. At *alienigenis* insititium manifeste. Nam templum interius non externis magis, quam Judæis non sacerdotibus, clausum. *Templum* hoc loco non ita late sumitur, ut vulgo, sed de interiori æde, *vasq*, si *clausum* ad homines referas et

tus; limine, præter sacerdotes, arcebantur. Dum Assyrios penes, Medosque, et Persas Oriens fuit, despectissima pars servientium; postquam Macedones præpotuere, rex Antiochus, demere superstitionem, et mores Græcorum dare adnixus, quo minus teterrimam gentem in melius mutaret, Parthorum bello prohibitus est: nam ea tempestate Arsaces desciverat. Tum Judæi, Macedo-

ademptam facultatem adeundi. Ita omnibu clausum fuit, ut legere possis, *cunctis, adeuntibus*, aut simile quid. Sed refertur *clausum ad munimenta*, ut *intimis* moveri non debeat. ERN. — *Ad fores tantum Judæo aditus*. MS. Guelf. non male, opinor, tamen: præsertim, si *intimis* ad eam rationem, quam dixi, corrigatur. Ceterum illustratur hic locus Lucæ 1, 10, ubi, dum sacerdos intus sacris operatur, populus precatur *ἔξω*, foris, ad fores. Transire limen nefas omnibus, præter sacerdotes. Ed. pr. vitiose *Judææ* et *limine*. Mox pro *arcebantur* legendum *arcentur*, totus contextus clamat. ERN. — * Heinsius leg. putabat *ad f. t. J. a. et limen, penetrati et sacerdotes arcentur*.

Desp. p. servientium postquam etc. Hæc distinctio est a Rhenano, quoad comma hodie est ante *rex*, quum olim punctum esset: qua ante *postquam* interpungitur, jam est in MSS. ed. pr. ERN. Bud. mox *adnissus*.

Nam ea tempestate. Errare hic Tacitum, convenit: confuse Antiocho Epiphane cum Antiocho, cognomine *Θεῶς*. Nam sub hoc Arsaces defecit. In quo valde diligentiam tanti scriptoris desideres. Nam satis magnum est intervallum inter utrumque, quum Theus sit tertius, Epiphanes octavus Syriæ rex, et

pueri in elementis discant, sub quo Parthi defecerint, a quo Antiocho maxime Judæi vexati. Accedit, quod epochæ Arsacidarum initium ita clarum et nobile sit, ut nullo modo vel mediocri scriptor in hoc potuerit errare. Itaque credo, verba hæc: *nam ea tempestate Arsaces desciverat*, esse additamentum imperiti hominis, quod e margine in textum venerit, ut alia, de quibus aliis locis vidimus. Parthorum bello sane prohibitus Antiochus Epiphanes dici potest, quo minus Judæos opprimeret: nam, quum maxime premeret Judæos, in Parthos belligeratum abiit, ibique mortuus est. Id non intelligens homo imperitus, credensque, *bellum Parthorum* esse, quod a Parthis illatum sit, hanc stultam et imperitam notulam adjecit, quæ ne in puero quidem ferenda. Nec conveniunt sequentia. Nam, si Tacitus ista dedisset, putassetque de Antiocho *Θεῶς* esse accipienda, quæ de vexatis Judæis traderentur, an dixisset, ab eo tempore Macedonas invalidos fuisse? quam post fuerit Antiochus M. At post Epiphanem sane invalidi Syri fuerunt. Itaque verba ista uncis inclusi. Quæ si quis Tacito adserat, feram: ab Tacito quidem nihil gratiæ ferat. ERN. Bip. utcunque vulgatum tueretur, quod Antiochus Epiphanes etiam adver-

nibus invalidis, Parthis nondum adultis (et Romani procul erant), sibi ipsi reges imposuere; qui mobilitate vulgi expulsi, resumpta per arma dominatione, fugas civium, urbium eversiones, fratrum, conjugum, parentum neces, aliaque solita regibus ausi, superstitionem fovebant; quia honor sacerdotii, firmamentum potentiae, adsumebatur.

IX. Romanorum primus Cn. Pompeius Judæos domuit; templumque jure victoriae ingressus est. Inde vulgatum, « nulla intus Deum effigie vacuum sedem, et inania arcana. » Muri Hierosolymorum diruti; delubrum mansit. Mox, civili inter nos bello, postquam in

sus Parthos bellum infeliciter gesserit, v. Maccab. 2, 9, quodque Arsacidæ inde ex primo *Arsacis* nomen continuarint. Brot. legi jubet *Armenorum bello et Artaxias desciverat*, de quo Appian. in Syr. p. 117 et 131. Sed et huic et illis obstat, quod, ea ætate, dici non possit, *Parthos nondum fuisse adultos*, quod utique ætati Antiochi Dei convenit. Sic ab errore Tacitus immunis præstari non poterit, nec quidquam juvat, ista de defectione Arsacis verba uncis inclusisse, quos proinde sustuli.

Romani procul erant. Sic MSS. Flor. (Bud.) Agr. ed. pr. quod recepi. Reliqui libri *aberant*. Ern.

Sibi ipsi reges imposuere. Eo Brot. refert nummos Simeonis inscriptos A. I. ET 4 REDEMPTIONIS ISRAEL vel זיון, de quibus omnium instar Eekhel Doctr. NN. vet. t. 3, p. 465. Sed regium nomen hic non stricte capiendum.

Judæos domuit. *Judæos* omnes scr. (etiam Flor. et Bud.) et edd. veteres, quos inspexi. Lipsius tacite

omisit. Unde Pichena, pro more suo, a vulgatis abesse dicit, restituitque. Sane melius abesset. Sed supra jam monui, nimis multis locis ita poni nomina, ut salvo sensu possent abesse. Mox *nullas effigies* MS. Guelf. edd. Put. Ber. Alc. Ern. Emendavit Rhen. e Bud.

Mox bello civili interno. Cur hæc geminat civile et internum? placet immo Romana scriptio, *bello civili inter nos*. Lirs. MS. Agr. *civili inter nos bello*: concinnius. Per scriptiorem Rom. Lipsius aut non intelligit editionem Rom. i. c. Spirensis, aut falso laudat. Nam in meo exemplo est *civili interno bello*, ut in Flor. Et tamen Rom. scripturæ nomine alibi hanc ed. laudat. Etiam alibi falso laudari hunc librum vidimus a Lipsio. Ceterum *inter nos* quidem tolerabilius est quam *interno*, sed tamen et ipsum supervacuum et correctoris manum redolens. Mihi alterutrum *civili* vel *interno* spurium videtur. Ern. Bud. male *civili interno*, omisso *bello*. Prius idem *dirupti*.

ditionem M. Antonii provinciæ cesserant, rex Parthorum Pacorus Judæa potitus, interfectusque a P. Ventidio, et Parthi trans Euphraten redacti; Judæos C. Sosius subegit. Regnum, ab Antonio Herodi datum, victor Augustus auxit. Post mortem Herodis, nihil exspectato Cæsare, Simo quidam regium nomen invaserat. Is a Quinctilio Varo, obtinente Syriam, punitus; et gentem coercitam liberi Herodis tripartito rexere. Sub Tiberio quies: dein jussi a C. Cæsare, « effigiem ejus in templo locare, » arma potius sumpsere; quem motum Cæsaris mors diremit. Claudius, defunctis regibus, aut ad modicum redactis, Judæam provinciam equitibus Romanis aut libertis permisit; e quibus Antonius Felix, per omnem sævitiam ac libidinem, jus regium servili ingenio exercuit, Drusilla, Cleopatrz et Antonii nepte, in ma-

Provinciæ cesserant. Utrum provincia cesserat, an Oriens cesserat. GRON. *Provinciæ* verum int. *Orientis*, ut Ryckius jubet. ERN. Bud. *provinciæ*.

Rex Pacorus. Proprie regis filius, scil. Orodis. Sed sic solent, ut supra 2, 25, rex *Epiphanes*. Nec necesse, quod conjiciebat Brot. *F. reg. Parth. Pacorus*.

C. Sosius. Sive *Sossius*. Male quidam libri, *Sestius*. LIPS. *Sosius* MS. Guelf. ed. pr. ceteræque. ERN. De *Sosio* v. Jos. Ant. 14, 16 (28), et Dio 49, 22, ad a. 718. Dio *Sossium* vocat. Ap. Murat. Inscr. t. 1, p. 295, item in numis memoratur *C. Sosius*. Bud. *G. Sosius*.

Victor Augustus sanxit. Prisci aliquot libri, *auxit*. LIPS. Idque verum. *Sanxit* est ab Rhenani ingenio. (Bud. *ausit*.) *Auxit* restituit Pichena. De scriptura *Simo* ad c. 12, de ipso, Herodis servo, Jos. A. 17, 11 (10).

ERN. Idem quoque B. Jud. 1, 15 (20), auctum ab Augusto regnum Herodi narrat.

Tripartito rexere. Archelaus Judæam, Herodes Antipas Galilæam, Philippus (Herodes) Trachonitidem, ut tetrarchæ.

Dein jussi etc. De quo legenda Philonis legatio ab Caium, et nos-ter 12, 54. ERN.

Armapotius sumpsere. Contra Jos. Ant. 18, 10 (8), et B. Jud. 2, 9 (10), docet, rem intercessionem Petronii esse compositam et mox Claudium vita functum.

Ad modicum redactis. Unus tam Herodes, Agrippæ M. frater, regnum Chalcidis occupabat.

Antonius Felix. *Antonianum* potius dicendum disputat Canneg. *de Mut. sub imp. nom. r. t. p.* 54. Is autem nepos fuit Claudii, qui ex Druso Germ. et Antonia min. Antonii filia natus erat.

trimonium accepta; ut ejusdem Antonii Felix progener, Claudius nepos esset.

X. Duravit tamen patientia Judæis usque ad Gessium Florum, procuratorem. Sub eo bellum ortum: et comprimere cœptantem Cestium Gallum, Syriæ legatum, varia prælia ac sæpius adversa exceperere. Qui ubi fato, aut tædio occidit, missu Neronis Vespasianus fortuna famaue, et egregiis ministris, intra duas æstates, cuncta camporum, omnesque, præter Hierosolyma, urbes, victore exercitu tenebat. Proximus annus civili bello intentus, quantum ad Judæos, per otium transiit. Pace per

Comprimere cœptantem. Sic bene editum a Rhenano. MS. Bud. ed. pr. *comprimere receptantem*; temere repetita ultima prioris verbi syllaba, unde factum reos in aliis MSS. et edd. ceteris ante Rhen. ERM.

Cestium Gallum. Idem Sætonio narratur Vespas. 4: *Judæi rebellant, cæsoque præposito, legatum insuper Syriæ consularem, suppetias ferentem, rapta aquila, fugarunt.* In Josepho hæc ipsa, et plane omnia vide A. 20, 9 (11); B. Jud. 2, 23 (18). Sed quis tamen *præpositus* ille *cæsus*? ita enim Sætonius, nec rem tam notabilem vel Josephus, vel Tacitus, dixere. Immo ille plane contra: Florum, qui tunc præpositus, evasisse et bellum iis fecisse. An *cæsoque præsidio*? ita enim Eutropius, qui sua solet ex Tranquillo describere: *Exstinctis Romanis prædiis, legatum quoque Syriæ suppetias ferentem, rapta aquila fugarunt.* Sunt ipsa, ut vides, Tranquilli. An verius, *Gessiumque præpositum*? ut hoc dicat, *Gessium Florum* (id ei nomen) fugatum, ac tum etiam Cestium Gallum? interpretes nihil hic pro re dicunt: tu serie historiarum,

lector, arbitrare. LRS. Vide dicta a me ad locum Suetonii, item quæ Dukerus et Oudendorpius. ERM. Lipsii notam, in Gron. editionibus versus finem truncatam, integritati suæ restitui.

Adversa exceperere. Cod. Bud. *adversa excipere.* Ed. pr. *accipere.* ERM. Rhen. correxit ingenio.

Intra duas æstates. Intra edidit (ex ingenio) Rhenanus. Superiores edd. MS. Guelf. *inter.* Mox MSS. Bud. Guelf. (Reg. Lall.) ed. pr. *Hierosolymam.* Vid. supra ad c. 2. ERM. Bud. *duas æstates* sine præpos. In notis Rhen. eam quoque submovendam docet, sed in textu ponit *intra.*

Proximus annus, bello civili intentus, quantum ad Judæos per otium transiit. Lege *proximis annis bello civili intentus*: nempe, *quantum ad Judæos per otium transiit*: annis per otium transiit: plus uno anno interquievit. Agric. 6, *annum quiete et otio transiit.* HZINS.

Pace domi parta etc. MS. Guelf. (Bud.) edd. ante Rhen. *parata*; male. V. ad A. 16, 2. Ex ingenio bene correxit Rhenanus. Mox et ant

Italiam parta, et externæ curæ rediere. Angebat iras, quod soli Judæi non cessissent. Simul manere apud exercitus Titum, ad omnes principatus novi eventus casusve utilius videbatur. Igitur castris, uti diximus, ante moenia Hierosolymorum positus, instructas legiones ostentavit.

XI. Judæi sub ipsos muros struxere aciem, rebus secundis longius ausuri, et, si pellerentur, parato perfugio. Missus in eos eques cum expeditis cohortibus ambigue certavit. Mox cessere hostes, et sequentibus diebus crebra pro portis prælia serebant; donec assiduis damnis intra moenia pellerentur. Romani ad oppugnandum versi: neque enim dignum videbatur, famem hostium opperiri; poscebantque pericula, pars virtute, multi ferocia, et cupidine præmiorum. Ipsi Tito Roma, et opes, voluptatesque ante oculos; ac, ni statim Hierosolyma conciderent, morari videbantur. Sed urbem, arduam situ, opera molesque firmaverant, quis vel plana satis munirentur. Nam duos colles, immensum editos, claudabant muri, per artem obliqui, aut introrsus sinuati; ut latera oppugnantium ad ictus patescerent. Extrema rupis abrupta; et turre, ubi mons juvisset, in sexaginta pedes, inter devexa, in centenos vicenosque attollebantur; mira specie, ac procul intuentibus pares. Alia

tolli et ad sequentia rejici vult Freinsheimius, aut mutari in *ut*. Illud melius, sed tamen non necessarium. Liv. 2, 52, *urbi cum pace etiam laxior annona rediit*. Absesse et hic posset etiam: sed propterea non vitiosum est. Infra edd. ante Pich. MSS. Agr. Guelf. *utile*. Flor. (Bud.) *utilis*. EAX. *Uti diximus*. Cap. 1.

Ambigue certavit. Secus Jos. qui

B. J. 5, 2, ferme oppressam Titum et legionem decimam castris pulsam memorat.

Nam duos colles. Rectiora his de Hierosolymis summa arte munitis docet Josephus. Cf. Polyp. Polard, t. 3, p. 319.

Per artem obliqui. Rationem dat Veget. 4, 2.

In centenos vicenosque attolleban-

intus moenia, regiæ circumjecta : conspicuoque fastigio turris *Antonia*, in honorem M. Antonii ab Herode appellata.

XII. Templum in modum arcis, propriique muri, labore et opere ante alios : ipsæ porticus, quis templum ambiebatur, egregium propugnaculum. Fons perennis aquæ, cavati sub terra montes; et piscinæ cisternæque servandis imbribus : præviderant conditores, ex diversitate morum, crebra bella : inde cuncta quamvis adversus longum obsidium; et a Pompeio expugnatis metus atque usus pleraque monstravere. Atque, per avaritiam Claudianorum temporum empto jure muniendi, struxere muros in pace, tamquam ad bellum; magna colluvie et ceterarum urbium clade aucti : nam pervicacissimus quisque illuc perfugerat, eoque seditiosius agebant. Tres duces, totidem exercitus. Extrema et latissima moenium *Simo*, quem et *Bargioram* vocabant, mediam urbem *Joannes*, templum *Eleazarus*, firmaverat. Multitudine

tur. MS. Bud. in centenosque. Guelf. Oxon. in centenos quoque. Mox ed. pr. circumjecta : et MS. Oxon. honore M. Antonii : quæ phrasis Tacito et alibi usurpata. ERM. Bud. circumjecta; dein in honore : prius in immensum.

Labore et opere. MSS. Flor. Agr. Guelf. edd. ante Rhen. omnes opera : quod videtur natum ex initiali sequentis verbi. Nam opus proprium in hac re verbum. Mox Flor. ambiebatur. ERM. Bud. opere ambiebatur.

Præviderant conditores. MS. Agric. (Bud.) ed. pr. Rhen. providerant : quod serratum usque ad Lips. qui vetus tacite restituit : quod h. l. melius. ERM.

Metus atque usus. Atque denuo

sequitur. Lege igitur, metus æque ac usus vel, quod malo, metus atque usus peræque, vid. Ann. 6, 5. HEINS.

Ceterarum urbium clade. Alii ceterarum. Lips. Velut ed. pr. MS. Agr. male : nam intelliguntur urbes Judaicæ. Add. ad G. 32. ERM. Bud. ceterarum.

Simo. Ita MSS. Flor. (Bud.) Guelf. Oxon. ed. pr. sed hæc tamen ut Flor. semel tantum : alii MSS. *Simon*. ERM.

Joannes, quem et Bargioram vocabant. Josepho B. Jud. 2, 23 (19), 4, 7 (9). *Simo* Giormæ filius vocatur : unde cum Ryckio probo Salinerii conjecturam, qui transpositum hoc incisum putabat, et post *Simo* ponendum. Dein MS. (etiam Bud.) et

et armis Joannes ac Simo, Eleazarus loco, pollebat. Sed prælia, dolus, incendia inter ipsos, et magna vis frumenti ambusta. Mox Joannes, missis per speciem sacrificandi, qui Eleazarum manumque ejus obtruncarent, templo potitur: ita in duas factiones civitas discessit, donec, propinquantibus Romanis, bellum externum concordiam pareret.

XIII. Evenerant prodigia, quæ neque hostiis, neque votis piare fas habet gens superstitioni obnoxia, religionibus adversa. Visæ per cælum concurrere acies, rutilantia arma, et subito nubium igne collucere templum. Expassæ repente delubri fores, et audita major humana vox, « Excedere Deos; » simul ingens motus excedentium. Quæ pauci in metum trahebant; pluribus persuasio inerat, antiquis sacerdotum literis contineri, eo ipso tempore fore, ut valesceret Oriens, profectique Judæa rerum potirentur: quæ ambages Vespasianum ac Titum prædixerat. Sed vulgus, more humanæ cupidinis, sibi tantam factorum magnitudinem interpretati, ne adversis quidem ad vera mutabantur. Multitudinem obsessorum, omnis ætatis, virile ac mu-

edd. ante Lips. omnes *Barbagiorum*. Pro *Eleazarus* ed. pr. et *Lazarus*, item *Lazarus*, *Alazarus*, ut MS. Fl. (Bud.) ERN. Ex suffragio Brot. et Lall. quoque reposui suo loco verba ista, forsan a glossatore adjecta. Idem fecere Bip. et uncinis includere. Colerus putabat, *Bar Jo-nam* dicendum.

Evenerant prodigia. Plura enarrat Jos. B. Jud. 6, 12, (5.)

Expassæ repente delubri fores. MS. Flor. *expertæ*. (Bud. ex parte). Agr. ed. pr. *apertæ*: quod pro glossa habet Ryckius. Nec audet J. Grono-

vius aliquid contra valgatam e Flor. moliri. ERN.

Profectique Judæa rerum potirentur. V. dicta ad Sueton. Vesp. c. 4, sed etiam quæ monuit Oßendorpius. Mox *prædixerat* MS. Flor. (Bud.) ed. pr. quod querit J. Gronov. cur mutatum sit. Nam profecto et *ambages* in singulari de vaticiniis dicitur. ERN. De re ipsa pluribus Brot. in ed. majore. Cf. et Jos. B. Jud. 6, 12 (5). *Ambages* ambigua sunt oracula.

Virile ac muliebre secus. Sic MS. Flor. a m. pr. quod recte receptum

liebre secus, sexcenta millia fuisse accepimus. Arma cunctis, qui ferre possent; et plures, quam pro numero, audebant. Obstinatio viris feminisque par; ac, si transferre sedes cogerentur, major vitæ metus, quam mortis. Hanc adversus urbem gentemque Cæsar Titus, quando impetus et subita belli locus abnueret, aggeribus vineisque certare statuit. Dividuntur legionibus munia, et quies præliorum fuit; donec cuncta expugnandis urbibus reperta apud veteres, aut novis ingeniis, struerentur.

XIV. At Civilis, post malam in Treveris pugnam, reparato per Germaniam exercitu, apud Vetera castra

a J. Gron. Add. ad A. 4, 62. Ceteri libri (in his Bud.) *virilis ac muliebris sexus*: inde a Pichena *virile ac muliebre sexus*. In ed. pr. *sexus* excidit, ob initium sequentis verbi. ERM. De voce *secus* v. et Charisius ap. Putsch. p. 61.

Sexcenta millia fuisse accepimus. Numerus mihi non certus, et quem (a Rhen.) ex Budensi cod. et Orosio substitutum video parum caute. Nam ille scribit, *sexcenta millia Judæorum interfecta Cornelius et Suetonius referunt*. Sed interfecta ait: quum noster hic universe, de obsessis: qui certe paullo plures. Libri etiam instabiles et quidam (ut Put. Alc.) *ducenta millia*. Fortasse, *dena* aut *undena millia*: quod paullo propius ad Josephum 6, 17 (9), et Zonaram 6, 26, et Jornandem accedat, qui omnes *undecies centena millia* periisse obsidione illa clare tradunt: periisse, inquam, fame, morbo, ferro. Nam Sulpicio Severo fidem vix habeo, qui l. 2, *numerum peremptorum ad undecies centena millia* profert, *capta vero centum millia ac venundata*. Sed peremptos

fortasse largius accepit, et nostro illo sensu. LIRA. *Sexcenta millia* clare præter Bud. etiam Flor. Agr. ed. pr. Reliquæ ante Rhen. *ducenta*: quod quomodo natum, patet e MS. Guelf. in quo *dc^{ta}*. Ceterum in numero cæsorum discrepare auctores, frequentissimum est in omni historia. ERM.

Plures, quam pro numero. Id valet, fuere obsessi *sexcenta millia*; credas quartam aut circiter partem (pro communi ratiocinatione) armatuisse: at hic aliter fuit, et plures impetu atque ardore ceperant. Qui? infra aut supra legitimam ætatem, pueri senesque. LIRA. Paullo post *impetus*, quod e Flor. inductum a Pichena, etiam est in Guelf. (et Bud.) Ceteri *impetum*. ERM.

Major vitæ metus q. m. Cf. Dio. 66, 6.

Post malam in Tr. pugnam. V. 4, 77.

Apud Vetera castra consedi. *Castra* abest ab edd. Lipsii: in antiquioribus meis omnibus reperi: ne quis erret, credens Pichenæ, ab editis abesse. ERM.

consedit; tutus loco, et ut memoria prosperarum illic rerum augescerent barbarorum animi. Secutus est eodem Cerialis, duplicatis copiis, adventu secundæ et VI et XIV legionum. Cohortesque et alæ, jampridem accitæ, post victoriam properaverant. Neuter ducum cunctator. Sed arcebat latitudo camporum, suoapte ingenio humentium. Addiderat Civilis obliquam in Rhenum molem, cujus objectu revolutus amnis adjacentibus superfunderetur. Ea loci forma, incertis vadis subdola, et nobis adversa: quippe miles Romanus armis gravis, et nandi pavidus; Germanos, fluminibus suetos, levitas armorum, et proceritas corporum adtollit.

XV. Igitur, lacescentibus Batavis, ferocissimo cuique nostrorum coeptum certamen: deinde orta trepidatio, cum præaltis paludibus arma, equi, haurirentur. Germani notis vadis persultabant, omissa plerumque fronte, latera ac terga circumvenientes: neque, ut in pedestri acie, cominus certabatur; sed, tamquam navali pugna, vagi inter undas, aut, si quid stabile occurrebat, totis

Adventu secundæ et XVI. Mercurus acute corrigit et *sextæ*: quia XVI dudum cum Ceriali fuerat, et sexta ex Hispania demum accesserat. Et sic recensentur infra c. 16, *quartadecimani*, *sexta legio*, *secundani*. Add. H. 4, 68. Adjuvat forte et ordo numerorum. XIV^{um} opinor XVI^{um} præposuisset: quod visum et J. Gronovio. ERN. Cf. mox c. 16; ubi istæ tres legiones sic junctæ.

Arma, equi. Ita J. Gron. e Flor. edidit. Consentiant MS. Bud. ed. pr. in quis *arme qui*. *Aurirentur*, quod e Flor. notat J. Gron. sine adspiratione, etiam Guelf. qui frequenter hoc verbum et alia sic exhibet: in quo

supra tamen subinde adscripta nota adspirationis. ERN. In Bud. adspiratione non deficit. Qui *arma* potnerint hauriri, se non videre, profitentur Bip. forsân abjecta ab equitibus, ut sese facilius expedirent in paludibus.

Omissa pl. fronte. Bud. *diversa pl. fr.* Rhen. conjicit *dimissa*.

Nec u. i. p. a. cominus certabatur. MS. Flor. (Reg. Lall.) ed. pr. ut Reg. *cominus minus*: unde J. Gron. faciebat *cominus eminus*: quod recepit Brotier. Ego non imiter. *Pedestris acies* h. l. opponitur *navali*; estque adeo terrestris, in qua non modo cominus, sed et eminus pugnatur. EAX. Bud. *cominus cert*.

illic corporibus nitentes, vulnerati cum integris, periti nandi cum ignaris, in mutuam perniciem implicabantur: minor tamen, quam pro tumultu, cædes; quia, non ausi egredi paludem Germani, in castra rediere. Ejus prælii eventus utrumque ducem, diversis animi motibus, ad maturandum summæ rei discrimen erexit. Civilis instare fortunæ; Cerialis abolere ignominiam. Germani prosperis feroces; Romanos pudor excitaverat: nox apud barbaros cantu aut clamore, nostris per iram et minas, acta.

XVI. Postera luce, Cerialis equite et auxiliariis cohortibus frontem explet; in secunda acie legiones locatæ; dux sibi delectos retinuerat ad improvisa. Civilis haud porrecto agmine, sed cuneis, adstitit. Batavi Gugernique in dextro; læva ac propiora fluminis Transrhenani tenere. Exhortatio ducum, non more concionis apud universos, sed ut quosque suorum advehebantur. Cerialis « veterem Romani nominis gloriam, antiquas recentesque victorias; ut perfidum, ignavum, victum hostem, in æternum exciderent: ultione magis, quam prælio, opus esse. Pauciores nuper cum pluribus certasse; attamen fusos Germanos, quod roboris fuerit. Superesse, qui fugam animis, qui vulnera tergo, ferant. » Proprios inde stimulos legionibus admovebat,

Rom. pudor excitaverat. Bud. *exercitaverat.* Prius idem *redire.*

Batavi Gugernique. Ita edidi, ne Tacitus in ejusdem populi nomine sibi non constaret. Nam supra 4. 26, *Gugerni* editum, ut apud alios vocantur. Vulgo (et in Bud.) h. l. est *Cugerni*: ed. pr. *Eugenii*: infra c. 18. Guelf. *Gugerni*: ed. pr. *ecugerni*. Mox *eorum* pro *suorum* edd. vett. inde a Puteol. usque ad Pich. *suorum* MSS. Flor.

(Bud.) Agr. Guelf. ed. pr. Post *dedi exciderent* pro *excinderent*, e MSS. Flor. (Bud.) Agr. ed. pr. idque voluit edere J. Gronovius, sed operæ non paruerunt. MS. Guelf. edd. vett. *excinderent*. Add. ad Agric. 19. ERN.

Attamen fusos Germanos. Melius Flor. *ac tamen*, ut voluit Muretus: edd. pr. male *Romanos*. ERN. *Ac tamen* recepere Bip. Bud. *at tamen*. Sensus idem. Bud. *Germanos*.

« domitores Britanniae quartadecimanos » appellans : « principem Galbam sextae legionis auctoritate factum ; illa primum acie secundanos nova signa, novamque aquilam dicaturos. » Hinc, praevectus ad Germanicum exercitum, manus tendebat, « ut suam ripam, sua castra, sanguine hostium reciperarent. » Alacrior omnium clamor, quis vel e longa pace praelii cupido, vel fessis bello pacis amor, praemiaque et quies in posterum sperabantur.

XVII. Nec Civilis silentem struxit aciem, locum pugnae testem virtutis ciens : « stare Germanos Batavosque super vestigia gloriae, cineres ossaque legionum calcantes : quocunque oculos Romanus intenderet, captivitatem, clademque, et dira omnia obversari. Ne terrerentur vario Treverici praelii eventu ; suam illic victo-

Sextae legionis auctoritate. I. e. initio a sexta legione facto Caesarem appellandi, quod exemplum ceteras secutas. Mox novam aquilam et nova signa tribuit secundanis, quod vetera signa in bello civili amiserant. Mox pervectus MS. Agr. ERN. Bud. male pervectos. Dein recuperarent : praetiaque sperabantur.

Alacrior. Cod. Agr. alacer.

Silentem struxit aciem. H. e. quae non silentio exciperet hortantis voces, sed clamore probaret. Sed, quoniam id post iterum dicitur : ubi sono armorum etc. approbata sunt dicta : credo legendum esse silens vel silentio (vel silenter) ut viri docti voluerunt : sed posterius malim. Mox omnia MS. Guelf. edd. Beroaldi seqq. ante Pichenam, qui omnia edidit e scriptura Flor. oia, quae est et in ed. Put. Omina plane MS. Agr. ed. pr. Scriptura Florentina sane et omnia significare potest, estque ejus verbi

usitatum compendium : nec id adeo absurdum puto. Dira per se possunt infausta omnia significare. Deinde ed. pr. observari. Denique eadem et MS. Agr. Treveriani. Guelf. Treveriri. ERN. Bud. silentem, bene, ut Flor. et Agr. Mox explicatur locus, ubi sono armorum etc. Nil ergo mutandum. Dein Bud. omnia. Parum, credo, refert, omnia, an omnia, legas. Bud. obversari. Treverici. Prius pro ciens habet sciens.

Suam illic victoriam. Vatic. suam illic materiam : quae lectio involvit aliud verbi, quod nondum educo. Certe de avaritia aut cupidine, id dici verius, quam de victoria. Neque enim ea, sed, quod ea per securitatem et insolentiam abusi, cladem dedit. Lrs. Materiam etiam ed. pr. Acidalius corrigit avaritiam, quod et in promptu Lipsio fuisset, si non nimis a vulgata differret. Idem dicere voluisse videtur : quod 4, 78 : obsti-

riam Germanis obstitisse, dum, omissis telis, præda manus impediunt : sed cuncta mox prospera et hosti contraria evenisse. Quæ provideri astu ducis oportuerit, provisa : campos madentes et ipsis gnaros ; paludes hostibus noxias. Rhenum et Germaniæ Deos in adpectu : quorum numine capesserent pugnam, conjugum, pa-

tit vincentibus prævum inter ipsos certamen, hoste omissa, spolia consecrandi. Videtur ergo requiri, quod respondeat *pravo spoliandi certamini*. Tale quid si quis repererit, non admodum discrepans a lectione librorum, audiam. Nunc liceat credere, Tacitum captasse acumen, et alia sententia uti voluisse, quæ non sit nimis ad vivum ressecanda, quales plures in Tacito. Victoria est abusus victoriæ, nimia fiducia e victoria, verbo, vitia victorum. ERN. Flor. et Bud. *victoriam*.

Præda manus impediunt. Hoc sine dubio vitiosum. Saltem *impediant* esse debebat, sed vera lectio est *impedirent*, e necessaria et perpetua ratione latininitatis : *Ne terrentur... obstitisse... dum impedirent.* ERN.

Quæ provideri etc. Sententia nostro aliisque in tali oratione tria. Libri fluctuant inter *providisse*, ut est in vulgatis, inde a Rhenano (idemque habet MS. Guelf.) et *prævidisse*, quod est in edd. Put. Ber. Alc. et *prævisse*, ut habet Flor. (et Reg. Lall.) ed. pr. denique *prævisse* in MS. Bud. et *provvisa* in MS. Agr. Ed. video viros doctos inclinare in *provvisa*, ut Rhen. Pichenam : quod est utique optimum, et sic alia sæpe locis reperi. *Prævisse* autem esse e compendio scribendi pro *prævidisse* : nisi fuit potius *provvisa esse* : in quo genere quam sæpe in libris peccatum, ad alium locum notavimus. ERN.

Rhen. *perperam* e Bud. *profert prævisa* ; habet is clare *prævisse*. Contra Flor., teste Pichena, *provise*. In nota Ern. male hæc relata ; sed culpa, quoad Bud. Rhenani est, apud quem forsitan error typographi. Bene recentiores receperunt *provvisa*, ut codicibus suis honos foret.

Paludes hostibus noxias. MS. Agr. *medius* ; quod verum videtur Ryckio. Consentit ed. pr. et fuere paludes inter utramque aciem. Sed cur *hostibus medias* vocet, quæ inter utramque aciem ? ERN.

Rhenum et Germ. Deos. Huc facere putat Tollius ad Ausonii Mosellam p. 421, numum Neronis Drusi, in quo numen Rhennus, additque, se vidisse Coloniam signum Rheni æneum cum literis DIVS RHENVS.

Quorum numine. I. e. auspiciis, favore, auxilio sublevati ac freti : ut sæpe, apud poetas in primis. Mox verba *inter majores*, si ad vivum ressecemus, perinepta sint : nam dies præsens quomodo gloriosus esse inter majores, celebrari, laudari a majoribus potest ? Sed acumen quæavit Tacitus in antithetis, *gloriosiss. inter majores et ignominios. apud posteros*. Sensus est : illo die aut plus gloriæ consecuturos, quam majores ipsorum antea consecuti sint, aut tantum ignominie, ut etiam posterius male de ipsis existimaturi sint. MS. Guelf. habet tantum *gloriosum*. ERN.

rentum, patriæ memores: illum diem aut gloriosissimum inter majores, aut ignominiosum apud posteros fore.» Ubi sono armorum tripudiisque (ita illis mos) approbata sunt dicta, saxis, glandibusque, et ceteris missilibus prælium incipitur: neque nostro milite paludem ingrediente, et Germanis, ut elicerent, lacessentibus.

XVIII. Absumptis, quæ jaciuntur, et ardescente pugna, procursum ab hoste infestius: immensis corporibus, et prælongis hastis, fluitantem labantemque militem eminus fodiebant: simul e mole, quam eductam in Rhenum retulimus, Bructerorum cuneus tranatavit: turbata ibi res: et pellebatur sociarum cohortium acies, quum legiones pugnam excipiunt, suppressaque hostium ferocia, prælium æquatur. Inter quæ perfuga Batavus adiit Cerialem, «terga hostium» promittens, «si extremo paludis eques mitteretur: solidum illa, et Gurgernos, quibus custodia obvenisset, parum intentos.» Duæ alæ, cum perfuga missæ, incauto hosti circumfunduntur: quod ubi clamore cognitum, legiones a fronte incubuere, pulsique Germani Rhenum fuga petebant. Debellatum eo die foret, si Romana classis sequi matu-

Ut elicerent, lacessentibus. Elicerent bene Rhen. e Bud. sic et Flor. Agr. Guelf. ed. pr. Primus Puteol. edidit eluderent; quod Ber. Alc. secuti. ERN. Probabat hoc Muretus. Acidalius nil inuat. Mox Bud. assumptis.

Fluitantem labantemque. Interpunxi, et voce addita explevi locum, fide Vatican. Lirs Nempe labantem, quod et in marg. Guelf. et ed. pr. reperi. Mox cum J. Gron. edidi tranatavit e MSS. Flor. Agr. eodemque redit, quod corrupte in ed. pr. rena-

tavit: sic et alibi apud nostram exhibetur. Post MSS. Flor. Bud. Agr. Guelf. ed. pr. æquatur; quod recepi pro vulgato exæquatur: idque legitimum in hac re verbum. ERN. Bud. fluitantemque, quo patet, vocem omissam. Idem transnatavit... æquatur.

Retulimus. C. 14.

Solidum illa. MS. Oxon. solidam illum, sc. paludum partem. Vulgatum melius et verum est. MS. Agr. solidum illa. ERN. Bud. solidum illa. Debellatum eo die foret. Cf. c. 21.

rasset. Ne eques quidem institit, repente fuis imbribus et propinqua nocte.

XIX. Postera die, quartadecima legio in superiorem provinciam Gallo Anno missa: Cerialis exercitum decima ex Hispania legio supplevit. Civili Chaucorum auxilia venire: non tamen ausus oppida Batavorum armis tueri, raptis, quæ ferri poterant, ceteris injecto igni, in insulam concessit: gnarus, deesse naves efficiendo ponti, neque exercitum Romanum aliter transmissurum: quin et diruit molem, a Druso Germanico factam, Rhenumque, prono alveo in Galliam ruentem, disiectis, quæ morabantur, effudit. Sic velut abacto amne, tenuis alveus, insulam inter Germanosque, continentium terrarum speciem fecerat. Transiere Rhenum Tutor quoque, et Classicus, et centum tredecim Treve-

Ex Hispania. Bud. *Spagna*, ubi sec. m. præposuit *Ys*. Ab Italo homine scriptum codicem dixeris. *Spaniam* olim et Latinis dictam, ostendi ad Vibium seq. p. 398.

Oppidum Batavorum. Quod oppidum? nominare enim certe debuit. An *Batavodurum* scribendum? an cum Rom. codice legimus, *oppida Batavorum*? Et intelligam tunc ea oppida, quæ extra insulam. Nam Batavorum veterum sedes non dubie supra et extra etiam insulam, in ora Gallica. Tacitus clare, supra 4, 12: *Extrema Gallicæ oræ vacua cultoribus, simulque insulam inter vada sitam occupavere.* LIRS. Sententias Claverii, qui *Bateburgum* intelligebat, et Pontani, qui *Noviomagum*, examinat Ryckius ad h. l. Quia *oppida* est in MS. Reg. ed. pr. recepi, ut *Lall.* et *Brot.* (et *Bip.*) fecere. ERM. Bud. vulgatum habet *oppidum*. Agr. et Reg. *Lall. oppida*.

Molem a Druso Germanico factam. Fuit agger, Rheno, in ripa Gallica, humiliori, et in quam Rhenus magno impetu rueret, oppositus, ut coereret flumen; et quidem ea in parte Insulæ Batavorum, qua proxime intratur venientibus a Batavorum oppido. Ejus aggeris auctor Drusus, qui opus instituit anno vitæ ultimo, h. e. U. C. 745. Id opus continuavit Paullinus, auctore Tacito A. 13, 53. Adde Altingium in *Notit. Bat. et Fria. Ant. t. 1, p. 54.* ERM. Ipse quoque olim hac de re egi in *Jungend. mar. fluv. que omnis ævi moliminibus*, Arg. 1773. sq. Bud. male *diluit*. Sic vel. t. *abacto amne. Abacto* MS. Guelf. (Bud.) edd. inde a *Rhen. omnes*. MS. Agr. *amoto*; ed. pr. *ab amoto*; edd. *Pateol. Ber. Alc. ab-lato*. ERM.

Et centum tredecim Tr. senatores. Vox *senatores* aberat a MS. Bud. nec est in Guelf. Mox in *quis Flor.*

rorum senatores : in quis fuit Alpinus Montanus , quem a Primo Antonio missum in Gallias superius memora-
vimus : comitabatur eum frater D. Alpinus : simul ce-
teri miseratione ac donis auxilia concibant , inter gentes
periculorum avidas.

XX. Tantumque belli superfuit , ut præsidia cohorti-
um , alarum , legionum , uno die Civilis quadripartito
invaserit : decimam legionem Arenaci , secundam Bata-

ed. pr. Ceteri libri ante Pich. (Bud.
quoque ,) quibus. ERN.

*Quem a primo Antonio memo-
ravimus.* Hæc verba absunt a MS.
Oxon. Quum 3 , 35 ; 4 , 31 , in Ger-
maniam missus dicatur , non in Gal-
lias : J. Gronovius spuria hæc verba
judicabat. Qui hoc nolent , legendum
putabunt *Germaniam*. Mox *D. Al-
pinus* (*Alpinus* Flor et Bud) omnes
libri , præter Agr. in quo *Dr.* i. e.
Drusus. ERN.

*Una die Civilis quadripartita in-
vaserit.* Sic scribendum e MS. Agr.
putavit Ryckius. Quia consentit ed.
pr. et *Civilis* post *quadrip.* etiam a
Guelf. abest : denique in eodem co-
dice et edd. ceteris ante Rhen. *modi-
cis villis* : id recepi. MSS. Flor. Bud.
edd. Rhen. sqq. omnes *modicis vicis* :
quod contra Ryckium defendit qui-
dem J. Gronovius , sed nullo alio ar-
gumento , quam antiquitate MS. Flor.
quum multis aliis locis ejus lectioni-
bus alias prætulerit. Vellem docuis-
set , quid esset *præsidia modicis vicis*
quadripartita , et quæ forma lo-
quendi : non urgebo id , quod Ryc-
kius , oppida fuisse , non modicos
vicos : quorsum et quo consilio addi-
tum putabimus *modicis vicis* ? Fa-
teor , *una die* potuisse intelligi , si
abesset ; sed id tamen valet ad clarius
perspiciendum magnitudinem reli-

quiarum Germanicarum , et aliis quo-
que locis brevitatis temporis eodem
consilio additur , nempe rei augenda
caussa. Ceterum ne sic quidem locum
persanatum puto. Corrigendum in-
super *quadripartito i. vase* : ut : qui
modus loquendi frequens Lævio V.
c. 21 , 7 , urbem *tripartito adgreditur*.
Cæs. B. G. 1 , 25 , *signa bipartito in-
tulerunt* : ubi vid. Oudend. Obser-
vandum autem , librarios in hoc et
similibus verbis va'de proclives
fuisse ad terminationem mutandam ,
ut proximo substantivo congrueret.
Sic ap. eundem Liv 4 , 59 , quum es-
set , *tripartito ad devastandos fines*
discessere , librarius Vossiani pr. fe-
cit *tripartitos* , referens ad *fines*. In
loco ante laudato alius addidit loco.
Ap. Cæsarem l. c. in variantibus e
pluribus codd. notatum in margine
habeo *bipartita* , quod debetur li-
brario genus ad *signa* accommodan-
danti. Et sic sæpe turbatum. Quo
minus dubitavi hanc correctionem
in textum recipere. Ceterum in MS.
Guelf. est *legionem m. v. quadri-
partitam invaserint*. ERN. Hic iterum
lectio Bud. male refertur. In eo le-
gitur *modis civilis* , ubi dubio pro-
cul *modis* ortum ex *uno die* , tum
Civilis egregit , ut in Agr. Rhenanus
nil hic notavit , sed ex ingenio
dedit *modicis vicis*. Porro Bud. quæ

voduri, et Grinnes Vadamque, cohortium alarumque castra; ita divisis copiis, ut ipse et Verax, sorore ejus genitus, Classicusque, ac Tutor suam quisque manum traherent: nec omnia patrandi fiducia; sed « multa ausis aliqua in parte fortunam adfore. Simul Cerialem neque satis cautum, et pluribus nuntiis huc illuc cursantem, posse medio intercipi. » Quibus obvenerant castra decumanorum, oppugnationem legionis arduam rati, egressum militem, et cædendis materiis operatum, turbavere, occiso præfecto castrorum, et quinque primoribus centurionum, paucisque militibus. Ceteri se munimentis defendere. Et interim Germanorum manus Batavoduri rumpere inchoatum pontem nitebantur. Ambiguum prælium nox diremit.

XXI. Plus discriminis apud Grinnes Vadamque: Vadam Civilis, Grinnes Classicus, oppugnabant: nec sisti

drupartita. Cum Ern. faciunt *Brot*. *Lall.* Bip. Mox in Bud. *Arenaque*, omissis intermediis. Addo, in Bud. vocem *Civilis* post *quadripartita* non legi.

Verax, s. e. *genitus*. In Beroaldi ed. est *vera*: haud dubie operarum vitio, quod, ut alia conservavit ed. Basil. Alciati. *Verax* Rhen. restituit. Ern. E Bud.

P. m. Ceteri se munimentis def. MS. Bud. *mil. eminentis def.* Ed. pr. *ceteris imminantibus defendere*. Ern.

Irrumpere inch. pontem nitebantur. *Irrumpere pontem* nihili esse, quavis animadvertat. Itaque tentam *abrumper*; quod in ed. pr. aliisque libris antiquis passim reperi *arrumpere* pro *abrumper*, ut *assumere* pro *absumere* et similia: sed quum MS. Oxon. *rumpere* notatum a J. Gron. reperissem, id probavi,

secutusque exemplum est *Lalle-mund*. Sed *Brothier* notat in MSS. Oxon. esse *irrumper*. Sed tamen *rumpere* servavi, quia *irrumper* p. non dicitur, et sine dubio vitium ortum est e finali in verbo præcedente. Ern. Bud. *irrumper*.

Nec sisti poterant. Sic omnes libri, quos vidi (item Bud.). Suspiciatus sum olim, legendum esse *nec sisti poterat*, sc. res, malum: actum erat de castris et obsessis: sed nunc credo, vulgatum verum esse, et defendi posse ex H. 3, 71, ubi eadem forma: ibi refertur ad *scandentes*, hic ad Civilem et Classicum, qui oppugnabant. Mox *ceciderat* est in omnibus libris; sed rem e consuetudine Taciti æstimanti videtur hoc verbum esse a mala manu. Etiam supra c. 19, *in quis fuit*, languet *et fuit*; sed est tamen tolerabilius,

poterant, interfecto fortissimo quoque : in quis Briganticus, præfectus alæ, ceciderat; quem fidum Romanis, et Civili avunculo infensum diximus. Sed, ubi Cerialis cum delecta equitum manu subvenit, versa fortuna, præcipientes Germani in amnem aguntur. Civilis, dum fugientes retentat, agnitus petitusque telis, relicto equo, tranatavit : idem Veracis effugium. Tutorem Classicumque appulsæ lintres vexere. Ne tum quidem Romana classis pugnae adfuit, ut jussum erat : sed obstitit formido, et remiges per alia militiæ munia dispersi. Sane Cerialis parum temporis ad exsequenda imperia dabat; subitus consiliis, sed eventu clarus. Aderat fortuna, etiam ubi artes defuissent : hinc ipsi exercituique minor cura disciplinæ. Et paucos post dies, quamquam periculum captivitatis evasisset, infamiam non vitavit.

XXII. Profectus Novesium Bonnamque ad visenda castra, quæ hiematuris legionibus erigebantur, navibus

quam h. l. *ceciderat*, nec illius generis exempla desunt. Nam præcedit verbum diversæ significationis : hic autem synonymum. H. 3, 77 : *Sex liburnicæ in primo tumultu evasere ; in quis præfectus classis Apollinaris*. Agr. 37 : *nostrorum trecenti quadraginta cecidere : in quis Atticus, præfectus cohortis* : et sic sæpe alibi. ERN.

Diximus. Supra 4, 70. Cf. 2, 22.

Tranatavit. V. ad c. 18 Ed. pr. *transnavit*. ERN. Bud. *tranatavit*.

Idem Germanis effugium. De militum fato jam dixit : aequabatur, ut de ducum casibus diceret. Tres comparent, quartus, Verax, abest. Unde prona conjectura legendum esse *Veracis*; quod jam in mentem venit J. Gronovio. In ed. pr. est *idem germani transfugim*. Si Verax eadem

matre potius, quam e sorore Civilis natus fuisset, *germani teneremus*. *Transfugium* sic dici, ut in scriptura illa, nondum reperi. ERN. Bud. *Germani*. Recte Gronovianam conjecturam probant et Bip. unice vera est et recipienda. Germani milites modo in amnem acti dicuntur.

Subitus consiliis sed eventu clarus. *Lege et eventu elatus* : quod eventui nimium fideret, subita consilia testabantur. Hist. 4, 63 : *rebus secundis sublatis. Elatus inflatusque*. Sic Hist. 1, 8. ex emendatione Lipsii, *Germanici exercitus, quod periculosissimum in tantis viribus, solliciti et elati superbia recentis victoriæ : tantis successibus*. Suet. Nerone 37, ubi alterutrum videtur superfluum. HENR.

Infamiam non vitavit. Bud. *mutavit*.

remeabat : disjecto agmine, incuriosis vigiliis. Animadversum id Germanis ; et insidias composuere : electa nox atra nubibus, et prono amne rapti, nullo prohibente, vallum ineunt. Prima cædes astu adjuta : incisis tabernaculorum funibus, suismet tentoriis coopertos trucidabant. Aliud agmen turbare classem ; injicere vincla ; trahere puppes. Utque ad fallendum silentio, ita, coepta cæde, quo plus terroris adderent, cuncta clamoribus miscebant. Romani, vulneribus exciti, quærunť arma, ruunt per vias, pauci ornatu militari, plerique circum brachia torta veste, et strictis mucronibus. Dux semisomnus, ac prope intectus, errore hostium servatur. Namque prætoriam navem vexillo insignem, illic ducem rati, abripiunt. Cerialis alibi noctem egerat, ut plerique credidere, ob stuprum Claudiæ sacratæ, mulieris Ubiæ : vigiles flagitium suum ducis dedecore excusabant, tam-

Disjecto agmine. Quum alio loco classis, alio castra militum terrestri itinere, Cerialem prosequerentur. ERN.

Prono amne rapti. Difficultatem movet Pichena ex eo, quod, quemadmodum Cerialis adverso amne Bonnam profectus est, sic Germani quoque ita occurrere regredienti debuerint. Quasi fugati eodem loco manserint, ac non per anbagas in loca superiora venire potuerint, ut eum persequi defluentem amne possent. Per vallum deinde intelligenda castra nocturna prope flumen, ubi classis stabat. ERN.

Suismet cortis. Tentoriis MSS. Vatic. Agr. (et Reg. Lall.) Guelf. ed. pr. Etiam Flor. non longe abluđit, in quo *coris*. Itaque, quum nusquam *coria* pro tentoriis dicantur, ne *pelles* quidem, nisi in una

illa formula *sub pellibus, tentoriis* edidi pro vulgato *cortis*. ERN. Bud. *coriis*.

Quo plus terroris. Copula et, quam auctore MS. Flor. sustulit ante quo Pichena, etiam ab ed. pr. abest. Mox *ornatu militari* ex eodem Flor. dedit Pichena pro *ornati militariter*. In Flor. est *ornati militari* : in ed. pr. plane *ornatu militari*. Sed nec alteram lectionem spernam, quum etiam H. 2, 80, *sit loqui militariter*. ERN. Bud. male et ut *quo plus*. Dein *ornati militariter*.

Dux semisomnus. Ita cum J. Gron. edidi e Flor. Agr. Guelf. ed. pr. (sic et Bud.) Ceteræ *semisomnis*, quod sæpe illi a librariis substituitur. Paullo post pro *Ubiæ : vigiles* MS. Guelf. edd. omnes ante Rhen. *ubi et vigiles*. ERN. Sic et Bud. Rhenanus scite et tacite *Ubiæ* dedit.

quam «jussi silere, ne quietem ejus turbarent : ita , intermisso signo et vocibus , se quoque in somnum lapsos. » Multa luce revecti hostes , captivis navibus , prætoriam triremem flumine Luppia donum Veledæ traxere.

XXIII. Civilem cupido incessit navalem aciem ostentandi. Complet, quod biremium, quæque simplici ordine agebantur. Adjecta ingens linternum vis, tricen-

Intermisso signo et vocibus. Lege vicibus, scil. vigiliarum. Sic Hist. 2, 29, vices castrorum intermittere sine sono tubæ : apposite omnino. Plura supra notamus ad Hist. 1, 85. Germ. 26 : Agri pro numero cultorum ab universis per vices occupantur, quem locum, reponendo per vices, male sollicitabant, recte a Gronovio assertum et a Colero. HEINS.

Prætoriam triremem. MS. Agr. (et Reg. Lull.) ed. pr. biremem. (Bud. triremem.) Post Rhenanus flumine Luppia se restituisse ait e lectione MS. Bud. flumine impia, quod et in Guelf. ed. Put. unde factum in ed. Ber. impio. Sed ante jam ed. pr. plane Lupia. Pro donum porro ed. Puteol. Ber. (Alc.) domum (Correxit Rhen. e Bud.) In ed. pr. nihil est nisi flumine Lupia detraxit. ERN.

Civilem cupido incessit. Flor. C. c. invasi incessi. Unde Pichena corrigit C. c. inanis incessit : frustra. Invasit fuit glossa τῷ incessit : eaque antiquitus in textum venit : aut, quum fluctuarent libri inter utrumque verbum, librarius utrumque posuit, ut et alibi factum in Tacito. V. ad H. 2, 1; 3, 13, et centies in aliis. V. Drakenb. ad Liv. 3, 44, et quos ibi laudat. Etiam ed. pr. cupido invasi, cessit. In seqq. biremium, quæque etc. est clarum testimonium, bi-

remes, triremes etc. ordinibus remigum censi. ERN. Veram Fior. lectionem e Pichena initio notæ restitui. Bud. habet invasi incessit. HEINS. e MS. Spinæ dat invasit.

Complet, quod bir. Bud. et quod bir. quod se recepisit ait Rhen. sed in textu non legitur.

Quæque simpl. ord. ageb. Græce moneres. Liv. 38, 38.

Adjecta ingens linternum vis. Locum vitiatum et mutilum correxi et auxi e Vatic. qui sic : Armamenta liburnicis solite et simul capte lintres sagulis versicoloribus hauri indecore pro telis juvabantur. Hegesippi verba commodè adtexam et corrigam 2, 9, de Rheno : Itaque jam non copiis Germanorum repletur, sed Romanorum liburnis. Vetus lectio, copolis Germanorum : quæ recta est, sive caupulis : et cape exiguas illas lintres. Quam vocem Agellio 10, 25. etiam restituimus in Electis 1, 7. At hic insignis locus tunc me fugit. Lira. Locus hic in omnibus libris mire corruptus, ut frustra ejus correctio tentari videatur. MS. Flor. tricenos quadragenosque set armamenta liburnicis solita. Omninoque in accusativis numerorum consentiunt Reg. (Bud.) Guelf. Agr. ed. pr. omnesque ante Lipsium, qui tricenis quadragenisque induxit, utrum e Vat. an e superiore aliqua mihi non visa

quadragenosque ferentium ; armamenta liburnicis solita : et simul aptæ lintres sagulis versicoloribus haud indecore pro velis juvabantur. Spatium velut æquoris electum, quo Mosæ fluminis os amnem Rhenum Oceano adfundit. Causa instruendæ classis, super insitam genti vanitatem, ut eo terrore commeatus Gallia adventantes

editione, nescio : sed hoc videtur. Itaque accusativi haud dubie tenendi. Post *ferre* s. *ferre* MSS. Reg. Agr. ed. pr. ita tamen, ut in isto armamenta : in illo armatos, in hac arma sequatur. Liburnicæ solus cod. Agr. at solitæ præter ipsum iidem libri. Edd. ceteræ ante Rhen. MS. Guelf. liburnicas soli, at Rhen. liburnicas olim. Unde sane probabilis sit lectio MS. Agr. quam Ryckius in textum recepit : tricenot quadragenosque ferre armatos liburnicæ solitæ. Reliqua scriptura cod. Vaticanani et simul etc. iidem est in ed. pr. pro telis etiam MSS. Reg. Agr. at ceteræ edd. et scr. tantum haud indecore pro velis juvabant, omissis præcedentibus in hodie vulgato sex vocibus. Sed nihil attinet laborare in loco, sine melioribus libris insaniabili. ERN. Bud. tricenot quadragenosque seu armente taliburnicis soli haud etc. in quo nil boni, nisi quod accusativos habeat ab initio. In seq. lineam totam omissam, clare patet. Particula seu in Flor. exprimitur per set, in aliis per fere vel ferre. Hinc Bip. effingunt ferentium et locum ita concinnant, ut ego posui. Recepi autem ideo, quod proxime ad Flor. accedit, etsi non negem, Ryckianam lectionem e cod. Agr. commodum sensum dare, eamque admisit Lall. Contra Brot. vulgatum servat : tricenis quadragenisque armamenta liburnicis solita ; intelligit

quippe cum Huetio, XXX vel XL ex illis lintribus armatas fuisse in modum liburnicarum. Ita locum quoque gallice reddidit Dotteville. Porro pro captæ lintres Bip. repouunt aptæ, quod et mihi videtur aptius, ut A. 2, 6. Demum Bud. pro velis juvabantur.

Tricenos quadragenosque se et armamenta. Sic MS. cod. Flor. Forte triceno quadragenoque quæque remo, sed et armamenta. HEINS.

Spatium velut æquoris electum. Electum MS. Guelf. ed. pr. ceteræ ante Rhen. quo alludit etiam Flor. lectio ejectum : idque restituit Pich. quum a Rhenano inde fuisset captum e MS. Bud. in quo ceptum. ERN.

Quo Mosæ fluminis amnem Rhenum O. a. Probe, nec improbe in libris quibusdam, Mosæ fluminis os amnem Rhenum. Res quidem ipsa eadem, aliter elata. LIRS. Quo Mos. MSS. et edd. ante Rhen. qui dedit ubi e Bud. in quo ut erat. Illud restituit Pichena. Lectio a Lipsio laudata est in Flor. Reg. Agr. (et Reg. Lall.) ed. pr. et congruit cum alio loco Taciti de Rheni cursu, Ann. 2, 6, unde hanc potius secutus sum, ut etiam J. Gron. fecit. Præterea ed. pr. (item e Bud. et Reg. Lall.) effundit. ERN. Bud. male, ut mos est fluminis amnem etc. non, ut Rhen. refert, ut Mosæ. Quod ad os fluminis, cf. c. 7, et Liv. 22, 19.

interciperent. Cerialis miraculo magis, quam metu, direxit classem, numero imparem, usu remigum, gubernatorum arte, navium magnitudine potio-rem. His flumen secundum; illi vento agebantur. Sic prævecti, tentato levium telorum jactu, dirimuntur. Civilis, nihil ultra ausus, trans Rhenum concessit. Cerialis, insulam Batavorum hostiliter populatus, agros villasque Civilis intactos, nota arte ducum, sinebat: quum interim, flexu autumni et crebris per hiemem imbribus, superfusus

Miraculo magis, quam metu. Magis, quia mirabatur, Civilem hoc audere, quam quod timeret. Nam revera Romanis hic peritissimis nihil periculi: et nondum Batavi in mari aut aquis, quales nunc miramur. Lrs. Bip. exponunt sic: magis ut mirabile fecisse videretur hostibus, quam eos metuens, conjectantque leg. metui.

Magnitudine potio-rem. Hic desinit textus hujus libri in ed. pr. Ern.

His flumen secundum. Edd. ante Pich. *is flumine secundo.* Mox prævecti edd. ante Rhen. Prævecti est prætervecti, ut alibi. Ern. Pich. emendavit e Flor. Sed sic et Bud. *Is* (pro iis) *flumen secundum*, quod Rhen. se profitetur recepisse; sed in textu vulg. habet. Dein Bud. prævecti, inde Rhen.

Tentato levium t. i. Levium Flor. addit teste Ryckio. Recepere et Bip.

Flexu autumnni. Edd. ante Rhen. vitiose *fluxu*. Flexus autumnni eleganter posterior ejus pars, vergens in hiemem. Unde ducta loquendi forma, docui in Clave Cicer. Mox Flor. *et crebris per hiemem imbribus.* Ern. Recte *flexu autumnni* Rhenanus, quum *fluxu* ante legeretur. Sic *flexo in vesperam die* Ann. 1,

16. Sed pluribus mendis inquinatus hic locus: nam cur amnis superfusi nomen non exprimitur? deinde cur *imbres pluviales*? quum aut *imbres* aut *pluvias* satis esset dixisse: deinde *superfusus amnis*, pro redundante simpliciter vix satis Latinum videtur. Ne quid moremur, aut suspensum te teneamus, opinor, a Tacito relictum: cum interim *flexu autumnni crebrae pluviae: et Fahal's ripis superfusus amnis palustrem humilemque insulam in faciem stagni opplevit.* Singula videamus. *Fahal's amnis* est, qui Batavorum insulam perfluit. Ipse Tacitus Ann. 2, 6: *Insula Batavorum, in quam convenirent, dicta ob faciles appulsus.... Nam Rhenus uno alveo continuus, aut modicas insulas circumveniens apud principium agri Batavi velut in duos amnes dividitur, servatque nomen, donec Oceano misceatur: ad Gallicam ripam latior et placidior adfluens adverso cognomento Faha'em adcola dicunt.* Infra c. 26: *Petito colloquio scinditur Nabal's fluminis pons, in cujus abrupta progressi duces:* ubi Lipsius et ante Lipsium Rhenanus *Fahal's fluminis pons: an navalis Fahuli pons?* De Batavis Hist. 4, 12: *Batavi, donec trans*

amnis palustrem humilemque insulam in faciem stagni opplevit : nec classis, aut commeatus aderant : castraque in plano sita, vi fluminis differebantur.

XXIV. « Potuisse tunc opprimi legiones, et voluisse

Rhenum agebant, pars Cattorum seditione domestica pulsi extrema Gallicanae orae vacua cultoribus simulque insulam inter vada sitam occupare, quam mare Oceanum a fronte Rhenus amnis tergum ac latera circumluit : qui et ipse locus est veratissimus : ubi monet Lipsius, in nonnullis codicibus legi, insulam vocatam sitam, vel vacasitam, vel invata sitam. Unde ille, sed dubie, insulam Vahali assitam. Rhenanus, quod in Budensi libro invenisset invata sitam, sub vada sitam castigat, Grotius ex vocasitam vacantem. Codex Spinae insulam Vatasitam. Nam Pichena de Florentino suo tacet. Ego opinabar, insulam in Vahali sitam occupare, vel insulam inter vada Vahalit sitam : quod verum est, nisi mavis insulam Bataviae assitam. Sed alterum verius, et ita conjecturam, antequam Lipsiana conjectura mihi liqueret : in sequentibus malo, cui mare Oceanum frontem, Rhenus amnis tergum ac latera, circumluit : sed ad rem : superfunditur ripis, ut superfunditur adjacentibus amnis supra c. 14. Addiderat Civilis aliquam in Rhenum molem, cujus obiectu revolutus amnis adjucentibus superfundetur. Ann. 13, 55 : potius mare superfunderent, adversus terrarum ereptores : quo loco vulgatum posse ferri, nec ripis opus esse, utcumque apparet : sed vera forsitan lectio : quum interim flexu autumnii crebrae vis pluviae, et alveos imbris superfusus amnis : habet enim Rhenus duos alveos, quorum alter Vahalis

dictus. Vid. Ann. 2, 6, sic Epicedio Drusi v. 226 : *Vix caput adjectas alveus altus aquas.* Ovid. Met. 8, 558 : *dum tenues capiat suus alveus undas. Per ora et alveos fluminum* Ann. 2, 5. Possis etiam, *flexu autumnii, ut crebri pluvia alveo imbrum vi superfusus amnis : nisi mavis, crebrae pluviae : et alitus imbris ac superfusus amnis : alitus pro altus saepe apud Valerium Max. Vid. Pighius ad 3, 4, 4 : quem super notas aluere ripas* Horatio 4, 2, 6 : vel legendum *crebra diluvia et ripis imbrum vi superfusus amnis ;* Plinius epist. 8, 17. *Num istic quoque immitte et turbidum caelum : hic assidue tempestates et crebra diluvia. Tiberis alveum excessit, et demissioribus ripis alie superfunditur : vide reliqua : imbrum vis ut Ann. 6, 37. Euphraten nulla imbrum vi sponte et immensum attolli : vis aquarum prorumpens* Ann. 12, 57. *vis fluminis* Ann. 2, 17. Ovidius de Ereno fluvio Met. 9, 104, *nimbus et hiemalibus auctus.* Ap. Suet. Aug. 72, legendum *assiduo imbre hiemaret, non in urbe, quod praecessit.* HEINS. *Flexu Rhen.* e Bud. Sic A. 1, 16, *flexo in vespere die.* Cic. pro Coelio 31 : *In hoc flexu quasi aetatis.* Mox et Reg. Lall. *per hiemem, quod rectius. Recepere et Bip. Cf. et A. 4, 25.*

Nec classis aderat. Nempe dimissa, quum plana Batavorum loca populandi caussa peteret. Mox deferrebantur MS. Guelf. edd. ante Rhen. : male. ERM. Ise Bud. correxit.

Germanos, sed dolo a se flexos, » imputavit Civilis. Neque abhorret vero, quando paucis post diebus deditio insecuta est. Nam Cerialis per occultos nuntios « Batavis pacem, Civili veniam, » ostentans, Veledam, propinquosque monebat, « fortunam belli, tot cladibus adversam, opportuno erga populum Romanum merito mutare. Cæsos Treveros, receptos Ubios, ereptam Batavis patriam : neque aliud Civilis amicitia paratum, quam vulnera, fugas, luctus : exsulem eum et extorrem recipientibus oneri : et satis peccavisse, quod totiens Rhenum transcenderint : si quid ultra moliantur, inde injuriam et culpam, hinc ultionem et Deos fore. »

XXV. Miscebantur minis promissa : et, concussa Transrhenanorum fide, inter Batavos quoque sermones orti : « non prorogandam ultra ruinam ; nec posse ab una natione totius orbis servitium depelli : quid perfectum cæde et incendiis legionum, nisi ut plures validioresque accirentur ? Si Vespasiano bellum navaverint, Vespasianum rerum potiri ; sin populum Romanum armis provocent, quotam partem generis humani Batavos esse ? respicerent Rhætos, Noricosque, et ceterorum onera sociorum : sibi non tributa, sed virtutem et viros indici : proximum id libertati : et,

Monebat... mutare. Malim *mutarent* : sic *mutare fortunam* alibi : *mutare fidem* Ann. 4, 47. HENR.

Neque aliud... paratum. Hic *paratum* edidi e Guelf. pro vulg. *peractum*, quod hic alienum. Sæpe illa verba confusa scimus. Imitatus est Brot. ERN. Et Lall. item Bip. *Paratum* habet etiam Bud. quod miror a Rhen. neglectum. In aliis contra Bud. hic peccat, sic in seq. *profec-*

tum pro perfectum : *fures pro plures* : *vocent pro provocent*.

Et ceterorum o. s. Copulam, ab Alciato omissam, e Bud. restituit Rhen.

Virtutes et viros. Rhenanum *audiebam* corrigentem, *juventutem et viros* : nunc magis cum Flor. *legam virtutem* : id est bellicam ab iis roborur exigi, non pecuniam aut opes. LRS. Sic Flor. Pichens liber : ante

si dominorum electio sit, honestius principes Romanorum, quam Germanorum feminas tolerari : » hæc vulgus. Procercs : « atrociore Civilis rabie semet in arma trusus : illum domesticis malis excidium gentis opposuisse : tunc infensos Batavis Deos, quum obsiderentur legiones, interficerentur legati, bellum uni necessarium, ferale ipsis sumeretur. Ventum ad extrema, ni resipiscere incipiant, et noxii capitis poena poenitentiam fateantur. »

XXVI. Non fefellit Civilem ea inclinatio, et prævenire statuit : super tædium malorum, etiam spe vitæ, quæ plerumque magnos animos infringit. Petito colloquio, scinditur Nabalæ fluminis pons : in cujus abrupta

virtutes, unde juventutem Rhenanus, alii alia. Opinor *sed virtutem*, ut *viris indici* : quid per virtutem intelligat, jam supra 4, 12, exposuerat, *nec opibus Romanis, societateve validiorum attriti viros tantum armaque imperio ministrant*. Sic alia scribenda sunt; nam codex Spinæ, *societateve aliorum* : vulgo *societate validiorum*. De Morib. Germ. 29 : *Omnium harum gentium præcipui Batavi.... Manet honos et societatis antiquæ insigne, nam nec tributis contemnuntur (lege conteruntur) nec publicanus atterit : exempli oneribus et collocationibus, et tantum in usum præliorum sepositi, velut tela et arma*. HÆINS. Bud. *virtutes*. Muretus et Acid. ejiciendas putabant duas voces *virtutem et*. Mox *Germ. feminas* : intellige Velledam similesque. Cf. 4, 61.

Procercs : atrociore Civilis rabie. Legendum, *procercs atrociora* : *Civilis rabie semet in arma trusus*.

Nabalæ fluminis. Nusquam id

fluminis in hoc tractu. An oppidum eo nomine? Quod Junio Hadriano videtur, legitque *Navaliæ* : et urbem Campos ita indigitat, ad sinum hodie australem, Ptolemæo parum firmiter innixus. Ego ambigo, ne *Vahalæ* corrigendum sit. Pontem quidem aliquem cœptum a Romanis paullo supra legas, sed Batavoduri : de quo hæc non vane intelligas, nisi quod Batavodurum ad Rhenum fuisse volunt, quos arguat hic locus. LIPS. Idem visum ante Rhenano (quia in Bud. *flabaliæ*). Aliis aliter : quæ commemorare, quum incerta sint omnia, nihil refert. ERM. *Vahalæ* hic locum habere nequit. Civilis in Transrhenanam concesserat; Cerialis agebat in Batavis. Cluverius G. A. 3, 17, et Altling. t. 1, p. 67, intelligunt alveum Rheni, qui vulgo fossa Drusi, qua Isala Rheno committitur. Pontanus *Navam* volebat, sed ea nimis a castris Romanis remota. Cellarius nil definit 2, 3, 19.